

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OPAL REYNE

A SOUL TO TOUCH

DUSKWALKER BRIDES BOOK 3

Dokunulacak Bir Ruh

Duskwalker Gelinleri
Üçüncü Kitap

Opal Reyne

Telif Hakkı © 2023 Opal Reyne tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
yöntemlerini, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın kullanamaz.

ISBN: 978-0-6455104-6-1

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik,

olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.
Kapak resmi: Sam Griffin

Tetikleyici Uyarı *Büyük spoiler aşağıda*

Lütfen sadece tetikleyicileriniz varsa devamını okuyun, aksi takdirde kitabı ciddi şekilde mahvedersiniz.

kendin.

Öncelikle, kitapta **olmayan** tetikleyicileri listeleyeceğim, böylece spoiler vermemek için okumayı bırakabilirsiniz: Tecavüz, tecavüz olmayan, MMC tarafından FMC'ye kasıtlı olarak zarar verme, işkence, intihar / kendine zarar verme yok, depresyon, kadın/erkek dramı, kürtaj, zihinsel/duygusal istismar, ensest, uyuşturucu/alkol istismarı veya çocuklara zarar verme.

Tetikleyiciniz yukarıda ayrıntılı olarak açıklanmışsa lütfen burada durmayı düşünün, çünkü geri kalanı önemli

Spoiler.

Ana hikayede hamilelik yoktur, ancak atlanabilir bir epilog hamileliği vardır. Bu kitapta çok çeşitli sapkınlıklara giriyoruz, örneğin üreme sapkınlığı, dp, minör ısırik/kan oyunu, küçük boğma oyunu, kuyruk oyunu.

Bu kitapta dikiş, kan, açık yaralar gibi yara ve yara bakımı ile ilgili ayrıntılı açıklamalar var. Her zaman olduğu gibi, kitaplarımda kan var.

Ölüm, ölümden önce yas tutma, yaklaşan olası bir ölümün tartışılması ve kederle ilgili betimlemeler var. Benim kitaplarımda bir HEA her zaman garantidir.

FMC, İblisleri yemlemek için hayvanları kullanan bir avcı ve İblis Avcısıdır. Kötü niyet veya işkence olmamasına rağmen vahşi hayvan ölümlerinin tasvirleri vardır. Bunu acısız bir şekilde yapmaya çalışır.

Yazarın dil üzerine notu

Ben AVUSTRALYA'lıyım.

Benim İngilizcem Amerikan İngilizcesiyle aynı değil.

Amerikan İngilizcesi konuşan okuyucularımı çok seviyorum. Çok tatlısınız, hepiniz beni kıkırdatıyorsunuz ve size kocaman sarılmak istiyorum. Ancak, birçoğunuz İngilizcenizin İngiliz İngilizcesinden doğduğunun farkında değilsiniz, ki ben de bunu kullanıyorum (her ne kadar Avustralyalılar tüm dili alıp argo, eksik harfler ve rastgele eklenen o'lardan oluşan harap bir leş haline gelene kadar boğmayı severler).

Z harfini sevmiyor gibiyiz.

Renk yerine color yazıyoruz. Tanımak yerine tanımak. Seyahat etmek yerine seyahat etmek. Becerikli yerine skilful. Anne yerine mother. Smelt, smell kelimesinin geçmiş zaman ortacıdır. Mr. Name'de noktayı atlarız, bu yüzden Mr Name olur. Avustralyalılar amcık kelimesini küçük tatlı bir köpek yavrusu gibi kucaklarlar.

yüzünüze fırlatılacak bir hakaretten daha iyidir.

Her neyse, iyi okumalar!

Dışarıdaki tüm *azgın* MonsterFucker'lara, bu
kitap sizin için.

Canavarın sizden, sizin ondan korktuğunuzdan daha çok korkacağı insanlar için. O büyük
belalıyı boynuzlarından tutup bacaklarınızın arasına yönlendireceğiniz yer - onların olması fark
etmez

ya da garip, süslü penisleri.

MonsterFucker kalbini kucakla, bunu istediğini biliyorsun.

Bu kitabı olumlu bir şekilde temsil etmeye çalıştığım kişiler için güvenli bir yer haline getirmeye yardımcı olan harika **duyarlılık okuyucularına** büyük bir alkış vermek istiyorum. Hepinizin bildiği gibi, temsil bir yapmak istediğim şeyin büyük bir parçası, ancak bunu zararlı olmayacak şekilde yapmak istiyorum.

Asya duyarlılığı konusundaki katkılarınız için Amanda, Careen, Charna, Emily, Marcella, PollyAné, Sue, Susan, Tracy ve Veluz'a teşekkür ederiz.

Crystal'a da POC duyarlılığına yönelik katkılarından dolayı teşekkür etmek isterim.

Bu kitapta bana yardımcı olmak için harcadığınız tüm zaman ve çabaya minnettarım. Kalbimde sonsuza dek bir yeriniz olacak.

Kar etine baskı yapıyor, çıplak bacaklarındaki tüylerin diken diken olmasına ve omurgasına saldırmasına neden oluyordu. Mayumi titredi, dört yaşındaki küçük bacakları soğuk, kuru toza o kadar battı ki, kar titreyen dizlerinin üzerine kadar geldi.

Düşmek için fazla zamanı yoktu, ormanda ilerleyebilmek için sürekli elleriyle kendini sabitlemek zorunda kalıyordu.

Karanlıktı.

Ama o kadar uzun zamandır gecenin içinde yürüyordu ki gözleri buna alışmıştı. Gölgeyi ağaç gövdeleri, aşağı uzanan yapraklı dalları ve yerdeki çalılar arasındaki farkı anlayabiliyordu. Gökyüzü mavi-siyahı, bu da karanlık engellerin nerede olduğunu bilmesine yardımcı oluyordu, böylece onlardan kaçınabiliyordu.

Ayın ışıltısı kardan yansıyarak ararken görüşüne yardımcı oluyordu.

O, bir çocuk, tehlikeli ormanda tek başına yürümeli miydi? Kesinlikle hayır, özellikle de ailesi bir köyün ve onun yüksek, koruyucu duvarlarının dışında yaşadığı için.

Potansiyel olarak İblis dolu ormanlarda yaşayan nadir ailelerden biriydiler, ancak babası onlara güvende olduklarını garanti ediyordu - korktuğunda ve rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda daha da fazla.

Ailesi nerede olduğunu biliyor muydu? İçtenlikle bilmemelerini umuyordu - aksi takdirde babası onunla sert bir şekilde konuşacaktı. Rahatlatıcı ama bir o kadar da korkutucuydu. Katı biriydi; kızı gibi meraklı bir kızı karşı öyle olmalıydı.

Peki, kışın en karanlık gecelerinden birinde, başının belaya gireceğini bile bile ormanda tek başına ne yapıyordu?

Minik nefesleri, yüzünün önünde buğulanan hufflar olarak çıktı. Buğular donmuş burnunu gıdıklıyor, solmadan önce bir anlığına sıcaklık veriyordu. Burun deliklerinden biri damlıyordu ve sürekli burnunu çekiyordu.

Ayakları gece botlarının içinde donmuş gibiydi ve uyuşuk bir acıyla ağrıyordu. Aynı şey elleri ve parmakları için de geçerliydi. Bir eli üzerine attığı ceketin gergin bir şekilde çekerken, diğeri onu bir kez daha kardan çıkarabilmesi için sabitledi.

Neyse ki küçük ve hafifti. Anne ve babasının böylesine kalın ve taze tozda yürümekte

zorlandığını görmüştü.

"Gölge!" diye seslendi, genç sesi yankılanıyordu. "Gölge! Buradayım, kedicik!" Cevap alamadı.

Ararken gür, siyah saçları alnına dökülüyordu. İnatçı yürüyüşü sırasında birçok kez olduğu gibi, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

"Lütfen! Kuyruğunu çektiğim için özür dilerim!"

Yüzündeki beyaz maske dışında neredeyse simsiyah olan kedisi günün büyük bir bölümünde ortalıkta yoktu. Genellikle kaçtıktan sonra eve gelirdi ama akşam yemeği için dönmemişti.

O gitmişti ve Mayumi'nin kalbi kırılmıştı.

Mayumi ormanda güvenli bir şekilde seyahat edemeyecek kadar küçük olduğu için hep annesiyle birlikte evde kaldığından, kendi yaşında başka bir insanla tanışmamıştı. Shadow onun tek arkadaşıydı. Birbirlerini hayatları boyunca tanımışlardı.

Mayumi gözyaşlarını ustalıkla durdurdu ve kararlılıkla kaşlarını çatı. Hatta dudaklarını büzdü, sağdan çok sol tarafını büzdü - annesinin surat asmasıyla dalga geçmesinden nefret ederdi.

Ama bu Mayumi'nin büyük kız cesur yüzüydü.

Kedisini bulacak ve sonra da ailesi gittiğini anlamadan eve dönecekti.

Yine de gece ilerledikçe ve bir şekilde daha da soğudukça - rüzgâr yumuşaktı ama donmuş dişleriyle ısıırıyordu - yavaşlamaya başladı. Çenesi titrediği için dişleri takırdasa da sonunda kendini... sıcak hissetmeye başladı.

Hatta o kadar sıcaktı ki, alnında boncuk boncuk ter birikmişti.

Ağaçlar, çalılar gibi ikiye ayrılmaya başladı. Zemin dalgalı bir hal aldı ve kendini tökezlerken buldu.

"İşte, K-kitty, K-kitty, K-kitty."

Ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, Gölge asla gelmedi.

Mayumi şu anda evden ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu ama kaybolduğunu kimsenin fark etmesini istemiyorsa geri dönmesi gerektiğini biliyordu.

Aptalca bir şekilde evin hemen arkasında olduğunu düşünerek arkasına döndü, ağaçların, çalıların ve tek tük kayaların etrafından dolandığını dikkate alamayacak kadar gençti.

Bir çatırtı, çıtırtı sesi dikkatini çekti.

Kalbi çılgınca bir umutla çarptı ve doğruca gürültüye yöneldi. Bu Gölge. Gölge olmalı. Elbette kedisiydi - karanlıkta gizlenen başka bir şey olamazdı.

Mayumi farkında olmadan tehlikenin içine doğru koşmaya başladı, zihni bulanıktı ve ateşi her geçen saniye daha da artıyordu.

Karanlıkta ne kadar büyük olduğunu görmeyi neredeyse imkânsız kılacak kadar siyah bir yaratık başını ona doğru çevirdi. Sarı gözler dikkatini çekti, tıpkı Gölge'ninki gibi büyüktü. Mayumi ısı ısı gülümsedi. Gölge'nin maskesi gibi yüzü de beyazdı ve görüşü bulanıklaştığı için gerçekte ne olduğunu anlamak kolaydı.

Yaşasın! Onu buldum! Mayumi heyecandan kara takılıp düştü. Bu durum dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, sarı parıltının kırmızıya dönüştüğünü gösteren yansıtıcı kar tabakasını fark etmedi.

Bir hırıltı yankılanırken ağızları açılıyordu ama o bu tınıyı gürleyen bir mırıltı olarak algıladı. Onu karışlamaya geliyorlardı.

Ayağa kalktığı sırada siyah bir pençe tam önüne indi. Mayumi ellerini uzatarak körlemesine sıçradı.

"Kitty!" diye sevinçle bağırarak kollarını kalın boynuna doladı.

Tüm gürleme sesleri aniden kesildi.

Mayumi yüzünü alışkın olduğu yumuşak kürke sürtmeye başladı. Kürkler sıcaktı ve Mayumi kendini kürkün içinde kaybetti, vücudu sıcaklığı arıyordu.

"Yapma," diye başladı, sesi titriyordu ve giderek yumuşuyordu. "Beni bir daha bırakma. Seni özledim."

Mayumi zayıfladı. Artık evcil hayvanını bulduğuna göre tüm kararlılığı azalmıştı ve sonunda kolları sıkı sıkıya sarıldığı tutuşu gevşetti. Yana doğru düştü ve sanki yaratık dört ayak üzerinde duruyormuş gibi kabarık bir uzva çarptı.

Açık havada, kedisinin önünde yattığını düşünen Mayumi, ateşi yükselince bayıldı...

"Siktir!" Mayumi bağırdı, yatağında hızla dik otururken battaniye göğsünden kalçalarına düştü.

Uzun siyah saçları öne doğru sallanıyordu. Uçları göğsüne yaslanırken, uzunluğu yüzünü çerçeveliyordu.

Nefes nefese kalmış, hızla kabaran göğsünden nefes alıp verirken alnında ter lekeleri belirmişti. Bacaklarını yukarı kaldırmadan önce nerede olduğunu bildiğinden emin olmak için etrafına bakındı.

Sol dirseğini bükülmüş dizlerinin üzerine koydu, böylece alnını kavrayabildi, battaniyesine geniş gözlerle bakarken oradaki terlemeyi görmezden geldi.

Yine o rüya. Bir rüya mı yoksa bir anı mı?

Mayumi aslında bilmiyordu. Gördüklerini hatırlayamayacak kadar gençti, o gece gözlerinin aldığına gerçekten inanamayacak kadar hastaydı.

Tek bildiği... tek bildiği aslında kedisini hiç bulamamış olduğuydu. Shadow asla geri dönmedi; onu bir daha hiç görmedi.

Ama dört yaşındaki haliyle karşılaştığı her neyse... her ne haltsa, onu yememişti. En azından yemeye çalıştığını sanmıyordu.

Dört yaşındayken karda yere yığıldıktan sonra, ateşler içinde yatağında uyanmış ve ailesinin paniklediğini görmüştü - en çok da annesinin. Biri ya da bir şey onu eve götürmüştü.

Kapıyı çalmadılar, ailesine bağırmadılar, bir şey açıklamak için etrafta dolaşmadılar.

Ailesi onu verandanın merdivenlerinin önünde karlar içinde yatarken bulmuştu. onu arıyordu. Tabii ki ailesi gece yarısı gittiğini fark etmişti.

Onun öldüğünü, büyük olasılıkla aptalca etrafta dolaşırken ona saldıran bir İblis tarafından yenildiğini düşünüyorlardı. Biri onun donmuş cesedine rastlamış ve sonunda onu yemiş olabilir.

Ona yardım etmek için evlerine gelen Rahiplerin yardımıyla ateşini günler boyunca iyileştirmişlerdi.

İyileştikten sonra babasından yediği azar ve cezalar, bir daha hava karardıktan sonra evlerinden çıkmamasına neden olacak kadar acımasızdı.

"Kahretsin," diye küfretti yine sessizce. "O gece ne gördüm ben böyle?"

Bu, hayatı boyunca kendine defalarca sorduğu bir soruydu. Sık sık hafıza benzeri bir rüya görürdü.

Sadece iki seçenek vardı: bir İblis ya da bir Duskwalker.

Mayumi körlemesine, açılır kapanır şilte yatağının yanına uzandı. Parmak uçları yuvarlanmaya çalışan soğuk bir seramik şişeyi sıyırmadan önce yeri okşadı. Onu kavradı.

"Gerçekten içmeyi bırakmam gerek," diye mırıldandı, şişeyi başının üzerine kaldırarak kalan alkol damlalarının dilini kaplamasını sağladı. "İçtiğim zaman hep garip, canlı rüyalar görüyorum."

Şişede birkaç damladan fazlası olduğunu umuyordu ama bakışlarını yana çevirdiğinde şişeyi devirdiğini ve içindekileri döktüğünü fark etti. Uykuya dalmadan önce mi sonra mı, emin değildi. En azından diğer tarafa düşmüş ve yatağını mahvetmemiştir.

Şişeyi kenara bırakıp elleri ve dizleri üzerinde sürünerek son kuru kütüğe ulaştı. Kalan kömürlerin eninde sonunda onu tutuşturacağını ve evi yeniden ısıtacağını bilerek onu şömineye attı.

Bu boş evde kendisinden başka kimse olmadığı için tamamen ve çırılçıplak, akşamdan kalma zavallı kıcını mutfak tezgahına sürükledi.

Ahşap panjurların kilidini açtı ve onları yanlara doğru iterek arkalarındaki uzun, düz, ızgaralı pencereyi ortaya çıkardı. Hafifçe kar yağıyordu, dünya beyaz bir denizdi. Uykulu gözlerle dış dünyaya aldırış etmedi. Evinin içi yeterince sıcaktı ve tek önemseddiği de buydu.

Bakımlı ahşap tezgâhtan istediği seramik kavanoza uzandı, kapağı çıkardı ve *hemen ardından* içini çekip gözlerini devirdi.

"Sabah çayımın bittiğini unutmuşum."

Başka bir kavanoza uzandı, nadiren açtığı bir kavanozdu çünkü içindekiler kıymetliydi ve elde edilmesi son derece zordu - ve pahalıydı. Onu açtı.

"Bu da ne?" diye homurdandı ve boş kavanozu ters çevirerek içinden birkaç kahverengi benek düştüğünü gördü. "Kahve de mi?"

Ayağını yere vurdu, dirseklerini tezgâha dayayarak tezgâhın üzerine eğildi ve ellerinin içine doğru inledi. *Bugün kasabaya gitmek istemiyorum!*

Bunu üç gündür söylüyordu.

Ancak, artık resmen bu evde doğru dürüst hiçbir şey kalmamıştı. Çay yok, kahve yok ve içkisinin de bittiğinin farkındaydı.

Yapmıyorum. Hayır. Yapmıyorum. Dik durabilmek için arkasına yaslandı, omuzlarını kendinden başka kimseye meydan okurcasına geriye attı. *Bu saçmalık olmadan da hayatta kalabilirim. Bunu yıllardır yapıyorum.*

Gözleri ön kapıya kaydı.

"Geriye tek bir seçenek kaldı."

Mayumi'nin

çırılçıplak

vücudu

kara

çarptığı

anda

nefesi

kesildi.

Kendini

verandadan

aşağı

atmış

ve

merdivenlerinin

hemen

önündeki

kalın

tozun

içine

dalmıştı.

Tüm

sersemliği

bir

anda

dağıldı.

"Woo!"

diye

bağırdı,

ayağa

kalktı

ve

iki

yumruğunu

havaya

kaldırdı.

Düşen

kar

taneleri

yavaşça

saçlarında

toplanırken,

sabah

güneşinde

etrafını

saran

parlaklığa

gözlerini

kırpıştırdı.

"Bu

hiç

bitmeyecek

gibi

görünüyor."

Açık,

solgun

teni

bazı

bölgelerde

pembeleşmeye

başladı,

hava

soğuk

ve

tenine

karşı

acımasızdı.

Hızla

ayağa

kalktı,

bu

arada

baldırına

kadar

taze

kara

battı

ve

kendini

sabitlemek

zorunda

kaldı.

Ayağını

çekerek

kurtardı

ve

yanında

getirdiği

metal

kovayı

kaparak

içine

kar

küremeye

başladı.

Meme

uçları

sıkıydı

ve

rahatsız

edici

derecede

sertti,

neredeyse

çimdikliyordu.

Kış

koşullarından

kaçmak

için

yazlık

evine

doğru

koşarken

yolu

gösterdiler

ve

evine

girmeden

önce

ayaklarını

temizlediğinden

emin

oldular.

Metal

kovayı

şöminenin

içindeki

ısıtma

rafının

üzerine

yerleştirdikten

sonra

vücudunu

ve

maviye

çalan

parmak

uçlarını

ısıtmak

için

şöminenin

önünde

diz

çöktü.

Çok

geçmeden

taze

su

bulmuş

ve

dilini

ıslatmak

için

bir

kepçeyi

bardak

olarak

kullanmış.

Sonra

suyu,

vücudunu

nemli

bir

bezle

temizlemek

için

kullanabileceği

kadar

uzun

süre

ısınmaya

bıraktı.

Düşüncelerini

meşgul

edecek

başka

pek

bir

şey

yoktu

ve

beklerken

evinin

etrafına

bakmaktan

kendini

alamadı.

Çoğu

kişi

mütevazı

olduğunu

söylerdi.

Sadece

bir

odası

daha

vardı

ve

çoğunlukla

ahşaptan

yapılmıştı

ama

sağlamdı

ve

zamana

karşı

direnmişti.

Ailesi

yüzyıllardır

bu

orta

büyüklikteki

kulübede

ikamet

ediyordu.

Arkasındaki

sol

duvarda,

tezgahı

ile

kapısı

arasına

bir

raf

yerleştirilmiş

geniş

bir

mutfak

vardı.

Tezgâhın

üstünde

dolap

yoktu

ama

altında

çok

sayıda

dolap

vardı

ve

kapının

arkasında

azalan

meyve

ve

sebzelerini

saklayan

bir

raf

vardı.

Tezgâhların

sağ

tarafında,

yerden

tasarruf

etmek

için

duvara

doğru

uzunlamasına

itilmiş

bir

yemek

masası

vardı,

ancak

dört kişinin rahatça oturabilmesi için dışarı çekilebilir.

Şu anda sadece bir sandalye mevcuttu. Diğer üçü dışarıda ahşap bir barakada saklanıyordu.

En sol köşedeki masanın yanında, Mayumi'nin çoğunlukla kıyafetlerini sakladığı bir depo odasına açılan bir kapı vardı. Evin içinde yaşayan herkesin kişisel eşyalarını saklayabileceği bir alan olarak tasarlanmıştı. Kıyafetler, oyuncaklar, *silahlar*.

Şu anda şiltesinin olduğu yerd. Dışarı çıkmadan önce onu rulo haline getirmiş ve tüm yatak takımlarıyla birlikte kaldırmıştı. Koruma altındaki köylerin dışında yaşayanların çoğu, özellikle de evdeki kişi sayısı sık sık değişebildiğinden, yerden tasarruf etmek için şilte kullanırdı.

Genellikle şöminenin yanında uyurdu çünkü en boş alan orasıydı - ebeveynleri de böyle yapardı. Ayrıca kışın daha sıcak oluyordu.

Solunda, yani evin arka tarafında bir tür oturma alanı vardı. Koyun yünüyle dolu iki torba vardı; neyse ki hafiftiler ve taşınmaları kolaydı. Bunlardan biri sık sık oturduğu için yerdeydi, diğeri ise deri ve ahşaptan yapılmış kullanılmayan bir koltukta duruyordu.

Son koltuk sallanan bir sandalyeydi ve annesinin ölmeden önce en sevdiği koltuk olduğunu bildiği için ona göz attı.

İçini çekti, gözlerini sallanan sandalyeden hasretle çevirdi ve sonra tekrar şömineye dikti. Tamamen tuğladan yapılmıştı ve şöminenin üzerinde yüzyıllar boyunca keşfettikleri çeşitli İblis koruyucu süsler vardı - gerçekten işe yarayıp yaramadıklarından emin değildi.

Babasının kişisel kılıcı bir hatırlatma ve uyarı gibi üzerinde duruyordu.

Son olarak, şömine ile sağdaki kapı arasında, yerden tavana kadar uzanan bir boy aynası ve yanında bir portmanto vardı. Ayna, evden çıkmadan önce kıyafetlerini kontrol edebilmeleri için oradaydı. Eğer kişi kendi yansımasına bakmaktan hoşlanmıyorsa, aynanın konumu nedeniyle bunu yapmaktan kaçınmak zor olurdu.

Sık sık Mayumi'nin sıkılmış ve yorgun ifadesini yansıtıyordu.

Mobilya eksikliğine rağmen, her duvara yaslanmış veya çivilenmiş, yüzyıllar boyunca ailesi tarafından toplanan kişisel dekorlar vardı. Krem rengi bir tuval üzerine siyah mürekkeple çizilmiş eski bir çayır ve nehir resmi. Çok değerli olduğu için hiç kullanılmamış süslü bir fener. Mutfak tezgahının üzerinde bir çocuğun çizdiği resim.

Mayumi'nin ön kapının arkasına çivilediği bir çiçek kurdelesi vardı, her yaprağı farklı renkte olduğu için gökkuşağı gibiydi.

Burada birikmiş çok fazla anı vardı. Eğer biri buraya gelir ve burayı boş bulursa, bunun yürek burkucu olacağından emindi. Mayumi hayatında çok sık olarak bir yabancıнын evine girdiğinde kanla lekelenmiş ama çoğunlukla mütevazı ve mutlu bir yuvanın izlerini taşıyan bir evle karşılaşmıştı.

Bazen bu anılar aklından çıkmıyordu ve görevine konsantre olmak için karanlık düşüncelerinden uzaklaşıyordu.

Geçmişini değiştiremem.

Mayumi temizliğini tamamladıktan sonra dar kahverengi deri pantolonunu giydi ve düğmelerini sağ kalçasına bağladı. Ardından kalın gri pamuklu bir tuniği gövdesinin üzerine yerleştirmeden önce bir fanila giydi. Son olarak da beyaz kurt postundan bir ceket giydi - bu renkte bir postu sadece avcılar elde edebildiği için çok değerliydi.

Mayumi duvara sabit bir şekilde yerleştirilmiş boy aynasının önüne geçti. Aynada birkaç eskimiş leke vardı ama sağ üst köşedeki buzlu kısım dışında çoğunlukla temizdi.

Bakışları çatık kaşlı görüntüsünü zorlukla fark etti. Gölgede siyah görünen ama ışıpta neredeyse alaca renkte parlayan kahverengi gözlerinde yansımaları görünmüyordu. Küçük bedeninde de

oyalanmadı,

Sivri çenesi, kulakları ya da aşk tanrısı dudakları. Vücudu kalın ceket tarafından gizlenmişti, bu da gücünü aldatıcı bir şekilde ince vücut yapısını yanlış anlamayı kolaylaştırıyordu.

Asıl bakmaya değer bulduğu şey, kalın, beline kadar uzanan siyah saçlarıydı. Saçtan çok kuş yuvasına benzeyen bu karmakarışık dağınıklığı tarayıp taramama konusunda düşündükten sonra, umurunda olmadığını fark etti. Görüşünü engellemesin diye saçlarını her zamanki midilli kuyruğuyla yukarı attı.

Parmağını posta güvercininin kafesinin parmaklıkları arasından geçirip ensesini kaşımaya başladı. Güvercin karşılık olarak keyifle öttü.

Evinden çıkmadan önce kılıç kemerini beline doladı ve hançerinin de güvende olduğundan emin olmak için kontrol etti. Sonra sadağını ve yayını sırtına astı.

Mayumi oklarını elleriyle yapmak için birçok öğleden sonrasını harcamıştı. Ok uçları, evinin arka tarafındaki küçük, ilkel demirci atölyesinde çelikten dövülüyordu. Tüyler tuhaf renklerdeydi çünkü ok tüyleri için vurmayı başardığı her kuşu kullanıyordu.

Hava koşullarına ve pusuya yatmış olabilecek tehlikelere göre giyinerek kapıyı açtı ve ahşap verandaya çıktı. Sundurma alanı kulübenin iki yanını kaplıyor, ön kapının girişinden itibaren ön ve sağ tarafı sarıyordu.

Eğildi ve deri ve kürklü botlarını ayağına geçirmeden önce gece boyunca içlerinde birikmiş olabilecek karları silkeledi. Ön kapının yanındaki rafta iş botlarından slip-on babetlere kadar pek çok başka ayakkabı vardı.

Artık çoğu gün giydiği kıyafetleriyle hazır olduğuna göre, *omamoriyi* kontrol etmek için verandanın her köşesine doğru yürüdü. Ataları omamorilerin onları İblislerden ve kötü ruhlardan koruduğuna inanırdı. İblisler Dünya'ya geldikten sonra dünyanın bu bölgesinde sıkışıp kalmalarından yüzyıllar öncesine dayanan ailesi, onları asma geleneğini sürdürmüştü.

Bunların yanında, en yakın kasabadaki Rahip ve Rahibeler tarafından kendisine verilen ahşap tılsım plakaları vardı. Bunlar herhangi bir bariyer oluşturmuyordu ama görünüşe göre daha çok caydırıcıydı.

Evine İblisler hiç girmemişti ve gerçekten önemseydiği tek şey de buydu.

Yakın zamanda yeni tabaklara ihtiyacım olacak gibi görünmüyor, diye düşündü *tabakları* kabaca kavrarken.

Mayumi daha sonra omamorinin içinde bir çeşit tahta bulunan brokar ipek çantasına dokunmak için uzandı - kimse ne tür olduğunu bilmiyordu çünkü onları asla açmamak adettendi. Eski ve o kadar yıpranmışlardı ki onlara dikkatle dokunduğundan emin oldu. *Bunlar çok uzun süre dayanmayacak.*

Onları tutan ipek ipin kopmasından önce birkaç yılları kalmıştı. İşe yaradıklarına inanıyordu ama yüzlerce yıldır kutsanmadıkları için bunun boş bir umut olabileceğini de biliyordu.

Bazen inanmak daha kolaydı.

Ellerini birleştirdi, başını eğdi ve atalarının onu gözetmeye devam etmesi için onlara dua etti. Sonra ellerini indirirken geri çekildi ve onlara küçük bir bakış attı.

Bana göz kulak olsalar iyi olur. Son kalan benim. En azından baba tarafından.

Annesinin kökenleri hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü annesinin de yoktu. Ailesi o küçükken İblisler tarafından öldürülmüş ve onu yetim bırakmıştı.

Öte yandan Mayumi, ailesinin baba tarafı hakkında her şeyi biliyordu.

Gözlerini devirdi. *Kendime tarih dersi vermeyeceğim. Babam bana bunlardan çok verdi.*

Hayır, yapacak çok daha önemli işleri vardı.

Yayını, çoğunlukla düz olan göğsüne daha iyi oturacak şekilde ayarlayarak verandanın

basamaklarından aşağı indi. Botları karda ıtırdadığı anda sağa, evinin arka tarafına doğru yöneldi.

Evin arka tarafına yaslanmış ahşap bir baraka vardı. Onu tamamen kaplayan uzun, ağır ahşap mandalı iterek açtı. Uzun bir ip getirip omzuna astıktan sonra bir balta kaptı ve silahının kemerine taktı.

Kulübeyi kapatıp emniyete aldıktan sonra, yol boyunca barınak sağlayan arka duvara iştirilmiş tentenin altından yürüdü. Burası onun demirci atölyesinin olduğu yerdi. Yıllar önce ailesinden biri tarafından yapılmış bir kaynak banyosu vardı. Yakınlardaki dereye bağlanıyor, pişmiş toprak borular ve baraj noktalarıyla suyun akışını doğrudan engellemek ya da serbest bırakmak için manipüle edilebiliyordu.

Ama kışın ortasında dışarıda banyo yapmak berbattı. Dışarıdaki fırınla ısınmak çok uzun sürüyordu.

Onu geçtikten sonra dağdan aşağı inmeye başladı. Arkasına bakma zahmetine bile girmedi; bunun bir anlamı yoktu.

Etraftaki orman, çoğu sedir veya köknar olan uzun, cılız ağaçlarla doluydu. Herhangi bir insanın kendini temkinli hissetmesine yetecek kadar gölge yaratıyorlardı. Mayumi yürürken çevresini dikkatle taradı.

Yerdeki kar kalındı ve her saniye daha da yavaşça yağıyordu ama o kolaylıkla üzerinden geçiyordu. Arkasında bir iz oluşturunuyordu ve onu eve kadar takip edebileceğini biliyordu.

Mayumi nereye gittiğini biliyordu ve her zaman geri dönüş yolunu bulurdu. Bu ormanda büyümüştü. Ormanı herkesten daha iyi tanıyordu. Ormandan uzak kaldığı birkaç yıl içinde büyümüş olması önemli değildi.

Uzaktan gelen bir ses başını o yöne doğru kaldırmasına neden oldu ama duraksamadı. Hazırlık için bir elini yayına, diğerini de kısa kılıcına sıkıca yerleştirdi.

Hiçbir şey yaklaşmadı ve onun ayak sesleri ve düzenli nefes alışları dışında ortalık yine sessizdi.

Birkaç gün önce yakacak odun için kesmeye başladığı devrilmiş bir ağaç vardı ve sonunda onu uzun tepenin aşağısında gördü. Son parçayı o sabah şömineye attığından beri rezervleri boşalmıştı. Önümüzdeki birkaç gece donmak istemiyorsa daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Şiddetli bir kar fırtınası da her an başına gelebilir.

Sanırım kasabaya gitmek için bir sebep daha. Eğer iki günden fazla mahsur kalırsam, hiç yiyeceğim olmayacak. İsteddiği ağacın yanına geldiğinde yüksek sesle inledi. Yarın gitmem gerekecek, buna hiç şüphe yok.

Baltasını kemerindeki klipsinden çıkardı ve bileğini hazırlamak için bir daire şeklinde döndürdü. Ayrıca yaklaştıkça kollarını, sırtını ve boynunu germeye başladı.

Balta omzunun üzerinde dururken, diğerlerini çoktan çıkardığı için kalan son uzun dala baktı. Sonra baltanın sapını iki eliyle kavradı ve kalın gövdesine vurdu.

Mayumi'nin ilk vuruşu çalılığın içindeki her neyse onu ürküttü. Kendisinden sadece bir ağaç mesafesi uzakta, çılginca hışırdadı.

Hemen baltasını bıraktı ve bir oka uzanırken yayını sırtından indirdi. Her ikisini de kaldırdı, vücudu yerine kilitlenene kadar ipi geri çekti ve çalıya doğru nişan aldı. Çalıdan küçük, siyah ve tüylü bir şey fırladı.

İblis mi? Hayır.

Bir İblis yemi mi? Evet ve onu kesinlikle eve götürüyordu.

Bilemek için yıllarını verdiği bir beceriyle okunu fırlattı, nefesi oku takip ederek genç bir yaban domuzuna saplandı. Atış omzuna isabet edip tökezlemesine neden olduğunda domuzumsu bir ciyaklama çıkardı. Çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı.

Tam ayağa kalkıp tekrar koşmaya başlayacakken Mayumi sızdı. Ağırılığı ile bastırarak

üzerine çöktü, onu bağlamadan önce sessiz kalmasını sağlamak için ağzını bağladı.

Yaban domuzu kendini kurtarmak için kıvrılırken, kadın onu sırtına aldı. Yaban domuzları genellikle oldukça yoğun olduğu için ağırdı. Nispeten küçük olduğu ve kendisi de alışılmadık derecede güçlü olduğu için şanslıydı.

Tüm o eğitim bana harikalar yarattı.

Onu ağacın yanındaki yere bıraktı. Onunla yapmak istediği şey için canlı olması gerekiyordu, taze olması gerekiyordu ama yine de yakacak oduna da ihtiyacı vardı.

Yüzüne dökülen birkaç tutam saç fırçalamadan önce alnını avuçladı, inek yalaması bukleleri ehlileştirilemiyordu, ne yapması gerektiğini merak etti.

Yakacak odunlarını taşımak için niyetlendiği ipi kullanmıştı. Her nasılsa, içinde dolaşan adrenaline rağmen inanılmaz derecede yorulmuştu.

Sıcak nefesleri soğuk havada buğulanırken, yaban domuzu ters ters baktı.

"*Sen. Evin yakınındaki bir çalılıkta olamazdın, değil mi?*" Baltasını kardan çekip aldı ve dalı tekrar kesmeye başladı. "*Şimdi seni ve bu dalı aynı anda geri taşımak zorunda kalacağım. Bunun ne kadar zor olacağını biliyor musun?! Ve kendimi ödüllendirecek hiç içim yok!*"

Aslında bu dalı parçalara ayırmayı ve kenarlarına ip dolayarak sırt çantası gibi sırtında taşımayı planlamıştı. Şimdi hayvanı sırtında taşıırken dalın ince ucundan tutup yerde sürüklemesi gerekecekti.

Baltayı kullanırken sık sık homurdanarak, "*Yine de bu bana bu gece yapacak bir şey verecek,*" derken kelimeleri zorlanıyordu.

İçki içip alevlere, pencereden dışarı ya da lanet tavana bakmaktan daha iyiydi.

Bir erkek arkadaş falan ihtiyacım var. Durakladı ve burnunu kendine doğru kıvırdı. *Ew. Hayır, ihtiyacım yok. Erkekler çok karmaşık.*

Kız arkadaş mı o zaman? Bunu uzun süre düşündü, gözleri yukarıdaki yaprak örtüsünü taradı... ve sonra başını salladı. *Aynı sorun. Çok karmaşık.*

Ne olursa olsun, kendini biraz yalnız hissediyordu. *Sadece sevişip yüzlerini unutmayı tercih ederim. Kasabaya gitmek için başka bir neden, diye tahmin etti.*

Yarısı karda gömülü duran sedir ağacının dalını kesmeyi bitirdikten sonra yaban domuzunu sırtına aldı. Sonra etrafından dolaşarak ağaç dalının ucundan tuttu ve dağa doğru tehlikeli tırmanışına başlamak için onu çekti.

Arkasındaki karda gözle görülür bir iz bıraktı ama o daha çok ağır yükünü taşıırken takılıp düşmemeye odaklanmıştı. Yorgunluktan kalbi hızla çarpıyor, her bacak kaldırışında saniyeler geçtikçe nefesleri daha da hızlanıyordu.

Bu sonsuza kadar sürecektir, diye düşündü beş dakika sonra ve neredeyse hiç mesafe kat etmediğini fark etti. *Lanet olsun.*

Eve döndükten ve akşam karanlığının çökmesini bekledikten sonra Mayumi yaban domuzunun arka ayaklarını sıkıca bağladı ve baş aşağı asabilmek için ona bağlı uzun ipi çekti. Evinin önündeki küçük açıklığın ortasında dokuz ayak yüksekliğinde ahşap bir kazık vardı. Kazığın tepesinde, ipi çekerken yana kaymadan geçirebilmesi için oyulmuş bir yarık vardı.

Göğüs hizasına geldiğinde, ipi geçici olarak yere çakılmış metal bir çiviye geçirdi.

Yaban domuzu sıkıntılı sesler çıkarıyordu. Rahatsız olduğundan ya da acı çektiğinden emindi ama uzun zaman önce bu tür bir zalimliğe karşı duyarsızlaşmıştı. Acısı kısa sürede sona erecekti.

Bu, günün erken saatlerinde yaralı domuzla bakmadığı anlamına gelmiyordu. Okunun açtığı yarayı temizlemiş, bandajlamış ve acısını dindirmek umuduyla ona bitkisel ilaçlar vermişti.

Savunmasız bir hayvana bunu yapmaktan nefret ediyordu ama dünyanın şu anda içinde bulunduğu İblis çağı gerçekliğinde bu bir gereklilikti.

Kesici bıçağı dişlerinin arasından çıkaran Mayumi, yüzünün kesilmesini engelleyen dudak bükücü sırtışıyla bıçağın sapını tek yumruğuyla sıkıca kavradı. Sonra bıçağı yaban domuzunun leğen kemiğinin hemen altındaki bağırsağına sapladı.

Aşağıya doğru keserken hafifçe geri çekildi, kanın ve bağırsakların yere düşmesine izin vererek çok azının ya da umarım hiçbirinin kendisine değmediğinden emin oldu.

Taze kan kokusunu yanında taşımamak için bıçağı atması gerektiğini bildiğinden bıçağı yere bıraktı ve gökyüzüne baktı.

Alacakaranlık çöküyordu ve gölgeler çoktan uzamıştı. Birkaç dakika sonra güneş tamamen ufku ötesine düşecekti.

Mayumi ipi yakaladı ve ulaşılmasını zorlaştırmak için yaban domuzu leşini tahta kazığın daha yukarısına kaldırdı. Hareketleri hızlıydı, aceleliydi ama paniklememişti.

Kalıcı olarak bağlandıktan sonra içeri koştu.

Genelde hızlı olabilmek için botlarını çıkarmazdı. Elllerinde birkaç kıpkırmızı damlacık vardı ve onları sık bir kaptı yıkadı.

Bir sonraki durağı aynaydı. Aynaya bakmadan önce başka bir yerinde kan olup olmadığını kontrol etti.

son kez kendi gözleriyle botlarına baktı.

Giydiği kıyafet tepeden tırnağa siyahtı.

Botları esnek ve dayanıklı oldukları için daha çok çorap gibi hissettiriyor, ayak başparmaklarının arasına girerek el becerisini artırıyordu. Deri pantolonu siyah boyayla ıslatılmıştı, tıpkı daracık gömleği ve deri ceketı gibi. Eldivenleri inceydi, soğuğu dışarıda tutmak için değil, deriyi gizlemek için tasarlanmıştı.

Başının üzerinde, gözleri hariç her şeyi gizleyen bir maskeyi yüzüne takabilmesi için içinde bir düğme bulunan özel bir başlık vardı.

Ve daha önce sıkılmış ve yorgun olan gözleri, şimdi aynadan ona sadece bu kıyafeti giydiğinde sahip oldukları belirgin bir keskinlikle bakıyordu.

Normalde sade olan kıyafetindeki son ayrıntı, göğüs kafesinin üst kısmına bastırılmış gümüş bir nişandı. Bir çemberin içinden sonuna kadar saplanan bir kılıç, tamamlanamadan ucunda daralıyordu.

İblis Avcısı Loncası'nın sembolüydü.

Bu kıyafet, kapüşonundan pantolonuna ve ayakkabılarına kadar lonca tarafından giyilen yüzlerce kıyafetin mükemmel bir kopyasıydı.

Hepsi tek tipti, hepsi aynıydı, önemli bir ayrıntı dışında - amblemin rengi kişinin İblis Avcısı loncasındaki statüsünü gösteriyordu.

En yüksek renk altın, en düşük renk ise siyahtı.

Sol burun deliği, göğsünde loncadaki en yüksek ikinci rütbeyi gösteren gümüş amblemden rahatsız olarak seğirdi. Yansımasından uzaklaştı.

Mayumi evinin ana bölümünü terk ederek diğer tek odaya girdi.

Çeşitli atalarına ait bir dizi kişisel eşyayı görmezden geldi. Toz kaplı giysiler, ona uymadığı için kullanamadığı ayakkabılar, büyük büyükannesine ait bir oyuncak bebek. Alan, kimsenin atmaya cesaret edemediğı eşyalarla tavana kadar doluydu.

O bile.

Bu odadaki eski, hafif küf kokusunu her zaman fark ederdi ve bir şeyi çok fazla rahatsız ederse zaman zaman hafif saman nezlesini tetiklerdi.

Yüzünü kaplayan maske inceydi. Sadece tenini gizlemek içindi ama nefeslerinin derinleşmesine ve gürültülü olmasına neden olmuyordu ve onu rahatsız edici, tarihe bulanmış kokudan korumak için çok az şey yapıyordu.

Bir kapı kapağını açmak için odanın ortasındaki tavana bağlı ipi çekti. Merdivenler aşağı doğru eğilmişti ve yukarı tırmanabilmek için ilk bölümün altındaki ipi çekerek açtı.

Yayının, sadağının ve oklarının tavan arasına çıkmasını engellememesi için vücudunu öne eğdi ve neredeyse merdivenleri kucakladı.

Buradaki alan tozluydu ama yakın zamanda ve sıkça kullanıldığına dair kanıtlar gösteriyordu. Düzlükte diz çöktükten sonra bir kibrit çaktı ve açıklığın hemen yanında olduğunu bildiğı bir mumu yaktı.

Burada çok az şey saklıydı.

Acil bir durumda kullanılmak üzere bilerek burada bırakılmış birkaç dağınık silah dışında çoğunlukla boştu.

Tavan arası iki farklı yöne kaçış sağlıyordu. İblisler alt kattan girerlerse yukarıya, çatıdan inmeleri gerekirse aşağıya - ki şu anda gittiğı yer orasıydı.

Tavan arasından dışarı açılan kapıyı açar açmaz soğuk gece havası üzerine saldırdı. Eğildi ve kendisini kamufle edecek kahverengi bir pelerini vücudunun üzerine hızla yerleştirdi.

Mayumi kendini çatıya attı, olmak istediği yere gelene kadar elleri ve dizleri üzerinde süründü. Eğimli çatıda düz bir şekilde uzandı. Yayını ve sadağını omuzlarından indirirken gözleri yaban domuzunun asılı olduğu açıklığı inceledi.

Okunun ucunu kirişine taktı ama kirişi rahat bir pozisyonda çatıya yasladı ve bekledi.

Gecenin karanlığında dışarıda olmaya ve sık sık onu avlayan canavarları avlamaya alışkındı. Deneyimli gözleriyle her şeyi net bir şekilde görebiliyordu.

Yaban domuzu onun yemişti. Onu kullanabilmek için neredeyse karanlık çökene kadar beklemesi gerekiyordu, İblisleri buraya çekmek için taze dökülmüş kana ihtiyacı vardı. Kurumuş kan sadece geyik ya da kurt gibi daha büyük bir hayvan olduğunda işe yarıyordu.

Onları belirli bir yere yönlendirmek için onu yaptığı yerde, yaptığı şekilde öldürmek zorundaydı. İsteddiği son şey İblisleri birden fazla yere çekerek keskin nişancılık noktasından avlanmasını zorlaştırmaktı. Bu aynı zamanda daha fazla kan aramak için etrafı koklamayacakları ve bunun yerine onu ortaya çıkarabilecekleri anlamına geliyordu.

Mayumi'nin giysileri güçlü kokulu bitkilerle doymuştu ve cildi çoktan derisine işlemeye başlamış bir yağla kaplanmıştı. Bu, insan kokusunu seyreltmek için yeterliydi ama silmek için yeterli değildi.

Taze karın yavaşça üzerini kaplamasına yardımcı oldu ama pelerininin altında yeterince sıcaktı. Eğitiminden dolayı sert doğa koşullarına alışkındı.

Evi konum açısından iyi düşünülmüş olduğu için bekleme süresi uzundu.

Ataları evi, Peçe ormanının kuzeyinde, her ikisi de yüzlerce insanla dolu iki büyük köyün arasına inşa etmişti. Köyler, Mayumi'nin ailesinin evini ezici insan kitlesinin altında gizliyordu.

Onunki gibi küçük evler genellikle güvenliydik çünkü İblisler daha büyük nüfuslara çekiliyordu.

Köyler İblis'in Peçe'deki evinden uzak olsa da, ne yazık ki dağlara yakındı. Birçok İblis yuvalarını Peçe'nin dışında, dağların karanlık mağaralarında ve eski madenlerde kurmayı severdi.

Köylerin dışında yaşayanlar bu şekilde güvende kalıyordu. Orman evlerinin saldırıya uğraması garipti ve bu genellikle gezgin bir İblis'in uzaktan varlıklarını fark etmesiyle gerçekleşirdi.

Onları cezbetmek, Mayumi'nin hayatında pek çok kez oynadığı bir sabır oyunuydu - burada değil ama lonca için.

Kalçasındaki keseden yemek için ekmek ya da meyve çıkarıyor, yerinden hiç ayrılmıyordu. Gece yarısından hemen sonra, çirkin hayatın ilk seslerini duydu.

Yutan gölgeler, açıklığa çıkana kadar gözden saklanması için mükemmel bir sığınak sağlıyordu ama soldan gelen hırıltılar ona nereye bakması gerektiğini bildiriyordu.

Okunu geri çekti, yayının ipini orta bir hizaya kadar uzattı. Okun ne kadar büyük olduğunu ve nereye atacağını bildiğinde daha sert çekecekti. İhtiyacı yokken kollarını yormanın bir anlamı yoktu.

Açıklığa dalıp doğruca domuza yöneldiğinde yüzünde zafer gülümsemesi yoktu. Orta büyüklükteydi, tek başına savaşması zor bir rakipti ama doğru noktadan vurursa onu neredeyse anında öldürebilirdi.

Leş havada çok yüksekte olduğundan, İblis'in siyah, boşluğa benzeyen vücudu ona ulaşmak için yukarı ve aşağı zıpladı. Tırmanabilmek için kazığı pençelemeye çalışmış ve zaten yıpranmış olan kerestenin üzerindeki izlere yenilerini eklemiştir.

İnce kışının arkasında uzun bir kuyruğu olan kertenkeleye benzer bir şekli vardı ve avı için mücadele ederken hırıltılı tıslamalar çıkarıyordu.

"Buraya gel, buraya gel!" diye hırladı, ağzında köpükler oluşmaya başlamıştı.

Geçmişte birçok İblis'in konuştuğunu duymuş olan Mayumi'nin gözleri sadece kısıldı. İblis, leşe ulaşmanın başka bir yolunu bulmak için kazığın dibini koklamak üzere çılgınca zıplamasına ara verdiğinde bile okunu bırakmadı.

Yukarı çıkmanın tek bir yolu vardı ve yerdeki metal çiviye bağlı ipi kesmenin onu serbest bırakacağını fark edemeyecek kadar aptaldı.

Hadi, diye düşündü, okunun tüylerini yanağını okşamak için yukarı kaldırarak kendini daha da hazırladı. *Acele et!*

Sonunda bir şey bulmayı başardı ve tırmanmak için pençelerini geçirmeye başladı. İblis hızla hareket ediyordu. Atışını tam olarak ayarlamadan önce dişleriyle domuzu yakalamasını ve çekiştirmeye başlamasını bekledi.

Yakaladım seni.

Tam okunu fırlatacakken, sol taraftan tüyleri ürperten bir kükreme duyuldu.

Mayumi bu kükremenin sadece daha büyük bir İblis tarafından yaratılabileceğini bildiğinden durakladı ve atışını o yöne doğru yöneltti.

Beklemem gerekecek. İblisler yemek için savaşırdı.

Büyük İblis büyük olasılıkla kazanacağı için küçük İblis için anlamsız olacaktı, ancak bu, onu kendisi öldürmeye çalışmadan önce ikincisinin zayıflayacağı anlamına geliyordu.

Gürültülü, çıtırdayan, gümbürdeyen ayak sesleri evin solundan, biraz arkasından geliyordu ve yüzünü yakalamayı zorlaştırıyordu. Koşma hızı, daha önce gördüğü her şeyden daha hızlıydı ve yarattığı, gecenin karanlığının gölgelediği siyah bir bulanıklıktan başka bir şey olarak göstermiyordu.

Bir savaş olacağını düşündüğü şey, büyük İblis'in açıklığa girmesiyle pençelerini savurduğu bir yayılım ateşine dönüştü. Küçük olanı, yere düşürmeyi başardığı yaban domuzundan kafasını kaldırmayı bile bitiremeden katletti.

Bu çok hızlı oldu! Neyse ki nefesi kesilmedi ve saklandığı yeri ele vermedi ama şaşkınlıkla başlamıştı ve genellikle hiçbir şey Mayumi'yi şaşırtmazdı.

Daha büyük olan küçük domuzdan geriye kalanları yerken, küçük İblis unutulmuş, zar zor hareket ediyordu. O kadar büyüktü ki onu havaya fırlattı ve bütün olarak yuttu.

Sonra küçük İblis'e döndüğünde üst dudağı tiksintili bir küçümsemeyle büküldü. *Lanet olası yamyamlar.*

Büyük İblis, küçük olanı yerken ona sırtını dönmüştü. Bu açıdan, sadece onu ikiye ayırana kadar kafasını bir yandan diğer yana salladığını görebiliyordu.

Tereddüt etmeden atışını yaptı ve bekledi.

Gözlerinin arasından almalıyım.

Bu... söyleyebildiği kadarıyla devasa bir şeydi, şimdiye kadar karşılaştığı tüm İblislerden daha büyüktü. Bu büyüklükte bir İblis, tek başına bir İblis Avcısı için intihar görevi olarak sınıflandırılabilirdi - tabii onu gözlerinin ortasından vurmazlarsa.

Kafasının arkası yeterli değildi. Ok, aşağıya doğru yaptığı atış açısıyla boğazından geçebilirdi. Dört ayak üzerinde dağınık bir şekilde yemeye devam etti, net bir atış yapabilmesi için asla arkasına dönmedi.

Dön, lanet olası!

Mayumi böyle bir ördek gibiydi. Yemeyi bitirir bitirmez, muhtemelen evinden yayılan insan

kokusunu araştırmaya başlayacaktı. şu anda taze kan arıyordu, bedava bir

yemek, ama yakında *onunla* ilgilenmeye başlayacaktı.

Veranda korkuluğunda yaktığı maskeleyici tütsü, leş ortadan kalktıktan sonra yeterli olmayacaktı.

DÖN!

Sonra yaptı. Acayip bir vahşi gibi kendi türünü yemeyi bitirmemişti ama başını yana çevirip ormana baktı.

Parlayan kırmızı küreler ortaya çıktı.

Kırmızı gözler bekliyordu ama bunlar tuhaftı. Bunun bir İblis olmadığını ve ağaran ayın beyaz bir kafatasının yan tarafını aydınlattığını fark ettiğinde gözleri daha da büyüdü.

Kahretsin! Mayumi eğildi ve saklanmak için kollarını düzleştirdi. *Bir Duskwalker mı?*

Kaşları sıkıca düğümlenirken dudaklarını birbirine bastırdı. Düşünürken gözleri yanındaki yansıtıcı karın üzerinde gezindi.

Bir Duskwalker'la tek başıma savaşamam.

Yine de, öldürdüğü son İblis'i yemesini izleyebilmek için başını hafifçe kaldırdı. Tüm bu süre boyunca bir kafatasının arkasını görebildiğini ancak şimdi fark etti.

Daha önce hiç bir Duskwalker ile dövüşmemiştim. Ne kadar farklı olabilir ki? Beyinlerinin olduğu alnın tam ortasına, gözlerinin arasına saplanan bir oktan hiçbir şey kurtulamazdı. Bir Duskwalker'ın da farklı olacağından şüpheliydi.

Hmm. Ama kafataslarının temelde aşılmaz olduğunu duydum.

Zihinsel bir tartışma içinde ağır bir şekilde savaştı.

Dünyada kaç tane Duskwalker olduğunu bilmiyordu ama lonca bunlardan beşini kesin olarak biliyordu.

Yüzünde kurt kafatası olan impala boynuzlu bir tane vardı - birçok kişinin izini sürdüğü ve hayatını kaybettiği bir tane. Tilki kafatasına sahip geyik boynuzlu bir tane. Ayı kafataslı, boğa boynuzları şeytanın kendisi gibi kafasında sivrilen bir tane - acımasızdı. Loncadaki her İblis Avcısına onunla asla karşılaşmamaları söylenmişti.

Son iki hafta içinde sadece bir kez görülmüş olan yeni bir tane vardı. Çoğu kasaba ve köyde olduğu gibi o da bu konuda bir güvercin mesajı almıştı.

Yeni Duskwalker'ın kafasında boynuzlar ve bir tavşan kafatası vardı. Şimdiye kadar duyduklarından daha büyüktü ve kuduzdu, etrafındaki her şeye saldırıyordu. Bir başka '*çatışmaya girmeyin*' uyarısı da, ölmeden önce bir haberci kuşu serbest bırakan ve artık ölü olan İblis Avcıları tarafından yapılmıştı.

Beşinci bir tanesinin görüldüğü söyleniyordu ama şimdiye kadar kimse güvenli bir yere çekilmeden önce ona iyice bakmayı başaramamıştı.

Birçok lonca üyesi hem Duskwalker'ların hem de İblislerin elinde ölmüştü. Her ikisinden de çok daha fazla olduğuna emindi. Sürekli ölümler nedeniyle bilgi sık sık kayboluyordu.

Mayumi kalçalarının üzerinde doğruldu ve bir kez daha silahını doğrulttu.

Ama eğer bir Duskwalker öldürürsem ve kanıt olarak kafatasını alırsam... Kafatasını delip geçecek kadar güçlü bir darbe umuduyla yayın ipini gidebildiği yere kadar çekti. *Loncaya geri dönmeme izin verebilirler.*

Mayumi bir emri ihlal ettiği için işten çıkarılmıştı.

Bu, asla loncanın bir parçası olamayacağı ve sadece şimdi yaptığı gibi evinde ya da gezintilerinde İblisleri avlayabileceği anlamına gelse bile asla uymayacağı bir emirdi.

Artık lonca üyeleriyle birlikte savaşmasına, onlarla birlikte avlanmasına veya bir İblis Avcısı kalesinin on mil yakınında bulunmasına izin verilmeyordu. Üniformasını giymesine bile izin

verilmiyordu, ama bu

giyilebilecek en güvenli şeydi. Tıpkı İblislerin kendileri gibi onu da gölgelerde saklıyordu.

Onu öldüreceğim. Öldürmek zorundayım.

Üst dudağı seğirirken kötü niyetli bir sırıtışın oluştuğunu hissetti, gözleri de onunla birlikte eğildi. Duskwalker arkasını dönmeye başladı, nihayet yemeğini bitirmişti.

Olmazsa, denerken öleceğim.

Parlayan kırmızı küreleri buldu ve sonra kafataslı yüzünü tam cepheden gördü.

Damarlarındaki tüm ateş, tüm kararlı sıcaklık anında söndü. O kadar ki, içinden şaşkın bir soluk koptu.

Neyse ki onu duymadı. Sadece düşüncelerinden arınmak istercesine başını salladı ve önce sağa, sonra sola çevirip eve baktı.

Beyaz renk gözbebeklerindeki kırmızıyı söndürdü, bedeni korkunun pençesindeymiş gibi dondu. Sanki bir Hayalet görmüş gibiydi.

Duskwalker yana doğru fırladı ve ormanın içinde kayboldu.

Görünüşe bakılırsa, Mayumi'nin tepesinde şok olmuş bir halde diz çökerek bacaklarının üzerine çökmeye başladığını hiç görmemişti. Ok ve yayı iki yanına düşerek çatıya yaslandı ve anılarının sisi dağıldı.

Bir kedi kafatası. Bir kedi kafatası vardı.

Geniş, inanmayan gözlerini karla kaplı çatıya dikti. Daha önce hiç tereddüt etmemiş, öldürmeye karar verdiği bir düşmandan asla kaçmamıştı - bu bir risk olsa bile. Hatta verandaya taş gibi hareketsiz bakarken onu mükemmel bir şekilde vurmuştu.

Onun yerine, tüm iradesini kaybetmişti.

O gece bir Duskwalker gördüm. Küçükken gördüğü şey buydu. Onu eve getiren şey buydu.

Geçmişte kısa bir süre gördüğü bu kafatasını karıştırmak zordu. *Yıllardır* hafızasındaki bulanıklığı gidermeye, onu bir araya getirmeye çalışıyordu ama hiçbir zaman onu yanına koyabileceği gerçek bir şey bulamamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Beni

kurtardı.

Neden

kurtardı?

Mayumi yatağında bağdaş kurarak oturdu ve dirseklerinin uçlarını uyluklarına dayadı. Kalın saçları başının her iki yanını sarmış ve battaniye kalçalarına dolanmış bir şekilde öne doğru eğilmiş, tembelce gözlerini kırptırıyor.

Önce bir gözünü kapadı, sonra ikisini de açınca görüşünün bir an için bulanıklaştığını fark etti. *Çok yorgunum.*

Kedi kafalı Duskwalker ağaçların arasında gözden kaybolduktan sonra Mayumi güneş doğana ve açıklığa tek bir İblis bile gelmeyene kadar bekledi. O parlak ışık her şeyi kovalamayı bitirdiğinde, içeri girmek için tavan arasına doğru süründü.

Şiltesini açmış olmasına rağmen, şömineye bakarken bacaklarının üzerine örttüğü yorganla ne kadar oturduğunu hatırlayamıyordu.

Bir zamanlar geçmişine dair bulanık görüntüler şimdi daha netti.

Küçük aklı Duskwalker'ın kedi kafatasını Gölge'nin beyaz maskesiyle karıştırmıştı. Önündeki devasa şeyin normal olmadığını fark edemeyecek kadar sersem ve çocuksuydu.

Ama onu tekrar gördüğünde gerçeğin bu olduğunu anladı.

Mayumi'nin kafasında o kadar çok soru vardı ki, hayatı boyunca kafasında olan bu sorular şimdi on kat daha artmış ve uykuya dalmayı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Bunun yerine, alevler tarafından hipnotize edilmeye devam etti.

Her zamanki gibi kuşluk vakti uyandı - iki ya da üç saatlik *huzursuz bir* uyku çekmiş olmasına aldırmadan. Bu, İblis Avcısı olmaktan gelen köklü bir alışkanlıktı. Çoğu, İblislerin genellikle dolaştığı gece boyunca görevdeydi.

Bir İblis Avcısı olmak onları genellikle geceleri hissettiriyordu.

Tabii ki, uyandığında aklına gelen ilk şey Duskwalker oldu.

Küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrırmaya başladı. *Keşke merhaba demeye gelseydi.* Mayumi başını geriye attı ve derin bir kahkaha attı. *Aptal! Muhtemelen beni bir kalp atışı içinde yerd.*

Ama böyle hissetmesine engel olamıyordu. Adam onun hayatını kurtarmıştı ve bunu asla ama *asla* unutmuyacaktı.

Belki de çocukken yeterince cazip bir atıştırmalık değildim.

Gerçi şimdi onu öldürmeye kalksa, ona zerre kadar merhamet göstermez ve aynı duygularla

karşılık verirdi.

Çayının ve kahvesinin bittiğini anlayan Mayumi, metal yıkama kovasını topladı ve

kolunun altında dışarı çıkardı. Buz gibi havada çırılçıplak kalınca anında tüyleri diken diken oldu.

Karın içine somon balığı gibi daldı, böylece donma şokuyla yorgunluğunu üzerinden atabildi. Sonra bir gün önce olduğu gibi karı kovada topladı, ateşin üzerinde eritti ve giyinmeden önce vücudunu sildi.

Önceki gün eve istediğinden daha geç geldiği için ağaç dalını tamamen kesip kütük haline getirememişti. Kendisine sadece gece için yetecek kadar yapmıştı.

Evin arka tarafına, dalını bıraktığı kaynak banyosunun yanına yöneldi. Mayumi'nin boynunun farkındalıkla diken diken olduğunu fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü. Daha dalları kesmeye başlamadan önce durdu ve bakışlarını etrafındaki ormana dikti.

İzlendiğine dair dikkat çekici bir sezgisi vardı. Hiçbir şey duymadı ve görmedi.

Buna rağmen, görevine devam ederken izlendiği hissi hiç dağılmadı. Belki de onu izliyor olabilecek kişi, elinde silah varken ona yaklaşmaktan çekiniyordu. Ne de olsa kılıç kemerini takmıştı ve keskin bir baltayı hiçbir şey yokmuş gibi sallıyordu.

Lanet olsun. Bugün şehre inecektim.

Mayumi aptal bir insan değildi.

Eğer biri ya da bir şey -ki gölgede bile İblisler dolaştığı için bu her zaman bir olasılıktı- onu gözetliyorsa, en güvenli ortamını terk etmek sadece kendini tehlikeye atmaya hizmet ederdi.

Arkasından bir şey sinsice yaklaşsın diye ormanda vals yapmazdı. Burada silahları vardı. Burada koruma tılsımları vardı.

Gözlerini kaldırıp çoğunlukla bulutsuz olan gökyüzüne baktı. *Yakın zamanda kar fırtınası olacak gibi görünmüyordu.* Ayrılmadan bir gün daha geçirebilirdi.

Yine bahaneler uyduruyor olma ihtimali de vardı. *Sanırım akşam yemeği için patates.* Başka bir şeyi yoktu.

Kendi homurtu sesleri dışında ortalık sessizdi, bu da uzakta kırılan büyük bir sopanın sesini daha da anlaşılır kılıyordu.

Sağlam ve uzun bir dalın üzerinde oturan Kitty -kendine verdiği isimle- küçük İblis Avcısı kadının gününü nasıl geçirdiğini izliyordu. Sarı gözleri onun her hareketini takip ediyordu; baltayı başının üzerinde sallamasından, bıçağı serbest bırakmak için aşağı yukarı oynatırken omuzlarının nasıl kasıldığına kadar. Hatta ara sıra küçük soğuk titremelerini bile fark etti.

Çoktan bir düzine büyük kütük kesmişti ve işi bittiğinde daha büyük olanları bir ağaç kütüğüne götürüp baltasıyla ikiye böldü.

Beni görmüş gibi görünmüyor.

Kitty dün gece canavar formuyla dağın yamacında dört ayak üzerinde sürünürken, rüzgârda kan kokusuyla karşılanmayı beklemiyordu. Tam olarak yaban domuzu kanı.

Her ne kadar bir çılgınlığa kapılmamaya ve onu avlamaya çalışsa da, yaklaştıkça sonunda savaşı kaybetmişti. Puslu, rahatsız edici anıların net bir şekilde hatırlamak her zaman zordu

ne zaman zihni değişse.

Kana susamış, akılsız ve her zaman a, avının üzerine düşmüş bir İblis'i yok ettiğini ve domuzu yedikten sonra onu tükettiğini hayal meyal hatırlıyordu.

Tehdit ve eti ortadan kalktıktan sonra Kitty'nin kendine gelmesi uzun sürmedi - tam da aradığı evin önünde. Onu buraya getireceğini hiç düşünmemişti.

Ev sahibi kadın ve belki de ailesi tarafından görülme endişesiyle ilk dşnncesi kaçmak ve ormanın gölgelerine saklanmak olmuştu. şimdi endişelenmesine gerek olmadığını fark etti.

Gerçekten burada olmasını beklemiyordum... ya da yalnız olmasını.

Kitty en son kendini... bu eve gelmek zorunda hissettiğinde, izlediği insan Mayumi burada değildi. Sadece babası kalmıştı.

Zamanın ve uzun yıllar süren sıkı çalışmanın yıprattığı bu adam, geçmişte aldığı bir yaradan dolayı bastonla ayakta duruyordu.

Kitty, Mayumi'nin olmadığını görünce hayal kırıklığına uğramıştı.

Kitty'nin kurtardığı küçük insanı kontrol etmek için geldiği neredeyse her seferinde bu evde kalmıştı ve onun şimdi gördüğü güçlü kadına dönüşmesine tanık olmuştu.

Kaç yıl olduğunu bilmiyorum. Onu ilk gördüğünden bu yana yirmi üç, hatta belki de yirmi beş yıl geçmiş miydi?

Onu kurtardığında korkunç derecede hastaydı ve ateşi vardı. Hayatı için endişelenmeye başlamıştı ama iyileştikten sonra Kitty onun iyi olduğundan emin olana kadar yanında kalmıştı.

Hep geri gelirdi.

Daha büyük bir çocukken, annesi ona yemek pişirmeyi ve temizlik yapmayı öğretirken, babası tarafından tahta kılıç kullanma konusunda eğitilmesini izlemişti.

Mayumi'yi ormanda tek başına antrenman yapan bir geç kızı olarak görmüştü. Sık sık garip görünüyordu, vücudu tuhaf bir büyüme aşamasındaydı ve yüzünde benzer yaşlardaki diğer birçok insanda gördüğü kırmızı noktalar vardı. Bazıları onlara dokundukları için azarlanırken, Mayumi her zaman disiplinli davranmıştı.

O zamanlar onu güzel bulmuştu ama hiçbir şey Kitty'yi bir yetişkin olarak onu ilk kez nefes kesici bir şekilde görmeye hazırlayamamıştı. Bir Duskwalker olmasına rağmen, onun güzel göründüğünü düşünmekten kendini alıkoyamamıştı.

Ne yazık ki, o gittiğinden beri ziyareti kısa sürmüştü.

Onu ve babasını, ikisi de İblis Avcısı'nın kalesine doğru ilerlerken takip etmişti. O yöne gittiklerini biliyordu çünkü siyah üniformaları içindeydiler. Gittikleri ynn kendisi için güvenli olmadığını bildiği için yolun bir kısmında takip etmeyi bırakmıştı ama onlar gittikten sonra uzun süre gözden kayboldukları boşluğa bakmıştı.

Buraya gelmek zorunda hissettiği bir sonraki seferde onu görmeyi beklemiyordu ama o ailesini izlerken ortaya çıkmıştı. Kulak misafiri olduğu kadarıyla annesi ölmek üzereydi. Kitty bu kadının, tıpkı babası gibi, zayıf kadın ölene kadar duygularını dizginlediğine tanık olmuş ve üniformasını gururla giyerek ayrılmıştı - babasını tek başına bırakarak.

Bu evden neredeyse yarım günlük yürüyüş mesafesindeki ormanda Mayumi sonunda duygularının kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Orada olduğunu bilmemesine rağmen, kendini toparlayana kadar zarar görmediğinden emin olmak için onun gözü ve kulağı gibi davranmıştı. Bu kadının sadece kendisi için çektiği acıya tanıklık etmek onun için çok değerli bir anıydı. Özellikle de baharın ortasında, rengrenk eklerle dolu bir denizde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp çığlık atarak kederine ağladığı için.

Kadının duygularını aniden bastırması ve şu yöne doğru gitmesi onu eğlendirmiş ve ilgisini

çekmişti

Başı dik bir şekilde kaleye girdi. Adam onu takip ettiği süre boyunca, daha fazla ilerleyemeyinceye kadar ayaklarını yere vurdu.

Onun bu yönüne her zaman hayranlık duymuştu; çenesini üstün bir edayla kaldırdığını birçok kez görmüştü. Görevini tamamlarken bile bunu yapıyordu.

Görünüşe göre hiç değişmemiş.

Kitty sırtını ağacın gövdesine yasladı ve kollarını başının arkasında kavuşturarak yastık gibi onlara dayandı. Kedi pençesine benzeyen ayaklarını üst üste bindirip kazara bir sopa daha kırdığında yüzünü buruşturdu. Bu ikinci kez oluyordu.

Mayumi başını kaldırdı ama sadece ufka doğru baktı, asla ağaçların tepesine bakmadı. Mayumi'nin dikkatini çekmemek için uzun, siyah kuyruğunu sallamaya ara verdi, Mayumi aramayı bıraktığında ise kuyruğunun kıvrımını tamamlamasına izin verdi.

Duyuları eskisinden daha keskin. Gözbebeklerinin sarı rengi parladı. *Tehlikeli küçük şey.* Yeterli konsantrasyonla bir İblis'i alevlere dönüştürebileceğini düşündüğü bir bakışı vardı.

Bir İblis'in aniden yanmasını görmek isterdi diye düşündü - bu çok komik olurdu.

Yakacak odun olduğunu tahmin ettiği şeyi kesmeyi bitirdiğinde, içeri girmek için ayrıldı.

Bu ona kendine zaman kazandırdı. Kitty dikkatle tünediği yerden indi ve pencerelerden görünmemek için evin etrafında geniş bir daire çizdi.

Gündüz vakti seyahat etmek için gölgeleri kullanarak İblislerin yaklaşmadığından emin oldu. Hiçbirinin olmadığını teyit ettiğinde bile, düşünürken en korkunç haliyle dört ayak üzerinde yürümeye devam etti.

Burun delikleri şu anda kirle tıkalı olduğu için iki, hayır, *üç kez* kontrol ediyordu. Kan ya da korku kokusu gibi onu yeniden çılgına çevirecek herhangi bir şeyin kokusunu alma yeteneğini yok etmek için burnunu tıkamişti.

Kitty bir daha Mayumi'nin yanından ayrılmayı planlamasa da -Şeytan Avcısı'nın kalesine gitmediği sürece- kendini ifşa etmeyi de düşünmüyordu.

İkimizden biri ölene kadar onun muhafızı olacağım.

İlk önce onun mu yoksa onun mu olacağını kimse tahmin edemezdi.

Kitty elini kaldırarak kafatasının sol tarafını kaplayan çatlağın üzerinden geçti. Kalbi göğsünde buruşurken görüşüne hüznün mavisi girdi, ama sonunda kafasını olumsuz düşüncelerden arındırdı.

Onunla geçirdiğim yıllar boyunca hayatta kaldığım sürece sorun yok.

Mayumi'nin yaşlı ve zayıf bir duruma gelmesini umuyordu ama aynı zamanda yakında daha fazla İblisle savaşmak için geri döneceğinden de emindi.

Ve onu korumak için ekibinin haberi olmadan orada bekliyor olacaktı. Ya da onu keşfedecekler ve sonunda büyük loncalarının adı altında bir Duskwalker öldüreceklerdi.

Tıkanmış kedi burun deliğinden bir homurtu çıkarmaya çalıştı.

Ona zarar vermemek için beni öldürmelerine izin verirdim.

Bir yanı hayatına son verenin Mayumi olmasını umuyordu. Bunu yapmaya layık gördüğü tek insan oydu.

Evden bir kez daha çıktığında Kitty daha önce çıktığı ağaca geri dönmüştü bile. Bu ona evini yukarıdan görebileceği en iyi bakış açısını verirken, aynı zamanda onu görememesi için alttan örtecek bir yaprak örtüsüne de sahipti.

Onun verandada biriken karı süpürmesini izledi.

Kitty hem burnundaki kurumuş çamurdan hem de burnunu kaplayan rahatsız edici bezi tırmalasa da gözbebekleri tekrar normal sarı rengine dönmüştü.

Umarım yarın da bugün yaptığı gibi çıplak çıkar. Dünyaya ve farkında olmadan ona karşı tamamen çıplaktı, kendini karın içine atmıştı.

Kitty geçen gün ona bir anlık bakış attığında sikinin dikiş yerinin arkasında karıncalanma hissetmişti. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, şimdi de aynı hissi veriyor, siki dikişinin arkasında coşkulu bir sarsıntı yaratıyordu. Kıkırdama isteğini bastırmak zorundaydı, özellikle de Kitty'nin gözleri çevresine şüpheyile baktığı için.

Bu tehlikeli kadın ona dokunmama izin vermektense beni dikiş yerimden bıçaklamayı tercih ederdi. Yine de Kitty onun tek taraflı, karanlık fantezilerine aldırılmıyordu.

Buraya onu korumaya gelmişti, başka bir şey için değil.

Göğsünde, sadece o yanındayken hissettiği hoş bir titreşim gümbürdemeye başladı. Uzun, ince kuyruğu oturduğu dalın altında sallanıyordu.

İsteeeeee, Mayumi, Mayumi, Mayumi, diye seslendi zihinsel olarak, tıpkı bir zamanlar değerli kedisini çağırdığı gibi.

Mayumi bugün kendini karın içine atmadan önce neden ipek bir bornoza sarınma isteği duyduğunu çok iyi biliyordu. Ya bir gün sonra hâlâ izleniyordu ya da paranoyaklaşmaya başlamıştı.

Soğuk beyaz tozun içinde göbek üstü yatarken dırdırı daha da arttı. Boğazının uzun sütununu gererek başını arkaya yasladı ve arkasındaki ormana baktı.

Ağaçların arasında sarı bir parıltı gördüğüne *yemin etti* ama bakışlarını oraya çevirdiğinde artık yoktu.

Bir insan şimdiye kadar kendini belli etmiş olurdu. Mavi gökyüzüne baktı, kar sonunda nazik, donmuş gözyaşlarını kısa bir süreliğine durdurdu. *Ve bir İblis şimdiye kadar saldırmış olurdu.*

Bir Duskwalker'ın bir İblis'ten daha iyi olmadığını biliyordu.

Ama bu his bir türlü geçmiyor.

İç çekerek ayağa kalktı ve karların içindeki metal kovaya baktı. Hayatı aynı alışkanlıkların sıkıcı, sıradan bir döngüsü haline gelmişti.

Her sabah aynı şey olurdu; çay, kahve ya da kar banyosu, ardından yakacak odun toplamaya ya da zaten tertemiz olan evini temizlemeye karar vermeden önce vücudunu durulardı. Ormana yaptığı yolculukta keşfettiği şey, bir İblis tuzağı kurup kurmayacağını belirliyor, çoğu zaman yemin kendisine gelmesine izin veriyordu.

Ve her zaman sabit, aralıksız düşünceler.

Zihni hiç durmadan konuşan bir kutu gibiydi. Tam ve mutlak sessizlikten hoşlandığı için bu genellikle rahatsız ediciydi - sadece kendisi tarafından engellenmek için.

Bak, Mayumi. Ya izleniyorsun ya da izlenmiyorsun, ama ne olursa olsun bugün şehre gitmen gerekiyor. Sarsıcı hareketlerine agresif bir ima katarak kovanı kaldırdı. *Artık bahane yok.*

Bulduğu daha pek çok bahane vardı ama bir saat geçmeden Mayumi hazırlandı ve ormanın derinliklerine daldı.

Veil'in sınır kanyonunun kuzeyindeki en büyük köylerden biri olan Colt's Outpost'a giderken hiçbir yaşam izi duymadı. İblis belası 1700'lerin başında Dünya'ya gelmeden önce askeri bir karakol olduğu için bu adı alan köy, zamanla en kalabalık ama en güvenli köylerden birine dönüşmüştü.

Ayrıca Mayumi'nin Demonslayer sektörü ana üssü Hawthorne Keep'e de nispeten yakındı.

Zorla ihraç edilen bir lonca üyesi olarak Hawthorne Keep'in on mil yakınına girmesine izin verilmediği ve Colt'un Karakolu bu mesafenin hemen dışında olduğu için dikkatli davranmak zorundaydı.

Üzerinde son birkaç gündür giydiği avcı kıyafeti vardı ama onu yıkamıştı. Önünde uzanan boş çayırdaki yürürken kılıcının kabzasını sıkıca kavradı.

Ahşap asma köprüünün önünde iki asker nöbet tutuyordu. Kolları ve bacakları deri zırhla kaplıydı ama gövdeleri parlatılmış çelikten yapılmıştı. Gözlerini onlara dikti, kim olduklarını ve muhtemelen sinirlerini bozacaklarını çok iyi biliyordu.

"Kapıyı açın," diye buyurdu önlerine dikildiğinde.

"Özür dilerim," dedi içlerinden biri, metal miğferinin ardından diğerine bakmadan önce. "Ama orman trollerinin şehrimize girmesine izin vermiyoruz."

"Yoshida," diye homurdandı Mayumi şakaklarını ovuştururken. "Yemin ederim bugün de bana sorun çıkarırsan kulenin duvarına tırmanıp üzerine inek gübresi atarım."

Yoshida'nın yanındaki koyu tenli asker Henry başını geriye attı ve miğferinin içinden gürültülü bir kahkaha attı.

"Sana bunu yapmamamı söylemiştim. Bugün kötü bir ruh hali içinde olduğunu çayırdaki yürüyüşünden anlayabiliyordum!" Henry abartılı hareketlerle bacaklarını yere vurmaya başladı, bu da giydiği zırhın tıkırdamasına ve çınlamasına neden oldu. "Arkanda bir şey olduğunda kızgın bir ayı gibi yürüyorsun."

Onunla benzer Asyalı yüz hatlarına sahip olan ama farklı bir kökenden gelen Yoshida, açık kahverengi gözlerini ona dikti. "Yapamazsın."

"Siz ikinizi çayırdaki gördüğümde bile bana sorun çıkaracağınızı biliyordum." Az önce geldiği yolu işaret etti. "Siz iki aptal olduğunuzu söyleyebilirim çünkü yapmanız gerektiği gibi tehlikeyi kollamak yerine her zaman duvara yaslanıyorsunuz."

Yoshida hemen, "Gündüz vakti," diye karşılık verdi. "Gün ortasında hiç İblis saldırısı olmamıştı."

"Bahse girerim bu vardiyayı *tekrar* almak için bir şeyleri karıştırmışsınızdır."

Gün boyunca kapıyı korumakla görevlendirilmek bir ceza olarak kabul edilirdi. Yaz güneşinin sıcağında kavrulsalar da kar fırtınasının ortasında donsalar da görev yerlerini terk edemezlerdi. Her zaman sıkıcı ve olaysızdı, kendisi gibi tek tük gezginler hariç.

"Yoshida iç geçirdi ve yumruğunun altıyla asma köprüye vurarak diğer taraftaki askerlerin köprüyü indirmesini sağladı. "Sadece biraz eğlenmek istedim ve sen de boktan bir ruh halinde olmak zorundaydın. Yüksek rütbeli bir İblis Avcısı olmak seni sert bir göt yaptı."

Henry ve Yoshida dişlilerin vızılığını ve zincirlerin şingirtisini duyduklarında kenara çekildiler.

"Artık çocuk değiliz," diye sertçe cevap verdi Mayumi. "Göreviniz önemli değil; her pozisyonun bir önemi var. Gün boyunca İblislerin olmaması haydutların olmadığı anlamına gelmez."

Henry eldivenini kaldırarak bir parmağını miğferinin altına soktu ve kulak deliğini kaşıdı.

"Bir kez daha kulağımız çekiliyor, zaten dün de çekildi. Colt Askerleri olduğumuzdan beri bize ne yapacağımızı söyleme yetkiniz hiç olmadı ve loncadan atıldığınızda sahip olduğunuz tüm yetkileri kaybettiniz."

Yoshida, "Senin yerine bir İblis Avcısı Acemisini dinlerdim," diye araya girdi. "Zaten onlardan birini dinleyeceğimden değil."

"Loncadan sürgün edilen herkes hain olarak kabul edilir."

Umursamadığını göstermek için göz kapaklarını indirdi.

"Onurlu bir şekilde taburcu edildim," dedi Mayumi umursamaz bir ses tonuyla, burnunu onlara doğru eğerek. "Ve Elder rütbeleri bunu yakındaki tüm köylere bildirdi."

Henry elini umursamaz bir tavırla aşağı yukarı salladı. "Evet, evet, bize öyle söylendi."

Neyse ki onu bu karanlık sohbetten kurtaran kapı, iki Colt Askerinin arasında inişini tamamladı. Dönen dişlilerin ve zincirlerin çıkardığı yüksek sesler nihayet kapı yere çarptığında kesildi.

O içeri girmeden Yoshida bileğini eldiveniyle kavradı. "Loncadan atılmana neden olan şeyin ne olduğunu bize hiç anlatmadın Yumi."

Yumi. Bu köyün erkekleriyle takıldığı genç kızlık döneminden beri bu lakabı duymamıştı. Yoshida ve Henry gibi asker olan birkaçıyla ya da artık hepsi ölmüş olan İblis Avcılarıyla eğitim görmüştü. Bazıları demircilik ya da marangozluk gibi farklı mesleklere yönelmişti.

Kolunu kurtarıken iki büküm oldu. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Olanlar benim kişisel meselem."

"Sadece yaralandığı için savaşamayacak durumda olanlar onurlu bir şekilde taburcu edilir. Ancak siz her zamankinden daha güçlüsünüz."

Mayumi bakışlarını kaçırma isteği duysa bile başka tarafa bakmadı. Bunun yerine, Yoshida'nın gözlerini şüpheyle ona dikmesine neden olacak şekilde kaskının içine baktı.

"Bu konuda konuşmamı yasaklayan bir yeminin altındayım." Acıdan ziyade sıkıntıyla bileğini ovuşturdu. Kürk ceketi onun bileğini kavrayarak aşındırmasını engellemişti. "Bu senin için yeterince iyi bir cevap mı, Yoshi?"

"Söylemeye çalıştığı şey-" Henry araya girerek Yoshida'ya yan gözle baktı ve neredeyse onun davranışına inanamayarak başını salladı. "-seni önemsiyoruz. Eskiden arkadaştık."

"Hâlâ öyleyiz," diye kabul etti Mayumi gözlerini yana devirirken. Arkadaşlıklarının gücünün bu kadar kâğıttan olduğuna inanamıyordu. "Ben iyiyim. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

"Hiç olmadı," diye ekledi Henry.

Sonra Yoshida kıkırdadı, "Hiç olmayacak mı?"

Mayumi hafif bir kahkaha attı, genç kızlık dönemindeki inatçı tezahüratını tekrar duymuştu.

Mayumi için artık böyle bir durum söz konusu değildi. Her ne kadar sık sık yardıma ihtiyaç duymasa ya da bunu istemese de, sadece bir *aptal* gerektiğinde yardım teklifini geri çevirirdi.

Bir İblis Avcısı olarak, alayları içinde birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ekip olarak çalışmak zorundaydılar. Ekip çalışmasının eksikliği ölüme neden olurdu ve bu zor zamanlarda yardımı reddeden herkes kibirli bir morundu.

"Evet, onun gibi bir şey," diye homurdandı.

Mayumi içeri yöneldi ama Henry'nin kendilerine birer elma alması için bağırdığını duymadan önce değil. Kötü ruh haline katlandıkları için ikisiyle de dalga geçmeye karar vererek, arkasına bakmadan ikisine de birer orta parmak verdi.

Yanıtlarını hiç duymamıştı ama bir yanıt olduğundan emindi.

Colt's Outpost, Dünya'daki diğer pek çok köye kıyasla tuhaftı. İnsanların yaşadığı dört bölüme ayrılmıştı ve en arkada küçük bir tarım arazisi olan ek bir bölüm vardı.

Eskiden başka bir insan şehrini istila etmeye hazırlanan ordu askerlerini eğitmek için kullanılan askeri bir kale olan yer, şimdi bu sığınığın merkez noktasıydı.

Merkezdeki kale, tüm askerlerin bir arada yaşadığı ve her gün vahşice eğitim yaptığı yerd.

Ayrıca, sivillerin kendilerini haydutlardan ve duvarların dışındaki İblislerden korumak amacıyla temel savunma dersleri için gün boyunca tahsis edilen saatlerde girmelerine izin veriyorlardı. Sonuncusu, kaçınılmaz olarak yenilmeden önce daha uzun süre hayatta kalmaya yönelik gülünç bir girişimdi.

Yüksek rütbeli bir asker olmadıkça ya da birden fazla kişi olmadıkça, bir İblisi tek başına öldürmek pek olası değildi.

Kale dikdörtgen şeklindeydi ve en uzak ucunda uyuma odaları bulunuyordu. En yakın uç giriş noktasıydı ve insanlar kalenin içindeki açık toprak alana erişmek için kalenin bu bölümünden geçmek zorundaydı.

Ortada farklı silahların bulunduğu bir eğitim alanından başka bir şey yoktu. Ok ve yay eğitimi için hedefler ve mızrak fırlatmak için daha büyük hedefler vardı. Bir tarafta kılıç dövüşü için saman mankenler, diğer tarafta ise baltalar için daha fazla manken vardı.

Herhangi birinin herhangi bir tür silah kullanmasına izin verilmeden önce göğüs göğüse dövüş temel bir gereklilikti. Sivillere genellikle tercihlerine bağlı olarak sadece balta veya kılıç kullanmaları öğretilirdi ve yetkililer fiziksel güçlerine ve hareket kabiliyetlerine göre silahlarını seçmelerine yardımcı olurdu.

Kısa bir kılıçla çok daha becerikli olabileceksen, uzun boylu ama sıska bir adama claymore vermenin pek bir anlamı yoktu. Kendisi de kısa bir silahın hafifliğini tercih ederdi.

Peçe'nin kuzeyindeki birçok köy kendi askerlerine mümkün olan en iyi eğitimi almaları için buraya gelmeleri talimatını verdi.

Kale, İblisler gelmeden çok önce buradaydı ve onlar çevredeki alanları inşa etmeden önce bir sığınak haline gelmişti.

Her bir alan diğerinden taş duvarlarla ayrılmıştı ve insanların muhafızlar tarafından refakat edilmeden Colt's Outpost'un derinliklerine gidebilmeleri için belirli geçiş kartları veya davet mektupları gerekiyordu. Büyük şehre giriş kapısının aksine serbestçe açılmasına rağmen sürekli görevli bulunan kapılar vardı. Kale merkez nokta olduğu için sadece askerlerin ve misafirlerinin serbestçe girmesine izin veriliyordu.

Sivillerin eğitim için askerler tarafından içeriye alınması gerekiyordu.

Merkez kaleden dışarıya doğru uzanan duvarlarla çevrili dikdörtgen alan soylular bölgesi olarak kabul edilirdi. Kendilerini koruyabilecek askerlere en yakın ve dış halkadakilere sunulan tehlikelerden en uzak bölgeydi.

Temizdi, çoğunlukla farelerden arınmıştı ve zenginler üst üste yaşamaktan nefret ettiği için genişti. Burada yaşayanların çoğu, diğer köylerle ticaret yapmak veya askeri komutan olarak askerleri yönetmek de dahil olmak üzere doğrudan Colt's Outposts'un işlevselliğini sürdürmek için çalışıyordu veya akrabalarından biriydi.

Soylular bölgesinde serbest ve korumasız bir şekilde hüküm sürmek için bir kişinin özel bir plakete ya da bir asker sikkesine sahip olması gerekiyordu. Her ikisinin de kopyalanması zordu.

Bir sonraki halka herkesin erişebildiği alışveriş bölgesiydi. Ne için tasarlandığı oldukça açıklayıcıydı.

Son olarak, merkezi kaleden en uzak halka köylü kesimiydi.

Bu sektör en büyük sektör olmasına rağmen, korkunç derecede aşırı nüfusluydu. Herkes fakirdi, çoğunlukla mücadele ediyordu ve iç sektörlerde işçi ya da hizmetçi olarak çalışıyordu.

Genellikle korkuyorlardı. Sadece yakın yaşam alanları nedeniyle hastalık bulaşma olasılığı daha yüksek olduğu için değil - evler ağzına kadar akraba olmayan insanlarla doluydu - aynı zamanda bu sektörde İblisler görüldüğü için.

Taş duvarlara tırmanılabilir, hatta İblislerin avlarını yakalamaları için üzerinden uçulabilirdi. Bu son derece nadir görülen bir olaydı, ancak neredeyse her köy aynı sorunla karşı karşıyaydı - ne olursa olsun

ordularının ne kadar güçlü ya da sıkı olduğunu.

Mayumi İblislerin kurnaz olabileceğini çok iyi biliyordu.

Etrafına bakınırken, *buraya gelmekten nefret ediyorum*, diye düşündü.

Toplumsal üzücü gerçekleri ona her zaman Hawthorne Keep'te ya da ormandaki kulübesinde yaşamayı neden tercih ettiğini hatırlatıyordu.

Duvarın dibinde oturan ve yürüyüşüne ya da her ne yapıyorsa ona kısa bir ara verip eline öksüren zayıf kadını görmezden geldi. Bir keçiyi ipinden tutup sütünü sunan ve muhtemelen ilaç alabilmek için mallarını satın almak isteyenlerin dikkatini çekmeye çalışan korkunç topal adamı da görmezden geldi.

Yüz hatlarını soğukkanlı ve tarafsız tutmasına rağmen, kalbi özellikle kırık bir seramik tabağı elinde tutan ve birinin ona para verecek kadar nazik olmasını uman genç çocuk için acıyordu.

Onlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Mayumi bir kişiye yardım etmeye çalıştığı anda, bu küçük bir çocuk bile olsa, diğerleri çaresizlik içinde ona akın ederdi. Yetişkinler özellikle acımasızdı çünkü Mayumi'nin ceplerini karıştırmaya çalışıyor ya da onu para vermeye ikna etmek için hikayeler anlatıyorlardı. Hatta onu تنها bir yere kadar takip edip bunun için dövmeye bile çalışabilirlerdi - ki bu sadece onların yaralanmasına neden olurdu çünkü karşılaştığı her kavgayı kazanırdı.

Ayrıca yoksul, mücadele eden, hasta, çaresiz sivillerle savaşmakla da ilgilenmiyordu. Sebeplerini anlıyordu. Bunun için onlardan nefret etmek zordu.

Her ne kadar yardım etmek istese de, dağıtmaya başlarsa sahip olduğu para ona çok uzun süre yetmeyecekti. İblis Avcısı loncasından atılmıştı, oldukça büyük olmasına rağmen mali kaynakları da sınırlıydı.

İşçiler her gün biriken karı küreyip baharda erimesi için duvarların dışına bıraktıklarından, çizmelerinin altında tozlar uçuşuyordu. Burası her zaman kirliydi, Colt's Outpost'ta yaşayan insan sayısını telafi etmek için binalar yüksek olduğundan her zaman gölgeliydi. Her türlü yeşillikten yoksundu.

Evler kil ve tuğladan yapılmış, üstleri samanla örtülmüştü. Köylü kesiminde pencerelerde cam yoktu ve bunun yerine ahşap kepenkler vardı. Dış halkanın çoğu yıpranmış görünürken, kaleye doğru ilerledikçe cam pencereler gibi yapısal malzemelere daha fazla erişim sağlanarak daha iyi korunmuştur.

Mayumi alışveriş bölgesine açılan kapılardan geçerek doğrudan yoldan geçen büyük bir yaya kalabalığının içine girdi. Konuşmaların ve genel yaya hareketliliğinin sesi yüksekti, ancak çok az neşe veya kahkaha vardı.

Alışveriş sektöründeki insanlar köylüler, soylular ve nispeten yakın diğer kasabalardan, köylerden veya şehirlerden gelen bir avuç gezginden oluşuyordu.

Mayumi, meyve, sebze ve az miktarda et gibi yiyecekler için farklı tezgahlarda preslenmiş altın, gümüş ve bronz parçaları takas ederek olağan görevlerini tamamladı. Ayrıca çay da tedarik etti. Stokta kalmadığı için kahve yoktu ve yakın gelecekte kahve alabileceğinden de şüpheliydi.

Ayrıca kokusunu tamamen gizlemese de saklamaya yardımcı olacak tütsü bitkileri ve banyo yağları satın aldı.

Gittiği yerlerin bazıları geçici kutu tezgahlar iken, diğerleri çok katlı, kalıcı binaların içindeydi.

Mayumi hiçbir yerde oyalanmadı. Hayatı boyunca bu kasabaya gelmişti ve zaman içinde meydana gelen tuhaf ve nadir değişiklikler dışında her dükkânın nerede olduğunu biliyordu.

Yayını gövdesinin üzerinde durmaktan tek omzunun üzerinde sallanmaya çevirdi ve yürürken sol dizinin arkasına çarptığını hissetti. Bu ona özgürlüğünü veriyordu.

Sırtında taşıdığı ve tüm yiyecek malzemeleriyle dolu çantası ve vücudunun her iki yanında taşıdığı iki el çantasıyla rahat bir şekilde.

Her ne kadar köye yürüyerek üç saatte gidip üç saatte dönse de, çok fazla feribot taşıdığı için daha fazla olmasa da, sık sık geri dönmek zorunda kalmamak için her zaman fazladan satın alırdı.

Kulübesinde küçük bir bahçe vardı ama kar altında kalmıştı ve mevcut kış ikliminde zar zor yetişiyordu.

Gözleri üzerinde oluşmakta olan bulutlara kaydı. Gözlerini onlara dikti. Kış, yılın en tehlikeli zamanlarından biriydi.

Ayaz, kendilerini hava koşullarına maruz bırakmaya alışık olmayanlar için ölümcül olmakla kalmıyor, aynı zamanda günler daha kısaydı ve sık sık bulutlar vardı.

Şeytanlar bulutlu günlerde yüzeyin üzerinde gezinirlerdi.

Mayumi gökyüzüne baktı. *Birkaç saat içinde gece çökmeye başlayacak.*

Yayaların omuz atmasından kaçınmak için bulunduğu yolun kenarına yöneldi. Üç çantasını da açtı ve memnun kaldığından emin olmak için aldığı her şeyi zihnine not etti.

Tamamdır. Gidecek tek bir yer kaldı. Ne de olsa en önemli yer orasıydı.

Colt's Outpost'taki birçok meyhaneden birine girerken salon tarzı kapılar kendine özgü alçak bir gıcırtı sesiyle açıldı. Çoğu asker ve paralı askerin acılarını acı ama güçlü bir alkolle boğmak için ziyaret ettiği bir yer olduğu için bu meyhaneyi sık sık ziyaret ederdi.

Ortam o kadar ciddiydi ki neredeyse fiziksel bir ağırlık hissediliyordu. Herkesin yüzündeki yorgun ve depresif ifadeyi gizlemek için ışığın kasıtlı olarak loş tutulduğunu düşündü.

Barın yalnız bir kenarına yaklaştığında birçok kişi onun girişine baktı, ancak hiçbiri ona bundan daha fazla ilgi göstermeyi gerçekten umursamadı.

Bar dışında, müşterilerin çoğu birbiriyle uyumsuz yuvarlak ya da kare masalarda oturuyor, ortada da daha fazla kişinin sohbet etmesine olanak tanıyan büyük bir dikdörtgen masa bulunuyordu. Çok az dekor vardı ve genellikle zırh temizleme yağları, metal ve deri, saman ve vücut kokusu kokuyordu.

Mayumi mevcut tabureye otururken çantalarını bacaklarının arasına ve çevresine sıkıştırdı.

Taverna görevlisi önünde durdu, bar bezini omzuna attı, sonra dirseğini masaya dayadı. Mayumi onun mavi gözlerini yakaladığında, sarışın kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Marianna'nın iki saç örgüsü başının iki yanından aşağı doğru salınarak orta büyüklükteki göğsünün arkasında duruyordu. Çok fazla güneş ışığından bronzlaşmış olmasına rağmen yüzü çilliydi ve ince dudakları vardı. Sade kahverengi elbisesinin altında ince bir vücudu vardı - zengin değilseniz bu şehirde dolgun olmak zordu - ama işletmesine giren hiçbir sarhoştan kesinlikle bir bok almadı.

İki erkek kardeşi de çoğunlukla kas ve garson olarak iş yerinde çalıştı.

Mayumi, "Bir fincan Honeybrew Mead ve üç şişe Marianna's Sleeper," diye talep etti. "Ayrıca günün özel yahnisinden de istiyorum."

"Ucuz ve hâlâ iyi uyuyamıyorsun, ha?" Marianna homurdandı ve hemen tezgahın altına uzanarak tahta bir kupa aldı. Sonra da arkasındaki raftan yeşil cam şişedeki ballı bal likörünü almak için arkasını döndü.

"İyi uyuyorum," diye homurdandı Mayumi, bardağı doldurup kollarını dayadığı yapışkan tezgâhın üzerine koymasını izlerken. "Sorun olan sadece uyumak."

"Hepimizin içinde şeytanlar var." Marianna, Mayumi'nin çantalarından birinin içine koymasını için masanın üzerine üç uzun, yuvarlak cam şişe koydu. "İşte bu yüzden bunu özel olarak yaptım."

Mayumi tezgâha bir bronz parça ve ardından üç gümüş parça attı, sonra başını yukarı doğru

sallayarak Marianna'ya yemeği hazır olana kadar onu yalnız bırakmasını söyledi.

Bir terapistede ne ihtiyaacı vardı ne de onu istiyordu ve buraya sadece karnını doyurmak için doyurucu bir yemek yemeye ve acı soğuğa geri dönmeden önce sıvı sıcaklığı elde etmeye gelmişti.

Neredeyse diz yüksekliğindeki karda ilerleyen Mayumi, boynunu bir o yana bir bu yana uzatmak için durakladı ve kazara bir tarafının çatlamasına neden olunca irkildi. Ardından boynu ile omzunun birleştiği hassas kemeri doğrudan kesen bir çanta askısını yeniden ayarladı.

Eve doğru yorucu yürüyüşüne devam etti.

Ormanda ilerlemeye başlamadan önce, Colt's Outpost'un önünü kaplayan çayırılığı geçeli çok olmamıştı; şehir uzun zaman önce çevredeki ağaçları kasıtlı olarak kesmişti. Birkaç dakika içinde sesler duydu.

Orada derin bir nefes, şurada bir hışırtı ve çıtırdayan kar sesi.

Lanet olsun. Başını gökyüzüne çevirdi ve bilinmeyen, merhametsiz bir tanrıya sessizce lanet okudu. *Yorgunum ve sadece eve gitmek istiyorum.*

Mayumi başını yana eğerek çantasının bir halkasını boynundan çıkardı ve dikkatlice yere bıraktı, ardından diğerini yapmak için diğer tarafa doğru eğildi. Sırt çantası ağırdı ama şimdilik üzerinde bırakmasında bir sakınca yoktu.

Yayını çantasının üstüne yerleştirdi.

"Saklanmanın bir anlamı yok," dedi ses tonunun altında yatan bir iç çekişle. "Seni zaten duydum."

Biri hançer, diğeri uzun bir kılıç kullanan iki adam, kendilerini tam olarak göstermek için ayağa kalkmadan önce bir kar yığınının üzerinden başlarını kaldırdı. Elinde balta sallayan bir başka adam da bir ağacın arkasından çıktı.

İlk fark ettiği şey kılıcın körelmiş ve kullanılmadığı için kısmen paslanmış olduğuydu. Balta da küçük dallar için tasarlanmış küçük, kaba bir odun kesme bıçağından başka bir şey değildi. Baltayı ve kılıcı tutanlar yaşlıydı, her ikisinin de dağınık, bakımsız sakalları vardı, üçüncü adam ise gençti. Genç adam hançeri iki eliyle o kadar sıkı tutuyordu ki, bıçak sanki daldan kolları için fazla ağırmış gibi hafifçe titriyordu.

Tüm giysileri ince, kirli, deliklerle dolu ve büyük olasılıkla kokuyordu. Kılıç sahibinin ayağında iki ayakkabı yoktu. Giydiği sol ayakkabının baş parmağında bir delik vardı ve sanki giydiği bot ona küçük gelmiş gibi dışarı çıkmıştı.

Mayumi para kesesini açarken, "Para istiyorsan," diye söze başladı. "Fazla param kalmadı.

Belki bir gümüş ve birkaç parça bronz."

Baltalı adam "Çantaları bize ver," dedi. Isınmak için çaresizce başına bir bere geçirmişti. Sonra bu tekil talebini daha iyi düşünerek ekledi: "Paraları da."

Mayumi bunun üzerine kaşlarından birini kaldırdı.

"Teklif ettiğim parçaları al ve git," diye uyardı, sonunda sırt çantasını çıkardı. "Fakir ve çaresiz olduğunuzu gördüğüm için bunları teklif ettiğime şükredin. Seni incitmek istemiyorum."

"Beni dinle kızım," diye uyardı Bay Axe. Konuşmaya en meyilli kişi o gibi görüldüğü için ona şimdilik böyle hitap ediyordu. "Aptal bir eski İblis Avcısı olman umurumda değil. Biz üç kişiyiz ve bir de sen varsın."

"Lütfen çantaları bize verin, Bayan Mayumi," diye yalvardı titreyen hançer sahibi. Adamın soğuktan mı yoksa korkudan mı titrediğinden emin değildi. Gözleri o kadar açıktı ki yüzünden düşeceklerini düşündü. "Beslememiz gereken ailelerimiz var."

"Tamam, alabilirsin."

Çevresinden Bay Axe'ın silahını indirmesini izledi. Aslında ona zarar vermek istemedikleri anlaşılıyordu.

Gerçekten kötü niyetli insanlar değillerdi. Kibirli haydutlar oldukları için onu soymaya kalkışmıyorlardı.

"Gerçekten mi bayan?" diye sordu hançer sahibi sesinde umutla.

"Evet, elbette," diye cevap verdi, sağ elini kılıcının kabzasına götürmeden ve kılıcını kınından çıkarmadan önce. Gümüş renkli, pırıltılı ve keskin bir kısa kılıç, serbest kaldığında ve gövdesinin önünde konumlandığında çaldı. Alt çenesi öne doğru çıkık bir şekilde başını kaldırdı ve dudaklarına alaycı bir ifade verdi. "Eğer onu benden alabilirsen."

Özellikle onu köşeye sıkıştırmak için geldikleri belli olduğuna göre, onları başka türlü ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Çaresiz insanlarla pazarlık yapılamazdı, hele ki karınları boşken ve acınası bir günü daha atlatmak için her şeyi yapabilirlerdi.

Ayrıca böyle bir şey ilk kez başına gelmiyordu ve kesinlikle son da olmayacaktı.

Bay Balta kükreyerek ileri atıldı ve kolunu gövdesinin üzerinden geçirerek kesici baltasıyla aşağı doğru bir vuruş yaptı.

Mayumi kendini alçaltırken geri adım attı ve kılıcının düz kenarını kaldırdı. Kılıcı baltanın omzunun arkasına geçirdi ve onu ve adamın kolunu yana doğru itti. Kılıç ustası iki eliyle baltayı başının üzerinde tutarak saldırdı, kör bıçak havada bir yelken kanat gibi süzülüyordu.

Bacağını kaldırdı ve adamın karnına vurdu.

"Blergh," diye soludu, öne doğru eğilirken karnını tutuyordu. Adam boğulma sesi çıkardığında diyaframına çarptığını anladı.

Ne yazık ki bu onu, Bay Balta'nın tam önünde durduğu ve bıçağını ya kafatasına ya da omzuna saplamak üzere kolunu kaldırdığı bir pozisyona soktu. Her iki durumda da, kör bir sopa yerine bıçağı ona doğrultmuştu, bu da onu gerçekten öldürmek istediği anlamına geliyordu. Silah hızla ona doğru geldi.

Mayumi, kılıcın savurduğu kavisi kıl payı kaçırarak yüzüstü yere düştü. Balta bacaklarının arasından geçerek devam etti ve neyse ki kendi vücudunu kesmekten kaçındı.

Kılıcını şimdilik bırakarak ellerini yere bastırdı ve kollarının üzerinde yükselip vücudunu bükte. Yerde kayarak ilerledi ve iki bacağını da onunkilere değdirdi.

Hızlı bir hamleyle kalçasının üzerine düştü, baltası havada dönerek kara saplandı.

Sırtüstü yatarken ellerini başının arkasına koydu, dizlerini göğsüne doğru çekti ve tekme atarken itti. Momentum onu ayağa fırlattı ve çömelerek yere indi.

Ayağa kalktığında, hala iki eliyle aptalca tutan hançer sahibi, hançeri ileri doğrultarak ona doğru koşarken hızla geri adım attı. Geri adım atarak onu kolayca atlattı çünkü adam ona doğru koşarken gözleri kapalıydı. *Aptal herif!* Tökezledi ve neredeyse yüzüstü karın içine düşüyordu.

Hançer Çocuk ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken, Bay Balta da kendi ayaklarının üzerinde durmaya başlamıştı.

Dalışa geçti ve silahına daha yakın olmak için öne doğru yuvarlandı, böylece ihtiyaç duyduğunda ona ulaşabilecekti. Ayaklarının üzerine indi ve döndü. Mayumi kılıç sahibini görmeyi bekliyordu ama hızlı bir daire çizip sağ ayağını dönmesine yardımcı olması için yere vurduğunda adam... gitmişti.

Nereye gitti?

Gözleri onu, silahını aramak için karı eşeleyen Bay Axe'a geri getirene kadar aramaya devam etti.

Hançerli çocuk ya da adam, kaç yaşında olduğunu anlayamadı, sonunda silahını bir eline aldı. Silahı havada düzensiz bir şekilde savurmaya başladı.

Mayumi sadece geri çekildi, yüzüne darbe almamak için başını bir o yana bir bu yana savurdu.

"Kesin şu aptallığı!" diye bağırdı ve iki elini birden kullanarak adamın kolunu dağınık bir şekilde yakaladı.

İyice kavradıktan sonra elini geri itti, kolunu büktü ve bileğini aşırı uzattı.

"AH!" Hançerini karların üzerine düşürürken yüzünü buruşturdu. "Lütfen! Bu acıtıyor."

Silahını bulamayan Bay Axe'ı güçlü yumruğuyla kendi yoldaşının suratına yumruk atmaya zorlayarak geri hamle yaparken onu öne doğru çekti.

Ağlayan hançerli çocuğu kenara fırlattı ve hızla Bay Axe ile yüzleşti.

Ayağının ön kısmıyla kafasına tekme atmak için bacağını kaldırdı. Adam kaçmak için geri çekildi ve Mayumi hafifçe arkasını dönmüşken ona vurmak için öne çıktı. Mayumi sadece ayağını yerden sektirdi ve tekrar öne bakacak şekilde dönerken topuğunun arkasıyla ona tekme attı.

Etrafına sürekli bakarken, kılıcı tutan kişinin yeniden ortaya çıkacağını düşünmüştü ama o hiç ortaya çıkmadı. Hançerli çocuk geri çekildi, artık silahı olmadığı için titremesi daha da kötüleşiyor gibiydi.

Hançeri, onun ve Bay Axe'ın ayaklarının altında bir yerdeydi ve onlar hançerin üstünde savaşıyorlardı. Onun kılıcına baktı.

Bay Axe'a yumruklar yağdırmaya başlarken, "Yerinde olsam ona dokunmazdım," diye uyardı.

Önce bağırsağının sağ tarafından böbreğine vurdu, ardından sol yumruğunu kullanarak onu diyaframından yakaladı.

Tıpkı kılıç kullananın yaptığı gibi öne doğru eğildi ve tesadüfen kendini onun seviyesine indirdi. Mayumi onun saçlarını beresinin içinden yakaladı ve dizini yukarı kaldırırken başını aşağı itti. Burnunun kırılma sesi, attığı çığlık tarafından bastırıldı.

Yukarı doğru bir bakış, hançer oğlanın kılıcını aldığını ve ona doğrulttuğunu söyledi.

Kararsız görüldüğü için Mayumi ona çok az ilgi gösterdi.

Bunun yerine, sırt üstü yatan Bay Axe ile hiç vakit kaybetmedi. Bay Axe'ın gövdesine sarıldı ve iki eliyle yüzüne yumruk atarak başını sağa sola savurdu.

Kısa ve ince boyu nedeniyle, hiç kimse onun bu kadar ağır bir yumruğa sahip olacağından şüphelenmemişti.

Bay Axe şakağına vurduğunda bayıldı.

Bunu yapar yapmaz başını kaldırıp hançerli çocukla yüzleşti, gözleri ona dikilmişti. Parmak eklemlerini kaplayan kanla ayağa kalkmaya başladı.

Bacaklarını altındaki baygın adamın üzerine açarak durduğunda omuzlarını geriye attı. Mayumi ancak adamın pantolonunun ıslak olduğunu ve ayaklarının dibindeki karın sarıya boyanmaya başladığını görünce durakladı.

"Şaka yapıyorsun. Gerçekten altına mı işiyorsun?"

İyi bir gösteri sergilediğini düşünüyordu ama aslında korkutucu değildi. Tanrı aşkına, 1.80 boyundaydı. Hızlı ve güçlüydü ama hiçbir zaman gerçekten korku uyandırmadı.

"Oh. Ha. Ah." Tek bir kelime bile edemiyordu, sadece sesler dökülüyordu dudaklarından. Adamın kendisine bakmadığını fark etmesi gerekenden çok daha uzun sürdü.

"Ahhhhhhh!" diye bağırdı, kılıcını yere fırlattı ve Colt'un Karakolu'na doğru koşmaya başladı. Mayumi arkasına baktı ama orada hiçbir şey bulamadı.

Çantasının üstünde duran yayına doğru koştu, sadağından bir ok çıkardı, oku yayına taktı ve bacağına arkasına nişan alırken geri çekti.

Göğsü kabardı, ciğerleri ağır nefeslerle sıkışıp genişledi. Mayumi bunu düşündü. Okunu adamın kalçasının arkasına saplamayı düşündü.

Hafif bir rüzgârın vücudunu sarması ve bağlı saçlarını omzuna doğru dalgalandırarak yanağını gıdıklamasıyla tereddüt etti.

Onu gerçekten incitmek istemiyordu. Hiç kavga etmemişti ve ailesinin onu çok özleyeceğinden emindi. *Colt's Outpost'un fakir bölgesindeki insanlar acı çekiyor.* Hasta ya da açlıktan ölmek üzere olan bir karısı, hatta çocukları olabilirdi.

Babalarını bir daha asla görememek çok daha yıkıcı olurdu.

Mayumi yayının ipindeki gerginliği gevşetti.

Canavarlardan başka bir şeyi öldürmek bir İblis Avcısı'nın doğasında yoktu. İnsanlar, her ne kadar zalim ve zaman zaman canavar gibi olsalar da, gerçekten aşağılık olmadıkları sürece ölümü hak etmiyorlardı.

Onlara mümkünse haydutları öldürmek yerine etkisiz hale getirmeleri söylenmişti. İnsanoğlu ölmekte olan bir türdü. Soylarının tükenmesini istemiyorlarsa sayılarını korumaları gerekiyordu.

Mayumi kararını verdikten sonra okunu sadağına geri yerleştirdi.

Kılıcına doğru yürürken, *kılıç kullananın bir anda ortadan kaybolduğunu* düşündü. Etrafına bakınırken kılıcı eline aldı ve ormanı dikkatle taradı. *Kaçacağından şüpheliyim. Hançerli olan daha çok korkuyordu.*

Kılıcını kınına soktu ve bakışlarını hançerli çocuğun baktığı yere çevirdi. Gözlerini kısarak karla kaplı zemine baktı.

Artık orada hiçbir şey yoktu ama *bir şey* vardı.

Mayumi çömeldi ve dengesini sağlamak için ön kolunu bir dizine yasladı. Görebildiği ayak izlerine dokunmak için elini indirdi. İzler elinin dört katı büyüklüğündeydi, ki kendi elinin çok küçük olduğunu düşünürsek bunu yapmak hiç de zor değildi.

Ama ayak izi neredeyse insan şeklindeydi, devasaydı ve daha önce gördüğü hiçbir normal yaratığa ait değildi.

Aklına iki olasılık geldi, İblis ya da Duskwalker, ama bunu düşünmesine gerek kalmadan biliyordu.

Bir İblis ya çıkardığı tıkırtı sesleriyle ya da tıslayarak, hırlayarak ya da hırıldayarak kendini belli ederdi. Bu yaratık sessizdi, ona saldırmamıştı ve ona yardım etmek için kendi yolundan çıkmış gibi görünüyordu.

Kılıç kullanan kişi bir anda ortadan kaybolmadı ve hançerli çocuk da bir hiç uğruna altına işemedi.

Beni izleyen buydu. Mayumi hala çömelmişken gözlerini ormanda gezdirdi

bir kez daha, bu sefer kedi kafalı Duskwalker'dan bir iz aradı. *O hiç gitmedi. Beni koruyor.*

Bir kez daha kendine sordu, *neden?*

Anlamsız bir soruydu.

Ayağa kalktı ve kanlı ellerini yumruk yaptı, parmak eklemlerinin arkasındaki acıyı görmezden geldi.

"Dışarı çık! Orada olduğunu biliyorum!" diye bağırdı ve sesinin karda bir yankı olarak yankılandığını duydu.

Yanıt alamadı.

Belki de kaçan adamın peşinden koşmuştur?

"Umarım o adamı öldürmemişsinizdir," diye bağırdı Mayumi. "Sırf aç oldukları için ölmeyi hak etmiyorlardı. Eğer onları bana bıraksaydın, evlerine sevdiklerine dönebilmeleri için onları bayıltırdım."

Sadece daha fazla sessizlikle karşılaştı.

Rüzgâr bile sakın ve zar zor hareket ediyordu. Hiçbir sopa kırılmıyor, ayak seslerinin altında kar çıtırdamıyordu. Sessizdi, *çok* sessizdi.

Birden etraf kararmaya başladı, bu da ona güneşin ağaçların arkasına düştüğünü ve ufukta son inişini yapmaya başladığını gösteriyordu.

Lanet olsun. Bunun için zamanım yok.

Bay Axe'a doğru yürüdü ve onun önünde çömeldi. "Hey, sen." Adam

kıpırdayana kadar yanağına birkaç kez vurdu.

Biri morarmış ve neredeyse şişmiş olduğu için gözleri zorlukla da olsa açıldı. Bay Axe şaşkın ve muhtemelen sarsılmış bir halde doğruldu.

"Sen!" Kışının üzerinde geri geri giderken telaşla etrafına bakındı. "Neredesin-"

"Evine git," dedi ona. "Ailenin yanına dön, ya da her neyse. Ormanda bir şey var ve arkadaşının ödünü kopardı."

"Bir İblis mi?" diye ciyakladı.

"Emin değilim. Belki de sadece bir ayıydı, ama güneş batmadan önce şehre geri dönmeniz gerekiyor."

Topuklarının üzerine geri yuvarlandı ve o ayağa kalkarken ayağa kalktı. Dizleri titriyor gibiydi ama karnını tutarak kambur bir pozisyon almayı başardı.

"Beni neden uyandırdınız? Seni soymaya çalıştık."

Mayumi eşyalarına doğru yürüdü ve çantasını gövdesinin üzerinde çaprazlamaya başladı. "Çünkü seni karda baygın bırakmak insanlık dışıdır, ya ayaz seni kavrar ya da bir iblisin seni yemesi için."

Mayumi onun baltasını çantalarının olduğu yere yakın bir yerde gördü. Baltayı eline aldı ve bıçağı tutarak sapını ona uzattı.

Onu almak için yavaşça uzanırken çok kararsız görünüyordu. Mayumi bunun sahip olduğu birkaç eşyadan biri olduğundan emindi ve muhtemelen kazanabildiği azıcık para için onu kullanıyordu.

"Teşekkür ederim?" diye sordu beceriksizce onu eline aldığı anda.

Mayumi başını salladı ve geri çekildi. "Şimdi, eğer arkamı dönersem ve bana tekrar saldırmaya kalkarsan, boğazını kesip açacağım ve seni bu gece İblis yemi olarak kullanacağım. Kolay kolay ikinci bir şans vermem."

Adamın kısmen kararmış, kan lekeli yüzünün solup solmadığını anlayamadı ama adam geri çekildi.

Onu.

Yollarını ayırdılar.

Mayumi evine dönüş yolu boyunca tüm gücüyle kendisini takip ediyor olabilecek Duskwalker'ı dinlemeye çalıştı.

Eve yürürken bir karar vermişti ve Mayumi bunu şimdi uygulamaya koymayı planlıyordu. Yemeğini kaldırmış, şömineyi yakmış ve gün boyunca vücudunda biriken teri ve parmak eklemlerindeki kurumuş kanı yıkamıştı.

Kulübesine geri dönmeyi başarana kadar gece çökmüştü ve şimdi kulübesinden karanlığa çıktı.

Verandayı geçerken hiç tereddüt etmedi, açıklığa doğru yürürken botları basamaklara gürültüyle çarptı. Açıklığın ortasında diz çöktü ve ayaklarının üzerine oturdu. Kılıcının rahatça oturması için vücudunu karıştırmak zorunda kaldı. Yayı da uzunluğu nedeniyle vücudunun üzerinde hantal durabilirdi.

Sonra silah kemerinden hançerini çıkardı ve kolunun arkasını kesti. Orası hâlâ yara almadan savaşabileceği bir yerdi.

Çoğunlukla yüzeyseldi ve kanama nispeten hızlı bir şekilde durdu, ancak Duskwalker'ın Bay Axe'ı hamur haline getirdiğinde kudurup vahşileşmediğini ve şimdi hassas, pembe ve şişmiş eklemlerine kıpkırmızı sıvı sıçrattığını düşünürsek, endişelenecek bir şey olduğunu düşünmüyordu.

Kendi kanı karın üzerine damlarken Mayumi bekledi.

"İki seçeneğin var," diye bağırdı soğuk gece havasına. Rüzgârın korkunç bir ısırığı vardı ve omurgasından aşağı doğru akarken bir ürpertiye bastırdı. "Dışarı çıkabilirsin ya da bir İblis kokumu alıp benim yerime gelene kadar bekleyebilirsin."

Hırıltılı bir hırıltının yankılandığını duymuş olabileceğini düşündüğünde kulakları seğirdi ama ses o kadar alçaktı ki tam olarak ayırt etmek zordu.

Hiçbir şey çıkmadı.

Güzel. Mayumi hançerinin sapını tekrar kavradı ve ucunu ön koluna bastırdı.

Tam önüne bir şey *düştüğünde* irkildi - çalıların arasından bir şeyin ona doğru koşmasını bekliyordu. Hançeri tutan bileği, dizleri çözülüp yere zar zor değene kadar onu *çeken* inanılmaz büyüklükte bir el tarafından yutuldu.

Mayumi ağırlığının çoğunu ayak bileklerinin arkasına vermek zorunda kaldı.

"*Delirdin mi sen?*" diye hırladı Duskwalker, sesi öyle karanlık, titreşimli, zengin bir sesteki ki neredeyse çakıl yemiş gibi geliyordu.

Boş göz çukurlarının önündeki yüzen küreler alev alev yanan kırmızı renkteydi ve onları görenleri yakın bir tehlikeye karşı uyarıyordu.

Mayumi hafif bir alaycılıkla, "Sonunda kendini gösterdin," dedi.

Ancak, genellikle çok sessiz ve sakin olan kalbi neredeyse göğsünde kekelemeye başlamıştı. Yanakları ve göğsü, damarlarının daha hızlı atması nedeniyle ısınmıştı.

Koç boynuzları var. Koç boynuzu olduğunu bilmiyordum.

Tüyleri bronz rengindeydi ve beyaz kafatasının yanlarından öne doğru kıvrılmıştı. Yüzü daha büyük bir kedigil yırtıcıya benziyordu - belki de bir kediden ziyade bir dağ aslanı ya da panter.

Karanlıkta adamın gövdesini, sırtını, omuzlarını ve bacaklarını kaplayan son derece uzun bir kürkü olduğunu seçebiliyordu ama giydiği uzun, siyah pelerinin altından sırtından çıkan sivri uçları da gördüğünü düşündü.

Daha fazla detayı kavrayamadan, Duskwalker onu yana doğru fırlattı. Yan üstü yere düştü ve karın içine gömüldü.

Dört ayak üzerinde, omurgası bir kedininki gibi kemerli, aralarında boşluk bıraktı. Uzun kuyruğunun ucu, pelerininin dışarı çıkarken bariz bir tedirginlikle kıvrıldı.

"Neden beni dışarı atmak için bu kadar çaresizdin ki bu kadar aptalca bir şey yaptın?" diye sordu pençeli, insana benzeyen ellerinden birini ona doğru sallayarak. Bacaklarının kedi biçiminde olduğunu ve ayaklarına pençelerin eşlik ettiğini fark etti. "Neden beni görmek istedin?"

O konuşurken ve adımlarını yavaş ve hesaplı bir şekilde atmaya başlarken Mayumi ayağa kalktı.

"Eğer bir çatışma arıyorsanız, bunu benden alamayacaksınız. Seninle dövüşmek gibi bir niyetim yok." Adamın burnunun ucunu kaplayan siyah bir kumaş vardı ve kadın bunun pelerininin gözle görülür şekilde eksik olan köşesinden mi kaynaklandığını merak etti. *"Özellikle de kazanamayacağın için."*

Mayumi silah kemerinin cebinden bir bandaj rulosu çıkardı ve gelişigüzel bir şekilde koluna sarmaya başladı.

"Seninle dövüşmek istemiyorum," diye dürüstçe cevap verdi, ne yaptığını görebilmek için gözlerini ondan ayırdı. Bu bir sınavdı ve her an bandajlamayı bırakıp kılıcını almaya hazırды. "Beni izliyordun, takip ediyordun. Nedenini bilmek istedim."

Volta atmayı bıraktı ve başını ona doğru çevirdi.

"Yapamaz mıyım? Zarar vermediğim sürece ne yaptığımın ne önemi var?"

"Tabii ki önemli. Yaptığın şey çok tuhaf." Kolunu kapattıktan sonra, bandajın kuyruğunu sargının altına sıkıştırarak sabitledi. "Duskwalker'lar insanları öldürür ve yer. Neden bir tanesini korumak için yolundan sapıyorsun?"

Başını kaldırıp kumaşla kaplı burnunu daha yukarı kaldırmaya cüret etti... neredeyse küçümseyerek!

"Seni koruduğumu kim söyledi? Belki de sadece gardını düşürmeni bekliyordum."

Mayumi bir kahkaha patlattı. "Bugün kılıcı tutan adam öylece ortadan kaybolmadı, diğeri de çırpınan bir yaprak gördüğü için altına işemedi. Eğer beni öldürmek istiyorsan, bunu yapmak için bolca zamanın vardı."

Hırıltılı bir çift nefes çıkardı.

"Tamam. Seni koruyorum." Yüzen gözbebekleri nötr bir sarıya dönüştü ama duruşu, ellerini ve pençelerini yere koyuş şekliyle son derece agresifti. *"Ne olmuş yani?"*

"Sana gitmeni söylesem gider miydin?" Mayumi tekil bir kaş kaldırıp kollarını kavuşturarak sordu.

"Hayır," diye cevap verdi, gözbebekleri bir an için kırmızı renkte yanıp söndükten sonra tekrar sarıya döndü. Tek bir

Sözcük derin ve tanımlayıcı bir tonla söylenmişti ve bu konuda harekete geçmeyeceğini anlamasını sağlıyordu.

Duyduğu tehdit karşısında kollarındaki tüyler diken diken oldu ama korktuğu ya da sinirlendiği için değil, bunu tuhaf bir şekilde... iç gıcıklayıcı bulduğu için.

"Bana hâlâ nedenini söylemedin." Cevap vermemesi, bir cevap alamayacağını habercisiydi. "Bunun nedeni... çocukluğumda olanlar mı?"

Duskwalker'ın başı öne eğildi ve bir adım geri çekildi. "*Hatırlıyor musun?*"

Mayumi omuz silkti ama onay karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Tam olarak emin değildi. Sonunda cevabını almış olmak, o geceyle ilgili kafasındaki pek çok sorudan bazılarını azaltmıştı.

"Belli belirsiz." Yüzündeki birkaç inatçı saç tutamını geriye doğru taramak için alnının yan tarafını avuçladı. "Tek hatırladığım kedim Shadow'u bulduğumu sandığım ama gerçekte olan bu değil, değil mi?"

"Hayır."

"Kafatasınızı onun beyaz maskesi sandım ve sonra önünüzde yere yığıldım. Olan buydu." Karşısında bir rakip varken *asla* yapmayacağı şekilde bakışlarını kaçırdığını fark ettiğinde, gözlerini tekrar ona çevirdi. "Beni eve getiren sen miydin?"

Bir adım öne çıktı, gerçeği söylemesi için ona yalvarırken gözleri eğildi.

Mayumi hayatı boyunca sadece gerçeği öğrenmek için değil, aynı zamanda onu kurtaran yaratıkla tanışmak için de beklemişti. Yaşlılıktan ya da bir İblis'in pençelerinden öleceği güne kadar bekleyeceğini düşünüyordu.

Yine de burada, tam karşısında duruyordu ve Mayumi, genellikle içine attığı duyguların fokurdayarak onun önünde dökülme tehdidiyle karşı karşıya olduğunu hissetti.

Şu anda yalan söylese bile Mayumi gerçeğin ne olduğunu biliyordu. Ama çaresizce onun söylemesini istiyordu. Onun gerçekten Mayumi'nin kurtarıcısı olduğunun onaylanmasını istiyordu. Onu bir canavar gibi yemek yerine, evine getirmişti.

Gecenin bir yarısı ormanda kaybolmuş dört yaşında bir kız çocuğuydu. Kimse onun yaptığını bilemezdi. Herhangi bir sonuçla karşılaşmadan serbestçe kaçabilirdi ve bu konuda ahlaki bir vicdanı olacağından şüpheliydi.

Peki neden onu yemedi?

Kitty, kızın ona verdiği ifade karşısında dört uzvunu da gergin bir şekilde karıştırdı. Sanki kafatasının ötesine yansıttığı bir sonraki kelimelerin üzerinde ağır bir yük varmış gibiydi.

Ellerine ve patilerine değen karın soğuk baskısı onun için pek bir şey ifade etmiyordu ve soğuk rüzgâr pelerinini ve kürkünü rahatsız etmekten başka bir şey yapmıyordu. Yine de derisinin gerginlikle gerildiğini hissetti.

Nefesleri, ağzının etrafına sardığı yırtık pelerin parçasından dağılıyordu ama vücudunun her zaman sağladığı muazzam ısı nedeniyle buğulanıyordu - şu anki canavar formunda daha da fazla.

Eğer isteseydi, Mayumi'ye her zaman dört ayak üzerinde yürümediğini açıklayabilirdi - gerçi bunu yaparken çok rahattı - ama en iyi hareket kabiliyetine ve güce sahip olabilmek için bunu yapmadı. Mayumi kendini bilerek kesmişti ve kanının kokusu muhtemelen İblisleri buraya getirecekti.

Neyse ki burnuna çamur tıkadığı ve burnunu bir bariyerle daha da kapattığı için hiçbir koku alamıyordu. Eğer bunu yapmasaydı, Mayumi'nin aptallığı kör bir açlıkla ona saldırmasına neden olabilirdi.

Ve Kitty onu öldürmesine neden olsaydı çok *öfkelenirdi*. Onu yedikten sonra hissedeceği suçluluk duygusu için çalkalardı.

Peçe yönündeki ormana baktı. *Onu içeri götürmeliyim.*

Artık çok geçti. Kan kokusu çoktan rüzgârda dalgalanmaya başlamıştı ama Kitty'nin gelenlerle savaşılabilesi için bir barınak ve bariyer sağlayacaktı.

Yine de Kitty bu konuşmayı uzatmak için inkar edilemez bir dürtü hissediyordu. *Onunla bir daha ne zaman konuşma fırsatım olacak?*

Mayumi'nin kılıcını çekip ona doğrultmakta tereddüt etmeyeceğini ve onu kendisinden korumak için yavaşça geri çekileceğini bilecek kadar onu tanıyordu.

Bu anı hiç ummamıştı çünkü bunun imkânsız olduğunu düşünmüştü. Kitty onu bilinmeyen bir gölge gibi izlemekle yetinmişti ama elbette duyuları onun için fazla keskindi.

Mayumi akıllıydı. Keşfedileceğini en başından beri biliyor olmalıydı. Ama bu kadar çabuk mu? Sadece birkaç gündür buradaydı.

Kadın onun için her zaman ulaşılamaz bir yerdeydi ama avucu şimdi kalın kürk ceketinin içinden bileğini tuttuğu anı hatırlayarak yanıyordu. Onun tenine doğrudan dokunsaydı nasıl hissederdі acaba?

Tam oradaydı, sadece birkaç metre ötede. Çok yakın, *çok yakın* ama yine de çok uzak.

Keşke kokusunu alabilseydim.

Uzaktan bakıldığında, havada her zaman tatlı balkabağının, uykunun ve sık sık giydiğı derinin alt tonu vardı. Birbirlerine olan yakınlıklarıyla bunun ne kadar güçlü olacağını merak ediyordu.

Bunun onu nasıl etkileyeceğini merak etti.

Kalbi çoktan çılgınca atmaya başlamıştı. Gerginlikten mi? Göğsünde utangaç bir his vardı. Belki de endişeden? Bu konuşmanın her an korkunç bir şekilde sona ereceğinden endişeleniyordu. Kitty kalp atışlarında, onun varlığında hissettiğı şefkati haber veren bir sıcaklık olabileceğini bile düşünmüdü.

Kızın yüzü kederli görünmeye başladığında uzun, kedigil kuyruğunun ucu kıvrıldı. Hâlâ onun cevabını bekliyordu.

Yalan söylemek istemiyordu.

"Evet. Seni eve getiren benim," diye cevap verdi, sesi bu korkunç durumda olduğu için bozuktı.

Önündeki bu kadın neredeyse hayatını onun midesi yüzünden kaybediyordu.

Yıllar önce Kitty rüzgârda bir insanın kokusunu almış ve bulduğunu yemek niyetiyle peşine düşmüştü. O gece gözbebekleri kırmızıya dönmüş, açlığının sinyalini vermişti ki karşısına küçük bir çocuk çıkmıştı.

Kitty küçük insanların kolay lokma olduğunu biliyordu.

Ancak, vurmak için başını eğdiğinde, Mayumi minik, zayıf, küçük kollarını boynuna atmış ve ona sarılmıştı. Çok şaşırmıştı. Daha önce hiç kimse tarafından kucaklanmamıştı.

Sonra da onu bir daha terk etmemesi için yalvardı. Ayrıca onu özlediğini de söylemişti. Sadece bu sözler bile onun kalbini yerinden oynatmaya yetmişti.

Karda yere yığıldığında Kitty vücudunun ne kadar soğuk olduğunu hissetmiş ve onu kucağına

almıştı.

Kolları. Kız bir koluna tam olarak oturmuştu ve adam onu göğsüne bastırarak donmakta olan bedenini ısıtmaya çalışıyordu.

Gevşek ve neredeyse cansızdı, hasta olduğu belliydi.

Bu tatlı çocuğu, bir dakikadan kısa bir süre içinde ona tüm hayatı boyunca gördüğü iyilikten daha fazlasını göstermiş olan bu çocuğu kendisi için çalmayı düşünmüştü ama bir insana nasıl bakılacağı hakkında çok az şey biliyordu. Özellikle de genç birine.

Bunun yerine, onun hafif kokusunu ve izlerini takip ederek evine geri döndü.

Sonra açıklığın ortasında oturup sıcak kalmasını sağlamak için onu kucağına alan Kitty, insan hayatının geri döndüğünü duyana kadar bekledi. Onu karın içine yatırdı, görülmeyeceğini anlayıncaya kadar geri çekildi ve ormanın içinden onu izledi.

Gözden uzak kalmasına rağmen Kitty, çocuğun kendi ayakları üzerinde durduğunu görene kadar evi izledi. Onun hayatta kaldığını bilmesi gerekiyordu. İyi olduğunu. Ölmediğini... *yok olmadığını*.

Sonrasında çocuğu ailesiyle birlikte izlemek için ne kadar kaldığını hiç hatırlayamadı. Günler mi? Haftalar mı? Sadece babası avdan kanlar içinde bir geyik leşiyle döndüğünde, neredeyse Kitty'nin saldırmasına neden olacaktı ki oradan ayrıldı.

Ne kadar istese de kalamadı. Birkaç yılda bir geri döndü. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Verdiği cevaptan sonra, ona kendisini neden kurtardığını soracağını düşündü ki bunu ona söylemeyi reddedecekti. Bunun yerine, yüz hatlarının yumuşamasını ve dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrılmasını izledi.

"Teşekkür ederim," dedi neredeyse nefes nefese ve adamın şaşkınlıkla başını eğmesine neden oldu. "Siz olmasaydınız öleceğimi biliyorum. Bir adınız var mı? Benimki Mayumi Tanaka, eğer yardımı olarsa."

Neredeyse kıkırdayacaktı. Onun adını yıllardır biliyordu.

Ona adını da tesadüfen o vermişti. Bu ismi ona veren bu insan olduğu için gururla taşıyordu. Korku ya da acımasızlık çağrıştırmayan çocukça bir isim olduğunu biliyordu. Zorlayıcı değildi ama umurunda da değildi.

Ona ilk ve tek şefkatini tattırdığı zaman değil.

"*Bu...*" Durakladı. Birdenbire ismini ona ilk veren kişiye karşı söylemekten utandığını hissetti. Gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüşmeye başladı ve yan tarafa baktı, ancak bu onları gizlemek için çok az şey yapardı. "*Ben Kitty.*"

"Kitty?" Başını kaldırdı, burnu iyice kırışarak köprünün üzerinde küçük kırışıklıklar oluşturdu. "Bu garip bir isim."

"*Bunu bana veren söylüyor,*" diye homurdandı, gözleri kırmızımsı pembe rengiyle parlıyordu.

"Ben mi?" Kaşları alnından yukarı fırlamadan önce birbirine yaklaştı. "Bekle... Seni bulduğumda öyle dediğim için mi kendine Kitty adını verdin?"

Boğazından çıkmaya başlayan hırıltı, kadının sesindeki öfkeye bir tepkiydi. Genç hali sonunda ona çağrılacak bir şey vermişti ve onun bu haliyle alay etmesine izin vermeyecekti.

Mayumi'nin başı hafifçe kalkarken, kaşlarından birinin ucu adamın hırlaması karşısında seğirdi.

"Bu işe yaramaz." Bir elini kaldırarak işaret parmağını kıvırdı ve parmak eklemine yan tarafını dudaklarına değdirdi. "Bana bir iki gün ver. Senin için daha iyi bir şey bulacağım."

Kitty kalbinin durduğunu düşündü. *Bana daha iyi bir isim mi vermek istiyor?*

Böyle bir fikir, gözbebeklerinin mutlak ve mutlak sevincini gösteren parlak bir sarıya dönüşmesine neden oldu. Sadece kendi burnunu umursamaz bir şekilde kaldırdı.

"Eğer istediğiniz buysa." Tepkisini gizlemek için ses tonunu olabildiğince nötr tuttu.

"Pekâlâ. Peki, nerede uyuyordun?"

Kitty şaşkınlıkla başını eğmekten kendini alamadı. *"Ne demek istiyorsun?"*

"Birkaç gündür buradasın, değil mi? Seni geçen gece İblis'i öldürüp domuzumu yerken gördüm."

Gözbebekleri bembeyaz parladı ve şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. Görüldüğüne inanamıyordu! *Hislerinin çok keskin olduğunu düşünmüştüm ama onun yerine gelir gelmez kendimi ona gösterdim.*

Kedi kafatasını kendine doğru sallayarak bir iç çekti. Sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Nereyi uygun görürsem orada uyurum." Burnunun ucunu ağaç tepelerine doğru salladı. *"Bazen ağaçlarda. Bazen yerde. Nasıl dinlenmek istediğime bağlı."*

"Bu hiç iyi değil." Kadın sol elini kılıcının kabzasına koyduğunda adamın tüyleri diken diken oldu ama kılıcını hiç çekmedi. Görünüşe göre eve doğru dönerken kılıcı sabit tutmak için tutuyordu. "İstersen verandada uyuyabilirsin. Daha sıcak ve rahat olacağına eminim."

Başını şaşkınlıkla diğer tarafa eğdi. Kadının sözleri karşısında tamamen şaşkına dönmüşken bunu yapmamak zordu.

"Verandada uyumak mı?"

Kadın basamaklara ulaşır tırmanmaya başladığında, adam da onun ardından tereddütlü bir adım attı. En tepeye vardığında ona döndü.

"Senden istesem bile gitmeyeceğini söylemiştin. Durum bu olduğuna göre, seni görebileceğim bir yerde uyuyabilirsin. Tekrar saklanmanın bir anlamı yok. Nerede olduğunu bilsem kendimi daha rahat hissederdim." Sonra Mayumi ona pek de güvenmediği kocaman bir sırıtış attı. "Seni buraya geldiğine pişman edeceğim."

Onun ne demek istediğini merak ediyordu. Hiçbir şey onu koruyucusu olmaya geldiğine pişman edemezdi, tabii ki onu hayal kırıklığına uğratmadığı sürece.

"Binanıza giremem. Koğuşunuz acı çekmeden girmeme izin vermiyor."

Yüz ifadesi düştü. "Ne demek 'acı çekmeden'?"

Kitty dört ayak üzerinde yaklaştı. Basamakları tırmandı ve sonra elini dış dünyayı verandaya bağlayan kemerli geçitten geçirmeye çalıştı.

Eli geçebiliyordu, tamamen kusursuz değildi ama kolunda karıncalanan bir acı hissetti. Ayrıca geçmeye çalışarak koğuşu karıştırdığında bir baloncuğun yarı saydamlığına benzeyen bir büyü parıltısı gördü.

Sinirli bir öfkeyle kolunu geri çekti.

"Gördün mü? Eminim ki acele edersem içeri girmeyi başarabilirim. Ama bunu yaparsam, tüm vücudum acıyacak."

"Anlıyorum." Mayumi evinin sol köşesine doğru yürüdü ve üzerinde siyah boyalı semboller olan asılı ahşap bir tabağı çıkardı. "Peki ya şimdi?"

Kitty tekrar denedi ama bu sefer kolunu geri çekerken yumuşak bir hırıltı çıkardı.

"Kabul ediyorum, küçüklüğündeki kadar acı verici değil. Bu yüzden seni verandaya değil de karların üzerine yatırdım. Bunu yapamazdım."

Kadın sadece başını salladı ve tabağı kancasına geri taktı. Sonra malzeme kaplı bir tabak çıkardı ve ona tekrar denemesini söyledi.

Kitty yaptı ve bu sefer hiç acı hissetmedi. Adam ağırlığının altında her biri gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkabildiğinde de aynı şeyi fark etti.

"Şaka yapıyorsun," diye güldü ve elindekini havada aşağı yukarı zıplattı. "Bunca yıldan sonra bunlar hâlâ çalışıyor mu? Ne var biliyor musun? Önemli değil." Omzunun üzerinden baktı ve şöyle

dedi: "Benim

"Sen burada olacağına göre bunlar da burada olacak, değil mi?"

Ona duyduğu ani güven hem endişe verici hem de yürek ısıtıcıydı. Gözbebekleri daha parlak bir sarı renkte parladı.

"Evet, seni bu tılsımlardan çok daha iyi koruyacağım ama ben artık burada değilsem onları güvende tutmalısın."

"Bu kadar çabuk mu gitmeyi planlıyorsun?"

Kadının ses tonundaki hayal kırıklığı imasını doğru duyup duymadığını bilmiyordu ama görmezden gelmeyi tercih etti.

o.

"Hayır. Kalmayı planlıyorum." Kontrolü dışında bir şey olmadıkça - örneğin ve çoğu muhtemelen tek nedeni, ölümü.

"Pekâlâ. Şimdilik bunları indiriyorum."

Mayumi onları çıkarmak için evin içinde dolaşmaya başladı, bir ara verandanın merdivenlerinden inerek arkadakilere ulaştı.

Bu sadece kendi sorusunu beraberinde getirdi.

"Neden kalmama izin veriyorsun?" diye sordu sonunda ona geri döndüğünde. "Çünkü belli ki bana zarar vermek niyetinde değilsin ve büyük bir bekçi köpeğine sahip olma fikri bazı tılsımlardan çok daha güvenli."

"Ama siz İblis avcıları Mavka'yı avlıyorsunuz." Oldukça başarısız olmasına rağmen. Mayumi kulübesinin ön kapısının önünde durdu.

"Tamam, iki sorum var," dedi kaşları derin bir şekilde çatılırken. "Birincisi, Mavka nedir? Ve benim bir İblis Avcısı olduğumu nereden biliyorsun?"

"Mavka, İblislerin benim türüme verdiği isimdir."

İkinci sorusuna bilerek cevap vermedi.

Ellerini havada salladı, çaprazladı ve sonra çözdü.

"Hayır. Asla. O iğrenç İblislerin sana ne dediği umurumda değil. Ben bir insanım ve benim için sen bir Duskwalker'sın. Kendine benim gibi hitap etmeni beklerim."

Tıkalı burnu yüzünden nefes alabilmek için çenesini açtığından dişleri bir çırpıda kapandı. Ondan bunu beklemiyordu ama isteğini yerine getirecekti.

"Yeterince adil. Siz İblis Avcıları genellikle benim türümü avlarken neden kalmama izin verdiğinizizi hâlâ cevaplamadınız. Güveninize sahip olduğum için şaşkınım, bu yüzden soruyorum."

"Ve ikinci soruma cevap vermemeyi tercih ettiniz. Yani adil olan adil." Dişlerini tekrar sıktı, bu sefer kızgınlıkla. "Ayrıca, ben de sormak istiyordum. Neden yüzüne o bezi sarmış durumdasın?"

Gözleri kırmızı parladı.

"Çünkü sana saldırma isteği uyandıracak şeyler yapmaya devam ediyorsun!" diye öfkeyle bağırdı. "Önce yaban domuzuna saldırmam için beni yemledin, sonra İblis'e, sonra ormandaki o insanlara ve şimdi de koluna! Bu gece kendini kestiğinde onu takmamış olsaydım ne olurdu biliyor musun?"

"Hayır mı?" diye cevap verdi, elini omuz silkecekmiş gibi kaldırarak.

"Sana saldırmaya çalışırdım. Artık anlaştığımızıza göre bilmen gereken bir şey var: Mavi-Duskwalker'lar genellikle herhangi bir yaratıktan gelen kan kokusu ya da korku kokusuyla kör bir açlığa sürüklenirler."

Mayumi sıkılmış bir ifadeyle kollarını kavuşturdu.

"Daha önce de açıkça belirttiğin gibi, ben bir İblis Avcısıyım. Benden gelecek korku kokusu konusunda asla endişelenmene gerek yok." Çenesini daha yukarı kaldırdı. "Ancak, ben bir kadınıam."

Ne yapacaksın

Ayda bir kanamam olduğunda ya da kazara kendime zarar verdiğimde ne yapacağım?"

"Sen güçlü bir kadınsın," dedi Kitty mutlak bir güvenle. "Eğer sana zarar vermeye çalışırsam kafamı kes yeter."

"Affedersiniz?"

"Bir Duskwalker'ı bu şekilde kalıcı olarak öldüremezsiniz. Geçici de olsa bizi durdurmanın tek yolu başımızı koparmaktır. Bir gün içinde vücudumun geri kalanını yeniden büyüteceğim ve sizi korumaya devam edeceğim." Sonra Kitty yaklaştı, dört ayak üzerinde olmasına rağmen ondan biraz daha uzun duruyordu. "Ve Mayumi, senden bunu yapmanı **bekliyorum**. Eğer gözlerim kızarırsa ve senin için gelirim, bunu yapacaksın çünkü beni yenmek için yapabileceğin çok az şey olacak. Bir İblis Avcısı olabilirsin ama hâlâ insansın. Ve eğer sana zarar veren ben olursam kendime çok ama **çok** kızarım."

Kitty uzaktan hırlayan bir İblis'in tanıdık sesinin buraya doğru geldiğini duydu. Geri adım atarken başını ön kapıya doğru salladı.

"Şimdi içeri girin. Aptalca eylemleriniz yüzünden yaklaşan İblisler var."

Tek elini kalçasına koydu. "Bilmeni isterim ki aslında senin korumana ihtiyacım yok. Gençliğimden beri İblis avlıyorum."

"Ne yaptığın umurumda bile değil. Yetenekli olduğuna inanıyor olabilirim ama bu, ben buradayken kendini tehlikeye atmana izin vereceğim anlamına gelmez."

Minik insan kadın sevimli bir hışımla elini evinin yuvarlak kapı koluna koydu. Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kapıyı çarpmasını bekliyordu. Kapatmadı ve kapatmadan önce ona yan yan gülümseyip gülümsemediğinden de emin değildi.

Birkaç dakika içinde Kitty, kolayca kazanabileceği bir savaş için İblis'le kafa kafaya çarpışmayı planlayarak ormana doğru ilerlerken hareket eden bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Verandanın bir köşesinde canavar formunda top gibi kıvrılmış olan Kitty, bir hareket duyunca başını hafifçe kaldırdı. Bütün gece, hatta güneş doğduktan sonra bile evi izlediği için uyanıktı ama halsizdi.

Gecegezenler genellikle güneş doğar doğmaz uykuya dalarlardı ama o uyanık kalıp gölgelerin evinin yakınından uzaklaşmasını beklemişti.

Mayumi, insan kanından sadece birkaç damlayla gece boyunca iki İblis'i kendine çekmişti. İkisini de öldürmüştü ama biri güçlü bir rakip olduğu için birkaç yara almıştı.

Güneş, uyuduğu zamankinden sadece biraz daha yüksekti.

Mayumi'nin kendini karın içine atmadan önce parlak, kahverengi bir bornoz giymiş bir şekilde evinin verandasından geçişini izledi.

Onun bunu yapmasına artık şaşırmıyordu. Burada kaldığı son birkaç gün boyunca bunu yaptığını görmüştü. Yine de bu sefer aniden doğrulup havaya doğru bağırmadı. Bunun yerine, karda yüzüstü yatarken, bir inilti çıkarmadan önce vücudunun gerilmesini izledi.

Kitty bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Başını ön kollarından birinin altına sokarken burnunu diğerinin üstüne dayadı ve uyumaya devam etti.

Mayumi gün ışığında evin yakınında çok az tehlike altında olacaktı. Civardan ayrılmayı planladığında, büyük çizmeleriyle ahşap verandada tepinecek ve onu uyandıracaktı.

Aynen öyle oldu.

Ancak ağır adımları açıklığa doğru değil, pençeli arka ayaklarına doğru geliyordu.

Tam başını kaldırdığı sırada, daha o yaklaşımadan uyanmışken, kadın ona bir tekme attı - oldukça nazikçe.

"Hey, sen, uyan."

Yumuşak, gönülsüz bir hırıltı çıkardı. *"Evin yakınında kal ki uyuyabileyim."*

Yüzünü tekrar kapattı, çünkü görüşü kararmadan önce kafatasını ısıtıyordu. Kadın botunun ön tarafını kancaladı ve adamın arka bacağını kaldırdı. Ondan uzaklaştırmak için kendine doğru çekti.

"Uyan artık. Burada kirasız yaşayamazsın. Seni çalıştırmanın zamanı geldi."

"Bütün gece evi korumak, verandanızda kestirmem karşılığında yeterli olmaz mı?"

"Kalk, Duskwalker!"

Bu sefer onu kışından tekmeledi!

Kitty hırlayarak ellerinin ve pençelerinin üzerine kalktı. Sonra ayakta durmak için pençelerini kaldırmaya başladı ve boynunun arkasındaki tüylerin verandanın çatısına sürtündüğünü hissedene kadar boyunu onun üzerinde daha da yükseğe çıkardı.

Tamamen ayağa kalkmasına birkaç santim kalmasına rağmen kendini kaldırmayı bırakmak zorunda kaldı. Çatının yüksekliği nedeniyle kısmen öne doğru kıvrılmış olarak kaldı ve gözbebekleri kızararak insan kadına bakarken sadece daha yüksek ve tehditkâr görünecekti.

Mayumi boynunu eğmek zorunda kaldı. Aksi takdirde adamın göğüs kafesinin altına bakıyor olacaktı.

*"Beni kontrol edebiliyormuş gibi davranabilirsiniz ama durum böyle değil. Sizin kaba tabirinizle 'bekçi köpeğiniz' olmaktan mutluluk duyarım ama kontrol **bende**. Sana otur dersem oturacaksın. Sana kal dersem, kalacaksın. Ve eğer sana gel dersem, iyi ve itaatkâr bir İblis Avcısı gibi geleceksin. Anlaşıldı mı?"*

Kaşları şaşkınlıkla alnına doğru kalktı ama onun huzurunda zerre kadar korku göstermedi. "Gümüş rütbeli bir İblis Avcısı olmamın bir nedeni vardı," dedi ona ters ters bakarken cesurca. "Çünkü emir alma konusunda berbatım. Emir vermekte çok daha iyiyim."

"Bu, üzerinde çalışmanız gereken bir kusur gibi görünüyor."

"Bunu daha önce de duymuştum." Sırıtarak onu şaşırttı. "Şimdi, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Bu formda dik durması rahatsız edici olduğu için yana doğru düşerek, çift gümbürtüyle ellerinin üzerine indi.

"Peki. Gerekirse size yardımcı olurum."

Yine de uyanıktı ve onu uyarmış olmasına rağmen asıl gerçeği bilmesini istemiyordu.

Mayumi ne isterse onu yapacaktı, bu göbeği yukarıda sırt üstü yuvarlanmak olsa bile. "Güzel, çünkü güçlü birine benziyorsun ve ben ileri geri yürümekten yoruldum. orman."

Mayumi nereye gitmek isterse körü körüne onu takip ettiğinden, yolu gösterdiğinde onu sorgulamadı. Her zamanki gibi teçhizatlıydı, bu da ona tam olarak güvenmediğini hissettiriyordu ama bunun için minnettardı. Eğer bir şeyler ters giderse, kendini koruyacak silahları vardı - özellikle de ondan.

Onunla yan yana yürümek... garip hissettirdi. Hayatı boyunca bir insanla *birlikte* yürüyebileceğini hiç düşünmemişti ve kesinlikle bu insanla birlikte yürüyebileceğini de düşünmemişti.

Dirseğini bacağının yan tarafına sürtme dürtüsüne sırf onunla az da olsa bir temas şansı yakalamak için direndi ama bu fikir tüm zaman boyunca içini kemirdi.

"Şu bezi çıkarabildin mi?" diye sordu, kalın karda yaptıkları hareketlerin çıkardığı çıtırtı seslerini duyabilmek için yüksek sesle konuşarak. "Artık kanamam yok ve delirmene neden olacak bir şey yapacağımdan şüpheliyim, ya da kan kokusu alırsan ne olarsa."

Kitty birkaç uzun an boyunca bunu düşündü.

Sonunda uzandı ve yüzündeki bezi pençeleriyle temizledi. Sonra kemikli burnunun çukurunu kazdı ve kurumuş çamuru dışarı attı. Kalan çamurdan kurtulmak için homurdandı.

"İşte yüzün."

Yan tarafına baktığında kadının çoktan kendisine baktığını gördü.

"Teşekkür ederim," dedi, şimdi sıvı bir ela gibi görünen neredeyse siyah gözlerinde sadece bir

güneş ışığı titreşimi yakaladı. Bu kesinlikle büyüleyici bir manzaraydı ve midesinin iradesi dışında sıkılmasına neden oldu. *"Oldukça rahatsız ediciydi."*

"Ama bunu beni güvende tutmak için mi yaptınız?"

"Evet. Amacım sizi korumak, bu kendimden bile olsa."

Kollarını yukarı kaldırdı ve başının arkasında kavuşturarak birkaç adım yürüdü. Bakışları, üzerlerindeki kızgın, gri bulutları gizleyen yaprak ve dallardan oluşan gölgeliklere kaydı.

Hava sıcaklığından ve rüzgârı hissetmesinden bugün uzunca bir süre kar yağmayacağını anlayabiliyordu.

"Kafatasınızda bir çatlak olduğunu bilmiyordum. Çocukken başım döndüğü için hatırlamıyorum ama sende hep var mıydı?"

"Hayır," diye cevap verdi, gözlerini ve başını ileriye çevirip nereye gittiklerini izlemeye başlamadan önce. *"Yakın zamanda aldım."*

Kafatasındaki çatlağın önemini açıklamadı ve bu konuda konuşmak istemedi. "Acıyor mu?"

Kafatasım kırılıysaydı nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum. İnsanlar muhtemelen acı içinde çığlık atıyor."

Oh, iyi çığlık atmışım, diye düşündü hırlayarak.

Kafatasının bir başparmak pençesi tarafından delinmesi ve basınçtan çatlaması kadar acı verici bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı.

"Biraz acıyor, ama çoğunlukla iyi," diye dürüstçe cevap verdi, ancak önemini gizlemek için bir miktar kayıtsız kaldı. *"Artık neredeyse hiç fark etmiyorum."*

Kitty yeni acısına alışmıştı, çünkü sadece hafif bir karıncalanma hissediyordu. Yine de dağılmayı reddeden uğursuz bir kara bulut gibi sürekli bir hatırlatıcıydı.

Kendini kapana kısılmış hissetti.

Özellikle de bu bulut asla yok olmayacak, aksine daha belirgin ve belirgin olmaya devam edecekti. Herhangi bir noktada, bir yıldırımla onu kalıcı olarak vurabilir ve sonunu getirebilirdi.

Kitty, görüş alanındaki kayma maviye dönmeye başladığında başını başka yöne çevirdi ve etrafı araştırıyormuş gibi yaptı. Ancak duygularını bastırmayı başardıktan sonra başını öne eğdi.

Mayumi fark etmemişti.

Ayrılmadan önce, evinin arka tarafındaki kulübeden büyük bir odun kesme baltası almak için durmuştu. Yarı yarıya kara gömülmüş devrilmiş bir ağaca yaklaştıklarında baltayı ona uzattı.

Dalları yoktu ve sadece merkezi bir gövdesi vardı.

Dik ve yere kök salmış bir ağacı işaret etti. "Kes şunu.

Bunu benden çok sen yaparsan daha hızlı olur."

Gerçekten mi? Beni buraya sadece bir ağacı kesmem için mi getirdi?

Ondan başka biri olsaydı, Kitty onun bu şekilde kullanılmasına sinirlenirdi.

Muhtemelen o da hayır der ve çekip giderdi.

Kitty ayağa kalktı ve insansı görünümüne geri dönmeye başladı. Daha hayvansı haliyle bu görevi düzgün bir şekilde yapamazdı.

Kürkü kısaltmaya başladı. Kasları nedeniyle uylukları oldukça kalın ve hafifçe eğik olan bacakları, kısmi ayakları oluşukça daha çok onunkilere benzemeye başladı. Ayak parmaklarının uçları, geri çekilebilen pençeleri olan şişman pençeler gibiydi.

Canavarlaştığında etinin çoğunu kaplayan kemikler vardı. El parmak eklemleri ve göğüs kafesinin üst kısmı dışında çoğunlukla vücudunun altına gömülmüşlerdi. Kafatası ve koç boynuzları dönüşüm boyunca aynı kalmıştı.

Etinin altından çıkan giysi, ayakta kalmayı başarmış bir pantolundu.

Çoğunlukla yara almamıştı ve üzerinde bir avuç pençe izi olan uzun düğmeli bir gömlek vardı. Pelerininin uçları yırtılmıştı ama umurunda değildi.

Dönüşüm tamamlandığında Kitty, Mayumi'nin işaret ettiği ağacı kesmek için kesmeye başladı. Yan yatan ağacın üzerine oturdu ve yüzünde nötr bir ifadeyle onu izledi.

"Üstünüzü değiştirebildiğinizi ya da kıyafet giydiğinizi fark etmemiştim."

"Yapabileceğim, senin bilmediğin pek çok şey var," diye cevap verdi, sesi nihayet normal derinliğine dönmüştü.

Bunu yapan pek çok insan gördüğüm için minnettarım. Aksi takdirde, kadının ondan ne yapmasını istediğini anlamak için utanç verici bir konuşma yapması gerekecekti.

İlk darbesi derindi ve çıkardığı ses yakındaki kuşları ürkütüp ciyak ciyak havalanmalarına neden oldu. Baltayı omzundan çaprazlamasına getirip havada savurmadan önce bıçağı serbest bırakırken kaslarının gerildiğini hissetti.

Darbe de bir o kadar zarar vericiydi.

Mayumi haklıydı. İnsanlardan gördüğü kadarıyla bunu yapmakta çok daha hızlıydı. Üçüncü vuruşunda bıçağı körelttiğini fark etti ve daha şiddetli bir darbe vurmak için savuruşlarına daha fazla güç katmak zorunda kaldı.

Birkaç saniye içinde gövdenin yarısına gelmişti ve gövde sallanmaya başladı. Doğradığı yerden gıcırdama ve çatlama sesleri geliyordu.

"Yeni adını buldum," diye cıvıldadı Mayumi ağacı tekrar keserken.

Tekrar saldırmaya hazırlanırken, "Şimdi mi?" diye sordu. Buna gerek yoktu. Ağaç kendi ağırlığıyla ters yöne doğru devrilmeye başladı. "Peki bu ne olabilir?"

Ses tonu alaycı olsa da, gözbebekleri her zamanki sarı renklerinden parladı ve kalbi beklentiyle garip bir dansa başladı.

Her neyse, kabul edecekti.

Birden ona doğru döndü ve ellerini üzerinde oturduğu ölü ağaca yaslarırken alt dudağını ısırıldığını fark etti.

Yüz ifadesinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kız hemen durdu ve bakışlarını etrafta gezdirdi. Sanki olmaması gereken bir şey yaparken suçüstü yakalanmış gibiydi.

Yanaklarında utançtan kaynaklanan bir kızarıklık yoktu ama boğazını temizledi.

"*Faunus*, onu keserek harika bir iş çıkardın. Ne kadar sürede? Sadece bir ya da iki dakikada mı?" Ellerini alaycı bir şekilde çırpıtı, avuç içleri hiç ayrılmadı ve sadece parmakları birbirine vurdu.

Yanına gitti, baltayı ters çevirerek bıçağın arka tarafını tuttu ve sap kısmını ona uzattı.

"Faunus mu? Bana verdiğin isim bu mu?"

"Evet."

Ayağa kalkarken baltayı aldı ve silah kemerine taktı.

Ona bu ismi beğenip beğenmediğini hiç sormadı, ki beğenmişti de, ama teşekkür ya da takdire bile gerek duyulmamasını takdir ediyordu. Bu isim ondan herhangi bir talepte bulunulmadan verilmişti.

"Şimdi, sen ve ben ağacın kalan yapraklarını soyacağız."

Kış nedeniyle yapraklarının solduğu düşünüldüğünde, ağaç başlangıçta çoğunlukla çoraktı. Keserken birkaç inatçı ölü yaprak onun üzerine ve yere düşmüştü.

Mayumi ellerini küçük kalçalarına koyarak başını kaldırdı. Sonra, sanki az önce bir ağacın birkaç dakika içinde yok oluşuna tanık olduğu bir ölüm alametinin önünde duran küçük bir yaratık değilmiş gibi,

ona sırtıttı.

Faunus, arzu dolu bir kıvılcım karnına saplandığında memnuniyetle hırladı, ama neyse ki lanet olası şehvetli mırıltısını içinden patlamadan önce kontrol etmeyi başardı.

Kuyruğu sola doğru sallanmadan önce arkasından kıvrıldı.

Tüm hayallerinde Mayumi'nin onunla bu kadar kolay arkadaş olacağını hiç düşünmemişti. Bir gün içinde onun yanında rahat edeceğini. Ona, vücudunu anında ısıtan o hınzır yüzü vereceğini.

Ve Faunus bu sıcaklığı onunla paylaşmak istedi.

Hafif, alaca teni narin bir şekilde pürüzsüz görünüyordu. Yaklaşıp vücudunun görebildiği tek açıkta kalan kısımlarına dokunmamak için kendini zor tuttu - yüzü, yumuşak biçimli çenesi, boynunun narin sütunu gibi.

Gözleri gizli bir mücevher gibiydi, neredeyse siyah havuzlardı ve ışık vurduğunda öylesine çekici, erimiş bir kahverengiye dönüşüyorlardı ki içine çekilmek çok kolaydı. Şimdi de güneş olmadığı için bunu ona yapmaya çalışıyorlardı ama bulutların arasından sızan ışık bunu göstermeye yetiyordu.

İnce ama aşk tanrısı dudakları pembemsi renkleriyle solgundu ama yüksek kaş kemerleri ve elmacık kemikleri gibi daha keskin yüz hatlarına karşı kadınsı bir duruş sergiliyorlardı.

Faunus, dünyada şekilleri, renkleri ve özellikleri bakımından farklılık gösteren pek çok insan türü olduğunu fark etmişti.

Ebeveynleri dışında, onunkine benzer özellikleri paylaşan başkalarını nadiren görmüştü - özellikle de tek gözlü gözlerini. Çok sayıda olduğundan emindi ama bu bölgede daha koyu ya da pembe tenlilere kıyasla daha nadir görünüyorlardı.

Ama yeryüzünde gördüğü en güzel yaratık olarak gördüğü oydu ve yüzlercesini görmüştü. Ayaklarından saçlarına kadar her bir özelliği, şu anda onlara yaptığı sessiz övgüyü hak ediyordu.

Yıllardır veriyorum.

Atkuyruğu yaptığı gür, asi siyah saçlarından, soğuk nedeniyle üst kenarları pembeleşmiş küçük, yuvarlak kulaklarına kadar.

Birkaç sabah önce kendini çıplak bir şekilde karın içine attığında vücudunun ince ama güçlü olduğunu anlamasına yetecek kadarını görmüştü. Mayumi, kalın ve hantal giysilerinin altında, ona anında nefis görünen zayıf ve kaslı bir vücut saklıyordu.

Sanki dünya, çoğu insana kıyasla bile boyunun kısa olmasına karar vermiş gibiydi, bu yüzden gerçekte ne kadar sağlam olduğu konusunda aldatıcı olabilirdi.

"Yapraklarını temizledikten sonra, o gücünün neler yapabileceğini gerçekten test edeceğim," dedi neredeyse arsızca, sanki ona verdiği herhangi bir görevi tamamlayamayacağını düşünüyormuş gibi.

Kadının sözleri onu bakışlarından uzaklaştırmaya yetmedi. Hayır, kızın gözleri neredeyse kindar bir tavırla kısıldığında ve ardından uzun, düz kirpiklerinin belirginleşmesiyle kendinden geçtiğinde daha da derin bir transa girdi.

Göründükleri kadar gür ve yumuşak olup olmadıklarını anlamak için ön parmaklarından birini üzerlerinde gezdirmek isterken buldu kendini.

Ben lanetliyim. Buraya dönmeden çok önce bu kadından etkilenmişim. Onun tarafından öğrenilmeme izin vermemeliydim.

Faunus, ona verdiği isimle, bu insan kadın ona bu kadar yakinken - sadece ulaşma mesafesindeyken - ona karşı olan aç düşüncelerini şimdiden kontrol edemiyordu.

Sadece yalama mesafesinde.

Nasıl oldu da bu duruma düştüm? Faunus, Mayumi'nin boynuna dolanan kalçalarını arkadan kavrarken düşündü.

Tamamlayıp tamamlayamayacağından emin olmadığı görev? Bu, Faunus'un yerdeki budanmış ölü ağacı ve yeni kestiği ağacı sürükleyerek evine götürmesiydi. Yakacak odununu elde edebileceği yere daha yakın olmasını istiyordu.

Neden sadece kulübenin yakınındaki bir ağacı kesmediğini sorduğunda, ormanın ses ve koku bariyeri görevi gördüğünü söylemişti. Evinin etrafında daha fazla ağaç keserlerse, onları bulmanın daha kolay olacağına inanıyordu.

Bunun doğru olabileceğini düşündü.

Görev çok yorucuydu ve kadın ona zerre kadar yardım etmemişti ama adam tamamlamıştı. Tüm bu süre boyunca, kaba bir şekilde ona acele etmesini ve dallar takıldığı için geciktiğinde çok yavaş davrandığını söyledi.

Kulübesine döndüklerinde, yakacak odun için ölü ağacı kesmeye başlamasını istedi. O bunu yaparken Mayumi ortadan kaybolmuştu ama Mayumi'yi saran kokudan bir şeyler yediğini anlamıştı.

Oldukça buyurgan ve emrediciydi ama bu hoşuna gitmişti. Bir Duskwalker olarak ona patronluk taslaması biraz garipti ama bunu onu bir okla yüzünden vurmaya çalışmasına tercih ederdi - ki ondan beklediği de buydu.

Sonra, tam rahat bir nefes alabileceğini düşündüğü anda, ona öyle bir soru sormuştu ki, kafası karışmıştı. Sorunun kendisi yüzünden değil, neden sorduğunu anlamadığı için.

Mayumi ona güvenip güvenemeyeceğini bilmek istiyordu.

Faunus omuz silkti ve yapabileceğini onayladı, sonra da omuzlarına oturmasına izin vermesini istedi.

İşte buradaydı, elleri kızın kalçalarını tamamen saracak şekilde tutuyordu. Mayumi, kendisinden bunu yapmamasını istediği için kafatasının yaralı ve çatlak tarafına bastırmamaya dikkat ediyordu. Kendini sabitlemesine gerek yoktu; Faunus onu sıkıca kavramıştı.

Birlikte tamamladıkları görev, kadının kulübesinin ahşap oluklarını temizlemesiydi.

Sonbahar boyunca yapraklar içerde birikmiş ve tıkanmıştı.

Şu anda bu bir sorun olmasa da, ilkbaharda karlar erimeye ya da yağmur yağmaya başladığında sorun olacağını söyledi.

Özellikle de burnunu yalamaktan kendini alıkoyamadığı için ağzından tek bir şikâyet bile çıkmadı.

Balkabağı, uyku ve sürekli deri lekesi kokusu duyularına öylesine nüfuz etmişti ki ağzında biriken bol miktarda salyayı yutmakta zorlanıyordu. Kalçaları boynunu ve çenesinin altını rahat, sıcak bir yastık gibi sarmıştı. Başını hafifçe yana eğdi ve kokladı.

Onun kokusunu nefis bir şekilde içine çekti. Ne yazık ki, kızın sadece ayakları üzerinde sallananlarda bulduğu garip, kalıcı bir kokusu da vardı - özellikle hoşlanmadığı bir koku.

Kıpırdanıp duran Mayumi durakladı. Yere baktı ve adamın vücudunun vadisinden yukarı bakıp bakışlarıyla buluşmasına neden oldu.

"Az önce kalçamı mı kokladın?"

"Hayır mı?" diye yalan söyledi.

Kadın ona ofladı, o da onu taklit etmek için ofladı. Kadın görevine devam etti.

"Tekrar yana doğru adım atabilir misin?" Faunus sola doğru geniş bir adım attı, böylece altındaki oluğa ulaşmak için bol miktarda karı kazabilecekti. "Biliyor musun, bu tek başıma yapmaktan çok daha kolay."

Kız onu dışarı ittiğinde burnunun ucuna kar düştü. Çoğundan kurtulmak için burnundan nefes almak zorunda kaldı ama sonra yanlışlıkla küçük bir miktar soludu ve boğulmamak için ısırarak zorunda kaldı.

"Bunu başka nasıl yapmayı planlıyordun?"

Mayumi hafifçe öne doğru eğilmişti ve geri sıçrayarak adamın omuzlarına sıkıca oturdu. Yaprakları tekrar kazımaya başlamadan önce birkaç dakika derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Küflenmiş ve çürümüş bir yaprak parlayan küresinin içinden düşerek boş bir göz çukurunu kapattı. Onu rahatsız etmediği için orada bıraktı.

Kadının ağırlığını üzerinde zar zor hissediyordu ve kalçaları, aralarına tam olarak sığmadığı için kalın boynunun arkasını eziyordu. En azından... bulundukları pozisyonda değil. Eğer denerse Mayumi'nin kalçalarını daha da açabileceğinden emindi.

Faunus kendisine saldıran kötücül zihinsel imgeye ilgi duyarak burnunun dışını yaladı. "Şey... ailem genellikle kulübede bulunan bir merdiveni kullanırdı, ama o zaman farklı bir bölüme ulaşmak için sürekli aşağı inmek ve onu hareket ettirmek zorunda kalıyorum. Benim durmama gerek kalmadan senin hareket edebilmen bunu çok daha hızlı hale getiriyor."

"Ulaşabilir miydin ki?"

Sorusuna cevap olarak yüzüne çok sayıda yaprak ve kar düştü. Tam zamanında kafasını kaldırdığında daha fazlası düşmüş ve yüzünün üstünde bir tümsek oluşturmuş ve artık göremez hale gelmişti.

Eliyle silmek yerine başını salladı.

"Eeep!" diye ciyakladı, bir elini onun burnuna koyarak kendini sabitlemeden önce bir yandan diğer yana sallanırken.

Yanlışlıkla iki parmağını burun deliğine soktuğunda Faunus içten içe ürperdi. Islak nefeslerini parmaklarının etrafında hissedebiliyordu.

"Ew! İğrenç!" Parmaklarını çekti, üzerlerindeki sümüşe baktı, sonra elini pantolonunun paçasına sildi. "Burnunun içinde ıslak olmasını beklemiyordum, şey... burnunun içinde?"

"Parmaklarını bir daha burnumun deliğine sokarsan, ben de sana kendi parmaklarımı senin

deliklerine sokarak karşılık veririm," diye hırlayarak uyardı.

Agresif gürlemesine rağmen, tehdidinin altında gizli bir alay yatıyordu. Şu anda Faunus'un *çok* merak ettiği, boynunun arkasına bastırılmış bir delik vardı.

Mayumi'nin dehşete düşmesini ya da en azından iğrenmesini bekleyerek başını kaldırdı. Mayumi yine alt dudağını ısıırıyor ve cevap verme isteğini bastırıyor gibiydi. Gözleri, bakışlarının davetkâr görünmesini sağlayacak şekilde eğilmişti.

Rüzgâr bir anlığına hızlandı ve bir yaprağı yere ıslak ve ağır bir şekilde düşmeden önce burnunun kenarına çarpması için aşağı doğru savurdu. Paylaştıkları tuhaf anı bozdu ve ikisine de görevini hatırlattı.

Mayumi yüzüne başka bir şey düşmemesine dikkat ederek tekrar oluğu kazdı ve sonunda iç çekti.

"Bunu yapabilmemin başka bir yolu daha vardı. Çatı kapısından tırmanıp çatının üstüne çıkabilirdim ama bu kadar taze kar varken bu gerçekten güvensiz olurdu. Kayma ve boynumu kırma ihtimalim var."

"O zaman bunu yapma," dedi hemen. "Siz insanlar böyle bir yaralanmadan sağ çıkamazsınız."

"Evet, evet, biliyorum. Benim işimde boynu kırılan bir sürü insan gördüm. Yine de dürüst olacağım. Muhtemelen sen olmasan da yapacağım şey buydu, çünkü daha hızlı ve daha az çaba gerektirecekti."

"Seni sadece İblislerden değil, kendinden de korumak zorunda mı kalacağım?"

"Korumana ihtiyacım olmadığını sana zaten söyledim. Sadece tek başıma yapamayacağım işlerde bana yardım edebilmen için yanımda kalmanı istedim. Bunun yanı sıra..."

Söyleyeceği şeyi asla bitiremedi, aralarına sessizlik girmeden önce sözleri son buldu.

"Hem de?" diye devam etmeye çalıştı.

Başını kaldırıp kadının dudaklarını sıkıca büzdüğünü gördü.

"İnsanların benim uymayı reddettiğim beklentileri var. Burada yaşamamın bir nedeni buranın ailemin evi olması ve onu korumak istemem ama bir diğer nedeni de bir kasabada yaşamamın bana çok yorucu gelmesi." Kazdıkça hareketleri daha sarsıcı görünüyordu. "Kendi çapında biraz yalnızlık var. Çabuk sıkılıyorum."

Mayumi kelimelerini dikkatle seçti çünkü bunlar tamamen gerçek değildi. Evet. Biraz yalnızdı.

İnsanların uzun süre tek başlarına yaşamamaları gerekiyordu ve altı aydır bu kulübede konuşacak kimsesi olmadan yaşıyordu.

Artık ölmüş olan anne babasıyla olan hayatından başka düşünecek bir şeyinin olmadığı altı aydı. Altı ay boyunca bir İblis Avcısı olarak hayatını ve bu konuda doğru ya da yanlış yaptığı her şeyi düşündü.

Gümüş dereceli bir İblis Avcısı Ustasıydı.

Onun üstünde sadece iki rütbe vardı. Altın, Yaşlı rütbesi ve her birinin konseyi olan

kale. Sonra madalyon takanlar da Yaşlılar olarak kabul edilirdi, ancak Peçe'yi çevreleyen her bölge için yalnızca bir tane vardı - kuzey, güney, doğu ve batı. Kuralları onlar koyar ve loncanın en kutsal sırlarını onlar saklardı.

Bir Üstat rütbesi olarak bu, sık sık başkalarını denetlediği anlamına geliyordu. Pek çok hayat kurtarmıştı ama görev lideri olarak verdiği kararlar çoğu zaman pek çok ölüme sebep olduğu anlamına geliyordu.

Bu ölümler onun ellerindeydi ve *yüzlercesi* vardı.

Her birinin adını biliyordu. Yüzlerini biliyordu. Sevdiklerinin eve dönemeyeceğini bildirmek için ailelerine giden de oydu - bu onun cezasıydı. Onları hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunun sonucu da gözlerindeki acıya tanık olmaktı.

Bazen İblislerin var olması onun suçuymuş gibi nefret ettiklerini görürdü.

Bu şekilde tasarlandı, böylece alt üyeleri denetleyenler kayıtsız kalmadı. Onlara takım arkadaşlarının İblis yemi olarak kullanılacak piyonlar olmadığını öğretmek içindi.

Ancak yalnız ve izole olmasına rağmen artık kasabalarda yaşayamıyordu. Bir kere kiralar pahalıydı. İnsanlar mücadele ediyordu ve yardım etmek için yapabileceği çok az şey varken buna tanık olmaya dayanamıyordu.

Çalışmak zorundaydı.

Mayumi'nin kendini beğenmiş zenginler için ev temizleme ya da yemek yapma fikri gülünçtü. Bir asker olarak çalışmak, koruyucu duvarlarının dışına nadiren adım atmış kibirli bir aptaldan emir almak zorunda kalacaktı.

Serçe parmağı, çoğunun hayatları boyunca sahip olduklarından daha fazla deneyime sahipti, ancak dilini ısırarak ve göz ardı etmek isteyeceği emirleri dinlemek zorunda kalacaktı.

Sivillere göz kulak olmalı, onlarla konuşmalı, sorunlarını dinlemeli ve onları güvende tutmalıydı. Onları disipline etmek zorunda kalacaktı ve tüm gardiyanların mücadele edenlere karşı nazik olmadığını görmüştü.

Ona göre, burada yaşarken sürekli potansiyel tehlike altında olmak, o duvarların içindeki hayatın üzücü gerçekliğiyle uğraşmaktan daha kolaydı. Babası da bir keresinde ona aynı şekilde hissettiğini söylemişti.

Colt's Outpost buna benzeyen pek çok kasabadan sadece biriydi. Nispeten yakın olan Slater Kasabası'nda kale yoktu ama benzer şekilde bölümlere ayrılmıştı. Aptalca bir nedenden ötürü, içinde yaşadıkları bu kıyamet dünyasında bile zenginler hâlâ zengindi. Toplumsal hiyerarşi içinde hâlâ gülünç bir ayrım vardı.

İnsanoğlu artık ırk ya da cinsiyet kalıplarını umursamıyordu. Kimin kimi sevdiği umurlarında değildi.

Önemsedikleri şey, aç kalmamak ve mümkün olduğunca güvende olmak için kaç kişinin üzerine basabilecekleriydi. Ağgözlülük bu dünyadaki gerçek canavardı ve dünya İblisler tarafından istila edilmeden önce olduğu kadar yaygındı.

Mayumi bunun bir parçası olmayı reddetti.

Burada, ormanda tek başına ölmeyi tercih ederdi. Birinin ona ailesi için yaptığı gibi bir mezar taşı yapması umurunda değildi. Kimsenin onun için yas tutmaması umurunda değildi.

Mayumi kimsenin onu özlememesini umursamadı.

Burada müsait bir evi varken ihtiyacı olan birinin evini almazdı. Zaten nüfusu fazla olan bir kasabaya kendini sokmazdı.

İlkbaharda donlar eridiğinde, evde yetiştirilmiş küçük bir yiyecek seçkisi olacaktı. Kendisi için avlanabilirdi.

Bu da bir başkası için daha fazla yiyecek demektir.

Çoğunlukla kendi kendine yetiyordu. Kış bunu zorlaştırıyordu ama kış gelmeden önce Colt's Outpost'a sadece ayda bir kez dönüyordu, oysa şu anda haftada bir kez dönüyordu - *eğer* bunu iki haftaya çıkarmaya çalışmazsa.

Ancak Mayumi'nin Duskwalker ile konuşurken seçtiği kelimelere dikkat etmesinin nedeni... çünkü başka şekillerde de yalnızdı.

O insan değildi, bu da Mayumi'nin insanların sosyal görgü kurallarına uyma zorunluluğunu geçersiz kılıyordu. Mayumi her zaman otoriter ve küstah olmuştu. Kendisi gibi davranabileceğini biliyordu çünkü Mayumi'nin çok fazla insanla konuştuğundan bile şüpheliydi.

İdeal bir arkadaş.

Ancak - ve Mayumi'nin gerçekten dikkatli olması gereken yer burasıydı - *umutsuzca* onun kemiklerinin üzerine atlamak istiyordu.

Belki aptalcaydı ama çocukken onun kurtarıcısı olduğu ve şimdi de onu korumak için burada olduğu için Mayumi ona zerre kadar şüphe duymadan güveniyordu. Eğer güvenilir olmasaydı onu çoktan yemeye çalışırdı.

Onun omuzlarına binip evinin çatısını temizlemiyor olacaktı. İleri geri konuşuyor olmazlardı.

Açıklıkta kendini gösterip o gece orada olduğunu doğruladığı an, anında tırnaklarını ve dişlerini ona geçirmek istemişti.

Yüz hatlarında ahlaksız ve kınanacak düşüncelerle dolu bir sırtış oluşmaya başladı.

Umarım büyük orman tanrımın bir siki vardır. Eğer yoksa, yüzüne, parmaklarına ve hatta belki de sahip olduğu o sevimli kedicik kuyruğuna binerdi.

Mayumi karşısına çıkan her İblisi öldürmüş olsa da, insana benzeyen ama tamamen başka dünyadan olan birkaç İblis vardı. Bu garip bir kavramdı ama bazen onları çekici buluyordu.

Her zaman insan olmayan varlıklara ilgi duymasının nedeninin Faunus'un onu kurtardığı gece olup olmadığını merak etti.

Büyürken babasıyla bazı tartışmalara da yol açmıştı. İlk başlarda, Peçe'nin üstündeki yüzeyde bulunan İblislerin gerçekten tehlikeli olduğunu anlamadan önce, onlarla arkadaş olabileceğini düşünmüştü. Mayumi'nin onların 'değiştirilebileceğine' dair aptalca bir düşüncesi vardı - sanki kendisi dünyayı düzeltmek için seçilmiş bir insanmış gibi.

Şimdi bir yetişkin olarak bunun asla mümkün olamayacağını biliyordu.

Bu, pençelerinin onları şeytani ya da dişlerinin günahkârca tehlikeli gösterdiğini düşünmesine engel değildi.

Onları kısıtırıp, sahip oldukları ya da olmadıkları her türlü alete binmeye bayılacağını düşünürken, tam kırmızı gözlerinin arasına bir ok nişanlayıp yayını saldıgı zamanların sayısı saymakla bitmezdi.

Kendisini sıkıştırmalarını tercih ederdi ama fantezileri her zaman yenilmesiyle sonuçlanıyordu ve bu çok *rahatsız ediciydi*.

Çoğunun ürettiği iğrenç, burun sızlatan, safra yükselten, mide bulandıran çürüme kokusu da öyleydi. Hepsi korkunç kokmuyordu. Mayumi bazı İblislerin deri değiştirecek kadar insana benzediğini ve bu dönüşümün kokularını azalttığını biliyordu.

Çok şey görmüş bir İblis Avcısıydı ve çoğu kişinin sahip olmadığı bilgilere sahip olan bir Ustaydı.

Ama bacaklarının arasındaki yaratık bir İblis değil, tamamen başka bir şeydi. Bir Duskwalker, şimdiye kadar gördüklerinden daha çekici bulduğu bir yüze sahipti - bir insanınkinden bile daha çekici.

Çok güzel kokuyor. Limon otu ve taze kesilmiş limon gibi.

Onun kokusunu her aldığında göz kapakları mutluluktan titremek istiyordu ve sadece

daha bu sabah verandada meme ucu incisi kokusunu keşfetti!

Adam tehditkâr bir şekilde onun üzerinde yükselmeye çalıştığında, neredeyse başını göğsüne gömecekti, böylece yüzünü kürküne sürüp kendini örtebilecekti.

Onu kızdırma arzusu neredeyse çok fazlaydı.

Ona, söylediği zaman oturması gerektiğini söylemişti ve o da seve seve onun üstünde herhangi bir yere oturabilirdi. Kalmak için mi? Bununla cinsel bir şeyler yapabileceğinden emindi. Belki de derinlere gömülmüş, boşalıyor ve onu doldururken hareketsiz kalmasını istiyorsa? Elbette bunun için adamın bir siki olması gerekiyordu ama onun yaramaz, saç baş yolduran *fantezileri* ne isterse o olabilirdi.

Oh, ve ona söylediği zaman gelmesi gerektiğini söylemişti. Mayumi bunun bir söz olup olmadığını sorma arzusunu bastırmıştı.

Başka herhangi bir Duskwalker ile bu düşüncelerin gerçek olasılığını asla gerçekten düşünemezdi. Güvenebileceği tek Faunus, beklenmedik kurtarıcısıydı.

Ama... bunu ona nasıl telkin edebilirim?

Öylece ortaya çıkıp ona bunu sorabileceğinden şüpheliydi. *Seksin ne olduğunu bilmiyor olabilirdi.* Onun tamamen dengesiz, deli bir insan olduğunu düşünerek kaçabilirdi ve o zaman yine yalnız kalırdı.

Bakalım buna başlamasını sağlayabilecek miyim. Mayumi onu başlatmak için elinden geleni yapıyor.

Ona yana kaymasını söylemediğini fark etmesi biraz zaman aldı. O derin düşüncelere dalmışken, Faunus onun daha fazla yaprak çöpü çıkarmak için eğildiğini fark etmişti. Onun hareketlerine göre hareket etmişti.

İşte bu iyi, akıllı bir Duskwalker. Onun başını okşamakta direndi.

Konuşmayı kestikleri için minnettardı, böylece kusursuz bir plan yapabilecekti.

Şuna ne dersin... İşte, kedicik, kedicik, kedicik. Yalamaya ihtiyacı olan bir amum var. Burnunu kıvırdı. *Hayır, bu çok ileri gitmek olur.*

İçini çekti.

Bu uzun görevi bitirdiklerinde, tüm evi dolaşmışlardı, Mayumi hala uygun bir fikir bulamamıştı.

Kurnaz ama atılgan olmalıyım. Kurnazlıkta pek iyi değildi. Arkadaşları, Henry, Yoshida ve Klaus adında kızıl saçlı bir adam, onun her zaman bir gök gürültüsü kadar ince olduğunu söylerdi.

Alnındaki çatlağı görmezden gelerek alnına vurdu. "Hey, artık beni bırakabilirsin."

Faunus elleri ve dizleri üzerinde durana kadar alçaldı ve onun kaymasına izin verdi. Önünde durduğunda, bakışlarını onun büyüleyici sarı gözlerine kaldırdı.

Sanırım... Sanırım onun istemeyeceği bir şey yapmak istemiyorum.

Onun burada kalmasını istiyordu. Onun yanında rahat olmasını istiyordu ki bunun zaman alacağını biliyordu. Cinsel temas çağrısı onu *çok* rahatlatılabilir ya da aralarında gerginliğe neden olabilirdi.

Daha bir gün önce konuşmaya başlamışlardı.

Onu hiç tanımıyorum. Sabırlı olmaya istekliydi.

Ne hissettiğini zaten biliyordu ve ona duyduğu çekim konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Bazı açılardan, tüm yetişkinlik hayatı boyunca bu Duskwalker'ın hayalini kurmuştu. Duskwalker, ona rahatsız edici ama bedenine acı veren rüyalar gördüren meçhul bir kara varlıktı.

Artık o yüz­süz varlığın bir kedi kafatası ve koç boynuzları olduğunu biliyordu.

Sanki tüm hayatım boyunca onu beklemişim gibi hissediyorum. Kendi arzuları yüzünden onun

gitmesini istemedi. *Sadece arkadaşım olarak yanımda kalsa bile mutlu olurdum.* Seks sadece zevkli bir bonus olurdu.

"Bana bakıyorsun," dedi, gırtlaktan gelen, çakıllı sesi aralarında gümbürdüyordu. Göz kapakları bunu duyabilmenin verdiği memnuniyetle aşağı indi. "Bu beni bir sonraki görevin ne olacağı konusunda endişelendiriyor."

Mayumi bakışlarını gökyüzüne çevirmeden önce, "Bence bir molayı hak ediyorsun," dedi. "Ayrıca yakında hava kararmaya başlayacak ve şimdi yemek yapmaya başlarsam daha kolay olur."

Sözlü olarak yanıt vermese de, homurdanarak homurdandı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama adam hemen ondan uzaklaşmadı. Aslında, sağ elinin sanki ona doğru kaldırmak istiyormuş gibi seğirdiğini görmüş olabileceğini düşündü.

Başını sallayarak aralarına mesafe koyarak geri çekildi. Faunus daha sonra şeklini değiştirerek dört ayak üzerinde durduğu canavar formuna geri döndü.

Onu şaşırtacak şekilde, evin etrafında dolaşmıyordu. Faunus verandanın merdivenlerini tırmandı ve o da içeri girebilmek için onu takip etti. Sabah onu uyandırdığı köşeye kıvrılmak için uzandı.

"Biraz kestireceğim, böylece biri beni kabaca uyandırdığı için gece olduğunda daha uyanık olabilirim." Başını kollarının arasına sıkıştırdı. *"Ve sonra bana yaptırdıkları onca iş için teşekkür bile etmediler."*

Alt dudağının iç kısmını ısırıldı.

Sanırım gerçekten de yorgundu.

Şimdi onu bütün gün çalıştırdığı için kendini kötü hissediyordu.

Mayumi yine de ona teşekkür etmedi. Sırf kendisini manipüle ettiği için birine katlanıp minnet duyacak türden bir insan değildi. Bunu doğal bir şekilde yapmayı tercih ederdi ve eğer adam bekleseydi, o da beklerdi.

Ertesi sabah Mayumi, iki eliyle tuttuğu nane çayı fincanının ardına gizlediği esprili bir ifadeyle mutfak tezgahına yaslandı. Tamamen giyinmişti ama henüz çayını yapmadığı için kıyafetlerini giyerken hep sersemlemişti.

Bir önceki sabahtan biraz daha geç uyumasına izin verecek kadar nazik olduktan sonra Faunus'u tekrar işe koyuldu.

Çok uzun. Kolayca tavana kadar uzandı.

Aslında, zavallı Duskwalker ne yaptığını görebilmek için devasa boyunu öne doğru kıvrırmak ve omuzlarını diğer tarafa doğru eğerken kalçalarını garip bir şekilde yana yatırmak zorunda kaldı. Yüzü sadece birkaç santimetre uzaktaydı ve bu onun için son derece zordu.

Buna tanık olmak Mayumi için çok eğlenceliydi.

Kaç yaşında? Yedi ayak ve üç inç mi? Ya biraz daha az ya da biraz daha fazla, ama evinin ancak altı ayaklı bir insanın boyuna sığabileceğini biliyordu. Daha uzun olanlar dik durmakta zorlanırdı.

Diğer Duskwalker'lar hakkında gördüğüm raporlarda olduğu gibi kafasının üstünde uzun boynuzları veya boynuzları olmadığı için şanslı.

Eğer durum böyle olsaydı, kadının evinin içinde olması imkânsız olurdu.

Onu pelerinini çıkarmaya ikna etmişti ve pelerin şimdi kapının hemen yanındaki portmantonun üzerine örtülmüştü. Sırtından çıkan kertenkele benzeri uzun çıkıntıların gömleğini yırttığı ortaya çıktı. Bu çıkıntılar çoğunlukla omurgasından aşağıya doğru uzanıyordu ve neredeyse aerodinamik bir yapıya sahipti. Ayrıca baldırlarının ve ön kollarının arkasında da olduğunu gördü.

Mayumi sıcak nane çayından ferahlatıcı ve uyanık bir yudum aldı ve Faunus'un gevşek bir kereste parçasını diğerleriyle aynı hizaya gelene kadar yukarı itmesini izledi. Sonra dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir çiviye uzandı.

Kadın ona bir çekiç önermişti ama o buna ihtiyaç duymayacağını söylemişti. Şimdi nedenini anlamıştı.

Çivinin arkasına bastırmak için başparmağını kullandı ve aynı hizaya gelene kadar *itti*. Başka bir çivi aldı ve aynı düz kereste parçasına tekrar yaptı.

Faunus son birkaç dakikadır tavanın normal aşınma ve yıpranmalarını tamir ediyordu. Bu, ileride merdivenle yapmayı planladığı bir şeydi ama zaten burada olduğu için ona yaptırmak çok

daha kolaydı.

Acaba tavan arasındaki boşluğa sığabilir ve orayı da tamir edebilir mi?

Evinde çok fazla hasar vardı.

Vefatından önce, babası bacağından yaralanmış ve bu yüzden kendi başına güvenli bir şekilde tamirat yapamamıştı. Son birkaç yıldır ev solmaya başlamıştı.

Mayumi burayı onarmak için bir görev listesi üzerinde çalışıyordu. Çok sayıda sızıntı nedeniyle gelir gelmez çatının üst kısmını onarmıştı, sonra değiştirdiği kırık pencereler, parçalanmış kapı panjurları ve gıcırdayan ön kapı vardı.

Geride kalanların çoğu için ya da uzun boylu biri gerekiyordu.

Faunus o bölümü bitirdiğinden, düşmeye başlayan başka bir kereste parçasına geçti. Onu yukarı itti ve sonra elini ona uzattı.

Kadın ona bir avuç çivi verdi, o da bunu dişlerinin arasına yerleştirdi ve yavaşça işe koyulup çivilerin sağlam olduğundan emin oldu.

Faunus hiç şikâyet etmemişti. Dışarı çıkar çıkmaz başını yana çevirdiğinde onun çoktan uyanmış olduğunu gördü. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, bir bacağını diğerinin bükülmüş dizinin üzerine çaprazlamış ve kuyruğunu yere vurarak arkasına yaslanmıştı.

Hemen bugün ne yapmasını istediğini sormuş, ona yardımcı olmak istediği izlenimini vermişti.

"Ne içiyorsun?" diye sordu, çoğunlukla sessiz kaldığı bir anda rastgele bir konuşma başlatarak.

"Bu kokuyu daha önce hiç almamıştım."

"Oh, bu mu?" Elindeki bardağı öne doğru uzattı. "Bu nane çayı. Uyanmama yardımcı oluyor." Mayumi sabah insanı değildi.

Genel tercihi çaydı, kahve ikinci sıradaydı. Kar yağdığında ve başka bir kaynağı olmadığında kendini karın içine atmayı kabul ederdi. Yılın başka bir mevsimi olsaydı, kafasını suya daldırır ve neredeyse boğulup uyanırdı.

Dün sabah daha zorlu geçmişti.

Çay içmeyi denemişti ama akşamdan kalma ve yorgun zihnini rahatlatmak için çok az şey yapmıştı. Kendini karın içine atmak da pek yardımcı olmamıştı.

Yarasıyla onu açıklığa çektikten ve sonra onunla konuştuktan sonra huzursuz olmuştu. Marianna'nın Uyuyan'ının altına girmesi tercih ettiğinden daha uzun sürmüştü ve çok fazla içmişti.

Dün gece aynı hatayı yapmadı.

Mayumi bardağının sarımtırak içeriğine baktı. "Biraz ister misiniz?" "Hayır," dedi hemen, başka bir noktaya geçerek. "Sadece güzel kokuyor. Dün orada bir

Sende korkunç bir koku var ama insanların ayakları üzerinde duramadıklarında bu kokuyu aldıklarını fark ettim." Sırtını savunmacı bir tavırla dikleştirdi. "Alkolden mi bahsediyorsun?"

"Siz öyle mi diyorsunuz?" diye sordu rahatça, bir çivi çakarak. "O zaman evet, alkol. Ne olduğunu bilmiyorum ama hiç hoş değildi."

"Bir önceki geceden beri bir damla bile içmediğimi ve sabah yıkandığımı düşünürsek kokusunu alabilmenize bile şaşırdım."

Burnu ne kadar iyi? Mayumi alt dudağını dişlerinin arasından geçirecek kadar ısırırdı.

Başka ne kokusu alabileceğini merak ediyorum.

Mayumi dumanı tüten çayının içindekileri ancak algılayabiliyordu ve çay burnunun dibinde dönüyordu.

Tahrik olup olmadığımı anlayabilir mi?

Asıl soru, bunun ona tepki vermesine neden olup olmadığıydı.

Ama şu anda onun evinin içinde beceriksizce eğilmesini izlemek hiç de cazip değildi. Sadece ona acıdığını hissetti. Muhtemelen vücudunu zorluyordu ve acı verici olabilirdi.

Sonrasında ona bir masaj teklif etsem garip olur mu? Parmaklarını onun vücuduna sokma fikri, tercihen gömleksizken, böylece altında ne olduğunu keşfedebilecekti, kulağa hoş geliyordu.

Ağzını açtı ama dudakları sadece açılıp kapandı, dilinin ucunda ona sorma arzusu vardı. Tereddütü sessiz kalmasına neden oldu.

Faunus tam başparmağını bir çivi başının altına sokup onu yukarı doğru itecekken durakladı. Sakince iterken, "Evinize yaklaşan insanlar var," dedi.

Mayumi neredeyse emmekte olduğu çay yudumunda boğuluyordu.

"Pardon? Yaklaşan insanlar mı var?" Başını ön kapıya doğru çevirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Onları duyabiliyorum." Kollarını indirdi ve ona doğru döndü. "Ne dediklerini tam olarak anlayamıyorum ama sessiz değiller."

Mayumi evinin içinde dikilen adama bakarken gözleri büyüdü. "O zaman dışarı çıkmalısın. Muhtemelen içeri gelmek isteyeceklerdir."

"Bunun için artık çok geç. Büyük ihtimalle beni giderken görecekler. Çok uzakta değiller." Elindeki iki çiviye ona uzatabilmek için öne doğru geldi ve kadın onun sarı gözlerine bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kaldı. "Başka bir çıkışınız var mı?"

Başının yan tarafını kaşımak için parmaklarını saçlarının arasına sokmadan önce yüzünün bir tarafı buruştu.

"Pek sayılmaz. Güvenlik nedeniyle pencerelerin hiçbiri fazla açılmıyor ve sen de tavan arasındaki kapıdan içeriden geçemezsin, sadece dışarıdan geçebilirsin. Çok büyüksün." Elini indirdi ve gözlerini onun kemikli kafasından pençeye benzeyen ayaklarına doğru gezdirdi. "Bak, sadece içeride kal. Kim olduklarını ve ne istediklerini öğrenip onlardan kurtulacağım."

Faunus çömeldi, kendini onun boyunun hemen üstüne getirdi, sonra geçmesine izin vermek için geri adım attı.

Kapının yanındaki askılıktan kürk ceketini çekip giydi.

Silah kemerine uzandığı sırada, yaklaşmakta olan insanların boğuk bir şekilde ileri geri konuştuklarını duydu.

Faunus onu dört ayak üzerinde kapıya kadar takip ederken "Bilmeni istiyorum," dedi ama daha insansı formunda kaldı. "Eğer tehlikede olma riskin varsa, insan olmaları umurumda değil. Onları öldüreceğim."

Mayumi başını omzunun üzerinden eğdi ve iki kaşını da ona doğru kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse benim türümü öldürmemeni tercih ederdim."

"Ve beni kim ya da ne kıışkırtmış olursa olsun, sana zarar gelmemesini tercih ederim." Tehdit, sesindeki doğal olmayan sertlikle daha da karanlık bir hal almıştı.

"Peki ya senin türünden biri beni öldürmeye kalkarsa? Onlardan birine zarar vereceğinden şüpheliyim." Adam cevap vermeyince Mayumi alaycı bir şekilde homurdandı.

Ben de öyle düşünmüştüm. Göğsünde yanan öfkeyle dışarı çıkmak için kapının kolunu sıkıca kavradı. Onun türünü açıkça tehdit etmişti ama kendi türüne zarar vermek istemiyordu.

"Bana kızgınsın." Adam kadının etrafından dolanarak elini kapıya çarptı ve kadının kapıyı açmasını engelledi. "Neden?"

Arkasını dönmedi, onun yerine adamın inanılmaz büyüklükteki koyu gri eline baktı. Parmaklarının ucundaki jilet gibi keskin pençeler karşısında bakışları daha da derinleşti.

"İnsanoğlunu korumak için bir İblis Avcısı oldum. *Öldürmem* gereken bir şeyin, insanların

ölümüne neden olacağım tehdidini duymak ettiğim yemine aykırı.

Bana zarar vermeye çalışsalar aynı nezaketi kendi türünüze göstermezsiniz. Bu da 'sözünüzün' yarısının boş olduğunu gösteriyor."

Omzunun üzerinden eğilip açıkta kalan tenini okşadığında sıcak nefes boynunun ve yüzünün sol tarafını sardı. Ona hiç dokunmamış olmasına rağmen, adam yaklaştıkça sıcaklığın da her yerinden onu sardığına *yemin etti*.

Limon otu ve ıhlamur kokusu, duyularını işgal ettiği anda neden kızgın olduğunu hatırlamasını zorlaştırdı.

"Başka bir Duskwalker'la karşılaşma ihtimalimiz çok düşük olduğu için bunu düşünmemiştim," dedi kulağının hemen yanında. "Ama senin için bir tehlike teşkil etselerdi onları da parçalara ayırırdım."

İlk başta cevap vermemesini yanlış anlamıştı, çünkü adam sadece konu üzerinde yoğun bir şekilde düşünüyordu.

Dudakları şaşkın bir ifadeyle aralandı. Başını ona doğru çevirdi ve kısa kedi burnuna bir santimden daha az yaklaştı.

"Ne, gerçekten mi?"

Gözbebekleri artık her zamanki sarı renklerinden, alev alev yanan bir kırmızıya dönüştü. Öfkeliydi, bunu açıkça gösteriyordu.

O kadar lezzetli bir şekilde yakındı ki, sessizce, "Sana zarar vermek isteyen hiçbir yaratık benden güvende değildir Mayumi ve sana dokunduğu için acı çekmesini sağlayacağım," dediğinde daha da tehditkâr görünmesine neden oldu.

Adamın açıklamaları karşısında tüyleri diken diken oldu ve göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. Muhtemelen adamın tehdidini ya da gözlerinin kırmızı rengini bu kadar iç gıcıklayıcı bulmamalıydı ama her ikisi de karnının istekle sıkılmasına neden oldu.

"Mayumi?" diye bağırان biri bakışlarını ondan kaçırmamasına neden oldu.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı, ona doğru eğilme arzusuna rağmen ondan geri adım attı. "Eğer gitmezsem, içeri girmeye çalışabilirler."

Kapıyı rahatça açabilmesi için elini indirirken ona "Akıllı ol," dedi. Pençelerinin ahşap kapının sertliğine sürtünme şekli kulaklarını karıncalandırdı. "Bundan sonra seninle temas eden her şeyin hayatı senin ellerinde olacak."

Buna ne diyeceğini bilemedi.

"Mayumi, orada mısın?" Öncekinden daha yakından duydu.

Faunus kapıyı açabilmek için geri çekildi ve aceleyle dışarı çıktı.

Üç adam açıklığın ortasındaydı. Colt's Outpost askerlerine ait zırhlar giymişlerdi ve kalçalarına uzun kılıçlar kuşanmışlardı. Ayrıca her birinin gövdesinde bir el çantası vardı.

"Mayumi!" Henry kaskını çıkararak minnettar bir gülümsemeyle bağırdı.

Yoshida ve Klaus da aynısını yaptı, kim olduklarını ortaya çıkarmak için kasklarını çıkardılar, her biri benzer bir ifade takındı.

Klaus, İblis Avcısı olmaya hazırlanırken Colt's Outpost'ta eğitim gördüğü sırada arkadaş olduğu bir başka çocuktu.

Yaşlandıkça daha da belirginleşen çilleri olan solgun bir adamdı. Turuncu saçları güneşe karşı diğerlerinden daha hassas olduğunu gösteriyor olabilirdi. Ela gözleri, birçok kez kırılmış ince ve çarpık bir burnun üzerinde duruyordu ve soluk dudaklarının sürekli kaşlarını çatarak bir tarafa doğru çekilmiş olduğunu her zaman fark ederdi.

Yoshida en son kaskını çıkardığında kalın ama kısa, düz siyah saçları ortaya çıktı. Yüzü temiz tıraşlıydı, bu da yüksek elmacık kemiklerini ve keskin çenesini öne çıkarıyordu. Burnu onunkinden

biraz daha genişti ve koyu alaca bir teni vardı. Siyah kaşları derin bir endişeyle çatılmıştı,

Her zaman olduğu gibi ona doğru.

Henry'nin koyu kahverengi saçlarının yanları traşlıydı ama başının üst kısmı daha uzundu. Saçları Yoshida'ninkine benzer şekilde kesilmişti ama gençken Yoshida'nın saçlarını küt kestirdiğini biliyordu. Asker olduktan sonra, belki de dar miğferleri yüzünden tarzını değiştirmiş gibiydi. Ancak sıcak gülümsemesi ve davetkâr kahverengi gözleri onu tanıdığı onca yıl boyunca hiç değişmemişti.

Askerlerin çoğu, rahat etmek için saçlarını mümkünse kısa tutuyor ya da uzun tutuyor ve hiç kesmiyorlardı, böylece enselerinde ve yoldan uzakta alçak bir at kuyruğu olabiliyordu.

Klaus'un saçları uzundu ve bu şekilde arkadan bağlanmıştı, serbest bırakıldığında göğsünün ön kısmına oturuyordu.

"Burada ne işiniz var?" diye cevap verdi verandadan, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Evime hiç gelmiyorsunuz."

Ormana meydan okumak onlar için alışılmadık bir şeydi.

"Senin öldüğünü sanmıştık," diye bağırdı Klaus, boş çantasını arkasından iterek. Kaşları birbirine sıkıca kenetlendi. "Neden ölmüş olayım ki?"

"İki kişi köye geri döndü Mayumi," dedi Yoshida, kendi kaşları da ona doğru inançsızlıkla çatılırken. "Biri ormanda bir İblis gördüklerinde seninle birlikte olduklarını söyledi, diğeri ise o kadar yıpranmıştı ki zar zor görebiliyordu! Bir şey duyduğunu söyledi."

Henry ensesini kaşıyarak, "En azından geri dönüp bize hayatta olup olmadığını söyleyebilirdin," diye ekledi. "Ne kadar endişelendiğimizi biliyor musun?!"

Mayumi'nin içini bir rahatlık duygusu kapladı. *O adamları Faunus'un öldürmüş olabileceğini düşündüm.* Belki de o öldürdüğü için gitmelerine izin vermişti. Ne de olsa yayını çıkarmış, diğeri uyandırmış ve ona eve gitmesini söylemişti.

Onlardan intikam almak için onu ormanda yalnız bırakmaktan da endişe etmiş olabilir. Geç oluyordu, gece çöküyordu ve potansiyel İblisleri getiriyordu.

Ancak... sadece *iki* kişinin geri döndüğünü söylemeleri dikkatinden kaçmadı. Kılıç sahibini dövüşten koparmış ve öldürmüş olmalıydı. Artık çok geç olduğu için kızmamaya çalıştı ama onu yeni 'insan öldürmek yok' politikasından haberdar etmesi gerekecekti.

"Hayır mı?" diye cevap verdi, omuz silkmek için bir elini kaldırdı. "Madem benim için bu kadar endişeleniyordun, neden dün değil de bugün geldin?"

"Vardiya listesini beklemek zorundaydık," diye homurdandı Yoshida, bakışlarını yana çevirerek. "Sırf senin için endişelendik diye görevlerimizi bırakamayız, istesek bile."

Mayumi iç çekti. "Yeterince adil."

Bakışlarının üçünün üzerinde, özellikle de çantalarında gezinmesine engel olamadı. *Boş Çantalar.*

"Bizi içeri alacak mısınız?" Klaus öne doğru adım atarken sordu. "Yoksa donmamıza izin mi vereceksin? Bu zırhın içinde ne kadar soğuk olduğunu biliyor musun?"

Mayumi yerinde durdu ve kollarını yeniden katladı.

"Hayır. Özellikle üç soyguncunun evime girmesine izin vermek istemiyorum." "Pardon?" Klaus bağırdı. "Ne tür bir yanıt-"

"Buraya gelmek için iki nedeniniz vardı," dedi rahat bir tavırla, bir kolunu onları gösterecek kadar açmadan önce. "Eminim benim iyiliğim için gerçekten endişeleniyordunuz."

Mayumi bu adamları tanıyordu. Onları yıllardır tanıyordu. Gerçekten iyi insanlardı ve şu anda evinde saklanan Duskwalker olmasaydı, onları içeri alır ve eve göndermeden önce ısınmaları için çay ikram ederdi.

Tehlikeli değillerdi.

"Ancak," diye devam etti, işaret parmağını havada her birinin çantasına doğru vurarak. "Eğer burada olmasaydım, öldüğüm varsayılırdı, üçünüzün de evimden değerli bir şey çalmaya niyetiniz vardı."

Klaus'un dudakları gerilirken kaşları çatıldı, Yoshida ve Henry ise utanç içinde gözlerini kaçırdı.

Henry bakışlarını cesurca ona yöneltmeden önce, "Sana asla zarar vermeyiz, Yumi," diye homurdandı. "Ama-"

Mayumi hafifçe kıkırdadı.

"Merak etme. Biliyorum ve anlıyorum." Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Zor zamanlar geçiriyoruz, değil mi? Herkes mücadele ediyor ve burada bedava para varken, bunu istememek zor. Dürüst olmak gerekirse, eğer ölmüş *olsaydım*, evimi soymanızı isteyeceğim kişi siz üçünüz olurdunuz."

Henry yüzünü buruşturdu.

Yoshida hafif bir alaycılıkla, "Bilmiyormuş gibi davranabilirdin," dedi. "Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlıyor musun?"

"Seni önemsemediğimizi düşünmeni istemiyoruz," diye devam etti Henry, gözleri yalvarırcasına bakıyor ve şefkatinin derinliğini gösteriyordu. Hatta bir adım öne çıktı. "İlk umudumuz senin burada olmandı."

Yoshida'nın da aynı şekilde hissettiğinden hiç şüphesi yoktu ama yanlış olduğunu düşündüğü bir şeyi yaparken yakalanmaktan nefret ediyordu. Bu muhtemelen zor bir karardı ve muhtemelen Klaus ve Henry tarafından buna itilmişti.

Yoshida'nın onurlu olmakla ilgili bir sorunu vardı. Henry'nin içinde bulunduğu zor durumun Mayumi de farkındaydı. Öte yandan Klaus, yanınızda olmasını isteyeceğiniz türden bir adamdı, çünkü kendi yararına olacaksa kimseyi kazıklamaktan çekinmezdi - tabii söz konusu olan arkadaşları değilse.

"Eminim öyledir," diye itiraf etti. "Ama hiç biriniz hayatta olabileceğimi ve sadece... evde olamayacağımı düşündünüz mü? Yakacak odun kesmek, avlanmak ya da yiyecek için kök toplamak için sık sık ormana giderim. Ya gitmiş olsaydım ve evime döndüğümde yağmalanmış olduğunu görseydim?"

Klaus, "Hepsini geri verirdik," diye itiraz etti.

"O zamana kadar çok mu geç olurdu?" diye sordu gözlerini onun mavi gözlerine yaklaştırırken. "Eve geç dönerdim ve gece çökerken seyahat edemezdim. Sizler de değerli olan her şeyi satar ve büyük ihtimalle öldüğümü düşünerek Marianna'nın Tavernası'nda üzüntülerinizi içerek geçirirdiniz."

Henry içtenlikle, "Özür dileriz Yumi," dedi.

"Sizi affediyorum ve üçünüzün buraya gelip sağlığını kontrol etmenizi gerçekten takdir ediyorum." Onlara yapabileceği en büyük, kötü niyetli sırtımayı yaparken gözleri mizahla kırıştı. "Ama ceza olarak siz üçünüz arkanızı dönüp kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına kıştırarak evinize gidebilirsiniz."

Henry'nin dudaklarından küçük bir kıkırdama geçti. "Kıçımızı tekmelemeye çalışmanı bekliyordum ama bunu hayatımızın sonuna kadar başımıza kakacaksın. Öyle değil mi?"

"Hayatımızın geri kalanı mı?" Yoshida başını salladı. "Büyük ihtimalle bunu öbür dünyada da başımıza kakacak."

Konuşmalarının ağırlığını azaltmak için umutsuz bir girişimdi bu. Normalde durumu daha da kötüleştirirdi ama bunu yapmamaya karar verdi.

Tam alaycı bir karşılık vermek için ağzını açtığı anda, hava basıncı önemli ölçüde düştü ve soğuk

bir rüzgâr saçlarını yüzünün etrafında çılgınca savurdu.

Hepsi başlarını gökyüzüne çevirdiğinde bulutların karanlık ve kızgın olduğunu gördüler.

"Evinize gidin çocuklar," dedi gökyüzüne bakarken. "Aksi takdirde, bir sonraki kişi

sağlık kontrolü yapan ben olacağım ve üçünüzün yaklaşan kar fırtınasında ölüp ölmediğinizi merak edeceğim." "Siktir. *Tabii ki* kar fırtınası tam da şu anda, onca gün arasında," diye ısırdı Yoshida, kaskını kaldırarak

Böylece kafasına geçirebilirdi.

"Tanrılar bugün yaptıklarımızdan dolayı bizi cezalandırıyor," diye ekledi Klaus, kendininkini iterken. "Her zaman onun tarafını tutuyorlar."

El sallayarak vedalaşırken uzaklaşmaya başladılar, yaklaşan fırtınayı atlatmak için acele ediyorlardı.

Henry kalakaldı, yüzündeki yoğun ifade onunkini delip geçti.

"Güvende kal, tamam mı?" diye yalvardı. "Dünyada ölmelerini istemeyecek kadar derinden değer verdiğim çok az insan var ve sen de onlardan birisin."

"Oh, *pssh*," dedi elini havada tekil bir küçümseme hareketiyle sallarken. "Böyle centilmence sözler bir kızın yüzünü kızartır, Henry. Nasıl oluyor da hâlâ bir karın olmuyor?"

Homurdanarak kıkırdadı. "Herkesin evlenmekle ilgilenmediğini en çok sizin bilmeniz gerekir."

"Oğlun için berbat bir rol modelsin," diye şakacı bir şekilde karşılık verdi, adam kaskını kolunun altına alıp arkasını döndüğünde. "Umarım o da senin gibi olmaz."

Henry uzaklaşırken başını salladı. "Onun aldatan orospu annesindense ben daha iyiyim.

Aşkın var *olmadığını* bilmemin sebebi Charlotte."

Gözleri arkadaşına duyduğu sempatiyle kırıştı. Henry bir türlü dikiş tutturamıyordu ve evini soyarak kazanacağı paranın değerli ve çok sevdiği çocuğunu şımartmaya gideceğinden emindi.

Charlotte, Klaus'un kız kardeşiydi. Birbirleriyle Klaus aracılığıyla tanışmışlar ve bir ilişki kurmuşlardı, ancak Charlotte parası olan bulabildiği her erkeğe vurulmuştu.

Mayumi, Klaus, Henry ve Yoshida'nın gerçekten gittiğini anladığında evine geri döndü. Faunus'u ayakta ama ürkütücü boyunu hesaba katmak için öne doğru eğilmiş halde bulunca şaşırdı,

Onun dönmesini beklerken gözleri kıpkırmızıydı. Parmak uçları kıkırdadı ve şömineden gelen ışıpta pençelerinin parlamasına neden oldu.

"Sizden çalmaya niyetlendiklerinde serbestçe gitmelerine izin mi verdiniz?" Faunus hırladı.

Güvenli olduğu için Mayumi silah kemerinin halkasını çözdü ve yerine koydu. Kürk ceketini de çıkardı.

"Konuşmanın geri kalanını duymadın mı? Bana asla zarar vermek istemediler ve aslında..." Garip bir şekilde boynunun yan tarafını kaşıdı. "Sanırım onlar benim arkadaşlarım, bugünlerde uzaktan da olsa."

Odadan geçerken onun ağır ayak seslerini duydu - iri cüssesiyle ağır olmamak zordu -.

"Ama sen haklıydın, Mayumi. Ya burada olmasaydın ve eve döndüğünde evinin çalındığını görseydin?" Adının ondan, taş yutmuş gibi çakıllı bir sesle gelmesi kadının ürpermesine neden oldu. "Burada yalnızsın. Ya sık sık kulübenizi boşalttığınızı öğrenip geri dönerlerse?"

"Ama yalnız değilim, değil mi?" Döndü ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak adamın yüksek bakışlarıyla yüzleşti. "Ve yapmayacaklar. Onlar iyi adamlar. Zeki, cesur ve nazikler ve eğer biri benden çalmak için buraya gelirse, intikam almak için soruşturma başlatan ilk onlar olur."

Bir an için gözbebeklerinde yeşil bir parıltı belirdi. Derin bir oflama ve hırıltıyla geri adım attı.

"Bunu anlamak sana düşmez." Mayumi ciddi bir şekilde iç geçirdi ve yaklaşmaya başladı.

mutfak tezgahı. "Başka biri olsalardı dikkatli olurum ama bu üçü için endişelenmeme gerek yok."

Kupasını aldı ve artık soğumuş olan çayının geri kalanını içti. Sonra tezgahının altına uzandı ve kapaklarını açarak un, maya, tuz ve biraz tahıl çıkardı. Biraz suyu kalmıştı, kar kolay ve bol bir kaynaktı ve beş malzemeyi de bir kaseye döktü.

Mayumi'nin Faunus'a uzun süre sırtını vermek gibi bir sorunu yoktu. Onun hareket ettiğini duymadığı için kendisini izliyor olması gerektiğini biliyordu.

"Kar fırtınası yaklaşıyor," dedi kendine taze bir somun ekmek yapmak için malzemeleri yoğururken.

"Biliyorum," diye cevap verdi karanlık bir ses tonuyla, sesinde derinleşen bir öfke vardı. "Bunu hissedebiliyorum." "O sırada ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Öğrendiğimize göre, yağmur ve kar fırtınaları sırasında İblislerin insanların kokusunu almasını imkansız hale getiriyor. Evi korumana gerek yoksa ve bu yüzden sana hiçbir görev veremeyeceksem, ne yapacaksın?"

"Ben... her ihtimale karşı dışarıda oturup fırtınayı izleyeceğim. Başka ne yapabilirim ki?"

Hareketlerini sıradan ve rahat bir şekilde sürdürüyordu ama bir sırıtma dudaklarını kıvrırmaya başladı ve gözlerinin altını egecek kadar büyüdü.

"Masa oyunları oynamayı biliyor musun?" Ses tonunu belli etmedi. "Ailem bu topraklara geldiğimizden beri onları topluyor."

Tedirgin bir şekilde ofladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Mayumi yoğurduğu hamuru makul büyüklükte, yapışkan bir topak haline getirdi ve dikdörtgen bir ekmek tepsisinin içine yerleştirdi. Metalden yapılmış ve şişkin bir şekle sahip olan ocağının üzerinde pişirmek için bir bölüm ve alevli iç kısımları ortaya çıkarmak için açabileceği bir kapı vardı.

Maya ve glütenin hamura işlemesi için ekmeği iki saat kadar dinlendirmeyi planlıyordu ama köydeki fırıncıların yapabildikleri kadar güzel olacağından şüpheliydi. Bu tür bir pişirme ocağı da yaptığı şey için uygun değildi.

Yenilebilir olduğu sürece umurunda değildi.

"Sorun değil. Sana nasıl oynanacağını öğretebilirim. Birbirinizden başka kimseniz olmadığında zaman geçirmenize yardımcı olduğu için bizde bunlardan bolca var. Öğrenmen için kolay bir şeyler bulabileceğimize eminim."

"İçeride seninle kalmamı mı istiyorsun?"

Mayumi arkasını döndüğünde onun ne yapacağından emin değilmiş gibi hareketsiz durduğunu gördü. Elini göğsüne götürmüş, başını öne eğmişti.

"Elbette, neden olmasın? Fırtınanın dinmesi ne kadar sürerse sürsün içeride tek başıma sıkılırim."

Günler sürebilir ya da en kötü ihtimalle - Mayumi için en iyi ihtimalle, çünkü bu onları daha uzun bir süre için bir araya getirebilir - bir hafta.

"Sen bir Duskwalker'sın. Loncanın seninle konuşmak için ne kadar ödeyeceğini biliyor musun?"

Faunus ofladı ve kollarını kavuşturdu, rahat edebilmek için artık eğik durmayana kadar kendini alçalttı. Çömelmele ilgili bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

"Siz İblis Avcıları sohbet etmekten daha fazlasını yapmak istersiniz. İblisleri incelediğinizi biliyorum."

Dudakları zalim bir sırıtışla büzüldü. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"Geçmişte insanlar, beni yakalamaya çalışanlar, sık sık birbirlerine taleplerini haykırdılar. 'Duskwalker'ı canlı yakalayın ki içinin neye benzediğini öğrenebilelim. "Kesip açtığımızda bir İblis'e benzeyeceğine bahse girerim. Ne yaptığınızı anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Öyle mi?" Mayumi parlak bir merakla sordu. "Sonunda bir Duskwalker'ı kesip açacak olsaydık, tam olarak bir İblis gibi olur muydun?"

"Hayır. Dünya üzerinde yaşayan her şeyden çok farklıyız."

"Nasıl yani?"

Faunus yavaşça başını çevirdi ve bunu yaparken kalbinin göğsünün içinde biraz büzülmesine engel olamadı. *Ona sadece kendi türü hakkında daha fazla şey öğrenip onları öldürebilmek için mi izin verdiğimi sanıyor?*

Bu akıllıca bir hareketti ve en başından beri yapmayı düşünmesi *gereken bir* şeydi ama o ana kadar aklının ucundan bile geçmemişti.

Ben sadece onun hakkında daha fazla şey bilmek istedim.

Ona artık loncanın bir parçası olmadığını söyleyebilirdi ama o zaman nedenini anlatmak zorunda kalacaktı. Bu sebepten utanmıyordu ama çok az tanıdığı biriyle konuşmak için ağır bir konuydu.

O aynı zamanda anlayamayacağı bir *şeydi*.

Cevap verecek gibi görünmediği için Mayumi depoya doğru yürüdü ve uygun bir masa oyunu ya da herhangi bir oyun aramaya başladı.

İsteddiğimi elde etmek için en kolay oyun ne olabilir? Hızlı, öğrenmesi kolay ve kaybetmeye devam ederse şüpheli görünmeyeceği bir oyuna ihtiyacı vardı.

Mayumi ondan sadece şirin olmak için oyun oynamasını istememişti. Kar fırtınası ona bir fikir verdi.

Satranç mı? diye sordu kendi kendine, sonra hemen başını salladı. *Hayır, bu çok karmaşık.*

Shogi mi? Neredeyse kahkaha atacaktı. *Bu daha da karmaşık.*

Babası shogi oynamanın büyük bir hayranıydı. Satranç gibi bir oyundu ama rakibin taşı alındığında, onu ele geçiren kişi tarafından oyuna yeniden dahil edilebilmesi açısından çok farklıydı.

Atalarının bu topraklara getirdiği orijinal antika, onu korumak için özel bir kutuda paketlenmişti ve büyük büyükbabası, dikkatsiz davranmaları için yeni bir tane yapması için birini görevlendirmişti.

Peki ya dama? Çömeli yığının içinde dama oyununa rastladığında düşündü. Çocukken dama oyununu hiç eğlenceli bulmadığını fark ettiğinde onu kenara attı.

Ah ha! Mükemmel. İsteddiği oyunu aldı ve evin ana bölümüne geri döndü.

Mayumi durakladı.

Faunus kenarda durmuş, gözbebekleri ürkütücü bir beyaz renge bürünmüş şömineye bakıyordu. Mavi, beyaza dönmeden önce bir anlığına parlayan gözbebeklerine dönüştü ama omuzlarının kalkıp inmesinden nefes alıp verişinin zor ve ağır olduğunu görebiliyordu.

"Faunus mu?" diye sordu ihtiyatla.

Gözbebekleri, onu trans halinden çıkarmış gibi sarıya döndü ve yüzünü ona çevirdi. "Evet?"

Burnu hafifçe aşağı doğru eğildi ve kadının elindeki kutuya baktığını gösterdi. "Buldum Oynamak istediğin bir şey var mı? Biraz uzun sürdü."

"Evet. Tavlanın sana göstermek için yeterince basit olacağını düşündüm. Gençken oynamayı çok severdim."

Kendisi sekiz yaşındayken oynayabiliyorsa, onun da bir sorun yaşamayacağından emindi.

Bir Duskwalker'ın olabileceğini düşündüğünden daha zekiymi.

Onu şöminenin yanında yere bıraktı ve çeşitli sandalyelerin bulunduğu yere doğru yürüdü. Kullanılmayan deri sandalyenin arkasında, içinde yün bir çanta olan koltuk, duvara dayalı küçük bir sehpa duruyordu.

"Yardım ister misin?" Faunus onu tek başına kaldırdığında sordu. Onu dört ayağının üzerine evin ortasına çarptı ve ona ters ters baktı. "Öyle görünmüyor."

"Gel, buraya otur." Kendisi yere otururken masanın karşı tarafını işaret etti. Faunus itaatkâr bir şekilde onun emrini yerine getirerek yaklaştı ve oyunu masanın üzerine koydu.

Ahşap kutunun yan tarafındaki metal kilidi açtığında on beş adet yuvarlak, kum rengi, meşe kereste parçası ve on beş adet yuvarlak, kırmızımsı kahverengi, ceviz ağacı parçası ortaya çıktı. Ayrıca iki takım eş zar da vardı.

Mayumi oyunu kurarken nasıl oynanacağını anlattı, ceviz taşlarını alırken meşe taşlarını kontrol etmesi için ona verdi.

"-ve zarları attıktan sonra, tek bir parçayı hareket ettirmek için attığınız sayıları toplayıp toplamayacağınızı ya da iki zar sayısını bölüp iki farklı parçayı hareket ettirip ettiremeyeceğinizi seçersiniz. Eğer çift atarsan başlangıçta sana yardım edeceğim."

Faunus uzun bir süre önündeki oyuna baktı. Bağdaş kurmuş oturuyordu, uzuvları o kadar uzun ve büyüktü ki dizleri masadan kolayca yukarı çıkıyordu, oysa onun dizleri masanın altına sığıyordu.

Adam evinin içinde çok büyük görüldüğünde gülümsemekten kendini alamadı. Her şeyi cüceleştiriyordu, masadan başparmağı ile orta parmağı arasında incelediği kalıbı kendine doğru çevirdi.

Pençelerini saklayabilmesine şaşırmıştı ama bu sadece parmaklarının ne kadar kalın ve uzun olduğuna odaklanmasına neden oldu. *Kitty pençelerini saklayabiliyor, ha?* Bunu bilmek çok kullanışlıydı.

Eli koyu gri etle kaplıydı ve beyaz eklem kemikleri çıkıntı yaparak derisinin altına batıyormuş gibi görünüyordu. Etrafları o kadar gergindi ki ışıktaki elinin arkasında çaprazlama uzanan birkaç kalın damarı görebiliyordu.

Onları incelerken alt dudağını ısırıldı. Nedenini bilmiyordu ama güçlü, damarlı elleri her zaman çekici bulmuştu. Bu özelliklere sahip büyük bir çifti olması daha da ateşliydi ve o kadar büyüklerdi ki kendi ellerinden ikisinin onunkilerden birinin içinde rahatlıkla tutulabileceğini biliyordu.

Onun orta parmağından daha küçük sıkler gördüm.

Dikkati o kadar dağınıktı ki Faunus'un bir kalıbı baş ve orta parmağının parmak uçlarında çevirdiğini ve her bir yüzeyine baktığını fark etmesi biraz zaman aldı.

"Bir sorun mu var?"

"Bu *tavla* oyununu ne kadar iyi oynayabileceğimi bilmiyorum. Taşlar oldukça küçük görünüyor ve daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Oldukça karmaşık görünüyor."

Karmaşık mı? Oyuna bakarken düşündü.

"İstemediğini mi söylüyorsun?" Bu onun planını pencereden dışarı fırlatırdı.

"Ben öyle demedim," dedi Faunus o derin sesiyle, zarı oyun tahtasına fırlatırken. "Çabuk öğrenirim. O zaman seni bu küçük insan oyununda yenmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gözbebekleri sarı renklerinin daha parlak bir tonuna dönüştü.

Hâlâ renklerin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu ama Mayumi daha parlak olan rengin mutluluk ya da kararlılık anlamına gelebileceğini düşündü.

Ne olursa olsun, kendini gülümserken buldu.

"Getir bakalım, kemik adam." Uzun süre burada oturacağını bildiği için kıcını yere doğru salladı.

"Oldukça rekabetiyimdir, bu yüzden o keskin dişlerimle sana bu sözleri yedireceğim.

senin."

Kemik... insan mı? Faunus şaşkın bir baş eğimiyle düşündü.

Kafatası yerine bir kafatası olduğunun farkında olmasına rağmen kemiklerden yapılmamıştı, erkek olduğundan emin olmasına rağmen bir insan da değildi.

Mayumi'nin bu kadar tuhaf olacağını hiç beklemezdim.

Onun evinde oturup onunla sohbet etmeyi ya da bir insan oyununun nasıl oynandığını öğrenmeyi hiç beklemiyordu. Bunun tuhaf olduğundan emindi ve eğer kendi türlerinden biri kapıdan içeri girip onlara tanık olursa, her ikisi de şaşıracaktı.

Ancak Faunus, bunu yaptığı için kalbinde bir sevinç dalgası oluştuğunu hissetti.

Tüm küçük yuvarlak parçaları yerleştirdikten sonra oyunun nasıl oynanacağını tekrar anlattı ve şimdi belli belirsiz bir anlayışa sahipti. Kadının deyişiyle *zarlar* adamın iri elinde tuhaf duruyordu.

O kadar küçüklerdi ki, bir insanın avucunda bir bezelye tutmasına eşdeğerdiler. Onları karıştırmak için elinde sallamakta ustalaşması zaman almıştı.

Onları çok sıkı tutması düzgün sallayamaması anlamına geliyordu ama gevşek tutması, kıvrılmış yumruğunun geniş boşlukları arasından kaydıklarında Mayumi'nin onları kovalamak için elleri ve dizleri üzerinde koşturmak zorunda kalması anlamına geliyordu. Ayrıca ilk birkaç seferinde onları oyun tahtasına çok sert fırlatmış ve sekerek uzaklaşmışlardı.

Faunus bir yandan yeni bilgiler öğrenmek için mücadele ederken, bir yandan da insan dışı bedenini onun boyutlarına göre tasarlanmış bir şey için kullanması ve zorlayıcı gücünü kontrol etmesi gerekiyordu.

O bir şekilde beceriksizlik yapmadan bütün bir oyunu bitirmeyi başardıklarında, dışarıdaki kar pencerelere çarpıyordu. Kar fırtınası tüm şiddetiyle gelmişti ve sesi tiz, cırtlak ve hassas işitme duyusuna karşı dikkat dağıtıcıydı.

Rüzgâr vahşi bir yaratık gibi ısılk çalıp uluyordu ve o bile evin içindeki sıcaklığın önemli ölçüde düştüğünü anlayabiliyordu.

Mayumi sonunda masayı şömineye yaklaştırdı ve üzerine daha fazla yakıt attıktan sonra sıcaklığını aradı. Faunus zaten olduğundan daha fazla yaklaşma konusunda tereddütlüydü, ancak onun iyiliği için şikayet etmeden uyuyordu.

Onu tüm ateşlerden daha sıcak tutabilirdim. Bu düşünceyi hemen bir kenara itti.

Her ne kadar Mayumi ona evinde izin verse de, onunla bir çeşit arkadaşlık kurmak istiyordu.

Faunus'un onu kollarına alması için kucağına emeklemeye istekli olacağından şüpheliydi.

Ama bunu içtenlikle istiyor.

Faunus şu anda çekingen ve neredeyse... ürkekti, çünkü aralarında işlerin nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikri yoktu. Şu anda yaptıkları şey onun umduğundan çok daha fazlasıydı.

İlk *tavla* oyununu kazanmayı başardığında, gözbebekleri bu kez sevinçle parlak bir sarı renkte parladı.

"İşte böyle," diye hafifçe kıkırdadı. "Seni yendim." Sonunda.

"Acemi şanssı," diye hemen kendi kıkırdamasıyla karşılık verdi ve ona galibiyetinin tamamen geçersiz olduğunu hissettirdi.

Faunus hırıltılı bir homurtu çıkardı, bu da onun mizahını daha da derinleştirdi. Oyunu 'acemi şanssı' ile değil, becerisiyle kazandığını düşünmüştü.

Midesi onlara uzun süredir bir şey yemediğini hatırlatmayı seçti. Bir ara ocağından bir fırın tepsisi çıkarmış ama çok sıcak olduğu gerekçesiyle kahverengi, pütürlü yemeği yememişti.

"Bana biraz izin ver," dedi, ayağa kalkabilmek için ellerini masanın kenarına koydu. "Kendime biraz yemek hazırlayacağım, sonra artık alıştığına göre ciddi bir şekilde oynayabiliriz."

İçine sığmadığını bildiği bu evde yapacak hiçbir şeyi olmayan Faunus başını salladı ve oyuna baktı. Şömine sonunda dikkatini çekmeden önce oyuna baktı.

Gözbebeklerinin önünde dans eden ve ona doğru hafif bir ısı yayan titrek alevler karşısında kayboldu ve hipnotize oldu.

Göğsüne bir ağırlık, derin bir yük çökmeye başladı ve kalbinin hızlanmasına neden oldu. Etrafındaki sesler azalırken kulakları çınladı. Huzursuzluk omurgasından aşağı süzülürken derisi gerildiğinde tüyleri bile kabardı. Birkaç dakika içinde gözbebekleri beyaza dönüştü.

Ateş onu ne kadar rahatsız etse de, gözlerini kaçırmaması neredeyse imkânsızdı. Ateş sıcaktı. Ve Faunus onun *yaktığını* biliyordu.

Mayumi bir kez daha karşısına oturup onu irkiltene kadar nefes alış verişinin boğucu bir hal aldığını fark etmemişti. Birdenbire ortaya çıkması onu hazırlıksız yakaladı ve panikle soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Neyse ki, ağzına beyaz, kabarık bir madde tıktırırken onun davranış değişikliğini fark etmedi. Bunun patates püresi olabileceğini düşündü. Tabağında havuç olduğunu biliyordu, çünkü hala bütündü, ama kendisine sunulan diğer sebzeleri tam olarak adlandıramıyordu. Her şey sanki haşlanmış gibi dumanı tütüyordu.

Ayrıca ekmekten bir parça getirmiş ve her şeyin üzerine gezdirdiği bir çeşit tatlı, muhtemelen meyveli sosa batırmıştı.

"Bir insan için çok fazla yemek var gibi görünüyor," diye yorumladı, tabağının oldukça dolu olduğunu belirterek.

Küreği yüzüne sürdü, dudaklarını şapırdatma sesleri çıkararak yaladı. Onun böyle yapmasından, o şirin, inatçı, küçük dilini dışarı çıkarmasından çılgınca etkilendi. Nasıl bir his olduğunu, daha kısa ve daha şişman görüldüğü için kendisinininkinden daha yumuşak mı yoksa daha sıkı mı olduğunu merak etti.

"Açım," diye cevap verdi ağzı yemekle doluyken. "Ve bu hiçbir şey değil. Kaledeyken ne kadar yediğimi görmeliydin. Herkes ne kadar çok yediğimle ve kas dışında hiç kilo almadığımla dalga geçerdi."

Bir insanın iyi yemek yediği için neden bir başkasıyla uğraştığını anlamıyordu, özellikle de bir insanın tok hissetme yeteneğini kıskandığı için. Şu anda bile midesi en ufak bir

Homurdanırdı, hep boştu ve ne kadar tıkinsa tıkinsın asla tatmin olmazdı.

Onu doyurmaktan vazgeçmeye başlamıştı.

"Bana Duskwalkerların İblislerden ve yaşayan diğer her şeyden nasıl farklı olduğunu sormuştun," diye başladı Faunus rahatça. "Bunun bir yolu, midelerimizin asla dolmaması ve ne kadar büyük olursa olsun yiyeceklerimizi yer yemez emmemizdir."

Durakladığında güzel, koyu renk gözleri tabağından ona doğru kaydı.

"Bir diğeri de kalbimiz, midemiz ve ciğerlerimiz olmasına rağmen bunların diğer tüm canlılarla aynı kaslardan yapılmamış olması." Ellerini katlanmış kucağına koydu ve onun şaşkın ifadesini görmezden geldi. "Kanayabiliriz, ancak vücudumuzdaki herhangi bir organı delemek olursanız, yaranın veya silahın etrafında yeniden şekillenerek normal işlevselliğimizi sürdürebiliriz. İçimiz yumuşaktır, şekillendirilebilir, bu da bizi durdurmayı neredeyse imkânsız kılar. Dış tarafımız ise çok daha serttir ve delinmesi daha zordur. Bir İblis üzerinde derin bir kesiğe neden olacak bir saldırı sadece vücudumuzun yüzeyine isabet eder. Yine de yavaşladığımız ve kan kaybından başımız döndüğü için zarar görebiliriz ama asla hareket etmeyi bırakmayız."

Kan, kaybedilenin yerini doldurmak için güçlerini emerek daha derinlerden çekilirdi. Hareket eden her şeye saldırırlardı, bulanık olsa bile - bir insan ya da sallanan bir çalı gibi.

"Bunu benimle paylaşmak istemediğini sanıyordum," dedi çatık kaşlarla. "Bunu ne zaman söyledim?" diye sordu başını eğerek.

"Sana bunu sorduğumda bana cevap vermedin."

"Çünkü nereden başlayacağımı bilmiyordum."

Dudaklarını büzdü, sonra adamın şüphe ya da kızgınlık olduğunu anladığı bir ifadeyle gözlerini kıstı. Sonra bir çatal dolusu yemeği kaldırdı ve dumanı tüten yeşil sebzeyi soğutmak için üzerine üfledi.

Kadının onun devam etmesini bekleyip beklemediğinden emin değildi ama cevap vermemesini bir davet olarak algıladı.

"İstediğiniz kadar yiyecek tüketebildiğinizi ve sadece kas kazanabildiğinizi söylediniz, bu bizim paylaştığımız bir özellik gibi görünüyor. Neredeyse içi boş bir vücutla başlıyoruz ve zamanla kas yapmaya başlıyoruz. Ancak, aynı zamanda yediğimizi tamamen emerek onun özelliklerini almaya başlıyoruz." Elini yana doğru salladı. "İblisler için de benzer bir durum söz konusu, ancak onlar atık üretirken biz üretmiyoruz."

"Yani birbirinize benziyorsunuz ama farklısınız." Gözleri muzip bir ifadeyle parlayarak ekledi: "Bu senin içten içe yumuşacık biri olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bunu zaten belirtmiştim," dedi başını şaşkınlıkla yana eğerek. "Ve sen sadece... boş ver."

"Her zaman cevabını bilmek istediğimiz bir soru var." Mayumi gözlerini ondan ayırıp yemeğine baktı ama göz kapakları sanki umursamaz görünmeye çalışıyormuş gibi aşağıya indi. "İblisler neden insan derisi geliştiriyor? Bunu yapanlar akıllıca konuşabiliyorlar, ancak onlara ne yaparsak yapalım bize bir şey söylemeyi reddediyorlar."

"İnsanlaşıyorlar. Dönüşümün onlar için ne kadar derin olacağından emin değilim ama yedikleri her insanla birlikte insanlık kazanıyorlar. Derileri büyüyor ve sizin türünüzün yaşam tarzını taklit ediyorlar." Pençelerine bakmak için başını aşağı eğdi. "Duskwalker'lar da aynı şekilde insanlık kazansa da, ne kadar çabalarsak çabalayalım asla insan olamayacağımız ya da sizin özelliklerinizi almaya başlayamayacağımız zaten gösterildi. Formlarımız çoğunlukla kalıcıdır."

"Denedin mi?" diye sordu ve adam ses tonunda neden bir miktar endişe duyduğundan emin değildi.

"Başlangıçta, fikrimin değiştiğini fark ettiğimde, evet. Bu formda kalmak istemedim. Ama

benden çok daha yaşlı ve çok daha ileri gitmiş bir başkasıyla tanıştım. O beni bilgilendirdi.

Bana göre bunun bir anlamı yok."

"Peki ya İblisler? Onların özelliklerine bürünüyor musunuz?"

"Hayır," diye açıkça cevap verdi. "Biz sadece onların gücünü çalışıyoruz."

"Bunun için şükürler olsun," diye kıkırdadı Mayumi, tabağını bitirdiğinde yere bırakırken.

"Benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Neden yapmayayım ki?"

Mayumi bir eliyle arkasına yaslanmak için hareket etti ama dudaklarının kenarını ısırды, bu da kendini yerleştirdiği rahat pozisyonla çelişiyordu. Beden dili çoğu zaman gerçekten ne hissettiğini çözmeı zorlaştırdığı için onu anlamak zordu.

"Aslında bana söylemek istemediğini düşünmüştüm çünkü bu bilgiyi loncaya vereceğimden endişeleniyordun."

Bu onun da düşündüğü bir şeydi.

"Az önce söylediklerimin hepsi bir İblis Avcısı için faydasız. Kendi türümü öldürmenize yardımcı olabilecek hiçbir şey söylemedim ve çabalarınızın nafile olduğunu açıkladım."

"Bana söyleyecek kadar güvenmiyorsun, öyle mi?"

Faunus, Mayumi'ye *kardeşlerini* ya da elde ettikleri gelinler aracılığıyla onlardan gelen diğer aile bağlarını öldürmesine yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi vermek istemese de, ona söylememesinin nedeni bu değildi.

Ona gerçeğı söylersem, kafatasımdaki çatlağın ne anlama geldiğini anlayacaktır.

Kendisinin ölmesinin onun umurunda olmayacağından emindi ama onu nasıl öldüreceğine dair bilgiyi de ona vermek istemiyordu. Dileği onu korumaktı ve eğer ölürse bunu yapamazdı.

"Belki de devam etmeliyiz?" Faunus bir elini oyun tahtasına doğru uzatırken sordu.

Oyunu kurması için ona ihtiyacı vardı çünkü yuvarlak, düğme benzeri parçalar parmaklarının ucuyla alamayacağı kadar küçüktü. Pençelerini kılıfına sokması bile pek yardımcı olmamıştı ve bunu yapmaya çalışırken tek bir parçayla o kadar uzun süre uğraşmıştı ki gözbebekleri utançtan kırmızımsı pembeye dönmüştü.

Onun konuşmayı yeniden yönlendirmesi üzerine bir huff attı.

Kızın sinirli kalacağını düşünmüştü ama parçaları yerleştirmek için neredeyse neşeyle öne eğilmesi, onu ölçmenin ne kadar zor olduğunu bir kez daha kanıtlıydı.

Tam bir muammaydı. Bu durum canını sıkmaya başlamıştı çünkü Mayumi'nin onu bildiği küçük, acımasız İblis Avcısı gibi göğsünden bıçaklamaya kalkışmasına tek bir yanlış hamle kadar uzakta olduğunu hissediyordu.

Fikrini değiştirmesine neden olan tek bir yanlış hareket, tek bir yanlış söz olabilir miydi?

Beni kalbimden bıçaklamasına izin verirdim.

Uzun zamandır zaten ona ait olduğunu biliyordu. Onunla ne isterse yapabilirdi; işin o noktaya gelmemesini tercih ederdi.

Parçaları yerleştirmeyi bitirdiğinde, "Oyun alanını değiştirebileceğimizi ve daha ciddi hale getirebileceğimizi düşünüyordum," dedi.

"Elbette." Oyunu öğrenmek yeterince kolaydı. Daha fazlasının olmasında bir sorun görmüyordu. "Henüz kurallarını bile duymadığın bir şeyi kabul ediyorsun."

Dudaklarını kıvrarak sinsi bir sırıtışla başını kaldırdı, bu sırıtış neredeyse adamın ona olan ilgisini ve isteğini belirtmek için burnunun dışını yalamasına neden olacaktı.

Cevap olarak omuz silkti.

"Tamam. Artık geri adım atamazsın. Aslında oldukça basit. Kim kaybederse bir parçayı

çıkarmak zorunda

giysi."

Faunus'un başı o kadar geriye gitti ki elini hızla arkasındaki yere koymak zorunda kaldı, yoksa düşecekti.

"Pardon? Bu oyuna nasıl akıllıca bir ekleme olabilir?"

"Pssh, utanma. Benim kaybedecek daha çok şeyim var çünkü sen kürkle kaplıyken ben değilim." Tekil bir zar aldı ve kimin önce gideceğini belirleyebilmeleri için yuvarladı. "Daha yüksek riskler söz konusu olduğu için oyunu daha eğlenceli hale getiriyor. Sonuçları olduğu için hamlelerinizi daha akıllıca seçeceğiniz anlamına geliyor. Oyunun sonunda tamamen çıplak kalan kişi nihai kaybeden olur ve çıplak olmanın utancıyla baş etmek zorunda kalır. İnsanlar her zaman böyle oyunlar oynarlar. Benim de strip pokerde kazandıklarım ve kaybettiklerim oldu."

Faunus'un 'çıplak' olmak konusunda hiçbir endişesi yoktu, çünkü o haklıydı. Kürkü vardı ve özel olan her şey... kasıklarının ortasındaki bir dikişin arkasında gizliydi.

Sorun bu değildi.

Sorun, Mayumi'nin narin ama baştan çıkarıcı vücudunu ona göstermek için kıyafetlerini çıkarmasıydı.

Zaten bir anlığına görmüştü ve bunun kendisine işkence edeceğini biliyordu. "Sanmıyorum-"

"Şimdi geri adım atamazsın," diye sözünü bitirmesine fırsat vermeden araya girdi. "Zaten kabul ettin ve sadece bir pantolon ve bir gömlek giydiğin için bunu adil bile yapacağım. Ben üç parça giydiğim için gömleğinin düğmelerini açabilirsin."

Kazanan o olacak. İki zarından birini aldı ve taşlarını ilk kimin hareket ettireceğini görmek için avucundan yavaşça tahtanın üzerine yuvarlanmasına izin verdi. *Son oyun hariç diğer tüm oyunlarda beni yendi.*

Faunus vücudunu ona göstermekten endişe duymuyordu. Onun ne olduğunu biliyordu. Onu insansı halinden çok daha kötü olan canavar haliyle görmüştü.

Beni yenmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Rekabetçi olduğunu söylemişti.

Bunu sadece onun türüne duyduğu meraktan ve bir Duskwalker'ı incelemek için yapıyordu. Sorularıyla bunu gayet açık bir şekilde ifade etmişti.

Tabii ki Faunus ilk raundu kaybetti.

Kadın tahtayı yeniden kurarken, adam gömleğinin küçük düğmelerini körlemesine çözmeye başladı.

Zor bir görev olduğu için aynı süreyi aldı.

Her zaman düğmelerin daha büyük olmasını dilemiştir.

Sadece biraz aralanmasına izin vererek gövdesinin ortasını ortaya çıkardı. Göğüs kafesi, alt kaburgaları gibi etinin altına tamamen gömülmüştü ama göğüs kafesinin geri kalanı hâlâ vücudunun dışındaydı - göğsünün uzun kürkünün siyahına karşı bembeyazdı. Karnı kısa, siyah bir kürkle kaplıydı.

Mayumi ikinci raundu kaybetti.

Dizlerinin üzerine kalkıp deri pantolonunun düğmelerini açarken kaybetmekten yakınıyordu.

Kadının çıkarma konusunda fazla cesur olduğunu düşündü ama bacaklarının arasında bir kumaş şeridi olduğunu görünce seçimi için minnettar oldu.

Yine de gözünün, arkasındaki alevlerden turuncu bir parıltı yansıtan biçimli kalçalarına kaymasına engel olamıyordu. Sadece bir çift çıplak bacak bile nasıl bu kadar baştan çıkarıcı olabilirdi ki, dilini kızın ayak kemerinden başlayıp merkezine kadar götürmek istiyordu?

Üçüncü raundu kaybetti ve gömleğini çıkarmak zorunda kaldı.

Kısa kürkü ellerinin arkasından pazularına kadar onu kaplıyor, omuzlarında, sırtında ve göğsünde çok daha uzun bir hal alıyordu. Kertenkele dikenleri, belki de üç inç uzunluğunda, yanlarından aşağı doğru uzanıyordu.

Ön kolları ve bir balığın yelken yüzgeci gibi sırtından aşağı iniyordu. Baldır kaslarının arkasına da yayılmışlardı ama henüz bunu göstermemişti.

Faunus bir sonraki raundu kaybedeceğini ve oyunlarının sona ereceğini düşünüyordu, ancak taşlarını evlerine sokmayı başaramayan Mayumi'ydi.

Uzun kollu gri gömleğinin yavaşça çıkarılması yorucuydu ve tüylerinin gergin bir bekleyişle diken diken olmasına neden oldu.

Şirin göbeğini ortaya çıkarmak için yanlarından yukarı doğru kayması, daha yükseğe çekebilmek için vücudunu eğerken karnının çukurlaşması, ellerinin kenetlenmesine neden oldu. Küçük göğüs tümseklerinin sadece alt kısmı görünmeye başladığı anda, göğsünde hafif bir mırıltı gürlemeye başladı.

Kız fark etmeden önce sesini hemen bastırmak zorunda kaldı.

Göğüsleri o kadar küçüktü ki, kumaşı yukarı ve başının üzerine çekmek için gerindiğinde neredeyse düz görünüyorlardı, ancak rahatladığında küçük tümsekler halinde yerleştiler. Diri ve uçları soluk kahverengi meme uçlarıyla doluydu.

Faunus kasıklarının arkasında şiddetli bir hareket hissettiğinde pençelerini baldır kaslarına geçirmeye başladı. Bunu sert bir şekilde yapmıyordu. Sadece dikkatini dağıtacak küçük bir şeye ihtiyacı vardı.

Ayrıca gözbebeklerini siyaha boyadı ve mora dönmelerini engellemek için derin bir nefes aldı.

Gözbebeklerinin duygusal tepkisini salt iradesiyle kontrol etmek zordu, özellikle de kocaman kalbinin kaotik atışını hafifletmesi gerektiğinde. Vücudu ısındı, ihtiyaç ve arzunun sıvı ateşi kaslarına hücum ederek onları şişiyormuş gibi hissettirdi.

Gözlerini tekrar açtığında, kadının bakışlarını çoktan üzerine dikmiş, çaresizce saklamaya çalıştığı tepkisine tanıklık ederken yakaladı.

Burnunu, göğüslerini gözünden saklayacak kadar kaldırdı ama bu, göğsünün üst kısmının düz düzlemini, güzel omuz eklemlerini ve hatta keskin köprücük kemiklerinin büyüleyici görüntüsünü görmesini engellemedi.

Faunus, yüzünü onun omzunun ve boynunun arasına gömmekten, uykulu balkabağı kokusunu derin derin içine çekerken onu kaplayan yumuşak eti hissetmekten keyif alacağını biliyordu.

Kız onun tepkisini önemsememiş gibi görüldüğünde minnettar bir iç çekti ve tahtayı sıfırlamak için öne eğildi.

"Bu son tur," diye belirtti. "İkimizin de bir parça giysisi kaldı, dolayısıyla kazananı bu belirleyecek."

Oyun çok yavaştı, her biri hamlelerini dikkatle hesaplıyordu. Ne kendi hamlesinin ne de onunkinin potansiyelini görecektik kadar oyunda usta değildi.

Ateş zamanla azaldı, sanki onlardan daha hızlıymış gibi ışığı ve ısısı azaldı. Ve oyun sona erdiğinde Faunus'un gözbebekleri bir saniyeliğine beyazlaştı. *Nasıl kazanmıştım? Kaybetmeye çalışmıştı!*

Şans onun yanında değildi ve sonunda çift atmıştı. Fark etmezdi.

Bir şekilde geride kalmıştı.

Oyun sırasında gözbebekleri çoktan mor renge dönüşmüştü çünkü taşları hareket ettirmek için aşağıya bakması gerekiyordu ve bu da onun vücudunu daha fazla görmesini sağlıyordu. Bir noktada, ışığın teninde dans edişine hipnotize olmuş bir şekilde gözlerini dikip bakmıştı. Hareket ettiğinde nasıl büküldüğünü ya da eğildiğini. Bir kasın seğirmesi ya da bir atardamarın nabzının atması.

Mayumi geri çekilip iç çamaşırını aşağı indirmeye başladığında, "*Siktir,*" diye düşündü.

Muhtemelen alçakgönüllülüğünü korumak için bacaklarını kapalı tutuyordu, ama hiçbir şey bu

kadının önünde *çıplak* olduğunu anlamasını engelleyemezdi.

Çok az bir çabayla masanın diğer tarafına uzanabilir ve onun güzel kalçalarını kendisi için ayırabilirdi.

Özlemine duyduğu, içini *acıtan* şeyi görmesini engelleyen hiçbir şey yoktu.

Aşağısı ne renkti? Aminin dudakları yüz dudaklarının soluk pembe rengiyle ya da soluk kahverengi meme uçlarıyla uyuşuyor muydu?

Faunus arzusun ne olduğunu ancak son dokuz yılda, yetişkin olduktan birkaç yıl sonra öğrenmişti. Ondan önce, bir insanın çıplak bedeninin önemi hakkında hiçbir şey bilmiyordu, hatta kendi bedeninin belli bir yerini bile.

Seksle tamamen tesadüfen tanışmıştı.

Faunus, içinde yaşayan insanları yemek için ormandaki ıssız bir eve girme niyetiyle bir şeye tanık olmuştu. İçeriden sızan güçlü kokular ve duyduğu garip sesler onu meraklandırmıştı.

Şaşkınlığı ve merakı onu alt etmişti ve onları yemek için içeri dalmak yerine izledi. Ertesi gece zina yapmışlar, sonra da nedense gün ortasında başka mahrem ve müstehcen eylemleri tamamlamışlardı.

Kokulardan, seslerden ve görüntüden o kadar hoşlanmıştı ki, ilk kez sikinin kasıklarındaki dikişten istemsizce açılmasına neden olmuştu.

Faunus, birlikte olduğu dişiye hazırlanırken şaftını çekiştiren insan erkeğini izledikten sonra, sadece şekil olarak benzediklerini anladığı için onu taklit etmişti. *Yine* de Faunus'un sikinin dibinde kıpırdanmayı seven ek uzantıları vardı ve onunki etli bir sarkaç gibi sallanmak yerine içinden geliyordu.

İlk çıkışında kükrediğinde insanların ödünü koparmıştı ama *kahretsin...* olağanüstü hissettirmişti.

Güvenli bir mesafeye kaçtıktan sonra, Faunus yere yığılana kadar kendi sikini oldukça yakından tanımıştı. Tohumunu boşaltmaya çalıştı ve ağrıyana kadar sikine acımasızca davrandı.

Kendisi hakkında çok şey öğrendi.

Ondan sonra Faunus ne zaman insanlara ait bir yüzeye seyahat etse, evleri aradı ve başka neler öğrenebileceğini görmek için onları izledi. Çoğunlukla sıkıcı insan gelenekleri ve ev işlerinden başka bir şey değildi, ama birçoğunun seviştiğini görmüştü - ve bazen sadece kendi başlarına iki kişi ya da bir erkek ve dişi çifti değil.

İlk başta, tanık olduğu şeylerin hatırasıyla kendine dokunmuştu. Ancak tüm bunları öğrendikten sonra Mayumi'nin sağlığını tekrar kontrol etmek zorunda hissetti ve içinde yeni bir arzu doğdu.

Ona dokunduğu bir an... tıpkı insan erkeklerin dişilerine dokunduğu gibi.

Masanın öbür ucuna uzanıp avucunu onun kalçasında gezdirmek için neler vermezdi. Diliyle takip edebilmek için neler vermezdi. Uzaktan izlemek yerine nasıl bir his olduğunu öğrenmek için neler vermezdi.

Artık uygunsuz davranışların istenmeyen bir röntgencisi olmamak için.

Dişiler uyarıldıklarında bu tatlı kokuyu yaratırlardı ve onunkinin nasıl koktuğunu, tadının neye benzediğini bilmek istedi. İçindeki açlığı bastıracağını umarak onu yemek istedi.

Bunun sadece hayal gücü olduğunu, onu bu kadar derinden arzuladığını biliyordu, ama şimdi ondan gelen olgunlaşan uyarılma kokusunu alabildiğini düşündü.

Eğer bu sadece onun hayal gücüyse, umurunda değildi.

Hafifçe nefes almaya başladı ve fark edilmemesi için dişlerini kapalı tutmaya özen gösterdi. Bu, sadece burun deliğinden nefes alabileceği anlamına geliyordu, bu da onun daha da ısınmasını ve bu kokuya daha da açgözlü olmasını kolaylaştırdı.

O benden önce çıplak.

Kendini dışarı çıkmaya başlamış hissettiğinde dokunaçları sikinin etrafında dönmeye başladı. Bunu engellemek için elini dikiş yerine koydu ve dokunaçlarının sikinin daha fazla ileri kaymasını engelleme savaşını kazanmasına yardımcı olmak için bilerek karnını sıktı.

Gitmem gerek.

Bunu yapamazdı. Ayağa kalkmaya çalıştığı anda içindeki savaşı kaybedeceğini biliyordu. Mayumi'nin ona karşı bu tür bir tepki verdiğini bilmesini istemiyordu.

Onun yanında rahat olmasını istiyordu. Ayrıca onun sertleştiğini ve kendisinden tahrik olduğunu bilirse muhtemelen ilişkiyi kesmeye çalışacağını düşünüyordu.

Onu dehşet içinde yüzüne doğru sallarken hayal edebiliyordu.

Mayumi ona bakıyordu ve kulağını omzuna dayamak için başını yana eğerek ona garip ama değerlendirci bir bakış attı. İki elinin üzerine yaslanmış, dizleri yukarıda ve önünde, ayakları yere basarken gözleri onunkilerdeydi.

Sonra öyle bir şey yaptı ki, pençelerini kalçasına öyle bir sapladı ki, etinin yarısına kadar batırdığını anladı. Anında kan fişkırdı.

Sol bacağı yana düştü.

Mor gözbebekleri, kızın az önce ona gösterdiği kabarık tümseğe ve kalçalarının arasındaki yarığa sabitlenince parladı.

İkisi de. Kıvrımları soluk kahverengiyken, geri kalanı yumuşak bir pembeyi ortaya çıkarıyordu.

Hay sikeyim!

Aletini zapt edemeyince titremeye başladı ve elini geri çekmeye zorladı. Belirgin hale getirmeden üzerine bastıramazdı, bu yüzden dokunaçlarının uzunluğuna ulaşmasına izin verdi ve bu da onu tamamen dışarı çıkmasını engelledi.

Ama çok sertti, dayanılmaz derecede.

Faunus mırıltısını durduramıyordu ama onun bunu duymamasını umuyordu. Hırıltısını ısırmak zorunda kaldı.

Aralarındaki tek engel olan sefil masayı *ters çevirme* dürtüsü onu boğazından yakaladı. Engeli ortadan kaldırmak istiyordu, böylece kızın ayağından tutup onu yerde kendisine doğru sürükleyebilme özgürlüğüne sahip olabilecekti.

Onu tatmak, becermek, parmaklarımı, sikimi, dilimi içine sokmak istiyorum. Nasıl hissederdin?

Tek bildiği kendi elinde serbest kalmanın nasıl bir his olduğuydu ama kadın ıslak görünüyordu ve ıslak olmasa bile sikinde kayganlaştırıcı vardı. Sırf vücudu sıcak olduğu için onun da sıcak olacağını biliyordu ama acaba onun etrafında için için yanıyor muydu?

Aletini sıkmak hoşuna gidiyordu, sanki çekirdeğine kadar okşuyormuş gibi iyi hissettiriyordu. Kız da ona aynı hissi verecek miydi?

Onu boşaltmak istiyorum. Hafif bir ürperti verdi.

Bir kadının orgazm kokusu son derece sarhoş ediciydi, ama ya bu *onun* kokusuysa? Onun doğal kokusuna zaten bayılıyordu ama ya bu şekilde baharatlanmışsa?

Ve onu çok iyi hissettirdiğini ve onun da bunu ona verdiğini bilmek? Onu memnun ettiğini?

Beni asla kabul etmeyecek.

Evinden birkaç saatlik yürüme mesafesinde insan erkekler varken neden böyle bir şey yapsın ki?

Onun kendisini arzuladığı gibi, onun da kendisini arzulaması için hiçbir neden yoktu. Onun bir canavar olduğu düşünülüyordu - çirkin bir canavar olduğunu duymuştu. Yüzü onun türü için bir ölüm alametiydi.

Yine de, sol bacağı hâlâ ayırırken kendini ona bu şekilde açması bir davet gibiydi.

Öyle olmasını istiyordu ama insanlarla neredeyse hiç teması olmamıştı. Geleneklerini bilmiyordu; onun hareketlerinin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Bu sadece oynadıkları oyunun bir parçası olabilirdi.

Mayumi biraz ürperdi ve omzunun üzerinden baktı. Şöminenin alevleri bir süredir ek yakıt verilmediği için sönmek üzereydi.

Daha fazla kereste elde edebilmek için döndü. Önünde elleri ve dizleri üzerinde, göğsünü öne eğerken kızı yukarıdaydı. Her şeyi görüyordu.

Kızının yanakları açılmış, amının dudakları kısmen açılarak amının küçük yarığı ve kızının küçük halkası ortaya çıkmıştı.

Al onu. Kalbi ölümcül bir davula dönüşene kadar hızlandı. *Sana verdiği ismi haykırana kadar sık onu.*

Faunus öne eğildi ve burnunu yaladı. *Onu yavrunla şişene kadar doldur.* Kendi düşüncesi onu duraklattı.

Bu mümkün değildi. Mayumi insandı, o ise bir Duskwalker; uyumlu değillerdi ve bunu biliyordu. Ama onları uyumlu hale getirebilirdi... eğer onun ruhunu alırsa.

Benimle asla bağ kurmak istemeyecek. Yalnız bir soğukluk bıçak gibi saplanırken kalbi göğsünde tekledi.

o.

Kadın şömineye bir demir çubuk saplarken Faunus bu fırsatı değerlendirip kaçtı. Bilmiyordu ki Onun ayak seslerini duydu ama umursamadı ve pelerinini almaya bile zahmet etmedi.

Dışarı çıkması gerekiyordu. Aptalca bir şey yapıp şu anda sahip oldukları arkadaşlığı mahvetmeden önce ondan uzaklaşması gerekiyordu. Daha yeni başlamışlardı.

Kar fırtınası hoş değildi. Onun bile üç adım ötesini görmesi neredeyse imkânsızdı ve hava soğuktu.

Dışarısı ağrısını dindiremeyecek kadar soğuktu. Aletini serbest bıraktığı anda kayganlaştırıcısının donmaya başlayacağından endişeleniyordu. Ayrıca... Mayumi'nin onu verandasında umutsuzca çekiştirirken yakalaması yaşamak isteyeceği son şeydi.

Faunus, dokunaçlarının hâlâ onu koruduğuna şükrederek canavar formuna dönüştü ve sıcak tutmak için etrafında bir top şeklinde kıvrıldı.

Faunus nefes nefese, muhtaç ve titreyen bir halde fırtınayı izlerken, gözleri koyu bir mor ile yutkundurucu bir mavi renk arasında gidip geliyordu.

Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor.

Mayumi, Faunus'un ahşap zeminde gümürdeyen ağır ayak seslerini duyunca omzunun üzerinden baktı. Faunus kapıyı açtığı anda soğuk bir hava dalgası içeriye kar taneleri savurdu ama Mayumi ne bir şey söyledi ne de Faunus giderken onu durdurmaya çalıştı.

Hayal kırıklığı, diye düşündü, ayaklarının üzerine oturmak için arkasına yaslandı ve ateşe koyduğu taze çıranın canlanmasını izledi.

Son maçı kaybetmek için harcadığı çaba onu neredeyse hayal kırıklığına uğratmıştı. Neyse ki ondan daha iyi bir oyuncuydu, bu aynı zamanda daha iyi bir kaybeden olduğu anlamına geliyordu.

Eğer insan olsaydı, ne yapmaya çalıştığımı çok iyi bilirdi. Ama o insan değildi, değil mi? Tam da bu yüzden ondan bu kadar çok hoşlanıyordu.

Hayal kırıklığına rağmen dudakları alevlere sırtılabilmek için geriye kıvrıldı.

Gitmesinin sadece iki nedeni olabilirdi. Birincisi, onun vücudundan iğreniyor olması. Diğer ise onu arzuluyor ama duygularından kaçıyor.

İkincisi olmasını umuyordu.

Bakışları vücudundan aşağıya kayarken sırtı kayboldu. Başparmağı ve işaret parmağının yanıyla sert meme ucunu sıkıştırırken sağ göğsünü kavrayabildiği kadar kavradı ve ne kadar hassaslaştığına dair bir inilti bastırdı.

Sanırım insan olduğum için beni itici bulabileceğini hiç hesaba katmamıştım.

Ya onu çok küçük bulduysa? Çok mu narin? Çok mu... etli?

Mayumi vücudu konusunda *hiçbir zaman* güvensiz olmamıştı. İnsanların uzun boyuyla dalga geçmesi umurunda bile değildi. Antrenman sırasında atlet veya tüp giydiğinde vücudu kaslı olduğu için sık sık tacize uğrardı.

Erkekler ona kadınsı olmadığını söylemişti. Küçük, neredeyse düz göğsünün arzuyu cezbetmediğini.

Kaba bir şekilde ifade ettikleri gibi, onun ince, erkeksi çerçevesi yerine kıvrımları olan birini istiyorlardı.

Mayumi vücudu konusunda hiçbir zaman güvensiz olmamıştı... ta ki bu ana kadar, Faunus'un bir ret olarak gitmiş olma ihtimaliyle yüzleşene kadar.

İnsan olduğu için mi yoksa daha kadınsı bir şey isteyen insan erkekleri gibi olduğu için mi?
Mayumi kolunu yüzüne atarak yere doğru uzandı. *Nasıl olduğunu hayal edin*

Bir Duskwalker tarafından reddedilirse bu çok aşağılayıcı olur.

Elini kaldırıp yüzünün üstünden ona baktı. *Ama onu gerçekten becermek istiyorum. Şimdi ne yapmam gerekiyor?*

Bu el, parmaklarının uçlarını kıvrımlarında gezdirebilmek için vücudundan aşağı indi, onları kaygan ve ihtiyaçtan şişmiş buldu. Parmaklarını yukarı kaldırarak yüzünün üzerinde asılı duran parmaklara baktı ve topladığı sıvıyı inceledi.

Kusursuz bir koku alma duyusu var. Başparmağını işaret ve orta parmağının üzerine sürterek kayganlığını hareket ettirdi. *Belki de tahrik olmamanın kokusu ona itici geliyordu?*

Onları aşağı indirdi ve kokladı, diğer azgın kadınlar gibi iyi koktuğu sonucuna vardı.

Onun önünde çıtır çıtır dururken vücuduna bakması son derece tahrik ediciydi. Sırf ne yapacağını görmek için neredeyse onun önünde kendine dokunmayı düşünecekti.

Eli yana düşerek yere çarptı.

Bir içkiye ihtiyacım var.

Yemek masasının üzerinde duran Marianna's Sleeper şişelerine baktı.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek kendini ayağa kaldırdı. Bir şişe almadı, çünkü Faunus onun üzerindeki alkol kokusundan hoşlanmadığını söylemişti. Onu baştan çıkarmaya çalışıyordu, bu yüzden bu açıkça yapmaya çalıştığı her şeye aykırı olurdu.

Mayumi depo odasına girdi ve yatağını aldı. Kışlık battaniyelerini ve biri başını yaslamak, diğeri de sarılmak için iki yastık almadan önce yuvarladı.

Sonra yan tarafındaki alevlere baktı, uyumayı diledi ama bunun bir savaş olacağını biliyordu. Azgındı, hayal kırıklığına uğramıştı ve kendi dönen düşünceleri yüzünden biraz da üzgündü.

Biriyle yakınlaşmaktan korkuyorum ama yalnız olmaktan da nefret ediyorum. Faunus'un burada olması bir arkadaşına duyduğu arzuyu hafifletiyordu ama aynı zamanda ne kadar yalnız hissettiğini de fark etmesine neden oluyordu.

Son altı aydır içki içmek ve kendini meşgul etmek tek gerçek dostlarıydı. *Ama şeytanlarımı boğamam; onlar yüzmeyi biliyor.*

Mayumi'nin geçmişinde pişmanlıkları vardı. Pişmanlıklar ona iyi bir gece uykusu vermeyi reddediyordu. *Çok yorgunum.*

Fırtına tuhaf bir şekilde duyularını sakinleştiriyordu ama tam bir uyku çekmesine pek yardımcı olmamıştı. Bunun yerine, uykusu sıkıntılıydı ve sabahın ilerleyen saatlerinde pes etti.

Doğrulup alnını tutarken inledi.

Akşamdan kalma hissediyorum. Başını dönüyordu.

Kollarını başının üzerine koydu ve boynunu bir o yana bir bu yana çevirmeden önce gerindi. Bakışlarını pencereye çevirdiğinde kar fırtınasının hâlâ bir gün önceki kadar etkili olduğunu gördü.

Bittiğinde çok fazla kar küremesi yapmam gerekecek. Bunu dört gözle beklemiyordu. Bunu yapmaktan nefret ederdi. *Faunus'a yaptırım.*

Mükemmel.

Bugünlük tavan arasını tamir etmesine yardım edeceğim.

Yavaşça kalkıp hareket eden Mayumi kahverengi bornozunu giydi ve içme ve banyo suyu olarak kullanmak üzere eritmek üzere bir kovaya kar doldurmak için dışarı çıktı.

Faunus köşeye kıvrılmıştı ve gözbebeklerinin siyahlığından uyuduğunu anladı. Onun hareketlerini duyduğunda uyanmamasına şaşırmıştı ama İblislere dikkat etmek için bütün gece uyanık olduğunu düşündü.

Belki de bu yüzden gitmiştir?

Bu düşünce dizisini aldı ve kendisini daha fazla karanlık düşünceden kurtarmak için çekiştirdi.

devam etmek istiyorum.

Ondan gelen yumuşak bir mızıltı kaşlarının düğümlenmesine ve vücudunun biraz daha yaklaşmasına neden oldu. Uzuvarları sanki rüyalarında onu kovalayan şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi çılgınca seğiriyordu.

Kabus mu görüyor? Mayumi başını salladı. Tabii ki kabus görmüyor. O bir Duskwalker. Neden korkuyor olabilir ki?

Onu rahatsız etmeden içeri geri döndü. Üzerindeki küçük giysi buz gibi soğuktan titremesine neden oluyordu ve bundan kaçmak istiyordu.

Çayı kaynakken, her zamanki rutini olan vücudunu temizleme ve havaya uygun giyinme işini yaptı.

Fırtına günün hangi saatinde olduğunu tam olarak bilmesini imkânsız kılıyordu ama öğle vakti olduğunu tahmin etti. Brunch'ını yerken nane çayını bitirdiğinde, Duskwalker'ı dikkatini vermesi için rahatsız edebilmek için dışarı çıktı.

Artık verandada değildi ve bahçeyi araştırdığında da onu bulamadı. "Faunus?" diye seslendi.

Sakin bana gittiğini söyleme.

Adam kenara çekildiğinde dudaklarından rahat bir iç çekiş süzüldü.

"Ne oldu Mayumi?" diye sordu açıklığın ortasından. Daha fazla yaklaşmadı. "Sadece nerede olduğunu merak ediyordum. Bir konuda yardıma ihtiyacım var."

Adam hemen cevap vermedi. Gözbebeklerinin bir anlığına beyazlaştığını gördüğünü sandı ama bu, etrafına düşen kabarık toz nedeniyle gözlerinin bir yanılgısı olabilirdi.

"Sanırım yakınlarda bir İblis duydum," dedi. "Fırtına yüzünden duymak ve koku almak zor. Güvenli olduğundan emin olana kadar dışarıda kalacağım."

Mayumi tartışmak için ağzını açtı, sonra hemen dudaklarını kapattı. Cevap vermeden daha kalın olan ceketini giymek için içeri girdi.

Sonra tekrar dışarı çıktı ve fırtınaya girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu uzak bir mesafeyi takip ederken. Şaşırtıcı bir şekilde, gözbebekleri sanki endişelenmemiş gibi normal sarı renklerini koruyordu. "Bir İblis olabileceğini söyledim."

Omuz silkti ve bacakları neredeyse alt uyluklarına kadar batarken ayağını izledi. Bir İblis olabileceğine inanmamak için hiçbir neden yoktu ama bunu pek de umursamıyordu.

"İçeride hareketsiz oturamayacağım. Kar fırtınasının en kötüsü hafifledi ama muhtemelen sürekli bir kar fırtınası olacak. Çok sıkıcı." Kulübeye doğru ilerledi ve bir çekiç ile daha fazla çivi almak için kulübeyi açtı. "Tavan arasının onarılması gerekiyor ve bunu bugün de yapabilirim."

Ayrıca tam da bu nedenle depolanmış olan birkaç kalas kereste de aldı. Onları Colt's Outpost'a yaptığı gezilerden birinde elde etmişti ama henüz onlarla bir şey yapmamıştı.

Karda daha kolay ilerleyebilmek için geldiği yoldan geri döndü. Bu sırada Faunus da onu takip ediyordu.

Mayumi verandaya çıktığında, "Güvenli olduğunu anladığında içeri gelebilirsin," diye teklif etti.

Botlarını çıkarıp içeri girmeden önce giysilerindeki karı silmek için elinden geleni yaptı.

Faunuslar asla yapmadı.

Günün geri kalanını toz içinde kalarak ve tavan arasını temizlerken hapsirarak geçirdi. Ardından keresteleri çivilemek ya da çok hasarlı tahtaları sökmek için işe koyuldu. Çatıyı içeriden incelemeyen önce yapabildiği kadarını değiştirdi.

Çökmekte olan bir alan vardı. Evinin üstündeki ağırlığın durumu daha da kötüleştirdiğinden emindi ama kar durana kadar onarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu konuda Faunus'un yardımına ihtiyacı olacaktı. Hatta buraya getirilmesini istediği ağaçlardan daha uzun ve kalın dallardan birini gerektirecek yeni bir destek kirişi oluşturması bile gerekebilir.

İşi bittiğinde akşamın geç saatleriydi.

Kendini meşgul etmek için evini temizliyordu - aşırı dolu depo odası hariç. Neyin atılıp neyin atılmaması gerektiğini anlamak için geçmişi karıştırmaya hiç niyeti yoktu.

Ayrıca kendisine birkaç gün yetecek büyük bir çorba pişirdi ve fırtına gelmeden önce avlanıp et yiyebilmeyi diledi. Kış iyi bir buz kutusu oluşturuyordu.

Gecenin derinliklerine doğru, kendini aşırı yorgun, aşırı çalışmış ve hala çok yalnız buldu.

İblismiş, hadi oradan, diye homurdandı suratını asarak ve elindeki sopayla şömineye vurdu. *Sadece bugün benimle vakit geçirmek istemedi.*

Tavlayı bu kadar kolay öğrendiğinden beri ona satranç öğretebileceğini umuyordu. Kimse shogi'nin ne olduğunu bilmediği için Hawthorne Keep'te sık sık oynanan popüler bir strateji oyunuydu. *Kültürsüz domuzlar.*

Eğer satrancı iyi öğrenirse, ona satranç oynamayı öğretmeyi planlıyordu. Babası birlikte oynadığı son kişiydi ve bu onunla yaşadığı birkaç güzel anıdan biriydi.

Gel benimle oyna, kedicik. Kızgınlıkla yanan kütüğü bıçakladı.

Sonra gözleri şöminenin yanındaki boş alana takıldı. Yakmak için daha fazla odun almayı unutmıştu ama bu, fırtınayla mücadele ederken dışarı çıkıp odunları kendisinin kesmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ağaçlar da muhtemelen kısmen gömülmüştü ve gece geç olmuştu. Şu anda göremeyeceği için bunu yapması imkânsızdı.

Faunus ondan bunu yapmasını isteyecek kadar etrafta değildi. Ya da belki de vardı ama kız ona seslenmeyi reddetmişti.

İlgi bekleyen, burnunu çeken bir çocuk gibi davranmayacaktı. Kendi başına oynayabilirdi - bunu aylardır, hatta küçükken daha da uzun süredir yapıyordu.

Umarım bu fırtına bir an önce diner, diye düşündü yatağını serip uzanırken.

Yorgun olduğu için kolayca uykuya daldı ama gecenin bir yarısı titreyerek uyandı. Son ateş de artık evi ısıtmayacak kadar sönmüştü.

Mayumi buna dayanabilmek için elinden geldiğince kendini sardı. Gerçekten anlamsızdı. Battaniyeleri sonunda onu daha da soğuk hissettirdi. Soğuğa karşı savaştı ama nafiye.

Siktir et.

Battaniyeyi üzerinden attı ve iç mekan fenerini yakmak için bir kibrit kullandı. Loş ışıktaki depoya gidip uzun kollu tuniğini ve iç çamaşırlarını aradı. Bormozunu ve ceketini de giydi ama giydiği hiçbir şey onu birazdan maruz kalacağı sıfırın altındaki acı sıcaklıktan koruyamayacaktı.

Pantolon giymediği ve bacaklarının tüylerinin diken diken olduğunu hissettiği için doğruca köşede kıvrılmış halde gördüğü Duskwalker'a yöneldi.

Titremesi şiddetliydi ve ayaklarının üzerinde sallanmasına ve dengesiz durmasına neden oluyordu.

Ona hafifçe tekme atmadan hemen önce gözbebeklerinin sarı renkte parladığını gördü. Derin bir uykuda olmadığı belliydi - eğer uyuyorduysa bile.

"H-Hey y-y-you," diye geveledi dişlerinin arasından. "Uyan,"

Hay sikeyim. Burası çok soğuk! Fenerini tutmayan kolunu katladı, böylece donan elini koltuk altına sokabildi.

"Sorun ne?" diye sordu yüzünü ellemeden önce. Sonra başını kaldırmadan önce gözbebekleri beyaza döndü. *"Bir şey mi oldu? Gecenin bir yarısı neden dışarıdasın?"*

"Hiç yakacak odunum yok. Donuyorum."

Faunus hemen dört ayak üzerine kalkarak ona daha hayvansı bir formda olduğunu gösterdi. Sesi onu ele vermeliydi ama hava çok karanlıktı ve kız dikkat etmemişti.

"Seni biraz daha keseceğim," dedi, gözbebekleri endişeyle bembeyaz kalmıştı. *"Soğuk kalırsan hasta olursun."*

"Bu çok uzun sürer," diye itiraz etti. "Sadece içeri gelip beni sıcak tutabilir misin?" Mayumi, birlikte olukları temizledikleri zamandan beri onun lezzetli bir şekilde sıcak olduğunu biliyordu.

Deri pantolonunun içinden bile onun bunaltıcı vücut ısınısını hissedebiliyordu. onun omuzlarında oturuyordu.

Faunus temkinli bir adım geri çekildi.

"İçeri gelip seni ısıtayım mı?" Hafifçe bükerken başını eğdi. *"Yani... sana sarılayım mı?"*

"Lütfen?" diye yalvardı. "Ciddi olmasaydım buraya gelip senden bunu istemezdim."

Elbette, bir art niyet duygusu vardı. Sabırlı davranıp adamın kendisine çabucak yakacak odun bulmasını bekleyebilirdi ama bu daha hızlı bir seçenek gibi görünüyordu.

Ayrıca ona sarılmayı da çok istiyordu.

Onun sıcaklığıyla yıkanmak, yumuşak görünümlü kürküyle kaplanmak, nefis limon otu ve misket limonu kokusunu içine çekerken ona sarılmak istiyordu. Kulağa cennet gibi geliyordu.

Sıcak kalmanın daha iyi bir yolu var mı?

Tanrıya şükür buraya yazın gelmiyordu. Sıcağı severdi ama onun üzerinde terleme fikri hiç de çekici ya da seksi gelmiyordu.

Faunus'un cevap vermesi çok uzun sürdü ve bu süre boyunca dizleri birbirine vurdu. Adamın onu reddedeceğini düşündü. Tam ayakları ağrımaya başlamıştı ki, bir adım öne çıktı ve koç boynuzlarından biriyle -iyi tarafıyla- omzuna hafifçe vurdu.

"İçeri, insan. İsteddiğini yapacağım." Onu yönlendirmek için tekrar çarptı. *"Çabuk ol, donmadan önce."*

Mayumi koşarak evine girdi.

Adam yavaşça içeri girerken yataktan battaniyesini çekti, iri bedenini kapı aralığından iki büküm geçirmek zorunda kaldı. Üzerine uzanması için futon yatağını işaret etti. Onun için çok küçüktü ama üzerine uzanmasının daha iyi olacağını düşündü, böylece vücudunun hiçbir kısmı acı toprağa değmeyecekti.

Evin altındaki zemin soğuk olacak ve döşemeyi buz gibi hissettirecekti.

"Nasıl yalan söylememi istersin?" diye sordu yanına gelip koyu sarı gözleriyle başını şilteye doğru eğerken.

"Bir topun içindeyim, sanırım?" diye sordu bornozunu ve ceketini çıkarırken, kendisini daha kolay ısıtabilmesi için sadece gömleği ve iç çamaşırıyla bıraktı.

Faunus omzunu yastığına dayayarak kıvrıldı. Mayumi hiç tereddüt etmeden onun üzerine sürünerek sırtını arka ayaklarına dayadı ve yüzünü ona döndü. Isı onu üç taraftan sarmıştı ve daha fazla korunmasına yardımcı olmak için battaniyeyi üzerine çekti.

Titremesinin durması, Mayumi'nin el ve ayaklarını yeniden hissetmesi biraz zaman aldı ama bunu başardığında keyifli bir iç geçirdi.

"Teşekkür ederim. Bu çok daha iyi," dedi tüm minnettarlığıyla ve bir alt tonla

Sesinde mizah vardı. "Azaldığını anladığımda daha fazla odun almalıydım."

"Neden yapmadın?" Ses tonunda hiç şüphe yoktu.

"Tavan arasını yaptıktan sonra yorulduğum ve fırtınayla yüzleşmek istemedim."

Gerçek şuydu ki... bir şey onu ayağa kaldırdığında öküz gibi inatçı oluyordu. Bu, üzerinde çalışması gerektiğinin farkında olduğu ama yapmayı reddettiği bir kusurdu. Kimse mükemmel değildi ve kimseye zarar vermediği sürece değişmesinin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu.

Mayumi bunun inatçı bir zihin yapısına sahip olduğunun farkındaydı. Kendisine dik başlı demeyi tercih ediyordu çünkü bu çok daha olumlu bir özellikti.

"Benden bunu yapmamı isteyebilirdin." Bu kez sesi daha koyu, daha derindi ve biraz da hoşnutsuzlukla doluydu.

Sesi her zaman günahkâr bir şekilde gürlüyor ve homurdanırdı, ama bu daha canavarca formdayken, ahlaksız duyularına suç gibi geliyordu.

Ona bir masal anlatabilirdi ve sonunda sırlıslık olacağını düşünüyordu.

Mayumi cevap olarak yan dönmeden önce omuz silkti. Ona doğru kıvrıldı ve kısmen açıkta kalan karnına pervasızca sokuldu.

"Kürkün gerçekten çok yumuşak," diye mırıldandı halsizce, enerjisi yatıştırıcı bir şekilde ısıtıldığı için hızla azalıyordu. "Ve gerçekten güzel kokuyorsun."

Neden onun her şeyini sevmek zorundayım?

Ölüm tanrısı gibi olan kutsal olmayan yüzü. Parlayan gözleri gecenin içinde dönüyor ve daha da güzelleşiyordu. Normalde kendini tepinen bir dev gibi hissederken, onu gerçekten küçük ve kadınsı hissettiren ürkütücü boyu. Şimdi büyük bir yastık gibi hissedebildiği hantal, kaslı vücudu.

Kokusu. Zengin sesi. Nefes alışının sesi bile kulaklarını çınlatıyordu. Karanlıkta saklanamayacak kadar güzeldi.

"Öyle mi?" Ses tonunda biraz merak ve şaşkınlık vardı. Onun kendi kolunu koklamak için hareket ettiğini hissetmiş olabileceğini düşündü ama gözleri çoktan kapanmıştı. Dalıp gidiyordu. "Kokumu beğendin mi?" diye sordu, sanki gerçekten bir onay istiyor gibiydi. "Mayumi?"

Yorgunluğuna rağmen, uyarılmanın kaslarını yumuşattığını hissederken, amcığı ve meme uçları gibi diğer kısımlarını şişmeye veya sertleşmeye zorlayabiliyordu.

Sözlü olarak sormak istediği soruları sadece zihinsel olarak onayladı. Mayumi ne olduğunu anlayamadan kendinden geçti.

Mayumi, yüzünü şu anda vücudunu ateşe veren kokuya gömerken inledi.

Göz kapakları açıldığında yatağında tek başına yüzüstü yattığını fark etti. Ayrıca eskisi kadar sıcak da değildi.

Nereye gitmişti? Faunus yatağından gitmişti.

Çarşafını ısırmadan önce yüzünü onun kalıcı limon otu ve ıhlamur kokusuna sürttü, umutsuzca tatmak istiyordu. Kalçalarını kaldırdığında göğüsleri yatağa doğru kayarken meme uçları tişörtünün içinde sıyrıldı. Elini vücudundan aşağı kaydırды.

Bir yanağının üzerine yaslanarak loş odayı kontrol etti, sabah o kadar erken olmuştu ki hava daha yeni aydınlanıyordu. Evinde de hiçbir Faunus yoktu.

Yapmak üzere olduğu şeyi izlemek için orada olsaydı umursayacağını sanmıyordu.

Şöminenin içinde barbarca kırılmış bir dal parçası olduğunu ve adamın onu yakmayı başardığını fark etti. Alevler küçüktü ama titremesini engelleyecek kadar sıcak tutuyordu.

Zaten teni çok kızarmıştı. Kendi bedeninde sıcak ve rahatsız hissediyordu ve sadece klitorisine dokunmak bile ıslaklıkla dolup taşığını haber veriyordu.

Mayumi rüyasında ne gördüğünü hatırlamıyordu ama tahmin etmek zor değildi. Kaşları ısırap içinde kırıştı. *Bana dokunmasını o kadar çok istiyorum ki.*

Günlerdir, tam olarak onun gelişinden beri mastürbasyon yapmamıştı. Ondan önce günlük bir ritüeldi, ama onun bunu hafifleteceği umuduyla kendi beklentisini artırıyordu.

Daha fazla bekleyemem. Serbest kalmaya ihtiyacı vardı.

Hâlâ çarşafını ısıran Mayumi parmaklarını indirdi ve iki tanesini içine soktu. Onları çekmeden önce derin bir inilti verdi, böylece sırlıklam parmaklarını hassas klitorisinin üzerinde kolaylıkla kaymak için kullanabildi.

Sıkıca bastırarak etrafında dönmeye başladığı anda görüşü ikiye bölündü.

İhtiyaçtan titreyen Mayumi'nin içi, tam olarak bastırıldığında titredi ve elini yere vurmadan önce bacaklarından birinin tekmelemesine neden oldu.

Parmakları çok uzun ve kalın. Eminim içimde çok iyi hissederler. Adam parmaklarını içine pompalarken damarlı elinin arkasını tutmaya bayılırdı.

Dili yumuşak menekşe rengindeydi. Klitorisini okşamanın ya da içine batmanın nasıl bir his olacağını merak etti. Bir insanınki çok uzağa ulaşamazdı ama onun diliyle harika bir derinliğe ulaşabileceğini hayal etti.

Siktir, Faunus. Mayumi daha fazla hareket özgürlüğüne ihtiyaç duyduğunda sırt üstü yuvarlandı. *Benimle oynaman için ne yapmam gerekiyor?*

Mayumi boştaki elini amına daldırdı ve iki parmağını amının içinde biriken çekirdeğe soktu. Sonra elini yukarı kaldırdı ve göğüslerinden birini ortaya çıkardı, böylece ıslanmış parmaklarını ağrıyan bir meme ucuna doğru kaydırabilirdi. Onun dili olduğunu hayal etti.

Bu kez sağ eli içeri kaydı, böylece pompalamaya başlayabildi. Başını eğerken sırtı eğildi, dudaklarından bir inilti döküldü.

Gelmem lazım. Çok istiyorum.

Battaniyesini daha yakına çekti ve yüzünü battaniyeye gömdü, böylece battaniyedeki sarhoş edici kokuyu içine çekebildi.

Çok güzel kokuyor. Neden limon otu gibi kokmak zorunda? Neden en sevdiğim bitki gibi kokmak zorunda? Gençken bahçeden yerken yakalanmıştı. İçinde *uyurken* yakalanmıştı.

Kedi nanesine miyavlayan lanet bir kedi gibiydi.

Mayumi'nin içinde, onu ilk gördüğü andan beri - neredeyse okuyla vurduğu geceden beri - bir tahrik oluşuyordu. O Duskwalker için yanıp tutuşuyordu.

Nedenini umursamadı. Bunun yanlış olacağını umursamadı. O tam da olduğu gibi güzeldi... kutsal olmayan, orman tanrısı kafatası ve kıvrık boynuzlarıyla. Büyük, kaslı, geniş ve uzun, kürkle kaplı vücudu.

Ve o dişler ve pençeler. Mayumi titredi, orgazmı çok gecikmişti ve yaklaşıyordu.

Biraz pençelenmeye ve ısırılmaya hazırdı ve bu iyiliğe karşılık vermekten çekinmiyordu.

Onu ısırsam hoşuna gider mi?

Dişlerini ona geçirirdi, böylece kaçamazdı.

Mayumi battaniyeyi daha sert ısırdı, çenesi kendi ısırığının baskısını hissetmek için ağrıyordu.

Sadece biraz daha, diye fısıldadı zihni, amcığı hazırlık için parmaklarını sıkıyordu. Tam zirvedeyken göz kapakları titredi ve yanakları kızardı. İç organları sıkıştı. *Neredeyse... orada.*

Soğuk bir rüzgâr ısınmış tenine değdi ve anında tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Dizlerinin arasından kapının açıldığını gördüğünde zihinsel olarak lanet okudu. *İçeri geri döneceğini düşünmemiştim.*

Çünkü şimdi oradaydı... sağ elinin işaret ve orta parmağı üst boğumu kendi amının derinliklerine batmış, diğeri göğsünü kavrarken suçüstü yakalanmıştı.

Daha insansı haliyle Faunus, kollarında birden fazla kereste kütüğü tutarak boyunu temizlemek için kapı çerçevesinden aşağı eğiliyordu. Onu gördüğünde donakaldı.

Konuşmak için kullanmadığı için ağzının ayrıldığını çok nadiren görüyordu ama alt çenesinin düşmek üzereymiş gibi düşmesini izledi.

Mayumi'nin iki seçeneği vardı.

Kendini korumak için ona gitmesini ve üstünü örtmesini söyleyecekti ama bunu yaparsa bitirebileceğinden şüpheliydi. Yakalanmak utanç verici olurdu. Ayrıca ona yanlış bir izlenim de verebilirdi; onu arzulamadığı izlenimi.

İkinci seçeneği tercih etti.

Mayumi dilini ısırarak gözlerini onun sarı parlayan gözbebeklerinden ayırmadı, parmaklarını çekti

ve sonra yavaşça içeri itti.

Gözbebekleri o kadar hızlı bir şekilde parlak mor renge dönüştü ki, kadının elleri kenetlendi. *İyi bir anlama mı geliyorlardı? Arzu mu?* Onu baştan mı çıkarıyordu?

Geçen gece onun önünde çıırılçiplak kaldığında da bu renkteydiler.

Mayumi onun en hassas ve zevkli noktasını sıyırdığında, çekingenliğinin bir kısmı yok oldu. Belirsizliği ve endişesi, daha sert bir şekilde oraya doğru kazdıkça dağıldı.

Onun önünde mastürbasyon yapıyordu ve izleniyor olmak onu daha da ıslatıyordu. Adamın kapının kapanmasına ve soğuk havanın içeri girmesine engel olmasından rahatsız bile olmuyordu.

Gitmiyor. Parmakları hareket etse de, gözlerinin önünde onlarla kendini becerse de kaçmıyordu. *Buna tanık olmak istemeseydi kaçardı... değil mi?*

Yüzündeki et eksikliği ne hissettiğini anlamayı imkânsız kılıyordu.

"Seksin ne olduğunu biliyor musun Faunus?" diye sordu, sesi o kadar cılız ve hırıltılıydı ki duymamış olabileceğinden endişelendi. Tanrım, *kendi* kulaklarına acınacak kadar müstehcen geliyordu.

"Evet," diye homurdandı, sesi her zamankinden daha da çakıllı çıkıyordu. İç duvarları parmaklarının etrafında kenetlenirken nefesi kesildi.

"Yani, ne yaptığımı biliyor musun?" Parmaklarını biraz daha yavaş ama daha şehvetli bir şekilde pompalamaya başladı ve bunu ona belli etti.

Kollarındaki kütükleri daha sıkı kavradı, öyle ki pençelerinden kabukları döküldü.

"Evet," diye homurdandı daha da derinden, gözbebekleri daha da parlıyordu.

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi; kıvrık boynuzlardan pençe parmaklarına ve insan ayaklarına kadar. Bakışlarını tekrar kedi kafatasına yöneltmeden önce bir anlığına kıvrılan kuyruğuna yerleşti.

Kalp atışları hızlandı. Cesur davranmak ve Faunus'un ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek üzereydi. Kedi fare oyunundan bıkmıştı - kovalayan avcı kendisi oluyordu.

Her zaman sabırsız olmuştu ve sadece bu birkaç günlük bekleyiş bile... yorucuydu. "Bana yardım etmek ister misin Faunus?" Mayumi amını görebilmesi için parmaklarını dışarı kaydırды, ıslak olduğunu ve biraz gerdiğini gördü. Hatta parmak uçlarıyla girişini hafifçe açtı. "Bunu yapmanı istiyorum."

Faunus elindeki kütükleri bıraktı ve üzerlerine bastığında kütükler yere çarptı. Hiç tereddüt etmedi, bir saniye bile tereddüt etmedi. Doğruca ona doğru yöneldi, sanki yeterince hızlı olmazsa fikrini değiştireceğini düşünmüş gibi acelesinden neredeyse ayağı takılıyordu.

Onu çağıran bir gülümseme vermeden önce kapının arkasından usulca kapanmasını izledi.

Mayumi sırtüstü yatmış, bacaklarını açmış, parmakları amının derinliklerinde ve *Faunus'tan* gelip onu ele geçirmesini istiyordu. Odayı sadece birkaç uzun adımda geçmesine rağmen ayaklarını yeterince hızlı hareket ettiremiyordu.

Kalbi daha önce hiç bu kadar düzensiz atmamıştı ve kız ona sırtıttığında daha da hızlandığına yemin edebilirdi. Dudaklarında yaramaz bir kıvrım vardı ve gözlerindeki parıltı söylenmemiş kötü şeyler vaat ediyordu.

Ve o yaramaz parmakları hâlâ sanki kendi içine sokarak onu daha yakına çağırıyormuş gibi hareket ediyordu.

Bu bir hile ya da tehlikeli bir oyun olsa bile, Faunus onun o anda kendisine ulaşmak için her şeyi yapabileceğini biliyordu.

Bir ok, herhangi bir kılıç ya da ateşle tehdit edilse bile Faunus bunu görmezden gelirdi. Bunu yapmak için önüne çıkan her şeyi, bir insanı, bir İblisi, başka bir Duskwalker'ı, zavallı masum bir masayı parçalardı.

Kız sanki onun yıkımıymış gibi, dizlerinin üzerine çöktü, elleri kızın omuzlarına *çarpmadan* önce her ikisi de keresteye *çarptı*. Pençeleriyle üzerinde yattığı şilteyi deldi.

Havadaki aroma kapıdan beri çok güçlüydü ama şimdi boğucu bir hal almıştı. Faunus ona doğru soluk soluğa gelmeye başladı, o tatlı uyarılma kokusuna bu kadar yakinken nefes almakta zorlandığı için dişleri ayrılıyordu.

Gözlerini onun gözbebeklerine dikmiş, alt dudağını ısıırıyordu. Aralarından gelen gıcırdama sesinden parmaklarının hızlandığını anlayabiliyordu.

Yüzü ve göğsü *tatlı* bir pembeyle kızarmıştı. Çok ateşli görünüyordu, sanki içten dışa doğru yanıyordu.

Kahretsın, dokunaçlarının horozunu yakalamak ve dışarı çıkmasını önlemek için hızla kıvrıldığını hissettiğinde lanetledi. *Bunu sakın kalarak yapabileceğimi sanmıyorum.*

Daha şimdiden kendi bedeniyle savaşıyordu ve ona dokunmaya bile başlamamıştı. Bu onu durdurmuyacaktı.

Ona her zaman istediği ve asla mümkün olduğunu düşünmediği bir şey sunuyordu. Dokunacaktı

Yaptığı son şey olsa bile bu küçük insan.

Dudaklarından gizli bir inilti döküldü. Bu melodik sesin tadını çıkarabilmek için gözbebeklerinin bir anlığına kararmasına neden oldu.

Parmaklarının hareket etmeyi bıraktığını ve ondan kaydığını fark ettiğinde, içinden yükselen tehditkâr hırıltıyı zapt edemedi.

"Durma," diye ısrar etti.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ama bana dokunacağını sanmıştım."

Az önce tanık olduğu şey onu öylesine tahrik etmişti ki, bir sonraki sözleri için utanma nezaketini bile göstermedi.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf etti, sesi boğuk ve gergindi. "Önce nerene dokunulmasından hoşlandığını bana göstermeni istiyorum."

"Seksin ne olduğunu, ne yaptığımı bildiğini söylemiştin." Kaşları daha da çatıldı. "Bunu daha önce hiç yapmadıysan bu nasıl mümkün olabilir?"

Altındaki baştan çıkarıcı yaratığa karşı koyamayan Faunus, parmaklarının ve pençelerinin arkasını çenesinin altında gezdirebilmek için bir elini kaldırdı. Sadece küçük bir ten teması bile harika hissettiriyordu. Bu sırada derin bir kıkırdama duydu.

"Çünkü yıllardır siz insanların tadına bakmasını, dokunmasını ve sevişmesini izliyorum."

Kız, Faunus'un çoğunlukla masum olan dokunuşu karşısında ürperip başını yana eğdiğinde Faunus elini ters çevirdi ve işaret pençesini kızın boynunun yan tarafına geçirdi. Kız ona küçük bir çığlık atarken bu kez tüyleri diken diken oldu.

Böylesine harika bir sesi çıkarmanın kendisi olduğu gerçeği midesinin sıkışmasına neden oldu.

"Yani ben senin ilkin mi olacağım?" Yumuşak ve soluk soluğa soruş şekli, bu ihtimalin onu heyecanlandırmış olabileceğini düşündürdü.

"Evet, sen benim ilkim olacaksın."

Ve sonuncusu, diye düşündü.

Çünkü Faunus onun için Mayumi'den başka bir dişi olmayacağını biliyordu. Mayumi onu gitmeye, kendisini koruma görevini bırakmaya ikna etse bile, onu seçmişti.

Tamamen ulaşılmaz olmasına rağmen istediği gelin oydu.

"*Siktir*, Faunus," diye homurdandı eli tekrar hareket etmeye başlamadan önce. Onu pervasızca izlemek için aşağı baktı.

Ondan devam etmesini istediği için minnettardı çünkü daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Temel şeyleri görmüştü. Erkeklerin ellerini bir kadının amında gezdirdiğine tanık olmuştu ama ne yaptıklarını hiç tam olarak görmemişti.

Mayumi ona her şeyi gösterdi.

Ona küçük klitorisini nasıl okşayacağını gösterdi, önce yukarı sonra aşağı gidip daire çizerken bastırdı. Parmakları tekrar içeri girdiğinde, sadece içeri ve dışarı itmediğini fark etti. Bazen derinlerde kalıyordu ve parmak eklemlerinden onları içeride hareket ettirdiğini anlayabiliyordu. Bazen birlikte, bazen ayrı ayrı.

"Geçen gece bana dokunmanı istedim."

O mu yaptı? Hayatı boyunca kendine hiç bu kadar kızmamıştı!

"Giderken istemeyebileceğini düşünmüştüm."

"Bunu benden istediğini nereden bilebilirdim ki?" diye homurdanarak cevap verdi, gözleri kızın hareket eden parmaklarından ya da kıvrımlarından hiç ayrılmıyordu.

"Oldukça açıktım," diye alay etti, göz kapakları adamın gerginlikten olabileceğini düşündüğü bir şekilde titriyordu. Ona biraz zaman tanınması gerekiyordu. Bir insan kadının ne zaman

bir erkeğin onlara dokunmasını sağlamaya çalışıyordu? O, bir Duskwalker, daha az değil mi?

Ancak, bir şey onu yanıt vermeyecek kadar meraklandırıyordu. Kalçalarının arasından gelen koku güçlüydü ama burnunun tam önünde, sadece milimetrelerce uzakta olduğuna *yemin etti* - ki bu imkânsız olmalıydı.

Hızlı koklamalarla ipliği takip etti ve kadının sol göğsüne geldi.

Islak. Her ikisi de sert olmasına rağmen diğerinin kuru olduğunu görebildiğinde sol meme ucu parlıyordu.

Kendine dokundu ve sonra göğsünü bununla kapladı mı?

Boşalana kadar ona dokunmak için beklemeyi planlamış olmasına rağmen, başını çevirerek daha da yakından koklamaktan kendini alamadı. Sonra dişlerini daha da ayırdı ve dilini küçük göğsünün üzerinde gezdirdi.

Diline dokunan şey elle tutulur, yenilebilir bir cennetti.

"Oh!" diye inledi, göğsü daha sert bastırmasını ister gibi eğildi. Kürkü boynundan kuyruğuna kadar dikenleri gibi diken diken olmuştu.

Faunus onun göğsünü dağınık bir şekilde yalamaya başladı ve dilinin üzerindeki o tatlı nektarı tekrar tatmak için elinden gelen her şeyi denedi. *Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var.*

Onun yerine, salyalarını kızın tenine akıtmıştı. Kendi tükürüğünün yanlarından aşağı damladığını görebiliyordu. Yine de uzun, düz yalamalarla daha fazlasını aradı.

"Dilinin daha sert olmasını beklerdim," diye mırıldandı.

Neden böyle düşündüğünü bilmiyordu ama yaptığı işe o kadar dalmıştı ki cevap veremedi.

Nihayet gerçek bir temas kurabildiğine göre, sağ elini kaldırıp başının ve boynunun yan tarafına dolayabildi. Başparmağı yanağını okşadıktan sonra omzunu, kolunu ve hatta seksi sivri *dirseğini* okşadı.

Sonra diğer göğsüne gidebilmek için başını çevirdi ama bunu yalamadı. Erkeklerin kadınlarını baştan çıkarmak için onları emdiğini görmüştü. Oynayacak dudakları olmadığı için hiç bu kadar üzülmemişti.

Küçük ön dişleriyle dikkatlice kemirmeye başladı. Kadının nefesi birkaç kez kesildi ve adam dişlerinin yassı tomurcuğun üzerinde gezinirkenki keskinliğinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. Bir tanesini çimdiklemek için hafifçe ısırıldı.

"Lütfen, Faunus." Mayumi iki elini adamın başının iki yanına koydu ve kaldırabilmek için aşağı doğru okşadı. Onun bakışlarını kendi bakışlarıyla buluşturdu. "Bana dokunmanı istiyorum."

Kafatasının bir tarafı ıslanmıştı ve yüzünü işaretleyen uyarılmışlığı, kalbinin vahşi gümbürtülerle daha hızlı atmasına neden oldu. Dişlerini yaladı, umutsuzca onu çalmaya, tadına bakmaya çalıştı.

"Kendini boşaltmanı istiyorum."

Kadın gözlerini ona dikti. "Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Keşfedici elini göğsünün üzerinde soldan sağa doğru gezdirerek her iki meme ucunu da okşadı. Kızın sırtı sertçe eğildi.

"Ellerinin bu kadar sert olmasını beklemiyordum!"

Onu incittiğini düşünerek elini çekti ve hayatının büyük bölümünde ellerinin üzerinde yürümekten oluşan nasırlarına baktı.

Dudaklarını sıg pantolonundan ayırarak sertçe, "Tekrar yap," dedi.

Gözbebekleri mor renge dönmeden önce sevincinin derinliğini gösteren parlak bir sarı renkte parladı. Karnından başlayarak göğsünü ve sol göğsünü avuçladı.

Sırtı tekrar eğildi, bu sefer başı da onunla birlikte eğildi. Nefesi sanki göğsünden çalınmış gibi kesildi. Onu avuçlamasına bu kadar yoğun bir tepki verdiğine inanamıyordu!

"Neden benim için gelmiyorsun?"

Aşağı doğru kaydıldı, küçük sol meme ucunun dokunuşunun altında hareket ettiğini hissetti. Okşamadığı sağ meme ucunu da dilleyebilmek için başını eğdi.

Kız ona bakarken onun boşalmasını izlemek istiyordu. *Hiç bir insanın arzusunun nesnesi olmamıştım.* O, kendi dokunuşlarının çoğunun merkez noktası olmuştu ve bir kez olsun herhangi bir insanın değil, onun olmak istiyordu.

"Çünkü bunu tek başıma yapmak için yeterince zaman harcadım," diye inledi ve başını öne eğerek canavarın kendisini hapsettiği adama baktı.

Onun farklı oyunbaz dokunuşları karşısında tüm vücudu ürperdi.

İkna etmek için çok fazla şey gerekmedi. Faunus burnunu yaladığında ve ayrı bedenlerinin vadisini görebilmesi için aşağı doğru işaret ettiğinde değil.

Onun için açılmış bacaklarını, elini aşağı indirdiğinde hiç direnç göstermeyen bacaklarını görünce, güzel kalçasını daha da yana doğru avuçlayabilmek için, dilini o parıldayan kıvrımlarda gezdirmek istediğini biliyordu.

"Sadece seni tatmama izin verirsen, Mayumi."

Eğer onu orgazm edecek kişinin kendisi olmasını istiyorsa, o zaman bu tartışmada ona bir santim bile vermeyecekti. Onu diline dolayacaktı. Bunun için *ölüyordu.*

Göğsündeki şey sadece bir alay, yetersiz bir tattı. Hayatının geri kalanı boyunca susuzluğunu giderecekmiş gibi onun sularıyla tıka basa doymak istiyordu.

Kalıcı bir iğki.

"Tamam. Bir şartla." Kadının sesindeki alaycı, muzip, neredeyse *titreyen* ton, adamın endişeyle başını kaldırmasına neden oldu. "Arkana yaslanmanı istiyorum."

Başını hafifçe eğdi. "Neden?"

Anladığı kadarıyla, o sırt üstü yatarken kendisinin dört ayak üzerinde olması çok daha kolay olacaktı. "Yüzüne oturmak istiyorum."

Faunus şaha kalktı ve elini kısa burnunun üzerinde gezdirdi. "Hangisinin üzerinde oturduğuna dair bir yüzüm yok, Mayumi."

Sert kemikten yapılmıştı. Rahat olmazdı.

"Tabii ki var." Eğildi ve adamın gövdesinin bir tarafına bastırmaya başladı. "Ve ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

İlk an mı?

Kendini yana bıraktı, Mayumi'ye güveniyordu ve dürüst olmak gerekirse, onun tadına bakabileceği anlamına geliyorsa, ona ne isterse veriyordu.

Boynunda duran tişörtü yukarı çekip başının üzerinden çıkardı ve kendini tamamen çıplak bıraktı.

Faunus, bacağına başının üzerinden geçirip boğazının hemen altından göğsünün üzerine oturduğunda ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kalın saçları omuzlarına döküldü ve ellerini başının etrafında yere koyduğunda yüzünü çerçeveledi. O narin tellere dokunmak için içini kemiren bir istek duydu.

"Bakalım o büyük, korkunç dişlerin ne kadar uzağa uzanıyor."

Oh. Anlayış kafasına dank etti ve siki dikişinin arkasında güçlü bir sarsıntı geçirdi. Neredeyse dışarı çıkacaktı ama kasık kaslarını zamanında sıkarak bunu engellemeyi başardı - zar zor.

Yüzüne oturmakla kastettiği şey, aslında ağzının *içine* oturmaktı.

İri ellerini kadının kalçalarının üzerine koyarak sıkıca kavradı, sonra çenesini indirebildiği kadar indirdi.

O daha bir Şey yapamadan Faunus onu dizlerinin üzerinde öne doğru kaldırmaya başlamıştı bile.
Burnu

Kedi kafatasıydı, bu yüzden gördüğü diğer Duskwalker kafataslarından daha kısaydı.

Bunun için minnettardı.

Kalçaları kafatasının yanlarını sarmış olsa da, onun altına sığabildi, böylece yer vardı ve onu tamamen içeri sokmadığı için görebiliyordu.

Bunu yapma konusunda tereddütlüydü. Sivri dişleri keskindi ve dört uzun dişi, dikkatli olmadığı takdirde kızın dişlerini ısırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu.

Ya kanamasına sebep olursam? Endişe, boğucu arzusuyla savaştı. *Sadece dikkatli olmam gerekiyor.* Çünkü artık onun tatlı, tahrik edici kokusunun kaynağı sadece bir dil dokunuşu uzağında olduğuna göre, hiçbir şeyin onu tamamen tatmasına engel olamayacağını biliyordu.

Başını hafifçe döndürürken, dili de aynı şekilde yuvarlandı, böylece üst kısmını, tat alma tomurcuklarının olduğu yeri, onun için açtığı o güzel küçük yarıktan kıvrımlarının içine yerleştirilmiş klitorisinin sert çıkıntısına kadar kaydırabilirdi.

"Ngnhh!" dilini kaplayan lezzetli kayganlığın üzerine şiddetle inledi.

Titreyen bir inilti çıkardı ve zihni karardı.

Ellerinden biri yuvarlak kıkına kayd, böylece onu kavrayabilir, yoğurabilir, sadece mükemmel şeyi tutabilirdi, diğeri ise ondan kaçamayacağından emin olmak için beline gitti. Aptalca bir hareketle onu ağzının içinde daha da derine çekti ve bu felaketle sonuçlanan ilk denemesinde yaşadığı coşkunun etkisiyle gözleri karardı.

Faunus, sikinin dikiş yerinden onu koruyan dokunaçlarının uzunluğuna doğru kaymış olmasını umursamadı bile. Ya da içlerinde ağır, kalın bir prekum baloncuğunun yayıldığını hissettiğini. Ya da onu yaklaştırmamanın keskin kedi dişleriyle tehlikeli olabileceğini.

Onu alçalttığında değil, aynı zamanda tamamen doyurmak, tamamen ısıtmak ve tamamen hissetmek için tüm diliyle dar deliğine girdiğinde.

Zihni onun altında eridi.

Fuuuck.

Onun uykulu balkabağı kokusu, insanların 'sarhoş' olduklarında yaşadıkları şeyin bu olup olmadığını merak ettiği noktaya kadar sersemlemesine neden oldu. Vücudu daha da ısındı, zihni o kadar sersemlemişti ki dilini hiç düşünmeden onun dar, dolgun kanalına sokmaya başladı. Hareketleri durgundu, onu yavaşça yalıyordu.

Etleri gerildi.

Dilim onun içinde. Güçlü bir inilti, Mayumi'nin kayganlığıyla dolu ağzını tırmaladı. *Kahretsin, dilim onun içinde!*

Kızın küçük ama sıcak elleri adamın yüzünün serin kemiğine değdi ve adam başının geriye düştüğünü görece kadar gözlerini açtı. Faunus'u titreten, altında kaybolduğu unutulmaz bir çığlık attı.

Kulağa mutluluk verici geliyordu. *Hoşuna gitti.*

Ağzının içinde ne kadar derin olduğu için dilini ondan çıkarmak zordu.

Bunu yaptığında, yanlışlıkla onun klitorisine dokundu.

Dudakları ayrılmış ve gözleri kocaman açılmış halde başı öne düştü. Elleri yüzüne doğru hareket edip yaralı çatlağı avuçladığında irkildi. Kalçaları hareket etmek istercesine seğirirken inlemekle o kadar meşguldü ki, adamın onun elini tuttuğunu ve tutunması için burnunun üstüne yerleştirdiğini fark etmedi. Diğer elini de iyi tarafındaki koç boynuzuna yönlendirdi.

Dilini kıvrımlarına doğru çevirdi, aralarından ve etraflarından geçti. Dağınıktı, hareketlerinin bir düzeni ya da nedeni yoktu ama her birinde nefesinin daha tiz çıkmasından bu hareketlerden hoşlandığı belliydi. Vücudu eğildi. Kalçaları adamın yüzünün etrafında

onu kırmayı bitirmek istediler.

Ona izin verirdi. Başı onun kalçalarının arasında mutlu bir Duskwalker olarak ölebilirdi.

"Boşalacağım," diye o kadar sessiz fısıldadı ki adam bile duymakta zorlandı. "Çok sert boşalacağım."

Lanet dili içinde olmadan olmaz.

Tekrar içeri sokmakta zorlanınca onu kaldırdı. Onu mızrakla deldiği anda, iç duvarları onu sıkıca kavradı.

"Faunus!"

Ağızına sıvı dolmaya başladığında çığlığına bir hırıltıyla karşılık verdi. Kadın seğirdi ve titredi, adam da daha fazlasını vermesi için onu ileri geri hareket ettirdi.

Onun orgazmı çok tatlıydı, çok acıydı ve içinde boğulmak istiyordu. *Mayumi*, zihinsel olarak onun altında inledi.

Faunus, salyasıyla karışan su birikintisi ağzının yarığından neredeyse taşığında yutkundu. Hiçbirini ziyan etmeyecekti. İçmesi gereken oydu.

Aç ağzının içine girmeyi bıraktığında sessizce yalvardı. *Sahip olduğu her damlayı istiyorum.*

Görünüşe göre o da aynı şeyi istiyordu çünkü hafifçe zıplamaya başladı, dilini kendi kendine sürerek yüzünü becerdi. Kızın daha fazla tepki verdiği hassas bir nokta olduğunu fark ettiğinde, dilini o yöne doğru kıvrırdı.

"Evet." Gözlerini kapadı ve öne doğru eğildi, hareketleriyle kendini sabitlemek için kafatasına daha sıkı yaslandı. "Tam oraya."

Dilinin üzerinde aşağı yukarı zıplaması hızlandı ve adam bundan daha mutlu olamazdı.

Dişleri de umurunda değildi.

Eğer kanaması varsa, onun uyarılmışlığının kokusunu alamazdı. Acı çekiyorsa, bunu zevkinin üzerinde hissedemezdi.

Ve bu onun için çok fazlaydı.

Aleti buna tanık olduğu, bunu deneyimlediği için kabardı ve bu, dokunaçlarının zapt edemediği son yumruk oldu. Tamamen dışarı çıktı ve hemen pantolonunun pürüzleri tarafından aşındırıldı.

Yapamam. Pençeleri kadının kıkına saplandı, diğer elini kadının belinden çekerken kadının onu ortalaması gerekiyordu. *Dayanamıyorum.*

Aslında sikine dokunmayacaktı ama buna ihtiyacı vardı. Bunu yaşayıp da aleti dikkat çekmek için çılgınca sarsılmayan bir erkek olabilir miydi? Yaygın zonklamayı hafifletmezse aklını kaçıracaktı. Zaten onun altında nefes nefese, muhtaç bir acı çekiyordu ve daha uzun her saniye kıvranmasına neden oldu, kalçaları bir şeye, *herhangi bir şeye* sokma arzusuyla kalktı.

Faunus pantolonunun düğmeleriyle uğraşmaya alışkındı; onları pek çok kez açmıştı. Yandan yaklaşarak üç düğmeyi kolaylıkla çözmeyi başardı.

Zonklayan, sert ve kaygan çubuğu kavradığında çıkardığı inilti, şimdiye kadar çıkardığı en yüksek ve en acı verici iniltiydi. Yukarı kalktığında kalçaları aşağı doğru eğilmeye çalıştı ve sonra *sertçe* tutuşuna doğru itti.

"Kahretsin, Mayumi," diye homurdandı, dilini, yüzünü, lanet aklını kullanırken onun altında şiddetle titriyordu. "Bunun bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Gözleri yarıya kadar açıldı, böylece ona bakabildi. Tek taraflı gülümsemesi adamın nabzının atmasına ve şişmesine neden olurken, bir damla prekumu kuyuya akıttı.

"Öyle mi?" Bir süre derinlerde kaldı, sonra kalçalarını oynattı.

Bunu *sikimin üzerinde hissetmek istiyorum*. Mümkün olduğunca derine oturmasını sağlamak ve sonra öğüterek onunla oynamak.

Vuruşları kısaldı, böylece yumruğunu horoz başının kenarı üzerinde bükerek şaftının en hassas kısmına odaklanabildi.

Yüzümü tekrar becermesini istiyorum. Daha önce sikilebileceğini hiç düşünmemişti ama işte buradaydı, ilk kez tecrübe ederken yeni bir fantezi kazanıyordu. Halihazırda bunu yaparken onun bunu tekrar yaptığını hayal etmek bile onu daha da derine sürüklüyordu.

Faunus ona karşı derin bir inilti daha çıkararak yumruğuyla dilini bir ritme uydurmaya çalıştı. Aletini aşağı doğru okşadığında geriye, yukarı çektiğinde öne doğru.

Çünkü... gerçekten istediği şey, bu tatlı, küçük amcığı, kendisi için talep edene kadar büyük horozuna çarpmasıydı.

Hareketleri durdu.

"Bekle..." Dönmeye başladı. "Sen-"

Kahretsin. Gözbebeklerinde beyazlar parladı ve çenesini kavrayabilmek için kızın harika kığını bıraktı. Başını öne doğru itti.

"Yapma."

Onun bakmasını istemedi. Faunus neye benzediğini, ne kadar farklı olduğunu biliyordu. Onun vücudundan tiksindiğini ya da bu yüzden durduğunu görmek istemiyordu.

İnsanlarda onun sikinin dibinde bulunan dört uzun dokunaç yoktu. Onları genellekle vücutlarının rengiyle uyumluydu ama onunki açık mordu. Onlarıki pürüzsüzdü, oysa Faunus avucunda şaftının her tarafına yayılan yumuşak sivri uçları hissedebiliyordu. Tek tip değillerdi ama şişkin, hafif sivri baş da dahil olmak üzere her yerde noktacıklar halindeydiler.

"Ama görmek istiyorum," diye fısıldadı Mayumi, sanki bu fikir bile onu heyecanlandırıyormuş gibi amcığı adamın dilinin etrafında kenetlenmişti. "Sikini görmek istiyorum Faunus."

Bakışlarını kızın yüzünde gezdirip ifadesini okumaya çalışırken ciğerleri endişeyle hızla sıkışıp boşalıyordu.

Karnının alt kısmına bastırıldığı dişlerini, burnundan aşağı inip alnına kadar uzanmadan önce fırçalayan yatıştırıcı elleri, onu tereddütle serbest bırakmasını sağladı.

Onun ne olduğunu biliyordu. Onun insan olmadığını ve burada bunu ona yaptığını. Dilinin etrafında kırılğan kalp atışlarını çırpınan amını hissetmesine izin veriyordu.

Bunu ondan bile istemişti.

Sikini daha sıkı kavradığında parmaklarının aralıklarından daha fazla kayganlaştırıcı sızdı - tam da kız bakmak için döndüğünde.

İç duvarları kasıldı ve nefes nefese kalması daha da kötüleşti. Gözlerini dikmiş, onun bu parçasını inceliyordu ve bu birkaç saniyeden ziyade dakikalar gibi gelmişti.

Dokunaçlarının kıpırdanmasını kontrol etmeye çalıştı, ama hareket etme, bir şeye tutunma, sadece kıpırdayan, arayan benlikleri olma ihtiyacı içinde seğirmelerini hissedebiliyordu.

Sadece kurumaya başlayacağından endişe ettiği için, ki bu çok acı veriyordu, elini aşağı ve sonra yukarı salladı, kayganlaştırıcıyı tabandan uca sürdü. Tam daha iyi görebilmesi için elini bırakmak üzereyken Faunus'un boğazı düğümlendi.

İç duvarları o kadar sert bir şekilde kenetlenmişti ki, sanki adamın dilini kendi ağzından emmeye çalışmış gibi hissediyordu!

Bunu yapmamdan hoşlandı mı?

Sadece onaylamak için tekrar yaptı. Sikini yumrukladı ve yukarı çekmeden önce sikinin dibine gömülü keseye kadar okşarken sıktı. Dilini tekrar çalmaya çalışmadan önce alevlenen kenara bile ulaşamadı.

Hatta kadından daha fazla sıvı çıktığını hissetti ve duydu.

Bir şey söylemiyor olabilir ama vücudu onunla konuşuyordu. *Bundan zevk alıyordu.* Bunu bilmek, onun kendi sikini okşamasını izlemekten zevk aldığını bilmek...

Siktir et! Ne isterse yapabilirdi ama şimdi vücudu aşırı ısınmaya başlamıştı. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

Dilini içine sokup çıkarırken onu sabit tutmak için kolunu beline doladığı gibi, hızlı ve kısa vuruşlarla sikini mastürbasyon yapmaya başladığında nefessiz bir nefes aldı.

Kadın istediği kadar izleyebilirdi ama adamın ziyafeti henüz bitmemişti.

Gözleri karardı, üzerine gelen hislerin saldırısı altında artık gözlerini açık tutamıyordu. Kokusu, tadı, diline sürtünmesi. Kalçalarının soğuk kafatasını nasıl ısıttığı ya da hassas tat alma tomurcuklarının içindeki dokuyu nasıl hissettiği. Yumruğu sımsıkıydı, iliklerine kadar sıkıyordu ve kendini bilinçsizce yumruğunun içine doğru iterken buldu.

Yaptığının farkında olduğu tek şey, her yerdeki hareketlerinin parmaklarını kızın yumuşak tenine batırmasına neden olduğunu bildiği halde pençelerini kınına sokmaktı.

Kızın çığlığı, boşalmaya başlamadan önce aldığı tek uyarı oldu. Buna agresif, talepkâr bir hırıltıyla cevap verdi, dilini daha hızlı çevirdi ve hareket ettirdi.

Yutmadı, kadının sularının ağzında kalmasına izin verdi, böylece tadını daha uzun süre çıkarabilecekti. Tek yaptığı, susamış Mayumi'nin kaygan boğazındaki kalıntıları yudumlayarak taşmadığından emin olmaktı.

"Oh, Tanrım! Aman Tanrım!" Kalçalarını ileri geri hareket ettirmek için üzerine eğilmeden önce ellerinin yatağa çarptığını duydu. Hareketleri anlıktı; bahse girerim dişlerinin ona battığını hissediyordu, ama onun coşku dolu çığlığı şimdiye kadar duyduğu en güzel şarkıydı. "İçime. İçime sok."

Gözlerini açtığında, tam da kadının orgazmı azalmaya başlamışken, kadının başının etrafında öne doğru kıvrıldığını gördü. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri normalden biraz daha ıslaktı ve dudakları şişmiş, kızarmış ve ayrılmıştı.

Mor, şehvet dolu bir renk tonuyla ona baktı.

"Lütfen," diye yalvardı, sesi o kadar kırık ve boğuktu ki günahkârdı. Hiçbir şey bu kadar erotik gelmemeliydi.

Mayumi yalvaran bir kadına benzemiyordu. Otoriter, emredici, talepkâr bir kadındı ama sözleri bir yalvarışla söylenmişti. Düşünceleri düğüm düğüm oldu.

"İçine ne koymamı istiyorsun?" diye sordu, dürtmeye devam eden dilini bırakmayı reddederek.

Bu deliğin içine koyabileceği pek çok şey vardı. Parmakları, kuyruğu, bir şamdan. Ona herhangi bir yön vermek istiyorsa daha açık konuşması gerekecekti.

Ona bunu, bunların hiçbirini daha önce yapmadığını söylemişti.

Ona verdiği gülümseme biraz kırıktı, sadece bir tarafı yukarı kalkmıştı. "Sikin."

Boşalmakla tehdit ettiğini düşündüğü noktaya kadar şiştiğinde onu yumruğunda boğdu.

Onun bu sözleri söylediğini duyacağını hiç düşünmemişti. Onun için sadece o anın sıcaklığı olsa bile Faunus'un umurunda değildi. Bu kadına binmeyi o kadar uzun zamandır hayal ediyordu ki, sanki asırlar geçmiş gibi geliyordu.

Ona zarar vermemek için ağzını uzaklaştıran adam onları ters çevirdiğinde Mayumi ciyakladı. Sırtı yatağa çarptı ama adam onu itmeden önce bir şey söylemeye ya da yapmaya fırsat bulamadı.

orta parmağını amına soktu.

Bunu istiyorum. Sikimi onun içine sokmak istiyorum.

Dili onu gerdiğinden, onu hazırlaması gerektiğini *bilerek* hızla işaret parmağını ekledi. Kız dar, küçük ve kırılabilirdi.

Her iki parmağını da karşılayan şey bir rahatlıktı.

Şaftını serbest bıraktı, böylece kendini onun üzerinde tutabildi ve iki parmağını içine pompaladı. Onu.

Mayumi onun için kalçalarını açtı, am dudakları da dahil olmak üzere her yerini ayırarak ulaşmasına yardımcı oldu.

Daha derine. Hem adamın tükürüğünden hem de kendi uyarılmasından sırılsıklam olmuştu, her yeri şişmiş ve sıcaktı.

Kalçaları dalgalanıyor, onun hareketlerini karşılamak için yukarı ve aşağı kalkıyordu. Yüzünü battaniyesine gömüp ısırmadan önce gözleri kapalıydı. Zevkten kendini kaybetmiş bir halde tatlı tatlı ağlıyordu.

Çok sıkı, diye düşündü, onu izlerken başı hafifçe döndü. Sonra onu daha da germek için parmaklarını ayırmaya çalıştığında aşağı baktı.

Nefes nefese kaldı, ellerinden biri adamın elinin arkasını kavramak için aşağıya indi.

Onları tamamen ayıramayınca tekrar denedi. Sonra açtığı boşluğa sığması için bir üçüncüsünü içeri sokmaya çalıştı. Yapamadı.

Faunus inledi, bu sefer dehşet içinde, başını eğip alnını kızın alçalan karnına bastırdı. Adam parmaklarını hareket ettirdikçe kadın da parmaklarına sürtünmeye çalışıyordu.

Sığmayacağım. İhtiyaç içinde tüm yüzünü ona doğru kaydırdı. *Onun içine sığmayacağım.*

Parmakları uzun ve kalındı ama dirseklerine yaslanıp boştaki eliyle sikini tekrar kavradığında, tuttuğu kolanın daha da kalın olduğunu anladı.

Yeni keşfettiği bağımlılığıyla kendini yatıştırmak isteyerek parmaklarını diliyle değiştirebilmek için çıkardı. Kendini serbest bırakmak için yumruğunu shaftının etrafında pompaladı, bunu onun içinde yapamayacağını biliyordu.

Onu beceremem. Benim için çok küçük. Ya da adam onun için çok büyüktü. Her iki durumda da bu imkânsızdı. "Faunus mu?" diye fısıldadı adam klitorisini yaladığında, muhtemelen adamın neden onu sikmeye çalışmadığını merak ediyordu.

Parmaklarını çektiği için onu monte ediyordu. "Seni istediğimi söyledim. Sikini istediğimi söyledim."

Ona bakmak istemeyen Faunus gözlerini kapattı. Kızın yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemiyordu, sesini de duyabiliyordu.

"Yapamam," diye açıklamaya çalıştı, yumruğunu pompalarken cevapsız bir özlem ve derin bir zevk içinde titriyordu. "Sadece... böyle yapmama izin ver. Boşalırken seni tatmama izin ver." Aleti kabardığında bir inilti çıkarırken klitorisini yanlara doğru dilledi. Çok yakındı, çok, çok yakındı. "Lütfen, Mayumi."

Boştaki elini kızın yan tarafına doğru kaydırarak göğsünü avuçladı, sert nasırlarıyla göğüs uçlarını aşındırmak istiyordu.

"Benim için tekrar gel," diye yalvardı, yaklaşan salıverilmesine hazırlanmak için dizlerini ayırdı. Kasıkları spazm geçirdi. "Tadın çok güzel."

Hatta dilini bir an için uzaklaştırdı, böylece tüm yüzünü onun parlayan, sırılsıklam kıvrımlarına sürtebildi ve kafatasının her tarafına bulaştırdı. Ona buna ne kadar bayıldığını göstermeye çalışıyordu.

Bunun için duyduğu bariz çaresizlikten mi, avucunun meme uçlarını doğru şekilde

okşamasından mı, dizlerinin üzerinde onun üzerinde mastürbasyon yapıyor olmasından mı, yoksa dilinden mi kaynaklandığını bilmiyordu, ama bunlardan biri ya da hepsi onu uçurumun kenarına itti.

Sadece damlamasını engelleyecek kadarını yaladı, böylece kemiği onu okşamak için kullanarak yüzüne tekrar sürebilecekti.

Onu becermek istiyorum. Bunu o istedi. O istedi.

Yüzünün yan tarafını kasık tümseğinin üzerine kaydırıldı ve kalçasına doğru titreyen bir inilti verdi. Dokunaçları kendi içine kıvrılırken kuyruğunun ucu gergin bir şekilde kıvrıldı, tohumu yükselmeye başlarken bir şeyi kavramak istiyordu.

Bu amcığt benim yapmak istiyorum. Onu sadece ben alabileyim diye germek, bunun için yalvartmak. Bana ihtiyacı olsun. Onu sahiplenmek istiyorum. Onu tohumlarımla doldurmak istiyorum. Ben... nhnn... siktir.

Titreyen çenesi, tam da siki şişip kalınlaştığı sırada yüksek sesle inlerken ayrıldı. İlk zihin uyuşturan, vücudu titreten, mutluluk dolu patlamasını serbest bırakmadan hemen önce sivri uçları sertleştiğinde elini hareket ettirmeyi bırakmak zorunda kaldı.

İlk meni ipinin gücü ve hacmi altında yere sıçradığını duydu.

İkinci, ardından üçüncü bir fışkırmayı serbest bıraktığında nefes nefese kalmış ve sarsılmıştı. Faunus onun yerine onun sıcaklığıyla korunmak istediğinde yere doğru salınırken bu böyle devam etti.

Kükremek için çok uzaktaydı, çok kaybolmuştu.

Ona ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Başının ağırlığı altında küçük bedenini karnına doğru eziyor muydu? Eli göğüs kafesinin yanında gevşek mi yoksa sıkı mıydı?

Eğer ona zarar veriyorsa.

Hissettiği mutluluk, sikinin nabız gibi atıp sarsılmasından başka bir şey düşünemeyeceği kadar derindi. O kadar sert boşalıyordu ki, sonunda meni keselerini tamamen boşaltacağını düşündü.

Hayatının en yoğun orgazmlarından birinde kendini sabitlemeye çalışmayı bitirdiğinde, onu sabitlemekten başka bir şey yapamadı. Artçı şoklar vücudunun garip ve tuhaf bölgelerine saldırırken birkaç saniye boyunca tüm enerjisi tükenmişti.

Kafatasındaki çatlak, kalbinin ne kadar sert pompaladığından dolayı normalden biraz daha belirgin bir ağrıyla gümbürdedi, ama çoğunlukla iyiydi.

Sonunda başını kaldırdı ve Mayumi'nin yatağa doğru gevşemiş olduğunu gördü. Göğsü hızla inip kalkıyordu ama son orgazmı onu zayıflatmış gibi görünüyordu.

Faunus yumuşamakta olan sikinin henüz dikişinin içine girmemiş olmasını umursamadı. O anda hiçbir şey onu Mayumi'yi kollarının arasına almaktan alıkoyamazdı, Mayumi bile. Dizlerinin üzerinde, baldırlarının üzerine oturdu, böylece Mayumi'nin çıplak, durgun formunu yayılmış iri kalçalarının üzerinde tutabildi.

Ona özgürce izin verdiğinde şefkat kabardı.

Gerçek olamayacak kadar güzel, mükemmel.

Bunun da rüyalarından biri olmasından endişeleniyordu. Eğer öyleyse, hiç uyanmamayı umuyordu.

Faunus Mayumi'nin hafif kilosunu sadece sol koluyla kavradı ve elini her iki kış yanağının altına koyarak Mayumi'yi ön kolunun üzerinde tuttu. Katlanmış dizleri, kasıklarının ve kalçasının kıvrımlarına baskı yaparak onu kilitledi.

Onun kendisine doğru kıvrılmasına, yumuşak, sıcak nefeslerinin karnının üzerinde dolaşmasına bayılıyordu. Elleri karnının üzerinde gevşekmiş gibi duruyordu - bu da onu uysal gösteriyordu.

Geçen sefer aceleyle bıraktığı tişörtünü tekrar üzerinden çıkarmalıydı ama yüzünün çıplak göğsünün yan tarafına yaslanmış olması da hoşuna gitmişti. Uzun, siyah kürküne sürtünürken göğüs kafesinin sert kemiğine aldırıyor gibi görünüyordu.

O an huzurluydu.

Ve onun için bu mutluluk verici bir dinginlikti. Özellikle de sağ elini yukarı uzatıp pençelerinin arkasını kızın elmacık kemiğinin yan tarafına sürttüğünde.

Uzun zamandır bu küçük İblis Avcısı'nın kollarında rahatlamasını hayal ediyordu. Ona bakmayı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek dokusuyla yakınlaşmayı arzulamıştı.

Şimdi de öyle yaptı, pençelerini saçlarına geçirerek her bir tutamı parmaklarıyla selamlayabildi. Parlaktılar ama aynı zamanda kendi tarzlarında kabaydılar. Bu onları daha az yumuşak ya da kendini onlara doladığında daha az kışkırtıcı yapmadı.

Sarkık, yarı atılmış göz kapakları sadece onun yüzüne bakabilmek için genişledi. Hâlâ nefes almaya çalışıyordu ama her nefes alışında biraz daha rahatlıyordu.

Yorgun görünüyor. Gözlerinin alt iç köşelerinde ilave bir kırışıklık vardı.

Faunus, karanlık bulut örtüsünün arasından geçmeye çalışan loş ışıktan hâlâ sabahın erken saatleri olduğunu anladı.

Hiç bu kadar erken uyanmazdı ve gecenin bir yarısı uyandığından beri iyi uyuduğundan şüpheliydi. Faunus o zaman ona dokunmak, uyurken yüzünü okşamak, saçlarını okşamak istemişti ama onun istemediği ya da razı olmadığı bir şeyi yaparken yakalanmak istememişti.

Az önce birlikte yaptıklarından sonra, daha masum ama hayranlık uyandıran dokunuşlarının kabul edilebilir olduğunu hissetti. Onun için daha savunmasızdılar.

Ona arzuladığı şeyin sadece vücudu değil, her şeyi olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Pençe uçları ensesinde gezinirken çıkardığı küçük miyavlama büyüleyiciydi.

Onu yatıştırmak için bunu tekrar yaptığında, yüzünü ona daha fazla gömerken bir miyavlama daha verdi.

Şömine şimdi tüm gücüyle yanıyordu. Ona bu kadar yakın olduğu için rahatsızdı ama o kütük parçasını eklediği için minnettardı. Aksi takdirde, evi hâlâ buz gibi soğuk olacaktı, tıpkı biraz daha düzgün kesmek için dışarı çıktığı zamanki gibi. Kendisini yatağı olarak kullanan güzel dişiye dokunmak için yoğun ve rahatsız edici bir ihtiyaç duyduğundan beri uyuyamamıştı.

İçeri girdiğinde karşısında böyle bir manzarayla karşılaşmayı hiç beklemiyordu ama yine de bunun için minnettardı. Hala onun üstünde uyansaydı bugün bunların olup olmayacağını merak ediyordu.

Tek başınaydı ve çoğunlukla insanların özel olarak yaptığını gördüğü bir şeyi yapıyordu.

"Sana kızgın olmadığımı sanma," diye mırıldandı. Yine de başını öne eğdi, böylece adamın ensesinde oynayabileceği daha fazla yer oldu.

"Peki bana ne için kızgın olabilirsin?" diye sordu sesinde bir espri ile.

Eğer her şeyi doğru anlattıysa, kız onun dokunuşuna sadece rıza göstermekle kalmamış, aynı zamanda bunu istemişti. Sonra da onun kendisi için defalarca çılgılık atması için elinden geleni yapmış, onu dilinin altına ve üstüne boşalmaya zorlamıştı. Gördüğü kadarıyla, bu bazen bir insan için başarılması zor bir görevdi ve bunu başardıklarında, kadın genellikle sonrasında daha mutlu görünüyordu.

Adam kızın boynuyla oynadıkça, ara sıra pençelerini saçlarına geçirip kafa derisinde dans ettikçe, kızın gözleri daha da kısılıyordu.

Küçük bir esneme bile yaptı.

Onun bu şekilde uykuya dalabilmesi için derin bir güven duygusu olması gerektiğini biliyordu. Kız ona karşı çırılçıplakken onu okşuyordu. Tek koluyla onun tüm ağırlığını destekliyor, vücuduyla onu koruyor ve ona sıcaklığını veriyordu.

"Bana istediğimi vermedin," diye mırıldandı, sesi öncekinden daha da yumuşaktı. Sonra gözleri tamamen kapandı. "Bir dahaki sefere bana versen iyi edersin. *Yoksa.*"

Adam cevap bile veremedi, kadın dışarı çıkmıştı.

Görünüşe göre uykusuzluk ve yoğun sabahları onu çok yormuştu. Dudaklarını ayırarak ona karşı hafifçe horlamaya başladı.

Sözleri ona ağır gelmeseydi Faunus kıkırdayabilirdi.

Daha fazlası olabileceği için sevinmesi gerekirdi. Birleşene kadar vücudunun onunkine gömülmesini istediği için tatmin ve zaferle dolmalıydı.

Ama değildi. *Ben uymayacağım.*

Bu sözler artık hüznü bir mantraya dönüşüyordu.

Sığmaya çalışabilirdi ama Faunus onun aletinin çevresini ve şimdi de kanalının sıkılığını biliyordu.

Hiç uyumlu değillerdi.

Eğer denersem onu kırarım. Kuyruğu tedirginlik içinde ahşap zemine sürtündü ve sallandı.

Onu öldüresiye sikmeye çalışsa çok hoşuna gidecek olsa da, sırf fantezilerini gerçekleştirebilmek için ona ağır bir zarar vermek istemiyordu.

Kollarını ona doladı ve kedi çenesinin yan tarafını ona sürttü. *Sana daha yakın olmak için her şeyimi verirdim, Mayumi.*

Geri çekildi ve mutfak penceresinden dışarı bakabilmek için başını omzunun üzerinden çevirdi.

Bir yolu var mı?

Bu evin ve insanlara ait kuzey topraklarının ötesinde... Kendisine asla dönmeyeceğine dair söz

verdiği Peçe'ye geri dönerse, cevabı bulabilecek miydi?

Faunus, sadece gelini olmakla kalmayıp ona bir çocuk da vermiş olan bir insan yoldaşı olan en az bir başka Duskwalker biliyordu.

Çocukların seks yoluyla doğduğunu bilecek kadar uzun süredir insanlar üzerinde çalışıyordu.

Magnar geliniyle samimi olmayı başarmıştı.

Elbette, boynuzlu Duskwalker'ın dişisi Delora, Mayumi'den daha uzundu. Magnar, Faunus'tan çok daha büyük değildi ama bir şekilde bunu başardılar.

Bunu nasıl yaptı? Faunus kendisine fırsat verildiğinde onlarla konuşmak için biraz daha kalma tekliflerini kabul etmediği için kendine lanet etti. Şu anda aradığı cevaplara sahip olabiliyordu.

Bunun yerine, Mayumi'ye ulaşmak için acele etmiş, onu görebilmek için uzun bir mesafe kat etmişti. O sırada tek düşündüğü onu korumak ve aynı zamanda Peçe'den kaçmaktı.

Bu cevapları bilmesi gerekeceğini hiç düşünmemişti.

Faunus Mayumi'yi dikkatlice yatağına yatırdı, yatağı kendisi temizlediği için üzerinde hiçbir pislik kalmamıştı. Tohumu dizlerinin arasında büyük bir su birikintisine dönüşmüştü ama yatağın hemen dibinde yerdeydi.

Faunus fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek mutfak tezgahında bir bez buldu ve vücudundan gelen pislği temizledi. Tohumunu sildikten sonra onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden sadece... kanıtlardan kurtulmak için sırlıklam bezi ateşe attı.

Sonra kesip kapının yanına bıraktığı odunlara doğru yürüdü. İlk kütüğü almak için eğildiğinde tüyleri kabardı, Mayumi'nin üzerine yürüdüğü anı tüm vücuduna bir heyecan yaydı.

Kendini parmaklarken beni mi düşünüyordu?

Buna hâlâ inanamıyordu! Az önce yaptıklarına ve yüzünün her yerinde hâlâ onun tahrik kokusunu alabildiğine inanamıyordu.

Eğer yapabilseydi, asla çıkarmazdı. Bu kokunun yüzünde kalıcı olmasını istiyordu. Sonsuza kadar. Mayumi sonsuza dek onun kedi kafatasına sahip çıkacaktı. İşaretliyordu.

Aleti dikişinin arkasında kıpırdandığında bir ürperti ile odunları toplamayı bitirdi ve diğerlerini duvara yığdığını gördüğü yere koydu.

Gömleğini aradığında bulamadı ama pelerinini askıdan aldı ve omuzlarına yerleştirdi. Başını örttü, koç boynuzları yüzünün kenarlarında kıvrıldığı için bunu yapmak kolaydı.

Ayrılmak için dışarı çıktığında, düşüncelerinin üzerinden uzun süren bir şüphe geçti. Ya *yine* üşürse?

Daha önce taze karın içinden çıkardığı ağaca baktı.

Öfkeyle, dışarıdaki ayakkabılığın üzerine yerleştirdiği baltayı aldı ve daha fazlasını kesmeye başladı. Çok daha fazlasını. Birkaç gün yeteceğini umuyordu. Özellikle de Faunus'un o kadar uzun süre gitmeye niyeti olduğu için.

Peçe'ye gideceğim, dedi kendi kendine doğranırken. *Cevapları bulacağım* - ister sevindirici ister cesaret kırıcı olsunlar.

Burada oturup düşünmezdi. Bu dünyada tereddüt edecek kadar zamanı olup olmadığını bilmiyordu. Faunus, eğer bu şekilde yakınlaşma ihtimalleri varsa onu tekrar reddetmek istemiyordu.

Ayrıca o anın heyecanına kapılıp aptal gibi *davranacağından* da endişe ediyordu.

Mayumi'nin uyanmak için verdiği mücadele, çoğu zaman olduğu gibi zorlu bir savaşı.

Vücudunun memnuniyetle titremesi ama aynı zamanda hafif bir acıyla zonklaması, yastığına memnuniyetle iç çekmesine neden oldu. Sıcak, limon otu kokusu ve kürk hissiyle sarılmış olsaydı yatakta kalırdı ama bunların hiçbirini hissetmediğinde ayağa kalktı.

Ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu ama şöminenin sıcaklığı azalmıştı ve güneş onu loşluğa iterek gitmişti.

Ona içeride benimle kalabileceğini söylemeliyim. İsteddiği zaman içeri girebileceğini.

Mayumi istemeye istemeye ateşe yeni bir odun attı ve ardından giyinmek için çalışmaya başladı. Aç ve susamıştı ve Faunus'u bulmak istiyordu.

Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım, diye düşündü dudaklarını kıvrıran bir gülümsemeyle. *Bugün çaya bile ihtiyacım yok.*

Parlak gözlü, gür kuyruklu ve... mutluydu.

Mayumi nadiren mutlu olurdu.

Ayrıca hiç bu kadar zorlanmamıştım. Aslında, hiç bu kadar heyecanlandığımı sanmıyorum. Mutfak rafından kendine bir armut alırken alt dudağını ısırdı.

Tam bir ısırık almak üzereyken, başını geriye atıp gülebilmek için ağzını geri çekti. *Ve onun siki!*

Çok garipti ve her parçasını istiyordu.

Sadece üstten görmüştü ama kalın ve uzun olduğunu, muhtemelen içine ancak üçte biri kadar sığacağını biliyordu. Buna aldırmadı. Alabileceği kadarıyla ağzına kadar doldurulursa, etrafında iç çekeceğini biliyordu.

Yine de biraz büyük görünüyordu. Genişliği şok ediciydi ama biraz acıya aldırmıyordu.

Kahretsin, acı içinde yaşamıştı. Sırtının tamamını kaplayan kötü bir yara izi ve sol pazusunda bir tane daha vardı - İblis Avcısı olarak karşılaştığı tehlikelerin kanıtı. Sol uyluğunda da sığ bir yara izi vardı.

Sonunda dişlerini armuda geçirdiğinde, armudun tatlı suları belirgin bir çıtırtıdan sonra ağzına doldu, gözleri mizahla eğildi.

Yine de dokunaçları beklemiyordum. Ne beklediğini gerçekten bilmiyordu ama kesinlikle *bu değildi.*

Arkaları pürüzsüz koyu mor renkteyken, iç kısımları çok daha açık renkteydi. İç kısımlarında küçük diken benzeri sivri uçlar fark etmişti ve bu sivri uçlar adamın sikini de kaplıyordu. Tuhaflığına rağmen, insanlarda gördüğü benzer bir fallik şekil vardı. Şaftı mor olabilirdi, ancak normalden biraz daha sivri olmasına rağmen bir erkeğinki gibi genişlemiş bir kafası vardı.

Alt tarafını görmeyi hiç başaramamıştı, bu yüzden kesesinin neye benzediğini merak etti.

Umarım yakında öğrenirdi. Hatta bu gece.

Az miktarda su içtikten sonra kürk mantosunu askıdan aldı ve dışarı çıktı.

Fırtına can sıkıcı bir şekilde hâlâ devam ediyordu. Soğuk ve serin havaya aldırmadan verandaya çıktı. Hemen Faunus'un genellikle daha canavar formunda kıvrılıp uyuduğu yere baktı. Orada değildi.

Açık kapının arkasındaki verandada büyük bir tomruk yığını olduğunu fark etti. Yağan karın görebileceği kadar uzağa bakmadan önce kaşlarını çatı.

"Faunus?" Yanıt alamayınca ya da adam gelmeyince tekrar bağırdı, "Faunus!" Hiçbir şey çıkmadı.

Mayumi kütüklere göz gezdirdikten sonra önlerine doğru yürüdü ve ellerini kalçalarına koydu. Dudakları sıkıca birbirine yapıştı.

Orada çok şey vardı. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla. Alt göğüs kafesine kadar ulaşan bir yükseklikte duvara karşı bir üçgen şeklinde istiflenmişti. Bu birkaç günden daha fazlaydı.

"Faunus!" Mayumi daha da yüksek sesle bağırdı, başını açıklığa doğru çevirirken gözleri kütüklerin üzerinde kaldı.

Bu kez bir yanıt beklemiyordu; yanıt alamayacağını biliyordu. Beklediği gibi, aldığı tek şey sessizlikti.

Gitti.

Çağrıldığında gelmediği ve tüm bunları onun için topladığı düşünüldüğünde bir araya getirmek fazla zaman almadı. Kendisi yokken ya da en azından fırtına bitene kadar kızın üşümemesini sağlıyordu.

Mayumi sakinleşmek için derin ve geniş bir nefes aldı. Sarsılarak çıktı.

Ayrıca bu onu hiç sakinleştirmede.

Çıplak, buz gibi ayağının altıyla, düzgünce yığılmış yığını topuğuyla tekmeledi. "Ne cüretle gider!"

Öfkeli ve kindar tarafı kütükleri karın içine atmaya başlamak istedi ama mantıklı tarafı bunu yapmamasını söyledi. Bunun yerine, elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılırken onların verandasında yuvarlanıp dağılmasını izledi.

Öfke kanında kaynıyor, etinin yüzeyini ısıya zorluyordu. Kızarcığını biliyordu.

"Bana veda etmeden ya da geri dönüp dönmeyeceğini bile söylemeden gitmeye nasıl cüret eder?" diye kendi kendine homurdandı. "Benimle konuşmadı bile."

Bir anda yok oldu.

Erkekler beni terk etmez. Ben onları terk ederim!

Mayumi asla kök salmazdı. Her zaman bir erkeği becerirken tatlı sözler verir, taşaklarını boşalttıktan sonra uykuya dalmasını izler, sonra sessizce botlarını alır ve parmak uçlarına basarak ön kapıdan - ya da gerekirse pencereden - çıkar giderdi.

Fethettiği tüm kadınlar için de aynısı geçerliydi.

Bir kez bile utanç yürüyüşü yapmamıştı. Her zaman, çoğunlukla sonsuza dek ortadan kaybolmadan önce istediklerini elde eden tatmin olmuş bir kadının sapkın ıslıklı çalımıydı.

Bazen onları tekrar görüyor ve "neden gittin?" gibi garip bir konuşma yapmak zorunda kalıyordu ama genellikle bir bahaneyle bu konuşmadan sıyrılmayı başarıyordu. Diğer zamanlarda, kasabalarına girip onları sokakta gördüğünde onlardan kaçmak için saklanıyordu.

Mayumi sert bir nefesle içeri girdi ve kapıyı büyük bir gürültüyle arkasından çarparak kapattı. Gözleri evinin tüm duvarlarında parıltılı bir bakışla gezindi.

Bir Duskwalker'ın, o garip siki hissetme nezaketini bile göstermeden onu çivileyip bıraktığına inanamıyordu. Bunu istemişti, bunu istemişti!

Mayumi kendini gümüş tepside sunmuştu ve aldığı teşekkür bu muydu?

Eğer buraya geri gelirse.

Bu düşünce onu duraksattı.

Buraya geri gelirse ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Onu korumak için burada olduğunu söylemişti ve gitmişken bunu pek de iyi yapamazdı. Bu geri dönmeye niyetli olduğu anlamına mı geliyordu?

Mayumi öfkesinin bir kısmının yatıştığını hissetti ama sadece küçük bir miktar.

Geri döndüğünde.

Bunun için kışını tekmeleme dürtüsü güçlüydü ama geri dönerse ya da döndüğünde, ki umarım yakında dönecekti, ona tekrar dokunacak mıydı?

Mayumi tüm hayatını aynı kişiyle iki kez oynamaktan kaçınarak geçirmişti. Yanıltıcı olmak ya da bir insanın duygularıyla çok fazla oynamak istememişti.

Ama... o büyük Duskwalker'ın geri gelmesini *gerçekten de* itiraf etmek istediğinden daha çok istiyordu.

Kalbi ve vücudu tatmin olana kadar onunla oynamak istiyordu. Bunun ne kadar süreceğini de bilmiyordu. Günler, haftalar, aylar... yıllar olabilir miydi?

Mayumi'de sadece onun erişebileceği derin bir şehvet kuyusu vardı - bir insanın asla ama asla tatmin edemeyeceği bir kuyu. Arzusu tamamen meraktan, çoğu kişinin canavar olarak gördüğü bir yarattığı keşfetmekten kaynaklanıyordu.

Bir Duskwalker'ı beceren ilk ya da tek insan olabilir miydi?

Omurgasından aşağı bir arzu ürpertisi yayıldı. Canavar sevici ya da canavar aşığı olduğunun farkındaydı... canavar meraklısı mı? Bunun için doğru ismi bilmiyordu - çünkü insanlığın çoğu için bilinmeyen bir şehvet arzusuydu.

Çoğu kişi gecenin karanlığında ne olup bittiğini merak etmezdi ama o karanlığı her zaman tahrik edici bulmuştu. İnsanlar genellikle karanlıktan korkarlardı çünkü karanlıkta yalnız olmadıklarından korkarlardı, bu yüzden kendini sık sık bir gölge ya da perili görünümlü bir palto karşısında dudaklarını ısırırken bulurdu.

Ancak Mayumi onu tanımakla da çok ilgileniyordu. Faunuslar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyordu.

Şu anda temelde hiçbir şey bilmiyordu.

Nereden geldiğini, nerede yaşadığını ve hayatı boyunca ne yaptığını bilmek istiyordu.

Onun umutlarını ve hayallerini ve bunların bir insanın aradıklarından farklı olup olmadığını bilmek istiyordu.

Sonunda dudaklarından bir iç çekiş çıktı.

Umarım geri döner.

Kızmamaya çalışırdı. Gerçekten denerdi. Ona nereye gittiğini soracaktı ve umarım bu onun hakkında daha fazla şey ortaya çıkaracaktı.

Yine de yakında olsa iyi olur. Mayumi hiçbir zaman sabırlı bir insan olmamıştı.

Faunus tereddütlü, dikkatli ve hesaplı adımlarla Peçe ormanının derinliklerine doğru ilerledi.

Kafatasının beyazlığını pelerininin kapüşonuyla gölgelemeyi umarak başını çok fazla kaldırmamaya çalıştı. Gün ortası olmasına rağmen karanlıktı, sürekli önsezili kasvet ve gölge yaratan tekinsiz ağaçlar vardı ama İblislerin gözlerinin insanlarınkinden daha üstün olduğunu biliyordu.

Her gürültü ürkmesine ve bunu yapan şeyden kaçınmak için yolunu hafifçe değiştirmesine neden oldu.

Dört ayak üzerinde seyahat ettiğinden, yakınlarda bir İblis kokusu alırsa kendini aşağı indiriyordu.

Her ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediği tek yaratık tarafından fark edilmekten kaçınmalıydı. Ne yazık ki, o kişi büyüleri sayesinde tüm Peçe'yi görebiliyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar ortaya çıkabilirdi.

Buraya asla geri dönmek istemedim.

Siyah ve beyazın birbirine karıştığı sisi görmek ya da yaşamın varlığından korkan bir yerin ürkütücü sessizliğini duymak istemiyordu. Ne böcekler ne de kuşlar vardı.

Mideler canlı, hareketli mezarlıklardı - Peçe'nin içinde yaşayan şey buydu, ölüm. Çürümenin kokusu asla gözünden kaçmazdı.

Peçe'nin kenarına ulaşmak için dört ayak üzerinde koşarak bir gün ve bir gece geçirmişti ki bu bir insanın en az dört, hatta beş gününü alırdı. Tehlikeli yolculuğunun geri kalanından önce dinlenmesi ve iyileşmesi gerektiğini bildiği için sınırda uyumuştı.

Beş gündür ihtiyatlı bir şekilde içinde yürüyordu.

Ormanın kuzeyindeki kanyona girdiğinden beri yavaş yavaş güneydoğuya doğru ilerliyordu. Ortadan tamamen kaçınmıştı ama hedefine giden yolu olabildiğince doğrudan yürüyordu.

Şimdi ulaştığı bir hedef.

Faunus, sol elini ziyaret etmeyi planladığı Duskwalker'a ait büyülü yeşil koğuşun içine bastırıldığında rahat bir nefes aldı. Koğuşun bu tarafında hiç İblis dolaşmıyordu ama diğer tarafta uzaktan seslerini duymuştu.

Sallanan ağaçların arasından evi ve içindekileri görmek zor olduğu için sadece birkaç kişi olduklarını hayal etti.

Girmekte olduğu tarafa bir İblis yaklaştığında, ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Utandırıcı bir şekilde saklanmak için ortada.

Peçe'de dolaşma konusundaki endişesini bastırmak için iyi iş çıkarmıştı. Korkusu temelsiz değildi, temkinli olmak için her türlü sebebi vardı ama bunun verdiği histen nefret ediyordu. Göğsündeki duygu örtüsü soğuktu ve o kadar ağırdı ki, üzerinden atıp her zamanki özgür yürekli, sıcak ruhlu haline bürünmeyi ne kadar isterse istesin, bunu başarması imkânsızdı.

Ormanın ortasında bir kulübe vardı. Binaya bu kadar yakın olan ağaçlar neredeyse hiç temizlenmemişti, sanki burada yaşayanlar gizlenen İblisleri asla görmek istemiyorlardı - onlar yokmuş gibi, Peçe'nin içinde değillermiş gibi davranmak için.

Ev, kendisinden en az bir karış daha uzun birini barındıracak kadar yüksekti ve dikdörtgen biçimindeydi. Arka tarafta, yakınında bir elma ağacı bulunan geniş bir bahçe olduğunu biliyordu. Tüm bu hoş kokuları belli belirsiz alabiliyordu ve bunlar duyularını rahatlatmaya yardımcı oluyordu. Onların yanında kendini daha güvende hissediyordu.

Bu evi oluşturan uzun kütükler oldukça yeniydi ve sundurma çoğunlukla hava koşullarından zarar görmemişti.

Eve yaklaştığında durakladı ve iki çift parlayan kürenin zaten ona dönük olduğunu gördü.

Burada bir tane daha var. Faunus ziyaret eden tek Duskwalker değildi.

Bir grup yeşil küre renklerini korudu. Başlangıçta mavi olan diğer küre ise tehditkâr bir kırmızıya dönüştü. Faunus'un ki sarı kaldı. Zarar verme niyeti olmadığı için huysuz Duskwalker için endişelenmiyordu.

Faunus elleri ve pençeleri üzerinde ağaçları yarıp geçtiğinde gördüğü beyaz kurt kafatası ve Impala antilobu boynuzları onun kim olduğunu ortaya çıkardı.

Orpheus, diye içinden hafifçe homurdandı.

Faunus'u meraktan evini araştırırken bulduğunda pek de dostça davranmamıştı. Erkek çok bölgeciydi, tıpkı Faunus'un bir evi olduğunda olduğu gibi.

Ne yazık ki, kendi evi yıllar önce yok edilmişti. Bu onu altüst etmiş ve İblislerle birlikte Peçe'nin ortasında bir konut bulmasına neden olmuştu. Kötü bir seçim olduğunu çok geç fark etmişti.

Faunus gözlerini Orpheus'un yanında duran boynuz boynuzlu, tilki kafataslı Duskwalker Magnar'a çevirdi. Öte yandan o, Faunus'u kendi bölgesinde bulduğunda biraz daha misafirperver davranmıştı.

Belki de can havliyle kaçtığı ve kafatasındaki çatlağı kısa bir süre önce elde ettiği için acıma duygusundan kaynaklanıyordu.

"Bu Mavka'yı tanıyorum," dedi Magnar başını Orpheus'a çevirirken. "Sana bahsettiğim koç boynuzlu olan."

"Gelinlerimiz burada," diye homurdandı Orpheus. Eve yaklaşmak için bir adım geri çekildi.

Faunus durakladı ve gözbebekleri sarı rengiyle parlarken başını derin bir şekilde yana eğdi. *Gelinler mi? İkisi de bir insana mı bağlanmış?*

Orpheus'un saklamak ve beslemek için bir ruh elde ettiğini hiç bilmiyordu.

Merakı kayboldu ve ardında kalbinin etrafında karanlık ve ağır bir kafes bıraktı. Her ikisi de onun asla elde edemeyeceği bir şeyi elde etmişti ve bu da gözbebeklerinin dizginlenemez bir kıskançlıkla parlak bir yeşil renkte parlamasına neden oldu.

Duygularının çoğuna yaptığı gibi bunu da bastırdı, böylece gözbebeklerini o renkte tutmak o kadar yaygın değildi. Bunun yerine, korkunç bir sızı gibi zihninin gerisinde kaldı.

Magnar, gözbebekleri meraktan parlak sarıya dönmüş Faunus'a doğru bir adım daha yaklaştı. Orpheus korumacı bir tavırla eve doğru bir adım daha attı ve Faunus'un evlerini düşündüğü yere yaklaştı.

gelinler vardı.

"Ona güvenilebileceğinden emin misin?"

"Evet. Sana güvendiğim kadar ona da güveniyorum." Bu da gerçekte çok az şey ifade edebilirdi. Magnar başını eğdi, Orpheus'un tereddütünü umursamıyor gibiydi. "Kitty, burada ne işin var? Peçe'ye dönmeye hiç niyetin olmadığını söylemiştin."

Homurdanarak, devam eden hisleri ve bu terk edilmiş ormanda bulunma zorunluluğundan duyduğu huzursuzluk yüzünden biraz sinirlenerek, formunu değiştirmeye başladı. Dönüşüm vücudunu ayakta durmaya daha uygun bir hale getirirken, Faunus çıplak ayaklarının üzerine kalktı.

"Benim... bazı sorularım var," diye yanıtladı Faunus, gözünü en yakın tehdit olan Orpheus'tan ayırmamaya dikkat ederek.

Artık canavar formunda olmadığından, özellikle de gömleksiz olduğundan ve pelerini ile pantolonundan başka bir şey giymediğinden, vücudunu silkeleyerek üzerinde biriken yaprak çöplerinden arındırdı.

Faunus hiçbir zaman kıyafet giymekten hoşlanmamıştı ama bir zamanlar yakınında yaşadığı İblisler bunu tercih etmişti. Değer verdiği tek giysi parçası peleriniydi ve o da kafatasını sakladığı içindi.

"Ayrıca," diye başladı, Orpheus da yaklaştığında onu daha dikkatli izliyordu. "Benim adım artık Kitty değil. Artık Faunus'um."

Faunus kaba olmamak için kapüşonunu indirdi.

Hem Orpheus'un hem de Magnar'ın gözbebeklerinin kendisine doğru bembeyaz parıldamasından nefret ediyor, kesinlikle tiksiniyordu. İsteddiği son şey, içinde bulunduğu durum için sempati duyulmasıydı.

Bunu değiştirmek ya da düzeltmek için yapılabilecek hiçbir şey yoktu ve süregelen kıyameti üzerinde durmaktansa bunu tamamen görmezden gelmeyi tercih etti.

Faunus hislerinden kaçtığını biliyordu, belki de sağlıksız bir şekilde, ama bunu hemen kabullenmişti. Ölümün başına geleceğinin hiçbir zaman garantisi olmamıştı, sadece yüksek bir ihtimal olduğunu biliyordu.

Hayatından geriye kalanların tadını çıkarabilirdi ve eğer bunun içinde küçük bir insan varsa, bundan büyük mutluluk duyacaktı.

Orpheus'un oldukça gergin görüldüğünü fark eden Faunus kaslarını gevşetti. Hafif bir kıkırdamaya zorladı.

"Bu kadar endişeli görünme," dedi Faunus ona, ses tonunda mizah vardı. "Siz yokken evinizin etrafında sinsice dolaştığım gün için özür dilerim. Kendi türümün kokusuyla kaplı bir ev gördüğümde çok meraklandım."

"Sana saldırdığım için özür dilerdim ama benim bölgemde olduğun için bunu hak ettin." Orpheus kollarını kavuşturdu ve başını yana çevirdi. "Ama Reia'dan uzak durduğun sürece özrünü kabul ediyorum."

Faunus tısladı. "Hâlâ her zamanki gibi huysuzsun. Sanırım bu Reia senin dışın?"

Duskwalker'dan yumuşak bir hırıltı geldi ve Faunus bir kez daha kıkırdadı. *Görünüşe göre dışı konusunda da evi kadar bölgeci.*

Gözbebekleri mizahla sarı renkte parladı. Bakışlarını, başını neredeyse ters çevirecek kadar eğmiş olan Magnar'a çevirdi. Faunus sadece bu hareketten bile Magnar'ın kendisiyle ve belki de Orpheus'la aynı gelişim seviyesine ulaşması için önünde daha uzun bir süre olduğunu biliyordu.

"Delora ve Fyodor nasıl?" Faunus sordu.

Hiçbir Duskwalker birkaç adımdan fazla yaklaşmadı, bu da onun varlığını memnuniyetle

karşılasalar da ona gerçekten güvenmediklerini gösteriyordu.

Magnar'ın başı tekrar düz pozisyonuna döndü. "Delora iyi. Şu anda içeride

Orpheus'un gelini kendi elbisesini yapmayı öğreniyor. Fyodor'un nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama umarım iyi gidiyorlardır."

Faunus'un başı aniden geriye döndü.

"Kendi yavrunun ne durumda olduğunu nasıl bilmezsin?" Avluda tavşan kafataslı küçük bebek Mavka'yı aramak için iki erkeğin etrafına bakınırken buldu kendini. "Burada seninle olmaları gerekmiyor mu?"

Yavaşça Magnar'ın gözbebeklerinin derin bir maviye dönüşmesini izledi ve ardından fark edilir bir iç çekti. "Gittiler."

En kötüsünden korkarak göğsünde soğuk bir patlama hissetti.

Sakin bana... Faunus'un başına gelen onların yavrusunun da başına gelmiş miydi?

"Gitti mi?" diye sordu boğazını tıkayan bir sıkıntıyla. Boğazından değil de zihninden konuşabildiği için şükrediyordu, çünkü tek bir kelime bile söyleyebileceğinden emin değildi.

"Birdenbire büyüdüler," dedi Orpheus başını sallayarak, Magnar'ın bunu genişletecek düşünceden yoksun olduğunu görerek. "Bir geyik yediler ve sadece boynuzlarını değil, görme yetilerini de kazandılar. Yetişkin olduklarından ve dolaşmak istediklerinden burada kalamadılar."

Faunus kedi çenesinin altını avuçlarken, "Anlıyorum," diye karşılık verdi. Sonra bir ön pençesiyle yan tarafına vurdu. "Şey, bu hayal kırıklığı yarattı. Onlarla tekrar karşılaşmayı umuyordum."

Faunus küçük Fyodor'la tanıştığı andan itibaren onlara oldukça düşkün ve aşırı meraklı olmuştu. Cinsiyetsiz, görme yetisi ya da tam olarak şekillenmiş bir bedeni olmadan doğan Faunus nasıl meraklı olmasındı ki? Bu şekilde gelişti ve hiçbir şey hatırlayamadığı bir zaman hakkında her şeyi bilmekle ilgileniyordu.

Faunus ayrıca gençle vakit geçirmek istiyordu çünkü asla kendi çocuğuna sahip olamayacağını biliyordu. Bu çok arzuladığı bir şeydi ama onun için ulaşılamaz bir hedefti. *Ölümden daha fazlasını vermek istiyorum. Hayat da vermek istiyorum.*

"Sorularınız olduğundan bahsetmiştiniz," dedi Magnar, gözbebekleri bu konuda neşeli olduğunu gösteren sarı bir renge dönüşerek. "Neden ben?"

"Senin de bir gelinin olduğunu bilmiyordum," dedi Faunus ve burnunu Orpheus'a doğru çevirerek onunla konuştuğunu belirtti. "Yüzlerce yıl boyunca evinize getirdiğiniz pek çok insan arasından birini bulmaya çalıştığınızı biliyordum. Belki ikiniz de sorularıma cevap verebilirsiniz, özellikle de Magnar'dan biraz daha fazlasını bildiğiniz için."

Orpheus'un kolları anlayışla yavaşça açıldı. "Bağlanmak istediğin kendi dişini buldun."

Kalbinin etrafındaki kafes küçüldü, dar duvarlarının içindeki her atışta daha boğucu ve zarar verici hale geldi.

"Evet," diye cevap verdi, kısmen yalan da olsa.

Faunus Mayumi ile bağ kurmak istiyordu ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Bunu dilese, bunun için yalvarsa, *talep etse* bile Faunus asla onun ruhuna sahip olamayacaktı. Onun sevgisini bile elde edemezdi, çünkü bu anlamsız olurdu.

Sadece sahip olabileceği şey için, yani onun arzusu ve arkadaşlığı için minnettar olacaktı.

"Mayumi seni öldürmemeye mi karar verdi?" Magnar sordu, onun hakkında zaten en son buradaydı.

"Hayır, beni şaşırttı." Faunus parlak bir kıkırdama çıkardı. Kalbini sıkıştıran o soğuk kafesin içinde aniden alevlenen sıcaklıkla göğsünü kaşıdı. "Benden oldukça hoşlanıyor gibi görünüyor."

Boşluğun ruhu ona yardım ediyordu; umuyordu ki ondan hoşlanıyordu! Özellikle de kesin olarak

Otoriter, talepkâr, küçük insanın yaptığı her şeye hayranlık duyuyordu.

Evine bin ağaç taşır, bir milyon kütük keserdi. Ne isterse yapardı. Bu onu eğlendirdiği için can sıkıcı bir durummuş gibi davranırdı ve onun bu durum karşısında telaşlandığını görmeyi umuyordu ama yardımını istemesi onu çok heyecanlandırmıştı.

Ona bir şey için ihtiyacı olduğunu. Varlığının hor görülmek yerine kabul edildiğini.

Magnar'dan onun adını duymak başını hafifçe eğmesine neden oldu.

Faunus'un Magnar ve gelini Delora'ya adını açıklaması bir tesadüftü. Görünüşe göre bu, yaklaşık iki gün süren kaçışın ardından yere yığılmadan önce söylediği son şey olmuştu. Pişmanlığın farklı türlerini yaşarken Mayumi aklından çıkmıyordu.

Öleceğini düşündü ve onu daha fazla görmediğine, onu koruması gerekirken korumadığına pişman oldu. Onu bir kez daha görmediği, kendisine söylenmemiş olsa bile sesini duymadığı, uzaktan da olsa kokusunu içine çekmediği için.

Eli, hâlâ hissedebildiği kalıcı bir iz gibi, onun etine dokunmanın hayaleti karşısında seğirdi.

Kızın kokusu son birkaç gün içinde bedeninden silinmişti ama zihnindeydi ve sonsuza dek orada kalacaktı. Onun özünü almış ve sonra da zorla tüm varlığına, her lifine, her hücrelerine dokumuştı. Faunus onu içsel özüne düğümlemişti, böylece onu kendisi için tamamen mahvedebilecek ve lekeleyebilecekti.

Orpheus'un gözbebekleri doğal mavisine dönerken Magnar'ınki yeşile, Faunus'unki ise sarıya döndü. Artık tarafsız bir zemindeydiler ve Orpheus, Faunus'un özlemini çektiği kendi dışısına sahip olduğunu bilerek sakinleşmiş gibi görünüyordu.

"Size elimden geldiğince bilgi vereceğim," diye teklif etti Orpheus, başını omzunun üzerinden çevirip arkalarındaki kulübeye bakarak. "Bir insan edinmenin ne kadar zor olduğunu anlıyorum ve bildiklerimi paylaşmam gerektiğini öğrendim. Başka kimsenin benim gibi acı çekmesini istemem."

Faunus bunun üzerine başını eğdi.

Orpheus'un bir gelini olduğunu bilseydi bile, başlangıçta daha misafirperver olduğu için yine de Magnar'a gelirdi. Magnar onun hayatını kurtarmasına da yardım etmişti.

Orpheus'un yardım etmeye istekli olduğunu bilmek şok ediciydi. Başkalarının dertleriyle ilgilenecek türden bir Duskwalker'a benzemiyordu ama belki de zaman içinde değişmişti. İnsanlığa sahipti, hem de fazlasıyla, ama insanlarla etkileşimleri pek de hoş olmamıştı, bu da duygusal zekâsının çarpıklaşmasına neden olmuştu.

Buraya gelmek bile Faunus için kendi içinde aşağılayıcıydı. Faunus'un her şeyi kendi başına öğrendiği için bu işi kendi başına halledememesi aşağılayıcıydı. Daha önce hiç başkasına yaslanmaya ihtiyaç duymamıştı.

Özellikle de kimsenin ona yardım etmek istemediğini zor yoldan öğrendiğinden beri. Kimsenin onu umursamadığını. Bu dünyada tamamen, tamamen ve acı verici bir şekilde yalnız olduğunu - tıpkı tüm türdeşleri gibi.

Ama bunu kendi başıma öğrenmeye çalışırsam, Mayumi'ye zarar verebilirim.

Avucunu burnundan yukarı ve kafatasının yaralanmamış tarafına doğru gezdiren Faunus, derin bir iç çekmek için dişlerini açtı.

"Mayumi... küçük," diye itiraf etti. Elini ensesine götürerek ovuşturdu ve bu konuda ne kadar garip hissettiğini ortaya koydu. Gözleri bile hem utanç hem de mahcubiyetten kırmızımsı pembeye dönmüştü. "Magnar, gelininin yanında bir çocuk vardı. Ve şu anda bile ikinizin de üzerinde seksin kalıcı kokusunu alabiliyorum."

İkisi de kırmızı bir parıltı verdi, belki de dişilerinin üzerlerindeki uyarılma kokusunu alabileceği anlamına geldiği için öfkelenildiler. Kızgınlık gösterileri geldiği gibi hızla gitti, büyük olasılıkla bunu

da biliyorlardı

Bu, onların ve dişilerinin birbirlerinin bedenleri tarafından işaretlendikleri anlamına geliyordu.

Bu çok açıktı ama belki de bunu açıkça söylemek kabalıktı. Formaliteleri umursamanın ötesindeydi.

"Nasıl?" Faunus ikisine de yukarıdan aşağıya bakarak sordu. "İnsanlar küçüktür ve Delora Mayumi'den çok da uzun değildir."

Çok daha tombul olabilirdi ama Delora Faunuslara göre bile küçüktü. Kırılgan, kırılabilir bir insan. "Başka nasıl olabilir?" Magnar omuzlarını silkerek sordu. "Çok farklı olduğunu sanmıyorum.

Bana anlatılanlara göre insanlar arasında."

Faunus başını sallayarak, "Ben sığmam," dedi. "Çoktan dokundum ve beni içine alamayacağını biliyorum. Bunu yaparsam onu kırarım. O her yerde küçük."

Boyundan göğsüne, kışından sığ ve dar kanalına kadar Mayumi'de büyük olan tek şey parlak kişiliği idi. Ama bu, onu istediği gibi azdırmasına yardımcı olacak hiçbir şey yapmadı.

Ve boşluğun sevgili ruhu, onu inanılmaz derecede *sert bir şekilde* kızdırmak istiyordu. O küçücük dişiye kendi merhametine kalana kadar altüst etmek, bedeninden ziyade zihnini kırmak istiyordu. Onun kıvrınmasını, ağlamasını, yalvarmasını ve akılsızca içine girdiği uyuşmuş, seğiren bir şeyden başka bir şey olmadığını görmek istiyordu.

Sonra o küçük, dar, titreyen küçük kanalı ve rahmi bol miktarda tohumuyla doldurmak istedi, böylece taşacaktı. O kadar dolacaktı ki, kendi vücudu heyecanla içine pompalarken, onu kaplayacak, cinsel kokusuyla onu işaretleyecekti. Onun bu dölle şişmesini istiyordu.

Faunus vücudunu titreten şiddetli sarsıntıyı bastırmak zorunda kaldı.

Soruları vardı. O kadar çok soru vardı ki, düşünmeden içinden dökülmelerine ramak kalmıştı.

Karşısındaki bu iki Duskwalker'ı çok az tanıyor olması ya da sorduğu soruların ve aldığı cevapların hepsi için endişe verici ya da rahatsız edici olması umurunda değildi.

Mayumi onun önceliği idi ve eğer bir şeyi kaçırırsa, buraya geri döner ve o zaman sorardı - her ne kadar sormamayı tercih etse de.

Ayrıca bilmesi gereken başka bir şey daha vardı, o kadar inanılmaz derecede önemli bir şey ki, belki de en yüce soruydu.

Mayumi'nin ruhunu nasıl elde edeceğimi sormam gerek.

Asla ama *asla* almaması için bilmesi gerekiyordu.

Faunus, sis bulutlarıyla kaplı Peçe'ye doğru dört ayak üzerinde huzurlu bir yürüyüş yapmayı umuyordu.

Gece boyunca Magnar'ın koruyucu koğuşunda kalmış, uzun yolculuğu için iyileşmeye çalışmıştı. Peçe'nin içinde dinlenmeyi reddetmiş, türünün isterse günlerce dinlenmeden hayatta kalabileceğine şükretmişti.

Hâlâ onları yoruyor, daha az etkili ve tetikte olmalarını sağlıyordu ama hareket etmeye devam etmek daha iyiydi. Uykuda savunmasız kalırdı ve oyalanırsa bulunma olasılığı daha yüksek olurdu.

Aradığı tüm cevapları elde etmiş ve hatta Delora'yı tekrar selamlama fırsatı bulmuştu. Nazikti, ona karşı bu kadar misafirperver olması hoşuna gitmişti ama biraz da çekingendi.

Reia ise onunla tanıştığı andan itibaren kendini bir kaos yumağı gibi hissetmişti. Orpheus'un bunu yapmasını istememesine rağmen, sadece onunla konuşmak için yaklaşımdan hiç çekinmemişti.

O zamanlar, kız ellerini kalçalarına koyup Faunus'a sanki onu göz açıp kapayıncaya kadar ikiye bölebilecek bir canavar değilmiş gibi baktığında kendi kendine kıkırdamıştı. Kız cesurdu ve Faunus sırtında kılıç taşıyan sarı saçlı kadına vurulmuştu.

Mayumi'ye vurulmuş olmasından ziyade arkadaşça, platonik bir şekilde, ama onun güçlü fikirli olması hoşuna gitmişti. Faunus için Orpheus'un böyle bir kadına, huysuz geyik kuyruğuna haddini bildirecek birine ihtiyacı olduğuna şüphe yoktu.

Başkalarına karşı rahat olmasının nedeni o.

Aksi takdirde Faunus, kederli ve münzevi Duskwalker'ın onu Magnar'ın evinin yakınındaki kulübede sakladığını görebilirdi.

Faunus, Orpheus'un neden bu hale geldiğini çoğunlukla anlıyordu. Bir yoldaş bulmak için bu kadar çabalayıp da onu defalarca kaybeden başka bir Mavka tanımıyordu. Ölüm görmüştü, ölümün sebebi olmuştu ve eğer onlardan herhangi birine Faunus'un Mayumi'ye baktığı gibi bakmaya başlasaydı, ne kadar koruyucu ve yıkıcı olabileceğini ancak hayal edebilirdi.

Acı, insanın büyüyen kişiliği için korkunç bir şekillendiriciydi ve hala öğrenmekte olan, yıllar içinde insanlığını geliştiren bir Mavka için, onun karanlık bir parçası olarak iltihaplanırdı.

Faunus ne kendisinin ne de Magnar'ın bu kadar moral bozucu bir şey yaşamak zorunda kalmadığına

şükretti.

Küçük bir parçası gitmesi gerektiği için hayal kırıklığına uğramıştı. Magnar, Orpheus ve her iki gelinle birlikte olmaktan keyif almıştı. Onları daha fazla tanımayı, kim olduklarını öğrenmeyi ve

Konuşmalarını mümkün kılan gelinlere teşekkür etti ama Mayumi'den gereğinden fazla ayrı kalmak istemiyordu.

Tabii geri dnebilirse.

Her an, kaçınmak istediği kişinin aniden ortaya çıkmasından endişe ediyordu. Faunus, kalıp savaşmayı tercih etmesine rağmen kaçacaktı.

Kafatasındaki çatlaktan önce, yapacağı şey buydu. şimdi bu ona her şeye mal olabilir.

Yine de Faunus için ufukta huzurlu bir gezinti görünmüyordu. Bunu duyabildiği dörtlü ayak seslerinden ve rüzgârın yolunu kesen kokularından anlıyordu.

Hay sikeyim. Peçe'den sinsice çıkmaya niyetlendiğinde adımlarını hızlandırdı. nemli değildi.

O ayak sesleri belli ki onun kokusunu takip ediyordu. *Kahretsin. Lanet olsun. SIKTIR!*

Faunus kendini dengeledi ve tehlikeli bir hızla üzerine gelen iki yaratığa döndü. Bu onu, ağaçların arasından üçünün de devasa boyutlarını alabilecek kadar açık bir alana fırlatılmadan önce, üst üste arpılmaktan kurtaramadı.

Faunus tüm bu süre boyunca kafatasını korumak için kolunu kafatasının etrafına sardı.

Derin, gürleyen bir hırıltıyla, gözleri kıpkırmızı olarak onlara döndü. Pelerininin kapuşonunu da büyü yoluyla bakabilecek herhangi birinin onu görmesini engellemek için düzeltti.

"Beni rahat bırak!" Faunus ısırdı, kükremek istedi ama bunun yerine sesini sessiz tuttu.

Bir an için iki yaratık birbiriyle boğuştu, sanki Faunus'un ilgi odağı olması, şakacı bir şekilde kavga edip birbirlerine saldırdıklarında kayboldu.

Faunus uzaklaşmaya çalıştığı anda onun için geleceklerini biliyordu.

"Koç boynuzu olduğunu biliyordum," diye kıkırdadı biri, diğerini sıkıştırırken kahkahası kıs kıs gülmeye benziyordu.

"Kedi kafataslı olan," dedi diğeri oflayarak ve kurtulmak için çenesini yukarı doğru kırdı.

İkisi de ayağa kalktıktan sonra ona döndüler ve canavar formlarındaki iki Duskwalker ortaya ıktı. Faunus, formlarının altında bile üzerlerinde tek bir parça giysi olduğundan şüpheliydi.

Aşırı sosyal Duskwalker'lardı, ama bu aynı zamanda onları herkes için tamamen itici kılıyordu. Ayrıca son derece tehlikeliydiler.

Birinin parlak pembe küreleri vardı. Kafatası bir yarasaya benziyordu ve keçi boynuzları kıvrılıp başının üzerinden geriye doğru uzanıyordu. Vücudu ise uzun kürkü ile sırtındaki büyük tüylü kanatları arasında karışıktı. Bu tüyler kuyruğa dnuşmeden önce omurgasından aşağı da iniyordu.

Diğerinin mor gözbebekleri, bir zamanlar bir kuzguna ait olan kafatası ve ona uygun gagası vardı. Ayrıca keçi boynuzları vardı, ancak küçüktü ve kafasından yukarı doğru sivrilmişti. Kısa kürkü ve kertenkele pullarının bir karışımı vardı. Faunus'unkinden iki kat daha fazla ama daha küçük olan kertenkele benzeri dikenler kollarında, bacaklarında, sırtında ve uzun kertenkele kuyruğunda dolaşıyordu.

Yedikleri her şeyi paylaştıkları belliydi ve Faunus bunların çoğu için kavga ettiklerini hayal etti. İkisinin yiyecekleriyle halat çekme savaşı oynadığını hayal edebiliyordu.

Faunus'un onlarla *birçok* kez karşılaşmasından anladığı kadarıyla, her zaman birlikteydiler. Muhtemelen ikizdiler.

Bildiği kadarıyla bu ikisinin evi yoktu. Her zaman Peçe'deydiler, İblislerle savaşmak için birbirlerine sahip oldukları için gvendeydiler. Tamamen aynı ihtiyaçları ve istekleri paylaşan tek bir birim.

İkisi de aynı anda bir adım daha yaklaştığında Faunus temkinli bir adım geri çekildi. Kuzgun kafataslı olan sol elini öne doğru uzatırken, yarasa kafataslı olan sağ elini öne doğru itti. Serçe parmakları ortalarında üst üste geldi.

"Oynamak istemiyorum," diye tersledi Faunus, özellikle de etrafını sarmak için zıt yönlerle giderek birbirlerini yansıttıklarında.

"Neden bizimle oynamıyor?" diye sordu mor sakallı, kuzguni kafataslı olan, başını diğerine doğru eğerek.

"Eskiden bizimle oynardı," diye cevap verdi pembe gözlü, yarasa kafalı olan. **"Belki de yeni bir oyundur?"**

"Kitty bize her zaman yeni oyunlar gösterir," dedi kuzgun kafalı olan ve Faunus'un dikkatini çekti. Faunus onun arkasına geçtiğinde diğerini gözden kaybetti. **"Benim adım artık Kitty değil,"** diye belirtti.

"Saklambaç oynar gibi!" diye kıkırdadı yarasa kafalı, Faunus'un sırtına vurmadan önce. Faunus bir hırıltıyla döndü ve aralarına mesafe koymak için onu geri itti. Bu itiş beklemeyen yarasa kafalı kendi tarafına doğru itildi ama Faunus kendini diğer tarafından yere düşürülürken buldu.

Kafası yere çarptığında Faunus'tan bir inleme sesi geldi ve her ikisinin de şaşkınlıkla geriye sıçramasına neden oldu. Davranışının onlara garip geldiğinden emindi.

Faunus bu ikisiyle saatlerce oynamış ve birbirleriyle oynamaları için yeni oyunlar icat etmişti. Bu iki Duskwalker insanlıktan çok yoksundu. Oldukça az gelişmişlerdi ama fırsat buldukça kendi türüyle birlikte olmaktan keyif alıyordu.

En çok tanıdığı ikisi onlardı ve onlara güveniyordu. Başkalarıyla böylesine hoş anılar yaşamak onun için nadir bir durumdu ama bu ikisi kolayca ilgilerini kaybettikleri ve küçük dikkat süreleri tekrar Peçe ve sınırında dolaşmaya döndüğü için her zaman kısa sürmüştü.

Kokusunu aldıklarında muhtemelen bu yüzden peşine düşmüşlerdi. Onunla vakit geçirmek istiyorlardı, çünkü Faunusların bir anlığına dikkatlerini çekmesi onlar için alışılmadık bir durum değildi.

Faunus ayaklarını bulmaya çalışırken küçük bir mızıltı çıkardı ve küçük bir baş dönmesiyle savaştı.

"Ağladı," dedi kuzguni kafataslı olan, kendini aşağı indirirken.

Yarasa kafalı olan da alçaldı. **"Bunu daha önce hiç yapmamıştı."**

Faunus onları şimdilik görmezden gelerek üç bacağı üzerinde durdu ve kafatasını kontrol ederken kendini sabitledi. Parmak uçlarını çatlağın üzerinde gezdirdiğinde ve daha fazla zonkladığında, çatlağın çok az da olsa genişlediğini anladı.

Onlara dönmeden önce gözbebeklerinde beyazlık büyüdü.

"Bugün oynamak istemediğimi söyledim!" diye kükredi, kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

"Lanet olsun!" Sona daha yakın olmasını sağlamışlardı!

Sanki aynı lanet olası işe yaramaz beyni paylaşıyorlarmış gibi, hırlarken gözbebekleri birlikte parlak kırmızıya dönüştü. Tüm Mavka'lar gibi çabuk öfkeleniyorlardı.

Faunus, ikisi de aynı şeyi fark ettiğinde ve gözbebekleri bembeyaz olduğunda kapüşonunu hafifçe geriye itmiş olması gerektiğini biliyordu.

"Kafatası çatlamış," dedi yarasa kafataslı olan, sadece belirsizlikle geri adım atarken.

Kuzguni kafataslı olan ikizine yaklaştı. Omzunu ona yasladığına göre, aralarında rahatlatıcı, fiziksel bir temasa ihtiyaç duymuş gibi görünüyordu. **"Bu hiç iyi değil."**

Yüzünü kapattığından emin olmak için kapüşonunu düzelten Faunus, bariz olanı ifade ettiklerini düşünmeden edemedi.

Faunus, **"Evet,"** diye içini çekti, sonra bir adım yana çekildi, böylece ona biraz daha yakın

olabilecekti.

Peçenin sınırına. Özgürlüğe, güvenliğe. *"Kafatasımı çatlattım, bu yüzden oynayamıyorum ve şimdi beni daha da yaraladınız."*

Gözleri koyu maviye döndü.

"Özür dileriz."

"Bilmiyorduk."

"Size bilerek zarar vermeyi asla istemeyiz." "Siz dostsunuz."

Kimin konuştuğunu bilmiyordu çünkü yan yana durduklarında sesleri neredeyse aynıydı.

Biz arkadaştan daha fazlasıyız, diye düşündü Faunus üzüntüyle. Ama bu ikisinin aile kavramını, kardeşliği ve bunun ne anlama geldiğini anlamayacaklarını biliyordu.

"Sorun değil," diye cevap verdi Faunus. Öfkeden kuduruyor olsa da, hıncını onlardan çıkarmanın bir anlamı yoktu. Çok geç olmadan Peçe'den çıkması gerekiyordu ve artık Mayumi'yle geçireceği zaman da kısalmıştı. *"Peçe'den ayrılmalıyım. Burası benim için artık güvenli değil. Özgürce geçmeme izin verin."*

Gitmeye başladı, küçük ateşli avcısını düşününce ayaklarının kendiliğinden hareket ettiğini fark etti.

Sınıra çok yaklaşmıştı, neredeyse tüm bunlardan kaçacaktı. Kendi gözbebeklerinin her türlü ışığı bastıracak kadar koyu, acınası bir mavi renge dönüşmesine engel olamadı. Peçe'nin kasvetli dünyası bile daha soğuk görünüyordu ve bu, içinde bir ürperti yarattı.

Faunus, pençe adımlarından kendisini takip ettiklerini anladığında omzunun üzerinden baktı. Onun kendilerini gördüğünü fark ettiklerinde başlarını zıt yönlere, birbirlerinden uzağa doğru eğdiler.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye sordu öne doğru dönmeden önce. "Fark edilmeden kaçmak istiyorum."

Eğer onlar yüzünden zaten tespit edilmemiş olsaydı.

Her şey sessizdi ve yakınlarda herhangi bir İblisin kokusunu alamıyordu ama toplu, çıtırdayan ayak sesleri duyulabiliyordu. Ölü, kuru yaprakların sesi yankılanıyor, ağır bedenlerinin altında dalların ve dalların kırılması gibi.

Peçe'de nadiren olduğu gibi kar yoktu ama rüzgâr güçlü ve soğuktu. Ortak kokuları İblisleri yaklaştıracak mıydı yoksa dağılmalarına mı neden olacaktı?

"Seni korumak için peşindeyiz." "Bizimle daha güvendesiniz."

İçini küçük bir rahatlık duygusu kapladı. Onlar haklıydı. Her ne kadar bunu tek başına yapmaya çalışmış ve günler boyunca başarmış olsa da, onlar yanındayken daha güvendeydi.

Utanç, azalan endişesinin yerini aldı. O bir Duskwalker'dı, bir Mavka'ydı, çoğu kişinin kâbus olarak gördüğü bir şeydi. İnsanlar ona grotesk bir canavar diyordu. Onların yardımına ihtiyacı olmamalıydı; korunmaya ihtiyacı olmamalıydı.

Diğer her şeyin ondan korunması gerekir.

"Neden... kalmıyorsunuz?" diye sordu içlerinden biri.

"Bizimle kal. Seni koruyacağız."

"Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Olmak istediğim bir yer var."

Biri inledi, diğeri ise *"Ama ölürsen bir daha bizimle oynayamazsın"* dedi.

Bir an için gözbebeklerinde beyaz bir ışık parladı. Faunus, bu ürkütücü, korkunç, Tanrı'nın unuttuğu orman yerine gökyüzünü görmeyi dileyerek yukarıdaki gölgeliklere baktı.

"Biliyorum," diye cevap verdi sessizce, kocaman kalbinin etrafına yayılan buz gibi havadan nefret ederek.

Önündeki ağaç dalını kesmek için baltasını savuran Mayumi'nin kuru dudaklarından homurtular eşliğinde buğulu nefesler çıkıyordu. Ayağı ağacın gövdesine dayanmış, baltayı tekrar savururken onu sabitlemekten başka bir işe yaramıyordu.

Thuk. Thuk. Thuk.

Tabanı gövdeden ayırdıktan sonra, dalı şöminesi için daha düzgün, daha idare edilebilir kütükler halinde kesmeye başladı. Küçük dalları da çıra olarak topladı.

Alnındaki ter lekelerini ceketinin koluyla silebilmek için ön kolunu kaldırdı. Bir an için nefes alma ihtiyacı duyarak, çoğunlukla açık olan gökyüzüne baktı.

Kahretsin. Faunus bunu daha büyük baltayla dörtte bir sürede yapabildi.

Piçin gideli bir buçuk hafta olduğunu ve Mayumi'nin kendi yakacak odununu ancak üç gün önce kesmeye başladığını düşününce, onun için bu kadar çok şey hazırlamış olmasına şükretti.

Ama en azından daha fazlasını almak için ormanda dolaşmama gerek yok.

Geriye kalanları incelerken gözleri kendisine acıyarak eğildi.

Bu son daldı. Bundan sonra, her iki ağacın gövdesini kesmek ve ardından büyük bölümlerini uygun parçalara ayırmak gibi yorucu bir görevden geçmesi gerekecekti.

Mayumi omuzlarını geriye atmadan önce boynunu önce bir yana, sonra diğer yana doğru kırdı. *En azından bu beni zinde tutuyor.*

Son bir buçuk haftanın çoğunu antrenman yaparak geçirmişti - verandasında ileri geri koşarak, kapı aralığını barfiks çekmek için bir yer olarak kullanarak ya da mekik veya şınav çekerek. Çünkü on iki saatlik kar fırtınasının ardından gelen kar fırtınası sırasında dört gün boyunca içeride kalmıştı. Fırtına şiddetini azaltıyor, ancak birkaç saat sonra şiddetini artırıyor.

En kalın deri pantolonunu giymesine rağmen kar kalçalarına kadar inmiş ve onları üşütmüştü.

Mayumi ormanın derinliklerine baktı. *Tekrar ava çıkmalıyım.* Taze et onun için iyi olacaktı ama aynı zamanda İblis yemlerini oluşturmak için de ona ihtiyacı vardı.

Faunus'un geri gelmeyeceğini anlamıştı. Ne de olsa neredeyse iki hafta olmuştu.

İlk başta sinirlenmişti. Dördüncü günden sonra sinirlenmişti. O gece, sonunda Marianna's Sleeper içkisini çıkardı, üzüntülerini boğdu ve sonra sersemlemiş bir şekilde uyandı.

Mayumi bunu atlatmıştı.

Yıllar süren duygusal disiplin ona duygularının oyalanmasına veya iltihaplanmasına izin vermemesini söylüyordu ve o bunun anlamını göremiyordu. Yalnızdı, yalnız olması umurunda değildi ve hayatını daha önce yaptığı gibi yaşamaya devam edecekti.

Sıkıcı bir yalnızlık hayatı.

En azından en derin fantezilerimin bir kısmını gerçekleştirdim, diye düşündü, kereste kütüklerini içeri götürmek için toplamaya başlarken. *Bundan daha fazlasını isteyemezdim.*

Ayrıca artık bol miktarda mastürbasyon malzemesi vardı, geçen hafta pek kullanmamıştı. Ne zaman denese, göğsünde bir yanma hissi bırakıyordu.

Kütükleri sönmekte olan şöminenin yanına yerleştirdikten sonra Mayumi iki seyahat çantasını topladı ve gövdesine bağladı. Ardından boş sırt çantasını taktı.

Bir hafta önce fırtınadan sonra kasabaya gitmişti ama kalın, taze ve gevşek kar, istediği kadar yiyecek alamamasını sağlamıştı. Yoğun tozun içinde yürürken her şeyi taşımak imkansız olurdu.

Şimdi geri dönüyordu ve büyük olasılıkla aynı derecede az erzak almak zorundaydı. Kış mevsimi, özellikle de şehirlerin dışında yaşayanlar için acımasız ve sertti.

Çoğu kişi, önce yakacak odunlarını keserek bugün onun aldığı riski almazdı. Akşam karanlığında döndüklerinden emin olmak için kasabaya giderler ve gerekirse karanlıkta keserlerdi.

Mayumi'nin böyle bir korkusu yoktu, hatta hiç yoktu. Bir İblis Avcısı olmak, kendini sık sık kâbusların kol gezdiği gecelerde seyahat ederken bulması anlamına geliyordu.

Her zaman hayatta kalmıştı.

Tılsımlarını kontrol ettikten sonra açıklığa ve ardından ormana girdi. Kulakları endişe verici bir sesle seğirmeden önce beş dakika kadar ilerlemişti. Uyanık ve hazırlıklı bir şekilde yayını omuzlarından indirdi ve sırtındaki sadaktan bir ok çıkardı.

Arkasını döndü ve demir ok ucunu az önce geldiği yöne doğrulttu. Yaratığın kendini göstermesi sadece bir dakika sürdü.

"Şaka yapıyorsun," diye homurdandı nefesinin altından, sonra da kindar bir kahkaha attı. "Geri geldi."

Çünkü Faunus orada, dört ayak üzerinde, canavar formunda yürüyor ve ağaçların arasından ona doğru ilerliyordu. Adımları hızlıydı ama sanki onun çok uzakta olmadığını biliyormuş gibi koşmuyordu.

Taze kokusu olmasa bile derin izleri bunu belli ederdi.

Mayumi kimseyi umursamıyordu. Bu yüzden o anda kendisini vuran duygu girdabını anlayamadı.

Eğer bu rahatlama razı olacağı bir rahatlama olsaydı *lanetlenirdi*. O aptal kedi kafatasını ya da kıvrık koç boynuzlarını görerek rahatlamayı ya da onun o dönen ruhani, kutsal olmayan parlayan sarı küreleri tarafından çözülmeyi reddetti.

Hayır, odaklandığı diğer duygulardı, daha olumsuz duygulardı.

Tamam, belki de adamın neden gittiğine ya da geri dönüp dönmeyeceğine dair hiçbir şey söylemeden çekip gittiği gerçeğini kabullenememişti. Bir buçuk hafta sonra mı dönecekti?

Kancalı parmaklarını geri çekerek kirişini sıkılaştırdı. İçindeki kindar, öfkeli, aşağılanmış kadın tarafı, onu doğrudan adamın lanet göğsüne fırlatmak istiyordu. Mantıklı tarafı ise bunun onunla ölümüne dövüşmek zorunda kalacağı ve büyük ihtimalle kaybedeceği anlamına geleceğini söylüyordu.

Lanet olsun! Yayının üzerindeki gerginliği gevşetti ve hemen kasabaya doğru ilerlemeye başladı. Yürüyüşü öncekinden daha hızlıydı. Aynı zamanda daha az uyanık ve düzensizdi. Tamam... belki

de tepiniyordu!

Adamın onun kışından gökkuşağı ve güneş ışığı çıkmasını beklemediğini umuyordu çünkü alacağı şey bunun tam tersi olacaktı.

Neredeyse iki haftadır biriktirdiği öfke, hayal kırıklığı ve kendi bedeninden başka bir hedef bulamadığı için yaşadığı hayal kırıklığı kanını kaynatmıştı. İçindeki öfkeyi dağıtmak için çok çalışmıştı.

Şimdi ise kalp atışlarının hızlanmasına ve yanaklarının ısınmasına neden oluyordu. Midesinde yanan asit, ağzını açtığı anda neredeyse zehir kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

Duygularını genellikle içine tıktırdığı şişenin kapağı, yavaşça taştığını hissedebileceği kadar gevşemişti. Bu iyi bir şey değildi.

"Mayumi?" diye sordu hemen arkasından, birden fazla pençe ve el adımları karda gürültüyle çıkırdıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Geri döneceğini düşünmemiştim," dedi hızla, ses tonundaki zehri duymasına rağmen kindar görünmemeye çalışarak.

Duygularını bir kenara koymaya, onları ait oldukları yere geri tıkmaya çalışıyordu. Yapabilirse onları söndürmeye çalışıyordu çünkü ona hiçbir zaman iyi gelmemişlerdi.

"Neden geri dönmeyeyim ki?" Sesi kafa karışıklığıyla doluydu. "Seni koruyacağımı söyledim."

"Ha!" Mayumi başını salladı ve sonra zorlukla aldığı nefesleri kontrol etmeye çalıştı. "Sen burada olmazsan beni koruyamazsın, değil mi?"

"Sen... bana kızgın mısın?" Bir kez daha şaşkınlıktan başka bir şey duymadı. "Hayır. Sana kızgın değilim."

Çok öfkeliydi! Ama neyi yanlış yaptığını anlamadıysa, hıncını ondan çıkarmanın bir anlamı yoktu. Çoğu insana yaptığı gibi onu da çok sertler sepetine koydu.

"Nereye gidiyorsun? Kasabaya mı? Eğer öyleyse, seninle yürüyeceğim."

Gözlerini ağaçlara ve önündeki göz alabildiğine uzanan beyaz örtüye dikti. Hayır desem bile, yine de beni takip ederdi.

Nefes alış verişleri gittikçe hızlanıyor, tepinme hızı daha önceki sakin halinden daha yorucu oluyordu. Aralarına mesafe koymak için kendini gereksiz yere yoruyordu. Adamın ona kolayca ayak uydurmakla kalmayıp yanında yürümek için öne çıkmasıyla bu imkânsız görünüyordu.

"Colt's Outpost'a gidiyorum. Daha fazla malzemeye ihtiyacım var."

Yayını tekrar omzuna atmayı düşündü ama yayını tutmaya devam etmek istiyordu, böylece kendisine dokunmaya kalkarsa yayıyla ona vurabilirdi. Kötü niyetle sırttı. Bu acıtabilirdi.

"Seni sırtımda taşımamı ister misin?" Kedi kafatası ona dönüktü, büyük ihtimalle onu önden değerlendirebilmek için. "Bu senin için daha hızlı ve kolay olacaktır."

Evet, buna kesinlikle bayılırdı. O gitmeden önce onu güçlü bir aygır gibi kasabaya götürüp getirmeyi umuyordu. Hatta bir yandan ellerini ovuştururken bir yandan da hınzır hınzır kıkırdıyor, bir sürü erzakı onun için taşıyabileceğini hayal ediyordu.

"Hayır, ben iyiyim. Yardıma ihtiyacım yok." Mayumi, adamın kendisine sürekli yardım etme isteği karşısında her geçen saniye daha da tedirgin oluyordu. Kendini şirret hissediyordu, haklı olarak öyle ve onun nezaketi şimdiden sinirlerini bozmaya başlamıştı. "Sadece... git buradan Faunus. Hiç havamda değilim."

Birkaç adım daha hızlı attı ve şimdi biraz önündeydi, bu da şu anda istemediği halde onu görmesini kolaylaştırıyordu. Onun o büyük, güzel, kemikli kafasını görmek istemiyordu.

Ona doğru eğdi.

"Ben yokken bir şey mi oldu?"

Mayumi genellikle bu tür sözlere eşlik edecek bir özür bekledi. Bazıları

Neden gittiğine dair acınası bir açıklama.

Birkaç kalp atışından sonra bile hiçbir şey olmadı.

"Siktir et," diye mırıldandı kendi kendine, sonra yüksek sesle "Biliyor musun? İyi, sana kızgıyım."

Gözbebeklerinin sarı ışıltısı, belki de merakını ifade etmek için karardı. *"Neden?"*

"Çünkü aniden gittin Faunus! Bana nedenini ya da ne kadar süreyle gideceğini söylemeden."

Adımları bir an için yavaşladı ama tekrar yetişmek için onları karıştırdı. *"Ama artık buradayım."*

Bu neden önemli olsun ki?"

Bir ağaçla konuşmak gibi!

Onun bir Duskwalker olduğunu biliyordu ama uzun zamandır insanları izlediğini söylemişti.

Belki de ona çok fazla kredi veriyordu ama bundan biraz daha anlayışlı olacağını düşünmüştü.

"Birlikte yaptıklarımızdan hemen sonra ayrılmak çoğu insanın çivi çakıp kaçmak olarak adlandıracağı bir şey. Ya da tek gecelik bir ilişki de diyebilirsiniz." Bunu açıklamak zorunda kaldığı için yanakları sıkıntıyla şişti. "Çoğu zaman kişi geri dönmez. Ayrıca geride kalan kişi için de gerçekten berbat bir duygu ve genellikle kullanılmış hissetmelerine neden oluyor."

Mayumi burada yanlışa yanlış dediğinin, ikiyüzlü davrandığının farkındaydı ama lanet olası bir Duskwalker'ın ona bunu yaptığına inanamıyordu! İnsanları anlayabilirdi. Bu her zaman olur. Ama o?

Ona ilk kez böyle bir şey yaptığını söylediğinde ve kafataslı suratına binerken otuz bir çektiğinde, bundan sonra onu elinde tutmayı ummuştu. Oynayacak meraklı, muhtaç, azgın bir Duskwalker'a sahip olmak için.

Nereye gittiğini merak ederek tek başına uyanması için değil.

Faunus hafifçe irkildi ve gözbebekleri koyu maviye döndü.

"Sana böyle hissettirmek istememiştim." Yaklaştı ve sanki şefkatli olmak istermiş gibi kendi omzuyla neredeyse şirin bir şekilde onun omzunu dürtme cüretini gösterdi. *"Türümden bir başkasını görmek için Peçe'ye gitmem gerekiyordu."*

Mayumi kolunu ondan ayırdı ve yayının esnek ucuyla ona vurmaya düşündü. Ama bundan vazgeçti.

"Bu harika bir şey ama bana gideceğini söyleyebilirdin."

Öfkeli yürüyüşü onun sadece öfkeli kalmasını sağladı. Kar ağırdı ve onu daha da sinirlendiriyordu. Bu konuşmayı evde yapmaya başlamış olsalardı, şimdiye kadar sakinleşmeye başlamış olacağından emindi. Ama hareket ediyordu ve bu onu her zamankinden daha inatçı yapıyordu.

Daha özür bile dilemedi. Söyleyeceği ilk şey bu olmalıydı. Bu onu daha da üzdü. "Yani, eğer böyle olaksa," diye devam etti, kaşları çatılmıştı, çıkıntılı yüzünü kaldırırken Çenesi. Kin alevleri göğsünde kabardı ve sonra ateş püsküren bir ejderha gibi ağzından fırladı. "Rastgele çekip gideksen ve uzun bir süre dönmeyeceksen, madem istemiyorsun, ben de gidip sikecek başka birini bulayım."

Mayumi bu konuda hâlâ oldukça sinirliydi. Bacaklarını açmış ve amını göstererek kendini ona sunmuş, o da yere karşı boşalmayı seçmişti. Bu reddediliş o zamandan beri göğsünde bir sızı hissi bırakmıştı... sanki yeterince iyi değilmiş gibi.

Şu anda ağzından çıkan sözler gerçek değildi ve bunu biliyordu. Ama öfkesini bir elek gibi tutuyordu. Her şeyin akıp gitmesine izin vermekten başka bir işe yaramıyordu.

Bu onun için her zaman böyleydi, bu yüzden genellikle onları iyi, istikrarlı ve güçlü bir şekilde dizginlemeye çalıştı.

Faunus aniden önünde belirdi, dört ayak üzerinde ona bakıyor ve yolunu kesiyordu. "*Pardon?*"

Normal sarı renklerine dönmeden önce gözbebeklerinde yeşil bir titreşim gördü. Mayumi onun ve yanındaki ağaçların etrafından dolanırken çenesini daha yukarı kaldırdı. Bu noktada burnu neredeyse kibirli bir prenses gibi gökyüzünü gösteriyordu - bunu yaptıkları için kadınlarla sık sık dalga geçerdi.

"Ben kimseyi beklemem," diye bağırdı, ki bu kesinlikle doğrudu. "Eğer öylece gelip gideceksen, o zaman kasabaya varmam için gereken birkaç saati yürüyerek geçirir ve bana eşlik edecek başka birini bulurum. Colt's Outpost'ta benimle seks yapmaktan onur duyacak bir sürü insan var. Aslında şu anda tam da bunu yapmak için oraya gidiyorum."

Bunların bir kısmı yalandı. Erkekler onun bu ileri tavrını ya 'kendine güven' anlamında seksi buluyor ya da 'ben bir fahişeyim' anlamında caydırıcı buluyordu. Çoğu bunu ikincisi olarak görüyordu ve ince ama kaslı fiziği onunla oynamak için şehvetli olduğunu haykırmıyordu.

Bu onların kaybıydı çünkü Mayumi istediği zaman çok şehvetliydi. Erkekleri öyle bir boşaltabilirdi ki gözleri şaşı olur, ağızları acınası bir şekilde sulanırdı.

Kadınlardan hoşlanan kadınları bulmak biraz daha zordu ve çoğu Mayumi gibiydi: her iki cinsiyetten de hoşlanan kadınlar. Bir erkeğin kucağında oturan kadını çalıp çalamayacağını belirlemek zordu.

Diğer yalan ise Colt's Outpost'a bu nedenle gittiği idi. Gitmiyordu ve gitmeye de hiç niyeti yoktu.

Küçük bir parçası Faunus'un geri döneceğini umuyordu. Bu yüzden, neden onun yanında kalmasına zarar verecek saçmalıklar söylediğinden pek emin değildi.

Belki de aynı hataları ikinci kez yapmamaları için insanları cezalandırma ihtiyacı duyuyordu. Loncadaki hatalar genellikle insanların hayatlarını kaybetmesine neden oluyordu ve yüksek rütbeli bir Zebani Avcısı olarak bu cezaları vermek genellikle onun işiydi.

Mayumi, Faunus harekete geçtiği anda yürümeyi bıraktı.

Yine onun önündeydi, yolunu kesiyordu ama bu sefer ayağa kalktı. Hâlâ daha canavarca bir halde olmasına rağmen, ki bu onu yine de hafifçe öne doğru eğiyordu, daha tehditkâr görünmek için ona doğru eğildi. Özellikle de ellerini yanındaki ağaçlara dayayıp gözleri tehlikeli bir parlak yeşil renge bürünerek hırladığında.

"Hayır," diye hırladı, göğsünden çıkan gümbürtü yüksek ve gürültülüydü. Lanet meme uçlarının buna tepki olarak gerilmesinden nefret ediyordu!

"Hayır mı?" diye güldü, gözleri mizahla eğilmişti. "Az önce bana ne yapacağımı mı söyledin?"

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermeyeceksin."

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. Mayumi onun etrafından dolaşmak için yana doğru adım attı ama Mayumi hemen onu takip etti.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin Faunus." Çok uzun boylu olduğu için adamın kollarından birinin altına pervasızca eğildi. Vücudu ile solundaki ağaç arasındaki boşluk geniş olduğu için bu kolaydı. "Bu işler böyle yürümüyor. Hayatım boyunca yaptığım gibi istediğimi yapmaya devam edeceğim."

Mayumi hiçbir uyarı almadan yüzüstü karın içine düşmüş, yayı şaşkınlıktan kaybolmuştu. Adam ayak bileğini yakalamış ve ona çelme takmıştı! Sonra bu kez ön kolunun tamamı tutulmadan önce ters çevrildi. Çırpınan bacaklarıyla adamın omzunun üzerinden fırlatıldığında ciyakladı.

Colt's Outpost'tan uzaklaşıp evine doğru yürümeye başladı. Vücudunun alt kısmında pantolon oluştuğunu gördü, bu da onu taşımaya yardımcı olmak için daha insansı şekline döndüğü anlamına

geliyordu.

"İndirin beni!" diye bağıarak talepte bulundu.

İlk tepkisi hançerine uzanmak oldu ama Faunus akıllıca davranmıştı.

kaza olsun ya da olmasın, silah kemerini koluyla kapattı.

Mayumi bir yandan yumruklarının altıyla sırtına vururken bir yandan da dizlerini göğsüne vurmaya başladı. Hiçbir şey büyük Duskwalker'ı durduramadı.

"Eğer bugün o zavallı insan kasabasına gitme niyetin buysa, oraya gitmene izin verilmeyecek," diye homurdandı, sesi şekil değiştirmesine rağmen öfkesinden dolayı hâlâ canavar gibiydi.

Sesinin hâlâ yankılanan bir bas olduğu gerçeği omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi - içini sıcaklıkla sıkan bir ürperti. Hatta adamın omzuna bastırıldığı karnına doğru yayıldığını bile hissetti.

Faunus *çıldırılmıştı*. Çok kızgın.

Mayumi evine geri götürülürken sırtına *sert* yumruklar atmaya devam etti. Sanki vuruşlarının gücünü hiç hissetmemiş gibiydi... sanki onun için hiçbir şey değilmiş gibiydi.

Adamın keskin pençelerinin, onu kalçalarından tuttuğu yerden yan tarafına ve bacaklarını aşağıda tuttuğu yerden kalçasına battığını hissedebiliyordu. Adamdan sürekli bir hırıltı yayılıyordu.

"Beni yere bırak dedim!" diye bağırdı, ona karşı çırpınıyordu.

Faunus'un ağır ayak sesleri verandanın merdivenlerini gümbürdetti ve Faunus onun tılsım bariyerine çarpmış olmalı ki bir adım geri sıçradı. Bunun onu durduracağını düşündü ama durdurmadı.

Bunun yerine, diğer tarafa geçmek için ona verdiği her türlü acıyı göze alarak içinden geçerken hırıltısı derinleşti.

Mayumi evini asla kilitlemezdi çünkü bunun bir anlamı yoktu. O yokken biri içeri girmek isterse, bir şekilde yolunu bulurdu.

Bu da Faunus'un tek yapması gerekenin kapıyı açmak olduğu anlamına geliyordu.

Onu ayağa kaldırdı ve kapı aralığından evine doğru itti, ardından çıkışını engellemeye devam etti.

Gözbebekleri her zamankinden daha parlak bir yeşildi ama diğer her şeyi tehditkârdı. Kürkü ve hatta kertenkele dikenleri bile uçlarında duruyordu. Kabarmıştı, bu da onu büyük, tehditkâr bir tüy yumağı gibi gösteriyordu. Ayrıca gözle görülür bir şekilde titriyordu.

"Kalacaksın," diye talep etti.

Mayumi kollarını kavuşturup itiraz etmek için ağzını açtığı anda Faunus kapının kolunu tuttu ve kapıyı *çarparak* kapattı.

Kapısından ya da belki de çerçevesinden gelen bir çatlama sesi duyduğunda irkildi. "Beni burada tutamazsınız," diye kapıyı ısırdı.

Adam iri yumruğunun altıyla kapıya tek bir darbe indirdiğinde Mayumi şaşkınlıkla sıçradı.

"Kalacaksın, Mayumi!" diye kükredi. **"Ben buradayken başka bir erkek almayacaksın!"**

Kolları gevşemeye başladı. *Kıskanıyor mu?*

Sadece bu fikir bile omurgasında bir ürperti daha yarattı ve bu kez ona şu duygu eşlik etti

Alt dudağını ısıırıyordu. Eğer öyleyse, sahiplenici olması hoşuna gitmişti. Mağara adamlarının 'kadın benim, sadece benim' vahşi şeylerine aldırımıyordu.

Aslında, bu onun içini kıpır kıpır etmiş ve meme uçlarındaki karıncalanmayı daha da belirginleştirmişti.

O zaman bana istediğimi vermedikten sonra beni bir buçuk hafta burada bırakmamalıydı.

Ne yapacağının söylenmesinden de *nefret ederdi.*

Mayumi yapabileceği tek şeyi yaptı. Evinin deposuna doğru yürüdü, tavan arasına açılan kapıyı aşağı çekti ve merdiveni tırmandı. Sonra çatı kapısını iterek açtı ve kulübesinin üzerine sürünerek çıktı.

Bilerek kalçalarından çatının kenarına doğru kaydığında sesinin duyulduğunu anladı. Kenardan aşağı indiğinde korkuluğu yakaladı ve Faunus'un tam olarak asılı olduğu yere bakmak için kapıdan uzağa eğildiğini gördü.

Verandasında iri yarı ve canavar gibi görünüyordu. Orası için fazla büyüktü; karanlık, kas ve vücuttan oluşan ürkütücü bir kütleydi.

Mayumi onu bırakıp altındaki yumuşak karın içine özgürce düşerken ona ters ters baktı. Düşüşünü yumuşattı. Bu kez gerçek bir kükreme duyduğunda ayağa fırladı.

Hay sikeyim. Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?!

Koşmaya çalıştı ama kalın toz bunu zorlaştırıyordu. Önüne geçilmeden önce sadece üç adım atabilmişti.

Adam onun üzerine uzanıp kollarını ona doladığında hareket etmesi için hiçbir fırsat kalmamıştı. Onu kendi bedenine hapsetti, kollarını iki yanına kilitledi ve bacaklarına tekme atması için çok az özgürlük verdi. Adamın sıcak olduğunu fark etti, sanki vücudu lavla doluydu. Titremesi onu sarsacak kadar kötüleşiyor gibiydi.

"Asla benden kaçma," diye yavaşça ve noktalayarak uyardı.

Adam onu çekip ayağa kaldırdığında kadının nefesi kesildi. Onu tekrar içeri sokmak niyetiyle bariyeri bir kez daha aştı. Tam kapıyı açtığı sırada Mayumi kendini evin dışında tutmak için ayaklarını kapı çerçevesine koydu.

İşe yaramadı. Bacaklarını hareket ettirmek zorundaydı, yoksa itişiyile lanet dizlerini kıracaktı. "Kasabaya gitmem gerek!"

Yiyecek ve erzağa ihtiyacı vardı! Daha önce söylediklerinin canı cehenneme. Aslında bugün orada yapması gereken şeyler vardı.

Ondan gelmeye başlayan sesler tamamen ve tamamen insanlık dışıydı. Hırıltılar mı, hırıltılar mı, havlamalar mı? Ya da belki de şimdiye kadar duyduğu tüm yırtıcı hayvanların bir karışımı mıydı?

Ne olursa olsun, Faunus ikisini de kapı aralığından itti. O daha ne olduğunu anlamadan, Faunus evin içine girmiş ve kızın önünü yemek masasına dayamıştı.

Tüm vücuduyla onu yere yapıştırdı. Bir eli başının hemen yanındaki masanın yüzeyine çarpıyor, pençeleri masaya saplanırken diğer eli vücudunun altından kıvrılarak çenesinin altına dolanıyordu.

"Sessiz ol," diye tersledi ve kız, adamın onu susturmak için ağzını zorla kapattığını fark etti. Uzun bir süre boyunca ona sıkıca sarıldı.

Ondan gelen sıcaklık yoğundu, ama şimdi bir duraklama olduğu için, kalbinin sol kürek kemiğine çarparken ne kadar sert, ağır ve hızlı attığını hissedebiliyordu. Hâlâ kurtulmak için kıvranmaya çalışıyordu ama sonunda bunun bir anlamı olmadığını anlayınca sakinleşti.

Adamın altında sıkışıp kalmıştı ve sadece burnundan nefes almak zorunda kaldığı için adamın baş döndürücü, ağız sulandıran kokusunu içine çekmeye devam ediyordu. Ciğerleri zevkle şişti, sadece onu titretmek için

nefes alır.

"*Şu anda çok kızgınlım.*" Elinin başını belli bir yöne doğru zorlamasıyla başını kaldırmak için elinden geleni yaptı. Kafatası ona dönüktü, alnı masaya değmekten sadece milimetre uzaktaydı ve kız onun parlayan gözlerinin kızıllığını içine çekti. "*Seni incitmek istemiyorum ama benden kaçmak beni avımı avlamaya teşvik eder. Ve Mayumi, benim için her şey avdır.*"

Dirseğine yaslanarak boştaki elini pelerininin düğmesini açabilmek için yukarı kaldırdı. Yere düşerken kumaşın kaydığını duydu.

"*Bir daha asla benden kaçma, özellikle de öfkeli olduğumda. Açlığımı her zaman kontrol edemiyorum. Eğer daha ileri gitmiş olsaydın, şu anda hayatta olmayabilirdin.*"

Çenesini serbest bırakıp konuşabilmek için başını iki yana çevirmeye çalıştığında, adam onu daha da sıkı sıkıştırdı. Biraz daha zorlarsa dişleri birbirine çarpıp toz olacakmış gibi hissediyordu. Eli, parmak uçları kulaklarının arkasına ulaşana kadar tüm boynunu ve çenesini sardı.

Gözleri dik dik bakmaya başladı.

Konuştukça daha sakinleşiyor gibi görünüyordu ama kadın bunun sadece yüzeyde olduğunu biliyordu. Adam onun yüz ifadesine karanlık bir şekilde kıkırdadı ama sesi nihayet normale dönmüştü.

"Sen delisin, küçük avcı." Adamın pençelerinin kalçasının yanından geçip kıcının yanağına, oradan da uyluğuna indiğini hissettiğinde, nefesini tutamayarak çıkardığı ses boğuk bir miyavlamaya benziyordu. "Son birkaç gündür nelerle uğraşmak zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Kendisinden kaçmaya çalıştığında bile botlarına uzanıp onları çıkarmak için vücudunu hiç hareket ettirmesine gerek kalmadı. Bir gümbürtü diğerini izledi. Sonra tüm çantalarını vücudundan sıyrarak onu burada tutma kararında ikna olmayacağını gösterdi.

Sonra eli kadının altına kaydı. Ceketinin her bir düğmesini tırnaklarıyla kopardı, sonra ceketini üzerinden çekip aldı ve yere fırlattı. Dilini yana doğru çekerek kolayca çıkarabildiği kemerini çözdü ve kadın birden fazla silahının yere çarptığını duydu.

"*Ancak,*" diye homurdandı. "Artık seni tattığıma, dilimin üzerine boşalmanı sağladığıma, tatlı küçük inlemelerini duyduğuma göre..." Kadının amcığı sadece bu anıyla değil, adamın bu anıyı anlatmasıyla da sıkıştı. "Eğer üzerinde başka bir erkeğin özü varsa, giderim ve bir daha geri dönmem."

Adamın gözbebekleri yeniden parlak bir yeşile dönüşmüştü ve kız artık bunların adamın kıskançlığına ya da hasedine işaret ettiğini kesin olarak biliyordu.

Mayumi tamamen durdu, gözleri büyüdü. İçindeki tüm öfke söndü ve başını sallamaya çalıştı. Bunu yapmasına fırsat verilmedi.

Faunus burnunun ucunu saçlarına gömebilmek için başını zorla yana yatırdı. Çenesini kızın kulağının etrafından ayırırken geniş bir nefes verdi ve kızın saç tellerinin sıcaklığın sarmasına tepki olarak diken diken olmasına neden oldu. Sanki bunu tekrar yapmak için sonsuza kadar beklemiş gibi onu kokluyordu.

"O erkeğin kokusunu hafızama alacağım ve seni korumak yerine onu avlayacağım... Onu avlayacağım, bulacağım ve yok edeceğim." Bu sefer çıkardığı kıkırdama öncekinden daha da karanlıktı, tehdit doluydu. "Şehirlerin duvarlarının benim türümü uzak tutabileceğini mi sanıyorsun? Saldırmamayı seçiyoruz çünkü içlerindeki herkesi katledeceğimizi biliyoruz."

Faunus, kadının konuşabilmesi için elini yeterince gevşetti. "Anlıyor musun?"

"Evet."

Kız daha fazla bir şey ekleyemeden, adam kızın çenesini tekrar kapattı.

"Eğer artık dokunmamı istemiyorsan," diye devam etti pençelerinin sivri uçlarını gömleğinin altından, kışının hemen üstünden geçirirken. Onları hissettiğinde göz kapakları iradesi dışında çırpındı ve

Nasırlı avuç içleri ve parmak uçları kızın sırtında geziniyordu. "O zaman artık sana dokunmayacağım ama söz verdiğim gibi burada kalacak ve seni koruyacağım."

Mayumi gövdesini masaya doğru eğmekten kendini alamadı, keskin pençelerini omurgasına doğru indirdiğinde burnundan ağır bir nefes verdi.

Sonra deri pantolonunun beline girdiler, pürüzsüz pençelerinin arkası etine karşı serindi.

"Artan uyarılmışlığının kokusunu alamadığımı bir an bile düşünme Mayumi. Buraya geri dönmeyi ve sana dokunma özgürlüğüne sahip olmayı umuyordum," dedi dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken. "O yüzden cevabını akıllıca seç çünkü bir daha sormayacağım. İzin verir misin?"

Çenesinin etrafındaki gerginlik tekrar gevşedi.

Faunus'un bu otoriter yanı karnının içini dışına çıkarıyor, çırpınmasına ve titremesine neden oluyordu. Meme uçları çoktan sertleşmiş ve uzandığı yemek masasına derinlemesine bastırdıkça ağrıyordu.

Gözleri adamın parlayan yeşil küreleri arasında gidip geldi. Alnını masanın yüzeyine yasladığında yüzü baş aşağı duruyordu.

Cevabını zaten biliyordu ama bir yandan bu soru sorulurken bir yandan da bu pozisyonda, adamın devasa vücudu tarafından kafese kapatılmış olması onu hayrete düşürmüştü. Hayatında hiç bu kadar güçlenmeyi ya da bir başkasının merhametine kalmayı beklememişti.

Buna *bayıldı*.

"Evet," diye fısıldadı.

Adam pantolonunu hızlı bir hareketle üzerinden çekip alırken teninde hissettiği yanma hissiyle gözleri doldu. Vereceği cevaba hazırlanmak için belini tutuyordu ve arka tarafında hissettiği serin esintiyle iç çamaşırını da.

Sonra pençeleri sırtından etine doğru kaydı ve elini ters çevirip gömleğinin arkasını kesti. Sırtını çıplak bırakmak için çırpınarak ayrıldı.

Soğuk hava, ondan yayılan sıcaklıkla savaşıyordu ve hangisinin titremesine neden olduğunu bilmiyordu.

Mayumi, adamın nasırlı avucunu kalçalarında gezdirmesiyle ödüllendirildi. Kıçının yanından aşağıya, kalçasının üzerinden neredeyse dizine kadar kaydırды. Mayumi sert ve gıcıklayıcı bir hisle soluk soluğa kaldı.

Kızın çıkardığı ses üzerine, pençelerinin uçlarını kızın kalçalarının arkasındaki hassas etin üzerinde kaydırды. Bu sefer kız sessiz bir miyavlama sesi çıkardı ve adam kalçalarını kızın üzerinden kaldırdığında kıza bunu yapma özgürlüğü verildiğinden sırtı dikleşti.

Faunus boynunun yan tarafını arkadan rahatça yalayabilmek için kendini alçalttı, bir titremeye ve daha yumuşak seslerin onu terk etmesine neden oldu. Vücudunun bir tarafında tüyleri diken diken oldu. Dili normal bir dil gibi sertti ama büyük, uzun, düz ve ıslaktı.

Hâlâ çenesini kavırıyordu ama artık gevşekçe. Kontrol etmekten ziyade daha sahiplenici bir tutuş gibi hissettiriyordu.

"Bana gideceğini söylemeliydin," dedi diğer eli onu terk ettiğinde, düşüncelerini toparlaması için ona birkaç dakika verdi.

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" diye gürledi, eli kıçının üzerinde kaymak için yukarı çıktı. Masanın karşısında, başparmağının kıvrımlarının dışına doğru kaydığını, ileri geri gittiğini ama asla dudaklarının içine dalmadığını hissettiğinde elleri yumruk haline geldi. "Tekrar gitmeyi planlamıyorum. Bilmem gereken her şeyi türümden bir başkasından öğrendim ve söz verdiğim gibi burada seninle kalmayı planlıyorum."

Elini altından geçirip sıkabilmek için eli kaydı. Avucunun onun üzerinde gezinmesi

Karnına doğrudan bir yol açarak iç organlarını kasılmaya

zorladı. "Ne öğrenmen gerekiyordu?"

Sorusunu sorduktan sonra, parmakları kasık tepesini örten kılların arasından geçip doğrudan kıvrımlarına girdiğinde Mayumi dudaklarını yaladı. Adam klitorisine bastırıldığında kalçalarını birbirinden ayırdı. Diliyle dokunduğuna benzer bir şekilde onunla oynamaya başladı.

"Çok ıslaksın," diye yorumladı, sesi memnuniyetle gürliyordu. Yaptığı dairesel hareket, ona yardım etmeyi umarak kalçalarının ters yöne gitmesine neden oldu. Adam diğer tarafa gitti, kadının kalçaları da öyle. Sonra uzaklaştı, girişine dokunmak için aşağı indi. "Ama buraya damlatıyorsun."

"Faunus," diye sessizce inledi adam içine bastırıldığında.

Adamın kaç parmağını soktuğunu bilmiyordu ama en az iki parmağının kalınlığı kadar olduğunu hissetti. Üzerine bastırmaya çalıştı, gidebileceği kadar derinde olduğunu hissetmesine rağmen onu daha derinde istiyordu. Adam yer açmak için dönerek onu heyecanlandırdı.

Başka bir parmak onu mızraklayıp amını gerdiğinde nefesi kesildi. "*Çok darsın*, Mayumi."

Sonra parmaklarını ayırdı ve ne kadar kaygan olduğu için ondan bir emme sesi geldi. Parmaklarını gevşetti ve yavaşça itmeye başladı, içinde tüm vücuduna yayılan sıcaklığa sahip inanılmaz bir noktayı sıyırdı.

İçindeki tüm gerilim o anda yok oldu. Adamın eline doğru eğilmeye başladı. Parmaklarını tekrar ayırdı, sadece bir tane daha bastırmak için yer açabilsin diye.

Mayumi irkildi, özellikle de onu içeri itmekte zorlanıyor gibi görüldüğünde. İç duvarları daha önce hiç olmadığı kadar genişliyordu ve yanıyordu.

"Çok fazla değil," diye inledi, vücudunun sıkışmak yerine zorla gevşemesini sağlamaya çalışıyordu. Sanki bütün elini amının içine sokmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu!

"Sikim içine sığmıyor. Üç parmağımı zor alıyorsun."

Sadece üç mü?! Aşağı bakmaya çalıştı ama vücudu masaya yaslandığı için göremiyordu.

Faunus burnunun ucunu kulağına bastırdı ve onun derin nefes alışlarını duydu, hissetti. Tüm yüzünün yan tarafları karıncalanmıştı. Sonra üçüncüyü sonuna kadar soktuğunda nefesi kesildi.

"Bekle!" diye ciyakladı.

Adamın onları itmeyi bırakıp içine oturtmasına şükretti. Acıttı. Çok dolu hissediyordu.

Kahretsin. Sadece üç tane mi alabilirim? Ve eğer hareket ederse daha fazla acımaya başlayacağını biliyordu. Zaten amcığı rahatsız edici bir zonklama yapıyordu.

Onu son kez parmakladığında, orgazmdan dolayı yumuşamış ve rahatlamıştı. Henüz bu kadarını kaldırmaya hazır değildi.

"Geçen sefer sikimi istedin, ama beni bu şekilde nasıl alacaksın? Burada sorun *ben* değilim. Küçük olan sensin - bir insan için bile."

"Sadece alışmaya ihtiyacım var," diye yalvardı, ondan çok kendine. "Belki acele etmezsek, bunu birkaç kez yaparsak..."

Farkına vardığında göz kapakları kırıştı. İsteddiği kadar ayarlayabilirdi ama adamın elinin sikini kavradığını görmüştü ve eğer bunu kaldıramazsa, bunu da kaldıramayacağını biliyordu. Kendi kavrayışında bile kocaman olmuştu.

Ama onu gerçekten içimde istiyorum.

Faunus'un garip, dokunaçlı aletini istiyordu. Faunus'un kendisini itmesini, vücuduna şekil verirken onu içine almasını hissetmek istiyordu.

"Yine de fark etmezdi." Yavaş olması gerektiğini biliyormuş gibi dikkatlice parmaklarını kaldırdı.

ondan. Pençelerini tekrar kasık tümseğinden yukarı ve karnının üzerinden kaydırmaya başladığında kınından çıkardı. "Gitmemin nedeni Mayumi, çünkü bunu seninle yapmak istiyorum. O daracık, küçük amcığının içinde olmak için yanıp *tutuşuyorum*. Bunu sandığından çok daha fazla arzuluyorum ve bunun bir yolu olup olmadığını öğrenmek için türümle konuşmaya gittim."

Eli kalçalarının arasına yerleşti, pençeleri batıyor ama kesmiyordu. Sonra vücudu öne doğru eğilerek hareket etti. Sert, inanılmaz kalınlıkta ve yapışkan bir şey amının karıncalanan girişine bastırıldığında gözleri açıldı. Sadece hissiyle bile içeri girmeyeceğini biliyordu ama yine de adamın ittiğini hissetti.

Onun siki olduğunu bildiği için dudağını ısırды. Kalçalarını daha da açarak onu selamlamaya çalıştı ama vücudu, adamın onu yarmasından ziyade öne doğru itildi.

Mümkün olmasa bunu neden yapsın ki?

"Ve?" diye sordu. Cevabını aldı mı? "Bir yolu var mı?"

Aleti yukarı doğru kaydı. Kalçaları ona doğru bastırды ve alt tarafının kıvrımlarından ve yarığundan arka tarafına doğru kaymasına yardımcı oldu. İçinde derin bir oluk olduğunu hissederek ona karşı sürtünmek için kalçalarını kaldırdı.

"Evet, ama bunu sana yapmak için iznine ihtiyacım var. Geri döndürülebilir mi bilmiyorum ama beni alman için seni... değiştirebilirim. Büyümle vücudunu benimkine uymaya zorlayabilirim."

Sihir mi? Onun büyü yapabildiğini bilmiyordu. *Her neyse*. Bu aklındaki son şeydi ve daha sonra sorabileceği bir şeydi.

"Evet. Tamam, yap." Adam, kızın tepki olarak alt dudağının içini ısırmasına neden olan memnun bir hırıltı çıkardı. Geri çekildi ve ucunu tekrar girişine doğru bastırды ve o da geri çekilmeye çalıştı. Hatta kendi içine girmeye çalışarak ona karşı dalgalandı. Sıcak ve sertti ve üzerindeki garip ıslaklık bile içinin ona yalvarmasına neden oldu. "Ver onu bana."

Nefes alışları durduğu anda sikini ileri doğru itti. Pençelerinin kalçalarının arasındaki deriyi kestiğini hissettiğinde kendi nefesi de kısa kesildi. Onu bıçaklamıştı!

Mayumi'nin yanakları acıyla irkildi, ardından elinin olduğu yerde soğuk bir büyü dönmeye başladı. Aleti içeri doğru kaymaya başladı.

Sonra vücudunun *yanlış* şeyler yaptığını hissetti, ama bu o kadar iyi hissettirdi ki dudakları ayrılırken dili öne düştü.

Kalçaları daha da genişledi, parçalanmak yerine ona uyum sağlamak için değişti. İç duvarları sadece gerilmekle kalmadı, aynı zamanda gerildi - yine de rahatsız edici bir şekilde değil. Tamamen acısızdı ama kendini o kadar inanılmaz derecede dolu hissediyordu ki daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını biliyordu.

Kalın kafa içeri girdi ve kaymasının geri kalanı daha kolay görünüyordu. Ama onun hassas girişini karşılayan şey, her biri içeri girerken gıdıklayan ve ona bu harika dokuyu veren küçük sivri uçlarıydı.

"Aman *Tanrım*," diye inledi, vücudu mutluluk içinde titriyor ve ürperiyordu - adam daha da derine indikçe daha da fazla. Onun daha da ileri gitmesine izin vermek için her şeyin itildiğini hissetti, daha da ileri, daha da ileri.

"Aferin kızıma," diye *mırıldandı*, sırtında titreşen gerçek bir mırıltıydı bu. Uzun dilini kulağına doğru döndürmeden önce boynunun arkasını kulağına kadar yaladı. "Sikimi benim için çok iyi alıyorsun."

Karnının *içeriden* aşağı doğru itilerek masaya daha da bastırıldığını hissedebiliyordu. Aleti içeri doğru ilerliyordu. En hassas yerine sürtünüyor, sivri uçlarının her biri orayı sıyrıyor ve neredeyse şaşı olmasına neden oluyordu.

"Boşalacağım," diye mırıldandı, gözlerini çılgınca kırıştıtırken gözleri yavaş yavaş geri dönüyordu. "Ben-"

Faunus daha tam oturmadan geri çekildi, böylece ileri doğru itip biraz daha hızlı bir şekilde derinlere inebildi. Mayumi'yi aniden ve şiddetli bir şekilde mutluluğa iten bu garip gerilme şekli ona yardımcı oldu.

Onu sıkıştırdı, sıkı - horozunun etrafına gelmeye başladığında çığlık attı. O da tekrar yaptı. Daha derine inebilmek için geri çekti. Ve sonra tekrar ve tekrar, onun altında kıvrana, dalgalanmaya ve eğilmeye çalışana kadar orgazmını artırdı.

Sonra gidebildiği kadar uzağa oturdu, kalçaları onun arka tarafına yaslandı. Dokunaçları onu sıkıca tutmak için kışının etrafına ve kalçalarının arasına dolandığında bile kalçalarını çılginca ona doğru savurdu.

"Nhn," diye inledi yanağı masanın yüzeyine kayarken. "Sadece seni doldurduğum için geldin," diye derin derin *kıkırdadı*, bunun için onunla alay etti.

Yerleşmeye başladığında onu ısıramayacak kadar durgundu, tek ihtiyacının bu olduğuna zar zor inanıyordu. Adam onu aniden masadan çektiğinde de rahatlamıştı. Yırtık gömleği üzerinden kayarak kollarından aşağı indi ve masanın üzerine atıldı.

İnce ve uzun bir şey dizine dolandı. Aşağıya kısa bir bakış onun kuyruğu olduğunu gösterdi. Adamın ellerinden biri diğer bacağının uyluğuna dolanmıştı. Adam onu kaldırırken bacakları birbirinden ayrılmış bir şekilde onu destekledi, diğer eli boğazında kaldı ve ön kolu gövdesini kendine doğru tuttu.

Onu kucağına aldı ve dizlerini ayırarak yere diz çökene kadar sadece birkaç adım yürüyerek onları döndürdü.

"İstedığın bu muydu Mayumi?" diye sordu ve Mayumi önlerindeki duvara monte edilmiş boy aynasından onun dilinin dışarı çıkıp burnunu yalamasını izledi. "Bir Duskwalker'ın siki senin dar, aç, küçük amcığının derinliklerinde mi?"

Mayumi her şeyi görebildiğini fark ettiğinde nefesi kesildi. Dokunaçları genişçe açılmıştı ama ondan hiçbir şey saklamıyorlardı. Kıvrımlarının dudakları onu içine alacak şekilde ayrılmıştı, pembe ve şişmiş bir halde mor şaftın tabanını sarıyordu. Ağzına kadar onunla doluydu.

Kalçaları iki yana ayrılmış, ayaklarının arkası adamın tüylü kalçalarına dayanmış ve adamın da kendisi kadar çıplak olduğu ortaya çıkmıştı. Göğüslerinin oluşturduğu küçük vadinin arasında, kertenkeleye benzeyen küçük sivri uçları olan kürk kaplı kolu uzanıyordu.

Ve Mayumi onun karşısında küçücük kaldığını gördü. Başının tepesi adamın köprücük kemiklerinin hemen altına oturmuş, vücudu adaminkini selamlamak için eğilmişti. Adam onun etrafında devasa duruyordu. Kaslı omuzları ve pazuları Mayumi'nin omuzlarını aşıyordu, kalçaları da bir o kadar yoğundu.

Kafataslı, kedi yüzünü onunkinin yanına indirdi, böylece yanağını arkadan yalayabilecekti. Parlayan, ruhani gözbebekleri daha önce parlak yeşil olmasına rağmen, şimdi moru ve arzusunu gösteriyordu.

Kadın ona cevap vermediği için, adam yavaşça geri çekilmeye başladı. Bu maksatlıydı. Ne kadar geri geldiğiyle ilgili olmalıydı, ona verdiği her santimi göstererek, horoz kafasının alevlenmiş kenarının onun içinden çıktığını görene kadar. Daha geniş olan kalınlığı dudaklarını daha da araladı.

Zaten pembe olan ve uyarılmayla ısınan yüzünün rengi daha da derinleşti. Onu bunu yaparken *izlemek*, sikinin doğal ıslaklığı onu aşırı yağlandırmasına rağmen, kadının daha da kayganlaşmasına neden oldu. Onun da aynı şekilde yavaşça geri gelmesini bekliyordu.

Bunun yerine, onu acımasızca aşağı çekmek için üç uzvunu da kullanırken hızlı ve sert bir şekilde itti. "Eee?"

"Evet!" diye bağırdı, sadece ona cevap vermek için değil, aynı zamanda onu teşvik etmek için.

"Sikinin içimde olmasını o kadar çok istedim ki

kötü."

Mırıltısı yeniden başladı ve Mayumi kendini buna, ona teslim etti, derin, sık itişler yapmaya başlamasını izledi.

"Daha fazla. Becer beni. Ver onu bana. Lütfen sadece amımı kullan. Nasıl olduğu umurumda değil." "Boynuzumu tut," diye emretti.

Mayumi iki elini de kaldırdı ama adam sol elini burnunun ucuyla vurarak uzaklaştırdı, bu yüzden Mayumi yüzünün yaralı tarafını tutamadı. Sağ eliyle koçun kıvrık boynuzunu kavradı, sol eliyle de omzundaki ve göğsündeki uzun tüyleri yakaladı.

Adam hızla itmeye başladığında başını ona yasladı, o kadar hızlı girip çıkıyordu ki neredeyse onu gözden kaybediyordu. Adamın eli boğazını desteklemekten uzaklaştı ama sert avuç içleriyle iki göğsünü de okşarken kavrayan elleri onu adama bağlı tuttu.

Başparmağı sertleşmiş göğüs uçlarından biriyle oynuyor, diğerine geçmeden önce onu aşağı yukarı oynatıyordu. Sonra her iki göğsü de avucunun her parçasıyla okşuyor, pençeleri keskin ama zevkli bir his vermek için üzerinde kayıyordu.

"Bana verdiğin ismi inle, Mayumi. Bana içinde kimin olduğunu söyle."

Gözleri odaklanamaz hale gelince başı döndü, ta ki tuhaf bir şeye takılana kadar. Adamın onu kestiği yeri, küçük kan damlalarını görebiliyordu ama yaraları sanki adam onu anında iyileştirmiş gibi yok olmuştu. Dikkatini çeken şey bu değildi.

Hayır, karnında görebildiği hareket eden şişkinlikti. Aleti içeriden etini ileri doğru itiyordu ve ileri geri kayarken başının tam olarak nerede olduğunu biliyordu - ayrıca çevresinin birkaç santim aşağısında. Onun göbeğini geçmesini *izlerken* aynı zamanda oraya çarptığını hissediyordu.

Onu değiştirmiş olmasına rağmen ona çok küçük geliyordu ve vücudu onun imkânsız boyutuna uyum sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

"Faun," diye inledi, aynadan her şeyi içine çekerken kendini sarmal gibi hissediyordu. "*Faun.*"

"Bu benim adım değil." Başının zayıfça öne düştüğünü fark etmiş olmalı ki, çenesinin altından kavrayarak tekrar destekledi. "Yoksa bu benim için yeni bir isim mi?" diye derin derin kıkırdadı. "Senin içindeyken, seni becerirken bana vereceğin bir isim mi?"

Daha sert, daha hızlı vurmaya başladı, kalçasındaki eli onu itişleriyle birlikte yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Nazik davranmıyordu. Sertti ve etrafındaki ve içindeki sıcaklık aklını kaçırmasına neden oldu.

Limon otu ve ıhlamur kokusu göz kapaklarının çırpınmasına neden oldu. Gücünü tamamen kaybetmesine ve zihninin bomboş kalmasına neden oldu.

Başı adamın avucunun içinde yana düştü. Adamın sikinin etrafında ne zaman boşalmaya başladığını bilmiyordu ama vücudu tamamen gevşedi, amı gerildi ve kasıldı, kalçaları da onunla birlikte seğirmelerle dans etti. Çılgılığı o kadar güçlüydü ki sessizdi, orgazmının ezici gücüyle ciğerleri sıkışmıştı.

İhtiyacı olan şeyi, *her zaman* istediği şeyi elde ediyordu. İnsanlık dışı, güçlü ve vahşi bir şeyin ona çarpması. Hiç bu kadar tahrik olmamıştı ve sütlü menisinin adamın gömülü keselerinden aşağı damlamaya başladığını gördüğünde daha da ateşlendi.

Birkaç damla yere düştü.

"İşte bu, seni becermemi izlemeye devam et. İşte iyi bir küçük insan," diye inledi başını tavana doğru çevirirken. "Benim için etrafımda dön." Adam ağır bir titreme geçirdi, bu titreme kadının kucağında sallanmasına neden oldu. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor, çok iyi kokuyor." Her nefes verişinde dilini dişlerinin arasından geçirerek nefes alırken çeneleri açıldı. "Neredeyse tadını alabiliyorum."

Aynadan kendisine bakan kadın o kadar kaybolmuş görünüyordu ki, onun kendisi olduğunu zar zor fark etti. Sersemlemiş, buğulu gözlü bir ifadeye sahip, muhtaç biriydi.

Mayumi onu izlemekten kendini alamıyordu... ve onu. Çok erotikti ve bu anı asla unutamayacağını biliyordu. Sonsuza dek beynine iffetsizce kazınacaktı.

"Faun," diye umutsuzca inledi, onun adını tam olarak söyleyebilmeyi diliyordu. Artık tek bir heceden başka bir şey söyleyemiyordu.

Başını eğdiğinde kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı. Elini çenesinden çekip yavaşça çenesinin düşmesine izin verirken, amını ve içine girip çıkan sikini avuçladı.

"İçine boşalacağım." Sözleri bir hırıltı olarak başladı ama bir iniltiyle sona erdi. Aleti kızın içinde şişerek daha da dolgun hissetmesini sağladı. "Bu amcığı tohumlarımla dolduracağım, kokumla sahipleneceğim." Kaşları çatıldı, buna karşı tek direncini gösteriyordu. Bunu hissetmiş gibi görünerek ekledi, "Merak etme, seni hamile bırakamam. Ama benim özüm senin içinde kalacak Mayumi. Vücudunun yutabildiği kadarını yutmasını ve benim için tutmasını istiyorum."

Endişeleri hafifleyen Mayumi'nin dudakları hafifçe kıvrıldı. Onun yansımasına bakarak nefes nefese, "Evet. Yap şunu," diye fısıldadı.

Hissetmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Aleti tekrar kalınlaştı ve itiş gücü daha kaotik bir hal aldı. Mayumi onun shaftının üzerinde zıplıyordu, tüm vücudu bencilce kendi coşkusunu kovaladığından emin olmak için hareket halindeydi. Adamın yaklaşmakta olan salıverilmesini, içinde ne kadar titreşmeye başladığından, neredeyse kıvranan bir çırpıntı gibi hissedebiliyordu.

Hareketlerinde heyecan vardı, yüksek sesle, gizlenmemiş inlemeleriyle daha da belirgin hale geldi.

Kolunu kaldırarak onu gövdesinden tuttu ve omzunu sıktı. "Bunun için çok uzun süre bekledim," diye hırladı yüzünün yan tarafına doğru.

Ben de, diye düşündü.

"Seni becermek, seni doldurmak. Sadece... içinde olmak için." Sonra durdu, pençeleri içeri girerken vücudu onun etrafında gerildi. Adam hafifçe öne doğru kıvrıldı ve kız onun sikinin kalınlaştığını, içine gömülü keselerinin havalandığını ve sürekli olarak o şekilde kaldığını izledi. Titriyordu, "*Siktir*, Mayumi" diye hıçkırırken ona can havliyle tutunuyordu.

Mayumi'nin nefesi kesildi, tam da o sızlanan bir inilti çıkarırken.

"Ne oluyor?" diye bağırdı içinde bir şey hissettiğinde... keskin ve acıtıcı. Kalçalarını kaldırmaya çalıştı ama adam onu tuttu.

"Kıpırdama!" diye bağırdı, burnunu tavana doğru kaldırırken gürleyen bir kükreme çıkarmadan hemen önce. Dokunaçları kalçalarının etrafında onu morartabileceklerini düşündüğü noktaya kadar sıkıldı.

Isı, o kadar çok ısı, kanalının içine sıçramaya başladı ki, bundan sıkıştı. Serbest bırakılması hızlıydı, hızlı fişkırımlar onu o kadar hızlı doldurdu ki, bunu kaydetmek için zar zor zamanı vardı.

Dudakları, tohumunun ondan fişkırmaya başladığını, onun tabanından aşağı ve yere doğru fişkırdığını izlediğinde daha da açıldı.

O kadar yoğun ki onun etrafında spazm geçirdiğini hissetti. Çılgılığı onunkine karıştı. Kahretsin, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Onu uçurumun kenarından atmaya *çalışıyordu*. O kadar çok, o kadar ıslak ve sıcaktı ki. Ve her nasılsa birden fazla bölgesinden gelen o keskin sızı onu daha da hassaslaştırıyordu.

O kadar yakındı ki, kendinden geçmenin tehlikeli sınırındaydı. Adamın ne dediğine aldırmadan zıplamaya çalıştı. Onu sıkmaya devam etti, bu da onu daha da titretiyor gibiydi. Ayak parmakları

kıvrılırken pençeleri daha da derine indi.

Boşalmadı ama yine de olağanüstü hissettirdi.

İşini bitirdiğinde, burnu öne doğru düşerek dişleri ayrılmış bir şekilde başının üstüne kondu.

Onlar

ikisi de yansımaları karşısında nefes nefese kalmıştı. Göğsü kabarırken tüm vücudu titredi ve nefesini verirken midesinin o çıkıntının etrafına çöktüğünü gördü, bu da nefeslerini toparlamak için tekrar nefes alana kadar daha belirgin hale getirdi.

İçine her ne yaptıysa çıkarmak için biraz daha derine itti. "O da neydi Faun?" diye sordu hızlı hızlı nefes alarak.

"Boşaldığımda hep olur," diye inleyerek cevap verdi, çenesiyle başının üstünü okşarken artçı bir sok onu seğirtirken. "Onlara ne dendiğini bilmiyorum. Diken mi? Diken mi? Ama sertleşip keskinleşiyorlar. Hareket etmeni istemedim çünkü daha önce ellerimi acıtmışlardı. Seni parçalayacağımı biliyordum."

Mayumi'nin kafası şaşkınlıkla hafifçe iki yana sallandı. *Diken mi? Ne oluyor be?* Aletindeki sivri uçların dikenlere dönüştüğüne inanamıyordu!

Geldiğinde onun içinde kilitli kalmıştı.

Bu konuda üzgün değildi. Hem de hiç. Aslında, onun bu tuhaf işlevi hoşuna gitmişti, bu sadece... onun tuhaflığını arttırıyordu.

Adam geri çekilirken onu kaldırmaya başladığında düşünceleri sustu. Tepki olarak miyavladı, onun itişinden biraz acı çekti ve hassaslaştı.

Dokunaçları gevşerken, ondan düştüğünde aleti öne doğru eğildi, artık sert, yukarı doğru çıkan bir çubuk değildi. Beyaz meni, dizlerinin arasında yere karşı biriken su birikintisine katılmadan önce doğrudan üzerine fişkırdı.

Faunus başını onunkinin yanına eğdi ve aşağı uzanırken onu bükte. Pençelerini ve parmaklarının uçlarını kullanarak amının dudaklarını bir tarafa çekti, böylece içinde ne yaptığını ve onu nasıl değiştirdiğini görebildi. İçine biraz göz attığında gerildiğini ve tohumuyla dolduğunu gördü. Girişi artık dar değildi.

Başını kaldırıp yansımadan ona bakmadan önce gözbebekleri sevinçle sarı bir parıltı verdi. Gözbebekleri koyu yeşile dönüştü ve bir sonraki sözleri olmasaydı ne anlama geldiklerini sorgulayacaktı.

"Benim," diye sahiplenici bir şekilde hırladı ona.

Ona sahip çıktığını, onun olduğunu söylüyordu.

Eğer doğru olmasaydı bunu inkâr ederdi. Hiçbir insan oraya bir daha sığmayacaktı, bu yüzden onun burada kalmayı planladığını umuyordu çünkü ona ihtiyacı olacaktı.

Sikini sıktağında ve içinden biraz daha tohum aktığında siki yeniden sertleşecekmiş gibi tepki olarak sarsıldı. Kadının yüzünü kavradı, yüzünü ve vücudunu yüzüne doğru çevirdi.

"Bana benim olduğunu söyle Mayumi," diye hırladı.

Kedinin kafatasına yakından bakmak zorunda kalan Mayumi, onun parlayan güzel gözlerinin koyu yeşili tarafından yutulduğunu hissetti.

"Senin" dedi, öne doğru eğilip burnunun ucuna bir öpücük kondurmadan hemen önce. Aleti tekrar sarsıldı ve ereksiyon haline geçmeye başladı.

Mayumi gerçekten isterse onsuz da yaşayabileceğini biliyordu. İnsanlarla seks yapmaktan hiç hoşlanmamıştı ve onun çevresi ve uzunluğuyla kıyaslanabilecek bir şey bulabileceğinden emindi.

Gerekirse onu bile yapardı.

Ama bu büyük Duskwalker'ın şimdilik yanında olması fikri hoşuna gitmişti. Onun korumasına ihtiyacı yoktu ama olması güzeldi. Ev işlerinde onun yardımına ihtiyacı yoktu ama yine de yardımına minnettar olurdu.

Onunla seks yapmaya ihtiyacı yoktu, ama eğer bu kadar iyiye, yorulup yorulmayacağını bilmiyordu.

bunun.

Mayumi daha fazla bir şey söyleyemeden, göğsü yere degecek şekilde dizlerinin üzerine itildiğinde şaşkın bir nefes aldı. Yarı sert horozu tekrar içine sokulduğunda keskin bir inilti tarafından söndürüldü.

Faunus kollarının üzerinde ona doğru eğildi ve dizlerini iyice geriye iterek aşağıya, onun içine doğru itmeye başladı. Şimdiden hızlı hareket ediyordu, zihnini o kadar hızlı boğuyordu ki, duyularının geri kalanı yükselirken uyuşmasına neden oldu.

Orgazm için hazırlanmıştı ve şimdiden yumuşak inlemelerle ona ulaşmaya çalışıyordu.

"Boşaldığında ağladığını biliyor muydun?" Parmaklarını saçlarının arkasına geçirdi, yumdu ve sonra aynada kendi yüzüne bakmak zorunda kalana kadar sertçe çekti. "Eğer bilmiyorsan, bunu kendi gözlerinle görmeni sağlayacağım."

Ben mi? Daha önce seks sırasında hiç ağlamamıştı, belki de daha önce hiç bu kadar iyi olmadığı için. Yine de kendi dağılmış yüzüne baktığında yanaklarında kuruyan izleri görebiliyordu.

"Aslında oldukça güzel," diye nefes nefese kaldı.

Mayumi'nin içinde hareket ettikçe kalçalarının Mayumi'ninkilere çarpma sesi de artıyordu. Mayumi sonunda yaklaşan orgazmına ulaştığı anda kırık bir çığlık attı. Adamın bu şekilde ulaşabildiği hız onu hızla parçaladı. Kendi yüz hatları fokurdayan gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Net olmayan görüşüne rağmen görebildiği tek bir şey vardı ve aynaya hararetli bir gülümseme verdi.

Arkasında, dört ayak üzerinde bir canavar gibi ona doğru ilerleyen bir Duskwalker vardı. Loş ışıkta beyaz kafatasına karşı mor gözlerini karıştırmak zordu. Ara sıra koyu yeşil renkte titreşiyor, sonra tekrar eski haline dönüyordu.

"Uyuşmuş, kırık bir şeyden başka bir şey olmayana kadar seni tekrar tekrar almamı izlemeni sağlayacağım." Daha önce olduğundan daha sert bir şekilde vurmaya başladı. Mayumi haykırdı, vücudu adamın darbeleriyle kontrolsüzce zıplarken tırnakları çaresizce yere saplandı. "Çünkü hâlâ *kızgınım*. Yakınlardaki o zavallı kasabadan gelen hiçbir insanın artık seni tatmin edemeyeceğini anlamanı sağlayacağım."

Her iki baldırını da kavrarken arkasına yaslandı ve onları havaya kaldırdı ve çekti, kalçalarını belinin etrafına yaydı. Mayumi, sırtı derinden kavislenirken ön tarafına doğru kaydı. Pozisyonu, içine girerken sikini kanalının önüne doğru zorladı ve elini göbeğinin yanına bastırmak için aşağı uzandı, böylece o çıkıntının hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Mayumi bu şekilde kaç kez boşaldığını sayamıyordu, tamamen güçsüz bir halde yere doğru salyalarını akıtıyordu. Tüm bu süre boyunca çılgınca inledi, amcığı bir canavar tarafından olgun bir fahişeden başka bir şey değilmiş gibi kullanılırken içi zevkle şarkı söylüyordu.

Sadece bu çarpık, akli başında olmayan düşünce bile onun için çığlık atmasına neden oldu. *Tanrım, evet! Daha fazla. Durma, seni büyük, kızgın, azgın Duskwalker. Amımı çiğ olana kadar sik.*

Artık yürüyemeyecek hale gelene, bacakları bütün gece yayılmaktan ağrıyana, amcığı damlayana ve taşana kadar alınmak, kullanılmak ve istismar edilmek istiyordu. Ta ki bir kadının tam ve mutlak bir karmaşası olana kadar.

Kır beni. Mahvet beni. Lütfen, durma.

Tırnaklar yerine pençeleri, deri yerine kürkü hissetmek istiyordu. Zayıf insan iniltileri yerine onun hırıltılarını duymak istiyordu.

Onu tekrar doldurduğunda, Faunus hırlarken bacaklarını arkasına çekti, dokunaçları tenine sıkıca yapışırken *neredeyse* kalçalarını birbirine geçiriyordu.

Tohumu taşarak karnından ve göğsünden aşağıya damladı, ta ki etrafında birikene kadar.

inci bir yaka gibi boğaz.

Yüzü yerdeki salya birikintisine doğru kayarken göz kapakları titredi ve adamın kalın, vahşi tohumunun onu tekrar doldurduğu hissine kapıldı.

Adamın sikinin sıvı sıcaklığını püskürtmeden önceki her vuruşunu, ağır kalp atışlarının küçük çırpınışlarını içinde hissedebiliyordu.

Çok iyi hissettiriyor. Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Limon otunun baş döndürücü kokusu Mayumi'nin duyularına sızdı. Uyanmak zordu, vücudu o kadar gevşekti ve yine de o kadar inanılmaz derecede ağrıyordu ki, onu çevreleyen yüce sıcaklıktan uzaklaşma fikri dayanılmazdı.

Mayumi sert ve yoğun bir beden tarafından korunuyordu.

Faunus kollarını gevşekçe ona dolayarak sarıldı. Bir kolu yastık görevi görürken, diğer kolu da yan tarafının altına kıvrılmak için onun üzerinden geçti. Yan yana yattıklarında, Faunus çok büyük olduğu için birbirlerine tam olarak dönük değillerdi.

Yüzünü adamın göğsüne gömdü ve memnuniyetle iç çekmeden önce oradaki yumuşak kürke sokuldu.

Buna alışabilirim.

Gün ortasında seks yapmaya başladıklarını biliyordu ama Faunus tekrar acımasızca içine girmeden önce bir şeyler yiyebilmesi, biraz su içebilmesi ya da kestirebilmesi için sadece birkaç kısa mola vermişlerdi. Söz verdiği gibi, onu defalarca, hatta gece geç saatlere kadar götürmüştü.

Kadınlar İYE'ye böyle yakalanıyor, diye düşündü kaşlarını çatarak, ama yine de rahatsız edici bir his yoktu.

Belki de kayganlaştırıcısı bunu önlemede yardımcı olmuştur. Ya da belki sadece şanslıydı.

Yine de Mayumi şefkatliydi... *her yerde.*

Sadece amı şişmiş ve ağrımakla kalmamış, kalçaları da adamın çok daha büyük belinin etrafında olmaktan ve farklı pozisyonlara sokulmaktan dolayı *ağrımıştı*. Sonunda onu ters çevirdiğinde göğsü yere ve adamın vücuduna sürtünmekten kısmen yara olmuştu.

Zavallı dizlerini ve dirseklerini düşünmeye başlamak bile istemiyordu.

Mayumi zahmetsizce doğrulup pencereyi ararken yüzünün yan tarafını ovuşturdu, evde her zamanki gibi baş aşağı uyandığı için kafası karışmıştı. Genellikle ayakları kapıdan uzağa bakacak şekilde uyurdu.

Sabahın erken saatleri olduğunu görünce bakışlarını hâlâ uyumakta olan Faunus'a çevirdi. Gözbebekleri siyahtı, bu da 'kapalı' olduklarına işaret ediyordu - ya da parıldamadıkları zaman ne görüyorsa.

Gözlerinin arkasında hafif bir çarpma hissettiğinde gözlerini ovuşturdu. *Başım ağrıyor.*

Defalarca unutulana kadar sikilmenin insanın sağlığı için kötü olacağını kim bilebilirdi?
Kendisiyle alay etti. *Buna değer.*

Bildiği tek şey suya ihtiyacı olduğuydu.

Ayağa kalkmak için kolunu kaldırmaya başladığı anda, gözbebekleri her zamanki sarı renklerine dönüştü. Adam etrafını sardığında ciyakladı ve yüzü bir kez daha adamın göğsünün tüylerine gömülene kadar onu geri çekti.

"Daha fazla uyu," dedi sevimli, derin ve halsiz bir sesle, burnunun alt tarafını başının üstüne sürterek. Sonra kapalı dikişlerini onun kapalı kalçalarına dayadı. "Tabii daha fazlasını istemiyorsan."

"Sen bir tehditsin!" diye bağırmaya çalıştı. Sesi çatlak ve o kadar kısık çıkıyordu ki neredeyse acı veriyordu. Gecenin yarısında ağlamaktan sesini kaybetmişti.

"Bunu başlatan sensin," diye karşı çıktı. "Buraya sadece seni korumak için gelmişken beni suçlayamazsın. *Yalvaran* sendin."

Ağzından çıkan her kelime sanki tekrar uykuya dalmak üzereymiş gibi yumuşuyordu. Dilini ağzının içinde şapırdatmadan önce büyük bir esneme çıkarmak için çenelerini ayırdı.

"Yalvarmadım," diye homurdandı.

Yalvardı mı? Tam olarak hatırlayamadı. Belki de kibarca rica etmek bunu tanımlamak için daha iyi bir yol olurdu.

Tekrar uyumayı düşündü, onun kucaklaması huzur vericiydi, ama şimdi gözlerini açıp kalkmayı düşündüğüne göre, uyku ondan kaçacaktı.

Faunus burnunu onun saçlarına sokmaya başladı, ta ki yüzünü düğümlerin yuvasına tamamen kaplayana kadar. "Kokunu seviyorum." İri gövdesi onu içine çekiyormuş gibi derin nefesler verdi.

genişledi ve sonra açıldı. "Balkabağı ve uyku gibi."

Dudakları büzüldü. "Uyku nasıl kokuyor ki?"

"Sıcak ve rahatlatıcı kokuyor ve beni uykulu yapıyor."

Bu hâlâ mantıklı gelmiyordu ama yine de gülümsedi. Daha önce hiç kimse onu bu şekilde tanımlamamıştı ve göğsündeki hassas duygu girdabı, onun memnun bir kedi yavrusu gibi mırıldandığını fark ettiğinde daha da derinleşti.

Bu ses her zaman midesini düğüm düğüm ederdi.

"Kalkma vakti geldi. Tuvalete gitmem lazım, acıktım ve susadım." Ayrıca başka bir şey daha fark etti. Kürkü kasıklarında ve gövdesinin alt kısmında yumuşak değildi ve Mayumi'nin derisi uylukları, karnı ve hatta göğsü arasında çatlak ve... rahatsız hissediyordu. "*Bizim* de banyoya ihtiyacımız var."

Her yerde kurumuş tohumlar vardı. Duskwalker'ların lanet bir şelale gibi geldiğini bilmiyordu. Uyluklarının, oradaki sıcak, hâlâ nemli kayganlıkla kolayca birbirine kaymasını görmezden gelmeye çalıştı.

Onu daha yükseğe kaldırırken başı eğildi. Adamın dili çenesinin kenarından köşesine doğru kayarak kulağının hemen önünden geçtiğinde Mayumi hafifçe kıpırdandı.

"Sana banyo yaptırabilirim, benim pis minik insanım," dedi alttan alta bir mizahla. Kararlı hareketlerle boynunu yalamaya başladı ve ardında tükürük bıraktı.

Mayumi düz bir ses tonuyla, "Her tarafım senin dölünle kaplandı," diye cevap verdi. "Beni temizlemekle ilgileneceğini düşünmemiştim."

Şahdamarını yalamaya ara verdi.

"Senin ve benim tadımızı birbirine karıştırdığım için amını temizlemek umurumda değil." Dilini ondan çıkardı. "Ama hayır, tohumumu vücudundan tek başına yalamak istemiyorum."

Şimdi onu daha yukarı çektiği için, güçlü pazusunu yastık olarak kullanırken kafatasına

bakıyordu.

Yatağını hiç tutmamışlardı, bu yüzden yer kalçasına sert geliyordu.

Neyse ki seks nöbetleri arasında bir noktada şömineyi çalıştırmayı başarmıştı. Şu anda sönük ve ölmek üzereydi ama yine de az miktarda ısı üretiyordu.

Faunus zaten daha sıcaktı ve gerçekten kalkmak istememesinin bir nedeni de onun rahat olmasıydı. Daha önce birinin kollarında uyanıp uyanmadığını hatırlayamıyordu - genellikle sabah tembel sarılmaları gerçekleşmeden önce ön kapıdan ya da pencereden kaçardı.

Bunca yıl sonra geri döndüğüne sevindim.

Mayumi, kendisine bakmakta olan sarı gözlerine bakarak uzandı ve işaret parmağının ucuyla burun deliğinin etrafındaki kemiğe dokunarak burnuna küçük bir bip sesi verdi. Dili dışarı çıktı ve Mayumi'nin ona vurduğu yere süründü.

Adam pençelerinin uçlarını omurgasının ortasında aşağı yukarı okşadığında göz kapakları ağırlaştı ve yarı kapalı hale geldi. Diğer eli gelip saçlarını okşamaya başladığında, aşırı şefkatli dokunuşuyla Mayumi'nin kalbi hızla sıkıştı. Korkuyu hiç hissetmemiş olsa da, endişeden etkilenmez değildi.

Aralarındaki teması kesmek için hızla doğruldu.

Sadece onunla seks yapmak istiyorum. Başka bir şey istemiyorum.

Ona bağlanmak iyi bir fikir değildi ve tam tersi de geçerliydi. Birçok kişi Mayumi'nin bağıllık sorunları olduğu fikrini ortaya atmıştı ama ertesi gün sonsuza dek ortadan kaybolabilecek birinden hoşlanmak çok zordu.

Elbette, Faunus bir daha gitmeye niyeti olmadığına dair 'söz' vermişti ama o bir insandı. Ölebilirdi ya da birbirlerinden bıkebilirlerdi. Hiçbir şey kesin değildi.

Zaten bir kere gitmişti.

Kızın sarsıcı hareketlerine rağmen, adam sadece kolunu kızın beline doladı ve kız dik otururken sarılmaya devam etmek için onun etrafında kıvrıldı. Onu sanki bir oyuncak ayıymış gibi tutuyordu.

"Daha fazla uyu," diye ısrar etti. "Kalkar kalkmaz beni çalışmaya zorlayacağını biliyorum. Bugün benden ne gibi korkunç şeyler yapmamı istiyorsun? Evinin çatısını söküp yeni bir çatı mı yapmamı istiyorsun? Bir ağacı söküp bahçenin diğer tarafına yeniden gömmemi mi?"

Ona sarılma isteğinin romantik bir yakınlaşmadan ziyade işlerin engellenmesi gibi görünmesi onu rahatlattı. Mayumi bir kahkaha attı.

"Ne zamandır insanları inceliyorsun Faunus?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Adamın başı aniden kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Edepsiz konuşmalar ve şakacı iğnelemeler konusunda oldukça becerikli görüldüğünüzü düşünürsek, çok şey kapmışsınız gibi görünüyor."

Başını tekrar yere koyduğunda ondan sinirli, yuvarlanan bir huff geldi. "Siz insanlar çok sinir bozucu derecede gürültücüsünüz. Bazen sizi görmeden çok önce duyabiliyorum ve sık sık birbirinizle oynayıp alay ediyorsunuz. İnsanlar yaptıkları her şeyde ses çıkarırlar. Yemek yerken, seks yaparken, yaşarken ve hatta ölürken bile."

Bu hala sorumu cevaplamadı.

Mayumi iç çekerek bıraktı.

Onun kucağından kurtulmayı başardı ve elleri ve dizleri üzerinde şömineye doğru süründü. Şömine demirini birkaç kez sapladı ve tüylerinin diken diken olduğunu hissederek tüm vücuduna saldırdı. Meme uçları cimri bir şekilde gerildi ve evi ısıtabilmesi için közün içine hızla yeni bir kütük attı.

Arkasını döndüğünde Faunus bir dizini bükmüş, yan yatıyordu. Altındaki kolunu da bükmüş ve başının yan tarafını avucunun içine yerleştirmişti. Kuyruğu arkasında sallanıyordu ama onun durmasına neden olan mor gözbebekleriydi.

Hızla sarıya döndüler ama konumu onu korkunç derecede kibirli gösteriyordu.

Adamın çıplak kışına ve amına arkadan baktığını fark etmesi uzun sürmedi!

Mayumi hiç vakit kaybetmedi. Kirli olmasına rağmen, daha sonra tekrar yıkamaktan çekinmeyeceği sıcak giysiler buldu. Yürüyüşünde gözle görülür bir aksama vardı, karnından aşağısı ağrıyor ve geriliyordu.

Hiçbir zaman düzgün yürüyemeyecek kadar sikişmedim. Şu anda topallayarak yürüyordu.

Dudaklarında bir sırtış belirdi ve yüzünde küçük acı seğirmeleri olsa da bunu gururla taşıdı.

Faunus olduğu yerde kaldı ve kuyruğunu yere vurarak sürekli onu izledi. Orada kalacağını düşünmüştü ama dışarı çıktığı anda hemen onu takip etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kapı aralığından eğilirken.

"Dereye."

Elinde iki kütük ve ateş yakmak için çıra tutarak karların arasından evin arka tarafına doğru ilerledi.

Büyük bir taş leğenin altında bir soba vardı. Metal kapağını açtı ve yeniden düzenlemeden önce elindeki her şeyi içine attı. Sonra birden fazla kibrit kullanarak sobayı yaktı.

Bunu yaptıktan sonra kulübeye gitti ve bir kazma ile kare ağızlı bir kürek aldı.

Faunus onun belli bir noktadan karı küreyerek uzaklaştırdığını gördüğünde, isteyerek yardım etmeye başladı. Kazmak ve kepçeyle uzaklaştırmak için büyük elini kullandı. Birlikte çalıştıklarında, kısa sürede bir örtü ortaya çıktı.

Mayumi onu kaldırarak orada inşa edilmiş bir taş havuzun üstünü ortaya çıkardı. Özel bir kille kapatıldığı için su geçirmezdi ama çoğunlukla bir tarafındaki doğal büyük kaya duvarından ve diğer her yerdeki çok sayıda kayadan oluşuyordu.

Altındaki sobanın eritmeye ve ısıtmaya başlayacağını bildiği için biraz kar itti. Sonra Mayumi onları yakındaki küçük dereye götürdü.

Ailesinin uzun zaman önce buraya gömdüğü pişmiş toprak borunun ucunu bulması biraz zaman aldı. Bulduktan sonra, kazmak için etrafındaki tüm kar ve toprağı temizledi. Mayumi, borunun ucunu kaplayan ve toprak, sopa, yaprak ya da kar gibi şeylerin içeri girip boruyu tıkamasını engelleyen mandalları açtı. Bu aynı zamanda hayvanların burayı yuva olarak kullanmasını da engelliyordu.

Derenin yüzeyi donmuş olduğundan, altındaki soğuk ama hareketli suya ulaşmak için kazmasını kullanması gerekiyordu. Toprağı kazdı, böylece su pişmiş toprak boruya akacak ve tepeden aşağı inecekti. Diğer uçta alttaki örtüyü kaldırdığında, su taş leğene akacaktı.

Sadece banyo yapmak bile çok zahmetliydi, bu yüzden Mayumi bunu nadiren yapıyordu ama erimiş kar suyu ve bir bezle basit bir silme işlemi bugün yeterli olmayacaktı. Faunus'un büyük, kocaman, tüylü kıcıyla olmazdı.

Üzerinde tek bir giysi parçası olmadan dolaşıyordu ve şimdi bile kurumuş tohumla nasıl kaplandığını görebiliyordu. Kürkü bile birbirine yapışmıştı ve bu durum geçene kadar ona bir daha dokunmayacaktı.

Mayumi tepeden aşağı inmeden önce yüzünü buruşturdu. Alttaki mandalı açtığı anda, taze su yavaşça leğene döküldü.

Faunus'a dönerek, "Bu dolup ısınırken," diye söze başladı. "Ben kahvaltı edeceğim ve biraz çay içeceğim."

Gözbebeklerinin normalden daha koyu bir sarı tonu olduğunu fark etti. Başını tekrar ona çevirmeden önce kaynak banyosuna doğru eğdi.

"Eğer bunu doldurmak isteseydiniz, bana söyleyebilirdiniz. Banyo gibi şeyleri doldurmak için büyü kullanabiliyorum. Başlangıçta sıcak olurdu."

Mayumi başını çevirerek akan suyu izledi. "Sanırım artık çok geç. Tüm süreci çoktan tamamladığım için belki bir dahaki sefere."

Bunu daha önce bilmemesi hayal kırıklığı yaratmıştı ama artık bu konuda yapabileceği bir şey

yoktu.

Mayumi nereye giderse gitsin onu takip etmek zorunda olmasına rağmen Faunus, Mayumi içeri girdiğinde olduğu yerde kaldı. Belli bir yüksekliğe ulaşana kadar neredeyse hipnotize olmuş bir şekilde akan suya baktı.

Uzun bir süre sonra, garip boru cihazının bu ucunu kapatmak için geri geldi.

Onunla arasındaki mesafeye rağmen, büyük ve derin olduğunu görebiliyordu. Kuyruğu endişeyle kıvrılırken ondan bir adım geri çekildi.

Avluda yürümeye başladı, yakınlarda herhangi bir İblis ya da yaklaşan insan hissetmediğinden emin olmak için keşif yaptı. Eğer uzun bir süre dışarıda kalmayı planlıyorsa, güvenli olduğundan emin olmak istiyordu.

Ne kadar süre gittiğini bilmiyordu, onu sıkıştırmayı ya da suya yaklaşmayı reddediyordu ama sonunda onun kendisine seslendiğini duydu.

Evin arka tarafındaydı ve elinde iki parça uzun kumaş tutuyordu. Yaklaşırken başını ona doğru eğdi.

"Tamam, hazır."

Faunus başını buharlı ılık sudan oluşan küçük havuza doğru kaldırdı ve sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. Neden onu bilgilendirme ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu.

İnsanların özel olarak yıkanmayı tercih ettiklerini görmüştü.

Sadece uzaktan mutlulukla izleyeceğini ona söylememeyi planlıyordu.

"Banyonuzun keyfini çıkarın. Bölgeyi çoktan keşfettim ve bunu yapmanın sizin için güvenli olduğunu biliyorum."

Dudakları büzülürken küçük sevimli kaşları birbirine yaklaştı. Gözleri dudaklarına sabitlendi. Dün birkaç kez kısaca tadına bakmıştı ama vücudunun geri kalanı dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, dudaklarına bakma arzusunu tam olarak tatmin edememişti.

Ona kıyasla çok küçük olduğu için, içindeyken yüzüne ulaşmak zordu. Vücudunu eğmesi gerekiyordu, bu da kalçalarını hareket ettirmesini zorlaştırıyordu. Vücutları birbirinden ayrıldığında onu yalamaya başlamıştı.

Ama asıl istediği şey... onu öpmekti.

İnsanların bunu yaptığını görmüştü. Dağınık bir şekilde ağızlarını birbirine kenetlerler ve kulak deliklerinin karıncalanmasına neden olan yumuşak küçük sesler çıkarırlardı.

Bunu onunla asla yapamazdı ve bu şekilde yakınlaşamayacaklarını anladığında ondan hoşlanmamaya başlayıp başlamayacağını merak ediyordu. Aslında onun hakkında farklı olan çok

şey vardı ve birlikte asla yapamayacakları pek çok şey.

Mayumi başını sallayarak, "Yıkanmaya gidiyoruz," dedi. "Seni buraya gelmen için çağırdım.

benimle."

Eliyle göğsünü kapatarak temkinli bir adım geri çekilirken gözbebeklerinde beyaz ışıklar parladı.

"Ben mi? Hayır.

Sadece sen."

Gözleri kısık bir şekilde parlıyordu.

"Banyoya gir, Faunus." Mayumi onu işaret etti. "Sen benden daha kirlisin."

Görüşü, kalıcı olarak beyaza dönüşmeden önce buharlaşan, biraz derin suya döndü.

Başını salladı, kalbi hızlanmıştı ve kaslarını şişirmek için kaslarına kan pompalıyordu. "Ben iyiyim. Sığmayacağım."

Sığacaktı. Sığacağını biliyordu, hatta belki de bolca yer vardı. Sadece istemiyordu. "Şaka yapıyorsun." Mayumi bir kahkaha attı, derin ve alaycı bir kahkaha. "Sudan mı korkuyorsun?!"

"Hayır," diye cevap verdi, başını umursamazca başka yöne çevirerek. "Sudan korkmuyorum."

Öyle miydi? Hayır. Belki biraz, ama suyun kendisi yüzünden değil. Ona güvenmiyordu çünkü neler yapabileceğini, ne kadar *boğucu* olabileceğini biliyordu.

"Öylesin!" Kadının kahkahasının giderek büyümesi, gözbebeklerinin öfkeyle kızarmasına neden oldu. "Kedi kafatasına sahip olduğun için kediler gibi sudan korkacağını düşünmemiştim!"

Sözlerindeki utanç ve inançsızlık parıltısı vücudunun karışmasına neden oldu. Tüyleri tedirginlikle kabardı.

Kadının kendisine bu kadar kırıcı bir şey söylediğine inanamıyordu. Akılsız bir hayvanla karşılaştırılmayı reddediyordu. Faydasızca miyavlamak ya da bir aptal gibi tıslamak yerine iletişim kurabilir ve anlayabilirdi.

Birçoğunu yemişti. Hem evcil hem de dağ pumalarının çoğunun kediye benzemesinin bir nedeni vardı.

"Ben bir kedi gibi değilim!" diye kükredi, dişlerini uyarırcasına ayırdı. Mayumi kükremesinin yüksekliğinden ve bunu ona yapıyor olmasından ürktü. Mayumi'nin şok olmuş yüz ifadesi karşısında hemen irkildi, muhtemelen bunu çok ani yaptığı için. "Peki! Eğer bu kadar önemliyse, sırf sana korkmadığımı göstermek için banyoya gireceğim."

Küçük havuza doğru yürüdü ve genellikle bir insanın girdiğini görebileceği karşı tarafına tırmandı. Burada ısıtma sobasının olduğu yerde bir duvar vardı.

Yukarı atlamak için ellerini kenara koyduğunda öfkesi anında söndü. Suyu bakarak durakladı. Göğsündeki alev, endişe dolu bir huzursuzluk ritmine dönüştü. Suyu girmek istemiyordu. Vücudunu suya sokmak istemiyordu.

Bir yaprak hafifçe içine düştüğünde dalgalanıyordu, tıpkı aşağıdan yüzeye çarpan kabarcıklar gibi.

Kuyruğunun ucu bir kez daha endişeyle kıvrıldı. "Faunus mu?"

Sessiz sesi onu içine çekmeye başlayan trans halinden çıkardı ve başını ona çevirdi. Kadın artık gülmiyordu, aksine yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Suya gir, dedi kendi kendine. Onun senin... olduğunu bilmesine izin verme. Bunun içinde oturmak kadar basit bir şey yapamazsan onu koruyabileceğini düşünmeyecektir.

Faunus, Mayumi'nin onun herhangi bir anlamda zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordu. *O kadar derin bile değil, diye kendini rahatlatı.*

Yoksa yalan mı söylüyordu? Gerçekten sonsuz muydu?

Ayağa fırladı ve sol bacağına içeri soktu. Diğer bacağına da içeri atmadan önce vücudunda yarattığı tiksindirici ürpertiye yatıştırması gerekiyordu. İçeri girdi ve anında tüylerinin diken diken

olmasına neden olan korkunç bir ürperti omurgasından aşağı aktı.

Hissettiği tek teselli suyun ılık olmasıydı, bu da kaslarındaki gerginliğin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu.

Birinin kayanın üzerine oturabileceği birden fazla yer vardı ve o kendisi için en iyi olacağını düşündüğü yeri seçti, çünkü burası onu suya batırmayacaktı. Bir şekilde göğüs kafesinin altından daha derine kaymadığından emin olmak için kenarlara sıkıca tutundu.

Vücudu yoğundu, yüzmek yerine batmak istiyordu.

Mayumi suyun içinde süzülene kadar soyunduğunu bile fark etmemişti. Göğsünün üst kısmına oturmak için göğüslerini iyice geçti.

Kadının önünde oturduğunu görmek ona odaklanacak sudan başka bir şey vermişti ama etrafını saran suyu görmezden gelmek zordu. Eziliyormuş gibi hissediyordu, sanki etine hafifçe dokunmak yerine gövdesini sıkıyordu.

Gözbebeklerinin beyaz olmayı bırakmasını diledi. Duygularını ne kadar kontrol etmeye çalışsa da hiçbir şey ona yardımcı olmuyordu. Çıkmak istiyordu. En başından beri içeri girdiğine inanamıyordu. Pençeleri banyonun dış tarafındaki kayayı oydu.

Titrediğini bilmesinin tek nedeni Mayumi'nin yanına gelip burnunu avuçlayarak onu sakinleştirmesiydi.

"İşte oldu. Şimdi güzelce temizlenebiliriz," diye mırıldandı.

Onun tedirginliğinin farkında olup olmadığını bilmiyordu ama bu konuda hiçbir yorum yapmadı. Dönüp kalçalarından birinin üzerine oturduğunda ve hâlâ burnunu tutarken, bakışlarını onun üzerinde tutması için yüzünü yönlendirdiğinde onu merkezlemeye yardımcı oldu.

Kadının yüz hatlarında, kaşlarının seğirme şeklinden bir miktar endişe sezmiş olabileceğini düşündü.

Kısa bir süre sonra sıkıntısının azaldığını hissetti.

Üzerimde oturuyor. Ona sarılabilmek için kollarını ona doladı.

Kadının ellerine su alıp vücudunun ön kısmından aşağı dökmeye başlaması hoşuna gitmemişti ama bunu görmezden gelmeyi seçti. Faunus gözlerini ondan ayırmadı ve onun vücudundan başka bir şey hissetmemeye çalıştı.

Su onu yüzer halde tuttuğu için ağırlık yoktu, bu yüzden onun yerine gövdesinin yan tarafının ve kollarının ona dokunmasına izin verdi.

Onun nezaketi ve tesellisi ihtiyacı olan şeydi ve kalbinin göğsünde hafifçe çarptığını hissetti. *Beni sakinleştirmeye çalışıyor.* Buna ihtiyacı olmasından, bu kadar açık davranmış olmasından nefret ediyordu ama yine de bunun için minnettardı.

Faunus su damlayan elini kaldırdı ve yüzünün yan tarafını kavradı. "Bunu benimle neden yapıyorsun?" diye sordu, içinde garip bir duygu sarmalı hissederek.

Şimdiye kadar elde edilememiş olsa da Faunus... Mayumi'ye inkar edilemez bir şekilde değer veriyordu. İstese de istemese de bu duygu derinleşiyordu.

"Banyo mu yapıyorsun?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Belli değil mi? Yoksa neden kucağında oturduğumu mu soruyorsun? Sen oturuyorsan, ben de oturabildiğim için oturuyorum."

Faunus başını salladı. "Neden sana dokunmama izin veriyorsun Mayumi? Ben bir Duskwalker'ım. Bana karşı herhangi bir arzu ya da şefkat hissetmeni hiç beklemiyordum."

"Ah." Kızın yüz hatları ondan uzaklaşıp evin arkasındaki ormana bakmadan önce düştü. Sonra keskin ve kısa bir kıkırdama çıkardı. "Başkaları bunun tuhaf olduğunu düşünebilir ama bazen bazı insanlar yatağın altındaki canavarları becermek ister."

Faunus, gözbebekleri koyu sarıya dönüp sonunda beyazdan uzaklaşırken başını şaşkınca yana eğdi. "Ama... Ben senin yatağının altına sığmam."

"Pfft! Kelimenin tam anlamıyla söylemedim! Bu bir deyiş, Faunus. Bazı insanlar sadece, uh, bir tür

Normal ya da insan olmayan şeylerden etkilenir misin? İblislerden nefret ediyorum ama bazılarını çekici buluyorum. Bazen ürkütücü şeyler beni tahrik ediyor, canavarlar ve öcü adam fikri gibi." Ona kocaman bir sırıtış attı, gözlerinin altını şişirecek kadar belirgin bir sırıtıştı bu. "Ve sen hepsinin en büyüğü, en kötüsü ve en korkuncusun. O gece seni açıklıkta gördüğüm andan itibaren kemiklerinin üzerine atlamak istedim."

Kalbinin aniden soğuması, etrafındaki banyo suyunun sıcak hissini kaybetmesine neden oldu. Maviye döneceklerini bildiği halde gözlerini siyaha boyadı ve onun sözlerinden duyduğu üzüntü ya da acıyı ondan sakladı.

Sakin bir nefes aldığında gözlerini açtı ve her zamanki sarı renklerine kavuştukları için rahatladı. Sonra kendini bir kıkırdamaya zorladı ve pençelerini vücudunun yan tarafına doğru kaydırıldı.

"En korkutucu mu? Senden en ufak bir korku kokusu almadım." Adam onu gıdıkladığında ciyakladı. "Ama senin deyimle bir *canavar* olmama rağmen beni çekici bulduğunu bilmek beni memnun ediyor."

Yanakları şişerek, "Duyduğuma göre sesin ekşi miymiş?"

diye sordu. "Bunu şaka olsun diye söylediğime inanıyorum."

Ne olduğunu ve insanların düzenli olarak insanoğlunun dışındaki her şeye ne dediğini biliyordu. Onlara göre ve belli ki ona göre, o bir canavardı. Bir kâbus. Bu dünyaya ait olmayan yanlış bir şey.

Mayumi uzandı ve küçük, ıslak avuçlarıyla adamın kemikli çenesinin kenarlarını kavradı.

"Seni ve şu Duskwalker suratını oldukça seksi buluyorum. Sana Faunus dedim çünkü orman tanrısı anlamına geliyor ve sen her zaman benim orman, kemik baba tanrım olabilirsin."

Dudaklarının kıvrılma şekli hararetliydi, koyu renk gözleri kötülükle parlıyordu. Işık gözlerinde parlıyor, onları zengin kahverengi havuzlar gibi gösteriyordu.

"Yani dün 'aman Tanrım' diye bağırıldığında aslında sadece bana sesleniyordun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Bu ona istediği şeyi verdi, başka bir müzikal, kadınsı olmayan kahkaha.

"Elbette. Kendine ne söylemek istiyorsan." Sonra yüzündeki çatlağa dokunmamaya dikkat ederek, yatıştırıcı ama takdir edici bir şekilde onun yüzünü okşadı. "Ama senden başkasına dokunmayı düşünmeyeceğimden eminim."

Başını onun ellerine doğru eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Anladığı kadarıyla bunu bir başkasıyla da yapabiliirdi. Menüsünde bir İblis olabileceği gerçeği biraz endişe vericiydi, ancak türünden bir başkası ona rastlarsa, onları olgun ve pelüş vücuduna kabul edebileceğini düşünmüştü.

"Hayatımı kurtardın, Faunus. Sen olmasaydın hayatta olamazdım. Seni iyi hatırlamıyor olabilirim ama seni ve benim için yaptıklarını asla unutmadım."

Küçük bir iç çekiş yaptı ve sonra onu endişelerinden kurtarmak için yakınında tutmak için çaresiz olmasına rağmen ondan uzaklaştı. O zaman neden onunla temasını kesmek istediğini bilmiyordu, özellikle de onu... istediğini hissettiren bir şey söylerken.

"Beni korumak istediğin için burada olduğunu söylediğin andan itibaren... Sana güvenmiştim. Bu yüzden seninle seks yapabilecek kadar rahat hissediyorum."

Tekrar banyonun karşı tarafına oturdu, bu sefer başını ormana doğru çevirdi.

Bana güveniyor. Ben onun için özelim.

İçinde bir sevinç kıvılcımı çaktı. Bu kadarı yeterliydi. Ona güvenmesi ve onu arzulaması, bunları ondan alacak ve onlara sınıksız sarılacaktı.

"Beni öldürmeye çalışmandan ziyade bu sonuç için minnettarım," diyerek kız düşünceli

göründüğü için alay etmeye çalıştı. "Bir dahaki sefere sırrını diğer İblis Avcılarından saklayacağım.

şu büyük, müstahkem dağ kalesine gidin."

Bir İblis Avcısı kalesine elini kolunu sallayarak girme fikrinin onu güldüreceğini düşündü. Onun yerine, dudakları içe doğru çekilirken sağ elinin sıkı bir yumruğa dönüşmesini izledi.

Neden konuşmayı tersine çevirdim ki? Mayumi hoşnutsuz bir surat ifadesiyle düşündü.

Daha özel duygularını paylaşmaya başlamıştı ve bunu yapmaya alışık değildi. 'Yatağın altındaki canavar' hakkındaki şakacı sözleri sadece esprili olmak ve onu suya karşı bariz nefretinden uzaklaştırmak istediği içindi.

Ona güvendiği, onu hatırladığı gerçeğinden bahsetmek, beraberinde bir duygu kasırgası getirmişti. İstemediği duygular.

Faunus'tan hoşlandığını zaten biliyordu. Dış görünüşü bunun büyük bir parçasıydı. Onda başkalarının göremeyeceği - çünkü onlar kör aptallardı - yadsınamaz, ilahi derecede karanlık bir güzellik vardı ama aynı zamanda onun... neşeli olduğunu da görebiliyordu. Onun bu kadar özgür ruhlu olmasını beklemiyordu. Alaycı bile olabiliyordu.

Sonra Hawthorne Keep'ten, onun bir İblis Avcısı olmasıyla ilgili şeylerden bahsetti. Yapmamasını diledi.

Kaşlarını çatmaya başladı ve bakışlarını ona çevirdi.

"Gittiğim yerin dağ kalesi olduğunu nereden bildin?" Mayumi gözlerini adamın vücudunda gezdirip tuhaflığını inceledikten sonra şüpheyle tekrar yukarı bakarak sordu. "Evim Hawthorne's Keep'e daha yakın olsa da, onun yerine Blackfyre Keep'e gitme ihtimalim vardı."

Hawthorne buranın doğusunda, Blackfyre ise güneybatısındaydı.

Faunus bulutsuz gökyüzüne bakıyormuş gibi burnunu yukarı doğru çevirdi. Yüksek sesle içini çekmeden önce kuyruğu suyun altında sallanarak onun dikkatini çekti.

Yüzünü ona dönmek için başını tekrar aşağı çevirdi. "Sen vahşi bir insansın."

Mayumi, Faunus ne zaman onun gücünden bahsetse, bunu her zaman bir insan olarak yaptığını, asla bir kadın olarak yapmadığını fark etmişti. Sanki önce cinsiyete, sonra da insanlığa dayalı bir karşılaştırma yapmak yerine kadınları ve erkekleri aynı kategoriye koymuş gibiydi.

"Çok güçlüsün ve bunun sebebinin İblis Avcısı babanın seni çocukken bile verdiği eğitimler olduğunu düşünüyorum."

Onun sözleri dudaklarının farkına varmasına neden oldu. "Ne zamandır beni izliyorsun"

Faunus?"

Ona hiç söylemediği için babasının bir İblis Avcısı olduğunu bilemezdi. Ayrıca babasının onu küçük yaştan beri eğittiğini de... görmediği sürece bilemezdi.

"Şu anda mı? Evinizin önünde o İblis'i öldürdüğümü gördüğünüz an geri döndüğüm andı."

Gözlerini kısarak ters ters baktı. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Derin derin kıkırdarken dişlerini ayırdı, sesi daha yankılı ve yaramazdı. Hatta daha karanlık.

"Mayumi, seni kurtardığım gecedan beri bu kulübeye geliyorum. Senin uzun otların içinde uyuyan bir çocuk olduğunu gördüm. Sonra, ne zaman bir hata yapsa ebeveyni ona garip bir tahta kılıçla vururken ayağı takılıp düşen daha da büyük bir çocuk. Ya da açıklığın ortasındaki kazığa vururken, tekmeler atarken ve monte edilmiş keresteyi tokatlarken sana rehberlik edildiğine tanık olduğum günler vardı." O umursamaz sesiyle konuştukça, kızın çenesi daha da düşüyordu. "Kendi silahlarını yapmanı ve ailenle tartışmanı izledim. Hayatının büyük bir kısmını gördüm. Ayrıca kimsenin görmediği şeyleri de gördüm, kimsenin görmesini istemeyeceğin şeyleri."

Bu gelişme karşısında öfkeli mi, temkinli mi yoksa şok mu olduğunu bilmiyordu. Ayrıca Faunus'un muhtemelen uzun bir süre yaşamış olduğu da ortaya çıkmıştı, bu da sadece şu soruyu akla getiriyordu... kaç yaşındaydı?

"Ne gibi?" diye azı dişlerini gıcırdatarak ısırdı.

"Annenin öldüğü gün seni takip ediyor, tek başına güvenli bir şekilde seyahat ettiğinden emin oluyordum. Babanla birlikte onu yakına gömerken seni izledim."

Yüzü soldu. *Ağlamamı izledi.*

Mayumi'yi annesi dışında hiç kimse ağlarken görmemişti. Küçük yaştan itibaren gözyaşlarını babasından saklamıştı çünkü babası onun güçlü bir iradeye sahip olduğuna inanmak istiyordu. Zayıflığın kısa süre içinde ölecek bir İblis Avcısının işareti olduğunu düşünüyordu.

"Bunu bana neden anlatıyorsun? Faunus, buna sapıklık denir! Bunun ne kadar... ürkütücü olduğunu anlıyor musun?"

Onunla alay etme cüretini gösterdi!

"Belki bir insan için *ürkütücü* olabilir ama ben sadece kurtardığım çocuğun hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek istedim. Pek çok insanı izledim ve pek çok eve geri döndüm. Çocukların yetişkin olduklarını ve bir daha asla geri dönmediklerini gördüm. Siz bu dünyada kalan birkaç kişiden birisiniz."

Konuşmaları boyunca Faunus'un vücudu taş gibi kaskatı kesilmiş, sanki onu canlı canlı yiyecekmiş gibi suyun içinde hareket etmek istememişti.

"Bana canavar deyip sonra da insan ahlakını bana yükleyemezsin Mayumi," dedi ve sözlerini noktalamak istercesine başını yana eğdi. "Takip etmek, yediğim ve öldürdüğüm düzinelerce insandan daha mı kötü? Benim ne olduğumu biliyorsun. Bir Duskwalker olduğumu ve ne yaptığımı bildiğinizi açıkça belirttiniz. İnsanlığın bu seviyesine hareketsiz oturup yemeğimin ağzıma girmesini bekleyerek gelmedim."

Dudakları gerildi. *Kahretsin. Adam haklı.*

İnsan ideolojilerini ve ahlakını onun gibi birine yakıştıramıyordu ve zaten onun bu yönünü seviyordu. O normalin dışındaydı, zaten bu yüzden ona ilgi duyuyordu.

Yumruğunu çözdü ve vücudundaki gerginliğin azalmasına izin verdi.

"Bunu senden saklamanın bir anlamı yoktu," diye ekledi. "Bu kadar açık konuşarak sizi izlediğimi eninde sonunda belli edecektim. Kazara olmaktansa şimdi ortaya çıkıp sana söylemeyi tercih ederim. Bu aynı zamanda senin hakkında zaten çok şey bildiğimi, ne kadar yetenekli olduğunu ve babanın izinden gittiğinin farkında olduğumu bilmeni sağlar."

"Atalarımın ayak izleri," diye düzeltti dudaklarını büzerek ve homurdanarak. "Özellikle de

erkekler."

Derin bir nefes verdi ve başını kaynak banyosunun duvarına yasladı. Göz kapaklarını indirerek onu izledi, vücudu hâlâ gerginlik ve tedirginlik doluydu. Onun inatçı cesareti karşısında dudakları büküldü.

"Baba tarafımın bu topraklarda beş nesildir doğan ilk kızıyım. Bir oğul bekliyordu, bir sonraki akrabaya babalık edecek ve atası ve ondan önceki atası gibi bir İblis Avcısı olacak birini. Bunun yerine, annem bir kız çocuğu doğurdu ve benden sonra gelenlerle birlikte tam döneme ulaşamadı. Eskiden güçlüyken onu zayıf kılan da bu oldu."

Onun pozisyonunu taklit etmek için kollarını kayalık duvarın yüzüne yasladı. Ancak çıplak olduğu için bir bacağına diğerinin üzerine katladı.

"Sanırım büyükbabam aileden bir *kadının* loncaya katılmasını onaylamazdı ama babam zaten nesiller boyu süren beyin yıkamadan kurtulmaya çalışıyordu. Geçmişte, uzun zaman önce, kadınlar zayıf ve yararsız olarak görülüyordu. İblis belasıyla birlikte pek çok şeyin değişmesi gerekti ama ailem bu kadın düşmanı zihniyete tutunmaya karar verdi." Sonra bakışları, kalbinde acı veren bir zonklamayla yana kaydı. "Ama babam bir kız olduğum için bana karşı korumacıydı. Loncaya katılmak istememden memnun değildi ve sanırım bu yüzden bana özellikle sert davranıyordu. Yaşamamı istiyordu ve ne kadar sert ve acımasız olurlarsa olsunlar tüm öğretileri sayesinde hâlâ hayattayım."

"Cezalandırıldığını gördüğümde ilk başta öfkelen dim," diye hırladı Faunus ve pençelerinin altında parçalanan kayaların çıtırtısını duyduğuna yemin etti. "Kanının kokusu ve öfkem yüzünden gitmem gerekiyordu. Müdahale etmediğim için memnunum."

"Ben de," diye alayla güldü. "O bir Yaşlı'ydı. O da benim gibi seninle ölümüne savaşırdı ve o zaman ikimiz de burada olmazdık."

Başını öne doğru eğdi. "Sen de mi Yaşlısın? Bunun ne anlama geldiğini açıklayabilir misiniz?"

Bakışlarını gökyüzüne çevirmeden önce çenesi sıkıştı. "Hiçbir zaman bir Yaşlı olmayı başaramadım, bu yılların deneyimini gerektirir. Üstat oldum - bunun hemen altında bir pozisyon."

"Demek hâlâ güçlü bir Zebani avcısısın."

Sesindeki övgü onu sinirlendirdi. Kızdı, öfkesi diken diken oldu.

"Ben artık bir İblis Avcısı değilim, Faunus. Bu yüzden Hawthorne Kalesi'nde değil, buradayım."

"Değ il misin? Ama istediğin bu değ il miydi?" Ses tonu, kızın kendi isteğiyle gittiğini düşündüğü izlenimini veriyordu.

"Öyleydi," diye hırladı. "Ama bir kuralı çiğ nedim ve oradan atıldım." "Ne yaptın sen?"

Mayumi yaklaşmakta olan bir buluta baktı ve yeniden fırtına başlamamasını umdu. Kardan bıkmıştı ve daha kışın ortasındaydı.

"Bir kadının resmi üye olmak ve donanma rütbesi Acemiliğ inden yeş il Çıraklığ a yükselmek için ne yapması gerektiğini biliyor musunuz?"

"Tabii ki hayır."

Başını eğ di ve sonra ona kin dolu bir sırıtış attı.

"Kadınlar genellikle ayda bir kez kanarlar. Bir kadının rütbesinin yükselmesinin bedeli tam bir histerektomi yaptırmaktır. Bizi kesip açıyorlar ve tüm üreme organlarımızı alıyorlar. Rahmimizi, yumurtalıklarımızı, her şeyimizi. Sahaya çıktığımızda ekiplerimiz için bir yük olmayacağımızdan emin olmak için. Aksi takdirde, takım arkadaşlarımızın öldürölmesine neden olan İblis yeminden başka bir şey olmayız."

"Ben... bunun sizin yaptığınız bir şey olduğunu bilmiyordum."

Adamın gözbebeklerinde mavi bir ışıltı gördü ama duygu her neyse, çabucak söndürdü.

"Ben yapmadım. Mesele de bu zaten." Başını bir kez daha arkaya yasladığında başını çarptı.

"Babam bazı torpiller yaptı ve prosedürü yerine getirmişim gibi görünmesini sağladı. Loncaya katılmamdan hoşnut olmamasının nedenlerinden biri de ameliyat olursam aile soyunu devam ettiremeyecek olmamdı. Bana yalan söylemem gerektiğini ama bunu bir sır olarak saklamam gerektiğini söyleyen oydu. On bir yıl boyunca bu sırrı sakladım. Sonra bir gün, aptal dönemim bir hafta erken geldi ve madenlerde oyalanan özellikle güçlü bir İblis'i avlarken ekibimin yarısının katledilmesine neden oldum. Üzerimize üç İblis getirdiğim için adamlarımın ölümünü izledim. Kanamam olduğunu saklamaya çalışırken yakalandım, buna hazırlıksızdım ve o kişi beni öfkeyle ihbar etti çünkü eli ısırılmıştı ve arkadaşını kaybetmişti."

Kısa bir süre hiçbir şey söylemedi, sonunda elini burnunun yan tarafına götürerek ormana bakarken düşüncelere daldı.

Bunu kabullenmenin çok zor olduğundan emindi. Onun için de sindirmesi gereken çok şey vardı.

"Gerçeği kimse bilmiyor," diye devam etti, sessizlikten garip bir şekilde rahatsız olmuştu. "Onurlu bir şekilde terhis edildiğim duyuruldu ve çenemi kapalı tutmam için bana yüklü miktarda para verildi. Üniformamı evim dışında giyemiyorum ve işlerine yarayabilecek gördüğüm her şeyi rapor ediyorum - gerçi bu bir zorunluluktan çok bir seçim. Kalmak istersem ameliyata girmeme izin vermeyi teklif ettiler ama ben reddettim."

"Neden?"

Onlara hayır dediğinde tam da bu soruyla karşılaşmıştı.

Mayumi ayağa kalktı ve kaynak suyu banyosunun kenarına doğru yürüdü. Kenarda keçi sütü ve lavantadan yapılmış bir cam şişe sıvı sabun duruyordu. Silindirik şişeyi baş aşağı tutarak avucuna birkaç damla döktü ve kollarını yıkamaya başladı.

Banyo yapıyorlardı, bu yüzden onlar konuşurken vücudunu düzgün bir şekilde yıkamaya başlayabilirdi. Görünüşe göre adam onun karşısında tamamen çıplak olmasını umursamayacak kadar rahatsızdı. Öte yandan, muhtemelen son yirmi dört saattir zevkle becerdiği vücuduna alışmıştı.

"Bu benim bedenim," diye başladı, sabunun etinin üzerinde köpürmesini izleyerek. "Sırf İblisler geldi diye onu değiştirmek istemedim. Neden bunun acısını çekmek zorundayım ki? Çoğu İblis Avcısı otuzunu bile geçemiyor ve birçok kadın ilerleyen yaşlarında hastalanıyor ve zayıf düşüyor çünkü vücutlarını bu şekilde değiştirmenin korkunç yan etkileri var. Çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimi seçme hakkım olmalı ve bu hakkım insan yiyen bazı haşaratlar yüzünden elimden alınmamalı."

Adamın gözbebekleri parlak sarıya döndüğünde şaşırdı. "Bu yavru dilediğin anlamına mı geliyor?"

Çocuklar..."

Mayumi göğsünü köpürtmeden önce omuzlarını silkti. "Bilemiyorum. Bu ölmekte olan dünyaya bir hayat getirmekten pek hoşlanmıyorum."

"Dünya ölmüyor," dedi. "Çok fazla yaşam var."

Ağaçları ve çevrelerini işaret etti.

Mayumi bu konuşmanın her ikisi için de farklı açılardan ufuk açıcı olduğunu tahmin ediyordu. Onun her zaman yanında olduğunu, gölgelerde saklandığını öğrenmek güzeldi ve aynı zamanda... içini dökmek ve hayal kırıklıklarını paylaşmak rahatlatıcı hissettirdi.

"İnsanlık ölüyor," diye iç geçirdi. "Dünya bozuldu, Faunus. Bizler sönmeyi bekleyen son

korlarız, yok olmadan önce son ışığı umutsuzca yakıyoruz. Zaman bizi canlı canlı yiyor, bizi mezara sokmak için bekliyor."

Sonra onun yaptığı gibi çevresini işaret etti. Oturduğu yerin üzerinde durdu,

Vücudunun daha büyük bir kısmını sudan çıkarıp soğuk havaya sokarak, gerçekten kirlenmiş olan alt kısmını yıkayabildi.

"Elbette, ağaçlar hala burada olacak ama siz köylerimizin içini görmediniz. Endişelenmemiz gereken sadece İblisler değil, oradaki kıtlık ve hastalıklar. Her yıl daha fazla insan acı çekiyor. Ve her yıl Colt's Outpost ya da Reddington kasabasının içeriden ya da bir grup İblis tarafından yok edilip edilmediğini görmek için bekliyorum. Sahip olduğumuz çok sayıda dağ nedeniyle kuzeyde durum diğer yerlerden daha kötü. Daha fazla İblis var ve bu da köyler ve kasabalar arasında ticaret yapmayı zorlaştırıyor. Duvarların dışında olanlara rağmen, açgözlülük insanlığı birbirinden ayırmaya devam ediyor çünkü her şey kıt."

Durulanmak için tekrar suya giren Mayumi, onun bakışlarını tutarak şöyle dedi: "Bizler artık dünyanın sonuna tanıklık etmek için doğan nesilleriz. Bu hayata bir çocuk getirme fikri, doğduktan kısa bir süre sonra hastalandığı veya yenildiği için sona erebileceğini bilerek, tanık olmak istediğimden emin olduğum bir şey değil. Doğan son insanlardan biri olabileceğini bilerek ölmek de istemiyorum."

Onun sözleri üzerine düşünürken sessizdi.

Ardından, "Ya... insan olmasaydı?" diye sorarken sesi tereddütlüydü.

Böyle saçma bir soru beklemediği için kaşları sertçe birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

Dişlerini birbirine geçirmek için çenesini açtı. "Hiçbir şey. Önemli değil."

Adam soruyu geçiştirdiği için Mayumi bunu dikkate almamayı tercih etti. Mayumi burnunu sokacak biri değildi, özellikle de başkaları ona bunu yaptığında bundan nefret ettiği için.

Şişeyi tekrar tutarak diğer eline birkaç damla döktü ve ikisini de ona doğru kaldırdı.

"Tamam, Bay *Orman Tanrısı*. Temizlenme sırası sizde." Konuşmadan uzaklaşmayı umarak, ona yaklaşırken kaşlarını oynattı. "Kürkünü eskisinden daha da yumuşak yapacağım."

Kıpırdamadı, elleriyle kenarı kolayca kavrayabilmek için iki kolunu da genişçe açtı. İnsanlar kenarına oturabilirdi ama onun geniş avuçlarına sığıyordu.

Başı onun yaklaşma hareketlerini takip etti ve yaklaştığında eğildi. Şişeyi sağ elinin yanına yerleştirdi, bu da ona biraz su alıp tüylü göğsünden aşağı dökme özgürlüğü verdi.

Kadın sıvı sabunu ona doğru sürmeye başladığında sert göğüs kasları sıkıştı. Sonra yumuşadılar ve elleri aşağı yukarı hareket ettikçe seğirmelerle dans etmeye başladılar. Kürkünün köküne kadar indiğinden, vücudunun dışında kalan kaburga kemiklerinin üzerinden ve arasından geçtiğinden emin oldu.

Ona bu kadar açık bir şekilde dokunup keşfedebildiği için elleri zevkten karıncalandı.

Kız boynunun kenarlarını ovarken Faunus hırıltılı bir homurtu çıkardı. Faunus'un başı geriye doğru eğildi ve kollarını ovmaya başlamadan önce ona daha fazla yer açtı. Kollar ıslak değildi, o yüzden bir bardak su alıp ıslatması gerekti ama Faunus ne isterse yapmasına izin verdi.

Sırf bencilce dokunabilmek için adamın göğsünü tekrar temizlemeye başladığında, çevresindeki bir şey dikkatini çekti.

Aleti çıktı. En azından kısmen.

Sinsice inceledi. Dokunaçlarının sikini korumak için etrafında döndüğünü hiç görmemişti. Koyu mor renkteydiler ve dışları pürüzsüzdü ama iç kısımlarının daha açık mor olduğunu ve dikenli bir dokuya sahip olduklarını biliyordu.

Bakmak için onu temizlemeyi bıraktığını bilmesinin tek nedeni, başını eğip kısa burnunun ucunu ona doğru itmesiydi. Bir girintinin üzerinde oturduğu için daha alçaktı. Bu onları neredeyse aynı kafa yüksekliğine getirdi.

Banyodan hoşlanmıyor olabilirdi ama yine de onun dokunuşundan zevk alıyordu. Gözbebekleri

mordu ve ona

siki kalkmamış olsa bile.

"Sana sormak istediğim bir şey var," dedi, sesi daha önce olduğundan biraz daha kısıktı. "Bu topraklar' diyorsun. Bununla ne demek istiyorsun?"

Mayumi onun kasıklarını işaret etti. "Bu konuda bir şey yapmamı ister misin?"

"Suyun içinde değil," diye ısırdı. Sonra elini girdap gibi dönen, dokunaçlarla kaplı uca koydu ve tekrar içeri itti. "Sıcaktan dolayı dışarı çıktığını fark etmedim." Lanet olsun.

Biraz eğlenmeyi umuyordu.

"Peki, tamam. Ama geri kalanınızı yıkayabilmem için ayakta durmanız gerekiyor."

Bir kalp atışı içinde ayağa kalktı ve artık suyun altında olmama fırsatını yakaladı. Korkutucu boyu ve havuzun farklılıkları, göğüs kafesinin alt yarısına bakmasını sağladı ve vücudunu üst uyluklarına kadar suyun dışına çıkardı.

Sonra elini uzattı, pençeleri yukarı doğru, keskin ve kafes gibiydi. "Bunu yapabilirim."

Dudaklarını birbirine bastırıp yukarı doğru kıvrarak kendi eline biraz daha sabun doldurdu ve adamın karnını köpürttü. Adam oflayıp puflasa da, kızgınlığının sadece göstermelik olduğuna dair tuhaf bir his vardı içinde.

Ya da belki de dokunuşları yüzünden kasıklarındaki dikişin seğirip sıkıldığını görmesini istemediği içindi. Kürkü o çizgiden içeri doğru dalıyordu. Eğer onu başlangıçta pantolonsuz görseydi, cinsel organı olduğunu daha o ortaya çıkarmadan fark etmiş olabilirdi.

"Bu topraklarla neyi kastettiğimi sormuştun," diye söze başladı ve sonunda ona cevap vermeye koyuldu. "Ailem Austrális'e üç yüz yıl önce deniz yoluyla gelmiş. Daimyolardan birinin samuraylarıydılar, toprak sahibi, oldukça nüfuzlu, feodal bir lord ailesiydiler ve ülkelerinin dışında ticaret yapmalarına izin veriliyordu. Sakuko politikası, yeterli sebepleri olan çok nadir birkaç kişi dışında çoğu yabancı teması yasaklıyordu."

Mayumi kalçalarının etrafını yıkamaya başladı ve burayı en sert şekilde fırçaladığından emin oldu. Bir insan olsa tökezlerdi ama Faunus tamamen hareketsizdi ve Mayumi'nin gücünden etkilenmemişti. Başını kaldırıp baktığında adamın başını eğmiş ve onu izlediğini gördü.

"Atalarım samuray, askeri soylular oldukları için, imparatorun iradesi altında koruma olarak daimyo ile seyahat etme hakları vardı." Onun tıknaz, kalın, kaslı kalçalarını yıkayabilmek için kendini alçaltmaya başladı. "Bu topraklara ayak bastılar ve sonra İblisler geldiğinde burada sıkışıp kaldılar. Gemiler istila edildi ve kaos, insanların kaçma korkusu ve çaresizliği altında birçoğunun batmasına neden oldu. Bazıları da kendilerine giriş izni verilmediğinde kindarlaştı, bu yüzden ellerine geçen her gemiyi batırmak için ellerinden geleni yaptılar. Denizde İblisler var, bu yüzden diğer topraklarla iletişim neredeyse yok, ancak duyduğumuz kadarıyla onlarla da yüzleşiyorlar."

Sonra Mayumi ayağa kalkarken uzun bir nefes verdi. Adamın sabunlu vücuduna baktı, kürkünün kıvrılmış ve bozulmuş olduğunu gördü.

"Sana kötü haberlerim var," diye homurdandı. "Durulanmak için vücudunuzu boynunuza kadar indirmeniz gerekecek."

Adamın tüm vücudu kaskatı kesildiğinde neredeyse gülecekti. Bunun yerine, ellerini adamın omuzlarına koyarak onu aşağı çekmeye çalıştı.

"İyi bir çocuk olursan sana bir öpücük veririm."

Göğsünden hafif bir hırıltı yayıldı. "Bu yeterli bir ödül değil." Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "O zaman ne olabilir?"

"Hiçbir şey," diye ısırdı, kendini alçaltırken gözbebekleri kırmızı kırmızı yanıp sönüyordu. Su göğsüne kadar geldiğinde beyazlaşmaya başladılar.

Yani beyaz ya endişesini ya da korkusunu gösterir.

Su çenesine kadar geldiğinde sıkıntılı bir şekilde otlarken dişlerini gösterdi. Başını kaldırdı

Kafatasındaki hiçbir kemiğin ıslanmadığından emin olmak için.

Mayumi de ona katıldı ve durulanmasına yardımcı olmak için vücudunu ovmaya başladı. Ayağa kalktığında, o da

O.

Sonra sudan kaçabilmek için döndü.

"Bekle!" diye bağırdı, uzun kuyruğunu tutup çekerek. "Sırtını yıkamam gerek."

"Hayır, işim bitti. Benden istediğin gibi tohumlarımdan arındım."

Adam dışarı atladığında kadın suyun içinde öne doğru düştü, sırlıklam kuyruğu kadının avuçlarının altında kayganlaşmıştı.

Yere indiğinde ayaklarının yere vurduğu ıslak tokat gürültülüydü.

Mayumi suratını asarak kayalık banyo duvarına doğru eğildi. "Ben de benimkini yıkamanı umuyordum."

Çömelip bir bacağını geriye, diğer elini de öne uzatarak gerinen Faunus vücudunu salladı. Su her yere püskürdü, yüzüne, yere ve hatta banyonun yanındaki tente örtüsüne çarptı.

"Kendi lanet vücudunu yıka," diye homurdandı Faunus.

Suyun çoğunu silkelemesine rağmen vücudu hâlâ suya batırılmış bir kedi gibi görünüyordu. Tüyleri sarkmış ve damlıyordu. Uzun kuyruğunu sallayarak uzaklaştı, belli ki somurtuyordu, bir yandan da vücudunu daha fazla sudan arındırmak için sallamaya devam ediyordu.

Mayumi banyonun yanında duran, onlar için getirdiği iki havluya baktı. Onlara ters ters baktı.

Onları ıslattı!

Mayumi hafifçe zıplarken bir o yana bir bu yana sallanıyor, güçlü küheylanı bacaklarının arasında sık ormanın içinde ilerliyordu. Sedir ve köknar ağaçlarının kokusu, kıştan gelen soğuk nemle birlikte tazeydi.

Tek tük kuş sesleri, yaprak hışırtıları ve atının karda gıcırdayan ve çatırdayan iri, ağır ayak sesleri dışında Dünya çoğunlukla sessizdi. Eşlik eden nefesleri de vardı, onunki çok daha yumuşak ve sakindi.

Faunus'un kalçalarının arasındaki, kışına ve ellerine değen sıcaklığı, soğuğun en kötüsünü vücudundan uzak tutmaya yardımcı oldu. Onu köye götürmesini istediğinden beri sırtında çok şey taşıyordu ve çoktan dönüş yoluna çıkmışlardı.

Colt's Outpost'tan çıkan Mayumi, saklanmakta olan Faunus'a vermek için her şeyi ormana taşımakta zorlanmıştı. Mümkün olduğunca uzun bir süre, hatta haftalarca geri dönmek istemedi. Gerçi daha çabuk bozulan eşyaları kuruyacağı için bu şüpheliydi.

Bu onunla çok daha kolay.

Hem daha hızlı olduğu için hem de tembel olduğu için onun sırtına biniyordu. Tüm malzemelerini taşıyabildiği için daha da iyiydi.

Ancak kertenkele sivri uçlarının iyi bir yer bulması için biraz kıpırdanması gerekmişti, aksi takdirde bir tanesi zavallı leğen kemiğini parçalayacakmış gibi hissediyordu. Çoğunlukla ince görünüyorlardı ve sırtından aşağıya doğru uzanıyorlardı - vücudu ya da duyguları karışmadığı sürece, o zaman yukarı doğru çıkmaya başlıyorlardı. Bir ya da iki kez, üzerine oturduğu kişi onu kaldırmaya çalışmıştı.

Bir avuç kürkünü bırakarak onu okşadı. İnanılmaz derecede yumuşaktı - bu sabah ikinci kez banyo yapmışlardı çünkü dün gece yine ortalığı dağıtmışlardı.

Banyo zamanına alışması gerekecekti çünkü bu, aralarında her gün tekrarlanan bir gereklilik gibi görünüyordu. Faunus bu kez kendi kanından damlalar kullanarak banyoyu büyüsüyle doldurmuştu.

Mayumi, onlar içerideyken içeriyi sıcak tutmak için sobayı yakmaya devam etti.

Onu ikinci kez içeri sokmak ilkinden daha da zor olmuştu ve sonunda onu içeri sokan tek şey ona bir daha asla dokunamama tehdidiydi. Bunun ne kadar işe yarayacağını bilmiyordu.

Bir önceki gün yaptığı gibi daha sonra da surat asmaya gitti ve kürkü kuruyana kadar uzun bir süre ortadan kayboldu - bu da öğleden sonra geç saatlere kadar sürdü. Mayumi onu kendi haline bıraktı, rahatsız olduğu belli olan bir şeyi sırf onu memnun etmek için yaptığı için minnettardı.

Faunus'ta hoşuna giden bir şey de sıkıntısının uzun sürmemesiydi. İçeri girdiğinde, başını ellerinin arasına alıp yan yatarak yemek pişirmesini ya da temizlik yapmasını izlerken oldukça memnun ve rahat görünüyordu.

Hâlâ tetikteydi, hissettiği herhangi bir ses ya da kokuyu kontrol etmek için ayrılması, ama sonra sessizce onunla birlikte olmaya devam etmek için geri dönmesi bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Ateşi sevmez.

Şöminenin yakınında olmak istemediği sürece onunla şömine arasında her zaman gözle görülür bir boşluk vardı - bunun yerine ısınmak için onun içine kıvrıldığından beri bu daha az sıklıkta oluyordu. Yine de tüm o kürkün onu sıcak yapacağını hayal ediyordu.

Ayrıca kafatasına burnu ve çenesinin köşesinden daha yukarıdan dokunulması konusunda da çok hassastı. İçindeki çatlak acı verici olabilirdi, bu yüzden dişlerinden ve burun deliğinden daha yukarıya dokunmaya direndi.

Ve kabuslar görüyor gibi görünüyor. Uykusunda sık sık vücudu hızla seğiriyordu.

Ona bir şey olmuştu ama burnunu sokmak istemiyordu. Bütün bunları saklamaya çalıştığı çok açıktı ama o her zaman insanların tuhaf davranışlarını fark edebilmişti.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" Mayumi bir eliyle arkasına yaslanırken sordu.

Omurganın ortasındaydı, büyük kürek kemiklerinin hareket etmesine izin verirken kalçalarına ve kedi şeklindeki bacaklarına da yer açan bir boşluk.

"Sana hiç kızmadım," dedi sakince, kafatasını yana çevirip ona bakarak. Gözbebekleri koyu yeşildi. *Evet, hâlâ kızgındı.*

Klaus kolunu onun omuzlarına dolamış, kasabadayken onu sinir bozucu bir şekilde zorla kucaklayarak sürüklemişti. Üç adamdan da daha fazla özür dilendi, biraz takılındı ve kasabada neler olup bittiğine dair küçük bir güncelleme yapıldı - her zamanki gibi olaysızdı.

Faunus onun tek bir erkeğin güçlü kokusu ve diğer birçok insanın daha geçici kokularıyla kaplı olduğunu hissetmişti. Bundan o kadar hoşlanmamıştı ki, çömelerek kolları ve bacaklarıyla onu tamamen çevrelemiş ve vücudunu onunkine sürtmüştü. Ancak daha sonra bundan kurtulmak için kendini bir ağaca sürttü.

Bunu neden ya da ne için yaptığından bahsedilmiyordu ama bunu anlamak zor değildi. Bölgesini işaretleyen bir yaratık gibiydi.

"Faunus... Duskwalker'lar nereden geliyor?" Mayumi sessizliği doldurmak istercesine sordu.

Ayrıca onu ve onun türünü inanılmaz derecede merak ediyordu. İlk konuştukları andan beri bu soru içini kemiriyordu.

"Peçe."

Öne doğru eğildi ve onun kürek kemiğine vurdu. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun!"

Başını kaldırdı, dişlerini ayırdı ve bir kıkırdama çıkardı. Gövdesi hafifçe eğildi, devrilmiş bir ağacın üzerinden tırmanırken öne düşmemesi için onu geriye yaslanmaya zorladı.

Sırtının üzerinde durabilmeleri için birbirine geçirilmiş ve düğümlenmiş dört çantanın kayışlarını tuttu. Her iki yanından aşağı sarkan kayışlar, ara sıra tutunması için dizgin görevi görüyordu.

"Biz de sizin gibi doğduk," dedi.

Yürüyüşüne devam etmeden önce onun duyamayacağı bir şey duymuş gibi başını sağa çevirdi.

"Ama nereden? İblislerle aynı yerden mi geldiniz? Onların Dünya'dan olmadığını biliyoruz."

"Hayır," dedi hızlıca ve ısırgan bir ses tonuyla. *"Biz burada doğduk. Annemiz bir zamanlar insandı, ama büyüğü güç karşılığında hayatını vererek boşluğun ruhuyla, yani babamızla çiftleşti."*

Kaşlarından biri çatıldı. "Bir zamanlar insan mıydın?"

"O artık bir Hayalet." Mayumi omuz silkti, bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama görmek için ona doğru bakmıyordu. *"İblisler buraya geldikten hemen sonra onunla çiftleşti. Kendisi bir İblis olmasa da onun o dünyadan geldiğine inanıyorum."*

"Nedir o zaman? Hiç 'boşluğun ruhu' diye bir şey duymadım."

"Onun adı Weldir ve o bir Tanrı. Ya da en azından bir Tanrı'nın parçası veya soyundan geliyor." Faunus'un bacaklarının altından omuz silktiğini hissetti. *"Tam olarak emin değilim. Onu sadece bir kez tam formda gördüm ve ondan öncesine dair hiçbir anım yok. Ama Peçe'nin içinde her yerde o var. Kara sisin sebebi o ve ağaçların arasında yayılan da onun tüm özü."*

Mayumi dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak Peçe'de gördüklerini düşündü. Hayatı boyunca, genellikle keşif görevlerinde olmak üzere, pek çok kez yakınında bulunmuştu. Peçe'de dolaşan iki tür sis vardı.

Doğal yoğunlaşma gibi görünen beyaz bir tane ve sonra siyah bir tane. İkincisinin bir varlığa ait olduğunu asla tahmin edemezdi.

"Yani sana orman tanrısı dediğimde bir bakıma haklı mıydım?" Mayumi gülmeye çalıştı.

"Hayır, ben Tanrı değilim." Gözbebeklerinin sarı renkte parladığını göstermek için başını çevirdi. *"Ama duygularını takdir ediyorum."*

"Neyin Tanrısı o zaman?"

"İblisler, kendisi veya Duskwalker'lar tarafından tüketilen tüm ruhların öbür dünyası. Bu onun görevi, siz insanların normalde sahip olduğu öbür dünyaya girmelerine izin verilmediği için onlara bir yuva vermek. Ona boşluğun ruhu diyoruz çünkü bu alemde bunu yapmak için büyük miktarda mana kullanmadığı sürece fiziksel formunda kalabileceği tek yer orası. Burada ruh ve sisten oluşuyor." Sonra Faunus yan tarafa ve ormana baktı, başını düşünceli bir şekilde eğdi. *"Neden doğduğuma, işlevimin ya da amacımın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bilmemek türüm için büyük bir sıkıntı nedeni olmuştur."*

"Yaşamana izin verilmesi için gerekli bir amacın olması gerekmiyor Faunus," dedi Mayumi usulca sırtını sıvazlarken. "İnsanların bir amacı yok ama yine de buradayız, faydasızca yaşıyoruz."

"Evet, ama bizim yaratılmamızı istedi Mayumi." Faunus öne doğru bakmadan önce homurdanarak başını salladı. *"Ama nedenini bilmiyoruz. En azından ben bilmiyorum."*

Mayumi bir kez daha bir kolunun üzerine yaslandı ve bacaklarını adamın gövdesinin yanlarına doğru ileri geri tekmeledi.

"Peki, kaç kişisiniz?" Sonra kaşlarını birbirine çatarak başını eğdi. "Bekle... Sadece annenizden ve Weldir'den ya da ona her ne diyorsanız ondan bahsettiniz. Bu şu anlama mı geliyor? Bekle! Hepiniz akraba mısınız? Kardeş gibi mi?"

"Çabuk anladın," diye takdirle kıkırdadı. *"Kesin olarak bildiğim kadarıyla dokuz kişiyiz ama daha fazlası da olabilir. Ancak bir tanesi benim kardeşim değil."*

Mayumi bacağını ileri uzattı ve koç boynuzunun arkasına tekme attı.

"Oldukça zeki görünüyorsun sanırım," diye alay etti. "En yaşlısı sen misin?" Mayumi başını salladı. *"Hayır, o kadar da değil. Sanırım ben üçüncü doğanım."*

Kadın adamın boynuzunun arkasına bir tekme daha attı ve bu kez adam başını sertçe çevirip ona hafif bir

hırladı. Sonra dişlerini açıp havayı ısırды ve sessizce ona ayağını ısıracağını söyledi. "Kaç yaşındasın o zaman?"

Onun sessiz tehdidine hiç inanmadan, tekrar öne baktığında, çizmesinin altını boynuzunun arkasına vurdu.

Tek tepkisi oflamak oldu.

"Pek çok sonbahar hatırlıyorum ama başlangıcı hakkında çok az şey hatırladığım için size hayatımın tam uzunluğunu söyleyemem. Miktarın en azından iki yüzlü yılların başında olduğuna inanıyorum."

"Anlıyorum," dedi elini kaldırıp çenesini kavrayarak. *Çok yaşlıymış o zaman.* "Peki ya diğerleri?"

"Şu anda hâlâ annemize bağlı olan iki yavru var. Birbirlerinden ne kadar uzakta doğduklarından emin değilim ama onları bilerek genç tuttuğuna inanıyorum."

"Onları neden ve nasıl genç tutabilir? Bebekler büyür."

"İkiz dediğim iki tane var," dedi cevap vermek yerine. "Sanırım aynı rahmi paylaştılar ve onları hiç ayrı görmedim. Çok oyuncudur ama aynı zamanda serttirler. Bir de boynuz boynuzlu Duskwalker var."

Adamın onları önce en küçüklerinden gösterdiğini fark etti.

"Şu tilki kafataslı olan mı? Onun eskizlerini görmüştüm," diye hemen araya girdi Mayumi. "O İblis Avcıları tarafından bilinir. Kurt kafataslı, kıvrık boynuzlu olan da öyle - her on yılda bir gelin alan."

"Bu Orpheus. O kadar gelişmemiş olsa da benden daha yaşlı."

"Geliştirildi mi?"

Faunus bir adım atmanın ortasında durakladı.

"Bilmiyor musun?" Adam ona baktığında iki elini de omuz silkmek için kaldırdı. "Anlıyorum. Duskwalker'lar yedikleri insan sayısına göre daha fazla insanlık kazanırlar. Ben ondan sonra doğmuş olmama rağmen daha fazla insan tükettim. Bir gelin istediğine karar verdiğinde onları avlamayı bıraktı. Oldukça kederli. Ayrıca evi konusunda çok bölgecidir. Magnar, boynuz boynuzlu olan, misafirperverdir, ancak bunun cehaletten, insanlıktan yoksun olmaktan ve çok fazla zorlukla karşılaşmamış olmaktan kaynaklandığına inanıyorum."

Mayumi onu ve sahip olduğu tüm bu kardeşleri öğrenmeye devam etmek istiyordu ama aklını kurcalayan bir soru vardı.

"Kurt kafataslı olan, Oferus ya da adı her ne dediysen."

"Orpheus," diye düzeltti.

"Evet, evet, her neyse. Aldığı son insanı öldürdü mü? Kurban almaya gittiği son seferde batı sektörü onu yakalamak için bir plan hazırlamıştı. O kadın öldü mü? Peşinden giden tüm İblis Avcılarını katlettiğini duydum. Birkaçı da olanları uzaktan izlemiş."

"Reia mı? Evet, yaşıyor."

Mayumi bundan önce onun adını bilmiyordu.

"Yok artık!" Mayumi ciyak ciyak bağırarak öne fırladı ve hafif, heyecanlı dokunuşlarla sırtını sıvazladı. "O zamandan bu yana neredeyse on bir ay geçti! Diğerleri hâlâ hayatta mı?"

"Hayır. Onlar öldü. Hayatta kalan tek kişi o ve uzun bir süre daha hayatta kalacak. Asla yeni bir gelin aramayacak, bu yüzden koruma çemberi kaybolduğunda, insan köyleri kendilerini korumak zorunda kalacak."

"Anlıyorum..."

Pek sayılmaz... Her şeyi tam olarak anlayamamıştı ama kadının hâlâ hayatta olduğunu bilmek

onu rahatlatmıştı.

Konuşma tarzında da bir şeyler vardı. Nedenini bilmiyordu ama sanki

Faunus tüm gerçeği açıklamıyordu. Sanki bir şeyler saklıyor gibiydi.

"Tamam... Yani... iki bebek, ikizler, tilki çocuk, sen, sonra kurt çocuk." Hepsini parmaklarıyla saydı. "Sekiz kardeş olduğunuzu mu söylemiştin? Sonuncusu kim?"

Dokuzuncusunu ve nereden geldiğini daha sonra soracaktı çünkü evine yakın görünüyorlardı.

"Merikh," diye homurdandı Faunus, gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden olarak. *"O boğa boynuzlu, ayı kafalı Duskwalker."*

"Öldüğünü sanıyordum," diye soluk soluğa kaldı Mayumi. "Lonca onu yüz yıl önce öldürdü!"

Faunus tsked. *"Hayır. Ölü değil. O yaşıyor ve benden bile daha fazla insanlığa sahip. Onu bu kadar tehlikeli yapan da bu."*

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

"O kötü biri, *Mayumi. Ve eğer onu görürsen, uzun süre yaşayamazsın."* Mayumi'nin gövdesinde hissedebildiği titreşim, hırlamasının yankısıydı. *"Diğer Duskwalker'larla hiç ilgilenmez ve insanlardan nefret eder. Zeki İblislerle birlikte olmayı tercih eder."*

"Şimdi nerede o zaman?"

Ondan kaçmak için olduğunu söylediler ama her zaman bir meydan okumaya hazırды.

"Emin değilim. Yıllar önce bir şey aramak için Peçe'den ayrıldı ve o zamandan beri geri dönmedi. Mağarası boş ama sihirli çemberi hâlâ duruyor. Belki de onu değiştiriyor ve tekrar gidiyordur."

Ağaçlar açılarak açıklığı ve arkasındaki evi göstermeye başladı. Güneş batmaya başlamıştı ama bunu tek başına yapabileceğinden çok daha erken dönmüşlerdi.

Faunus yaklaşmadı, bunun yerine açıklığın kenarında durakladı.

"Aslında bu bana bir şey hatırlattı." Başını ona doğru çevirirken bir elini kaldırdı ve ona yardım edebilmek için üç bacağına üzerinde dengede durdu. *"Koruyucu çemberimi evinizin etrafına yerleştirmek istiyorum. Umarım olması gerektiği gibi on yıl boyunca kalır."*

Mayumi bacağına adamın omurga kemeri üzerinden geçirdi ve tıpkı attan iner gibi onun yardımı olmadan kendini aşağı kaydırды.

"Bu İblislerin yaklaşmasını engelleyecek mi?"

"Evet, mesele de bu zaten."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir kalçasını yana attı. "O zaman hayır. Bir noktada, sen buradayken bile, onları tekrar yemlemeye başlayacağım. Artık ismen bir İblis Avcısı olmasam bile ruhen bir İblis Avcısıyım."

"Mayumi," diye uyardı ama Mayumi elini kaldırıp verandasına doğru yürüdü.

"Bu konuda benimle kavgaya etme Faunus. Beni koruyabileceğini söyledim ve bunu yapabilirsin, ama yine de yapabilmeyi istediğim bazı şeyler var."

Aslına bakılırsa, o yanındayken bir sürü kişiyi öldürebileceğini umuyordu! Bu fikir yanaklarını acıtacak kadar geniş sırtmasına neden oldu.

"Tamam."

Faunus biraz hoşnutsuz bir şekilde Mayumi'yi verandasına kadar takip etti. En alt basamakta kolunu geriye doğru uzattı ve sırtında asılı duran çok sayıda çantayı vücudundan çıkarmak için pençeledi.

Onları içeri taşımaya yardımcı olabilmek için daha insansı bir şekle büründü. Mayumi onları 'yanlış yere koyduğunu' iddia ettiği için kıyafetleri yoktu.

Adam döndüğünde kadın acı veren bariyerini kaldırdığı için, adama içeriye serbestçe girme izni verilmişti.

Onun peşinden içeri girerken homurdanarak, bu kadının *pek de mantıklı olmadığını* düşündü.

Çoğu insan evleri için kalıcı bir koruma istemez miydi?

Evini güvenli hale getireceğini ve İblisleri avlamak için başka, daha güvenli yollar bulacağını düşündü.

Onları tam da ikamet ettiği yere çekmek akla uygun görünmüyordu.

Bundan hoşlanmıyordu ama Faunus müdahale etmeye kalkarsa Mayumi ile olan ilişkisinin -bu her neyse- başladığı gibi aniden değişebileceğini biliyordu.

Ceketini çıkarıp ellerini onlara uzattıktan sonra, "İşte, çantaları alıp her şeyi kaldıracağım," diye teklif etti.

Beni bir kenara atmasını istemiyorum. Ona çantaları vermeyi reddetti ve ona elinden geldiğince yardımcı olmak için rastgele eşyalar verdi. *İnsanların birbirlerini bir kenara attığını gördüm.*

Faunus geniş avucunun içinde çok sayıda meyve ve sebze tutuyor, parmakları ve pençeleriyle onları kafesliyordu. Kadın onları yemek rafına yerleştirmek için aldığı anda, Faunus bir çantaya daldı ve başka bir yiyecek çeşidi aldı.

Onu izledi, bakışları bu güçlü, yetenekli ve şüphesiz güzel kadının her şeyi kaldırmasını hiç terk etmedi.

Aralarındaki şeyin gerçekliği konusunda kendini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Kız onu arzuluyordu, bunu kesinlikle biliyordu ama hiçbir zaman bundan daha fazlası gibi görünmemişlerdi.

Gördüğü diğer insan çiftler için de aynısı geçerliydi.

Faunus meraktan, evinde farklı partnerler bulundurmaktan hoşlanan belirli bir dişi izlemek için oyalanmıştı. Erkekler her zaman giderdi, bazen birden fazla olurdu ama Faunus asla onların

evde kalmasını istemezdi.

Genellikle, yüzünde memnun bir gülümsemeyle kapıdan onlara el sallamadan önce birlikte oldukça müstehcen hareketler yaparlardı. Hiçbir zaman daha fazlası için söz vermemiştir.

hassas duyguların itirafları.

Mayumi de aynı mı?

Sonunda yeni bir partner arayacak mıydı? Onun garip bir arzusunu yerine getirdiğini biliyordu, ama sonunda ondan bıkacak mıydı?

Ben insan değilim. İsteyebileceği ya da arayabileceği bazı şeyleri ona veremem.

Onunla asla bir insan köyüne giremezdi. Dudakları olmadığı için ona yavrularını veremez, hatta onu öpemezdi. Kendi türüyle kıyaslandığında Faunus onun eksik olduğunu biliyordu.

Bencillikti ama Mayumi'nin onu bir insan için gözden çıkarmasını istemiyordu. Evliliğin ne olduğunu, bir karı kocanın birbirleri için ne ifade ettiğini biliyordu. İstese bile asla böyle biri olamazdı.

Onunla asla bağ kuramayacağım. Mayumi ona ruhunu vermek istese bile, ki bundan şüphe ediyordu, yine de ruhunu elde edemezdi.

Gidebildikleri yere kadar gittiler.

Mayumi görevlerini birlikte tamamladıklarını görünce parlak bir gülümsemeyle ona döndü. Onu soğuk gördüğünde yüzündeki sıcak ifade kalbini kemirdi. *Ama... Beni sevmesini istiyorum.*

Bir an için gözbebeklerinde parlak flamingo pembesi parladı.

Hayır! Duygularını, büyümeye çalışan hislerini bastırırken hızla bir göz çukurunu kapattı ve ona karşı o sıcak duygunun bir titreşimini bile hissetmesine izin vermeyi reddetti. *Yapamam. Hissetmeyeceğim.*

Kadın daha o görmeden ondan uzaklaşmış, havuç, patates ve adını bilmediği çeşitli sebzeleri doğramaya başlamıştı bile. Az miktarda et elde etmiş ama kaynatmak için tencereye atmış ve sonra da ambalajını çıkarmıştı. Adam ona etrafındaki taze etler konusunda dikkatli olmasını söylemişti ve o da bunu dikkate alıyordu.

Ona karşı artan sevgisini öldürme ihtiyacına rağmen, çelişkili duygular düşüncelerine hücum etti.

Mayumi'ye arkadan yaklaşarak onu hafifçe öne eğilmiş haliyle kullandığı mutfak tezgâhı arasına hapsetti. Bir elini Mayumi'nin pazusuna koyarak, diğer elinin pençelerini kalın, uzun kollu gömleğinin altından geçirirken, güçlü gizli kasları avucunun içinde esnedi.

Onu sevemem. O beni sevmemeli... ama ben sevmesini istiyorum. Bunu ondan istiyordu. Açgözlüydü ama onun kalbine sahip olmak ve onu karşısına çıkabilecek diğer herkesten çalmak istiyordu.

Adam ona doğru eğilmeden önce avucunu karın kaslarının yan tarafına doğru kaydırduğunda nefesi kesildi. *Eğer onun ruhuna sahip olamayacaksam, geri kalan her şeyi istiyorum.*

Faunus onu tüketmek istiyordu. Düşüncelerini, kalbini, bedenini tüketmek. Onların kendisinin olmasını, vücudundaki her hücre ona sahip olduğunu hatırlayana kadar özünün her parçasını kemirmeyi istiyordu.

O gittikten sonra bile.

"Faunus," diye uyardı ama ne sesinde ne de ona daha da sokulurken kıvrak bedeninde bir mücadele vardı. Onun kucaklamasını kabul ediyordu, hatta adam aşağıya bakmak için onun üzerinde yükselirken başını ona doğru çeviriyordu. Gözbebekleri sarıydı ama her an mora dönüşeceklerinden emindi. "Bir süredir yemek yemedim. Benimle oynamadan önce yemek hazırlamam gerek."

"Neden ikisini birden yapamıyoruz?" diye sordu, elini yukarı doğru kaydırarak avucunu kadının sol göğsünün üzerinde gezdirdi.

Onları gerçekten tutamazdı. Sadece parmaklarıyla bile çok küçüklerdi ama kız burada çok

hassastı. Onları hafifçe okşamak bile kokusunun harika ve ağız sulandırıcı bir şeye dönüşmesine neden oldu.

Diğer elinin başparmağıyla pantolonunun düğmesini kesip elini içine daldırdı.

Faunus burnunun ucunu başının yan tarafına çarparak gürlledi: "Ben ziyafet çekmek istediğim şeye dokunurken sen de yemeğini hazırlayabilirsin."

Kadın titredi ve kalçaları, adamın elini daha aşağıya daldırıp, başkasının yapamayacağı şekilde sahiplendiği o güzel küçük amcığını avuçlayabilmesi için yeterince ayrıldı.

Bunun onun geleceği için ne anlama gelebileceğinden endişe ediyordu, ama bu konuda o kadar kendinden geçmişti ki, ona her yaklaştığında siki kıpır kıpır oluyordu.

Yemeğini hazırlayabilmesini istediğini düşünerek, dokunuşunu hafif tuttu, sadece meme ucuyla ve klitorisnin sert çıkıntısıyla alay etti. Daha hazırlığını bitiremeden, daha aşağılara inmesi, kalın parmaklarıyla onu mızraklaması için ona *yalvardı*.

Malzemelerini kesmeyi bitirene kadar reddetti ve sonra yemeğinin pişmesini beklerken ona istediğini verdi.

Ayak parmaklarının ucunda, her iki kolunu da kavrayarak, kıcını ona yaslayıp çığlık atarken, göğsünden takdirle yüksek bir titreşim geldi. Mayumi *onun kızdırdığı* insandı.

"Aferin sana küçük iblis avcısı," diye mırıldandı kız parmaklarını ıslattığında, iç duvarları parmakların etrafında kenetlenip titriyordu.

"Artık... bir İblis Avcısı değil," diye homurdandı. "Hatırladın mı?"

"İsmen değil ama ruhen. Öyle dememiş miydin?" diye kıkırdadı. Sonra sağ elini Mayumi'nin kalçalarının arasında bırakarak diğer eliyle çenesini kavradı ve yüzünü ona dönmesi için başını geriye ve yana doğru eğdi. "Aç ağzını, Mayumi."

"Neden?" diye sordu, şaşkın ifadesi kaşlarını çatarak.

Onun dudaklarını yalamasından hoşlanmıyordu, bu yüzden dudaklarını onun için hiç ayırmamıştı.

"Seni doğru düzgün öpemem ama bu tadına bakamayacağım anlamına gelmez." Ona en azından bunu yapabileceklerini ve vücudunun her parçasına kendi yöntemiyle sahip çıkacağını göstermek istiyordu. "Eminim tükürüğün de en az buradaki kadar tatlıdır."

Nereyi kastettiğini göstermek için parmaklarını bir kez ileri geri hareket ettirdi. Bakışlarındaki sis daha da yoğunlaştı ve Mayumi onun için dudaklarını araladı. Hatta dilini biraz ileri uzattı.

Genelde çok otoriterdir, diye düşündü başını yavaşça eğerken, kalbi onun için uysal ve itaatkâr olduğu gerçeğiyle hızlı hızlı çarpıyordu. *Ama ona dokunduğumda bana karşı hep çok yumuşak davranıyor.*

Onun bu yönünü ortaya çıkarması hoşuna gidiyordu. Onu avucunun içinde şekillendirip alt üst ettiğinde bu bir ödül gibiydi.

Dilinin kızın tepesine sürtünerek yaptığı ilk hamle ikisini de inletti. Faunus daha derine inebilmek için dişlerini onun yüzünün etrafından ayırdı ve hissettiği zevk, baş döndürücü tat ve doku karşısında aleti neredeyse yerinden çıkacaktı.

Adamın dilini ileri geri kaydırması birkaç kez sürdü ama sonunda kadın da ona karşılık verdi. Dudakları onu tutmak, içinde tutmak için dilinin etrafına kapandı ve içinde sıcaklık alevlendi.

Sevinci mor gözbebeklerine asla ulaşmadı ama gelecekte bunu tekrar yapmasına izin vereceğini hiç şüphesiz biliyordu.

Ağzı, onun elde ettiği bir başka parçasıydı.

Benimkini.

Bir viyaklama sesi Mayumi'yi irkiltti ve gözleri hemen düşmeden önce açıldı.

Yine sızlanıyor.

Bu, kötü bir rüya gören Faunus tarafından kazara uyandırıldığı ilk sefer değildi. Ağlamaları hafif ve sessiz olmasına rağmen, aynı anda onu biraz fazla sıkıştırdığında sesleri onu uyandırdı.

Şu anda alnı, adamın göğüs kaslarını birbirine sıkıştıran yastığa yaslanmıştı. Adam yan yatmış, kollarını ona dolamıştı.

Limon otu ve ıhlamur kokusu gözlerini açık tutmasını çok zorlaştırıyordu. Onu her zaman uyuşturuyor, her zaman altına çekiyordu.

Seks yaparken bile zihni genellikle keskin olurdu. Onun üzerinde böyle bir güce sahip olması endişe vericiydi ama bunu kabullenmeye başlamıştı. Onun kokusuna, sıcaklığına ya da her zaman içini titreten o lanet olası çakıllı sesine nasıl tepki vereceğini bilemezdi.

İçinden miyavlama sesleri yükseldi ve pençeleri onu bırakmadan önce sıkıca kavradı.

Duskwalker'ların kâbus görebileceğini hiç bilmezdim, diye düşündü onu uyandırmamak için yavaşça doğrulup otururken. Ya da rüya bile görebildiklerini.

Vücudunda şiddetli seğirmeler olan Faunus'a baktı. Uyanması sürpriz değildi, özellikle de bu sefer diğerlerinden çok daha kötü görüldüğü için.

Sersem ve uyuşuk bakışları sönmekte olan ateşe kaydı.

Sonunda Faunus'a döndü ve onun üzerine eğilirken başını eğdi, ağırlığını bir kolunun üzerinde dengeledi.

Seni rahatsız eden ne, Faunus?

Bazı şeylere karşı neden temkinli olduğu konusunda ona hiçbir fikir vermemişti. Kısa bıçakları, ateşi ya da banyoyu sevmezdi. Zehirli olmadığından emin olmak için yemeğini koklama konusunda titizdi ve kendi bedeni dışında herhangi bir şeyin altına gömülmesinden hoşlanmıyordu.

Mayumi parmaklarının ucuyla adamın çene kemiğinin yan tarafına dokunarak onu rahatlatmayı umdu.

Etrafındaki kollar onun dokunuşunu hissetmiş gibi sıkılaştı, yerleşmeden önce neredeyse onu daha yakına çekti.

Onu uyandırayım mı?

Buna karşı çıkmaya karar verdi. Dinlenmeyi hak ediyordu, özellikle de geceleri ona ve vücuduna karşı her zaman bu kadar özenli olduğu için.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Bu Duskwalker, kendisinden önceki hiçbir erkek için mümkün olmamasına rağmen onun taş kalbine girmeye çalışıyordu.

Faunus onu sıkboğaz etmezdi ama her zaman yanındaydı. O kadar tembeldi ki, eğer ona bir görev vermezse, evinin etrafında yatıp onu izliyordu. Sadece... bunu yapmaktan memnun görünüyordu.

Ve garip bir şekilde komikti. Şakacı ve alaycıydı ama diğer anlarda da ciddiye. Gerektiğinde ya da öyle olmayı seçtiğinde ciddiye. Tutkulu, sahiplenici ve otoriterdi ama gerçekten isterse kontrolü

ele almasına da izin verirdi.

Bir sürü çelişkili yönü vardı, sanki aynı anda her şey olmak istiyordu. Nazik ve sert, şefkatli ve soğukkanlı, tembel ama çalışkan.

Nasıl tepki vereceğini asla bilemiyorum, diye düşündü sessiz, tekil bir kahkaha atarak. *Bu onu eğlenceli kılıyor.*

İnsanların tahmin edilebilir olmasına ve gizli amaçları olmasına çok alışkındı. Onlarinkini tahmin etmek hiç zor olmamıştı ama yine de onun burada bulunmasının gerçek nedenlerini çözememişti.

O sadece... onun ortadan kaybolmayı planlamadığını umuyordu. *Kalmanı istiyorum.*

Adamın kemikli yüzünün uhrevi, kutsal olmayan ama büyüleyici hatlarına baktı. Parlayan gözbebeklerine rağmen, büyük ama boş göz çukurları karanlıktı, sanki sürekli gölgelerle doluydu. Kedigil kaş kemiğinin kavis, yanaklarının çukurları. Keskin ve tehditkâr dişleri her zaman dikkatini çekerdi ve sık sık uzun dişlerinin yanlarını öpme arzusu duyardı.

Senin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Bazen her şeyi paylaşmaya istekliydi, bazen de muğlaklı.

Anlattığı hikayelerde sanki bazı kısımlar düzeltilmiş, bilgiler gizlenmiş gibiydi.

Ne saklıyorsun?

Mayumi elini daha yukarı kaldırarak önce burnunu, sonra da yüzündeki çatlağın kenarını okşadı; onu incitmemek için son derece nazik davranıyordu. Her zaman hassastı ama bazen bir yaranın yakınına gıdıkladığınızda acıdan ziyade hoş bir his yaratabileceğini biliyordu.

Kırmızı küreler canlandı.

Yüzündeki yarığın keskin kenarlarını hissettiği anda Mayumi sırtına doğru itildi. Büyük bir el boğazını *sıkıca* kavradı ve *sıkarak* konuşma ve nefes alma yeteneğini kesti. Nefes alış, kısıp bir boğulmaya dönüştü.

Kafasındaki kan ve oksijen eksikliği nedeniyle yüzü telaşlandı. Gözleri şaşkınlıkla ona doğru eğildi.

Faunus dişlerini vahşi bir hırıltıyla açmış, tehditkâr ve uyarıcı gözbebekleri kıpkırmızı bir tehdit rengiyle Mayumi'nin üzerindeydi. Mayumi'nin bacakları tekmelendi ama Faunus'un onu yere sabitleyen üç uzvunun altında tutunacak bir yer bulamadı.

En azından kalın ve uzun *bir* parmağını ondan çekmeye çalışmadan önce ellerini tokatladı. Ama işe yaramadı. Adam çok güçlüydü. *Kahretsin!*

Göğsündeki yakıcı ağrı, tek bir nefes bile alamadığı, tükürüğünün ağzının arkasında toplanıp biriktiği süre uzadıkça daha da şiddetlendi. Oksijen almaya çalışırken boğazından tıkırtı sesleri geliyordu.

Beni öldürecek! Mayumi her şeyi denedi ama hiçbir şey işe yaramadı. Soluk borusu ve gırtlak ezildiği için konuşamıyordu.

Bir silah aramaya çalıştı ama ulaşabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonra Mayumi gevşemeye başladı, siyah noktalar döndükçe görüşü bulanıklaşıyordu. Baş, yanıyordu, sanki yanacak gibiydi. *Sh...it.* Zihni bulandı.

Adamın elini bıraktığı anda ciğerlerine bir oksijen hücumu oldu ve adam geriye düştü. Gözbebekleri bembeyazdı. En azından yan tarafına yuvarlanıp çılgınca öksürmeye başlamadan önce bunu görmüştü.

Beni boğmaya çalıştı!

Faunus öne atıldı, devasa bedenini neredeyse onun çok daha küçük olan bedeninin üzerine bindirdi. Elini her zamankinden daha dikkatli bir şekilde yüzünün yan tarafına yerleştirirken, kadın adamın kalçalarının arasına kolayca sığırdı.

Ondan bir inilti geldi. "Çok üzgünüm, Mayumi."

"Benden uzak dur!" diye bağırdı adamın elini tokatlayarak uzaklaştırırken. Nefes borusu ve ses telleri yaralandığı için sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Çürüyeceğini biliyordu. Adam kelimenin tam anlamıyla onun canını çıkarıyordu.

"Bu da ne Faunus?!" diye bağırdı, ancak öksürük krizine girdi. Her nefes alışında ciğerleri yanıyordu.

Ondan biraz uzakta sırt üstü yere düştü. Yüz hatları iğrenme ve inançsızlığa dönüşmüştü.

"Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim," diye cevap verdi, sanki lanet özrü yeterliymiş gibi!
"Yüzüme dokunduğunuzda beni korkuttunuz."

"Bu yine de sana bu hakkı vermez." Boğazını ovuşturarak şimdiden şiştiğini hissetti. "Ya kendini açıkla ya da defol git."

Faunus onun üzerinde titriyordu. Titreyen elleri geri çekilmeden önce ona doğru uzandı. Gözbebekleri daha önce hiç görmediği kadar beyazdı.

Umurunda değildi. Hiçbir şey bir insanın başka bir insanı boğmasına izin vermezdi. O bir Duskwalker'dı. Karşılaştığı tehlikelere karşı kör değildi - ve bu onu tahrik eden şeyin bir parçasıydı.

Onu kan konusunda uyarmıştı, bu yüzden ona bu nedenle saldırırsa onu affedebilirdi. Özellikle de bunun kontrolün kendisinde olmayacağı anlamına geleceğini açıkça söylediği için. Açlığı zihnini ele geçirmiş, gördüğü her şeyi yemesine neden olacak kadar zihnini bulandırmıştı.

Ama bu? Hiç kan yoktu. Yüzünü şefkatle okşamaktan başka bir şey yapmamıştı. Bunu hak etmemişti.

"Ben... seni başka biri sandım," dedi zayıf bir sesle. Yere baktığında burnu yere dönüktü, dizlerinin üzerindeki pozisyonu tamamen bozguna uğramıştı. "Kafam karışmıştı. Seni asla kasten incitmeyeceğimi biliyorsun."

"Yeterince iyi değil."

Belli ki geçmişte başına bir şey gelmişti, ama onun travması için boğucu bir direk olmayacaktı. Kendi yükü vardı ve bunun acısını ondan ya da herhangi birinden çıkarmayı reddediyordu.

Bir insanın ona bunu yapmasına izin vermezdi. Aslında, ona elini sürmeye cüret eden bir erkeğin taşaklarını kesmesi ya da bir kadının kasık kemiğini yumruklaması daha muhtemeldi - iyi bir açıklama yapmadan bu konuda hiçbir esneklik gösterilmeyecekti.

Sessizdi, dişleri bir açılıp bir kapanıyordu. Sonra yüzünü ona doğru çevirdi... ve kadın anladı. Kadının bilmesi için deri giymesine gerek yoktu.

Bana söylemeyecek.

"Çık dışarı," dedi burnuyla kapıyı işaret ederek. "Defol ve bir daha geri gelme. Bana bir açıklama yapacak kadar bile saygı duymuyorsan, seni burada istemiyorum. Artık beni koruma, artık beni izleme. Başka bir yere git."

Kendi sözleri kalbinin sıkışmasına neden oldu. Onun gitmesini istemiyordu. Sadece birkaç dakika önce, onun kalmasını ne kadar çok istediğini düşünüyordu ama bu konuda geri adım atmıyacaktı - kendisi için yürek burkucu olsa bile.

"Mayumi..." diye

yalvardı. "Hayır."

Gözbebekleri yutkundurucu bir mavi renge dönüştü ve göğsünün sol tarafını kaburga kemiklerinin arasından tırmaladı. O kadar derin kesti ki parmaklarının arasından mor kan akmaya başladı.

"Bunu açıklamak benim için çok zor." Ardından gelen sızlanışı duygusal anlamda söylediğini ortaya koydu. "Ve beni zayıf biri olarak görmeni istemiyorum."

Göğsü kabararak başını salladı.

"Yapmayacağım, söz veriyorum." Yine de onu teselli etmeye çalışmayacaktı. Yaptığı şeyden sonra olmazdı. Belki daha önce bunu yapabilirdi, belki daha kolay olması için ona sokulurken mırıldanabilirdi, ama o

ona bunu vermeyecekti. "Ama bana söylemezsen, gitmeni istiyorum."

Adam daha derine indikçe daha fazla kan fişkırdı. Elinin tam kalbinin üzerinde olduğunu, derinlerde fiziksel bir tepki verdiğini biliyordu. Adam da onun hissettiklerini hissediyor gibiydi ama belki de çok daha kötüsünü.

"Yüzüme dokundun. Sana bunu yapmamanı söylemiştim." Sanki onu suçluyormuş gibi konuşunca alt dudağı düştü! "Çatlağa dokunduğunu hissettim."

"Yani bu sana hak mı veriyor?" Başını salladı.

"Bunu bana yapan kişi," dedi ona dokunmak için uzanırken. "Beni başka şekillerde de incitti. Beni uyandırdığında o anıları yeniden yaşıyordum. Seni o sandım, hepsi bu."

Tüm alacağı bu muydu? Her zamanki gibi aptalca, belirsiz bir cevap mı?

"Ne yaptı?" diye sordu, bakışlarını dikleştirerek.

Hafifçe geri çekildi, sanki ona söylemektense gitmeyi tercih eder gibiydi. Yine de derin bir nefes verdi, titremesi daha da kötüleşti.

"Şöminenizi ya da banyonuzu sevmememin bir nedeni var."

Sessiz kaldı. Adamın ona düşündüğü şeyi söylemeye çalışmadığını umuyordu.

"Duskwalker'ları nasıl öldüreceğini bulmaya çalışıyordu. Ve Peçe'nin merkezinde kalacak kadar aptal olduğum için özellikle beni hedef almaya karar verdi. Benim bir evim yoktu. Mağaramı çok uzun süre terk ettiğimde iblisler gelip sahiplenmişti. Bana karşı güvensiz olsalar da onların arasında yaşamaya çalışmaktan başka gidecek yerim yoktu. Beni ilk yakaladığında tek başımaydım çünkü benim için geleceğini hiç düşünmemiştim. Onların arasında yaşamaya devam ettiğimde, İblisler ikinci kez ona yardım etti. Sadece Magnar'ın yardımıyla kaçabildim."

"Sana ne yaptı Faunus?" diye tekrarladı.

"Daha iyi bir soru ne yapmadığı olurdu," diye kıkırdadı karanlık bir şekilde. "Suyun altında kaç kez tekrar nefes alacağımı görmek için beni boğdu. Topraktan çıkıp çıkamayacağımı görmek için beni gömdü. Beni parçalara ayırdı. Zehirledi. İntikamımı aldı. Kafamı kestiler. Solup toza dönüşene ve benden geriye sadece kafatasım kalana kadar beni diri diri yaktılar."

Mayumi yüzünün renginin daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde solduğunu sanmıyordu.

Onun için içi acımayla doldu. Bakışlarını şömineye çevirdi, *diri diri* yakılmayı hayal edemiyordu ve sonra bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamak için hayatta kalmaya çalıştı.

"Kendimi bile kurtaramadım," diye devam etti, ellerinin arkası yere düşerken. Gözbebeklerinde kırmızımsı bir pembelik belirdi ve bunun onun utancına işaret edebileceğini düşündü. "Annem bana yardım etmek zorunda kaldı. O da senin gibi çok küçük ama güçlü bir büyüsü var. Onunla savaşmayı ve kafatasımı çalmayı başardı, onu kolunun altında taşıyarak benimle kaçabildi." Burnu diğer yönü işaret ediyordu. "Bir süre kendimde değildim. Beni rahatlatmaya yardım etti."

"*Faunus*," diye fısıldadı, yaklaşabilmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Her şey anlamlıydı. Bunu affedebilirdi. Bu, uyandığında kafasının karışması için yeterince büyük bir nedendi.

"Yapma!" diye bağırdı, elini koluna bile koyamadan ondan uzaklaştı. "Söz verdin ve senin merhametini istemiyorum."

"Hey, hey. Sorun yok. Zayıf olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı ellerini nazikçe onun ellerinin arasına sokarken. "Aslında seninle gurur duyuyorum. Bir insan böyle bir şey yaşadktan sonra aklını kaybederdi. Yine de, birkaç şeye karşı biraz temkinli olmanın dışında, hala gülüyorsun. Bu zayıflık değil Faunus. Bu güçtür."

"Ama kendimi kurtaramadım," dedi ve elini tutup sarmasına izin verdi.

beline doladı. "Ve anılar hâlâ duruyor. Seni incitmeme neden oldular Mayumi. Bunu kendimden yapamazsam seni nasıl koruyabilirim?"

Diğer elini kaldırıp omzuna koydu ve kollarını onun gövdesine dolayarak ona doğru kıvrıldı. Mayumi ona sarıldı.

"Kendimi koruyabilirim. Artık bunu bildiğime göre, gelecekte daha dikkatli olacağım."

Birkaç saniye sürdü ama sonunda onu kaldırdı ve sıkıca tutmak için kalçalarına yerleştirdi. Hatta çenesinin alt kısmını kızın boynunun ve başının arkasına doğru bastırdı.

"Ama bana söylemeliydin. Kafatasındaki o çatlağın senin için ne anlama geldiğini bilseydim bu önlenebilirdi. Sen kabus görürken ona dokunmazdım."

Boğazının etrafındaki yanma hissi bir nefeslik süre içinde yok olduğunda bir nefes nefese kaldı. Boynuna dokundu.

"Özür dilerim." Mavi, daha önce görmediği farklı bir renge dönüşmüştü. Parlak bir turuncuydular. "Yaranı aldım, böylece acı çekmek zorunda kalmayacaksın, ama buna gerek duymamalıydım." Onu daha sıkı sıktı. "Belki de... Bundan sonra dışarıda uyumalıyım."

"Hayır," diye tersledi işaret parmağıyla yüzünü gösterirken. "Etrafımda seninle uyanmak hoşuma gidiyor."

İşaret parmağının ön boğumuyla kızın elmacık kemiğini şefkatle okşadı. "Emin misin?"

Fikrini bu kadar çabuk değiştirdiğine bakılırsa, onun hiçbir zaman dışarıda tek başına uyumak istemediğini düşündü.

"Evet. Ama bunu sana kimin yaptığını söylersen."

Eli hareketsiz kaldı. Adamın cevap vermekten kaçınacağını düşündü ama sonra içini çekti ve pençelerini saçlarına geçirdi.

"Onun adı Jabez ve o İblis Kral" derken sesi kederliydi.

Faunus'un burnu Mayumi'nin evinin önündeki açıklığa doğru süzülürken gözleri etrafı çevreleyen ormanı, kar örtüsünü ve gökyüzünde parlayan aydınlığı taradı. Mayumi'nin verandasında oturuyordu, bir bacağını altında çaprazlamıştı, diğer bacağı ise elinin tersiyle kucağında gevşek bir şekilde basamaklara uzanmıştı.

Kuşluk vaktiydi, ki bu onlar için nispeten erken bir saatti.

Mayumi gece yarısını geçip sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalma eğilimindeydi, hatta bu süre zarfında birbirlerine dolanmaya başlamadan önce bile. Çok fazla uyumayan Faunuslar için bu bir avantajdı.

Sadece kendi uyku alışkanlıklarını onunkilere uydurmak için biraz değiştirmesi gerekmişti.

Ona bunu neden yaptığını sorduğunda, bir İblis Avcısı için yaşam tarzının avları hareket halindeyken ve açıktayken aktif olmak olduğunu söylemişti.

Faunus genellikle o uyandığında uyanır, onun hareketlerinin kendisini sarsmasına izin verirdi ama o gün, gözbebekleri masmavi olmuş bir halde kendi kendine uyanmıştı. Uyumamıştı. Göğsündeki ağırlık her zamankinden daha da ezici geliyordu ve onun yanında yatmak onu rahatlatmamıştı.

Ona başıma gelenleri anlattım.

Hiç istememişti.

Ne söylerse söylesin ve onu nasıl rahatlatmaya ve teselli etmeye çalışırsa çalışsın, bu konuda daha iyi hissetmemişti.

Edindiği yeni anılar ona ait olduğu için şükreliyordu. Onun küçük zevk çılgınlıkları ve acımasız kahkahaları. Büyüleyici, kırıksık kaşları ve mizah dolu sırtışı. Tırnaklarını sırtında gezdirmesi ve iri ellerine yumuşak dokunuşu.

Onun kahkahası, üretebildiği sihir kadar büyüleyiciydi, neredeyse imkânsız ama yine de gerçek gibi görünüyordu. Kokusu, zihnini uyuşturan ama aynı zamanda vücudunu kıpırdatan uyuşuk bir aromaydı - gerçekten büyülenmişti.

Bunların hiçbirisi başıma gelenleri silmedi.

Zihni bu dünyadan kaybolmadan önce ciğerlerinin suyla dolduğunu, soğuk bir ıslaklıkla içinin dışının yandığını hâlâ hatırlıyordu. Sadece o suyu aniden dışarı attığını ve ertesi gün hala boğucu sıvının altında uyandığını, onu tekrar içine çektiğini, kendi

Köpüren nefesler aşağıdan dokunulmaz bir yüzeye çarpıyor ve onu dalgalandırıyor.

Ağzını ve burun deliğini kirin doldurması farklı türden bir ıstıraptı. Özgürlüğe en çok ihtiyaç duyduğu yerlerden *engellenmek akıldan çıkmıyordu*. Sadece işe yaramaz bir şekilde bir nefes daha alabilmek ve başarısız olmak için kir yemek - sadece tekrar uyanmak, iyileşmek ve anında boğulmak.

Onun dokunuşu, uyanıkken etine saplanan bıçağın yankılanan sesini ya da Jabez'in ona kendi atan kalbini göstermesi için kırılan yoğun ve zor kemiklerini yok edemezdi.

Ama en kötüsü... hatırladığı kadar yakıcı olan tek anı alevlerdi. Ateş gerçekten etkisini göstermeden önce kürkünün kendi etini yaktığını hissetmek. Yanmaya ve erimeye başlamadan önce kaslarının ve kanının kaynadığını hissetmek.

Bunlar en tazeleriydi ve zihnine en çok zarar verenlerdi. Ne kadar denerse denesin, bunun acısını unutamıyordu.

O ateş anıları en çok hayalini kurduğu anılardı. Onu incitmesine neden olanlar da onlardı.

Özrü, pençeli elinin kızın küçük ve narin boğazını kavradığını fark ettiğinde yaşadığı utanç, suçluluk ve hayal kırıklığını silmeye *yetmedi*. Onu sıkıyordu, yüzü kıpkırmızıydı - ve yalvarmıyor olsa da, bir bakışla doluydu.

Yeni bir kabus.

Kız istediğinden beri bazı şeyleri daha da açıklamıştı ama bunları onunla paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

Sadece kendini kurtaramadığı için utandığı için değil, aynı zamanda işkence gördüğünü bilmesini istemediği için. Onunla geçireceği zaman kısa olabilirdi. Bunun acı verici bir şeyle dolu olmasını istemiyordu.

O uykuya daldıktan sonra Faunus onun yanaklarını, boynunu ve saçlarını okşayarak kendi ağrıyan zihnini ve kalbini rahatlatmaya çalışmış, ancak düşünceleri dönmeyi bırakmayı reddetmişti.

Dışarı çıkıp dünyanın aydınlanmasını izlemeyi seçmişti, bunu görme sayısının gün geçtikçe azaldığını biliyordu.

Faunus bu kadar ciddi ya da kederli olmaya alışık değildi. Bir zamanlar gözbebeklerinin sarı olduğuna inanırdı çünkü onu güldürmek ya da meraklandırmak kolaydı. Ancak İblis Kral onu o içinden çıkılmaz odaya kapatıp işkence ettikten sonra Faunus değişmişti. Sadece dışarıdan açılabilirdi.

Jabez'in başparmağının pençesiyle kafatasını kırdığı günden sonra kendi kıyametinin bir bulut gibi başının üzerinde dolaştığını fark ettiğinde işler daha da kötüleşti.

Parmak uçlarını göz çukurundaki kemiğin üzerinde gezdirdi. *Döndüğümde beri çatlak genişlemedi*.

Sağlamdı, hâlâ güçlüydü ama daha ne kadar sürecekti? Her an parçalanabileceğinden endişeleniyordu.

Faunus ellerini kucağında ters çevirerek kambur omuzlarıyla pençelerine baktı.

Bana gitmemi söyledi. Ona bir ultimatoma vermişti. Elbette onun yanında kalmasına izin verecek yolu seçmişti, ama bunu söylediği gerçeği... onun için çok az şey ifade ettiğini hissetti.

Onun neden böyle yaptığını bilecek kadar anlamıştı. Gerçekler karşısında kör olacak kadar hayal kırıklığına uğramış ve insanlığı gelişmemiş değildi. Ama görünüşe göre ona karşı duyguları o kadar eksikti ki bu karara kolayca varmıştı.

Tek gördüğü öfkeydi ve onun sözleri yüzünden gitmiş olabileceğine dair en ufak bir pişmanlık bile duymamıştı.

Vücudu ısındı ve onunkini arzuladı. Ancak kalbi, onu kullanırken gördüğü çelik kadar soğuk görünüyordu.

O bir gül gibidir. Yaprakları gibi yumuşak ve yumuşak olabilir. Kokusu gibi, sarhoş edici ve zengin olabilirdi. O kadar güzeldi, hatta daha da güzeldi.

Ama aynı zamanda dikenler kadar keskin ve acımasız da olabiliyordu.

Dikkatli olmak zorundaydı. Aksi takdirde kendine zarar verebilirdi. Onun sevgisi de tehlikeli gövdesinin üzerindeki çiçek açan tomurcuk kadar hızlı solabilirdi.

Hırçın ama narin, Mayumi onun için böyleydi.

Ona doğru attığı her adımda, kızın kendi göğsüne isteyerek saplayacağı bir kılıcı sıkıca tuttuğunu daha çok hissediyordu.

Bunu, geçmişini, onu düşündükçe kalbi hiç tahmin edemeyeceği kadar acıyordu.

Onu bırakmak istemiyorum.

Bakışlarını yukarıda daireler çizen bir kuşu takip etmek için yukarı çevirdi. Hızlı, gümbür gümbür ayak sesleri duyduğu sırada kuş uçuşup gitti.

"Faunus mu?!" Mayumi'nin panikle attığı çığlığı daha evinin kapısını itirmeden duydu. Kapı büyük bir gürültüyle duvara *çarparak* açıldı.

Kafatası zaten omzunun üzerinden ona doğru bakarken, onu orada görünce vücudundaki gerginlik azaldı.

Omuzlarına attığı battaniye dışında çıplaktı. Sık sık onu, geceleri sıcaklığına sığınmadığı kısımlarını örtmek için kullanırdı.

"Sorun nedir?" diye sordu, sadece başını eğdi çünkü ten rengi normalden daha solgundu. Açık, alaca rengi sabah ışığında parlamak için hızla geri döndü.

"Gittiğini sanıyordum," diye kısık bir sesle cevap verdi, irkilerek uyandığını ve hemen kapıya koştuğunu belli ediyordu.

Uyanıktı ama sanki daha yeni yatmış gibi sallanıyordu. Hatta yanaklarından birinde kendi elinin sırtına yaslandığı için izler vardı.

"Sana burada kalacağımı söylemiştim."

Ona söyledikleri yüzünden bu durum değişmemişti. Gitmesinin tek yolu Mayumi'nin başka bir erkekle birlikte olması ve onun cinsel kokusunu üzerine çekmesiydi. Mayumi'nin istediğini yapmasına asla engel olamazdı ama onun yanında öfkesini ve kıskançlığını dizginleyemeyeceğini *de biliyordu.*

Şu anda, ruhen, onun dışısiydi. Bölgesini işaretlemişti ve onu savunma ihtiyacı hissedecekti. Özellikle de uğruna savaşıacak başka kimsesi olmadığından.

Dünyada sahip olduğu tek şey oydu.

"Evet, ama düşündüm ki-" Mayumi bir yandan boynunun yan tarafını ovuştururken bir yandan da suratını buruşturup yana baktı. "Önemli değil. Neden dışarıdasın?"

Battaniyeyi omuzlarından atarak onun yanından geçmeye başladı.

"Neden? Beni özledin mi?" diye sordu, umutsuzluğuna rağmen kendini kıkırdamaya zorlayarak. Kadın burnunu ona doğru çevirdi. "Üşümüştüm."

Sonra kendini karın içine attı.

Tüm vücudu içine gömüldüğünde ciyakladı ve hemen etinin pembeleşmesini ve karıncalanmasını izledi. Sevimli, diri kıcı ona gösteriliyordu. Dilini burnunun üzerinde gezdirerek, onu onun için nasıl ısıtmak istediğini düşündü. Sertti ve onu tutmak, dokunmak, kemirmek hoşuna gidiyordu.

Faunus sık sık onu ısırma isteğini bastırmak zorunda kalıyordu. Ve sadece narin bir ısırık da

değil, dişlerini ona batırmak istiyordu - esnek bedenine onun efendisi olduğunu göstermek. Bu o

İsterse ona hem zevk hem de eğlenceli bir acı verebilirdi.

Yapamazdı, çünkü onun kanının bir damlasını bile tatması felaket olurdu. Küçük bir parçasının kokusunu bile alsa nefesini tutardı - kadının bedenini kendi bedenine dönüştürdüğü zamanlar hariç.

O sırada açlıktan ziyade daha acil arzularla dikkati dağılmıştı.

Çayını içmeyi tercih etse de, Mayumi'y i bu sabah rutinini yaparken birçok kez izlemişti. Genellikle saniyeler içinde acı soğuşun etkisinden kurtulurdu. Bu sefer yüzüstü yatarken inledi.

"Ughhh. Çok yorgunum."

Kızın sıkıntılı bir uyku çekmesine neden olduğunu fark ettiğinde hararetli düşünceleri sona erdi.

Mayumi içeri döndüğünde, dışarıdaki kaynak küvette mi yıkanacağını yoksa bir kova su ve bezle onları mı sileceğini tartıştı. Sadece silmeye karar verdi.

Nedenini açıkladıktan sonra çekindiğim bir şeyle yüzleşmek istemem. Faunus'un gittiğini düşünüp sakinleştikten sonra, onun dışarıda tek başına olmasını hâlâ endişe verici buluyordu.

Genellikle Faunus o uyanana kadar uykuda kalır ya da en azından uyanana kadar onu tutmaya devam ederdi. Faunus onu kucağına almaktan hoşlanıyor gibiydi ve bazı sabahlar Faunus'un alnından kalçasına kadar tenini okşamasıyla uyanırdı.

Duskwalker'ların travmayı nasıl atlattığını bilmiyordu. Eğer bir insan gibi bir şeyse, bunun zor bir süreç olacağını tahmin ediyordu - özellikle de olayın ciddiyeti düşünüldüğünde.

Şimdi onun neden her zaman ateşten mümkün olduğunca uzak durduğunu ya da büyülenmiş gibi ateşe baktığını anladığında, kalbi şefkatli bir acıyla doldu. Kendini nefret ettiği ya da korktuğu şeylere maruz bırakıyordu, sırf onun için... onun için.

Beni çok önemsiyor olmalı, diye düşündü kendi vücudunu temizledikten sonra onun gövdesini ve kalçalarını silerken.

Küvette elinde sıvı sabunla ona her gelişinde yaptığı gibi bunu da kendisinin yapmasını teklif etmişti ama o bunu yapmak istiyordu. Ona dokunmaktan hoşlanıyordu. Sanki ona sadece cinsel anlamda değil, başka açılardan da tapıyormuş gibi hissediyordu.

O da önemsediyini göstermek için bunu bakım sonrası olarak düşündü. Hem *de çok*.

Tamam, belki çoktan da fazla ama Mayumi bir başkası için bir şey hissetmeye alışık değildi. İnsanlar bu dünyaya bir noktada ölmek için gelmişlerdi ve bir insanla ilişki kurmanın pek çok zorluğu vardı.

Ama o bir Duskwalker. Onunla gerçek bir ilişki kurma fikri saçmaydı.

Yine de buradaydı, onu uzun ve tutkulu vuruşlarla silerken bunu düşünüyordu. Onunla daha sağlam bir bağ kurmak da bir o kadar karmaşık olabilirdi ama belki de insanoğlunun içinde fark ettiği şekillerde değil.

Mayumi bakışlarını onun güçlü, iri ve kaslı göğsünden çekip yüzüne çevirdi. Gözleri sarıydı ve şimdiden onu izliyordu. Normalde, Mayumi onun dikişlerini okşadığı için şimdiye kadar morarmaya başlamış olmaları gerekirdi. İkisi de sık sık birlikte oldukları gibi çıplaktı ama Mayumi durakladığında adam başını çevirmekle yetindi.

Ona karşı bir şeyler hissetmem yanlış mı? Ona başına gelenleri anlattığında içinde bir şeyler paramparça olmuştu.

Onun savunmasız olmasına ihtiyacı vardı. Onun zorluklarla karşılaştığını b i l m e y e , acı ve üzüntü hissetmenin ne demek olduğunu anlamaya ihtiyacı vardı.

Faunus sonunda *kendisiyle* ilgili bir şeyi ortaya çıkarmıştı.

Onun hakkında zaten çok şey biliyordu ama dün geceye kadar onu sadece bir Duskwalker olarak tanıyordu.

Nerede yaşadığını, Peçe'nin hangi bölgesinden geldiğini, ne yaptığını asla açıklamamıştı.

Hiçbir şey bilmiyordu çünkü adam ondan sık sık bir şeyler saklıyordu.

Faunuslar hakkında daha fazla şey öğrendikçe kendini ona daha yakın hissediyordu. Mayumi bedenini herkesle paylaşabilirdi ama içsel düşüncelerini ve duygularını genellikle derinlerde tutardı.

Ona bakarken, kalbinin o kadar güzel bir sıcaklıkla dolmasına engel olamadı ki kendini onun çenesini avuçlamak için uzanırken buldu. Neredeyse oraya vardığında durakladı.

Bana yüzüne dokunulmasından hoşlanmadığını söylemişti. Yine de, istediği zaman bunu yapıyordu ve şimdiye kadar neden karşı olduğunu anlamıyordu.

Tam geri çekilmek üzereyken Faunus daha yakına eğildi. Kafatasının ön tarafını ellerine dayadı ve çatlak da dahil olmak üzere her şeyin üzerinden geçmesine izin verdi.

"Dokunmanı istiyorum," diye itiraf etti, iki elini de onunkilerin üzerine koyarak sert kemiğe bastırdı. "Bunu hep istemişimdir."

"Acıdığını söylemiştin," diye homurdandı, okşayabilmek için yukarı doğru itti. "Acıyor, ama sadece nazik olmazsan."

Faunus ellerini çekti ve onu istediği gibi okşamasına izin verdi ve sadece ellerinin daha yumuşak olan alt tarafını kullanmaya dikkat etti. Gözbebekleri sonunda siyaha döndü ve göğsünden fokurdayan bir mırıltı yayılmaya başladı.

Bu ses tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Alnını adamın göğsündeki yastığa ve onu saran kemiklerin sertliğine dayadı.

Mırladığında, içimde tuhaf şeyler oluyor.

"Mayumi?" sesi şaşkınlık ve endişe doluydu, muhtemelen uzun süredir yüzünü avuçladığı için.

Boğazını temizledi ve arkasına yaslandı.

"Seni fırçalayabilir miyim?" Onun bakışlarından kaçınmak için yanlara bakarken garip bir kahkaha attı ve bunu neden yakın bir şekilde dokundukları onca zamandan daha utanç verici bulunduğunu merak etti. "Kürkün gerçekten çok yumuşak ama tüm düğümlerini çözersem daha da kabarık olacağını tahmin ediyorum."

Faunus'un iri eli kızın yüzünün yan tarafını ve çenesinin altını kavrayarak onu kendisine bakması için yönlendirdi. "Bana istediğin gibi dokunabilirsin."

Ve işte böyle, kalbinin etrafındaki demir kaplı bariyer onun sözlerinin gücü altında erimeye çalıştı - onun güveni.

Gülümsemesi, içinden koparmak istediği kız gibi sevinç çılgılığının tek yansımasıydı. El yordamıyla saç fırçasını buldu ve çok geçmeden fırçayı sırtındaki tüylerin arasından geçirmeye başladı.

Ödül olarak dudaklarını onun kafatasının tam arkasına bastırdı. Pençelerini o noktaya sürttüğünde gülümsemesi daha da derinleşti ve başını yüz seksen derece çevirerek her zamankinden daha parlak bir sarıyla ona baktı.

Mayumi onun başını tuttu ve öne doğru çevirdi çünkü boynunda hiçbir bükülme yokmuş gibi görüldüğü noktaya kadar döndürebilmesi biraz garipti. Bu, kuşların boyunlarını nasıl

döndürdüklerini gördüğüne benziyordu ve o da bunu yapmalarından hoşlanmıyordu.

Kuşlardan bahsetmişken... evindeki boş kuş kafesine baktı.

Dün gece haberci güvercinini serbest bırakmasının nedeni Faunus'un ona bakma eğiliminde olması değildi - bir noktada onu yemiş bulabileceği konusunda onu uyarmıştı. Onu serbest bırakmıştı çünkü ayağına çok uzun ve ayrıntılı bir mektup bağlamış ve Hawthorne Kalesine göndermişti.

Onlara Faunus'un dün gece Peçe, İblis Kral, İblis Köyü ve aklına gelen ve işlerine yarayabilecek diğer her şey hakkında anlattıklarını aktardı. Bu bilgiyi ona kimin verdiğini ya da nasıl elde ettiğini hiç yazmadı ama bunu bilmelerinin önemli olduğunu düşündü.

Duskwalker'lar hakkında öğrendiği her şeyi detaylandırmayı düşünmüştü, her ne kadar hala bir tanesini nasıl öldüreceğini bilmese de, ama bunu dışarıda bıraktı. Sadece onun yüzünden değildi. Türünün geri kalanı onun ailesiydi ve bu bilgiyi düşmanları sayılabilecek kişilerle paylaşmak... yanlış geliyordu.

Sadece İblisler ve Peçe hakkında öğrendiklerini paylaştı.

Faunus'un kürkünün her tarafını fırçalamak onu süper yumuşak, parlak ve kabarık hale getirdi ve Mayumi sonunda işi bittiğinde kendini kürküne sokulurken buldu. Onu en mutlu şekilde gıdıklayan bir cennet bulutu gibiydi.

Bunu her gün yapabilirim. Hayır, bunu her gün yapacaktı. Onu fırçalayacak ve sonra kalbi memnuniyetle kanayana kadar tüm o tüylere sarılacaktı.

Mayumi ona sarılmayı bitirdiğinde geri çekildi.

"Bahçedeki karı temizlememe yardım etmek ister misin?" Mayumi ondan yardım istemek yerine sordu.

Bu büyük bir görevdi ama iyi bir dikkat dağıtıcı olacağını umuyordu.

Yardım etmeyi kabul edince Mayumi ona daha büyük, kare ağızlı küreği verdi ve ikisi birlikte evin etrafındaki alanı temizlemeye başladılar. En az bir metre kalınlığındaydı ama Faunus hızlıydı.

Kulübenin ve banyonun etrafındaki işleri bittiğinde, yanlardan öndeki açıklığa doğru ilerlediler. Ancak orada Mayumi'nin aklına parlak bir fikir geldi.

Adamın sırtı ona dönükken, elindeki kar topunu buruşturup adamın kışına sapladı. Adam omzunun üzerinden ona baktığında küremekle meşgulmüş gibi yaptı. Bir kahkaha attığını görmemesi için sırtının ona dönük olduğundan emin oldu.

İkinci kez yaptığında iki topu vardı. Biri sırtına vurmak için, diğeri de arkasını döndüğünde göğsüne vurmak için.

Onun kendi kartopunu toplamasını bekliyordu.

Onun yerine, "Neden bana bir şeyler fırlatıyorsun?" diye sorarken gözleri maviye döndü. Seni üzdüm mü?" Yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi, büyük olasılıkla şimdiye kadar yaptığı tüm sıkı çalışmayı inceliyordu -

Bu ondan çok daha fazlaydı. Eğilerek daha fazla kar topladı ve bir top oluşturdu. "Buna kartopu savaşı deniyor," dedi dövüş pozisyonu alırken.

"Seninle kavga etmek istemiyorum, Mayumi." Gözlerini devirmekten kendini alamadı.

"İnsanların kaçarken birbirlerine kar attığı bir oyun. Diğerine en çok vuran kişi kazanır!" Kız karı ona doğru fırlattı ve adam karın açıklığın bir ucundan öbür ucuna uçup onun yoğun göğsünde patlamasını izledi. "Rekabetçi misin, Faunus? Çünkü ben öyleyim ve sanırım senden dört vuruş öndeyim."

"Sen... benimle bir oyun oynamak ister misin?" Gözbebekleri parlak bir sarı renkte parladı.

Geçen hafta boyunca pek çok oyun oynamışlardı. Masa oyunları ile sınırlıydılar ama bunun daha enerji verici olabileceğini düşündü.

Ancak, bir hata yapmıştı. *Çok* büyük bir hata. Faunus bir top yapmak için kar topladı... ve

onun lanet kafası kadardı. Bir kar kayasıydı.

Hassiktir! Adam topu fırlattığında eğildi, neredeyse yana doğru dalışa geçti ve yüzüstü düştü.

"Onları daha küçük yapmalısın, Faunus!" diye ciyakladı adam başka bir top topladığında ve onunla onu kovalamaya başladı.

Adam fırlatmadan hemen önce bir ağacın arkasına saklandı, onu çok geç duydu. Ağaç sallandı ve beyaz güç yukarıdaki dallardan düşerek omuzlarının ve başının üzerine indi.

Mayumi bu süreçte biraz canının yanmasına aldırmadı. Faunus, karla kaplı olarak ortaya çıktığında öfkeli bir şekilde karları silerken derin bir kıkırdama sesi çıkardığında değil.

"Bu bir vuruş sayılır," dedi gülerek ve bir pençesini ona doğru tutarak. "Yine de üzerine kar yağdırdım."

Mayumi yanaklarını şişirerek hızla uzandı ve şimdiye kadar yaptığı en büyük kartopunu yaptı. Yine de onunkinin dörtte biri büyüklüğündeydi. Sonra hızlı bir hareketle bacaklarını ayırdı ve kolunu kaldırdı.

O da aynısını yaptı ve kendini hazırladı. Fırlatmak için ileri adım attığı anda Faunus kaçmak için fırladı. Onu ıskaladı.

Koşarken kolayca kar topladı ve bir top yaptı.

En azından daha küçüktü çünkü adam aniden dönüp ona doğru fırlattığında buna hazırlıklı değildi. Nazik bir savuruştı ve bunun için minnettardı çünkü onu hemen kıcının üstüne koymuştu.

"Bu iki eder," diye işaret etti.

Yüzünü buruşturup doğrulduğunda gözleri eğildi ve ellerini kara gömdü. "Ah. Ow! Sanırım bir şey kırdım."

Gözbebekleri hemen beyaza döndü. Ona doğru fırladı.

"Seni incittim mi? Daha dikkatli olmalıydım." Yavaşça onun etrafında çömelmeye başladı ve ellerini nazikçe uzattı. "Üzgünüm-"

O sözünü bitiremeden Mayumi, saklandığı yerden elinde oluşturduğu küçük bir kar topunu fırlattı. Ayağa kalkıp koşmaya başladığında kahkahası açıklıkta yankılandı.

"Seni küçük yalancı!"

Mayumi'yi yakalamadan önce sadece birkaç adım kovaladı. Faunus düşerken onları döndürdü ve ikisi de yan taraflarına düştüler, böylece Mayumi Faunus'un devasa, ağır gövdesinin altında ezilmedi.

Mayumi'den gelen kıkırdama o kadar hafif ve kaygısızdı ki, en son ne zaman böyle bir şey çıkardığını hatırlayamıyordu.

Faunus hafifçe homurdanarak, "Bu hile yapmaktı, Mayumi," deyince kızın kıkırdamaları daha da arttı.

"Herhangi bir kural belirtmedik. Herkes için serbestti." Misilleme olarak, büyük bir avuç dolusu kar alıp kızın kafasına boşalttı ve onu bir anlığına kısmen gömdü. "Yine de ben kazandım!"

Faunus kollarını ona doladı ve onu vücudunun içine çekti. "Çok eğlenceliydi," dedi. "Uzun zamandır oynamamıştım."

"Başkalarıyla da böyle oyunlar oynadın mı?" diye sordu başını kurtardıktan sonra.

"Evet. Karşılaştığımız her fırsatta ikizlerle oynadım. Sanırım benimle bu *kartopu savaşını* oynamak hoşlarına giderdi."

Gözbebeklerinde mavi bir parıltı belirdi. Göz açıp kapayınca kadar kaybolsa bile onu gördüğünü biliyordu.

Bir şey onu üzüyor. Az önceki gülüşmelerinden sonra bunun imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Sürünerek adamın üstüne uzandı ve bacaklarını onun bacaklarının üzerine koydu. Dirseğini onun

göğsüne yasladı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Peki, neden onlara göstermiyorsun?"

"Burada seninleyim Mayumi," diye hızla cevap verdi, ellerini kaldırarak pençelerini kızın atkuyruğuna geçirdi. "Ayrılmadan onlara gösteremem."

Bu onun dudak bükmesine neden oldu. "Sanırım bu doğru."

Sonra aşağı uzandı ve sıcak elleri uyluklarının arkasından vücuduna, yanlarına, kürek kemiklerine ve sonra tekrar aşağıya doğru süzüldü. Gökyüzünün rengini fark etmiş olmalı ki bir iç geçirdi.

"Hava kararıyor. Eğer avluyu temizlemeyi daha önce bitirmek istiyorsanız, devam etmeliyiz." Mayumi omuz silkti. "Bunu yarın da yapabiliriz. Ne zaman biteceği önemli değil." Mayumi onun sözlerini düşündükten sonra bir kahkaha attı. "Üzerime yatmayı seviyorsun."

Yattığı çoğu tek kişilik yataktan daha büyüktü! Ayrıca sıcak ve rahattı. Tabii ki onun üzerinde yatmayı seviyordu.

Mayumi uzandı ve her zaman yapmak istediği gibi kafatasını alnının ortasından burnuna kadar okşadı. Çatlaktan kaçınmasına rağmen, parmak uçlarını soğuk kemiğin geri kalanı üzerinde dans ettirdi. Adam onun dokunuşuna doğru eğilirken gözbebekleri karardı.

O muhteşem.

Onun hayran olduğu pek çok yönü vardı. Yüzü, vücudu, o büyük seksi pençeleri ve dişleri, ama aynı zamanda kişiliğini de inanılmaz buluyordu. Dünyada başka kim bir Duskwalker'la kartopu savaşı yaptığını söyleyebilirdi ki?

Düşünceliydi ve yine de o kadar tehlikeli bir şekilde şakacı olabiliyordu ki, bu yönüne aşık olmamak... zordu. Yaramazdı ve insanları izlemekten edindiği deneyim onu zaman zaman neredeyse şeytani yapıyordu ama aynı zamanda çok düşünceliydi.

Elbette, söylediklerine ya da yaptıklarına şaşırılmış gibi görüldüğü zamanlar oldu, ama o kadar çabuk uyum sağladı ki, çoğu zaman bunu fark etmedi bile.

Kendim olmama izin veriyor.

Mayumi hiçbir zaman bir başkasının yanında kendisi olarak rahat edememişti. Yetişkin bir insanın kartopu savaşlarında, otoriter öfke nöbetlerinde ve şehvetli vücut itişlerinde kendini yönetmesi birçok kişi tarafından yargılanırdı. Faunus ile bunların hiçbirisi hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

Mayumi'yi olduğu gibi kabul etti. Sıcak ve soğuk, dağınık ve temiz. Emin olmadığı tek bir şey vardı.

"Faunus, İblisleri avlamama izin verir misin?" İzin almaya çalışmıyordu. Onun ne diyeceğini bilmek istiyordu, özellikle de bu konu hakkında son konuşmalarından sonra.

Süzülen pençeleri kadının omurgasının ortasında durdu.

"Bu konuda ne söylediğimin pek bir önemi yok," dedi Faunus, onu zaten herkesten daha iyi tanıyarak. "Ama bunu seninle birlikte yapmama izin vermeni tercih ederim. Bunun senin için önemli bir şey olduğunu bildiğimden, sen istemedikçe müdahale etmem, ancak zarar görmediğinden emin olmak isterim."

Mayumi alnını onun göğsüne gömdü ve göğsünü kaplayan yumuşak kürkü kavradı.

İsteyebileceği tek şey buydu.

'Onu korumak' için burada olduğu için yoluna çıkmaya çalışacağından endişe ediyordu. Bu kadar tehlikeli bir şey yapmasını engellemeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu ama müdahale etmeyeceğini duyunca içi eridi.

"Senden hoşlanıyorum," diye mırıldandı onun göğüs kaslarına karşı. Bu çocukça bir aşktan daha fazlasıydı ama daha derin duygularını ifade etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Ona sırlsıklam aşık olduğunu biliyordu.

"Evet, bunu biliyorum," diye kıkırdadı Faunus pençelerini kızın kafa derisinin üzerinde gezdirirken.

ve çenesini kaldırdı. "Sana binmemden hoşlanıyorsun."

"Demek istediğim bu değil." Kendini onun göğsüne yaslamak için kaldırırken iç çekti. "Demek istediğim senden hoşlanıyorum ve burada benimle kalmanı istiyorum."

Belirgin bir şaşkınlıkla başını öne eğdi ki bu pek sık yapmadığı bir şeydi. "Ben zaten burada seninle kalıyorum."

Ugh! Neden bu kadar zordu?

"Yani... lanet olsun, bilmiyorum." Başının yan tarafını kavradı. "Bir Duskwalker olduğun için sana erkek arkadaşım demek garip olurdu, ama temelde bunun eşdeğeri mi?"

Seks arkadaşlığı başka bir şeydi. Bu sadece duygusuz bir seksti ama Faunus'tan daha fazlasını istiyordu. "Ne olmamı istersen o olurum Mayumi. Bu terimi daha önce de duymuştum. Şu anda yaptığımızdan daha fazla şey ifade ettiğini biliyorum." Pençesinin ucuyla yüzünün yan tarafını kaşıdı.

burun. "Ama başka bir insandan böyle bir şey istemez miydin?"

Tuhaflık gösterisine rağmen, gözbebeklerinin bir Duskwalker 'kızarmasını' vurgulamak için kırmızımsı pembe bir parıltı yerine daha parlak bir sarıya dönüştüğünü göz önünde bulundurarak bunun yarı yanlış olabileceğini düşündü.

"İnsanlar karmaşıktır," diye homurdandı başını geriye atarken, boğazının sütunundaki gerginliği hissediyordu. "Hem erkeklerle hem de kadınlarla çıktım ve hepsi de canımı çok sıkıyor. Biri ben yokken aldatıyor, diğeri sadece paramı ya da korumamı istiyor ve bir de tüm bu duygulara sahip olan birkaç kişi var. Ne kadar denesem de hiçbir zaman kendim olamadım. Ciddi olmam ve dünyadaki zalimliği düşünmem gerekiyor. Beni yanlış anlamayın, bunu çok yapıyorum ama bazen sadece eğlenmek istiyorum. Ama sen kimden ya da ne istediğimi saklamak zorunda olmadığım bir insansın. Bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu biliyor musun?"

"Ben bir insan değilim, Mayumi." Ses tonu neredeyse acıydı.

Mayumi başını öne eğdi. "Sen benim için öylesin. Senin bir kimliğin var. Sadece eşsiz."

Faunus onun yanağını çimdikledi ve çekti. "Tuhafliğini sevimli buluyorum," diye itiraf etti. "Başka hiçbir insan bana karşı böyle davranmazdı. Senin böyle olman çok tuhaf."

O haklıydı ve o da bunu biliyordu.

Elleri geriye doğru kıvrılan koç boynuzlarının üzerinde kara gömülene kadar kendini aşağı bıraktı, saçları yüzünün bir tarafına döküldü.

"Ne dersin?" diye sordu sırtarak.

Kafatasını yuvarlayıp yana bırakırken kolları karın içine düştü. "Eğer yapmamız gerekiyorsa" derken sesi bikkındı.

Piç herif sanki istemiyormuş gibi davranıyor!

Onun göğsüne bir tokat atabilirdi ama sadece kendisiyle dalga geçtiğini biliyordu. Ona gerçekten düşkün olduğu için şanslıydı.

Pislik.

Mayumi uyandıktan ve istemeye istemeye emekleyerek ayağa kalktıktan sonra, güçlü bir kol beline dolanıp onu çekiştirmeden önce ön kapının yarısına kadar gelebilmişti. Geriye doğru düşerken şaşkın bir ciyaklama sesi çıkardı - bir dizi büyük kola ve sıcak bir kucağa.

Faunus'u uyandırmadan kalkmayı başardığını sanıyordu ama öyle olmadığını tahmin etti.

Ellerinden biri çıplak kalçasının dışını kavrayarak onu kendisine doğru tutarken, diğeri boynunun ve çenesinin yan tarafını kavradı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu çenesini kızın yanağına dayarken. Sesi, uyku sersemi olduğu düşünüldüğünde normalden daha da çakıllıydı.

"Neyi?" diye sordu, çenesini kaldırıp onu istediği gibi okşamasına izin verirken. "Neden kendini karın içine atıyorsun?"

Dünkü konuşmalarından bu yana Faunus ona karşı daha da sevecen görünüyordu. Mırıldandı ve ona biraz daha sık sürtündü.

O da karşılık verdi, kendini şımartmasına izin verdi.

"Tam olarak uyanmakta zorlanıyorum, özellikle de kışın." Onun sıcaklığını içine çekerken göz kapakları tembellik içinde aşağı indi. Hâlâ tam olarak uyanmamıştı ve adam şu anda bile onu tekrar altına çekmekle tehdit ediyordu. "Bunu lıncadan beri yapıyorum. Eğer çayım yoksa, uyanık olmak için kendimi karın içine atarım. Aksi takdirde günün ilk saatinde yarım beyinle dolaşıyorum."

"Çayınız yok mu?"

"Hayır. Sonuncusunu iki gün önce kullandım. Colt's Outpost'a son gittiğimde daha fazla almayı unuttum."

Sadece boğazından değil göğsünden de mırıldandı. "Her zaman sikimin üzerinde uyanabilirsin."

Gün geçtikçe daha da hainleşiyordu. Bu şehvetli yolda daha da zalimleşeceğini umarak onu baş aşağı alkışlıyordu.

Kadıncadan bir kahkaha patlaması geldi. "Beni her zaman bununla uyandırabilirsin. Orgazmın ortasında uyanmak umurumda olmazdı."

Titreşen ritmi, başını geriye doğru kaldırıp ona bakarken kesildi. "Bunu yapamam, Mayumi. Uyanık olamazsın. Bu... bu doğru görünmüyor."

Mayumi dikkatlice iki elini kaldırarak burnunun yan tarafına dokundu ve dudaklarında bir

gölümseme belirdi.

"Eğer sana önceden izin veririm, ki şimdi veriyorum." Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Ayrıca, bunu zaten yapmış sayılırsın."

Gözleri normale dönmeden önce gözbebeklerinde kırmızımsı pembe bir parıltı belirdi. "O bir kazaydı."

Öyle olduğunu biliyordu ama bu, onunla bu konuda dalga geçmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Faunus sık sık küçük, geçici kâbuslar görse de, şehvetli rüyalar da görüyordu. Mayumi birkaç kez Faunus'un aletinin kendisine sürtünmesiyle uyanmış, bir keresinde de alet Mayumi'nin içine girmiş ve Mayumi uyanmadan önce ikisi de tamamen uykuya dalmıştı. Elbette bu durumdan sonuna kadar yararlanmıştı.

Onun rüyalarına cinsel olarak musallat olduğunu bilmek güzeldi.

"Buna mutlu bir kaza diyelim." Mayumi şakacı bir şekilde mırıldanarak Faunus'un kucağına doğru ilerledi. Dizleri onun katlanmış dizlerinin üzerindeydi ve Faunus'u tüm ağırlığını desteklemeye zorluyordu. "Sonrasında çok eğlendin." Mayumi daha sonra ellerini Faunus'un geniş omuzlarına koyarak ona yaklaştı ve başını Faunus'un yan tarafına eğerek onun duyabileceğini düşündüğü bir sesle fısıldadı. "Her şey güzel ve yavaştı ve sen tüm zaman boyunca mırıldadın."

Boynunun etrafındaki kalın, uzun tüyler diken diken oldu ve dişleri aralarından bir son nefes verirken ayrıldı.

Nefes nefese, hafif bir sesle söylenen birkaç kelimeyle bile ona bu tür bir tepki vermenin bu kadar kolay olması hoşuna gitmişti.

Faunus pençelerinin sivri ucunu kadının kışının altından omurgasının ortasına doğru kaydırды. "Bugün ayağa kalkmak istiyorsan, bana söylediklerine dikkat etmen gerektiği konusunda seni uyarıyorum." dediğinde kadın belini büktü.

Mayumi bu kez alttan alta nazlanan düşünceli bir mırıltı çıkardı. Ellerini omuzlarından indirip göğsünde, oradaki kürk ve kemiklerin üzerinde gezdirdikten sonra daha da yakına eğildi.

"Seninle oynayarak kendimi uyandırabileceğimi söylemiştin zaten." Ön dişleriyle boynunu, çenesinin köşesinin hemen arkasından ısırды. Kürkü umursamıyordu, hele ki bu hareket onun zevkten kaskatı kesilmesine neden olmuşken. "Ve ben henüz tam olarak uyanmadım Faunus."

Dün gece seks yaptılar mı? Evet. Mayumi şimdiden tohumla dolmuş muydu? Yine evet, ancak sabahları tam bir banyo yapma ihtiyacını azaltmak için işleri bittiğinde onları silmeye başlamıştı. Mayumi biraz hassas ve yorgun olmasına aldırıyor muydu? Hiç de bile.

Mayumi'nin çoğu partneriyle mücadele etmesinin nedenlerinden biri de cinsel libidosuna nadiren ayak uydurabilmeleriydi. Cinsel ihtiyaçlarını dizginlemek için sık sık egzersiz yapıyordu ama Faunus'la bunu yapmak zorunda kalmıyordu.

Ondan daha doyumsuz görünüyordu.

Faunus, şirin bir şekilde "*purrowl*" adını verdiği, aynı anda hem hırlayıp hem de mırıldanan bir ses çıkarmaya başladığı anda, küçük oltasının ısırıldığını ve oltasında evcilleştirmesi gereken büyük bir balık olduğunu anladı.

Adamın elleri, büyük olasılıkla onu yere yatırmak üzere kaldırmak niyetiyle kalçalarının arkasını kavradığında Mayumi elini kaldırdı. İşaret parmağının yan tarafını adamın burnunun ucuna dokundurdu.

"Ancak, bunu kendi yöntemimle yapmak istiyorum." Parmaklarını adamın kalın boynunun arkasında birbirine doladı. "Arkana yaslanmanı istiyorum."

Faunus memnuniyetsiz bir şekilde ofladı, bu da sadece dudaklarını bükmesine neden oldu. "Neden arkama yaslanmak zorundayım? Sana binmemden hoşlandığını sanıyordum."

Her nedense Mayumi kendini hep yerde buluyordu. İster dizlerinin üzerinde, ister karnının

üzerinde ya da sırt üstü olsun, her zaman Mayumi'ye binilirdi. Faunuslar kontrolün kendilerinde olmasını severlerdi.

Sıra ondaydı.

Faunus dilini ağzının içinde tıkırdattı. "Yine dilime binmeyi mi planlıyorsun? Bunu ilk seferden beri yapmamıştık." Elini kalçalarının altından geçirerek onları okşadı ve bacaklarında bir ürperti uyandırdı. "Ağzıma öyle boşaldığında hoşuma gitmişti."

"Bu gündemde olabilir," dedi, gündemde olmamasına rağmen. "Ama önce başka bir şey yapmak istiyorum."

Mayumi'nin farklı planları vardı ve ne olduklarını söylemeye hazır değildi.

"Bu heyecan verici olmalı," diye mırıldandı Faunus onun kalçalarını serbest bırakıp arkasına yaslanırken, bacaklarını açarak düz bir şekilde uzandı. Onu izleyebilmek için kollarını başının arkasında kavuşturdu.

Adamın şu anda oldukça kendini beğenmiş görüldüğünü düşünmeden edemiyordu, yatarken hep böyle görünürdü.

Onun lanet beynini karıştırmak istiyorum.

Ayak bileklerinin üzerine oturdu, hâlâ tamamen onun kalçalarının üzerine diz çökmüştü ve dudaklarının kenarını yaladı. Kuyruğu yere dayanmadan önce kıvrılmıştı ve bu sadece onun gördüğü görüntüye katkıda bulunuyordu.

Önündeki Duskwalker ziyafetine bakarken, sersemlemiş zihni şimdiden biraz daha uyanıktı. Heyecan vücudunun tüm hassas noktalarında zonklamaya başlamıştı.

Yine de Mayumi'nin yaptığı ilk şey yüzünü onun göğsüne dayamak ve sürtünmeye başlamak oldu. "Kürkün neden bu kadar yumuşak?" diye sordu, kürkün yumuşaklığını ve adamın sarhoş edici kokusunu içine çekerek

Yakın. "Sürekli sana karşı gömülmek istememe neden oluyor."

Dirseklerine yaslanarak, sonunda dudakları düz meme ucuna değene kadar yan tarafa doğru sokuldu. Koyu gri renkteydiler, tıpkı görebildiği diğer tenleri gibi - karnı ve elleri gibi. Yine de daha koyuydu ve hoşuna gidip gitmediğini görmek için dilini dudaklarıyla okşadığı memenin üzerinde gezdirdi.

Bunu yaparken ona baktı ve gözbebekleri anında mora dönüştü. Emmeden önce ısırıldığında renk daha da derinleşti.

"Bu... garip hissettiriyor." Kuyruğu, onu serbest bırakması için geri çekmek üzere kalçasına dolandı.

Bunu yaptığında, bir elini başının arkasından çıkardı ve geri koymadan önce merakla kendi meme ucunu fiskeledi. Bu onun için yeni bir duyguysa ve nasıl hissettiğinden tam olarak emin olmadığını düşündü.

Daha sonra tekrar deneyecekti.

Kürkünden rahatsız olmadan, göğüs kaslarının daha uzun olduğu üst kısmını ısırıktan sonra daha kısa olduğu alt kısmını ısırdı. Sonra da adamın kalçalarının arasına girene kadar aşağıya doğru öptü ve adam onun için ayrılmak zorunda kaldı.

"Ne yapıyorsun Mayumi?" diye sordu dizleri yere sağlamca bastığında.

Pantolonunu günler önce çalıp sakladığı için şükrederek parmaklarının ucuyla dikiş yerinin üzerinde gezindi. Dokunduğunda pantolonun içe doğru kısıtlayıcı bir şekilde sıkılmasının çok sevimli olduğunu düşündü.

"Ne düşünüyorsun?"

Faunus'un burada olduğu bunca zaman boyunca onunla sadece oynama şansını hiç bulamamıştı. Onu görmüş, sikini okşamış ve elleriyle tutmuştu ama Faunus her zaman içine bir şey sokmaya çalışıyordu - parmakları, dili ya da siki.

Daha önce parmaklarında onun nefis kayganlaştırıcısının tadına bakmıştı ama şimdi onu

kaynağından kemirmek istiyordu.

Öne doğru eğilerek dilini dikiş yerinin altından tepesine kadar gezdirdi. "Aç kapıyı, Faunus."

Dokunaçlardan birinin ucu kurtulmak için kıpırdandığında gözlerini kırptırdı, ardından yaklaştırdığında parmağının etrafında kıvrıldı. Sonra dikişi ayrıldı ve siki, genellikle onu koruyucu bir şekilde saran dört uzuv tarafından korunmadan öne doğru kaydı.

Faunus hiçbir şekilde büyümeyi seven biri değildi.

İçinden çıkan şey her zamanki uzunluğundaydı ve kalınlığı sadece hafifçe şişmişti.

Tek fark, genellikle çıkarken sert iken hala kısmen yumuşak olmasıydı.

Güçlü bir lavanta rengiydi, çok koyu bir mor değildi ama açık da değildi. Mayumi onu kalın tabanından tuttu ve başparmağını yan tarafında gezdirerek süngerimsi sivri uçlarının onun altında hareket ettiğini hissetti.

Onu sessizce izleyen Faunus, acele etmesine izin verdi. Yine de onun ne kadar çabuk sertleşmeye başladığından, karnına doğru sarkık olmaktan çıkıp çıkıntı haline gelmesinden hoşlandığını biliyordu.

Kıvrılan dokunaçlarının pürüzsüz dış yüzeyi çok daha koyu bir mordu ve siyahtan birkaç ton daha koyu bir renge bürünme tehlikesi taşıyordu ama sivri uçlu iç kısımları gövdesiyle aynı renkteydi. Bu dikenler sık sık kalçalarının etrafında sertleşiyor ama asla onu kesecek kadar keskinleşmiyorlardı.

Sağ elini adamın büyük, muhteşem sikinin üzerinde gezdirirken sol eliyle iki uzvunu birbirine doladı. Kayganlaştırıcı yayılmış, parılıyor ve ıslanıyordu. Şişmandı ve diğer elini diğer tarafını avuçlamak için yukarı kaldırdığında, ikisi de onun çevresini tutamadı.

Mayumi dilini üzerinde gezdirebilmek için öne doğru eğildi.

Göz kapakları, doğrudan diline gelen limon otu ve misket limonu kokusunun lezzetli saldırısı altında titredi. Seyreltilmişti ama salyalarının akmaya başlamasını sağladı. Faunus'un dişleri nefes verirken hafifçe ayrıldı, siki tepki olarak şişti.

Diğer taraftan aşağı inen Mayumi, adamın sikiindeki her bir dikenin üzerine öpücükler kondurdu. Tek tip değillerdi, orada burada noktalar halindeydiler.

Bunun içime sığması inanılmaz, diye düşündü ellerini tabandan yarısına kadar kaldırırken. Dilini geniş başın üzerinde döndürdü, kenarın etrafındaki sivri uçlar burada daha büyüktü.

Her ne kadar vücuduyla orantılı görünse de, ona göre çok uzun ya da kalın olmasa da, kendi bedenine göre... devasa görünüyordu. Onu kabzasına kadar alabilmesi imkânsızdı. Tabii ki onun bağırsakları yeniden düzenleyen büyüğü olmadan.

Bu hatırlatma karşısında memnuniyetle mırıldandı.

Dilini hareket ettirirken, adamın karın kaslarının kasıldığını ve eğildiğini fark etti. Bu işin sonunda onları dans ederken görmek istiyordu.

Mayumi esas olarak kafaya odaklanırken, elleri onun kökünde yukarı ve aşağı kaydı, başparmakları altındaki derin olukta kayıyordu. Ara sıra aşağı inerek meninin gelebileceğini düşündüğü yeri, dikiş yerinin hemen yanından tabana yapışan iki çıkıntılı ovali ovuyordu.

İlk kez bunu yaptığında, sonunda kollarını açtı.

Biri başının arkasında durup yumruğunu sıkarak destek olurken, diğeri pençelerini yere sapladı. Elleriyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ve bunu kendi başına çözmesine izin verecekti.

"Keşke seni ağzıma sığdırabilseydim," dedi bir iniltiyle, dili nihayet nemli aromalı tohumun ilk tadını aldığı anda. Aışkın olduğu tuzlu sıvı olmadığı için şükretti. "Tadın o kadar güzel ki seni bütün olarak yutmak istiyorum."

Mayumi sertçe bastırdı, ağzının içinde adamın sikinin bir kısmını bile zorlukla elde etti. Daha derin olmasını istiyordu. Aslında o kadar derindi ki, ağzının arkasını geçip boğazına kadar inmişti.

Dişleri tombul kafasına batıyor olmalıydı ama yine de şikâyet etmedi. Onun yerine, "Mayumi."

diye mırıldandı.

Boşta kalan eli saçının üstünü okşamak için yukarı kalktı, sonra da saçının olmadığını düşünmüş gibi kaldırdı.

iyi bir fikirdi. Eliyle başının tamamını kaplayabilmesi harikaydı ama elinin yanlış bir hareketiyle onu ezebileceğini de biliyordu.

Emin olmasa bile yapmazdı, ama bu Faunus'ta hayran olduğu bir şeydi. Tahmin edilemez, tehlikeli ve güçlüydü ama yine de bu konuda o kadar bilinçliydi ki kız nadiren incinirdi. Yaralansa bile, örneğin defalarca derisini çok derinden pençelemiş olsa bile, o farkına bile varmadan onu iyileştirirdi.

Elleri ağzıyla uyum içinde çalışıyor, başı gibi aşağı yukarı gidip geliyordu. Dilini döndürdükten sonra kenara doğru eğilerek ağzını ısırdı.

Dili, ellerinin üzerine damlayana kadar ondan sızmaya devam eden kayganlaştırıcıyı sürekli olarak yalıyordu. Damlamadan önce herhangi bir precum kabarcığını toplamak için hızlıydı. Akli, oynadığı sıcak, sert, çıkıntılı, fallik et parçasına takılmıştı.

Adamın kalçalarının etrafında seğirdiğini, karnının dalgalandığını ve sıkıldığını, nefeslerinin daha soluk soluğa olduğunu fark etti. Ama daha fazlasını istiyordu.

Pozisyon değiştirerek ellerini yukarı kaldırırken ağzını aşağı indirdi. Sonra hafif sivri başını sıkarken dilini gömülü ovalerden birinin üzerinde gezdirdi.

"*Siktir,*" diye hırladı, sesi normalden çok daha çakıllı ve çarpıktı.

Kalçaları kalkarken karnını derinden tırmaladı. Mayumi de onu takip etti ve başını diğer tarafa çevirerek sol taşağını okşamaya başladı. Mayumi onu emdi ve adamın siki kabarırken sırtı eğildi.

"*Siktir.* Dur, Mayumi." Bu muhtaç ses tonu onun duyularını çökertmişti.

"Neden?" diye sordu doğrudan ona karşı, dudaklarının hareketini ve nefesini hissetmesini umarak. "Beni boşaltacaksın."

Göğsü kabarıyordu ve sonunda elini başının üzerine koydu, kendini orada tutmak için savaşıırken topuğuyla onu itmeye çalıştı. Adam kazanmaya başladığında, kadın başını çevirdi ve avucunun etli kısmını sertçe ısırdı. Adam onu geri çekti.

"Mesele de bu zaten, değil mi?"

Mayumi bu kez sağdakini yaladı ve dilinin altında sıkıştığını hissetti. Ellerini adamın sikinin uzunluğunca aşağı indirdi.

"Bana yardımcı olabilecek daha fazla sihrin yoksa sana düzgün bir oral seks yapamam. Elimdekini kullanmak zorundayım." Bir an için emdi ve tüm vücudunun içten içe irkilmesine neden oldu. "Sadece yolculuğun tadını çıkar."

Faunus seğirmeye başladı, özellikle de farklı aralıklarla ağzıyla aşırı hassas taban ve horoz başıyla alay etmek arasında hareket etmeye başladığında. Elleri ortada hareket ediyor, her zaman onu okşuyordu.

Sonra kuyruğu amının yarığına sürtünmek için yukarı çıktığında Mayumi ciyakladı. Sırılsıklamdı, bu da kaymasına yardımcı oldu ve kürk o kadar kısaydı ki sadece yumuşak hissettirdi.

"Bana yolculuğun tadını çıkarmamı söylüyorsun," diye hafifçe homurdandı ve dilini başının etrafında döndürürken göz kapaklarının titremesine neden oldu. "Yine de ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyorum. Bunu benim için mi yoksa kendin için mi yapıyorsun?"

Cevap her ikisiydi, ama yüzünde bir sırıtışla adamın mor gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı.

Meme uçları, klitorisi gibi sert ve ağrıyordu ama kendine bilerek dokunmuyordu. Kendi beklentisini oluşturuyordu.

Şey... bu onun planıydı.

Kuyruğunu amının içine soktuğunda kendini adamın sikinin ucuna karşı inlerken bulduğunda raydan çıkmıştı. Sikinden daha inceydi ve daha çok bir alay gibi hissettiriyordu, ama yeterli bir

uyarıcıydı.

Mayumi kalçalarını araladı ve onun sikini öpücükler, ısırıklar ve yalamalarla köpürtürken serbestçe hareket etmesine izin verdi. Vücudu düşünmeden kontrolü ele geçirdiğinden görüşü sersemlemişti.

Elleri hızlı hareket ediyor, ağzı her yere dalıyordu. Belki de bunun onu yavaşlatmaya, hatta kontrol etmeye yeteceğini düşünmüştü ama bu onu daha da açgözlü, hatta daha da aç yaptı.

Mayumi'nin hareketleri daha da cesaretlendi ve kalçalarını adamın kuyruğuna doğru savururken inledi.

Faunus'un dokunaçları bir şeyi kavramak ister gibi kıvranıyor, sürekli kıvrılıyordu. Onun yaklaştığını anladığında bu bir savaşa dönüştü.

Kolunu başının arkasından çıkardı ve kafatasının geriye düşmesine izin verdi, böylece elini indirerek o uzuvların parmaklarını kavramasına ve ağrıyan ihtiyaçlarını gidermesine izin verebildi. Diğer eli başını bir pençe kafesiyle kavırıyor, o hareket ettikçe kafa derisine hafifçe sürtünüyordu.

Tüm kasları kasıldı, kalçaları dalmaya ve itmeye başladı. Kuyruğu kadının içinde hareket etmeye devam etti ama ritmini ve hareketini kaybetti.

Sivri uçlarının sertleştiğini ve keskinleştiğini, horozunun tamamen şiştiğini hissetti. Ellerini incitmeden önce anında geri çekti. Onun yerine ellerini indirdi ve sikinin alt tarafına gömülü iki keseyi de avuçladı. Eskisinden daha yassıydılar, sanki batmış gibiydiler ve avuçlarının içinde ağır ağır zonkluyorlardı. Sıcaktılar.

Soluk soluğa aldığı her nefesi küçük bir inilti takip ediyordu.

Eğer konuşmak isteseydi, kadın onun nabız gibi atan tabanını ovup başını emerken konuşamayacakmış gibi görünüyordu.

Gizlenemeyen, fokurdayan bir inilti çıkardı.

Mayumi, nemli tattaki tohumun ilk patlaması ağzına fişkırdığında geri çekilmedi. Arkasında çok fazla güç olduğu için güçlüydü, yine de yapabildiğini ve ardından gelen ikisini yuttu. Sonra pes etti ve dudaklarını üzerinde ileri geri yayarken dilini ucun etrafında dolaştırmaya başladı.

"Hayır. Çok fazla," diye yarı homurdandı, yarı kıkırdadı.

Gelirken hareket etmeye alışık olmadığı için mi?

Bu sadece daha hızlı gitmesini sağladı, serbest kaldıklarında diliyle tohum iplerini kesti.

Faunus onun saçlarını avuçladı ve başını geriye doğru çekti. Kendini dengelemek ve kafa derisinin üzerinde hissettiği enfes acının en kötüsünü uzaklaştırmak için tırnaklarını onun kalçalarına geçirdi.

Salgısı yanağına, çenesine ve kısmen ayrılmış dudaklarının arasına sıçramaya başladı. Kalın bir sıvı ipi gözüne çok yaklaştığında bir gözünü kapattı.

Yutkunmayı bıraktığından ve adam onu geri çektiğinden beri her yere boşalmıştı. Yüzünden damlayarak adamın sikini ve dikişini tamamen kapladı. Dokunaçlarını serbest bıraktı ve dokunaçlar beyaz sıvıyı hem kendi üzerine hem de yere fişkırttı.

Boşalırken ürperdi ve gözleri onun tarafından çözülmesini zevkle izledi. Kuyruğunun etrafını sıkıca sarmış, her bir hamlesini eşleştirmiş, hem önündeki manzara hem de bu onu daha da tahrik etmişti. Yanakları ve göğsü derin bir uyarılmayla kızardı.

Şimdi büyük bir karmaşa yarattık.

Zaten bir tane olacaktı ama en azından daha önce sikinin her yanından damlaması kontrol altına alınmıştı.

"Bunu bir daha yapmana izin yok," diye homurdandı Faunus, kızın saçlarındaki gerginliği gevşetirken. Kuyruğu ondan kaydı, ona asla orgazm yaşatmadı ama bir orgazm için hazır olduğundan emin oldu.

Başını eğdi ve sarkık sikine minnettar öpücükler kondurmaya başlayarak vücudunun kasılmasına neden oldu. Ayrıca onu iki eliyle tuttu ve sanki onunla oynuyormuş gibi her tarafına meni bulaşmasını sağladı - öyle de *olabilirdi*.

"Neden olmasın?" diye mırıldanırken, oynaşan diliyle onu yalayarak temizlemeye çalıştı.

"Çünkü beni patlatmaya çalışıyormuşsun gibi hissedene kadar çok güzeldi."

"Patlattın sayılır," diye alay etti.

Penisi geri çekilmeye başladığında dokunaçları etrafta dönmeye başladı. Panik onu vurdu. Mayumi hızla onun üzerine tırmandı ve dizlerini onun çıkıntılı kalça kemiklerinin üzerine koyarak sikinin üzerine oturdu. Aletin amının dudakları arasına girdiğinden emin oldu ve klitorisini ona doğru bastırdı.

"Hey, sakın buna cüret etme," diye tehdit etti. "İşimizin bittiğini sanıyorsan yanılıyorsun. Daha yeni başladık. Daha orgazm bile olamadım."

Faunus kıkırdayarak, "Ben siz insanların açık *büfe* dediği şeylerden değilim Mayumi," diye çıktı. "Sonsuz değilim."

"Yarım bir oral seksle sınırına bu kadar çabuk ulaşacağını düşünmemiştim."

Dirseklerini adamın göğsüne sapladı, böylece çenesini ellerinin üzerine yaslayıp adama sürtünebiliyordu. "O kadar sert boşaldım ki sikim acıdı."

"Ben daha iyi öptüm," diye şakacı bir şekilde karşılık verdi.

"Zar zor." Kafatasını çevirip ona baktı, gözbebekleri parlak mor renkteydi ve kızgınlığının sadece bir paravandan ibaret olduğunu yansıtıyordu. "Sen korkunç, sefil bir insansın. Senin türünden herhangi biri seninle nasıl başa çıktı?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yapmadılar, bu yüzden artık buralarda değiller. Beni tamamen tatmin eden ilk kişi sensin."

Bunun üzerine başı döndü.

"Gerçekten mi?" Sesi şaşkın bir gururla doluydu, sonra tek ve karanlık bir kahkaha attı. Sonra da sırf onu her zaman ürperttiğini bildiği için pençelerini kıcının üzerinde gezdirdi. "Neden şaşırmadım ki? İyi o zaman. Küçük amcığın daha fazla dayanamayana kadar benimle oyna."

Her iki durumda da ona fazla bir seçenek bırakacak gibi değildi.

"Teşekkür ederim." Sürünerek adamın vücuduna çıktı ve burnunun ucunu öpmek için eğildi. "Çok tatlısın. Sen çok iyi bir çocuksun."

Geri çekildiğinde, geride bir öpücük izi bıraktığını bildiğinden, tohumunun geri kalanını orada toplamak için dudaklarının dikişini yaladı. Sonra elini aralarına sokarak adamın sikini kaldırdı ve ucuna oturdu, sık o kadar uzundu ki yukarı kaldıramayacağı için kalçalarına doğru kıpırdanmak zorunda kaldı.

Onu değiştirmesine rağmen vücudunun her zaman esnemek zorunda kalması biraz yüzünü buruşturdu. Görünüşe göre onun için hâlâ biraz küçüktü ama Mayumi inanılmaz derecede şişman ve uzun bir şeyin onu açtığını bilmenin verdiği acıyı seviyordu. Bu aynı zamanda onun süngerimsi sivri uçlarının her birinin girişinden kayarak geçtiğini hissetmesine neden oluyordu.

Faunus, yumuşak aleti daha da içeri girmeden önce ortadan kıvrıldığında nefes nefese tısladı. "Henüz erekte bile olmadım, Mayumi."

Sonuna kadar oturduktan sonra, cevap veren gülümsemesini gözlerinde hissedebiliyordu. "İçimde sertleştiğini hissetmek istiyorum."

Kemikli burnunun çenesi sıkıca göğsüne yaslanmıştı. Birbirlerine bağlandıkları yere doğru bakıyordu ve daha şimdiden içinde sertleşmeye başlamıştı. Bu durum onu da en az onun kadar heyecanlandırmıştı; mor rengi derinleşen gözbebekleriyle burnunu yalaması da bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Bu arada, beyaz öpücük izini de sildi.

Aynı zamanda garip *hırıltısını* tekrar serbest bırakıyordu ve büyük, kaba, sıcak elleri kıcının altına geldi. Yukarı doğru itmeye çalıştı, ama kız onun üstündeyken, hem kalçalarını hem de onu

havaya kaldırmaktan başka bir işe yaramadı.

Gülümsemesi daha şeytani bir hal aldı. Onu elleriyle kaldırmadığı sürece itişleriyle hiçbir şeyi kontrol edemeyecekti.

Kız hareket etmeye başlar başlamaz Faunus'un bakışları, kıvrımlarının dudaklarının adamın şaftının etrafında genişçe yayıldığı yerden yukarı doğru yöneldi. Küçük kalça kemiklerinin kemerlerinin hemen üzerinde nazikçe duran ve göbeğinin hemen altında bir damar oluşturan dokunaçların üzerinden geçti.

Kadının vücudunun, erkeği tamamen içine alamadığını, şişkinliğin hareket ettiğini izlerken bakışları daha da yukarılara tırmandı. Sonra daha da yükseğe, onu içine almak için her ileri ve geri itişinde sallanan küçük, sivri ve diri göğüslerine.

Kaslarının kasıldığını ve seğirdiğini görebiliyordu. Onun kasılmalarını gördüğü kadar hissediyordu da.

Sonunda gözleri onun güzel yüzüne takıldı. Dudakları sessizce inleyebilmesi için ayrılmıştı - sonunda bir kreşendo haline geleceğini bilene kadar çılgınlıkları giderek artıyordu.

Bir insanın inlemelerini her zaman kontrolsüz ve yüksek sesli olarak düşünmüştü. Kendi tarzlarında erotik oldukları için onlardan hoşlanıyordu ama Mayumi'nin ciğerlerinin şarkısı bir şekilde hem müstehcen hem de çok tatlıydı - özellikle de yüzü korkunç bir şekilde telaşlandığında.

Şu anda bile burnunun kenarında pembe bir renk vardı ve eğik gözleri hareket ettikçe daha da şaşkınlaşıyordu. Ona bakıyordu; hiç durmadan bakıyordu.

Yüzü ona dönük değilse, her zaman evinin bir yerinde onun yansımasını bulduğunu fark etti.

Aynı anda hem hırıltısının hem de mırıltısının yaydığı titreşimin, görüşünü onunkıyla birleştirdiğinde daha da kötüleşmemesini diledi. Cızırtılı ve neredeyse acı vericiydi, göğsü ve ses telleri aynı anda aynı parçalarıyla iki farklı eylemde bulunuyordu.

Her zaman nefeslerini daha da hırıltılı hale getirir, ne kadar muhtaç olduğunu ya da onun için ne kadar acı çektiğini gösterirdi.

Bunu kaç kez yaptıklarının ya da bu bedeni kaç kez hareket halinde ve ona karşı çıplak gördüğünün bir önemi yoktu. Faunus ondan büyülenmişti. Her kas bükülüşü onu ilk kez seğirdiğini gördüğü andaki kadar tahrik ediyordu.

Faunus iniltisini bastırmaya çalıştıysa da, ona doğru soluk soluğa yürürken, iniltisi ayrık dişlerinin arasından yankılandı.

Genellikle onu doldurmak, aklını zevkten çıldırtmak için çaresizce içine giriyordu. Sahip olduğu

her parçasıyla onu olabildiğince tatmin ve memnun etmek için.

Hep daha fazlasını isteyeceğİ umuduyla her şeyi.

Kalmamı istiyor. Dün ona söylediğİ sözler ve isteğİ, içinde daha derin bir his doğurmuştu

göğsünde. Bunu düşünmeyi bırakmamıştı. *Benden hoşlanıyor.* Sadece sikinden değil, *kendisinden de.* Bunu bilmek bile zihnini en az onunkinin altındaki bedeni kadar mutlulukla titretiyordu.

Biri göğsünü avuçlayana kadar ellerini onun üzerinde gezdirdi ve sert meme uçlarını aşındırmak için ovdu. Diğer kalçasını tuttu, böylece başparmağının pedini klitorisini okşamak için kullanabildi, başparmak pençesini kılıfladı, böylece onu çok hassas bir yerde kesmedi.

Hareketleri küçüktü ama vücudunun yanlarındaki kürkü tırnaklarıyla etine batırarak kavrayışından bunun onun için yeterli olduğunu biliyordu. Ona dokunmaya başladığı anda iç duvarları kasıldı ve kalçalarını nefesini kesen bir şekilde açıyor gibiydi.

Karışan kokuların her çekilişinde kendi nefesleri ciğerlerinden titreyerek çıkıyordu. Kayganlaştırıcısının, tohumla kaplı sikinin ve kadının uyarılmışlığının kokusu birbirine karışarak her zaman zihninin bulanmasına neden olan vahşi bir şey yarattı.

"İhtiyacın olan bu muydu Mayumi?" Faunus ona inledi. "Dilime yaptığın gibi bana da mı binmek istedin?"

Kahretsin, ona her türlü kötü soruyu sormayı *seviyordu*. O da her seferinde hiç şaşmadan cevaplıyor, ne kadar çığ olursa olsun duymak istediklerini ona veriyor, onun şiddetli tepki vereceğini biliyordu.

"Mhm," diye başını sallayarak cevap verdi, alt dudağını ısırıyordu.

Onun içinde titreşti ve şişti, coşkulu aletinden sızan prekumunun ilk baloncuğu.

Elleri onun meme uçlarını ve şişmiş klitorisini okşamayı hiç bırakmadı. Faunus onun olabildiğince hızlı bir şekilde uçuşunun kenarından geçmesine yardım etmek istedi, böylece onu tekrar inşa edebileceklerdi.

"Onun yerine beni becermek hoşuna mı gidiyor?"

Öyle umuyordu çünkü onun üzerindeyken çok eğleniyordu. Farklıydı, daha kontrollüydü ama onun üzerinde zıplamasını izlemek hipnotize ediciydi. Onun durmasını istemiyordu ve bunun daha çok bir alay gibi olduğu gerçeği, bir süre almasını sağladı.

"Evet," diye inleyerek cevap verdi, gözleri kısa süreliğine kapandı. "Bütün güzel noktalara vurmamı mı istiyorsun?"

"Siktir, Faun. Hiç susmaz mısın sen?" Kendi karnını avuçladı, parmak uçları adamın elinin arkasını kavrayana kadar içinde hareket ettiği yerde dans etti. "Tabii ki susuyorum."

Vücudu eğildi ve en nefis iniltiyi çıkarırken başı öne düştü. Ona sadece bu işi yaparken kullandığı lakabıyla seslenmişti, küstahça sorduğu soru onun tüylerini diken diken etmekten başka bir işe yaramamıştı.

"İçinde çok sıcak ve sıkı hissediyorsun," diye homurdandı, elini karnını avuçlamak için yukarı hareket ettirdi. Kız onu çekiştirince geri indi, böylece kıvrımlarıyla oynamaya devam edebilecekti. "Çok güzel, sanki içime bir sarılma gibi. Senin amının içinde, benim sikimin etrafında hissettiğin kadar iyi hissediyor muyum?"

Göğsü yanıyordu, kendi şakacı mizahı onu kıkırdatmak için yanıp tutuşuyordu. Yine de shaftının kökündeki, kasıklarına derinlemesine yayılan zevkli ağrı, onun yerine sadece titremesine neden oldu.

Birçok insanın bunu yaptığına tanık olduğu için şükreliyordu, böylece tüm doğru şeyleri söyleyebiliyordu. Bu sözler onu kendi kurtuluşuna biraz daha yaklaştırdı ama aynı zamanda onu da ısıttı.

"Faun..." "Evet" diye fısıldarken başını ona kısaca bakacak kadar yukarı kaldırdı.

"Eminim öyledir," diye homurdandı. "Çünkü şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Dünyada Mayumi ile birlikte olmaktan başka bir yer yoktu. Sadece onun içinde olduğunu düşündüğünü biliyordu ama tamamen ciddiye. Nerede olursa olsun, ne yaparlarsa yapsınlar, Faunus orada kalmaya kararlıydı.

"Bana ne kadar hoşlandığını göster. Benim için boşal."

Faunus, kızın çekirdeği onu sıkı bir mengeneyle kavrayana kadar uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Sirtının kamburlaşmasına engel olamadı ve kendini sabitlerken onun minik belini tuttu.

Mayumi her boşaldığında, sanki onun sikini en enfes şekilde boğuyordu. Ciğerlerini boğuyor ve neredeyse kan akışını durdurarak başını döndürmekle tehdit ediyordu.

Çılgılığı kulakları deliyor, beyninin içinde çınılıyordu. Kürkünü çekiştirirken tırnakları batıyor, mümkün olan her yönden vücuduna yapışıyordu.

Sadece orgazm olurken hareketleri düzensiz ve kontrolsüz hale geldiği için Faunus onu üzerinde yukarı ve aşağı kaldırdı. Onu daha uzun süre boşalmaya, dokunaçlarının bağlı olduğu tabanın etrafındaki boşlukta sıvısının biriktiğini hissedene kadar aletini ıslatmaya zorladı.

Vücudu tamamen gerginliğini kaybettiğinde ve yığıldığında da onu hareket ettirmeye devam etti. Onun bir an bile rahatlamasına izin vermeyecekti. Üstte olmak istiyordu, o zaman onun hareket zorunluluğuna katlanabilirdi, ihtiyacı ve arzusu kendi kurtuluşu için ağrıyordu.

Ancak kız kendi başına geriye yaslanıp aşağı yukarı inmeye başladığında adamın elleri onu serbest bıraktı.

"Lanet olsun," diye inledi, omzu artçı şokla seğirdi. "Bu çok harika hissettirdi." Başı yana doğru yuvarlanmadan önce geriye düştü ve sonra ona gülümsedi. "Bir daha gitmene izin yok. Artık seni hissettiğime göre bu olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Faunus cevap olarak bilerek mırıldandı ama bunu aynı zamanda göğsündeki titreşimin kadının sözlerinin ilham verebileceği karanlık her şeyi silmesi için yaptı. En ufak bir pişmanlık ya da acı hissetmek istemiyordu, hele ki bu güzel kadın onu kendi tarzıyla sahiplenirken.

Onun *her parçasına sahip olmak istiyorum, diye* düşündü Faunus elini göğüslerinden kaydırıp boğazını ve çenesini avuçlarken. Diliyle oynamak için işaret parmağını, pençesiyle birlikte ağzına daldırdı.

Aleti buraya sığmıyordu ama daha önce dudakları, dili ve dişleriyle alay ederek ona tadına baktırmıştı. Yüzü hâlâ adamın salgıladığı inci gibi beyaz sıvıyla kaplıydı ve bunu içmişti.

Diğer eliyle kızın kıcını kavradı ve bir yanağını sertçe avuçlayarak yoğurdu. *Her şeyi almak ve benim yapmak istiyorum.*

Faunus, Mayumi'ye ait olan her saç telinin, her et parçasının, her damla kanın, her hücrenin, her lifin kendisine ait olmasını istiyordu. Onu açgözlülükle tüketmek ve karşılığında onun da kendisini tüketmesini istiyordu.

Umduğu gibi parmağını emmedi ama dudaklarını memnuniyetle ayırırken dilini parmağın ucuna doladı.

Faunus ne kadar ileri gidebileceğini merak etti.

Harcayana kadar dokunaçlarını iyi kontrol ediyordu, bu yüzden onu engellemeden ona binebiliyordu. Karşılıklı iki tanesini yana doğru kaydırdı.

Biri hassas klitorisini kızdırmak için damlayan amının dudakları arasına otururken, diğer dokunaç kıcının yanakları arasına yerleşti. Sık sık yer değiştirdikleri için biri ilk kez orada değildi ve kız buna aldırıyor gibiydi.

İkisi de ıslaktı, kayganlaştırıcı sızıyordu.

Faunus konsantre olurken vücutlarına farklı bir açıdan bakabilmek için başını yana eğdi. Bir tanesini kıç yanaklarının arasına kıvırdığında ve sivri ucu oradaki küçük deliği bulduğunda Mayumi'nin nefesi kesildi. Ucu içeri kaydı.

Mayumi durakladı ve burnu ona doğru bakacak şekilde boynunu büktü, böylece Mayumi onun

onun bakışlarıyla buluşuyordu. Faunus burnunu yalayarak sessizce ona sorun olup olmadığını sordu.

Vermek zorunda olduğu her şeyi alıp almayacağını öğrenmek ama aynı zamanda arzuları hakkında öğrenebileceği her şeyi bilmek istiyordu.

"Burada oynayan insanlar gördüm, hem erkekler hem de kadınlar," dedi.

Faunus konuşmaya devam edemedi Mayumi sırtını ona yasladı. Çok uzağa değil ama kabul ettiğini göstermeye yetecek kadar.

"Sadece yavaş ve nazik ol, tamam mı? Bir süredir böyle bir şey yapmamıştım. Senin sikini oraya koymayacaktım ama ikisi de içimdeyken ne kadar iyi gider biliyorum."

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"Kıçımda bir dokunaç mı vardı? Hayır," diye güldü, gözleri mizahla parlıyordu. "Ama benim gibi sevişip de her şeyi denememezlik edemezsin. Geçmişte bunu yapmaktan çekinmedim ve bunun nasıl hissettireceğini merak ediyorum."

Adam daha derine indiğinde tüyleri diken diken oldu. Hatta titredi. Ancak Mayumi'nin göğsü yükselirken başı geriye düştü ve dudakları inlemek için ayrıldı.

Faunus kıvranan uzuvlarıyla pek bir şey hissedemiyordu ama bu, bunu kendisi için yapmadığı anlamına gelmiyordu. Faunus onu nereye gitmek isterse kabul etti ve Faunus kendini onun aletinin dibine kadar indirip dokunacını tamamen içine aldığı anda tatmin oldu.

Konikti, dar halkayı yavaşça geriye götürdü. Tabanı kalındı ve kadın onu biraz oynattı. Kadın hâlâ onu kızdırmaya çalışıyordu! Ve sikiğin yanlara doğru hareket ettiğini hissederek dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

"Dokunaçlarını bu şekilde kontrol edebildiğini bilmiyordum."

Bu uzun zaman almıştı ve bu parçasını kullanabilmek için çok fazla insan tüketmesi gerekmişti. Kendi elleriyle bol bol pratik de yapmıştı.

Yine de kendini kaldırdığında Faunus homurdandı. Kız neredeyse kendini kaybedecekken odaklanmak zorunda kaldı. *Bu işe yaramayacak.* Ama hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Bu konuda ne iyi hissettiriyor biliyor musun?" Mayumi onun parmağının etrafında konuşurken inledi. "Neredeyse *yanlış hissettiriyor* olması. Bunu bu kadar ateşli yapan da bu. Bir şeylerin olmaması gereken yere gitmesi, yapmamam gereken bir şeyi becermek."

Kalçaları öncekinden daha da fazla ritim tutarak hareket ederken ona şiddetli, aç bir yoğunlukla baktı. Yüzünün her yeri pembenin sevimli bir rengine bürünmüştü ve adam şakağından aşağı damlayan teri görebiliyordu. Bir damlayı takip etti, dili onun her bir parçasını tatmak için karıncalanıyordu.

Her tarafı titreyen Mayumi'nin iç duvarları daha hızlı zonkluyor ve çarpıyor, hızlanan kalp atışları adamın sikiğin etrafında çırpınıyordu. Ayağa kalktığı anda neredeyse dokunaçlarını tekrar kaybediyordu.

Bu kesinlikle işe yaramıyordu. Bununla birlikte, Faunus neyin işe yarayacağını biliyordu ve daha önce onunla amını kızdırmasına izin vermişti.

"Daha fazla, Faun. *Lütfen.*" Faunus düzgünce arkasına yaslanıp iki eliyle belini tuttuğunda ve dokunacını çıkardığında gözleri açıldı. "Hey! Bekle, hayır. Daha fazla dedim, dur demedim."

"Sabırsız, muhtaç bir şeysin, değil mi?" diye alay etti kuyruğunun ucunu sikiğin ve dokunaçlarının dibinde biriken kayganlaştırıcıya daldırırken.

"Bu da ne demek-" Faunus bunun yerine kuyruğunun ucunu o dar deliğe bastırdı. "Oh!"

Dokunaçlarının tabanı ile kuyruğunun kalınlığı arasında bir fark vardı. Bunu kabullenmesi biraz zaman aldı ve tüm bu süre boyunca kıvrandı. Yavaşça içine girdiğinde nefesi kesildi.

Vücudu ellerini yumruk yapacak kadar kasıldı ve ayak parmakları bile adamın kalçalarına doğru

kıvrıldı. Sırtı derin bir kavis çizerken, vücudu zar zor hareket ediyor ve onun yerine sadece titriyordu.

düzgün yüz.

Aleti zaten içindeyken son derece sıkı bir şekilde oturmuştu. Faunus bir elini kaldırarak onun saçlarına doladı ve başının arkasını kavradı.

"İyi misin Mayumi?" diye sordu endişeyle.

Kız düzgün bir şekilde eğilmeyi bıraktığından beri onu çıkarmak istiyordu, ama şimdi onu çıkarmaktan korkuyordu.

Hatta titreyerek sarsılıyordu.

"Lütfen... çek... beni," diye yalvardı kırık bir sesle. "*Lütfen.*"

Ne olduğundan emin olamayan Faunus onu nazikçe yukarı ve aşağı kaldırdı. Kuyruğunu da çıkarmaya başladı, ancak Mayumi bunu yapmasını engellemek için hemen geri uzandı.

"Oh, siktir," diye nefes nefese kaldı. "Oh, siktir. *Faun.*"

Faunus, Mayumi'nin sadece tekil heceler kullandığını fark ettiğinde dişlerini sıktı. Ne olacağını anladığında onu daha hızlı hareket ettirdi.

Boşalırken feryat figan bir çığlık attı, amcığı adamın etrafında yoğun dalgalar halinde dalgalanıyordu, tıpkı kışının adamın kuyruğuna dolanması gibi. Faunus, kendini onun üzerine atmaya başladığı anda belini bıraktı, kalçaları yukarı ve aşağı gitmeye çalışırken ileri ve geri gitti. Kendini orgazma teslim ederken hareketlerinde herhangi bir düzen yoktu.

Kuyruğunu ileri geri hareket ettirirken hırladı, serbest bırakılması sonsuz görünüyordu.

Sonra bir elini yere koydu ve gövdesini kaldırdı. Omurgasını derin, doğal olmayan bir kavisle kıvrıdı, böylece kalçaları yere düz basabildi. Diğer eliyle kızın saçlarını kavradı ve dilini yüzünde gezdirebilmek için başını öne doğru itti.

Kendi tohumunu yalayıp yuttu ama hayatında daha kötü şeyler de tatmıştı. O anda tek önemsedığı Mayumi'nin ağzını diliyle doldurmaktı. Nefes nefese kalırken Mayumi'nin dilini yalarken çıkardığı sesleri bastırdı.

Kollarını adamın boynuna doladı ve kendini dengelemek için adamın omuzlarını kullandı. Adamın ağzına doğru eğilerek, dişlerini kabul etti, adam aynı anda sahip olduğu her deliği doldururken dans eden dillerin bu *öpicüğünü* kabul etti.

"Tüket beni, Mayumi," diye talepte bulundu, dilini ağzının içinde ileri geri iterken, sikini amına, kuyruğunu kışına sürdüğünü hissediyordu. "Benden her bir parçayı alana kadar beni eritmeni istiyorum."

Dili, kızın ağzından sadece sersemlemiş gözlerinden damlayan tuzlu sıvı izlerinden birini kaydırabilecek kadar uzaklaştı.

"Bunlar benim için ağlamayı istediğim tek gözyaşları." Diğer yanağını yalamadan önce ağzının içine daldı. "Bu kadar dağınık olman, her parçanın tadının bu kadar tatlı olması hoşuma gidiyor."

Ondan gelen sesler artık insani değil, hayvani ve tuhaftı. Bir nefeste hırlıyor, bir sonraki nefeste mırlıyor, bir sonraki nefeste hırıyordu; ta ki meni keselerinin sıkıca kenetlendiğini hissedene kadar.

Çok fazla şey oluyordu. Odaklanması gereken çok şey vardı ama Mayumi'nin üzerinde kıvrınması ve kaybolması onu hızla kendi serbest kalmasına yaklaştırdı.

Yine de dünya parçalanana kadar devam etmekten başka bir şey istemiyordu. Sonsuza dek yaşamak için bir an seçebilseydi, bu an olurdu.

Artık kadının hâlâ gelip gelmediğini ya da bunu tekrar tekrar yapıp yapmadığını bilmiyordu. Kendi salıverilmesi tırmanıyor, korkunç ama güzel bir ağrı onu kavrarken zihninin boşalmasına neden oluyordu. Her ikisi de hareket halindeydi, mutluluklarına ulaşırken tam ve mutlak bir kargaşa halindeydiler.

Kulaklarında gıcırtilar çınlarken, derin sesleri kadınsı sesleriyle örtüşüyordu. Birbirine karışan

kokuları hassas burnuna güçlü gelse de çökmekte olan ciğerlerini daha da ağırlaştırmaya yardımcı oluyordu

olması gerekenden daha fazla. Faunus titrerken o da titredi ve gövdeleri birbirinden ayrılırken birbirlerine sarıldılar.

Çok yoğundu. Vücudu çok sıcak hissediyordu. Kadının sıcaklığı ve tutkusunun dalgaları altında kanı damarlarında kaynıyordu. Onun gibi biri için böyle olmaması gerekiyordu ama yine de onun tarafından bu şekilde canlı canlı yenerek hayatta kalabilecek tek yaratık oydu.

Faunus kolunu onun orta kısmına doladı. Ona durmasını söylemek için çok geç olduğunu anladığında onu sıkarak boğulmasına neden oldu.

Sivri uçları sertleşti, dikenler serbest kaldı ve Faunus dilini ondan çekti. Tohumunun serbest kaldığını hissettiğinde başını geriye kaldırıp çarpıtılmış kükremesini tavana salmak için yeterli zamanı vardı.

Umutsuzca itmek istiyordu. Onu kızdırmak istiyordu. Onları yuvarlamak ve karnında kök salmaya zorlayana kadar tohumunu vücuduna atmak istiyordu.

Bunun yerine, hareket edemediği bu korkunç belirsizlik durumunda sıkışıp kalmaya mecburdu, yoksa kendi sikiyle onun iç organlarını parçalayacaktı.

Daha önce de sert boşalmıştı ama bu kadar değil. Kalbinin duracağını düşündüğü noktaya kadar değil. Mayumi kükremesinin şiddetinden kulaklarını kapatmak için ellerini kaldırmıştı ama gözbebekleri siyaha dönüştü - kontrolsüz bir şekilde görüşünü kaybetti.

Son meni kabarcığı da boşalana kadar titremesi şiddetlendi.

Kafası karışmış ve başı dönmüş bir haldeyken kolu altından büküldü. Onu incitmemek için sivri uçlarının mandalını açmak için geri düştüğünde onu aşağı itti ve ardından onun üzerine yüzüstü düştü.

Hafifçe zonklayan yüzünü kapatırken kuyruğunu yavaşça ondan çekti. Çatlak nabız gibi atıyordu, ama o nefes almak için oflarken, kız da aynısını yapınca bu hızla hafifledi.

Göğsündeki kürke sokulma şekli kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu ve istese bile gözbebeklerinin pembeleşmesini engelleyemezdi. Onu bu konuda sorgulayamayacağından emin olmak için başını geriye doğru kaldırdı.

Kedi kafatası yüzünden onu hep lanet bir kediye benzetirdi ama yine de ona sürekli sürtünen oydu. Gülme isteğiyle kaburgaları gıdıklandı.

Tüm bu dünyadaki en tuhaf insan o olmalı. Ona sarılmak için kollarını omuzlarına doladı. Onu yemek yerine kurtardığım ve buraya geri geldiğim için mutluyum. Beni böyle kabul edeceğini kim düşünebilirdi ki?

Faunus düğümleri çözmek için parmaklarını saçlarında gezdirmekten kendini alamadı.

Çok geçmeden kalçalarını döndürdü ve öne doğru eğilerek adamın sikini ve kuyruğunu içinden çıkardı. Az önce içinde serbest bıraktığı her şey gövdesine fışkırdı - gerçekten umursadığından değil.

Ancak, kızın iki elini göğsüne vurup mutlu bir şekilde "Artık uyandım" demesine aldırmadı.

Faunus bir hırıltıyla, onları yuvarlarken onu göğsünde tutmak için hâlâ belinde olan kolunu kullandı. Kız, kendisinden gelmesi *garip olan* kız gibi bir ciyaklama sesi çıkardı.

Ve sonra işte oradaydı, tamamen ve tamamen onun altında kapana kısılmıştı, ki bu tam da onun olmasını istediği yerdı. Vücudu tarafından hapsedilmiş, devasa cüssesi ve gücü tarafından hapsedilmiş, bu acımasız yırtıcı tarafından köşeye sıkıştırılmıştı.

Ayrıca hiç şüphesiz özgürdü. Faunus'un kafesi ona karşı sadece kum kadar güçlüydü.

Saçları başının altında kalın, dağınık bir havuz oluşturmuş, başını sert ahşap zemine yaslamıştı. Elleri ve ön kolları üzerinde öne doğru eğildi, böylece başını hafifçe zemine gömebildi.

Boynunun ve omzunun kıvrımları, geriye düşmemiş birkaç saç telinin sıcak teni kadar yüzünü de örtmesine izin verdi.

Doğrudan burnuna değen uykulu kokusu, kollarını onun altına doğru kaydırırken zihninin sessizleşmesine neden oldu. Pençelerine dikkat etmeye çalıştı ama pençeleri çıplak vücudunda gezindiğinde nefesi hoş seğirmelere neden oluyordu.

Bir eliyle onu kışından, diğer eliyle de göğüs kafesinden tutup kaldırırken aynı anda kendini daha da alçalttı. Kadının göğsü adamın göğsünü sıyırdı ve adamın tüyleri, kadın doğrudan adamın sert etine dayanana kadar ayrılarak onu tam dibine kadar çekti.

"Benimle yine seks yapmaya mı çalışıyorsun?" Kadının sesindeki sersemletici tatmin tonunu duydu. "Hayır," diye cevap verdi, ne onun istediğinin ne de kendisinin yaptığının bu olmadığını duymuştu.

Elleri yavaşça yanlarını okşayıp sırtındaki kürke daldığında ve sonra iki avuç dolusu kavradığında Faunus'un gözleri karardı. Hatta karnı eğilerek adamın gövdesine daha sıkı bastırdı.

"Bana bakım yapma yöntemin bu mu?" diye sordu yumuşak bir sesle, bu da o anı olduğundan daha da samimi hissettirdi.

İlk başta bakım sonrasının ne anlama geldiğini bilmiyordu ama anlaması fazla zamanını almadı. "Evet," diye cevap verdi aynı sessizlikle, onu sıkana kadar kendine doğru çekerken.

Ama gerçeğin tamamı bu değildi, her ne kadar gelecekte daha iyi yapmayı düşüneceği bir şey olsa da. Onu bu şekilde tutmasına neden olan duygunun ne olduğunu gerçekten anlamıyordu.

Ağırdı ve aynı anda hem hoş bir hassasiyete hem de göğsünde acı veren bir zonklamaya yol açtı.

Birlikte yaptıkları müstehcen hareketler onun için pek bir şey ifade etmese de, Faunus için bu, onun vücudunun herhangi bir yerinde yapmak istediği her şeyi kabul ettiği anlamına geliyordu. Bu sadece ona ne kadar derinden güvendiğini gösteriyordu ve Faunus bu güvene her şeyden çok değer veriyordu.

Birkaç dakika sonra, dilini çenesinin köşesine değdirebilecek kadar geri çekildi. Sonra durakladı, onun kendisini yalamasından her zaman hoşlanmadığını hatırladı.

"Sorun yok." Uzandı ve adamın burnunun yan tarafına bastırarak ucunu boynuna doğru itti. "Aslında gerçekten hoş bir his ve... Sanırım şu anda buna ihtiyacım var."

Kendini onun kadar savunmasız mı hissediyordu?

Dilini kızın boğazının tüm sütunlarında daha güçlü bir şekilde gezdirirken göğsünden bir mırıltı koptu. Kulağıyla oynamaya çalışmasından nefret ettiğini bildiği için kulağından tamamen kaçındı ve bunun yerine boynuna, çenesine ve yanağına odaklandı.

Mayumi yüzünü onunkine çevirdi ve uzun üst dişlerden birini yalayarak adamın şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu.

Başını geriye çekerek ona baktı. Kadının gözleri, evinin içine vuran loş sabah ışığında karanlıktı ama kristal obsidyenden parıldayan iki havuz gibiydiler. İçlerinde sıcaklık vardı, ona yöneltilmiş bir sıcaklık.

Adamın dudaklarını yalayabilmek için eğilmesine neden olan şey, dudaklarının en küçük gülümsemeye dönüşmesiydi. Dilini anında kendi diliyle karşıladı, onun içeri girmesine izin vermedi ama birbirlerine sürtünmelerine izin verdi.

"Sen bu dünyadaki en güzel varlıksın," diye mırıldandı, ağzından uzaklaşmasının tek nedeni başını geriye yatırarak başka yerlerini yalayabilmesiydi.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı, belki de Faunus ona ne zaman iltifat etmeye çalışsa ağzından dökülen genel karşılıklardan biriydi, ama sonra dudakları kapandı. Faunus bunu fark

ettiğinde, fırsat varken değerlendirmek istedi.

"Çok güzel. Gözlerinden." Sol yanağının hemen altındaki yanağını yaladı. "Yüzüne doğru." Dilini çenesinin kenarından boğazına doğru kaydırды. "Yumuşak tenine."

"Aynı anda hem konuşup hem mırlayıp hem de beni yalayabilmen hiç adil değil." Sesi o kadar küçük ve uyuşuktu ki kulağa inanılmaz derecede zayıf geliyordu. Bunu duymak ve şu anda ne kadar uysal olduğunu görmek, bacaklarından aşağı inen dikenlere ve sırtının titremesine neden oldu. "Seni inkâr etmeyi çok zorlaştırıyor."

Köprücük kemiklerinin üzerinden geçen Faunus daha aşağılara indi. Göğsünün ortasını okşadı ve sert göğüs kafesinin uzun, düz, yumuşak diline baskı yaptığını hissetti.

"Küçük meme uçların bile çok tatlı." Adam bir tanesini ısırdı ve kız bir nefes verdi. "Şu anda her yerim çok hassas," diye mırıldandı ve adamın burnunu itti.

Onu aşırı uyarmamak için göğüs kafesine geri dönerek uzaklaştı. Onu bu şekilde okşamaktan, vücudunu tamamen farklı bir şekilde takdir etmekten zevk alıyordu.

Onun her yönünü seviyorum. Cesur kişiliğinden yumuşak ve memnun tarafına kadar.

Ellerini arkasında gezdirmeye başladı, biri güzel omzunu okşayabilmek için yukarı çıkarken diğeri güçlü bacaklarını hissetmeyi umarak kalçasından aşağı indi. Eğer izin verirse onun sevimli, narin ayaklarını bile takdir edecekti.

Birden kızın kokusu daha önce hiç duymadığı bir şekilde sıcaklaştı ve dilinin ucunu kızın göğsünün ortasına değdirirken bir şey dilini sıkıştırdı.

Parlak bir ışık parladı.

Faunus, dilinin ucundaki sızlama geçmeyince başını geriye doğru kaldırdı. Sonra ağır bir şey, hala dışarıdayken aşağıya doğru düşmesine neden oldu.

Ayrıca aralarında hâlâ garip bir ışık yayılıyordu.

Kollarını kadının altından çıkararak elini kaldırdı, böylece elinin altını kavrayabildi. Kaldırdığı geniş avucunun ortasında küçük bir şey katlandı. Dili serbest kalana kadar onu takip etti, burnunun ötesine kaldırdığında küçük bir alev görünür hale geldi.

Faunus'un içindeki her şey, kalbi, ciğerleri, zihni, onun sadece basit bir alev değil, ondan yapılmış bir kadın olduğunu fark ettiğinde durakladı.

Bu onun ruhu mu?

Şu anda kalçasının üzerinde dinleniyordu, iki küçük, düzgün bacağı yana doğru kıvrılmıştı ve tek bir kolun üzerinde duruyordu. Saçları uzundu, omuzlarından yukarı kalkıyor, sonra düşüp tekrar yükseliyordu, sanki dalgalarla dalgalanıyormuş gibiydi.

Ama bakışlarını ona çevirdiğinde onun ruhu olduğunu anladı, gözleri iki küçük keskin karanlık havuz gibiydi ve ona onun yaptığı gibi sırtıma cüretini gösterdi. İki koluyla ona doğru uzandı, sanki onu kucaklamasını ister gibiydi. Sanki onunla birlikte gitmek istiyordu.

Mayumi'nin ruhuyla büyülenirken etrafındaki dünya soldu.

Büyüleyiciydi, hatta belki de şimdiye kadar gördüğü en çarpıcı şeylerden biriydi. Onunla kıyaslanabilecek tek şey Mayumi'nin kendisiydi.

İri boyu ve kaslı bacaklarından narin elleri ve ayaklarına kadar tıpatıp ona benziyordu.

Faunus diğer elini kaldırdı, böylece siyah, kıvrık ön pençesinin arkasını yalamaktan zevk aldığı aynı yuvarlak çenenin altına fırçalayabildi. Ruhu, parmağının yanlarını kavrarken başını memnuniyetle geriye eğdi.

Görüşü parlak, ışıltılı, flamingo pembesine dönüşürken, ondan çıkan ses her şeyden çok çocukça bir kıkırdamaya benziyordu. Kalbi avucunun içindeki ruh kadar hafif hissetti. Dilinden sarkan o ağır his, onu vücudundan çekip çıkarmasından kaynaklanıyor olmalıydı, ancak gerçekten hiçbir ağırlığı yoktu.

Onun ruhu bana geldi. Aynı çocuksu sevinç sesi ondan da kaçtı. O yapamadı

ona baktığına, onu tuttuğuna inandı. Onu sevdiğine.

Ağzı sulandı, onunla tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Düşündü, avucunu yaklaştırdı.

Küçük, etli bir el onunkinin yan tarafına dolandı ve dünya yeniden açıldı.

Mayumi, fiziksel olan, görebilmek için eğilirken elini yana doğru eğmişti. "Ne oldu?" diye sordu dizlerinin üzerinde yeniden konumlanırken.

Gerçekler ortaya çıktı ve hissettiği sıcaklık ve şefkat, yoğun ve soğuk bir kederin gölgesinde kaldı.

"O senin ruhun," diye cevap verdi, sesi huşu ve ıstırapla çarpılmıştı.

Mayumi'nin gözleri avucundakinden ona doğru kaydı. Bakışlarını onun üzerinde tutarak bir açıklama bekledi. Adam bir açıklama yapmayınca, Mayumi'nin bu işin peşini bırakacağını umarak kaşlarını çatı.

Sorusunu o söylemeden önce bile biliyordu.

"Neden benden çıktı?" Sonra göğsünü sıvazlamak için aşağı baktı. "Kendimi farklı hissetmiyorum. Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım. Ruhumun bedenimden çıkabileceğini bile bilmiyordum."

Ona söylemek istemiyorum. Gerçeği paylaşmak zorunda kalacak.

Ancak Mayumi'nin bu konuda onu rahatsız edeceğini biliyordu. Soracak, soracak ve araştıracaktı. Bu onun yapmaması için çok garip ve önemli bir şeydi. Ne de olsa bu onun ruhuydu. Kendisiyle ilgili bir şeyi bilmek isteyecekti.

Ağır bir iç çekişle, hatta dişlerinin geçmesine izin verecek kadar ayrılmasına neden olan bir iç çekişle, bakışını Mayumi'den uzaklaştırıp ruhuna çevirdi. Pençesinin tersiyle onu tekrar okşadı.

"Bildiğim kadarıyla babam bir ruh yiyici. Onları topluyor ve sonra boşlukta saklıyor. İsteddiği kadar yiyebilir ama sadece bir tanesini kendine saklayabilir - anneme. Duskwalker'lar sadece bir ruh tüketebilir ve o ruh bizim gelinimiz olur."

Gözleri Mayumi'nin yüzüne kaydı ve yüzünün biraz şaşkın görüldüğünü fark etti.

"Bana Orpheus'u sordun, her on yılda bir adak için bir insan köyüne giden Duskwalker'ı. Son götürdüğü Reia'nın hâlâ hayatta olup olmadığını sormuştun." Elindeki ruhu ona doğru zıplatarak işaret etti. "İşte bu yüzden yaşıyor. Orpheus'a ruhunu verdi, o da onu tüketti ve şimdi sonsuza dek ona bağlı. Onun gelini."

Mayumi'nin kendisinininkini tuttuğunu düşününce, başına böyle bir şey gelme riski olduğunu öğrenince öfkeleneneceğini düşündü ama Mayumi düşünceli bir ifadeyle yüzünü buruşturarak daha da yaklaştı.

"O aynı zamanda bir Fantom," diye devam etti.

Mayumi omuz silkti. "Hayaletleri gördüm ama daha önce hiç Hayalet diye bir şey duymamıştım."

"Hayaletler ve Fantomlar çapalarının ne olduğu ve nasıl öldükleri konusunda farklılık gösterirler. Hayaletlerin yaşayan çapaları vardır ve biz Duskwalker'lar bir insan ruhu tükettiğimizde buna dönüşürüz. Hayalet'in yaşamı bizimkinin uzunluğuna göre belirlenir."

"Bu yüzden mi aldın?"

"Bunun kabul edilebileceğini sanmıyorum." Ses tonu ciddiydi ama kalbinin göğsünde aniden hızlanmasını yansıtmıyordu. Şefkatle kabarmış, aniden dolup taşmıştı. "Daha iyi bir soru şu olurdu. Bu senden neden çıktı, Mayumi?"

Bakışları sonunda onunkilerle buluştu ve gözleri hafifçe irileşti.

"Verilmesi gerekiyor," diye belirtti.

Belki de... bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir mi? Sadece arzu ve genel düşkünlükten daha

Varlık mı?

"Neden içimden geldi bilmiyorum," diye omuz silkerek cevap verdi.

Sonra başını ondan yana çevirdi, omuzları içe doğru döndü. Yüzü gözünün önünden kaybolmadan önce onun dudaklarını ısırıldığını görmüş olabileceğini düşündü.

Orpheus bana Reia'nın onu sevdiği için ruhunu verdiğini söyledi.

Faunus boştaki eliyle Mayumi'ye doğru uzandı ve yüzünün yan tarafını kavradı. Onu kendisine doğru yönlendirmeye çalıştığında, Mayumi titreyerek mücadele etti. Ama Faunus'un yakalayabildiği kadarıyla Mayumi'nin yüzü kıpkırmızıydı. Daha önce ona karşı hiç utançtan kızarmamıştı ve saçlarının arasından çıkan kulağı bile kızarmıştı.

Yüzünü saklamasına izin veren adam, içindeki her şey aniden harekete geçerken onu serbest bıraktı. Kalbi hızla atıyor, nefes alış verişlerini zorlaştırıyordu. Vücudu ısındı, etleri kabardı ve ondan yapışan her şeyin şişip kalkmasına neden oldu.

Farkına varmaya başlamıştı.

Kızın duygularının gerçek derinliğini bilmiyordu ama kalbinin bir kısmını kazanmıştı. Zaten pembe olan gözbebeklerinin rengi daha da parladı.

"Şey..." diye homurdandı saçlarının altından. "Alacak mısın?"

Ona söylediklerimden sonra bile benden almamı mı istiyor?

Sanki biri koca kalbine bir ok fırlatmış gibi, keskin bir soğuklukla delindi. Derin, yutan bir mavi görüş alanına sızdı.

Boştaki elini yavaşça onunkinin altına soktu ve kaldırdı. Sonra diğer elinin tersini onunkinin içine yerleştirdi.

"Hayır." Ruhunu dikkatlice avucunun içine yerleştirdi ve sonra onu serbest bıraktı. "Ruhunu almayacağım."

"Ne?" diye soluk soluğa kaldı, önce ona sonra da elinin üzerinde süzülen ruhuna baktı. Şimdi onu tutan kendisi olduğu için o kadar da küçük görünmüyordu. "Neden olmasın?"

O görünmez ok bir şekilde içinde dönmeyi başardı. "Çünkü yapamam."

Dudakları büzülürken kaşları birbirine yaklaştı. Bir parça öfke gördüğünü sandı.

"Belli ki seni istiyor, o yüzden al." Mayumi onu itti ve Faunus dizlerinin üzerinde geriye doğru kaydı. Başını salladığında, yüz hatları belirgin bir bakışa dönüştü. "Bir daha teklif etmeyeceğim Faunus." Sesi kısıktı ve Faunus içindeki acıyı yanlış anladığını *umuyordu*.

"O zaman yapma," dedi soğuk bir şekilde, sesindeki acıyı gizlemeye çalışarak. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Yüz ifadesi düşerken ağzı açılıp kapandı ve ruhunu yaklaştırıp ona baktı.

"Neden beni istemiyorsun?" "Yani... *onu*." diye eklemeyen önce yanakları tekrar alevlendi.

Ve aynen böyle, okun sapı koptu ve keskin başını içinde bıraktı. Mayumi'yi böyle üzgün göreceğini hiç düşünmemişti ama Mayumi'nin onun ruhunu almak isteyeceğini de hiç düşünmemişti.

"Almak istiyorum," diye dürüstçe cevap verdi, sorunun kendisinde olduğunu hissetmesine dayanamıyordu.

Avucunda tuttuğu şeyi dünyadaki her şeyden daha çok arzularken, onun reddedilmiş ya da istenmeyen biri olduğunu hissetmesini istemiyordu.

"O zaman neden

yapmıyorsun?" "Bunu

sana söyleyemem."

Güzel gözleri adamın mavi gözlerine dikildi, sonra da kin dolu bakışlara dönüştü.

"Evet, yapabilirsin." Mayumi bir eli ve iki dizinin üzerinde sürünerek atılmış olan gömleğine doğru ilerledi

bir gece öncesinden kalma. "Belli ki bunun benimle bir ilgisi var."

Faunus gri tuniğini giydiğinde ayağa kalktı ve ayağa kalktığı anda tunik kışının hemen altına kadar düştü. Evine sığmadığı için öne doğru çömelmiş olmasından nefret ediyordu, kürek kemikleri arasındaki sivri uçlar tavana sürtünüyordu.

Alev alev yanan ruhani benliğini hâlâ avucunun içinde tutuyordu ve diğer eli kalçasındayken ona doğru döndü.

"Benden bir şey sakladığını biliyorum. Bunu en başından beri yapıyorsun." Ruhu da ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koyduğunda adamın karanlık kısmı kıkırdamak istedi. "Bana gerçeği söyle Faunus. Şimdi."

"Gitmezsem yine gitmemi mi söyleyeceksin?" diye sordu kapıya doğru bir adım atarak.

Bunun ona gerçeği söylemekten daha iyi olabileceğini düşündü.

Mayumi yan adımlarla yoluna devam etti. "Hayır. Bana nedenini söyleyene kadar gitmene izin vermeyeceğim." Yumuşak bir hırıltı onu terk etti. "İstemiyorum."

"Çok kötü! Lanet ruhumun senin için neden yeterince iyi olmadığına dair bana bir sebep vereceksin!"

Faunus kendini alçalttı, böylece kafatası onun yüzünden sadece bir santim uzaktaydı. "Neden onu bana vermeye bu kadar kararlısın?" diye ısırdı, kızın bunu yüksek sesle söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu.

Boşluğun ruhu ona yardım etti... bunu yüksek sesle söylemesini *istedi*.

"Başka neden olsun ki?" diye karşılık verdi, korkusuzca boynunu bükerek adamın yüksek formuna baktı.

Hırıltısı derinleşti. "Sen bile aynısını yapamazken neden ben sana gerçeği söylemek zorundayım?" Kapıya doğru ilerlemeye başladı, gerçek içinden fışkırmadan önce bu evden çıkması gerekiyordu.

Daha sonra, kızgınlığı umarım yatıştığında geri dönecek ve bu konuda onu rahatsız etmeyecekti.

Mayumi tekrar yoluna çıktığında bile, omzundan tutup onu yana itti - gücünün onu devirmediğinden emin oldu.

Kolunu kavradı ve bir eliyle onu geri çekmeye çalıştı. "Faunus, dur! Lütfen söyle bana!"

"Çok inatçı bir insansın ama bana karşı kazanamazsın. Özellikle de bana gerçeği kendin bile söylemeyecekken." Elini kapı tokmağının üzerine koydu, hayal kırıklığı içinde ezmeye çalışıyordu. "Beni kontrol edebiliyormuş gibi davranabilirsin Mayumi, ama buna mecbur değilim."

"Hayatım boyunca hiç kimseye onları sevdiğimi söylemedim!" diye yarı çığlık attı. "Beni istemediğini söyleyen bir yaratıkla bunu nasıl yapabilirim ki?!"

Faunus durakladı ve başını yana çevirerek ona baktı. Dolaylıydı ama az önce ona itiraf mı etmişti? Onu sevdiğini itiraf etti mi?

Hatta hala ruhunu tutuyordu, sanki onu aniden alacağı umuduyla bedenine geri koymak istemiyormuş gibi. Onun adına göğsünde acı ve sempati kabardı, özellikle de onun buruşuk, yaralı ifadesi karşısında.

"Ben öyle demedim."

Sözleri dinlemeyen kulaklara çarptı. Mayumi'nin gözleri kapalı ve yüzü buruşmuş bir şekilde onabağırması bitmemişti - sanki güzel dudaklarından dökülen kelimeleri söylemeye karşıymış gibi.

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Gerçekten ne hissettiğimi ya da neden hissettiğimi bile bilmiyorum. Hayatım boyunca insanlar bana soğuk ya da acımasız dediler çünkü onlara hiçbir zaman kendimden bir parça veremedim, çünkü daha kolay olduğu için her zaman kendi başıma olmayı tercih ettim. Ama işte buradayım, sana ruhumu vermeye çalışıyorum - tam da

sen bana bunun beni sana sonsuza dek bağlayabileceğini söyledikten sonra. Buraya gelmeni ben istemedim. Beni korumak için evime gelmeye karar veren sendin." Hâlâ onun bileğini tutarken, saçları yüzünü gizleyecek şekilde başı öne düştü. "Peki neden bunu reddeden sensin?"

Suçluluk duygusu gözbebeklerinde turuncu renk olarak parladı, hemen ardından beyaza dönüştüler.

Duyguları, hisleri, her şey sadece bu küçük insanın sözlerinin gücü altında kaynamaya başladı. Onun hakkında, ona karşı hisleri hakkında, en başta onu neden istediği hakkında kafası karışmıştı. Onu almak istemediği için çok mutlu olması gerekmez miydi? Neden ona vermek istiyordu ki?

Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Onunla geçirdiği tüm bu değerli zaman fantastik bir rüya gibi geliyordu ve her an Jabez'in şatosunda yeniden boğulmak üzere uyanacağından endişe ediyordu.

"Bana nedenini söyleme nezaketini bile göstermiyorsun. İnsanları anlayıp anlamaman önemli değil. Bu bir mazeret değil."

Parmakları gergin bir şekilde açılmış, pençeleri hazır bir şekilde ona döndü ve o anda hissettiği korkunç duyguyu durdurmak için yok edebileceği bir düşman olmasını diledi.

Onun acısının kaynağı olmayı hiç istememişti ama yine de onu incitmekten vazgeçecek gibi görünmüyordu. Önce aradığı cevapları almak için onu terk etti, sonra da lanet elini onun boğazına doladı. Şimdi de bu mu? Halihazırda taşıdığı diğer yüklerin yanı sıra tüm bu yükleri nasıl taşıyacaktı?

Bu onun gibi biri için çok fazlaydı. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ve şu anda yüzünün aldığı şekil her şeyden daha acı vericiydi.

"Böyle bir konuda karanlıkta bırakılmak... Bu benim için adil değil Faunus. Ve senin gitmeye çalışman daha da kötü."

Bu sözler, kendi mor kanını kismaya başlayacağını düşünene kadar görünmez ok ucunu çılgın kalbinin derinliklerine saplayan son şeydi.

"Çünkü ölüyorum, Mayumi!" diye kükredi.

Kadının yüzü soldu, sonra adamın yüzüne baktı. "Ne?"

Yaklaştı ve iki eliyle kafatasının tabanını kavradı, parmakları ve pençeleri güzel saçlarına dolandı. Bakışlarını onun harika gözlerinde tuttu ve kendisinden başka kimseye bakmamalarını diledi.

"İşte bu yüzden senin ruhunu alamam." Başparmaklarını kızın solgun yanaklarında gezdirdi. "Kendi hayatımla birlikte senin hayatını da almayacağım."

Adamın ellerinden birini çekip kurtarmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi.

"Ölüyorum da ne demek?" Gözleri haftalardır baktığı bedende bir tür yara aramak için aşağıya kaydı.

"Bir Duskwalker'ı öldürmenin tek yolu kafatasımızı yok etmektir." "Kafatasınız mı?"

Gözleri yukarı fırladı ve sonra yüzünün sol tarafından aşağı inen çatlakla genişledi. Bir elini kaldırdı, böylece onun yerine ön parmaklarının arkasını yanağında gezdirebildi.

"Keşke buraya daha önce gelseydim."

Varlığının her zerresiyle bunu diledi.

Ona altı aydır burada olduğunu söylemişti... ve bu altı ay içinde, işkence anılarıyla baş başa kalmak yerine burada onunla birlikte olabilirdi.

Onun tüm bu farklı yönlerini öğrenebilirdi, seks hakkında ve kuyruğunun ve dilinin, dokunaçlarının ve penisinin ne gibi ilginç şeyler yapabileceğini. Onun harika olduğunu zaten biliyordu ama kendisine karşı bu kadar çarpıcı, bu kadar sıcak ve şefkatli olabileceğini fark etmemişti.

"Daha önce burada olsaydım, sadece bir ay önce bile, ruhunu kabul edebilirdim." Ondan

dökülen kıkırdama mizahsız ve karanlıktı. "Buraya geldim çünkü hayatımın geri kalanını seni koruyarak geçirmek istedim. Hayatımı senin için feda etmek istedim."

"Ama Őimdi iyisin," dedi eliyle burnunu kapatarak ve parmak uçlarının çatlağın hemen yanına değmesine izin vererek. "Daha fazla kırılmadığı sűrece iyi olacaksın."

"Sonunu hissedebiliyorum, Mayumi." Onun dokunuŐuna dođru eđildi. "Bugűn, yarın ya da bundan bir yıl sonra olmayabilir, ama onu daha da kıracak bir Őey olabilir. Zayıf dűŐtűm ve seninle bađ kurarsam seni de kendimle birlikte yok edebileceđimi bilmeye dayanamıyorum. Buraya kendi hayatım pahasına da olsa senin hayatını korumak için geldim. Sana verilmesi gereken tek bir saniyeyi bile almayacađım."

"Bu senin yapacağın bir seçim değil."

"Őyle," dedi adam ondan uzaklaŐırken. "Ya bir yűz yıl daha yaŐarsan?"

Faunus korkunç bir ses çıkardı. "Peki ya yapmazsam? Bu senin hayatın için almak istediğim bir risk değil."

Sonra elini tutup gűđsűne yaslayacak Őekilde çevirdi ve ruhunu ait olduđu yere, bedeninin sıđınađına geri dűnmeye zorladı.

Ne yaptıđını fark edemeyecek kadar dikkati dađılmıŐtı, artık onu tutmuyordu. "Neden bana daha űnce sűylemedin?"

"Bunun için benden nefret edeceğinden eminim ama deđiŐmeni istemedim. Bunun bencilce olduğunu biliyorum ama beni kabul etmeni istedim. İblis Kral kafatasımı kırmadan űnce buraya gelseydim sahip olabileceklerimin tadına bakmak istedim."

Pençesinin ucunu çenesinin altından geçirmeye cesaret etti, tereyađı yumuŐaklıđındaki tenini kesmemeye dikkat etti. "Seni çok uzun zamandır istiyordum. Sen kűűkken, tek istediđim seni korumaktı.

Bana karŐı nazik olan yaratık. DiŐ ve kanla dolu bu dűnyada geliŐtiđini gűrmek istedim. Sadece űlűm deđil, aynı zamanda iyi bir Őey de yapabileceđimi bilmek istedim. Sen bűyűdűke bana hiç ihtiyacın olmadıđını fark ettim ve bunun için sana hayranlık duydum." Sonra Faunus pençesini vűcudunun ortasından aŐađı dođru çekerek tuniđinin űzerinde gezdirdi. "Sen bir İblis Avcısı olmak için ayrıldıktan kısa bir sűre sonrasına kadar arzunun ne olduđunu bilmiyordum ama birdenbire seni izlemekten, korumaktan daha fazlasını istedim. Arzuma ya da hislerime asla karŐılık vermeyeceđini dűŐűnműŐtűm. Senin kűűk savaŐçıların için bir İblis'ten daha iyi deđilim."

"On bir yıl űnce bir İblis Avcısı oldum," diye mırıldandı. "Őimdi yirmi dokuz yaŐındayım."

"Ve bu bana asırlar gibi geldi," diye homurdandı. "Bu sűre içinde hissettiđim űzlem ve hasreti hayal bile edemezsin. Zamanımı Peçe'nin merkezindeki İblislerle geçirdim űnkű yalnız olmaktan, seninle olamamaktan nefret ediyordum. Bazıları sonunda beni kabul etti ama bana asla gűvenmediler. Onlar benimle gerçekten arkadaŐ olmayacaksa, benim kadar canavar olan yaratıklar, senin olacađına dair nasıl bir umudum olabilir ki? Buraya gelirim ve beni fark ederseniz beni űldűrmeye çalıŐacađınızı dűŐűnműŐtűm."

"Daha fazla yanılamazdın..."

"Bunu artık biliyorum ama bu geleceđimi deđiŐtirmez. Olanları deđiŐtirmiyor." Cadı BaykuŐ bile onun yaralı yűzűnű iyileŐtirememiŐti ve eđer iyileŐtiremezse, hiçbir Őey yapamaz.

Mayumi'nin yűz hatlarındaki yumuŐaklıđın sertleŐmesini izledi. Gűzlerini kısarak ona baktı. "Seni kurtarmanın bir yolu olmalı. Fikrini deđiŐtireceđim Faunus."

Çok inatçı.

Bunu Őimdi sűylűyordu ama boŐuna olduđunu anladıđında ona kızacađından emindi. Aralarında hiçbir zaman gerçek bir gelecek olmayacađını bildiđi halde, onun bedenini kendisi için deđiŐtirmiŐ,

onunla oynamıştı.
"Deneyebilirsiniz."

Her Şeye rağmen, o başlayana kadar ondan uzaklaşmayı reddetti. Son nefesine kadar bile alabileceği her Şeyi alacaktı.

Mayumi hazırladığı topak topak lapa kaşığını kaldırdı ve kaşığındakileri yana doğru devirmeden önce üzerine gezdirdiği balın kâseden uzanışını izledi. Derin düşüncelere dalmışken çıkan sessiz ses dikkatini dağıtmaya yetmedi.

Cinsel açıdan zirveden duygusal açıdan dibe vurdukları olaylı sabahın ardından Mayumi biraz yalnız kalmak istemişti.

Faunuslar muhtemelen evin etrafında dönmek ya da bir ağaca oturmak ya da Duskwalker'lar ne yapıyorsa onu yapmak için ayrıldılar.

Onu seviyor muyum? Bir kaşık daha aldı ve kaseye geri sıçramasına izin verdi. Bütün o anı yaşadım ama ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Şimdi dumanı tüten lapasını karıştırmaya başladı, sadece onunla oynuyordu. Yine de kendi duygularımı anlama konusunda oldukça kötüyüm.

Hâlâ mutfak tezgâhına yaslanmış halde gözlerini yemeğinden ayırıp pencereden önündeki beyaz çorak araziye baktı.

Birine karşı bir şeyler hissetmek için bir ay biraz erken, değil mi?

Gerçek ruhu onu çağırdığında bunu inkâr etmek zordu. Sanki bedeni onun adına konuşuyor gibiydi - bunu hep yapardı.

Bakışları odak noktasını değiştirdi ve kendi yansımasına baktı. *Ama gerçekten bir ay olmadı, değil mi? Küçüklüğümden beri zihnimde hep bir gölge hissettim.*

Arzularının karanlık varlığı, zihninin hayalini kurduğu gölgeli yaratık, her zaman *o olmuşt*.

"Bu yüzden mi hiç kimseye bağlanamadım?" diye sordu sessizce kendi yansımasına.

Mayumi kaşığını ters çevirip ağzına götürürken kendi kendine kara kara güldü.

"Asla geri gelmeyecek ya da belki de hiç var olmamış birini beklemek benim için oldukça aptalca olurdu."

Kendi yansımasının ona bu kadar aptal olduğunu söylediğini neredeyse duyabiliyordu.

"Ölüyor, ha?" Buruk bir şekilde alay etti. "Lonca onları öldürmek için mümkün olan her şeyi yapmışken bir Duskwalker'ın ölmesini hayal etmek zor."

Büyük ayı kafataslı Duskwalker'ın hikayesi, boğazının kesildiği ve daha sonra bir

nehir. Boğulduğunu düşünmüşler ve bir daha hiç görülmediği için onu öldürdüklerini sanmışlar.

Kendisi hiç bir Duskwalker'a karşı savaşmamıştı - eğer savaşmış olsaydı ölmüş olacağını hayal ediyordu.

Onları büyülü silahlarla bile doğru düzgün zapt edemiyorlardı. Kaçmak için kendi uzuvlarını kopardıklarını duymuştu. Sonra, sanki vücudundan hiç kol ya da bacak koparılmamış gibi, sapasağlam bir şekilde tekrar görülebiliyordu.

Ama yüzündeki çatlağın iyileşmediğini biliyordu çünkü onu açıklıkta ilk gördüğünden beri iyileşmemişti ve Peçe'ye gitmek için onu terk ettikten sonra geri döndüğünden beri geçen iki hafta içinde de iyileşmemişti.

Bu neden oluyor? diye düşündü, sonunda ağzına biraz yulaf lapası atarken. Acıkmıştı. Bugün bir şey yememişti ve kendini aç bırakmak sorunlarını çözmeyecekti.

Olabilecek ya da olamayacak her şeyden bağımsız olarak, Mayumi onun buraya gelmesinden memnundu. Onunla yaşadığı her şey için minnettardı. Sadece bunun böyle olduğunu kabullenmeyi reddediyordu. Bunun bir çözümü yoktu.

Mayumi hayatı boyunca hiçbir şeye çözülemez sorunlar olarak bakmamıştı. Her şeyin bir çözümü vardı.

Bazen sadece ezber bozan bir düşünce kalıbı gerekiyordu.

Acıdığını söyledi.

Yani kafatasını bazı yapıştırıcılarla tekrar birbirine yapıştırmak acı verici olabilirdi. Kendi yaralarından birinin üzerine koymaya katlanabileceği herhangi bir şey düşünmeye çalıştı ve yakacağını bildiği herhangi bir şey hemen listesinden çıkarıldı.

Ayrıca tekrar bir araya getiremiyordu. Bu da ona çok az şey bıraktı ve kalanlar da kısa vadeli çözümler olma eğilimindeydi.

Tezgâhının üzerinde bir çay fincanı duruyordu.

Babası bunu ona küçükken göstermiş ve önemini anlatmıştı.

Bir zamanlar kırık bir fincan olan şey şimdi mütevazı evindeki çoğu şeyden daha değerliydi. Büyükbabası, ağaç reçinesiyle karıştırılmış altın tozu kullanarak onu tekrar bir araya getirmişti.

Keşke yüzünü çıkarıp aynı şeyi yapabilseydim. Reçine acıtacak ve etkili olması için çatlağa her iki taraftan da girmesi gerekecek.

Her iki tarafın da çalışması gereken benzer bir bağ gerektiren herhangi bir şey de listesinden çıkarıldı.

"Boş ver," diye ısırdı kâsesini alıp kalanını bitirirken. "Burada durup bunu düşünmenin bir faydası olmayacak."

Mayumi kâsesini, kaşığı ve yemek yapmak için kullandığı tencereyi yıkadıktan sonra silah kemerinin bulunduğu portmantoya doğru yürüdü. Sonra yayını ve ona uygun sadağını omzuna astı ve botlarını giymek için dışarı çıktı.

Baş ve orta parmağını ağzına götürerek açıklıkta kulak tırmalayan bir ıslık sesi çıkardı. Faunus gökyüzünden tam önüne düştüğünde şaşkınlıkla irkildi.

Belli ki ağaçların arasında oturuyordu.

"Ben bir köpek değilim." Daha canavarca bir formdayken bunu söylemesindeki ironi kadının gözünden kaçmamıştı. *"Beni bir köpek gibi çağırma."*

Mayumi gözlerini devirdi. "Islık çalmak loncada uzun mesafeli aramalar için kullandığımız bir iletişim şeklidir. Ne kadar uzakta olacağını bilmiyordum."

Adam homurdandı ve kız bunu onun sebebini kabul ettiği şeklinde yorumladı. Normalden biraz daha huysuz görünüyordu ama bunun daha önce olanlar yüzünden olduğunu düşündü.

Daha yeni öleceğini açıklamıştı ve reddedilmenin ve her şeyin gerçekliğinin acısıyla başa çıkmak için yalnız kalmak istemişti. Muhtemelen en sempatik ya da en akıllıca seçim değildi, ama o

böyle şeylerle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Mayumi geçmişte ne zaman yas tutsa yalnız kalmayı tercih ederdi.

Kendince, bu olasılığı kabul etmesi ve işlerin yolunda gitmemesi ihtimaline karşı zihnini hazırlaması gerektiğini biliyordu. Bu, onun yanıldığını kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Beni kasabaya götürebilir misin?" Gözleri hemen yeşile döndü ve gizlemeye çalıştığı küçük hırıltıyı kaçırmadı. Bu yüzden, iyi bir önlem için, "Lütfen?" diye ekledi.

"Daha birkaç gün önce seni oraya götürdüm. Birkaç hafta geri dönmek zorunda kalmayacağını söylemiştin." Oraya gitmemden gerçekten hoşlanmıyor.

Mayumi daha da yaklaştı, onu burnunun altından yakaladı ve öne doğru eğilirken başını daha da yaklaştırdı. Dudaklarını onun dişlerine bastırdı.

Sözcüklerle arası pek iyi değildir, eylemlerinin kendi adına konuşmasını tercih eder.

"Beni oraya götürür müsün?" dedi, konuşurken dudakları ona değecek kadar yakınken. "Çay almayı unuttum ve birkaç kişiye bir şey sormak istiyorum."

"Hmm." Düşünüyormuş gibi başını eğdi ama gözbebekleri kızın öpücüğü yüzünden yeşilden sarıya dönüşmüştü. *"Sadece bana bir tane daha verirsen."*

Dudakları mizahla kıvrıldı. "Oraya kendim yürüyebilirim."

"Ben izin vermezsem olmaz."

"Eğer denersen beni tekrar aynanın önüne mi koyacaksın?"

"Sanırım bunu zaten yapıyorum."

O yaptı. Mayumi'yi onu almasını izlemeye zorlamaktan oldukça hoşlanıyordu, onun içindeki kişinin kendisi olduğunu anladığından emin olmak istiyordu.

Büyüklüğü, dokunaçları, pençeleri ve hırıltılı hırıltıları düşünüldüğünde, başka birini düşünmek imkansızdı.

Aralarındaki şakalaşmayı sonsuza dek sürdürebilecek olsa da Mayumi kollarını onun boynuna dolayarak daha da yaklaştı ve dudaklarını tekrar onun dişlerine dayadı. Açıklığa indiği andan itibaren görebildiği gerginlik azaldı. Sırf onu mutlu etmek için bir tane daha verdi.

"Atla o zaman."

Geriye doğru adım attı ve kızın sırtına tırmanabilmesi için dönerken kendini alçalttı.

Dört ayak üzerinde durup yürümeye başladığında ona "Çabuk olmalıyız," dedi. "Oraya oldukça geç gitmeye karar verdim ve yakında gece çökecek."

"Karanlık olsa bile dönüş yolunda sizi koruyabilirim."

"Mesele bu değil. Dükkânlar akşam karanlığında bir saat içinde kapanacak."

Gölge çok uzadığında, insanoğlu mümkünse evlerinde saklanmaya çalıştı - askerlerin koruduğu, duvarlarla çevrili şehir ve kasabalarda bile.

"Ne kadar hızlı gitmemi istiyorsun?"

"Olabildiğince hızlı." Onun türünün gerçekten çok hızlı olduğu düşünüldüğünde bunun yüklü bir ifade olduğunu biliyordu.

"Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum," diye reddetti.

Mayumi topuklarını bir ata vurur gibi tekmeledi ve gövdesini adamın vücuduyla aynı hizaya getirdi. Çoğunlukla boş olan çantasını kendisi ve sivri uçları arasında bir bariyer olarak kullandı ve akıcı kalmalarını umdu.

"Oh, sadece sersemle, seni lanet olası korkak kedi" derken onun tüylerini sıkıca kavradı. "Ben kedi değilim!" diye bağırdı, yüzünün önünde kırmızı bir ışık parladı.

Faunus aniden harekete geçtiğinde "Bu sadece bir söz!" diye bağırdı.

Eğer onun güçlü bedenini altında hareket halinde hissetmeseydi, bu kadar hızlı gittikleri için uçtuklarını düşünebilirdi.

Geçtikleri her ağaç ıslık çalan bir bulanıklıktı ve onlar geçerken tek bir ağacı bile görme fırsatı olmamıştı. Hava dayanılmaz derecede soğuktu, kalın kışlık giysilerini hemen keserek titremesine neden oluyordu.

Sonunda, zavallı yüzüne saldıran dondurucu rüzgârdan saklamak için yüzünü yere yatırdı ve tutunmaya çalıştı. Ağaç gövdelerinden kaçmak ve eğilmek için daha geniş adım attığında ya da devrilmiş olanların üzerinden atladığında bunu hissedebiliyordu.

Birkaç dakika onun muhteşem vücudunun hareketlerini hissedip, derin ve yankılanan nefeslerini dinledikten sonra, ormana bakmak için başını yana çevirdi.

Her şey kafa karıştırıcı bir renk cümbüşüydü.

Kolları ve bacakları çoktan yorulmuş olmasına rağmen Mayumi'nin yüzü kocaman bir sırıtişa dönüştü. *Bu harika bir şey.*

Sonra, daha az olmasa da sadece yirmi dakika olabilecek bir sürenin ardından, sonunda yavaşladı.

Nerede olduklarını anlamak için etrafına bakınırken doğruldu. Genellikle kasabaya gidip gelirken kullandığı bir rota vardı ve şu anda onları çevreleyen ağaçlara pek aşina değildi.

"Neden durdun? Sana iyi olacağımı söylemiştim."

"Buradayız."

"Biliyor musun..." dedi onun üzerinden inmeye başlarken. "Bunu tahmin etmeliydim. Bunun benim için genellikle üç ila dört saatlik bir yürüyüş olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü siz insanlar inanılmaz derecede yavaşsınız." Bacaklarının ona tutunmaktan yorgunluktan titrediği belli olduğunda onu sabitlemek için kollarından birini kaldırdı. *"İnsanların soyunun henüz tükenmemiş olmasının imkânsız olduğunu düşünmüşümdür hep."*

Çenesini ona doğru kaldırdı. "Hızlı olmayabiliriz ama son derece zekiyiz."

"Acele edin ve insan köyünüze gidin. Ben burada bekleyeceğim." Buna rağmen, başıyla onayladığında onun kolunu tuttu ve uzaklaşmak için döndü. Onunla yüzleşti ve gözbebeklerinin koyu yeşil olduğunu gördü. *"Uyarımı unutma Mayumi. Bu değişmedi."*

"Üzerindeki kıskançlık renginden pek hoşlandığımı sanmıyorum," diye cevap verdi göz kapaklarını sıkıntıyla indirerek.

Buraya ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya geliyordu, insanlarla zıplamaya değil.

Ayrıca, Faunus'un muhteşem aletini aldıktan sonra bu noktada bir sosisin koridordan aşağı atılmasına eşdeğer olurdu. Aynı anda üç ya da dört erkeği birden doyurmak için şimdi kaç erkeği birden alması gerekecekti? Çok fazla iş gibi geliyordu ve aynı derinliğe yakın bir yere ulaşacaklarından şüpheliydi.

Pençeli eli kızın kolundan yukarı kaydı ve başının arkasını kavradı. Dilini boynundan yukarı ve çenesinin köşesinden geçirmeden önce onu öne doğru çekerek yaklaştırdı.

Sonra, kafatası tam kızın kulağının dibindeyken hırladı: *"Bu renk kıskançlık anlamına gelmiyor, benim aptal Zebani Avcım. Sana sahip olduğumu gösteriyor."* Adamın çakıllı sesi ve karanlık sözlerinin derinliği karşısında omurgasından aşağıya doğru gıdıklanan küçük, yaramaz titremeye engel olamadı. *"Şu anda sen **benimsin** ve benim olana dokunan her şeyi yok edeceğim."*

Biri ona bunu söylediğinde her zamanki alışkanlığıyla onu yalanlamak için ağzını açtı ama bu fikirden oldukça memnun olduğunu fark edince kapattı. Onun ruhunu almayacağını, yani aslında onun olmadığını söylemek için tekrar açtı, sonra *neden* almayacağını anladığında tekrar kapattı - buna katıldığından değil.

Sadece bir ya da iki yıl daha yaşayabilirim.

İblisleri evine çekiyordu; biri tarafından öldürülebilirdi. Bir hastalıktan, kırık bir kemikten, küvette boğulmaktan, bir parça ekmekle boğulmaktan kolayca ölebilirdi. Bir insanın hayatı zayıf ve güçsüzdü.

Ama korkunç biriydi ve onunla uğraşmaktan zevk alıyordu.

"Sözümü geri alıyorum," diye fısıldadı, belki de kastettiğinden biraz daha hırıltılı bir sesle. "Bu rengi sana yakıştırdım o zaman."

Ondan gelen bir çiğneme sesi duydu; bu sesi genellikle bir anlığına suskun kaldığında ya da bazen sinirlendiğinde dişlerini açıp tekrar kapatırken çıkarırdı.

Hâlâ başının arkasını kucaklarken arkasına yaslandı. Kendi başını döndürdü. *"Seni sahiplenmem hoşuna mı gidiyor?"*

"Sadece bana dokunduğun için birini öldüreceğini düşündüğüm için. Bu, daha önce bunu bana söylemeye çalışan herkesten çok daha fazla anlam ifade ediyor." Daha yakına eğildi ve onun dişlerine doğru fısıldadı. "Tehlikeyle oynamak gibi bir şey bu, tek farkı onlar bilmeden başka insanların hayatlarını kontrol ediyor olmam."

"Neden böylesin?" diye homurdandı ve kolunu ona dolayarak daha da yaklaştırdı.

"Kasabaya gitmem gerek Faunus!" diye ciyakladı, gözbebeklerinin mor renkte parladığını fark etti.

"Hayır, gerekmiyor. Başkasının kokusunu üzerine çekmek zorunda değilsin. Sadece benim kokum senin üzerinde olacak kadar değerli."

Boynunu kaplayan tüyleri ona doğru fırçalamaya başladı ama zaten onun gibi koktuğundan emindi. *Şey... bu sabah içime boşaldı.*

Aman Tanrım! Duskwalker içime girmişken şehirde yürüyeceğimi yeni fark ettim. Bu gerçek onu endişelendiriyor muydu yoksa tahrik mi ediyordu, bilmiyordu. *Kimse onunla ne yaptığımdan şüphelenmeyecekti.*

Düşündüğünden daha sapkın olduğunu fark ettiğinde neredeyse gülmek istiyordu.

Bu sabahki konuşmalarından beri hissedebildiği gerginlik bu konuşmayla yok olunca gülümsedi. Umduğu şey buydu.

Ne olursa olsun, Mayumi hiçbir şeyin değişmesini istememişti. Faunus'un ondan uzaklaşmasını istemiyordu ve kendisi de aynısını yapmak istemiyordu.

Bir çözüm bulacağım ve bulana kadar. Kötü bir şey olmayacakmış gibi davranacağım.

Tanıdığı en alaycı insanın -kendisinin- böyle kör bir umuda inanmaya istekli olması garipti.

"Başka bir şey düşünemiyorum da ne demek?" Mayumi öfkesini göstermek için bağırırken, bir yandan da içinde bulunduğu tavernanın alışılmadık derecede yüksek sesli sohbetine karşı konuşmaya çalışıyordu.

Klaus ve Yoshida'yı ikisi de görevde değilken aynı anda köşeye sıkıştırmak bir mucizeydi. Ancak, her zaman olduğu gibi son derece işe yaramaz davranıyorlardı.

"Üzgünüm Yumi," diye omuz silkerek cevap verdi Yoshida, bal likörü dolu kupasını dudaklarına götürürken. Yanlışlıkla gömleğinin ön kısmına küçük bir miktar döktü ve silmeye başladı. "Kazein dışında şehirde bulunabilecek ya da senin önerdiğin bir şey aklıma gelmiyor."

"Peki ya balmumu?" Klaus araya girdi. "İnsanlar bazen onu yapıştırıcı olarak kullanıyor." Mayumi inleyerek kollarını masaya doğru uzattı ve yüzünü masaya gömdü.

"Bu yeterince güçlü değil. Zamanla solmayacak, ısı altında erimeyecek veya donduğunda çatlamayacak bir şeye ihtiyacım var. Şekillendirilebilir, ancak baskı altında tutabilecek kadar sağlam bir şeye ihtiyacım var."

"İmkânsızı istiyorsunuz," dedi Klaus, aptal alnını aptal kırmızı kaşlarının arasında kırıştırarak. "Bize bunun ne için olduğunu bile söylemedin."

Müzik çalıyordu, gürültüye katkıda bulunacak kadar yüksek olsa da onu bastırmıyordu. Birisi onun sandalyesinin arkasına çarptı, ardından masalarına çarptı ve hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gitti.

Meyhane berbat kokuyordu, alkol ve ter gibi ve tüm bunların üzerine yapışacağını *biliyordu*. Eğer kendi üzerinde kokusunu alabilseydi, Faunus'un nasıl hissedeceğinden endişeleniyordu.

"Yani hayvan tutkalı ve kazein, aklımıza gelen tek şey bu mu?" diye sordu cevap vermek yerine.

Bir Duskwalker'ın kafatasını yapıştırmaya çalıştığını nasıl söyleyecekti? Eğer ona deli demez ve hapisane hücrelerine atmazlarsa, Faunus'u yakalamak için evini kuşatmak üzere bir ordu toplayacaklardı.

Yoshida, "Evet ama bunların her ikisi de zamanla kırılgan hale gelebilir ve ayrıca yapıştırmaya çalıştığınız şeyin gözenekli olup olmamasına da bağlıdır," diye hatırlattı. "Pürüzsüz bir şeyi birbirine yapıştırmaya çalışıyorsanız, bağlanacak bir şey olmadığı için bunların hiçbirinin işe

yaramama ihtimali var. Ayrıca, parçaları birbirine sıkıca kenetlemeniz gerekecek. Aksi takdirde bir anlamı olmaz. Eğer yuvarlaksa, iyi şanslar."

Mayumi olabildiğince alaycı bir şekilde, "Bana bariz olanı açıkladığın için *çok* teşekkür ederim," diye homurdandı.

Benimle erkek erkeğe konuşuluyor! Hayatında bir sürü yapıştırıcıyla çalışmıştı. Birinin ona bunu beş yaşındaymış gibi açıklamasına ihtiyacı yoktu.

Yoshida kupasını dudaklarına götürerek, "Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye homurdandı. "Tanıdığım en nankör insansın."

"Yardımın için hesabı ben ödüyorum, o yüzden kapa çeneni."

"Henry burada olsaydı iyi olurdu," diye söze karışan Klaus, ödemeyi onun yaptığını hatırlatarak kupasının doldurulması için el salladı.

"İhtiyacın olduğunda akıllı olan nerede?" Mayumi masaya yaslanarak acınası bir şekilde ağladı, omuzları gerçekten ağlıyormuş gibi yalandan kabardı.

"Herhangi birinin herhangi bir konuda senden daha iyi olduğunu söylediğini duyacağımı hiç düşünmezdim," diye alay etti Yoshida. "Ve o *kadar da* zeki değil. Dün kendi botuna takılıp düştü."

"O daha çok *ukalanın* teki," diye kıkırdadı Klaus, kendisine hizmet eden barmen kızın kocaman memelerine bakarak.

Bu onun hatası değildi. Gülümsüyordu ve belli ki o yumuşak, yuvarlak, nefis şeyleri onun yüzüne sokmaya çalışıyordu.

"Evet, ikiniz de bir aptalın iki yarısı gibisiniz."

"Burada üç kişiyiz, bu da hepimizi koca bir aptalın üçte biri yapıyor."

Mayumi başını kaldırdı ve işaret parmağıyla Yoshida'nın yüzüne ters ters baktı. "Hayvan yapıştırıcısı fikrini ben buldum."

Evde, kulübesinde biraz olup olmadığını çoktan kontrol etmişti. Rezervleri azalmıştı ve ne kadar eski olduğu konusunda biraz endişeliydi.

"Evet, en azından ben kazein buldum." Yoshida daha sonra başparmağıyla Klaus'u işaret etti. "Çocukken bizimle takılman için seni kandırdığından beri bu adam masaya iyi bir şey getirmede ve ben *hala* bunun onun en iyi fikri olduğunu düşünmüyorum."

Kızın burnu sıkıntıyla kııştı.

Şaka yapıyordu, bunu biliyordu ama yine de çocukça davranıp meme ucunu bükmek istedi, böylece tıpkı çocukken olduğu gibi küçük bir sürtük gibi ciyaklayacaktı.

Klaus, kolunu Mayumi'nin omuzlarına dolayarak onun fiziksel dokunuş karşısında irkilmesine neden olurken, "Ah, böyle yapma," diye dudak büktü. "İşe yaradı. En küçüğümüzdü ve gerçekten çok küçük yerlere girmemize yardımcı oldu. Onun ne zaman-"

"Buraya anılarımı tazelemeye gelmedim!" Mayumi ayağa kalkmak için ellerini masaya vururken bağırdı. "Marketler yakında kapanıyor. Hesabı ben ödeyeceğim, yani bundan sonra içeceğiniz her şey kendi cebinizden çıkacak."

"Bizimle bir içki bile içmedin!" Ödemeyi yapmak için bara doğru yürürken Klaus haykırdı. "Sana geçen seferkini göstermek zorundayım."

Mayumi cevap verme zahmetine girmede. Geçmişte ikisiyle de masanın altında içebileceğine dair birçok kez bahse girmişti - bazen bu bahsi kazanıyor, bazen de artık yürüyemediği için birinin omzunda taşınmak zorunda kalıyordu.

Ama Faunus onu bekliyordu ve buraya ne için geldiyse onu gerçekten alması gerekiyordu.

Tamam. Çayımı alayım. Çayımı alayım, ihtiyacım olan yapıştırıcıları kimin sattığını öğreneyim, sonra da çıkayım. Bu yeterince kolay olmalı.

Öyle değildi. İşlerini bitirdikten yaklaşık beş dakika sonra, bu sefil şehirden ayrılmak üzereyken, uzak durmayı tercih ettiği birçok insandan birinin sesini duydu.

"Mayumi!" diye bağıran bir kadın sesi duydu ve tüyleri diken diken oldu.

İlk tepkisi saklanacak bir yer bulmak oldu. Bir varıl, bir tezgahın arkası, hatta bu aşamada küçük bir çocuğu bile kalkan olarak kullanabilirdi.

Oh, Tanrım. Oh, kahretsin. Aradı ve hiçbir yer bulamadı. *Hay sikeyim!*

"Clara!" Mayumi sahte bir sevinçle bağırarak etrafında döndü ve sıcak bir şekilde gülümsemek için elinden geleni yaptı. Sarı saçlı, dolgun ve kıvrımlı kadın firfırlı eteğini yukarı kaldırmış, hızlı adımlarla yürüyordu.

Mayumi'nin yönü, muhtemelen belli etmeden kaçamayacağından emin olmak için.

Mayumi'nin elleri selamlamak için kısmen havaya kalktı. Aynı zamanda gönülsüz bir omuz silkmeydi, bunun garipliği ensesinde sıcaklığın yükselmesine neden oldu.

Beni görmemiş gibi davranamazdı, değil mi?

Mayumi gözlerindeki sıcaklıkla, "Bakın, eminim açıklamam gereken bazı şeyler vardır," dedi ve Clara'nın kendisine neden kızgın olabileceğini anladı. Ne de olsa kızmaya hakkı vardı. "Bunun için üzgünüm-"

Yankılanan *tokadın* ani beklenmedikliği yüzünden başı yana doğru döndü.

"Sana geçen sefer tek gecelik bir ilişkiyle ilgilenmediğimi söylemiştim," diye ısırıldı Clara, parmak eklemlerinin arkası pembeleşmeye başlarken elini sallayarak. "Ama yine de gecenin bir yarısı ortadan kayboluyorsun... yine mi? Bana yapmayacağına söz verdikten hemen sonra? Sonra da sanki ben pis bir fahişeden başka bir şey değilmişim gibi komodininin üzerine bozuk para bıraktın. Ormandan geçip senin evine gidecek kadar cesur olmadığım için şanslısın!"

Mayumi yanağında hissettiği sıcaklıktan, o tokadın yüzünü bir süre lekeleyeceğini, hatta muhtemelen şişeceğini biliyordu.

Mayumi'nin ifadesindeki tüm sıcaklık ve nezaket, delici, daralmış bakışlarını Clara'ya çevirdiğinde kayboldu. Birkaç saniye önce ateşle dolu olan kadın dudaklarını birbirine kenetledi ve biraz uzaklaştı.

Mayumi her zaman tatlı dilli, şakacı ve sabırlı olmuştu, çünkü bu ona her zaman istediğini veriyordu - yarı iyi bir sevişme. Cinsel geçmişinden gelenler tarafından azarlanmaya ve garip konuşmalar yapmaya alışkındı.

Ama daha önce *hiç* çarpılmamıştı.

Elini hançerinin kabzasına koyan Mayumi, başını kaldırırken omuzlarını geriye doğru yuvarladı.

Dramatik eğlenceye ihtiyaç duyan küçük bir insan kalabalığı gösteriyi izlemek için durmuştu. İnsanların burnunu sokması iğrençti.

Sakinleştirici bir nefes almadan önce dişlerini sıkarak, "Bunu yapmamalıydın, Clara," dedi. "Bu gerçekten en akıllıca seçim miydi, yapabileceğin tek eylem miydi?"

"Bunu hak ettin." Clara sonunda kollarını kavuşturdu ve burnunu ona doğru çevirerek aptallığının dalgasına binmeye karar verdi. "Tutuklanmak istemiyorsan bana hiçbir şey yapamazsın."

Mayumi'nin nefret ettiği şeylerden biri de bir başkasına şiddet uygulamaktı. Kimsenin kendisine ya da bir başkasına el kaldırmasına izin vermezdi. Ölüm ve acı İblisler ve haydutlar için olabilirdi.

Sırf *yapabildiği* için hançerini çıkardı ve inceledi.

"Elbette, sana zarar veremem." Aralarında en az bir metre mesafe olmasına rağmen ucu ona doğrulttu. "Ama üzerindeki o güzel elbiseyi kesemeyeceğimi ve herkesin görmesi için seni çıplak dolaştıramayacağımı söyleyen bir yasa yok."

Mayumi bunun yalan olup olmadığından emin değildi ama kimse onu ormana kadar takip edip böyle bir şey için tutuklamayacaktı. Ayrıca, Clara köylü kesiminden geliyordu. Zengin biri biraz güç ve nüfuz sahibi olabilirdi ama Colt's Outpost'ta hiç kimseydi. Sadece çok güzel bir yüzü vardı.

"Yapamazsın!" Clara ciyakladı, geri adım atarken iki eliyle elbisesinin eteğini tuttu.

"Kendi işime baktığım ve nazik olmaya çalıştığım için tehlikeli olmadığımı düşünüyör gibisiniz. Seni incittiğim için üzgünüm ama bu yine de sana bana vurma hakkını vermez. Evine git, Clara." Mayumi başını kadının evine doğru salladı. "Şimdi, fikrimi değiştirmeden önce."

"Kaltak," diye mırıldandı Clara koşarak uzaklaşmadan önce.

Mayumi onu izledi, çünkü öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. *Bana kaltak diyecek kadar küstah mı?* Serin elinin tersini kızın parlayan yanağına dayadı.

Hâlâ ona bakılıyordu.

"Siz neye bakıyorsunuz öyle?!" diye bağırarak tanıklara döndü. "Onun yerine giysilerinizi kesmemi ister misiniz?"

Kalabalık onu kızdırmak istemediği için dağıldı. Mayumi kavgalara girmesi ve onları kazanmasıyla tanınırdı - birden fazla rakip olsa bile, hatta erkekler bile. Ayrıca vahşi, evcilleştirilemez bir canavar gibi kendisine engel olunursa ısırır ve tırmalar.

Kargaşaya kulak misafiri olan yakınlardaki muhafızlar hiçbir müdahalede bulunmadı. Cinayet ya da ağır saldırı gibi gerçekten suç teşkil etmediği sürece bu kasabada ne olduğu pek umurlarında değildi. Rahatsızlık vermek gibi diğer küçük suçlar, birinin gerçekten yardıma ihtiyacı olsa bile önemsiz görülüyordu.

Tek önemsedikleri insanların zenginlerden çalmaması ve isyan çıkmamasıydı. İsyanlar kan dökülmesi demekti ve kan dökülmesi de İblis ordusu demekti.

Yoksulların iç halkalardakilere karşı ayaklanmamasının nedenlerinden biri de buydu.

Uzaktan gelen bir çan sesi, kasaba sakinlerine kapıların yakında gün boyunca kalıcı olarak kapatılacağını haber veriyordu. Bir İblis'in gece vakti içeri dalmasını istemiyorlardı.

Bu cehennem çukurundan çıkmak istiyorum.

Mayumi Colt's Outpost'tan hışımla çıktı.

Kapılar arkasından kapandığında, bu kez kanamadığından emin olmak için elinin tersini ağzına bastırdı. Kanamamıştı ama yüzü çok acıyordu.

Ona para bıraktım çünkü o uyurken bir şişe içkisini çaldım. Sadece parasını ödediğinden emin olmak istemişti, Clara'yla geçirdiği zaman için değil. Mayumi birçok şey olabilirdi ama hırsız değildi.

Gözleri önündeki çayı taradı ve Faunus'un çayırın ötesindeki ağaçların arasında nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı.

İşte bunu demek istiyorum, diye düşündü Mayumi çayırdan geçmeye başladığında. Sadece iyi bir şey yapmaya çalışıyorum ve insanlar bunu yanlış anlıyor. Evet, ona karşı niyetimi açıkça söylemeliydim ama Tanrı aşkına. Eminim pek çok erkek ona aynı şeyi yapmıştır.

Geçmişte Mayumi'nin başına pek çok kez gelmişti, erkekler o fırsat bulamadan sıvışıp gitmişlerdi.

Her zaman omuz silkmiş, adamın içine boşalmadığından emin olduktan sonra hayatına devam etmişti. Seks onun için bir rahatlama, iyi bir şeyler hissetme isteğinden başka bir şey değildi.

Tüm hayatımı eğitimle geçirdim.

Vücudunu egzersizle yormuş ve kendini güçlü kılmak için çalışmıştı. İblis avcıları ayrıca İblisler tarafından yok edilen kasabalara giderek yeniden inşa edilmelerine yardımcı olur ve bu sırada onları korurlardı.

Ayrıca insan haydutlara karşı savaşmak için de kiralanmışlardır.

Mayumi oklarla vurulmuş, pençelerle yaralanmış ve ısırılmıştı. Neredeyse hayatını kaybediyordu.

birkaç kez.

Ara sıra iyi vakit geçirmeyi istemek çok mu kötü? Kimse mükemmel değildi. Birkaç hata yaptıysa ne olmuş?

Ormana girdiğinde Faunus'un onu beklediğini gördü. Ağaçlar önceki gibi değildi, bu yüzden yaklaştığını takip etmiş olabileceğini düşündü.

Onun sarı gözlerini görünce durakladı.

Bu yüzden senden hoşlanıyorum. Çünkü onlar gibi değilsin. Senden bir beklentim yok, Faunus. Her şeye ben karar veririm.

Onun küstah davranışlarını ve üstünlük kompleksini aldı ve kendi şakacı tarzıyla karşılık verdi. Saklanmak zorunda değildi, rol yapmak zorunda değildi.

Burada geçirdiği kısa süre içinde Mayumi'nin varlığından memnun olmasını sağlamıştı. Kendini onun etrafında şekillendirmişti, tersi değil.

Onu selamlamak için yürümeye devam etti. Yaklaştığında, burnu sanki kokluyormuş gibi aşağı yukarı zıpladı.

Gözleri yeşile döndü ve yaklaşırken ağaçlardan ve kardan yankılanan bir hırıltı yükseldi. Vücudundaki küçük tüyler bir heyecanla diken diken oldu, bu ses onun lanet olası ahlaksız duyularına müzik gibi geldi.

"Berbat kokuyorsun," diye hırladı tam karşısına geldiğinde. *"Üzerinde çok fazla koku var."*

Tiksintiyle burnunu karıştırdı.

Mayumi'nin ruh hali hala oldukça kötüydü ama başka hiçbir şeyin yapamayacağını düşündüğü bir anda bile kahkaha atmasına neden oldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Kasıtlı olarak kötü davranmak üzereyken yaptığı gibi başını arkaya ve yukarı kaldırdı. *"Seni sırtıma almak bile istemiyorum."*

Göz kapakları düştü. "Bu çok kaba. Al, biraz ye." Ellerini onun burnuna sürmeye başladı.

Hapşırıldı ve ondan uzaklaştı. Sonra yüzünü koklamak için öne doğru eğildiğinde gözbebekleri koyu sarıya döndü.

Bu kez ondan gelen hırıltı tehditkârdı. Çömeldi, bir elinin üzerine eğilirken omurgası öne doğru kıvrıldı ve sonra yanağına dokunmak için uzandı.

Mayumi irkildi. Geri adım atmaya çalıştı ama adamın eli öne doğru fırlayıp başının arkasını kavrayarak onu yerinde tuttu.

"Yüzün şişiyor, Mayumi. Kızarmış ve morarmış." Gözbebekleri korkunç bir kırmızıya bürünmüş, yüzüne sadece birkaç santim mesafede parlıyordu. *"Neden?"*

Elinin tersiyle sakladı ve parmaklarındaki serinliğin şişliğe yardımcı olmasına izin verdi. "Önemli bir şey değil Faunus. Bunun için endişelenme."

"Biri sana vurmuş gibi görünüyor." Kadının elini kopardı ve kaçmaya çalıştığı belli olduğunda onu daha yakına çekmek için kullandı. *"Bunu sana kim yaptı?"*

İç çekerek gözleri ormanı buldu, keşke peşini bıraksaydı.

Dili kızın yanağında gezindi. Tam bir sızı başlamıştı ki, aralarında sarı bir büyü parıltısı parlayınca hızla kayboldu. Serindi, büyüünün her zaman bir ürpertisi vardı, ama ağrının dağılmasına neden oldu.

"Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin yok." Kadın bakışlarını kaçırıldı ama adam bu fırsatı değerlendirerek kadının kulağının dibine kadar yaklaştı. Hırlarken sesi alçaktı, *"Sana"*

ve benim olanı koruyacağım, benim olana zarar vereni yok edeceğim ve son nefesini verirken korkuyu bildiğinden emin olacağım." Neredeyse hırıltısının gölgesinde kalan karanlık kıkırdaması... şeytaniydi. ***"Ve yüzünde sadece bir koku var. Benim için takip etmesi kolay olacak."***

Mayumi uzanıp bir eliyle adamın yüzünün üst kısmını kapattı, diğer eliyle de koç boynuzunu yakaladı. Yüzünü ona dönebilmesi için onu geri itti.

"Sadece aptal bir kızdı ve ben bunu hak etmiştim."

"Umurumda değil. Umursamıyorum."

"Faunus," dedi Mayumi sert bir ses tonuyla. *"Hayır diyorum."*

Kollarını onun boynuna dolayabilmek için ellerini yukarı doğru kaydırды. Burada olduğuna, bir Duskwalker'ı birini öldürmekten vazgeçirmeye çalıştığına inanamıyordu.

"Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim. Düşündüğümde daha acımasız bir tokat attı ama şimdi iyiyim. Ayrıca, sen gidip şehirde kargaşa yaratırken beni burada ormanda tek başıma mı bırakmak istiyorsun?"

Eğer kafatası normalden daha kırılansa, ya yanlış bir darbe kırılmasına neden olursa?

Adamın nefes alışının ne kadar ağır olduğunu, titrerken ne kadar öfke dolu olduğunu hissedebiliyordu. Çok küçük ve önemsiz bir şey için intikam almak istiyordu.

Uzun ve güçlü kolları onu sardı, pençelerinin hafif darbesini göbeğinin her iki yanında hissetmeden önce kucaklaması onu yuttu.

"Ben dönmeden önce kendi başının çaresine bakabilirsin. Uzun sürmez."

Tehditkar bir duvarla konuşmak gibi.

"Ben sadece... gerçekten eve gitmek istiyorum. Berbat bir gün geçirdim." Uzun zamandır bu kadar kötü bir gün geçirdiğini sanmıyordu. "Seninle vakit geçirmek güzel olurdu. Satrancı bu kadar iyi öğrendiğine göre sonunda sana shogi oynamayı öğretebilirim."

Mayumi uzun bir süre ona sarıldıktan, hatta kabarık kürkünün sırtını sıvazladıktan sonra Faunus rahatlamaya başladı.

"Kokuyorsun," diye homurdandı sonunda. *"Bundan hoşlanmıyorum."*

Kadından bir kahkaha patladı. "Yakın zamanda ondan kurtulabileceğimi sanmıyorum."

Bir hışımla gövdesini ona doğru salladı. *"Eğer üzerinizdeki diğerlerinin kokusunu giderecekse... o zaman evinize döndüğümüzde banyo yaparız."*

"Gerçekten mi? Banyo yapmayı önerecek kadar kötü mü?"

Buna inanamıyordu! Kızın önerdiği anda kuyruğu neredeyse her zaman bacaklarının arasına kıvrılırdı.

o.

"Her tarafıma sürdün, bu yüzden seninle bir tane içmem gerekiyor. Aksi takdirde bir önemi kalmayacak."

"Gecenin çöktüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Orada seninle olacağım."

Mayumi başını kaldırıp pembe ve mor renklere bürünmüş gökyüzüne baktı, onu sadece kürkünün ve ağaçların arasından görebiliyordu.

Gece dışarıda hiç banyo yapmadım.

Dudaklarını kıvıran gülümseme zayıf ve ciddiye. *Sanırım eğlenceli olurdu.*

Faunus banyo suyunun sakın ve davetkâr görünmesinden nefret ediyordu. Bulutsuz gökyüzünün sanki sonsuz, sınırsız ve ölçülemezmiş gibi siyah görünmesinden nefret ediyordu.

Mayumi'yi dipsiz derinliklerinde yutmasından nefret ediyordu. O kadar küçük, o kadar narindi ki, daha derine inmek için hangi doğal kayaya basacağını dikkatle seçiyordu.

Yıldızlara adım atarken bile yavaşça içeri *süzülen* çıplak güzelliği, onu ne kadar kolay kaybedebileceğinden uzaklaştırmaya yetmiyordu.

Boynu yüzeye ulaştığında, saçları karanlık havuzda siyah bir dalgalanmaya dönüştü. Birçok kez yaptığı gibi suya dalıp onu boğulmaktan kurtarmak zorunda kalacağı korkusuyla kasları şişti.

Bunu önermemeliydim.

En azından gün boyunca bahar küvetinin dibini görebiliyordu.

O kadar derin olmadığını biliyordu. Ortasında durduğunda suyun sadece göğüs kafesinin altını geçtiğini biliyordu. Bu onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Mayumi," diye yalvardı.

Bu, onu diğerlerinin kokusundan tamamen kurtarmaya yetmeyecekti ama bunu kabul edecekti. Eğer sudan çıkıp güvenli bir karaya çıkarsa, kürkünü kirleten şeyi kabul edebilirdi.

Ona dönüp elini uzatırken gülümsemesi küçük ama çok nazikti.

"Hadi Faunus," diye tatlı tatlı mırıldandı. "O su büyüsunü kullandığından beri, sanki senmişsin gibi hissediyorum."

Kadının sözleri başının hafifçe eğilmesine neden oldu. "Benim gibi mi hissediyorsun?"

Böylesine acımasız ve merhametsiz bir unsurla karşılaştırılması mümkün değildi. En azından o can almaktan dolayı *biraz* pişmanlık - biraz.

"Şey," dedi ona bakarken. "Seninle aynı sıcaklıkta ve *yemin ederim* biraz senin gibi kokuyor. Ve bana senin kürkünün rengini hatırlatıyor... Hatta biraz gıdıklıyor."

Bu küveti doldurmak için kanını ilk kez kullanmıyordu, her ne kadar bunu yapmak ona çok pahalıya mal olsa da. Şu anda birkaç parmağından damlayan mor sıvı damlaları altındaki karı lekeliyordu.

Ama bu konuda ilk kez böyle bir açıklama yapıyordu.

Eli hafifçe zıplayarak onu yaklaştırmaya ve tutmaya çağırdı. Gözbebekleri utanç içinde kırmızımsı pembeye dönüşürken, bunu her zamankinden daha tereddütlü olduğu için söylediğini fark etti.

Faunus elini tutmak için aşağı uzandı, böylece onu dışarı çekebilecekti.

Ancak, avuç içleri temas etmeden bir saniye önce yüzü gökyüzüne doğru döndü. "Bu gerçekten çok güzel. Gece dışarıda banyo yapacak kadar aptal değilim ama hep istemişimdir."

Böylesine içten ve özlem dolu sözler, onun çekim gücünü kendisinininkinden çok daha güçlü hale getirdi, kalbi onun huşu içinde kayboldu.

Pençeli ayağı karanlık havuzun içine kaydığında üzerini kaplayan tüm kürk ve dikenler tiksintiyle kabardı. Geri kalanı Mayumi'nin onu daha derine sokarken izlediği yolu takip etti.

Faunus bu kısmı hiç sevmemişti, özellikle de kadın onu usulca en dipteki girintiye ittiği ve su onu göğsüne kadar yuttuğu için. Daha sığ olan diğer tarafa oturmayı tercih etti.

Oturabilmek için ayaklarının topukları altından kayarken pençeleri kayayı kazıyarak kendini sabitledi. Bacakları, nispeten küçük ama derin banyodaki uzun boylarını hesaba katmak için genişti.

Her zaman yaptığı gibi, dibe vurduğunu hissetmesine rağmen hayata tutunmaya çalıştı.

Her zaman yapmadığı bir şekilde kendini onun kucağına bıraktı ve onun üzerinde rahat etti.

Sonra yakındaki şişeyi kaptı, kendine burnunu sızlatan bir bardak sıvı doldurdu ve bir yudum aldı. Bu alkollü karışımı içmek istediğini ona zaten bildirmişti. İkisi de suyun üzerindeki kokuyu hafifleteceğini umuyordu.

Bir tane daha olsa ne olurdu? Yüzlerce insan gibi kokmasına tercih ederdi - ki şu anda da öyle kokuyordu.

Faunus ayaklarını tabana dayadı ve sonunda güvende olduğunu hissedebilmek için kollarını ona doladı.

Tedirginliğine rağmen etraflarını dikkatle dinledi. Orman sessizdi; bir orman faresi bile kaçışmamış ya da bir baykuş ötmemişti.

Su kürküne vuruyordu, sıcaktı ve bu durumdan nefret etmesine rağmen rahatlatıcıydı. Haklıydı, kendi sıcaklığı gibi hissettiriyordu ve altlarındaki fırının onu rahat ettirmek için etraflarını saran ayaza karşı savaşacağından emindi.

Sonunda pençesinin arkasını kızın yumuşak elmacık kemiğine sürtebilmek için içinde hareket etmeye cesaret etti. Gözbebeklerinde kırmızı parladı. Suyun yükselmeye başladığı andan beri sürekli beyazdılar.

Mayumi sevimli bir bakışla parmağını burnunun ucuna bastırdı.

"Yapma," diye uyardı. "Bunu mahvedersen sana çok kızarım. Yüzümü zaten iyileştirdin."

Uzun uzun solumasının ardından bir kızgınlık oflaması geldi.

Neden birinin ona vurmasına ve yaşamasına izin verdiğini anlamıyordu. O insanlarla savaşırken de bunu anlamamıştı.

Onları yakalayıp katletmemesinin tek nedeni, kanla lekelenmiş olmasıydı. O zaman onu yalnız bıraksaydı İblisler tarafından avlanırdı.

O cılız insan köyünün duvarını aşıp gizlice içeri girebileceğini ve dışisine zarar veren kadını bulabileceğini, boğazını pençeleyip açmadan önce kan kokusunu almamak için burnunu kapatabileceğini biliyordu. Sonra da daha güneş batmadan köyü terk ederdi.

Görölmüş olabilir mi? Muhtemelen. Ama Faunus *çok* hızlı ve çevikti. Öfkelenmeden içeri girip çıkmanın bir yolunu bulabileceğinden emindi.

Dürüst olmak gerekirse... umurunda bile olmazdı. Ona yapışmış olan her kokuyu yok etmek istiyordu. Gelecekte ona tekrar dokunabilecek herhangi bir kokuyu - omzunu ovma kadar masum olsa bile.

Yıldızlara bakmak için başını kaldırdığında gözlerinin koyu yeşile döndüğünü ve bunu ondan gizlediğini fark etti.

Kadının şişeye tekrar uzanmadan önce derin derin yutkunduğunu duydu ve gökyüzüne bakarken bunu görmezden geldi. Uzun bir süre öylece baktıktan sonra parıldayan noktalar dikkatini çekti.

"Ötesinde ne olduğunu hep merak etmişimdir," dedi sessizce.

"Neden?" diye sordu tekrar rahatladığında. "Göremediğim ya da dokunamadığım şeyleri merak etmeyi her zaman anlamsız bulmuşumdur. Tek bildiğim gökyüzünün uçsuz bucaksız bir hiçlik olduğu."

Küçük bir rüzgâr dalgası boynundaki kuru kürkü dalgalandı ve yüzünü serinleterek üzerlerine çöken sessizliği aydınlattı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Muhtemelen çenemi kapatıp konuşmana izin vermeliydim." Onu durdurduğu için biraz rahatlamıştı. "Sorun değil."

"Hayır, değil," diye hafifçe ısırdı koç boynuzunu tutup onu kendisine bakmaya zorlarken. Görüşü her zamanki sarı haline döndüğü için şükrediyordu. "Konuş Faunus. Yıldızların ötesinde ne olduğunu neden bilmek istediğini bilmek istiyorum."

Kıkırdarak başını salladı. "Bunun bir önemi yok. İnsanların benim düşüncelerimi barışçıl bulacağını sanmıyorum."

Şimdiye kadar anladığı kadarıyla, nadir olduğu için banyonun tadını çıkarmak istiyordu. Onun sözlerinin moral bozucu olacağından emindi.

"Küvetin gidip oturabileceğim başka bir tarafı var," diye tehdit etti.

İçini bir endişe kapladı ve pençeleri kıza biraz daha battı. Kucağından ayrılırsa sudan fırlayabileceğini düşündü - ve bu onun için her şeyi mahvederdi.

"Konuş."

İç çekerek dişlerini ayırdı ve tekrar yıldızlara bakmak için burnunu yukarı doğru çevirdi.

"Diğer Duskwalker'lar da aynı şekilde hissediyor mu bilmiyorum ama ben... kendimi buraya ait hissetmiyorum. Kendimi hiçbir yere ait hissetmiyorum. Eninde sonunda İblis Katilleri tarafından avlanmadan yüzeyde kalamam ve Peçe'de de kalamam yoksa orada da avlanırım. Eğer bu yerlere gidip huzur içinde yaşayamayacaksam, başka nereye gidebilirim ki?" Başını, genişleyen mesafede görebildiği bulutlu, ışıltılı bir spirale doğru çevirdi. "Nasıl var olduğumu biliyorum ama nedenini bilmiyorum. Yine de dışarıda bir yerlerde benim türümden başkaları da var mı merak ediyorum."

Kadının oturuş şeklinden bardağını iki eliyle tuttuğunu hissedebiliyordu. "Babanızın boşluğun bekçisi olduğunu söylemişsiniz. Oraya gidebiliyor musun?"

"Oradan geri dönebilir miyim bilmiyorum. Orası öbür dünya, bu yüzden hiç baştan çıkarılmadım." Gözleri Ay'a takıldı. Parlak ve dolunaya yakındı, bu yüzden gölgeli kraterlerini inceledi. "Yeni bir dünya arayışına girmememin nedeni aynı şeylerin olmasından endişe etmem. Biz Duskwalker'ların şiddete *ihtiyacı vardır*. Gelişmek için beslenmeliyiz. Ya bizden aynı derecede nefret eden başka bir yer bulursam? Ya da türümün gelişmediği bir yer ve ben hala tek başıma kalırsam, nasıl yapılacağını bilmedikleri için onlarla konuşamazsam?"

"Sen... yalnız mısın Faunus?"

Her ne kadardurdurmaya çalışsa da, gözbebeklerinin maviye kaymasına neden olan şeyin onun

sorusu olduğunu biliyordu.

"*Çok,*" diye homurdandı. Aralarında geçen kısa bir sessizliğin ardından Faunus zorla bir kıkırdama çıkardı. "Gördün mü? Benim

düşünceler pek hoş değil. Belki de başka bir şeyden bahsetmeliyiz."

"Yapma bunu," diye homurdandı sessizce. "Sırf tatsızlar diye kendi düşünce ve duygularını geçersiz kılma. Onlar istenmeyen şeyler değil, Faunus."

Başını ona doğru çevirdi ve tıpkı etrafındaki su gibi parıldayan ışıklarla dolu iki siyah havuz ona doğru ışıldadı. Ay onun gözlerini bulmuş, onları normalden daha da çekici ve büyüleyici hale getirmişti.

"Benim de böyle düşüncelerim var," diye devam etti, gözleri onun kafatasında geziniyordu. "Elbette, senin yaşadığın gibi bir yalnızlık yaşamıyorum. İnsanların yaşadığı neredeyse her yere gidebilir ve kabul görebilirim ama..." Mayumi ensesini ovuştururken mizah içermeyen bir kahkaha attı. "Kendimi her zaman buraya ait hissetmedim. Herkes gibi düşünmüyorum ve başkalarına karşı çabuk şiddet gösterebiliyor ya da soğuk davranabiliyorum. Denedim. Lanet olsun, uyum sağlamaya çalıştım. Ama çok fazla insan beni klostrofobik hissettiriyor ve onlarla çok uzun zaman geçirdiğimde, yanımdaki kişinin sadece nefes almasından rahatsız olmaya başlıyorum. Kalabalık bir caddedeysen etrafımda bir duvar varmış gibi hissediyorum ve orada ne kadar uzun süre kalırsam, boğulacakmışım gibi hissedene kadar duvarın küçüldüğünü hissediyorum. Başkalarının yanında kendimi gerçekten rahat hissettiğim tek zaman, loncayla birlikte İblisleri avlamak için sahaya çıktığım zamandı. Uyum sağladığımı hissettiğim tek zamandı."

Mayumi bardağını göğsüne dayadı ve boştaki eliyle göğsünün üzerindeki kürkü okşamaya başladı. Neredeyse onun bakışlarından kaçıyormuş gibi hareket eden eline baktı.

"İnsanlarla çok fazla zaman geçirdiğimde yapış yapış hissetmeye başlıyorum. Birkaç gün sonra, onların cildi benimkinin yanında yanlış hissediyor ve benimki sürünmeye başlıyor."

"Sana böyle hissettiriyor muyum?" diye sorarken kalbi acıyla sıkışıyordu.

Yüzünü ona çevirirken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hiç de değil. Belki de kürkle kaplı olduğun içindir."

Yanağını adamın göğsüne değdirdi, bu da dokunuşunun altında daha hafif hissetmesini sağladı. Hatta memnun bir gümbürtü yaymaya başladı.

Mayumi eliyle evini işaret etti. "Çok büyük olmadığını biliyorum ama en azından buraya sığıyorsun... tıpkı benim gibi."

"Ama ben buraya sığmıyorum. Evinizin içinde bile doğru düzgün duramıyorum."

"Kendimi çok kötü hissediyorum ama çatıyı kaldırıp daha büyük yapamayız. Burada isteniyorsun, demek istediğim bu."

Gözbebekleri sarı rengiyle parladı. "Biliyorum." Onun kendisiyle dalga geçtiğini fark edince yüzünü buruşturdu.

Faunus, Mayumi'nin onu istediğini biliyordu ve onun kadar uzun süre burada kalan başka birinden nefret edeceğini bilmekten mutluluk duyuyordu.

"Hiç alkol aldın mı?" diye sordu bardağını hafifçe kaldırarak. "Hiç içmedim." Neden içsin ki? Bildiği kadarıyla bu bir insan içkisiydi.

İblislerin hiç içki içip içmediğini hatırlamaya çalıştı ama İblis Köyü'nde bunu sunan bir yerde bulunup bulunmadığını düşünemedi. Olabilirdi ama belki de oraya hiç gitmemişti.

Orada pek hoş karşılanmıyordu. Tüm Duskwalker'lar öyle değildi. Orpheus ve Magnar'dan kendi türlerinin Jabez tarafından İblis Köyü'nden sürüldüğünü öğrendiğinden beri daha da fazla.

"Dene," diye ısrar etti. "Denemeden beğenip beğenmeyeceğini bilemezsin."

Sadece kokusundan bile emin değildi. Ancak kadın haklıydı. Denemeden sevmediğini söyleyemezdi.

"Belki de ikinci bir bardağınız olduğunda bunu denemeliyiz?" diye sordu bardağı incelerken. Böyle bir nesneden içebilecek dudakları ya da ağzı yoktu.

"Sadece dilini sok, Faunus! Umurumda olmayacak kadar çok kez ağzıma aldım."

Lanet olsun. Bunu bahane olarak kullanmayı umuyordu.

Öne doğru eğildi, dilini bardağa daldırmadan önce ihtiyatlı bir tedirginlikle ağzının içini şapırdattı. Dili bardağın sert dibine dokunduğu anda, her parçası diken diken oldu. Tüyleri, dikenleri. Sanki kemikleri etinden fırlayıp kaçmak istiyormuş gibi hissediyordu.

"Blergh!" diye öğürerek dilini uzaklaştırdı.

Yanlışlıkla bir damla yuttuğunda öksürdü ve rahatsız edici sıvıyı ağzından çıkarmaya çalıştı. Dudakları olmadığı için tüküremedi ve onu kurtaran tek şey ağzını doldurmaya başlayan salyası oldu.

Mayumi kıkırdayarak yardım etmeye çalıştı, bir avuç su aldı, böylece başını içine sokmak zorunda kalmadan içebildi.

"İğrenç!" Tüm vücuduyla tiksintiyle ürperdi. "Bunu nasıl içebiliyorsun?!"

"Çünkü içimi ısıtıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Beni rahatlatıyor." Bir yudum aldığı anda kıkırdamaları kesildi. "Önemli olan tadının nasıl olduğu değil, beni ne kadar sarhoş edebileceği."

Faunus bunun boğazını nasıl yaktığından ve midesini nasıl iğrenç bir şekilde bulandırdığından başka bir şey düşünemiyordu. Dilinin ağzının içinde büzüşmeye çalıştığını düşündü!

"Bu iğrenç ve aşağılık bir şey ve onu ormana atmadığım için şanslısın." Bir kez daha ürperdi. "Bana yedirmeye ya da içirmeye çalıştığın hiçbir şeye bir daha asla güvenmeyeceğim."

"Awww, böyle yapma."

Sevimli dudak büküşü bir özür için yeterli değildi.

Bardağını kayalığın kenarına bırakıp bir şişe alırken, "Al, sana bunu telafi edeyim," dedi.

Ellerine damlattığı sıvı sabun güzel kokuyordu ve sol omzunu sabunla köpürtmeye başlamadan önce onları suya daldırdı. Sinirli bir oflama onu terk etti, ama boynunu ovaladığında başını memnuniyetle kaldırmasına engel olamadı.

Dokunduğu her yer tüylerini gevşetiyordu. İlk kolunu ovalayıp masaj yaptıktan sonra diğer koluna geçtiğinde onu tamamen rahatlatmıştı.

Mayumi kucağına oturup sırtını sabunla ovmaya başladığında gözleri kararmış ve burnu gökyüzüne doğru uzanmış bir halde inledi. Mayumi sadece onu temizlerken neden inlediğini anlaması gerekenden biraz daha uzun sürdü, oysa tırnaklarını kaşması muhteşem bir histi.

Çünkü yumuşak bir şey şaftının alt tarafına sürtünmüştü.

Bu neden sürekli benim başıma geliyor?

Su vücudunu sararken Mayumi'nin ellerinin üzerinde olmasıyla ilgili bir şey, şaftının farkında olmadan dikişinden kaymasına neden oldu. Sıcaklığın ve ıslaklığın içine gömülmüştü ve içinde hissettiği zonklama Mayumi'nin yanında olağan bir durumdu.

Gözünü açtığında mor olduğunu gördü.

Ellerine biraz daha sabun sürdükten sonra tırnaklarını göğsünün ve gövdesinin tüyelerine geçirmeye başladı. Suyun altında hızla durulandı.

"Umarım sakıncası yoktur... ama bu gece pek havamda değilim."

"Ruh hali mi?" diye sordu, bunun ne anlama geldiğini bilmeden, başını aşağı çevirirken.

Aşağıya bakarken dudaklarını ne büzmüş ne de büzüştürmüştü ama ortalarda bir yerdeydi.

Aleti tamamen sertleşmiş, aralarında duruyordu. Dokunaçları şaşırtıcı derecede hareketsiz ve durgundu, her zamanki gibi arayıp durmuyorlardı - sanki sıcaktan rahatlamış gibiydiler.

Genelde her fırsatta onu dışarı çıkarmak için elinden geleni yaparken, istemediğini söylemesi garipti.

Faunus kızın başının arkasını kavradı ve güzel yüzünü pençeleriyle çevreleyerek ondan başka tarafa bakmadığından emin oldu.

"İstemiyorsan benimle hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Vücudumun sana verdiği tepkilere engel olamıyorum ama bu hiçbir şeye ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyor."

Diğer elinin avucunu ucuna bastırdı ve en azından bir kısmını uzaklaştırabilmek için aşağı doğru itmeye başladı - dikişinin içine tamamen itmek için çok sert olduğunu biliyordu.

"Sadece bana dokunmandan zevk alıyorum. Sen ona doğru kayana kadar tahrik olduğumun farkında bile değildim."

Mayumi uzandı ve onu durdurmak için iki eliyle bileğini kavradı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Dışarıda olması umurumda değil ve eminim içeri sokmaya çalışmaktan daha rahattır."

"Emin misin?" Gerçekten umursamadı.

Bunun sürekli olmasından dolayı biraz utanıyordu.

"Evet. Sadece yorgun ve bitkinim." Kadının ona verdiği gülümseme tamamen ve tamamen sahteydi. "Hareketli bir gün geçirmeyeli uzun zaman oldu."

"Mayumi... Eğer bu sabahla ilgiliyse-"

"Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Gülümsemesi azaldı, yüz hatları daha fazla sabuna uzanırken sertleşti.

Faunus'un vücudu tepki olarak gerildi. Bu Mayumi'nin değişiminin başlangıcı mıydı? *Ama kasabaya gitmeden önce bana karşı şakacıydı.* Her zamanki gibiydi. Onu kızdırmış, ona patronluk taslamıştı... hatta burnunu normalde olduğundan daha fazla öpmüştü.

Onun hareketlerinden ne anlam çıkaracağından emin değildi, özellikle de burada onu kendisi temizlediği için.

Kadın göğsünü kaplayan kürkü köpürtmeye başladığında elini çekti ve sikinin suda serbestçe yüzmesine izin verdi. Ayrıca kaburga kemiklerini de temizledi ki bu harika bir histi.

Aşağı indiğinde Faunus onu yakaladı ve geniş kollarının arasına aldı. "Geri kalan her yerim yeterince temiz. Sadece rahatla."

Dürüst olmak gerekirse, soğukta durmak istemiyordu çünkü durduğu anda sudan çıkmak isteyeceğini biliyordu. Başının bu kadar aşağıda olması da onu endişelendirmişti. Basit bir boğulma sonucu ölebilirdi, buna izin vereceğinden değil.

Sonra aklından bir düşünce geçti, burnunun dışını derin bir ilgiyle yalamasına neden olan bir düşünce.

Kız konuşmak için koca ağzını açmayı bitiremeden, adam "Seni yıkayabilir miyim?" diye sordu.

Suda kendini normalden biraz daha rahat hissediyordu, belki de sürekli maruz kaldığı için. Cinsel ilişkiye girmek istemese de, yine de ona dokunmak, hatta belki de kendini iyi hissetmesini sağlamak istiyordu.

Onun tarafından yıkanmak zevk vericiydi. Onu da aynı şekilde yatıştırmak istiyordu.

Mayumi bardağını kaptı ve kalanını içti. Sonra sabun şişesini alıp ona uzattı ve Mayumi bunu evet deme şekli olarak algıladı.

Ona bir kolunu vermeye çalıştı ama Faunus tüm pençelerini kınına soktuktan sonra onun iki elini de avuçlarının içine aldı. Uzun ve iri parmaklarını kızın narin, küçük avuçlarına sürterken, başparmakları da avuçlarının arkasına sürtünürken kızın ağzı bir karış açık kaldı.

Onun gücüne rağmen, yanlış bir hareketinin zayıf insan kemiklerini kırabileceğini biliyordu. Kollarını yukarı doğru hareket ettirirken nazikti ve onun kendisine yaptığı gibi masaj yapmaya çalıştı.

Mayumi bazen sanki köküne inmek istiyormuş gibi kürkünü kaşıyordu. Diğer zamanlarda ise

başparmaklarını ve parmaklarını kaslarının derinliklerine sokuyordu. Mayumi'nin hareketlerini takip ediyordu.

hatırladı ve kara kaşları her kıpırdadığında baskısını hafifletti.

Kendine güvenmediği için kalçalarını kapattı ve onu dizlerinin üzerine oturttu, sırtı ona dönük olacak şekilde çevirdi. Sırtını yıkarken ne yaptığını görmek istiyordu.

Faunus'un dokunuşu hafifti, ellerini kalçalarına doladı ve başparmaklarını omurgasını saran kaslara bastırdı. Tıpkı kızın ona birkaç kez yaptığı gibi küçük daireler çizdi.

Kız küçük bir miyavlama çıkarınca durakladı, ta ki kız daha fazlası için ellerine doğru eğilene kadar.

Kürek kemiklerinin hemen altına geldiğinde, "Aslında orası gerçekten sıkı hissettiriyor," diye yorum yaptı.

Sıkı mı? Her yeri yumuşaktı.

Bir insanın vücudunda neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilecek doğru kişi olmadığını fark etti.

Adamın bacaklarının üzerinde geriye doğru kıvrıldı, kendi bacaklarını ayırdı ve ellerini adamın kapalı dizlerine dayadı. Gökyüzüne bakmak için ağaçların tepesine baktı.

Daha yukarı çıkmaya başladığında kalın, ipeksi saçlarını bir omzunun üzerinden fırçaladı. Sadece kendini iyi hissettiğinde çıkardığı yumuşak bir ses daha çıkardı. O her ses çıkardığında sikiinin sarsılmasına engel olamıyordu.

Uzun süredir dokunulmadığı için artık zorlanmaya başlamıştı. Neyse ki su onu nemli tutuyordu. Aksi takdirde, şu anda burada onunla bunu yapıyor olmasının mümkün olacağını sanmıyordu.

Tam omuzlarına ve boynuna ulaşmak üzereyken parmak uçlarıyla sırtını okşadı ve tekrar aşağıdan başladı. Kız onu durdurmayınca çok heyecanlandı.

Ne de olsa onu yıkaması gerekiyordu.

"Hiç denize gittin mi Faunus?" diye sordu nefes nefese bir sesle.

"Neden soruyorsun?" Bunu neden öğrenmek istediğinden emin değildi.

"Çünkü seni tanımayı gerçekten zorlaştırıyorsun. Dünyanın her yerini dolaştığını söylemiştin. Denizi görüp görmediğini bilmek istedim."

"Evet, gördüm. Arazinin neredeyse tamamını dolaştım." "Ama sanırım güney sahillerini görmediniz?"

Başını eğdi. Kızın bunu bilmesine şaşırılmıştı. "Hayır.

Bir Duskwalker için oraya gitmek çok zor."

"İblisler de oraya gerçekten gidemez," dedi ve adam dudaklarının mizahla büküldüğünü duyabildiğine yemin etti. "Biz kuzeyde en güçlü İblis Avcısı loncasına sahibiz ama güneyde daha çok insan var. Karada ve denizde İblislere karşı savaşıyorlar, bu yüzden oraya gitmenin sizin türünüz için de zor olacağını tahmin ediyorum."

"İblislerin güneşten saklanabileceği çok fazla ağaç yok ve burası Peçe'den çok uzakta," diye cevap verdi.

"Bir süreliğine orada görev yapmak istedim. Sanırım ben neredeyse her yerde bulunmuş nadir insanlardan biriyim. Nerede yaşıyordunuz? Mağaranızda yani. İblisler tarafından çalınmadan önce."

"Batı, sanırım. Mağaramdan çok uzak olmayan bir yerde yanan bir köy vardı. Uzun yıllar önceydi... ama çok sayıda İblis yanan duvarlardan faydalanırken ormandan izledim."

Mayumi sertleşti ve omzunun üzerinden baktı. "Leeside Kasabası'ndan mı bahsediyorsun?" Faunus cevap olarak omuz silkti. "Bir insan kasabasının adının ne olduğunu nereden bileyim?"

"Ortasında büyük bir çan var mıydı?"

"Evet. Benim için sinir bozucuydu. Peçe'den bile duyabiliyordum, bu yüzden zil sesi kesilmeyince oraya gittim."

İşaret parmağının ön boğumuyla dudaklarını kapattı. "Leeside yaklaşık yüz yıl önce yandı."

"Ben... o gece çok fazla insanlık kazandım."

Sonunda, kan ve yanan et kokusu zihnini düşüncesiz bir çılgınlığa sürüklemişti. Günlerini İblislerle savaşıyor ve ne yazık ki kendilerini evlerin enkazı altında sıkışmış halde bulan insanlara ulaşmaya çalışarak geçirmişti.

"Neden denize gitmek istedin?" Faunus bu anıları paylaşmaktan rahatsız olmaya başlayarak sordu - özellikle de çoğu kan tutkusu veya öfke gibi bulanık oldukları için.

Bir başkasına nasıl görüneceğini ancak hayal edebilirdi. Yıkılmış, yanan ve İblisler tarafından istila edilen bir kasabanın ortasında, çığlık sesleriyle çevrili, kükreyen akılsız bir canavar ve bir İblis onu indirene kadar çalan o lanet çan.

Sonra ani bir sessizlik oldu; geriye sadece çatırdayan, sönmekte olan ateşin ve koklayıp arayan kana susamış yaratıkların sesi kaldı.

"Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim, tam tersini değil."

Mayumi, sonunda başparmaklarını omuzlarının üst kısımlarına ve boynunun yanlarına sokmaya başladığında küçük bir inilti verdi. Sabunu onu yıkamak için kullandığı kadar, vuruşlarını daha kaygan hale getirmek için de kullandı.

"Paylaşacak pek bir şeyim yok, Mayumi. Hayatımın çoğunu bu dünyada elimden geldiğince dolaşarak geçirdim."

"Ne arıyordunuz?"

"Her şey," diye itiraf etti. "Ve hiçbir şey. Sadece başka ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi kaybolmuş hissettim."

Her zaman arıyordum. Peki onu bulduğumda neden durdum? O gece Mayumi'yi bulduktan sonra gezinmeyi bıraktı ve merak içinde evleri ziyaret etmeye, öğrenmeye ve hatta İblislerle arkadaş olmaya başladı.

O küçük çocuk ona uzanıp bir daha onu terk etmemesini istediği an... Faunus sonunda bir şey aramaktan vazgeçti.

"Peki," diye iç geçirdi. "Babamın ailesi hep bu evde yaşadı, ben de annemin doğduğu yeri görmek istedim."

"Buralı değil miydi?"

Annesinin yakınlardaki kasabalardan birinden olmasını bekliyordu.

"Bence delirmişti. Babamı Hawthorne Kalesi'ne kadar kovaladığına göre öyle olmalı." Faunus'un elleri durup başını eğdiğinde Mayumi dönüp kucağına yan oturarak ona baktı. "Eğer babam inatçıysa, sanırım annem daha inatçıydı. İkisi de benim ondan çok ona benzediğimi söylerlerdi, sadece görünüşümle değil, kişiliğimle de."

Faunus elini kızın kalçasına dolayarak onu kendine doğru çekerken hiçbir şey söylemedi. Sonunda onun vücuduna baktı ve kaşlarını kaldırarak tekrar yüzüne baktı.

"Eee?" diye sordu, gülümsemesi her zamankinden biraz daha muzip bir hal almıştı. "Daha yıkanacak çok şeyim var."

"Devam edersem bana daha fazlasını anlatacak mısın?"

Sadece daha fazlasını beklediği için durmuştu. Kaşları derin bir şekilde çatılırken gülümsemesi düştü.

"Neden?"

"Çünkü senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum," diye homurdandı Faunus.

Onun nasıl ortaya çıktığını bilmek istiyordu, böylece kasvetli varoluşunda onu nasıl bulduğunu öğrenebilecekti. Belki de bu, onu neden bu kadar şaşırtıcı bulduğunun cevabı olabilirdi.

"Hikayede pek bir şey yok. Babam loncada yükselmeye devam ederken

güneye gitmek zorunda kaldı. İblislerin sınır duvarına saldırması ve duvarı aşmasıyla ilgili büyük bir sorun vardı, bu yüzden birçok sektör yeniden inşa edilirken onlara yardım etmeleri için İblis Avcılarını güneye gönderdi."

O konuşurken Faunus sabun şişesini almak için uzandı ama Faunus onu durdurmak için elini tuttu. Bir nedenden ötürü, o bunları konuşurken Faunus'un kendisini yıkamasını istemiyordu.

"Güney diğer yerlerden farklı. Ağaçların çoğunu kestiler ve İblislerin çoğunu engellemek için tüm araziye geçen büyük bir duvar inşa ettiler. Her ihtimale karşı hala duvarlarla çevrili kasabaları var ama bu ilk abluka gibi bir şey. Zaten denizden gelen İblislerle uğraşmak zorundaydılar, bu yüzden her iki taraftan da sürekli tacizi önlemeye çalışıyorlardı. Birçoğu çiftçilik ve balıkçılık yapıyordu."

Her iki elinin de onunkilerden birini kavradığını gördü. Sert avuç içine desenler çizmeye başladı ve parmaklarının seğirmesine neden oldu.

"Ona ilk bakışta uysal bir kadın olduğunu düşünürsünüz, özellikle de ilerleyen yaşlarında... ama o aslında bir askerdi. Sanırım bu yüzden babam ilk başta ona çekildi. Eğer o dengeli bir adamsa, annem bir ayıydı. Kimse bakmıyorken çok daha acımasızdı, bu yüzden sanırım onu etrafa fırlatabilmek hoşuna gitti." "Ben büyürken annemle tartışıklarında annemin onu birkaç kez kık üstü yatırmasından nefret ederdi." derken bir kahkaha attı.

"Onunla bu yüzden mi bağ kurdu?"

"Hayır. Dediğim gibi, onu Hawthorne Keep'e kadar kovalamış. Babam güneydeyken annemle çok zaman geçirdi ama sonunda duvar yeniden inşa edilip geri çağrılınca annemi orada bıraktı. Kalmayı gerçekten düşündüğünü bile sanmıyorum çünkü evi buradaydı - burayı terk etmeyi her zaman reddetti. Ve aile geçmişimdeki herkesin, boş olduğu zamanlarda burayı kendilerine almaya çalışan insanları kovalamak zorunda kaldığını biliyorum." Kızın güzel gözleri sonunda onunkilere dikildi ve yüz ifadesinde gördüğü mizah biraz karanlık, belki de çarpıktı. "O gittikten sonra annem tek başına kuzeye gitti ve lonca kapıları açılana kadar kapılara vurdu. Korkmuyordu. Bir şeyi kafasına koyduğunda her zaman kararlı bir insan olmuştur. Sonunda babamı görmesine izin verdiklerinde, ondan kendisini hamile bıraktığı için sorumluluk almasını talep etti. Tutucu ve tutucu bir adam olan babam, onunla evlenmeyi ve bu evi onun için korumasına izin vermeyi kabul etti. Karşılığında, onun ve benim her zaman paramız olmasını sağladı ve fırsat buldukça ikimize de bakmaya geldi. Beni de en az onun kadar eğitti."

"Evinden ayrılmak zorunda kaldığı için üzgün değil miydi?"

Kendi evini terk etmek zorunda kalmıştı, bu yüzden birinin neden bunu seçtiğini anlamıyordu. Mayumi omuz silkti.

"Size annemin yetim olduğunu söylemiştim. Ailesi o çok küçükken ölmüş ve tüm yetimleri himaye eden insanlar çok fazla yer değiştirmek zorunda kalmış. Pek çok köy, kasaba veya şehir bu kadar çok sayıda toplu, istenmeyen çocuğu barındırmak istemedi çünkü genellikle her şeyden korkuyorlardı - İblislerden, karanlıktan, geleceklerinden. Pek çok yerin dışına itildiler. Geldiği topraklarla hiçbir bağı olmadığını hissediyordu ve hiçbir zaman kök salmamıştı. Maaşıyla bir oda kiraliyordu. Orada kalmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu ve uzakta bile olsa bir baba varken beni tek başına büyütmeyecekti. Adam gidene kadar hamile olduğunu bilmiyordu ama bu onu durdurmayacaktı. Bana eğer yolda ölürse, bunun kaderinde olmadığını söylemişti, ama ben doğduktan sonra o mesafeyi kat edemeyeceğini biliyordu. Ağlardım ve İblisleri üzerimize çekerdim."

Faunus başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve derin derin düşündü. Kararını verdikten sonra başını tekrar aşağı indirdi ve öne doğru eğilerek dilini kızın yanağında gezdirdi.

"Haklıymışlar. O zaman annene daha çok benziyor olmalısın."

"Pardon?!" diye ciyakladı. "Annemle de babamla da tanışmadın, nereden biliyorsun?"

"Sen karnındayken dünyayı tek başına dolaşmakla aptallık etti. Tıpkı senin çoğu zaman aptal olduğun gibi."

Mayumi iyi tarafındaki boynuzu iki eliyle kavradı ve başını çılgınca sallayarak nadiren de olsa kemiklerinin takırdamasına neden oldu.

"Bu gerçekten çok kaba, Faunus!"

"Doğru değil mi?" diye kıkırdadı. "Şu anda, gecenin bir yarısı dışarıdayken bağıırıyorsun. Bu kadar gürültücü olduğun için bir İblis'in yaklaşıp yaklaşmadığını zar zor duyabiliyorum."

Dudakları inançsızlıkla aralandı. Sonra kollarını güzel göğüslerinin üzerinde kavuşturarak garip bir hıçkırık sesi çıkardı ve dudak bükerek başını ondan yana çevirdi.

"Seni üzdüm," dedi mizahını gizlemek için elinden geleni yaparken. Parmak uçlarını kollarının çapraz kısmının altına sokarak göğsünü avuçlayabildi. "Kendini daha iyi hissetmen için seni yıkamaya devam edebilirim."

"Sanırım bundan sonra dışarı çıkmayı tercih ederim." Ses tonundan yalan söylediği anlaşılıyordu.

"Diğerlerinin kokusunu almadığından emin olana kadar bu sudan çıkmayacaksın," diye uyardı, sarı gözbebeklerinde yeşil hemen yükseldi - konuşmaları sırasında arzularının sıcaklığı azalmıştı. "Seni onların kokularından kurtaracağım, seni zorlamak zorunda kalsam bile."

Kollarını gevşetmeden önce göz kapakları düşünceyle eğildi ve kırıştı ve sonunda düştüler. Yine de başı hâlâ başka tarafa dönüktü.

"İşte bu iyi bir küçük avcı," diye mırıldandı sabun şişesine uzanırken.

Sırtını ıslatacak kadar suya batırdıktan sonra boğazından ve saçlarından başladı. Saçlarıyla oynayıp sabunu kafa derisine masaj yaparak yedirdiğinde Mayumi'nin yeniden mutlu olduğunu anladı.

Ondan ses çıkarmak her zaman kolaydı ve ne kadar sessiz olursa olsun hassas işitme duyusu onları yakalıyordu.

Bir koluyla kızın tüm vücudunu kavrayıp onu suyun içinde tutarken, diğer koluyla da esnek etinin üzerinde dans etti.

"Tüm bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedi sonunda göğüslerini yıkarken, orada durdu çünkü seğirme şeklinden hoşlanmıştı. Meme uçları sertti ve onları okşadığında bundan hoşlandığını biliyordu. "Uzaktan öğrenebileceğim çok şey var ve her zaman senin hakkında daha fazla şey bilmek istemişimdir."

"Bana her zaman sorabilirsin," dedi sessizce, gözleri ancak memnuniyetle kapanabilirdi. "Ne sormam gerektiğini her zaman bilemiyorum," dedi dürüstçe. "Dürüst olmak gerekirse, ben de ne istediğimi bilmiyorum."

seninle ne yapıyor ya da neden?"

Gözleri hafifçe aralandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Pek çok yerde bulundum ve pek çok insan gördüm ama içime huzur veren sadece sen oldun." Sabunla kaplı elini kadının karnında gezdirdi, kaba nasırlarının altına daldırıp çıkarırken avucunun içine aldı. "Tek bildiğim, ne zaman başıma... tatsız bir şey gelse, aklıma gelen tek şey, beni rahatlatabilecek tek şey sen oldun."

Faunus bacaklarına gitmek için kasık tümseğini itti, eğer oraya dokunacak olursa, bu gece en fazla bu kadar ileri gideceklerine söz vermişken geri dönmek isteyebileceğini biliyordu.

Gözlerinin tekrar morarmış olması düşüncelerine yardımcı olmamıştı ve yeniden sertleşen sikinin alt tarafının kıcının yan tarafına süründüğünü hissedebiliyordu. Dokunaçlarından biri bile kıcının yanağının kalçasının arkasıyla birleştiği yerdeki o sevimli küçük kıvrımın içine kıvrılmıştı.

Jabez beni o odada tutarken bile, aklımı başımda tutan tek varlık oydu.

Zihni ne zaman dalıp gitse, acıya ya da havasızlığa yenik düşmeden ya da kalbi geçici olarak durmadan hemen önce onun güzel yüzünü görüyordu.

Bilmeden onun kurtuluşu olmuştu.

Onun kaslı kalçasını sıkıca kavradı, asla bırakmak istemiyordu, "Açıklanamaz bir şekilde sana çekiliyorum, Mayumi" dedi.

Mayumi çömelmiş haldeyken, herhangi bir yaprak ya da sopa kalıntısına basmadığından emin olmak için ayağını dikkatli bir şekilde seçti. Hatta üzerinde yürüdüğü karın normalden daha derin olmadığından ve gürültü yaratmayacağından emin olmak için test etti.

Sığ ve sessiz nefes alıyordu, nabızı sakın ve sabitti.

Geyiğin diğer tarafında, ağaçların derinliklerinde, ara sıra iki sarı küre görebiliyordu. Faunus yarattığı yanlış yönde ürkütmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Bu kadar iri ve ağır bir canavar için, adımları istediği zaman neredeyse sessizdi.

O da en az onun kadar temkinli davranıyordu, ancak tamamen farklı bir nedenden ötürü.

Geyik kaçarsa onu kana susamış bir avcı öfkesine sürüklemeye ihtimali vardı. Aslında onun geyiği kovalayıp kendisi için öldürebileceğini umuyordu ama adam bunun çok tehlikeli olacağını söylemişti.

Yemeğini bitirdikten sonra ona dönebilirdi.

Yüzü, kan kokusunu gizlemek için parfümle doyurulmuş bir bezle örtülmüştü. Çenesi de, her ihtimale karşı, İblis Avcısı olduğu dönemden kalma büyü bir iple bağlanmıştı.

Büyü silahlardan oluşan küçük bir cephaneliği vardı.

Tapınaklarından birinde Rahipler ve Rahibeler tarafından kutsanmışlardı. Loncada ya da çoğu kasabada yaşamayı reddederek, kasabada kendi tapınakları olmadığı sürece inzivaya çekilmeyi tercih ettiler. Sınırlı alan nedeniyle, sadece küçük bir azınlık için bir tapınağa sahip olmak başarılamazdı.

Mayumi bu yüzü kapalı, gizemli insanlardan her zaman ürkmüştü. Büyü yapabilen, kimliklerini ve hatta vücutlarını uzun kumaşlar ve pelerinlerle gizleyen tek insanlar olmaları... Onları şüpheli bulmaktan başka bir şey yapamazdı.

İblis avcılarının da yüzlerini kapattığını göz önünde bulundurarak su testisi su yolunda kırılır dediğinin farkındaydı ama bu her şeyden çok karanlıkta saklı kalmak içindi.

Yine de sihirleri için her zaman minnettar olmuştu.

Bir İblis Avcısı olarak çok yardımcı olmuştu ama şu anda onu büyük, kötü, keskin dişli canavarından koruyordu.

Bu onların anlaşmasıydı.

İpi, silah kemerinde taşıdığı kutsanmış obsidyenden yapılmış küçük bir bıçaktan başka hiçbir şey kesemezdi ve bu onu güvende tutardı...yani. Pençeleri hâlâ öldürmek için saldırabilirdi ama kalçasına asılı büyülü bir kırbacı da vardı.

Büyülerin çoğu sadece bağlama ve koruma amaçlıydı. Hiçbiri öldürmüyor ya da ek hasar vermiyor gibiydi.

Açıkkçası bunu kendisi de yapabilirdi ama bu kadar büyük bir yaratığı taşıma fikri kulağa yorucu geliyordu. Tembel olabileceği anlamına geliyorsa, bu riski göze alacak kadar oyundu.

Onun için yükü taşıyabilecek biri vardı, o halde neden onu kullanmasındı?

Mayumi sürünerek avladığı geyiğe yaklaştı. Faunus'tan bir iz aradı ama onu bulamadı. İzliyordu, bekliyordu.

Başka bir şey bulmalıyım, diye düşündü gözlerini hedefine yoğunlaştırırken.

Hayvan yapıştırıcısı işe yaramadı.

Ok ve yayıyla atışını hizaladıktan sonra bir nefes aldı ve tuttu. Gözlerini hedefine diktiğinde dünya kulaklarında sessizleşti.

Yüzündeki yapıştırıcı eridi.

İpi bıraktı.

Ok hedefini buldu ve geyik sıkıntılı bir şekilde meledi ve geriye doğru şaha kalktı. Geyik arka ayakları üzerinde dik dururken Faunus ağaçların arasından fırladı.

Onu kafasından yakalayıp bükerken kaçma şansı yoktu. En az kan dökülmesi, yaratığın kalıcı acı çekmesi ve kıvranması için en az şans. Ona göre temiz bir ölüm.

Ama şimdi beklemek zorundaydı, görünmediğinden emin olmak için yeterince eğildi. Gözleri kıpkırmızıydı ve dört ayak üzerinde duruyordu.

Kamburunun üzerine oturup kafatasını kavramadan önce tüm vücudunun titrediği kolayca görülebiliyordu. Sanki kendi düşüncelerini zihninden silkelemeye çalışıyormuş gibi ellerinin arasında bir o yana bir bu yana salladı.

Sonunda sarktı ve etrafına bakmak için ellerini indirdi.

"Artık güvenli," dedi, kadının yakında olacağını bildiği için sesini yükseltmeden.

"Emin misin?" diye sordu... sırf emin olmak için.

İki ayağı üzerinde durabilmek için şeklini değiştirmeye başladı, tüylü poposu herkes için çıplaktı. Hâlâ ona pantolonunu vermeyi reddediyor, onu tüm ihtişamıyla görmekten zevk alıyordu.

Geyiği kucağına almak için eğildiğinde kuyruğu kızgınlıkla kıvrıldı. "Güvenli olduğunu düşünmeseydim seni çağırmazdım," dedi dönmeden önce.

onun sesini duyduğu yöne. "Lütfen acele edelim. Çenelerim bu şekilde kapalı dururken rahatsız oluyorum. Ayrıca düzgün koku alamıyorum, bu yüzden sadece tehlike yaklaştığında duyabiliyorum."

Mayumi zıplayarak ayağa kalktı ve dizlerindeki karın tozunu aldı. "Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim."

Burnundan bir huff homurdandı. "Yine de riskliydi. Ben geride kalıp diğer tehlikelere karşı etrafı kolaçan ederken sen bunu kendi başına yapabilecekken neden benden bu kadar çok yardım istedin anlamıyorum."

Omuz silkerken omuzları zıpladı.

"Loncadan beri başka biriyle avlanmamıştım ve arazide ne kadar uyumlu olduğumuzu görmek istedim. Ayrıca eğlenceli olacağını da düşündüm."

Sanki onun sözleri üzerine düşünüyormuş gibi burnunu kaldırdı. "Uyumlu muyuz o zaman?"

"Kesinlikle. Genellikle birden fazla atış gerektirirler. Geri dönmesini sağlayacak noktadan

vurabildim ve bu da senin işini bitirebileceğin anlamına geliyordu." Uzandı ve adamın pazısını okşadı. "Bu

onu zayıflatmak birkaç saatimi alırdı ve sonra onu eve canlı getirmem gerekirdi. Bu şekilde, akşam karanlığı çökmeden hemen önce avlayabildim ve yaban domuzuna yaptığım gibi kanını akıtmadan İblisleri çekebilecek kadar büyük."

"Kulağa karmaşık geliyor," diye homurdandı.

"Öyle. İblisleri yemlemek mükemmelleştirmemiz gereken bir sanat." Yürürlerken kollarını başının arkasında kavuşturdu. "İki köye çok yakın yaşıyorum, bu da ya yeni bir av ya da büyük bir av bulmam gerektiği anlamına geliyor."

"Sizi durdurmayacağımı daha önce belirtmiş olmama rağmen, bunu neden yaptığınızı hala anlamış değilim."

"Bu, bölgede o köylerin yakınına çirkin kafasını sokacak bir İblis'in daha eksilmesi anlamına geliyor. Tek umursadığım şey bu, taburcu olsam bile görevimi yapmak. Hâlâ iki bacağım, iki kolum ve bir kalp atışım var ve ölene kadar hepsini onları öldürmek için kullanacağım."

Faunus onun son sözüyle bir hırıltı çıkardı ama sırf bu konuda üzülmelerini engellemek için ölümün her an onun için gelebileceği gerçeğini saklamayı reddetti. İstese de istemese de, burada olsa da olmasa da bir gün öleceğini ne kadar çok kabullenirse, bu durum onun için o kadar iyi olacaktı.

Hayalet yeteneklerine sahip olmak çok faydalı olurdu.

Bunu ona daha fazla açıklamıştı ve Mayumi soyut olma fikrine kesinlikle yüzde yüz katılıyordu.

Gizlice yaklaşıp öldürebileceğim tüm İblisleri hayal edin.

Faunus onu nihai İblis Avcısı'na dönüştürecekti.

Gözleri yana kayarak ona baktı, onun için hızını yavaşlattığını biliyordu. *Onunla geçireceğim zaman da kulağa çok hoş geliyor.*

Kaderinde sonsuzluktan daha erken ölmek varsa ne olmuş yani? Bu şekilde yaşadığına göre, zaten sadece birkaç güzel yılı kalmıştı.

Kalbi rahatsız edici bir şekilde çarparken kolları başının arkasında kavuşturulduğu yerden düştü. Kaşları gergin bir şekilde çatılırken dudakları büzüldü.

Yapıştırıcının işe yarayıp yaramadığına onu ikna edebileceğimi düşündüm ama vücut ısısı yapıştırıcıyı yüzünden eritti.

Kazein elde edemediği için hayvan tutkalı kullanmıştı. Colt's Outpost'ta bulduğu diğer her şey onun sürekli açık olan yarasını acıtabilirdi. Bu onun tek şansydı ve başarısız oldu.

Boynuzlarını bağlayamam çünkü çatlağı tekrar birleştirmenin dayanılmaz olduğunu söyledi.

Onu daha uzun süre hayatta tutmaya yardımcı olacaksa, yüzündeki deriye ya da hatta üzerindeki tutkalın iğrenç sarısına bakmayı umursamadı. Tek istediği onun ruhunu alacak kadar kendine güvenmesini sağlamaktı.

Emin olmak için yapıştırıcıyı geçen hafta iki kez denedim. Başarısız bir deneme yüzünden pes edecek değildi. *Başka ne yapabilirim?*

Fantom olmak sadece bir bonustu, ama bu koca adamla bağ kurmak aklının inatla tutunduğu şeydi. Annesi gibi o da aptalca bir kararlılık içindeydi.

İster aşk deyin ister karasevda, ama Faunus'un tüm varoluşta birlikte mutlu olduğunu hayal edebileceği tek kişi olduğunu biliyordu.

Kolay olmayacaktı. Zaten zorlukları vardı ama ilk kez pencereden özgürlüğe atlamak yerine bu zorluklara göğüs germek istiyordu.

Bu neden yeterli olmasın?

Bir süre yürüdükten sonra sonunda, "Yüzünde o ifade var," dedi. Kadın gönülsüzce homurdandı. "Hani şu bir şeylerin peşinde olduğum?"

"Yüzünün kalıcı olarak böyle olduğuna inanıyorum," diye kıkırdadı ve kadının şaşkınlıktan çenesinin düşmesine neden oldu. Bu Duskwalker'ın cüreti! "Hayır. Diğer. Seni rahatsız eden bir şey olan."

Bu, çenesinin anında kapanmasına neden oldu. Arka azı dişlerini sıktığında köşedeki kas düğümü tıkırdadı.

"Sen de sessizsin," dedi kayıtsızca. "Nadiren sessizsin. Genellikle beni rahatsız ve taciz ediyorsun. Böyle yapmadığın zamanlar beni endişelendiriyor."

Mayumi sahte bir oflama ve gerçek bir göz devirmeyle hızını artırdı. Bu hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü Mayumi kalın ve yoğun karda ilerlemeye çalışırken o da ona ayak uyduruyordu.

"Genelde oldukça sessiz bir insanımdır. Bu sadece ruh halime ve kiminle olduğuma bağlı" dedi.

Ahh, yanlış yönlendirme... en berbat haliyle. İçindeki yaltaklanmanın yanağını seğirtmemesi için bastırılması gerekiyordu.

"Sadece zihnimi bu gece için hazırlıyorum," diye ekledi. "Sizi av olarak görme eğiliminde olan yaratıkları avlarken doğru zihin yapısında olmalısınız."

Yalan kısmen doğru olduğu için acı-tatlı bir durumdu.

Faunus'a duygularından, ne kadar derin olduklarından ya da ona ruhunu vermeyi ne kadar istediğinden bahsetmek istemiyordu.

Ben şair değilim. Kelimeleriyle nasıl yumuşak ve nazik olacağını, onları neredeyse müzikal bir şekilde nasıl formüle edeceğini bilmiyordu.

Adam uyurken çenesini ayırıp ruhunu boğazına sokmayı ve böylece onu durduramamayı aklından geçiriyordu. İşte. Bir çözüm. O zaman sonsuza dek ya da ne kadar zamanları kaldıysa o kadar süre birlikte tartışabilirlerdi.

Şu anda, konuyla ilgili herhangi bir diyalogun kendi yoluna gitmediğini görüyordu ve kaybedilen bir savaşta mücadele edecek türden bir insan değildi. Galip geleceğini bildiği bir strateji bulana kadar savaşı ertelemeyi tercih etti.

Faunus daha fazla burnunu sokamadan uzakta bacasının tepesini gördü ve neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

"Hadi, çabuk olun," dedi, onları yavaşlatanın kendisi olduğunu biliyordu. "Gölgeler neredeyse İblislerin yaklaşmaya başlayabileceği kadar uzadı."

Birkaç dakika koştuktan sonra ön bahçenin temizlenmiş ortasına vardılar. Ona arka ayaklarını uzun bir iple birbirine bağlamasını söyledi, sonra da... hayvanı kaldırdı, böylece onu asla ulaşamayacağı bir yükseklikte bağlayabilecekti.

Mayumi yer kancasına giden ipi kontrol ederek mükemmel bir şekilde sabitlendiğinden emin oldu. Ardından içeri koştu ve silahlarını hemen portmantonun üzerine bırakıp Faunus'un da arkasından gelmesiyle birlikte portmantonun yanındaki duvara dayandı.

Ana odanın yarısına kadar yürümüş, çoktan kıyafetlerini çıkarmıştı. Onları dağınık bir top halinde nadiren kullandığı tek kişilik kanepenin üzerine bıraktı ve depo odasına doğru yürüdü.

"Tamam. Önce burnunu tıkayacaksın ve sonra İblisleri çekmek için geyiği kesip açacaksın. Ben çatıda her zamanki yerimde olacağım, sen de ağaçlarda ya da yerde olacaksın, hangisini tercih edersen," dedi ve bir ayağı İblis Avcısı pantolonunun içindeyken diğerini içeri sokmaya çalışarak ana alana geri atladı. Neredeyse yüz üstü düşüyordu ve kendini sabitlemek zorunda kaldı. "Arkamı kollayacağım ve sana zarar gelmemesini sağlayacağım."

Kollarını göğsünde kavuşturup kapının çerçevesine yaslanarak, "Sanki bu işi yanlış yoldan

yapıyoruz," diye homurdandı. "Senin onları avlayan kişi olman ve benim de onları korumam gerekmiyor mu?

Sen?"

Gözleri sarıydı ama ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koyduğunda mor renkte parladıklarına yemin edebilirdi. Muhtemelen o anda pantolonundan başka bir şey giymediği ve göğüsleri onun görebileceği şekilde açıkta olduğu içindi.

"Av köpeğinin ne olduğunu biliyor musun?"

Burnunu yaladığında inledi ve hızla daracık, uzun kollu üniforma gömleğini giydi. Yukarı çıkıp sırtını hava koşullarına maruz bırakmayacağından emin olmak için siyah deri pantolonunun içine soktu.

"İnsanlarla birlikte olan köpekler gördüm, evet. Onlar sadece arkadaş değiller mi?"

Depo odasına geri dönerek, diğerinin üzerinde duran kişisel sandığından özel botlarını aldı. Kişisel eşyaları sık sık kullanıldığından havaya biraz toz savrulmasına neden oluyorlardı.

Yine de bu odada her zaman hapşırma isteği duyuyordu.

"Öyleler ama aynı zamanda diğer hayvanları avlamak ve onları öldürmek ya da tuzağa düşürmek için özel olarak eğitilmişler. Verilen komuta göre değişir." Mayumi bir kez daha tek ayağını yere vurarak zıplaya zıplaya odaya geri dönüyordu. "Bu avlanmanın farklı bir yolu. Tazı tehlikeye doğru koşarken insan onu korur."

Faunus acımasız bir hırıltı çıkardı. "Ben köpek değilim, Mayumi."

İkinci ayağını da özel botlarına geçirirken, "Ben sana asla öyle olduğunu söylemedim!" diye bağırdı. "Ama pençelerin, dişlerin var ve süper hızlısın. Ayrıca gerçekten çok güçlüsün ve tüm potansiyelini kullanmak istemekten kendimi alamıyorum."

Konuşmalarının botlarını karıştırmasına ve yanlış ayağına giymesine neden olduğunu fark ettiğinde inledi ve botlarını çıkarmak için oturdu. Kolay bir hataydı... acele ederken.

Tek koluyla omuz silkti.

"Kelimenin tam anlamıyla en yırtıcı hayvan olduğunuzu biliyor muydunuz? Duskwalker'lar, İblisler, ayılar, kurt sürüleri ve sonra dağ aslanları. İnsanlar kılıçlarımız ve oklarımızla bile bu skalada ancak yer alabiliyor." Botlarını ayağına geçirdikten sonra ayağa kalktı ve at kuyruğunu deri üniforma gömleğinin arkasına sokmaya başladı, böylece kapüşonunu başına geçirebilecekti. Ağız örtüsünü yüzüne geçirdikten sonra ona döndü. "Bak, burada bir Duskwalker var ve ben senin oldukça harika olduğunu düşünüyorum."

Adamın gözbebekleri utanç içinde kırmızımsı bir pembeye dönüştüğünde Mayumi yüzünü örten örtünün altından gülümsedi.

"Neden seni avcılıkta kendimin bir uzantısı olarak kullanamıyorum Faunus? Yemi birlikte bulduk, geri getirdik ve şimdi *ikimiz* de İblisleri buraya çekip onları öldüreceğiz. Sen, takımımızın daha iyi olan yarısı olarak onları indireceksin, ben ise yavaş ve zayıf olan yarısı olarak oklarımla çatıda olacağım. Onları öldürmek için elime geçen her fırsatı değerlendireceğim ve senin arkadan vurulmadığından emin olacağım."

Gözlerinin rengi kırmızımsı pembe tonlarında koyulaştı. Hatta başını başka yöne çevirerek hafifçe kıpırdandı, sonra ona geri dönmeden önce yukarı baktı.

Kaşları çatıldı. *Ona daha önce de iltifat etmiştim. Neden şimdi bu kadar utangaç davranıyor?*

Bir kerede çok mu fazla olduğunu ya da vücudundan ziyade güçlü yönlerine iltifat ettiği için mi böyle olduğunu merak etti.

Her şeye rağmen Mayumi içten içe omuz silkti ve öne çıktı. Ellerini yukarı kaldırdı ve çenesini kapatan büyümlü ipi çözmeden önce burnunu örten bezi çıkardı - kesmek zorunda kalmadığı için şükretti.

Dişlerini birbirinden ayırdı, alt çenesini sağa sola hareket ettirerek ovuşturdu ve ardından

onları kapat.

Mayumi daha sonra uzanıp başını aşağıya çekti, burnunun üst ve alt kısmını kavradı ve yüzünü yandan örterek öptü.

"Sana güveniyorum ve loncadan olmayan, bu şekilde birlikte avlanmak istediğim ilk kişi sensin." Alnını adamın kemikli çenesine yasladı. "Bu benim kim olduğumun büyük bir parçası. Bunu sadece yapabilmek değil, aynı zamanda seninle birlikte yapabilmek beni çok rahatlatıyor. Beni aciz biriymişim gibi korumanı istemiyorum Faunus. Seni güçlü ve kurnaz biriymişim gibi korumak istiyorum."

"Ben de sana güveniyorum," dedi çenesini ona sürterken. "Ama öfkelenirsem, aklım normalde olduğu gibi olmayacak. Seninle onlar arasındaki farkı, dost ya da düşmanı göremeyeceğim. Her şey av olacak ve sen çok daha baştan çıkarıcı kokacaksın. Sana düşman olacağımdan endişeleniyorum."

"Yapmayacaksın," dedi hiç şüphesiz. "Ve yapsan bile, seni bağlayıp dışarıda bekleyeceğim." "Belki İblisler gittiğinde bununla eğlenebiliriz" demeden hemen önce bir kıkırdama onu terk etmeye başladı.

Onun kıkırdamasına karşılık verdi. "Zihnini hazırlaman gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Bunun için çok teşekkür ederim, Faunus. Hazır olduğumda çatıdan size el sallayacağım."

Mayumi palto askısına koştu ve kemerini çıkardı, sadağı da onu takip etti. Onları taktıktan sonra yayını kaptı ve vücuduna astı.

Faunus'un dışarı çıktığını evin içine yayılan soğuktan anladı. Sonra bir gün önce pişirdiği tuğla sertliğindeki ekmek parçasını aldı.

Kadın kahverengi pelerini onu örterken tavan kapağından çatıya tırmanırken kazığın yanında duruyordu. Kafatası, pozisyonunu alana kadar sürünürken onun hareketlerini takip etti.

Kadın ona el salladığında, adam karları eşeleyerek çamurlu bir toprak parçası buldu ve onu burun deliğine sokmaya başladı. Hâlâ kendini hazırlarken sadağından bir ok çıkardı ve tam geyik leşine doğru yürüyüp pençelerini saplayıp kalçalarından göğsüne kadar yırtarak açtığı sırada oku yerleştirdi.

İç organları yere döküldü.

Uzaktan köpük dolu, gargara yapan bir kükreme gibi garip bir ses duyduğunda yüzüne kocaman bir sırtıma yayıldı. Tanıdıktı... ve yakındı. Mayumi ve Faunus'un geyiğe saldırdığı yerin etrafını kokluyor olabilirdi.

Geyiği vurmuş ve arkasında az miktarda kan bırakmıştı.

İblis açıklığa girdiği anda, Faunus görünmemek için geri çekildiği yerden ona doğru atladı. İblisin hiç şansı yoktu. Elleri geçirdiği anda pençeleriyle onu paramparça etti.

Neyse ki onu yemeye başlamamıştı ama öldükten sonra onu neden orada bıraktığını anlamıyordu. Ya da nefes almayı kestikten sonra neden daha da parçaladığını. Dürüst olmak gerekirse... bu biraz hastalıklı ve groteskti.

Kafatasını çatıya doğru çevirdi, gözbebekleri çoktan tehlikeli bir kırmızı renge bürünmüştü.

"Kendini hazırlasan iyi edersin." Sesi neredeyse kendi içinde bir hırıltı gibiydi. "İblisleri öldürmek mi istiyorsun?" Yerde yatanı işaret etti. "Bu bir yem. Bu daha fazlasını getirecek. Her şeyi yemeden önce gidebildiğim kadar uzun gitmeye çalışacağım."

Ona bakarken yüz hatlarında beliren ifade büyük olasılıkla kötü niyetli olduğu kadar gururluydu da.

İblisler yamyamdı. Kendi türlerini yiyorlardı ve o bunu hiç düşünmediğine inanamıyordu.

Yemini asıp birini öldürdükten sonra havadaki kokuları daha güçlü hale getirmek için birini parçalara ayırmakla ilgili.

Faunus bir kez daha saklanmak için geri çekildi, maskesinin arkasına gizlenmiş sırtışını göremedi.
İyi avlar.

Çok geçmeden başka bir İblis'in yaklaştığını duydu. İpini geri çekti ve geldiğini bildiği yöne doğru nişan aldı.

Çok uzaktaydı ve uzun süre beklemesi gerekmişti. Ağaçların arasından çıktığı anda Mayumi okunu fırlattı - gerçekten hedefini vurup vurmadığını umursamadan çünkü yön değiştirip onu hedef alırsa Faunus onu koruyacaktı. Ok tam İblis'in gözlerinin ortasına isabet etti ve yere doğru kayarak Faunus'un ellerinin arasında durdu, çünkü Faunus ona doğru koşuyordu.

Temiz bir öldürmeydi ve Faunus ona döndüğünde onun bakışlarıyla karşılaştı. Şimdi dört ayak üzerindeydi, bir noktada daha hızlı olmak için daha canavar formuna geçmişti.

Genelde vücudunun aşağısına doğru uzanan sivri uçları şu anda omurgasından, ön kollarından ve baldırlarından yukarı doğru dikiliyordu. Tehditkâr, vahşi, vahşice ve kızın dudağını ısırmasına neden olacak kadar seksi görünüyordu.

Onu bu haldeyken becermem lazım.

Bu gece işler yolunda giderse ve çoğunlukla onun canavar, yırtıcı halini izleyebilirse, bütün gece bunu hayal edeceğini biliyordu.

Görünüşe göre bu gece sahada birden fazla Demonslayer kuralını çiğneyeceğim.

Yayına bir ok daha yerleştirirken bunları anlatırken neredeyse gülecekti.

Birinci kural: Son nefesine kadar korkma. Uyulması kolay bir kural. Hayatında hiç korkup korkmadığını hatırlayamıyordu.

Kural iki: Ölmeye hazır olun. Bir başka kolay kural. O her zaman mümkün olan en kötü sonuca hazırdı.

Faunus yanındayken, bu gece ölümün onun için geleceğinden şüpheliydi.

Kural üç: Asla dikkatin dağılmasın. Bu kuralı çoktan çiğnemişti, onun yerine Faunus'u dört ayak üzerinde, altında onunla birlikte hayal ediyordu. Onu yere yatırmış, çığlıklar atarken ona hükmediyordu.

Sadece bu düşünce bile kalbini kekelemeye yetmişti.

Dördüncü kural: Kokunuzu minimal düzeyde tutun.

Gecenin geç saatleriydi, azalan ay yükseliyordu ve Mayumi kalçalarının arasında öyle derin bir su birikintisi olduğunu düşündü ki iç çamaşırını ıslatıyordu.

İblislerin onun uyarılmışlığını fark edip edemeyeceğini merak ediyordu ama fark edip edemeyeceklerini de pek umursamıyordu. Gece devam ettikçe daha fazla kural saydı.

Dokuzuncu Kural: Gözlerinizi asla hedefinizden ayırmayın.

Bir ok daha yerleştirdi ve Faunus bir diğeriyle yüzleşirken arkasından sinsice yaklaşan bir İblis'in sırtına fırlattı.

Topladıkları kanlı cesetlerin sayısı nedeniyle daha önce hiç görmediği kadar çok sayıda İblis'i kendilerine çekmeyi başarmışlardı. Faunus sonunda aklını yitirmesine neden olan güçler yüzünden aklını yitirmişti ama ona düşman olma fırsatını hiç bulamamıştı.

Etrafındaki her şeyi yemeye başladığında, başka bir İblis gelip yemeğini çalacak ve sonra da ölecekti.

On ikinci kural: Eğer arkadaşınız yaralıysa, ona yardım etmeye çalışmayın. Güneş doğana kadar onları güvenli bir mesafeden koruyun.

Bu karanlık ve önsezili bir kuraldı. Eğer birisi kanaması olan bir arkadaşına yardım etmeye

alışırsa, yarasını sarmaya çalışırken kendisinin de ölme ihtimali vardı - bu yara devam edecekti

Şeytanları çekmek için.

Onları uzaktan korumak ve güneş doğana kadar dayanmalarını ummak daha iyiydi.

Mayumi istemediği zamanlarda bile bu kurala *hep* uymuştu. Bir ekip lideri olarak bu yüzden pek çok kişi tarafından nefret edilmişti ve kararının sonucu olan insan ölümlerinin sayısını sayamıyordu. Bunu yaparak çok daha fazlasını da kurtarmıştı.

Ama Faunus ciddi bir tehlike içindeyse bu kuralı bozardı. Kafatası daha fazla çatlamadığı sürece, gerekirse kılıcını başının üzerine kaldırarak bu çatıdan atlayabilirdi - bu onu Faunus'un öfkeli bakışlarına maruz bıraksa bile.

Gözünü kırpmadan yapardı.

Kural on yedi: Bir Duskwalker görürseniz, onunla savaşıp ölmeyi ya da kaçıp ölmeyi seçebilirsiniz - kaçış yoktur.

İşte buradaydı, bir tanesinin yanında dövüşürken bir yandan da ölene kadar parçalanmadan kendini onun aletinin üstüne nasıl çıkarabileceğini merak ediyordu. Nefesleri kesilmişti, yanakları uyarılmanın etkisiyle sıcacıktı.

Kemikli kafasından pençeli ayak parmaklarına kadar her yeri kan içinde olan adam gökyüzüne doğru meme uçlarını sızlatan, amcığını hoplatan bir canavar kükremesi çıkardığında kendini yelpazelemeyi bile düşündü. İçine girerken ve onu mutluluk dolu unutuşun dalgalarında boğulmaya zorlarken de böyle kükremesini istiyordu.

Kural 18.

Başını Faunus'un omzundaki yastığa yaslayan Mayumi gözlerini yavaşça araladı.

Odaya süzülen güneş ışığında etraflarındaki toz zerrecikleri dans ederken, onu karşılayan ilk şey, onun için sırt üstü yatarken yavaşça yükselip alçalan kemik kaplı, tüylü göğsüydü. Üzerinde yattığı bacağı düz dururken, diğeri bükülmüş ve gövdesinin üzerine atılmıştı. Aynı durum kolları için de geçerliydi.

Kadının tüm vücudu adama yaslanmıştı, ancak üzerinde bir tişört olduğu için vücutlarının neredeyse tamamı adama değmiyordu.

Adamın eli kızın kışını kavradığı ve orta parmağı tehlikeli bir şekilde kızın bacaklarının arasına girmeye yakın olduğu için pençeleri kızın kalçalarına hafifçe battı.

Bakışlarını şöminenin yanındaki pencerelerden birine düşürmeden önce kendini daha da uyandırmak için uykulu yüzünü ona sürttü.

Kesinlikle öğleyi geçti, diye düşündü, gökyüzünün ne kadar parlak olduğunu fark ederek. Tepesinden bir kuş uçu ve tam olarak fark etmediği bir cıvıltı verdi.

Bunun yerine, gözlerinin göğsüne düşmesine izin verdi, böylece parmak uçlarının kürküne dalmasını takip edebildi. *Güneş doğduktan sonra bile uyanıktık.*

Mayumi, Faunus'un kafatasından pençelerine kadar İblis kanına bulanmış temiz evine girmesine izin vermeden önce cehennem donmuş olurdu. Banyo yapması emredilmişti ve o da homurdanarak bu talebi kabul etmişti.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Yine de ona masaj yaptığımda şikayet etmedi.

Aslında, kolları ve göğsünün üst kısmı zeminin kenarında uzanırken kısmen suyun içindeyken uykuya dalmayı başarmıştı. Adamın bütün bu süre boyunca mırıldandığından emindi.

Gece boyunca İblislerle savaştıktan sonra onu şımartırken, sonunda sırtına uzanarak uyuyakalan Mayumi olmuştu.

İçeri taşındığını hiç hatırlamıyordu. Belki de yarı uykulu bir halde o mesafeyi yürümüşü. Ne olursa olsun, istediği şeyi yapmayı başaramamıştı.

Parmaklarını uzun kürkünün arasında gezdirmeye devam ederken yanakları şişti ve dudaklarını büzdü. *Tüm sıkı çalışması için onu takdir etmek istedim.*

Daha doğrusu, gece boyunca sergilediği muhteşem gösteri için onu takdir etmek istiyordu.

Ara sıra yardım etse de, bu onun için daha çok bir gösteriye dönüşmüştü.

Ay hareketlerini zar zor aydınlatırken, ağaçların gölgeleri arasında o kadar hızlıydı ki, onu izlemeyi bir an bile bıraksa, onu kaybedecekti. Belki de güçlü İblisler olmadığı içindi ama açıklığa gelen her şeyi yok ederken sergilediği acımasızlık hayranlık uyandırıcıydı.

Elbette birkaç yara almıştı. Hatta parmak uçlarını göğsünde iz bırakan bir yaranın yanında gezdirdi ama bu onu hiç yavaşlatmamıştı.

Onu uyandırmalı mıyım? Elini aşağıya doğru kaydırды ve sonunda dikiş yerinin olduğu çukuru buldu. Hafif dokunuşunun altında seğirdiğinde yüz hatlarını küçük bir gülümseme doldurdu.

Onu sikiyle uyandırabileceğimi söylemişti. Dudaklarının kenarını yaladı.

Mayumi, yukarıya doğru ilerlerken adamın dikiş alçalıp sıkılaştığında kararını verdi. Alnının yan tarafı adamın göğsünün alt çukur kaburga kemiğinin üzerine gelene kadar dikkatlice aşağı doğru kıvrıldı. Adamın avuç içi, uykuda bile bırakmak istemiyormuş gibi, Mayumi'nin kışına yapışıp kalmıştı.

Tüy kadar hafif bir dokunuşla dikiş yerini aşağı yukarı okşadı ve onunla alay etti. Parmaklarını birkaç kez üzerinde dans ettirdikten sonra, etinin altından hafif bir çıkıntı yukarı doğru itilmeye başladı.

Açılmadı, ama bir dokunaç ucu çıkıp parmak uçlarından birinin etrafına dolandı, sanki tekrar kayıp gitmeden önce merhaba demek ister gibiydi.

Bu bir insanla olduğundan çok daha zor olacaktı. Aletleri her zaman dışarıdaydı, bu da onları ya bir handjob ya da bir oral seks ile uyandırmayı kolaylaştırıyordu.

"Faunus," diye hafifçe seslendi, sikişinin içeri girmediğini fark etti.

Aldığı tek cevap "Mmm?" oldu.

Daha fazla ikna çabası işe yaramayınca, yavaşça parmaklarını içeri sokmaya başladı. Onu geride tutan gerilim ona izin vermedi ve bir nefes çekti.

İyi o zaman. Onun kalın kalçalarının arasına girene kadar ayaklarını sürüyerek ilerledi.

"Mayumi?" diye sordu, hayatında duyduğu en halsiz, en uykulu, en çakıllı sesiyle. dudaklarını onun dikiş yerinin ortasına bastırdı.

Adamın sesini duyunca memnuniyetle küçük, minnettar bir inilti çıkardı ve ardından bilerek yüksek sesle öpücükler kondurdu.

"Sana dokunmamı istiyorsan açılmalısın," dedi öpücükler arasında, Faunus'un bir santim bile kıpırdamadığını ya da görüşünü açmadığını görmek için yukarı baktı.

Uzanıp başının arkasını okşadığında, pençelerini saçlarının arasından ve kafa derisinin üzerinden geçirdiğinde uyandığını anladı. Sadece ona verdiği küçük ürperti için yaladı ve dikişinin dilinin altında deli gibi seğirdiğini hissetti. Çıkıntı katlanarak büyüdü.

"Lütfen de," diye inledi, kalçaları hafifçe kalktı ve sonra sakinleşti. Bunu ondan bilerek saklamaya çalışıyordu, piç kurusu!

Dudaklarını kıvrıran gülümseme sinsiydi. Mayumi şimdiye kadar nazik davranmış, onu kibarca ikna etmeye çalışmıştı.

Tırnaklarının uçlarını dizlerinden başlayarak her iki uyluğunun iç kısımlarına doğru çekti ve dilini desenlerde döndürürken bacaklarının sıkılıp titremesine neden oldu.

Belli ki kendini tutmaya çalışmasına rağmen onun ayrıldığını hissettiğinde, ondan memnun olmayacaktı. Mayumi elini yavaşça ama bu kez kuvvetle içeri soktu. Dikiş deldi ve onu karşılayan dokudan dokunaçlarının sikişinin etrafında döndüğünü ve serbest kalmasını engellediğini anladı - ya da elini içeri sokana kadar öyleydiler.

Sırtını eğdiğinde siki boyu boyunca öne doğru itildi.

"Bu neden iyi hissettirdi?" diye inledi, tam kafatası aşağı doğru işaret ederken ve gözbebeklerinin aydınlanmasını izledi.

Mor onu karşıladı. Parlak mor, aslında.

"Sen söyle," diye mırıldandı dudaklarını dokunaçlardan birine dayayarak, onun nefis merkezine ulaşabilmek için dokunaçların gevşemesini sağlamaya çalışıyordu. "Şimdi bana istediğimi verecek misin, yoksa dokunaçlarını dişlerimle soymaya mı başlayacağım?"

"Bunu görmek isterdim," diye kıkırdadı gönülsüzce.

Bir dokunaç ucunu dikkatlice ısırdı ve çekti. Çok fazla direnç vardı, ama sonunda bıraktığında, dikenli horozunun ağır bir şekilde zonkladığını fark etti. Üzerindeki damarlar bile gözle görülür şekilde titreşiyordu.

"Bunu bilerek zorlaştırıyorsun."

"Sen-" diye başladı, tam da kız dilini dokunaçlarının arasında açtığı boşluğa daldırıp kaygan kaplı sikini yalamadan önce. "Nhn. Sen kazandın."

Sonunda serbest kaldılar ve adamın tüm ereksiyonu ileri doğru itildi. Mayumi hemen iki eliyle kavradı ve onu durdurmak için bir şey yapamadan başını yaladı.

"Genelde sabahları bu kadar... aktif olmazsın," diye homurdandı, saçlarını yumruklarken.

"Dün geceyi düşünüp durdum." Cevabı, ağzının içine alabildiği şey tarafından boğuklaştırıldı.

"Benim için İblislerle savaşman kadar ateşli bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Dilini ucunda dolaştırırken iki elini de adamın ağır gövdesinde aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığında adamın nefesi kesildi. Sonra tatlı tatlı emdi ve tadına bakarak ona karşı memnun bir mırıltı verdi.

"Ben bile bunun tahrik olmak için garip bir şey olduğunu biliyorum, Mayumi."

Güldü. "Tuhaf şeylerden tahrik olduğum sonucuna çoktan vardığımızı sanıyordum."

Limon otu, misket limonu ve Duskwalker horoz kayganlaştırıcısının baş döndürücü tadını her aldığı anda neredeyse ağzı sulanıyordu. Şaftın yan tarafındaki sivri uçlardan birini ellerinin arasına alıp emdi, diğerine geçmeden önce diliyle sıvazladı.

Sonra onun yan tarafını oldukça sert bir şekilde ısırdı. Faunus, saçlarını daha da sıkarken inledi ve kafa derisinde bir acı hissetti.

"Senin muhteşem olmanı izlemem neden farklı olsun ki, benim büyük, seksi, katil, Dusk-WALKER'ım!" Mayumi, Faunus oturmak için yuvarlanırken ağzını onun sikinden uzaklaştırmaya zorladığında ciyakladı.

Daha yönünü bile bulamadan, kaldırılırken gömleği üzerinden çıkarıldı. Sırtı sert bir şeye dayandı ve uzuvlarının uçları kısmen kenardan sarktı. Artık çıplak olan vücudunun üzerinde gezinen serin hava, zaten sertleşmiş olan göğüs uçlarının gerilmesine neden oldu.

Faunus onu sık sık üzerinde oyun oynadıkları sehpanın üzerine yatırmıştı.

Sonra adam kızın etrafını sardı, iri gövdesi dizlerinin üzerine yaslanmasına ve kız masanın üzerindeyken kollarını yere dayamasına izin veriyordu.

"Hey," dedi sessizce, küçük oflamalarla, adamın hızı nefessiz kalmasına neden oluyordu. Bu ona dün gece gözlerinin onun hızına yetişemediği zamanları hatırlattı. "İşim bitmemişti."

Adam boştaki eliyle başının altına girip arkasını destekleyince başı kaydı.

"Harika ve seksi mi?" diye mırıldandı, burnunun ucunu kulağının hemen arkasına gömdü ve onu içine çekti. Boynunu ısırdı. "Beni bu şekilde görmekten hoşlandığını hissetmeye başlıyorum, Mayumi."

"Mmm." Daha iyi erişebilmesi için çenesini yukarı ve yana doğru kaldırdı. Karşılığında şahdamarına sert, kaydırıcı bir yalama yapıldı. "Belki biraz. Beni böyle becermene aldırmazdım."

"Kollarında bir *canavar* var ve sen onun daha da canavarlaşmasını istiyorsun." Sesi sert ve boğuktu, doğru miktarda alaycı bir mizahla ima ediyordu ve kadında bir ürperti uyandırdı.

Mayumi'nin teni öncekinden daha da kızardı ve küçük bir miyavlama sesi çıkardı.

Sonra ellerini gövdesinde, göğsünde ve kafatasının arkasına bağlanan boynundaki kürkte gezdirebilmek için yukarı uzandı. Parmaklarının ucu koç boynuzlarına değdi.

"Hepinizi seviyorum, Faunus."

Azı dişleri neredeyse utangaç bir tavırla kızın tenine küçük ısırıklar attı.

"Çok güzel kokuyorsun," diye inledi, elini onun altından çıkararak vücudunda onunkinin tam tersi bir şekilde gezdirdi. İri avucu aynı anda her iki hassas, ağrıyan meme ucunun üzerinde gezindiğinde göğsü kalktı. Bu, karnının adamın sikine ve dokunaçlarına sürtünmesine ve üzerine ıslaklık bulaşmasına neden oldu. "Genelde kokun ben ve deri tarafından kirletilir ama sen balkabağı ve uykudan başka bir şey kokmuyorsun. Temiz kokuyorsun."

Onu içine çektikçe sesi daha da halsiz çıkıyordu - sanki onun üzerinde tekrar uykuya dalmak istiyordu.

"Yatmadan önce banyo yapmıştık." Sert avuç içi sağ göğsünden sol göğsüne doğru ilerlediğinde vücudu irkildi, eli göğsünün neredeyse düzlüğü üzerinde kayarak onlarla oynadı, tutabileceği çok az şey olduğu için onları kızdırdı. "Ve dün seks yapmadık" dediğinde sesi daha da kısılmıştı.

Pençelerini gövdesinden aşağı kaydırduğunda nefesi kesildi ve içi kasıldı, karın kasları pençelerin altında beklentiyle gerildi.

"İçini karıştırmak istememe neden oluyor."

"*Faunus*," diye inledi, parmakları kasık tepesinin üzerinde kıvrılan tüylere değdiğinde kalçalarını araladı. Adamın ensesindeki tüyleri avuçladı.

"Benim için çok ıslak kokuyorsun, Mayumi. Sana dokunursam parmaklarımı ıslatır mısın?" Piç kurusu parmaklarının uçlarını kızın amının yarığının üzerinde dans ettirdi.

"Cevabı zaten biliyorsun. Sadece dokun bana."

Klitorisi karıncalanıyor ve ilgi için yalvarıyordu, içi ise bir şeyleri sıkmak için umutsuz bir ihtiyaçla zonkluyordu. Dün gece bunu istemişti, dokunulmayı ve dalga geçilmeyi. Eğer bu kadar yorgun olmasaydı, küvette uyuyakalmak yerine onu uyuyana kadar becerdiğinden emin olurdu.

İşaret ve orta parmakları kıvrımlarına kayarak klitorisinin muhtaç tomurcuğunu her iki taraftan okşadı. Dudaklarından keskin bir inilti döküldü ve kalçaları kalkarak uçları girişini gıcıklayana kadar onu sonuna kadar itti.

Göğsünden minnettar bir *hırıltı* yayılmaya başladı.

Göğsünü ona doğru bastırdı, böylece o geriye yaslandığından beri sadece bir an için bile olsa, meme uçlarındaki o gürleyen titreşimi hissedebiliyordu.

Adam ona bakarken bir yandan da havuz gibi olan girişini okşayarak onu dürttü. Onun kutsal, kutsal olmayan, kafataslı yüzüne bakarak nefes nefese kaldı, kendisinininkinin derinlerde yatan uyarılmayla pembeleştiğini biliyordu. Her an, içinde oluşan sıcaklıktan nefesinin buğulanmaya başlayacağından endişe ediyordu.

"Bekliyor musun-" Mayumi, ağzından çıkmak üzere olan aptalca alaycı soruyu keserek, dilini adamın kapalı dişleri üzerinde dağınık bir şekilde gezdirdi.

"Oh!" diye bağırdı pençelerini hissettiğinde, o kalın parmaklarını ıslak, titreyen amının içine sokmadan hemen önce.

Dudakları aralanır aralanmaz ve dili biraz dışarı çıkar çıkmaz Faunus dişlerini ayırdı ve dilini ağzının içine gömdü. Kızın iniltisi boğuktu ve parmaklarını sokup çıkarmaya başladıkça sessiz ama istikrarlı bir hal aldı.

Dilini onunkiyle oynaştırmaya çalıştı. Hatta ağızından çıktığında bile kovaladı. Bacaklarının arasından duyduğı gıcirtı, ne kadar sırlsıklam olduğunu ve adamın ne kadar çok sıvıyı hareket ettirdiğini ortaya koyuyordu.

Nasıl da acınası bir şekilde tahrik olmuştu.

Parmaklarının onu terk ettiğı kısa bir an oldu ve Mayumi kolunun hareket ettiğini hissetti. Mayumi, adamın kayganlaştırıcıyı yeniden ıslatmak için sikini okşadığını anladığında bacaklarını onun etrafına sarmaya çalıştı ve içine sokmaya hazırlandığını umdu.

Balçık kaplı parmaklarını tekrar içeri soktuğunda neredeyse zalimce hissettiriyordu ama klitorisini avuladığında onu susturdu. Hamleleri hızlı değıldi ama her birini kanalın n tarafına doğru iterek onu kendisi için parçalayacak hassas noktayı bulmaya çalıştı. Onu sıyırdı, şımarttı, bulduğunda dikkatini verdi ve sonra parmaklarını üzerinde bir daire çizdi.

Sonunda kollarını onun boynuna doladı. Ondan çok daha küçük olduğı için ona bu şekilde sarılması nadiren olurdu. Genellikle onun gövdesine sarılmak zorunda kalırdı. Ya da garip bir şekilde sırtını eğmek zorunda kalırdı.

Ve artık buna alıştığı için, onun uzun, düz dilini ağızına alıp emmeye bayılıyordu.

Beni her zaman çok iyi hissettiriyor. Ayaklarını masanın kenarına koyup dizlerini açarak kalçalarını onun ellerine doğru itti. *Onunla bunu yapmaya bayılıyorum.*

Tuhaf pşmelerine ara vermesinin tek nedeni Mayumi'nin onu selamlamayı bırakmış olmasıydı. Zar zor nefes alabiliyordu ve bu erteleme için minnettardı çünkü mutlu bir su birikintisine dönüşmesine ramak kalmıştı.

Oh, Tanrım. Parmakları çok uzun ve kalındı. Etrafında rahat hissetmiyordu ama yine de harika hissettiriyorlardı. Hedef alabiliyor, onu en yüce şekilde harekete geirebiliyorlardı.

"İçimde," diye yalvardı, sesinin ne kadar acınası çıktığını umursamadan. "Sana içimde ihtiyacım var. Boşalmak zereyim. Lütfen."

O kalın şeyin içine girmesini istiyordu. Buna ihtiyacı vardı, bunun için can atıyordu. Hatta aşağıya baktı, vücutlarının boşluğunda onu aramaya çalıştı. İçinde ne olacağına bakmak istiyordu.

"Benim için böyle boşalana kadar olmaz," dedi - çünkü elinin içinde ne kadar dalgalandığından çaresiz olduğunu biliyordu.

Ve bunun için ondan zevk alıyordu.

"Böyle muhtaç olman hoşuma gidiyor. Ağızınla ya da amının parmaklarımı açlıkla emişiyle bana yalvardığında."

Mayumi'nin başı geriye eğıldi, sırtı derin bir şekilde eğıldi ve g, tiz bir çığlık atarken ayak parmakları kıvrıldı. Sertçe boşalırken kürkünü çekti, kanalının içinde sıvı birikti. Parmakları daha hızlı girip çıkıyordu ve Mayumi bulanıklaşan, kararan görüşünde yıldızlar gördüğünü sandı.

Faunus kemikli yüzünü kadının boğazının açıkta kalan stnuna gömdü ve neredeyse bir rahatlama ya da minnettarlık nefesi gibi derin bir nefes verdi.

"İşte böyle. İşte bana istediğimi veren iyi bir küçük insan," diye gürledi kasılmaları yumuşamaya başladığında.

Adamın sıcaklığının altında rahatladı ama sonunda parmaklarını ondan çektiğinde kalbi hâlâ hızla atıyordu.

Elini kaldırıp orgazmını burun deliğine ve burnuna sürerek kokusuyla lekelediğinde gördüğünden emin olmak için başı ona dönüktü. Gösteri neredeyse ilkel, hatta vahşi hissettirdi. Sonra çenelerini araladı ve mor dilini kullanarak orgazmının kremiini parmaklarından yaladı ve

Avuç içi.

Adam derin derin inlerken parlak mor gözbebekleri siyaha döndü, sanki kadının tadı onun tat alma duyularına karşı nefisti. Hatta adamın insanlık dışı kısımlarının, onun tadına bakarken titrediğini ve ürperdiğini bile fark etti.

Sersemlemiş gözleri, bu olağanüstü kişinin üzerinde olmasıyla yumuşadı. Sadece onun tüm bunları yapması bile tatmin olmuş bedenini daha fazlası için hazırlıyordu.

Sonra eli kalçasına indi, neredeyse tokat atacaktı, böylece onu sıkıca kavrayabilecek ve bacaklarını açık tutabilecekti. Kalçaları ileri doğru fırladı ve sikinin ucu kıvrımlarının üzerinden kaydıgında kadının nefesi kesildi. Adamın yumuşak, sivri boyu onu takip etti ve kadın onu bacaklarının arasına alabilmek için bacaklarını kapatmaya çalıştı. Adam diğerini bırakana kadar sadece biri hareket etti.

"Yemin ederim ki sakin bunu yapmak için yaratılmış," diyerek kalçalarını içine doğru itti.

İri bedenini onunkinin üzerinde desteklemek için elini tekrar başının yanına koydu. "Ne yapmak için?"

Adam kıvrımlarını tekrar itmek için geri çekildiğinde, kadın içinden gelen iğrenç miyavlamayı zapt edemedi.

"Klitorisim alt tarafındaki oluğa mükemmel bir şekilde oturuyor." Geri çekilirken dudağının içini ısırdı ve ona tutunmak, ona herhangi bir şekilde dokunmak için her iki pazusunu da kavradı, bu sayede kendini dengeledi. Vücudu artık hassastı ve adamın yağlanmış aletinin ıslak kayışı güzel bir işkence gibiydi. "Çok harika hissettiriyor."

Hassas sinir yumağı o derin oyuğun içinde yuvalanmıştı ve her taraftan günahkârca okşanıyordu.

Göğüs kafesine yayılan sıcaklık tanıdık ve hoştu ama o kadar yakıcıydı ki göğsünün titremesine, hatta göğüslerinin sallanmasına neden oldu.

"Sanki bunu bana yapmak için yaratılmışsın Faunus," diye fısıldarken ona bakmayı reddederek yere baktı.

Birbirleri için 'yaratılmış' oldukları fikri aptalca bir düşünceydi. Onlar kaderleri tesadüfen iç içe geçmiş iki yaratıktan başka bir şey değildi. İçinin derinliklerinde, birlikte olmamaları gerektiğini biliyordu. O bir Duskwalker'dı, o ise bir insan. Aralarında dağlar kadar fark vardı ama yine de... Faunus'un kendisi için tek mükemmel erkek olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Etinin içinden bir tutam ateş geçerken göğüslerinin arasında parlak bir ışık parlamaya başladı.

Ruhunun ortaya çıkmaya çalıştığını gören adamın sikinin tepki olarak şiştiğini fark etti ve daha sert iterken en ucunda ağır bir prekum damlasına neden oldu. Hatta karnına doğru damlayarak yapışkan bir çizgi bıraktı.

Avucunu parıltıya doğru itti.

"Bunu yaptığında dayanamıyorum," diye homurdandı mı? İnledi mi? Vücudu onunla dalga geçtiği o garip *hırıltıyı* yaptı - sanki içi onun için akla gelebilecek her şekilde şarkı söylemek istiyordu.

Ona böylesine yoğun bir tepki verebilmek hoşuna gitmişti ve gözleri eğilirken kırıışmış, dudakları bilerek kıvrılmıştı.

Yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey onun bunu kontrol altına almasını sağlayamazdı.

Küçük küçük hareketler hissediyordu, sanki ruhu elleri ve ayaklarıyla onun avucuna çılgınca vuruyordu. Dışarı çıkmak için çaresizdi, onu çalması için çaresizdi.

Faunus kendini göğsünü içine alacak şekilde alçalttı ve iki elini Mayumi'nin küçük bedeninin altından rahatça geçirebildi. Mayumi'nin kık yanaklarının alt kısmının kalçalarıyla birleştiği

kırışıklıkları kavrayarak onu kısa sehpadan kaldırdı ve bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı.

Bu pozisyon havada asılı durduğu anlamına gelse de ona güveniyordu. Kendi bacakları adamın beline dolandı ama adam ayak bileklerini geçemeyeceği kadar büyüktü.

Mayumi kollarını sadece birkaç saniyeliğine adamın boynuna doladı ve adam onu sikinin başına yerleştirip tek bir akıcı, sert ve hızlı hareketle kabzasına kadar soktuğunda bırakmak zorunda kaldı.

Kadının şaşkın ama hırıltılı iniltisi, erkeğin çok daha yüksek ve derin iniltisi tarafından bastırıldı. İkisinin de kafası basınçtan geriye doğru eğildi.

İçindeki sıcaklık o kadar büyüktü ki adamın etrafında yumuşamasına neden oldu ve yine de vücutları o kadar rahattı ki, onun horozunu boğması gerektiğini biliyordu. Onu sıırıslıkla hissettiren kayganlaştırıcı mıydı, yoksa ona verdiği orgazm mıydı bilmiyordu, ama kürkünü kavrayarak kolaylıkla arkasına yaslanmasına ve baldırlarını kullanarak onu içinde öğütmesine izin verdi.

Adamın sikini amının içinde karıştırırken, daha da geriye yaslanıp birbirlerine yaslanmış kalçalarına bakarak izliyordu.

Bedenlerini birbirinden ayırdı ve ruhu başını dışarı eğerken parlak turuncu parıltı etine yayıldı.

Bunu yaptığında, Faunus ellerini tutabilmek için onun kışını serbest bıraktı. Kızın kürkünü pençe gibi kavrayan ellerini çekti ve her ikisini de katlayarak kızın ellerini arkasına itti.

Sırtını dikleştirerek onları bir kez daha bir araya getirmeye zorladı. Her nefes alışında göğsü adamın gövdesine sıkıca bastırıyordu.

"Bu şekilde hareket edemeyiz," dedi.

En azından kalçaları adamın beline dolanmış ve bacak bacak üstüne atmışken.

Başını aşağı eğdi ve burnunun ucunu kızın saçlarına sürttü. "Çok sabırsızsın. Her zaman çok muhtaçsın ve sikimin içinde hareket etmesini istiyorsun."

Faunus kuyruğunu öne doğru getirdi ve ortasını kollarının etrafına sararak onları birbirine kilitledi. Ellerini yumruk yapıp her birini belinin arkasına dayadı.

"Kalacaksın," dedi ve kızın kışını tekrar kavrayıp her bir yanağını coşkuyla yoğurdu.

Onu yavaşça sikinden yukarı kaldırdı ve ne kadar yükseğe çıkarsa, ciğerleri ve gövdesi o kadar titriyor gibiydi. Başı biraz daha büyük olduğu için, onu tamamen aşağı indirmeden önce girişinin içeriden ayrıldığını hissetti.

Gürleyen bir inilti çıkarırken başı arkaya eğildi, onu şişman sikinin üzerinde yavaş ve acı verici bir tempoyla aşağı yukarı hareket ettirdi.

"Ruhunu koru, Mayumi." Bunun bir talep mi yoksa yalvarma mı olduğunu bilmiyordu ama sanki bunu yapması için *can atıyor* gibiydi. "O kadar sıcak ki hissedebiliyorum." Sonra sesi bir fısıltıya dönüştü: "Tam orada. Beni çağırdığını hissedebiliyorum."

Duyduğu dehşet karşısında nefesi kesildi, sanki dışarı çıkmaya çalışırken çılgına dönüyordu. İç duvarları tepki olarak onu sıktığında Mayumi inledi, bu yüzden aklını kaybediyor olabileceği fikri tüylerini diken diken etti.

"Hayır." Ona eziyet edilmesini *istiyordu*.

Onu tamamen sarstığından emin olana kadar varlığının en derinine kadar acı çekmesini istiyordu.

Çıkardığı hırıltı, kuyruğunun ucu boğazına dolanmadan önce aldığı tek uyarıydı. Başını ona doğru çevirirken geri çekti, gözbebekleri birkaç saniyeliğine kırmızıya boyandı.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Alabildiği kadar geniş olduğu için bacaklarını tekmeleyemiyordu bile ve vücutlarının buluşma açısını rahatsız edici bir şekilde değiştireceği için dizlerini göğsüne getiremiyordu.

Kolları hâlâ arkasındaydı ve kuyruğu boğazına dolanmıştı, tamamen kapana kısılmıştı. "Sana ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrin yok, Mayumi," dedi, aşağı yukarı hareketleri hızla artıyor. "Arzuladığım, can attığım, içimi kemiren şeyler var."

Sikini daha sığ hale getirmeye başladı, sadece yarısıyla onu beceriyordu, böylece daha göz hizasındaydılar. Başı şimdi tekrar tekrar içindeki şişmiş noktaya girmeye devam etti.

İnlemeleri keskinleşirken dudakları aralandı.

Tam dudaklarını ayırıp ona vurmaya devam etmesini söylemek üzereyken, boynunun etrafındaki baskı onu sıktı.

"Ve ruhunu her gördüğümde, onu senden almaya beni biraz daha yaklaşıtıyorsun."

Basınç başının ısınmasına ve yüzmesine neden olacak kadar daraltıcıydı. Bu bir uyarı, bir tehdit gibiydi, onun merhametine kalmış biri olduğunu, her şeyin kontrolünün onun elinde olduğunu bilmesini sağlıyordu. Hayatı, nefesi ve hatta kan akışı.

Amcığı, göğüsleri, hatta bileklerindeki sinir demetleri gibi tüm hassas yerlerinde karıncalanan zonklama daha da sertleşti. Birden onun daha sert sıkmasını istedi - şu anda çok yumuşaktı.

Şu anda nefes alabiliyordu ama bir süreliğine alamamaktan da memnundu. Kan akıyordu ve onu orgazma daha da hızlı itecekse, onun şahdamarını boğması için mutluydu.

Daha önce hiç bu şekilde hükmedilmemiş, bu derece kontrol altına alınmamıştı. Daha önce de sıkıştırılmıştı ama hiçbir zaman hiçbir şey yapamaz hale gelmemişti.

Neredeyse hiç seks yapmıyorlardı. Daha çok, onu devasa, insanlık dışı aletin üzerinde yukarı ve aşağı kaldırırken deliğini bir mastürbasyon aracı olarak kullanıyor gibiydi.

"Söyle... bana," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Hepsini beğenmeyebilirsiniz," diye uyardı.

Kız onun ruhani, kutsal olmayan yüzüne bakmaya zorlanırken, gözbebeklerinin moru doğrudan ona baktı ve zihninin uyuşmasına neden oldu. Tam o anda, ona her şeyi söyleyebileceğini, kendini ona açabileceğini ve içinde hareket etmeye devam ettiği sürece bunu kabul edeceğini, hoş karşılayacağını, ona vereceğini düşündü.

Dili öne doğru çıkarken gözleri yaşardı, sanki bu, boğulurcasına nefes almasına yardımcı olacakmış gibi.

"Faun..." Tek yapabildiği buydu.

Onun ne anlatmaya çalıştığını anladığını umuyordu.

Başını eğip burnunu kızın sol şakağının hemen üzerine çarpmadan önce, ayrılan dişlerinden hırıltılı bir inilti geldi. İçinde kalınlaştı, şişti ve normal genişliğine geri dönmenden önce daha dolgun hissetmesini sağladı.

"Senin o küçük sevimli ruhunu almak ve tüketmek istiyorum. Onu benim yapmak istiyorum, böylece başka kimse onu alamaz, böylece başka kimse sana sahip olamaz," diye homurdandı ve sıcak nefesinin kulağının üzerindeki hissi, arkasındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Al-" Kız daha almasını söylemeyi bitiremeden, adam onu susturmak için sikinin üzerine sonuna kadar bastırdı.

Kahretsin, çok yaklaştım.

Adam o kadar yavaş gidiyordu ki kadın uçuşumun kenarında sallanıyordu. Tam oradaydı, patlamak ve cam gibi milyonlarca parçaya ayrılmak üzereydi.

Adamın bilip bilmediğini merak etti. İçinin sürekli titremesinden, kalçalarının seğirmesinden ve bacaklarının arkasında kıvranıp durmasından anlamış olmalıydı. Ayak parmakları kıvrıldı ve ayakları ona saldıran mini krampları hissettiği ve onları isteyerek gevşetmek zorunda kaldığı noktaya kadar kemerli.

Zevk ve acının karmakarışık bir karışımıydı ve her ikisinden de daha fazlasını istiyordu.

"Ve sonra onu aldığımnda," diye gürledi, dokunaçları kalçalarını kavırken, derin, kısa vuruşlarla kendini sıkıştırdı. Şimdi ona mükemmel bir şekilde uyuyordu, ama onun ucunun tekrar tekrar serviksine doğru itildiğini hissedebiliyordu. Sert değildi ama harika derinliğini göstermeye yetiyordu. "Seni Peçe'ye götürmek istiyorum. Seni uzaklara saklamak, kimsenin seni bulamayacağı, kimsenin seni benden alamayacağı karanlığın içinde barındırmak ve..."

Sesi, bir sonraki söyleyeceği şey konusunda tereddüt ediyormuş gibi kesildi.

Yine de adamın sikinin tekrar kabardığını, dokunaçlarının onu daha da sert kavradığını hissetti ve onu morarttıklarından emin oldu. Elleri kıcını daha sıkı kavırken pençeleri tenine batıyordu. Şaftının çarpışları bile daha hızlıydı.

Söylemek istediği her neyse onu köpürtüyordu.

Kuyruğu onu kollarından daha fazla kendine doğru iterken, aynı zamanda başını geriye doğru çekti, tıpkı kendi başının tavana doğru döndüğü gibi.

Tüm vücuduyla verdiği ürperti o kadar yoğundu ki onu bile sarstı. Çok heyecanlı görünüyordu.

"Siktir, Mayumi... O küçük bedenle çiftleşmek istiyorum." Nefes nefese kaldı ve vücudu onun sözleriyle kasıldı, onu sıktı. İniltisi peşini bırakmıyor, çılgınca soluk alıp vermelerinin arasında sürekli yankılanıyordu. "Tohumumu rahminin içine pompalamak ve yavrumun büyümesini izlemek istiyorum. Karnının şiştiğini görmek ve içinde bir Mavka taşıdığını, seni böyle sahiplendiğimi bilmek istiyorum - başka hiç kimsenin sahiplenmediği bir şekilde."

Kalbini hızlandırıp kulaklarını sağır eden bir kükremeye dönüştüren şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Vücuduna hayatını değiştirecek bir şey yapmak istediği için mi endişeleniyordu? Yoksa bunu yapmasına duyduğu özlem miydi?

Korkunç, çarpık, ölmekte olan bu dünyada bir *insan* çocuğuna sahip olmaya karşıydı. Zayıf ve güçsüz bir şey. Ama bir Duskwalker'ın çocuğu? *Bu*, hastalıktan ölecek ya da bir İblis tarafından aptalca yenecek bir şey değildi - eğer yardım edemezse.

"Ama yapamayız."

Ona bunu yapamayacaklarını çoktan söylemişti, bu da onu rahatlatmıştı çünkü ağzına kadar dolduğunda içinden fişkıran o ılık, taşkın meniyi hissetmek son derece tatmin ediciydi. Etrafta dolaşmak ve onun bir parçasını içinde tuttuğunu bilmek, sert kaynağın onu germesi kadar tahrik ediciydi.

Ondan gelen kıkırdama hınzırcaydı, hem kafatasından hem de göğsünden çakıllı bir bas sesiyle yankılanıyor ve olması gerekenden daha da dinsiz bir ses çıkarıyordu.

Başını ona doğru çevirdi ve tam kulağının dibinde olacak şekilde bükte. "Bana vermeye çok istekli olduğun o ruhu alırsam *yapabiliriz*."

Birdenbire hareketleri çılgınca bir hal aldı, onu zıplattı, kalçaları ve küçük göğüsleri her vuruşunda sallanıyordu. Saçları bile sırtına ve sıkışmış kollarına çarpmaya ve gıdıklanmaya başlamıştı.

"B-bekle," diye yalvardı, aniden çok fazla olduğunu hissettiğinde. Her geçen saniye daha da bulanıklaşıyor, nefesleri kesiliyordu, ta ki bir yetiştirme oyunu oynamaya başlayana kadar.

Mayumi, boynundan aşağı süzülen ılık nefesinden mi, ağzını sulandıran kokusundan mı, sert göğsü göğüslerine masaj yaparken yumuşak kürkünün meme uçlarını gıdıklamasından mı, yoksa sadece balçık kaplı aletin ani ve hızlı bir ritimle iç organlarını yok etmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama bunlardan biri ya da hepsi onu eritiyordu.

Kuyruğunun başını ve sırtını desteklemesine izin verirken, vücudunun kontrolü ele almasına izin verdi. Göğüs kaslarından, karnına ve hatta baldırlarına kadar vücudundaki her kas, amıyla birlikte

gerildi.

Mayumi boşalırken ıglık attı ve kulağının hemen yanındaki cevap hırıltısı onu susturdu.

Ciğerleri çöktü, orgazmı o kadar şiddetliydi ki, adamın kendini okşamak için kullandığı, kıvranan, şehvet delisi bir şeyden başka bir şeye dönüşmedi.

Umutsuzca hareket etmek istiyordu ama adamın onu tutuşu titremekten başka bir şey yapmasına izin vermiyordu.

"Bunu sikimin etrafında yapmanı, içindeki her damlayı boşaltmamı istediğin gibi tohumumu sağmanı istiyorum." Tekrar şişti, öncekinden çok daha uzun bir süre, onu yaklaşan kendi kıyameti konusunda uyardı. "Bunca zamandır *deniyorum*."

Başını yana eğerek onu almaya devam etmesine izin verdi. Hâlâ direnç göstermiyordu.

Kan dolaşımı şehvet, ihtiyaç ve bir başkasına asla vermeyeceği itaati taşıyan lavlarla doluydu. Şu anda onu durdurmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu, onu kullanmayı bitirene, tatmin olana kadar değil.

Kuyruğu, sallanan başını sabitlemek için çenesine doğru kalktı ve onu kendisine bakmaya zorladı.

"Bir parçam rahmini benim için hazır tuttuğunu hissediyor," diye itiraf etti ürpererek. Dokunaçlarının daha sıkı kenetlenmeye başlamasından Faunus'un kendi sonuna yaklaştığını anladı. Bunu mutlak bir memnuniyetle karşılamak için kalçalarını daha da ayırmaya çalıştı. "Ruhunu almayı ve sonra seni doldurmayı çok arzuluyorum. Yıkım ve ölümden daha fazlası olmak istiyorum. Ben de zevk ve yaşam olmak istiyorum. Bunu sadece seninle paylaşmak istiyorum."

"Faun," diye inledi alçak sesle, sesi kırık ve hırıltılıydı. "*Faun*."

Ne söylemeye çalıştığını bilmiyordu. Bulanık zihninde onun lanet olası adından daha fazlasını zar zor formüle edebiliyordu.

"Mayumi," diye cevap verdi. Ellerinden biri kızın kıcını tamamen avuçlarının içine almak için kayarken, diğeri omzunu tutmak için yukarı uzandı ve onu daha sert bir şekilde aşağı itti. "Siktir. Ver onu bana, Mayumi. Al onu benden." Adam her zamankinden daha kalın bir şekilde şişerken, kısa bir süre içinde derinlerde birden fazla keskin çekiş hissettiğinde nefesi kesildi. "Al onu. Al onu. Al onu!"

Faunus onu sertçe aşağı itti, vücudunu iç kısımlarını itmeye çalışan bir baskı hissedene kadar horozunun derinliklerine çekti. Alt tarafındaki keseler sikine o kadar sıkı gömülmüştü ki, onları da içine sokmakla tehdit ettiğini düşündü.

Zevk vardı. Kör bir acı vardı. Vücudunu sihirli bir şekilde değiştirmek için yaptıklarının ötesinde, çok ileri gidiyordu.

Sonra Faunus onu sıktıkça gerildi ve tam da ondan zavallı, boğucu bir sızlanma gelmeden önce sıktı. Faunus'un onu tutarken kalçasını hafifçe seğirterek itmek istediğini biliyordu ama sonunda dikenlerinin dokungaçları kadar onları birbirine kenetlediğini ve zorladığını hissettiğinde hemen durdular.

Pençesi, neredeyse un ufak etmek üzere olduğu rahim ağzına doğru yoğun bir boşalma fışkırdığı sırada böğüren bir kükreme salarken kazdı.

Dilini dışarı çıkardı, sıcaklıktan, sıvıdan, onu doldurmasından duyduğu zevkle titriyordu. Hissettiği tüm acılar, onun serbest kalışının ayak parmaklarını kıvrandıran mutluluğunda eridi.

Hepsini memnuniyetle kabul etti - bunu yapmasının hiçbir yansıması olmadı.

Ruhumu almazsan istediğin şeye sahip olamazsın. Bunu arzuladığı belliydi ve bu, kalbinin şiddetle kabarmasıyla güneşin aydınlattığı tavana şaşkınca gülümsemesine neden oldu.

Her şey daha parlak görünüyordu, sanki göz bebekleri aşırı derecede büyümüş gibiydi. Hatta toz zerrecikleri bile eskisinden daha fazla parıldıyor, ısıltı yağmuruna tutuluyordu. En azından adamın itici güç kullanmaması, zihninin rahatlatıcı bir hızda gerçekliğe geri dönmesini sağladı.

Adamın son salgısının da içinden çıktığını hissetti.

Elinin ve bacaklarının her yerine sızdığından emindi ama adam aldırıyor gibiydi.

Özellikle de vahşi artçı şoklar onu seğirtir, titretir ve ona karşı zıplamasına neden olurken üzerine çöktüğünde.

Kuyruğu onu serbest bıraktı ve kız kendini onun çılgınca kabaran gövdesine gömdü. Aslında sadece yüzü öyleydi çünkü kolları uyuşmuş ve uzun süre arkasında kaldığı için iğnelerle dolmuştu. Ona karşı durgun bir şekilde asılı kaldılar.

Onun tüylerini okşadı, sevimli bir şekilde tatlı davrandığını düşünmesini umuyordu, oysa gerçekte sadece o kadar uzaktayken ne yazık ki akıttığı salya ve gözyaşlarından kurtulmaya çalışıyordu.

Mmm, limon otu, diye mırıldandı sersemlemiş zihni.

"Bir bebek, ha?" dedi sessiz, alaycı bir ses tonuyla. "Bunu bir Duskwalker'dan duyacağımı hiç düşünmezdim."

Ya da biri özellikle onunla çiftleşip üremek istedi.

Artık ne yaptığımı ben de bilmiyorum, ama bu genellikle benim için büyük bir kapanış olurdu.

Onun yerine, bu kadar sert boşalmasının nedenlerinden birinin bu olduğundan oldukça emindi. *En azından şimdilik bu konuda endişelenmemize gerek yok.*

Şimdilik.

Adamın kendisine hiç cevap vermediğini fark edince, yüz yüze gelebilmek için geri çekildi. Adam ona izin vermedi, bunun yerine sanki ona bakmasını istemiyormuş gibi daha sıkı sarıldı. Kendini savunmasız mı hissediyordu? Kendini o ana fazla kaptırmış ve aniden paylaştığına pişman olduğu bir sırrı mı ortaya dökmüştü?

Öyle umuyordu, onun gömülü her yapboz parçasını çıkarmak istiyordu.

"Bu konuda ne hissedeceğini hep merak etmişimdir," dedi sessizce. "Yakın zamana kadar gerçekten arzuladığımı fark ettiğim bir şey bile değildi."

"Benim yüzümden mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, dudaklarında şefkatli bir gülümseme kıvrıldı. Onun kendisi hakkında böyle şeyleri fark etmesini sağlayan kişi olabilmeye bayılıyordu.

Onun yanıtı kızın suratını asmasına neden oldu.

"Hayır. Bahsettiğim Duskwalker'lardan biri olan Magnar, gelininden bir yavru sahibi olmayı başarmıştı. İnsanların kendi yavruları olduğuna şahit oldum ama bir Duskwalker için bunun mümkün olduğunu hiç düşünmedim, bu yüzden de hiç umursamadım. Ben asla sahip olamayacağım şeyleri dileyecek türden bir yaratık değilim."

Ben hariç... değil mi?

"Ve sonra ben geldim ve sana ne kadar harika olduğumu gösterdim?" Bunu ona söylese iyi olacaktı çünkü surat asması misilleme olarak onu ısırmasına dönüşmek üzereydi. "Bunun mümkün olduğunu."

"Ve sonra sen geldin," diye yineledi, bu da onun surat asmasını azalttı.

Pençelerini, düğümleri çözmeye başladığında hissettiği hafif sızıdan saç yuvası olduğu belli olan bir şeye sürttü. Belki de bunu endişelerini yatıştırmak için yapıyordu, çünkü bunu yaptığında her zaman ona karşı rahatlıyordu.

"Yavruları Fyodor'la tanıştığımnda onları çok merak ettim. Küçükken neye benzediğimi görmek tuhaftı ve benim olmamasına rağmen, onları korumak için inkar edilemez bir arzu hissettim. Fyodor parmağımı minik ellerinde tuttuğunda, artık yapamasam bile kendiminkini istediğimi biliyordum."

Artık yapamasam bile.

Mayumi içini çekti, ruhunu ona sunsa bile yine de onu reddedeceğini biliyordu.

"Onlar için ne kadar mutlu olsam da," diye devam etti. "Aynı zamanda çok... kışkandım. Kafatasımdaki çatlağı daha yeni elde etmişim, bu yüzden onların yarattıklarını öğrendiğimde

acımın daha da arttığını hissettim. Asla deneyimleyemeyeceğim daha fazla şey olduğunu fark etmemi sağladı."

"Faunus," diye seslendi Mayumi usulca, kaşları birbirine öyle sıkı düğümlenmişti ki, bütün yüzünü berbat ettiğini biliyordu.

İri, sıcak avucuyla yanağını kavradı ve başparmağını yanağının üzerinde gezdirdi.

"Buraya geldiğim için mutluyum. Burada seninle olduğum için mutluyum. Bu beklediğimden çok daha fazlası ve seninle geçirdiğim her anın değerini biliyorum." Diğer yanağını yaladı. "Çok yaramazsın. Şu anda olduğu gibi sıcacık küçük amcığınla sikime sarıldığını hissetmek her şeye değer."

Faunus yanlış yönlendirmenin kralıydı.

Gözleri adamın kafatası ve boynuzları üzerinde gezinirken yüz hatlarını gevşetmek için o an yeterli değildi.

Söylemek istediği çok şey vardı ama her zamanki gibi dilini yutmuş gibiydi.

Yenilmiş bir iç çekişle alnını adamın göğsüne vurdu. "*Neden?*" diye düşünürken alnını hafifçe de olsa ona vurmaya devam etti. *Bunun olması hiç adil değil. Bir yolu olmalı.*

"Aletini senin için istediğin kadar ısıtacağım," diye homurdandı göğsüne karşı. "Benim için de çok güzel bir his."

Oldukça gevşek olmasına rağmen, kıkırdarken konuşmaları sırasında oluşturduğu gerginlik hafifledi.

"Hoşuna gitmeseydi senin için çok kötü olurdu çünkü yine de bana bunu yapmanı isterdim." Sinsi piç.

"Biliyor musun?!" Mayumi şakacı bir şekilde bağırdı. "Kendini ısıtabilirsin-"

Faunus aniden onu daha sıkı tuttu ve üzerinden kalkmaya çalıştığında keskin bir acı içini tırmaladı. İçinden keskin bir soluk koptu.

"Ne-?" diye sordu kaşlarını çatıp dudaklarını büzerken. "Neden hâlâ bana bağlısın? Bu biraz acıttı."

Dikenleri genellikle şimdiye kadar inerti ya da bir şekilde inmesini sağlardı. Gözbebekleri kırmızımsı pembeye dönüştü.

"Sıkıştım."

Yüzünün rengi soldu. "Ne demek sıkıştım?"

"Genelde içine bu kadar derin boşalmam, böylece ileri doğru itip dikenlerimi serbest bırakabilirim, ama boşalırken seni olabildiğince sert bir şekilde sikimin üzerine ittim."

"Yani şu anda gidebileceğin kadar derindesin?"

Adamın gözlerinin utançtan daha fazla parlayabileceğini düşünmemişti ama parladı.

"Gerçekten tahrik olmuştum, bu yüzden sağlıklı düşünemiyordum." Bu sıkıntılı zamanda eğlenceli olmaya çalışıyormuş gibi dişlerini ona sürttü. "Bu küçücük bedenini ne kadar çok çiftleştirmek istediğimi anladığını sanmıyorum. Bahse girerim karnın benim için çok büyür."

Dudakları şokla aralandı ve birleştikleri yere baktı. Dokunaçları sarkıktı, uçları kızın morarmış tenini okşuyor, mutlu ve memnunmuş gibi yavaşça hareket ediyorlardı.

"Aşağı ineceksin, değil mi? Yumuşayacaksın ve sonra içeri itip kilidi açabileceksin, değil mi?" Uzun süre bir şey söylemeyince kalbi hızla çarptı ve yüzünde oluşan panikle başını kaldırdı. "DEĞİL MI, FAUNUS?"

"Özür dilerim." Adamın sesindeki çekingenliği duyabiliyordu! "Bu biraz acıtabilir."

Mayumi onun göğsündeki tüyleri bir insanın gömleğine yaptığı gibi kavradı ve ifadesindeki tüm ciddiyetle onu kendine çekmeye çalıştı.

"Sakın buna cüret etme!"

"Söz veriyorum fazla geri çekilmeyeceğim ve seni hemen iyileştireceğim."

"Hayır. Nonono," diye mızızlandı ona yaslanırken. "Hadi... hadi biraz böyle kalalım."
Adam onun sırtını rahatlatıcı bir şekilde ovmaya başladı.

"Benim aletim sadece yumuşar, Mayumi. Küçülmüyor ve daha fazla ilerleyemeyecek kadar içindeyim."

"Biliyorum... sadece... Sanırım bunu yapmam gerekiyor. Biraz daha sikiinin üzerinde oturmayı tercih ederim." Memnuniyetle gümbürdüyordu. Bunu henüz mahvetmek istemiyordu.

"Bunun hiç olmamasını umuyordum," diye homurdandı. "Dokunaçlarım bizi zaten kilitlerken neden bu işleve sahibim ki?"

"Bilmiyorum, ama sanırım bu şimdilik sıkıştığımız anlamına geliyor." Sonra zoraki bir kahkaha atarak, "İyi tarafından bakalım. En azından biraz konuşarak kaliteli zaman geçirebileceğiz."

Ondan kaçamayacağına göre, şimdi ona istediği her şeyi sormanın tam zamanı olduğunu tahmin ediyordu.

Sonra dudakları gerildi. "Ama bunu telafi etmek için tüm zaman boyunca beni okşasan iyi edersin, seni pislik."

Faunus, Mayumi'nin yanan ateşten metal bir çubuk çıkarmak için bir kıskaç kullanmasını izlerken başını yana eğdi.

Kulübenin arka tarafında, baraka ile kaynak banyosu arasındaki geniş alan, fırın, örs ve metal tezgahla donatılmış bir demirci istasyonuydu. Her şeyi kuru tutmak için üzerinde bir tente barınağı vardı.

Kendi demir cevherlerini çoktan eritip sıvı hale getirmiş ve çubukları için bir kalıba dökmüştü.

Ne yaptığını merak ediyordu, özellikle de metal çubuğu dik tutup ucunu bir örse vurmaya başladığında. Kadın, metal çubuğun ucunu örse vurarak ama metalin duyguları nasıl hissedebildiğini tam olarak anlayamadı.

Görünüşe göre, ona sorduğunda kastettiği bu değildi ve bunun yerine daha yoğun olması için sıcak ucu sıkıştırdığını kastediyordu. Kesinlikle anlamadığı halde anlamış gibi başını salladı.

Ucunu şekillendirmeye başladı, böylece bir kanatçık olarak adlandırdığı şekilde düzleşti. Bu şekillendirilmiş çubuk parçası fırında tekrar ısınırken, yeni bir tane aldı ve aynı şeyi yapmaya başladı.

Aynı anda üzerinde çalıştığı otuz parça vardı.

Kendini korumak için kalın eldivenler ve tepeden tırnağa deri giydiği için minnettardı. Dışarıda olmalarına rağmen alan sıcaktı ve şakaklarından ve boynundan aşağı akan ter damlalarını görebiliyordu.

Ateşin ve üzerinde çalıştığı çubuğun yumuşak ışıltısı yüz hatlarını aydınlatıyordu. Ciddi ve sert görünüyordu ve adam bunun bu sabahtan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Ondan ayrılmak her ikisi için de acı vericiydi. Kadın, hissettiğinden emin olduğu keskin acı yüzünden, gerçi uzun sürmemesi için onu hemen iyileştirmişti ve erkek de onu incitmekten hoşlanmadığı için.

Faunus bolca özür dilemişti ve sonrasında gülüp geçmişti ama buraya gelmişti ve o zamandan beri çalışıyordu.

Alışılmadık derecede sessizdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Faunus bir adım daha yaklaşip onu sıkıştırırken sordu.

onu dirsekleyerek yoldan çekti.

"Dün gece İblisleri avlarken oklarımın çoğunu kullandım. Daha fazlasını yapıyorum." Yassı yüzgeçleri tekrar sıcakken kıvırdı, onları daha fazla şekillendirmek için farklı bir çubuğa itilmeye hazır olana kadar bir koni haline getirmek için onları dövdü. "Demircilik, çoğu İblis Avcısı'nın rütbe atlamadan önce ustalaşması gereken bir meslektir. Kendiniz yapamıyorsanız, bir silahı ateşleyebilmeniz veya onunla kesebilmeniz bir anlamı yoktur."

Koluyla alnını sildi ve ardından üzerinde çalıştığı ok uçlarını demir çubuktan ayırmak için üçgen bir metal destek kullanma işlemine başladı. Daha sonra bu parçaları fırına geri attı, böylece tekrar kırmızı sıcakta parlayacaklardı.

Kadının metal tokmakla çıkardığı çınlama sesleri kulaklarında çınılıyordu. Bu kafa karıştırıcıydı ama izlemek için onunla kalmaya devam etti. Kalabildiği ve onu izleyebildiği sürece zihnini zorlamasına katlanabilirdi.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam etti. "Yorucu ve burası en iyi işleri üretmek için en iyi istasyon değil, ama sadece ok yaparken veya silahlarınızda küçük onarımlar yaparken, fazlasıyla yeterli."

Gevşek ok uçlarını bir kez daha ateşten çekmek için kısıkcını kullandı, böylece kapalı, yuvarlak uçları düzleştirebildi - koni tarafı bir ok miline yerleştirmek için açtı - onları neredeyse yaprak şeklinde yaptı.

"Bu kılıcını yaptığın anlamına mı geliyor?" diye sordu, şimdi yaptığı şeyin kıyaslandığında çok daha... barbarca görüldüğünü gördü.

"Hayır. Kılıcım gibi eşyalar... Bu kalitede bir işi taklit edemem. Birinin eline geçebilecek en iyi kılıçlardan biridir." Ona yandan baktı. "Onu babam sayesinde edindim. Gümüş rütbesine ulaştığımda beni tebrik etmek için yaptırdı." Mayumi tokmağını kaldırıp indirirken yere baktı, dudakları bir an büzüldükten sonra gevşedi. "Kelimelere hiç önem vermezdi, belki de kişiliğinin bu yönünü ben almışımdır, ama bu bana değerli bir hediye verme şekliydi. Pratikliğe içtenlikten daha çok değer verirdi."

"Babanı sevip sevmediğini söylemek zor," dedi Faunus.

Dudaklarından karanlık bir kıkırdama çıktı.

"Babama çok değer verirdim. Bana karşı sertti ve belki bizi dışarıdan görenler onun beni eğitirken ya da disipline ederken kötü davrandığını düşünebilirdi ama bunu asla kötü niyetle yapmazdı. Benim tam potansiyeliime ulaşmamı ve kendisinden daha uzun yaşamamı istiyordu. Eğer umursamaz biri olsaydı, yaptığı her şeyi yapmazdı. Kuzeydeki en iyi demircilerden birine gidip benim için kılıcımı yaptırmazdı. Bacağındaki yaraya rağmen, sırf benim için en tehlikeli dağ yollarından birinde topallaya topallaya ilerledi. Bana sahip olduğum çoğu şeyden daha değerli bir kılıç vermek için hayatını riske atan birine karşı sevgi duymamak elde değil."

İnsanlıkla doğmuş olsaydım kendi babamla nasıl bir ilişkim olurdu merak ediyorum.

Hayatının başlangıcına dair anıları sisliydi ve zihni düşünmeye başlayana kadar çoğu çeşitli hareketli yaratıkları avlamaktan ibaretti.

Paslanmamalarına yardımcı olacağını söylediği yağın içinde soğumaya bıraktıktan sonra kendine yiyecek bir şeyler yapmak için içeri girdi.

Faunus güvenli olduğundan emin olmak için bahçede dolaştı.

Gece boyunca gelen İblislerin sayısı nedeniyle çok fazla kan akmıştı. Evden ilk çıktığında, kanı saklamak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

kar ve toprakla bulabildi. Bölgenin hâlâ belli bir kokusu vardı, maskelemeyi başarmıştı ama tamamen yok edememişti.

Neyse ki İblis kanı oldukça itici ve iğrençti. Kendi türünde açlık hissi uyandırmıyordu ama kokusunu alması da zordu. Mayumi, her şeyi örttükten sonra hiçbir şey fark edemediğini söyledi.

Evden çıktığında tekrar arka tarafa gitti ve ok uçlarını bir öğütücüyle keskin uçlar haline getirmeye başladı. Bir tür dönme, vınlama sesi çıkarırken ayağının bir pedal üzerinde yukarı aşağı basışını izledi.

Makineyi derin bir merakla incelerken gözbebeklerinin sarı rengi koyulaştı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Tam çömeliş ona dokunmak üzereyken, kız onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Parmaklarını anlamadığın şeylere sokma," diye ısırdı. "Bu şekilde kendini incitirsin ya da birini kaybedersin."

Ona doğru baktı ve kaşlarının endişeli, onaylamayan çatılışını fark etti.

"Yaralanma ne olursa olsun bir gün içinde iyileşeceğimi söylemiştim." Kafatası hariç tabii.

Gözlerini devirirken sert bir iç çekiş duydu.

"Tekrar büyüyecek olması bu kadar dikkatsiz olman gerektiği anlamına gelmez. Çok acıtacak ve aletimi kırabilirsin."

"Hmm." Bunu hiç düşünmemişti.

Ayağa kalktı ve onu izlemeye devam etti.

Kadın, yüzünü eski haline getirmek için kullandığı yapıştırıcıyı çıkardığında tüyleri diken diken oldu. Bunu bir daha yapmaya çalışmayacağını umuyordu.

Faunus denediğinde umutlanmıştı. Yüzünü düzeltmeye istekli olacak kadar ona değer vermesi yürekleri ısıtmıştı.

Yardımlı dokunmamıştı. Aksine, onu daha da dehşete düşürmüştü. Diğer yapıştırıcısını kullanıp kullanamayacağını sormuş, o da teklifini reddetmişti. Kafatasının hassas çatlağına sürdüğü hayvan yapıştırıcısı, içine giren suyun bile acıttığı gibi acıtmıştı.

Başarısızlık çok daha acı vermişti.

Kaderimi çoktan kabul ettim.

Bir tedavi ya da yarasını iyileştirmenin bir yolu olabileceğini düşünmek, kalbindeki derin yarayı yeniden açtı. Bunu görmezden gelmeyi, zihninin en derin, en uzak yerine itmeyi ve sadece onunla şu anı yaşamayı tercih ederdi.

Yapıştırıcıyı ısıtıp sıvılaştırdıktan sonra, okun içi boş kenarını önceden hazırladığı şaftlara tutturmak için kullandığında içini bir rahatlama kapladı.

Bu uzun görevin sık sık yaptığı bir iş olduğu anlaşılıyordu.

Ok ve sapı birbirine geçirmek için tokmak ve özel kör bir alet kullanmaya başladığında, "Onları bu şekilde birbirine bağlayacaksan yapıştırıcı kullanmanın ne anlamı var?" diye sormadan edemedi.

"Onları daha sağlam yapıyor," diye yanıtladı sonuncusunu yaparken. "Bu okları hemen kullanabilirim, ancak tutkal, metal veya şaft herhangi bir nedenle bozulursa parçalanmalarını önlemeye yardımcı olur."

Faunus onu takip ederek otuz oku kollarına aldı ve evinin önüne kadar götürdü. Yayını almak için içeri girerken onları verandaya yerleştirdi ve dışarı çıkıp onu bekleyen formuna geri döndü.

Mayumi verandasından bir ok aldı ve girişine yerleştirdi.

Onun yoluna çıkmadığından emin olduktan sonra yayını kaldırdı ve nişan aldı.

Ok serbest bıraktı ve ok doğrudan açıklığın ortasındaki kazığa saplandı. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra oklarının çoğu kalın ahşap direğe saplandı.

Faunus gökyüzüne baktı, güneşin inişini tamamlamaktan çok uzak olmadığını ve gölgelerin evi tamamen koruyacak kadar uzun olduğunu fark etti.

Alacakaranlık. Küçük yanıklara maruz kalmayı göze alacak kadar cesur olan İblisler yüzeyde avlanmaya başladığı için günün tehlikeli bir zamanıydı.

Günün bu saatini hep sevmişimdir.

Gökyüzünde boyanmış renk cümbüşünü gözlemledi. Değişen turuncular, sarılar, morlar ve maviler. Özellikle yıldızların bile parıldamaya başladığı o çok kısa zamanı seviyordu. Bazen parlak gökyüzünde ayı bile yakalıyordu.

Bu ona sık sık kendini hatırlatıyordu. Gece ve gündüz birbirine karışmıştı. Tıpkı tanıştığı her Duskwalker gibi, her alacakaranlık farklıydı.

"Hedefini vurmayanları düzeltmem gerekecek," diye homurdandı, hedefi ıskalayıp ormana doğru uçan okları kastederek. "Ben kazıktakileri çıkarırken sen de benim için onları alabilir misin?"

"Elbette," diye cevap verdi kuyruğunu kıvrarak, neşesinin bir animasyonu olarak. Getir götür oyunu bile olsa, ona elinden geldiğince yardım etmekten keyif alıyordu. "Ancak," diye başladı kıkırdarak ormana doğru ilerlerken. "Nişan alamadığın için ıskalamadığına emin misin?"

"Kaba!" diye karşılık verdi. "Bilmeni isterim ki, loncada okçulukta benim kadar iyi olan sadece birkaç kişi vardı. Hedefimi nadiren *ıskalarım*, çok teşekkür ederim."

Mayumi'nin oklarından yayılan kokunun yanı sıra metal, ahşap, tutkal ve hatta tüylerin kokusunu takip ederek aramaya başladı. Bir an için Mayumi'nin onu okları bulması için gönderip göndermediğini merak etti çünkü Mayumi onun duyularını kullanabileceğini bilecek kadar zeki idi.

Sanırım yedi tane cevapsız saydım?

Kalıcı kan kokusu koku almayı biraz zorlaştırıyordu ama onları yavaş yavaş bulmayı başardı.

Aklından bir düşünce geçti, özellikle de onun derine saplanmış okları çıkarmak için verdiği mücadeleyi duyabildiğinde.

"Mayumi," diye bağırdı gelişigüzel.

"Evet!" diye inleyerek karşılık verdi. Sonra bir çığlık attı ve donuk bir gümbürtüden önce ayaklarının sürçtüğünü duydu.

Kadın kıcının üzerine düştü. Gülme dürtüsü onu gıdıklarken gözleri sarı rengiyle parladı.

"Bu gece içeride kalmanızın akıllıca olacağını düşünüyorum. Risk altında olup olmadığımızdan emin değilim ama havada çok fazla kan var."

"Ooo! Pusuya yatıp tekrar daha fazla İblis avlayabileceğimizi mi söylüyorsun?"

Çok kana susamış, diye düşündü üçüncü bir oku durduğu yerden, bir ağacın dibinden alırken. Onu inceledi ve mükemmel bir şekilde yapılmış görünmesine rağmen ne gibi bir sorunu olabileceğini merak etti. Onu bu hale getiren varlığa sonsuza dek minnettar kalacağım. Bunca zamandır beni öldürmeye çalışıyor olsaydı onu korumak çok daha zor olurdu.

Kuyruğu mutlu bir şekilde tekrar kıvrılırken gözbebeklerinin rengi daha da parladı.

Faunus ona cevap vermemeyi tercih etti, ona verdiği bilgilerle bu gece ne yapmak istediğine kendi karar vereceğini biliyordu. Her iki şekilde de onun fikrini değiştirebileceğinden şüpheliydi.

Bu hızla giderse, kalıcı bir avlanma alanları olacaktı. Bahse girerim bu onu mest ederdi. Yeni normalleri gün boyunca sevişmek ve geceleri İblis öldürmek mi olacaktı?

Kabul ediyorum. Onları katletmek iyi hissettiriyor.

Jabez bir ordu istiyorsa ve bunun için Duskwalker'ları öldürmeye hazırsa, Faunus şimdi ona yaptıklarından sonra kesinlikle yoluna çıkmak istiyordu. İntikam iyi hissettiriyordu. O kadar tatlıydı ki neredeyse dilinde tadını alabiliyordu.

Sen benim kafamı kırarsan, ben de senin ordundakilerin hepsini kırarım.

Tam son oku da atacakken, bir vınlama sesi dikkatini çekti. Uzaktan gelen bir kuş sesine benziyordu ve ilk başta bunu duymazdan geldi.

Ta ki şimdiye kadar duyduğu tüm hayvanlardan daha hızlı hareket ettiğini ve... bu tarafa doğru geldiğini fark edene kadar. Yaprakların gürültülü hışırtısı ona yarattığın aynı zamanda çok büyük olduğunu ve ormanın üzerinde değil içinde uçtuğunu haber verdi.

Güneşin son ışıklarından kaçıyor. Başını Mayumi'nin hâlâ açıklıkta olduğunu duyabildiği yöne çevirdi. Gözbebeklerinde beyaz parladı. *Mayumi tehlikede.*

Faunus, yanılma ihtimaline karşı okları hâlâ elinde tutarak, yanıldığını *umarak*, ormanın içinde koşmaya başladı. Ondan çok uzakta değildi.

Artık çok geçti.

Tam ağaç sınırını aştığı sırada, ormanın farklı bir bölümünden siyah bir şey fırladı. Alçak bir okun üzerinde duran ve daha yüksekteki başka bir oku yakalamak için kalçalarıyla kazığa sarılan Mayumi'yi yakaladı.

İri, kanatlı bir İblis, dikenli ayağıyla omzunu kavradığında şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Mayumi!" diye kükredi Mayumi gökyüzüne doğru sürüklenirken, güneşin son ışıkları da ufukta kayboluyordu. Onlara ulaşmak için zıpladı ama pençesinin ucu çizmesinin alt tarafını sıyırdı.

Hiçbir şey söylemedi, sanki bunun bir önemi olmayacağını biliyormuş gibi İblis'ten hiçbir talepte bulunmadı. Çığlık bile atmadı.

Faunus altlarında daireler çizerken, Mayumi'nin gözlerini yukarı doğru kısarak ayağına vurmaya başladığını gördü. Bu işe yaramayınca, kendini kurtarmak için pençeli ayak parmaklarından birini geriye doğru sıyırmaya çalıştı.

Bacakları sanki bir yere tutunmaya çalışıyormuş gibi havada tekmeleniyordu. Vücudunu sadece omzundan kaldırmak zorunda kaldı, böylece orada gevşekçe asılı kalmadı.

"Bir Mavka mı?" diye sordu İblis, yarasaya benzeyen köşeli yüz hatlarını Faunus'a çevirirken. Erkek olduğunu söylemek zordu, özellikle de sesi oldukça bozuk ve tizken. "Yemeğini mi çaldım?"

Havada asılı dururken çıkardığı kıkırdamalar daha çok tıkırtıya benziyordu. "Onu bana ver!" Faunus böğürdü, gözleri soluk kırmızıya dönmüştü.

Korku ve öfke içinde savaşıyordu; biri soğuk, diğeri dayanılmaz derecede sıcaktı. Kalbi sanki donmak üzereymiş gibi hissederken, kol ve bacakları patlamak üzereydi. Tüyleri ve sivri uçları diken diken oldu ve kuyruğu şiştikçe dikleşti.

Faunus ağaçlara baktı ve İblis kanatlarını kullanarak onlardan uzaklaştı. Evin tepesine döndüğünde, ona doğru sıçramak üzereyken, İblis diğer tarafa doğru kanat çırpı.

Gökyüzünde aşağı yukarı sallanışı bir alay gibiydi, yaklaşıyor ama aniden yukarı doğru zıplıyordu.

"Kan kokusunu takip ettiğimde bir Mavka ile karşılaşacağımı düşünmemiştim. Buradaki kokunun güçlü olmasına ve seninkinin kalıcı olmasına şaşmamalı. Bu insanla mı çalışıyordun?"

Elleri, pençeleri avuçlarının dolgun etine saplanana kadar kenetlendi. *Yapmalıydım*

onun bir İblis olduğunu daha erken fark etti.

Kanatlarını çırparken çıkardığı vınlamayı nasıl yanlış anlayabilirdi?

Şu anda bile, ölü türünün akan kanının arasından onun kokusunu almak zordu. Faunus'un İblis'in rüzgârına karşı olması, onu hissetmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Faunus'un çıkardığı hırıltı kendi kulaklarına bile canavarca geliyordu. "Eğer ona zarar verirsen, seni dünyanın öbür ucuna kadar avlar ve lime lime ederim."

Bu kanatlı İblis'i ortadan kaldırmayı, kederli hayatındaki tek hedefi haline getirecekti. Faunus ancak o zaman Jabez'in Peçe'nin içindeki büyük şatosuna doğru yürüyecek ve geriye kalan tüm gücünü, kendisinden ve kırık kafatasından geriye ne kaldıysa, o canavarı öldürmek için kullanacaktı. Bu onun son kalp atışına mal olsa bile.

Mayumi'yle yaşadığı her şeyden, her şefkatli dokunuştan, paylaştıkları her yürek sızlatan güzel sözden sonra, Mayumi'nin elinden alınması halinde intikamdan başka bir şey düşünmeyeceğini biliyordu.

O çok uzun zamandır hayatının merkez noktası, saplantısı olmuştu. Onsuz, artık nefeslerini onunla aynı varoluş düzleminde paylaşmadığını bilerek - onunla birlikte olamasa bile - Faunus aklına teslim olup gitmesine izin verebileceğini düşündü.

Korumaya yemin ettiği tek yaratığa sahip olamayacaksa, insanlığının ne anlamı vardı? Büyüyüp sevdiği tek yaratık.

Mayumi'nin ve İblis'in sesleri aynı anda üst üste geldi.

"Faunus!" Mayumi hançerinin kabzasına uzanırken bağırdı. "Yakala!" "Bekle..."

dedi İblis kırmızı gözlerini ona dikerek. "Seni tanıyorum."

Kahretsin! Mayumi bıçağını onu tutan baldır bacağına saplayıp aşağı çekmeden önce pozisyon almak için sadece bir saniyesi vardı. İblis çığlık attı, vücudu alçalırken elleri acı ve gerginlik içinde sıkıştı.

Onu serbest bıraktı ve Faunus sıçradığında onu havada yakaladı. Kız düşerken sessizdi, ta ki Faunus'un kollarının arasına düşüp bir darbe sesi çıkarana kadar.

"Beni yakalayacağımı biliyordum," dedi sessizce, gözlerinde bir şefkat ve güven parıltısı vardı. Yukarı doğru baktığında ifadesi sertleşti.

"Sen kedi kafalı Mavka'sın! Koç boynuzlu!" diye haykırdı İblis.

"Kahretsin," diye haykırdı Faunus, gözbebekleri bir anlığına kör edecek kadar keskin bir beyaz renge dönüştü. Mayumi'yi ayağa fırlattı ve Mayumi kendini toparlayamadan tökezledi. "İçeride kal."

Değişmeye, canavar formuna bürünmeye başladı. Korku ve panik, değişmek için geçen her saniyede derinlere yerleşiyordu.

"Onunla birlikte savaşacağız, Faunus. Yayımlı alacağım ve-"

"Ona haber vermeliyim!" İblis bağırdı. Onlar daha ne olduğunu anlamadan yana doğru eğildi ve ormanın içinde uçmaya başladı. "Kralımıza haber vermeliyim!"

Bu tam da Faunus'un beklediği şeydi.

Hayır! Hayır!

"Burada kal, Mayumi!" Faunus ondan uzaklaşıp dört ayak üzerinde kovalamaya başlarken bağırdı. *"Geri döneceğim!"*

En azından denerdi.

Takip etmek istese bile, hem Faunus hem de İblis ona yetişemeyeceği kadar hızlıydı. Birkaç dakika içinde büyük bir mesafe kat etmişlerdi, İblis'in kanatları onu bir Duskwalker için bile yakalamayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. *Neredeyse*, şu anda ona yardımcı olmasını umduğu anahtar kelimeydi.

Pençeleri ve elleri ağır bir şekilde toprağı ve kara çarpıyordu ve hırıltılı homurtuları da aynı şekilde

Yüksek sesle. Hızla koştuğu için rüzgâr kemikli yüzüne buz gibi çarpıyordu ama uzun kürkü ve adrenalini ateşini kaynama noktasında tutuyordu.

Mayumi'nin aptalca onu takip etmediğini umuyordu. Gecenin tamamen üzerlerine çökmesine dakikalar kalmıştı. Evinin artık tehlikeli bir yem alanı olduğunu bilse bile burada kalamazdı.

Bu iblisin kaçmasına izin veremem. Gitmesine izin veremem. Artık onun evinin yakınında olmadığına göre, rüzgârda ve geniş kanat açıklığıyla fırçaladığı yapraklarda İblis'in kokusunu kolayca takip edebiliyordu. *Jabez'e nerede olduğumu söylemesine izin veremem.*

İblis Kral'ın onu bulmasını istemiyordu. Onun değerli küçük insanının yakınında olmasını istemiyordu. Vahşi ya da güçlü olması önemli değildi. Cesur olması da önemli değildi.

Jabez sırf ona zarar vermek için onu öldürebilirdi. Sefil, alçak yarı-elf onu kendisine karşı kullanacaktı.

Ve Faunus hayatını ona teslim etse bile yaşamasına izin verileceğine dair şüpheli bir garanti vardı. Muhtemelen sırf Faunus ona dokundu diye onu öldürecekti. Hatta sırf kötü, nefret dolu ve bencil olduğu için onu yiyebilirdi.

Ona güvenmek zorundayım. Ben yokken kendini koruyabileceğine güvenmeliyim.

Sadece bu İblis'in kaçmasını engellemek için verdiği sözden vazgeçme kararından pişman olmamasını umuyordu.

Çünkü... iyiymiş gibi davransa da, nihai ölümünü kabullenmiş olsa da, yalan söyleyip kalbinin her gün her saniye ne kadar acıdığını onunla birlikte saklasa da, Faunus *umutsuzca* yaşamak istiyordu.

Hatta şimdi, sahip olmak istediği tek yaratığın da onu istediğini biliyordu.

Mayumi'nin bıçağı, yere doğru alçaktan başlayıp havada hızla yukarı doğru fırlayan bir kavisle, ön kolunu çoktan kesmiş olduğu bir İblis'in gövdesini yardı.

Döndü ve hızını bıçağını boğazından geçirmek için kullandı. Tek dizinin üzerine çöküp yana düşmeden önce vücudunun ön kısmından kan fişkırdı. Kafası yere çarptığında çoktan bir cesede dönüşmüştü.

Göğsü ağır, kesik kesik nefeslerle inip kalkarken gözleri parlayan gökyüzünü buldu.

Üç İblis. Bütün gece uyanık kaldıktan sonra nihayet özgürlüğüne kavuştuğu için Tanrı'ya şükretti.

Faunus, bölgenin artık İblisleri yemlemek için olgunlaşmış olduğu konusunda onu uyarırken haklıydı. Bakışlarını mor gökyüzünden etrafındaki üç ölü leşe çevirdi. Biri boynundan ve kırıbacının bağlı olduğu alçak ağaç dalından sarkıyordu. Diğerinde bir ok sapı vardı göz çukurundan çıkıyordu. Sonra, elbette, az önce öldürdüğü ve ayaklarının dibinde yatan.

Mayumi genellikle İblisleri yemlediğinde sadece bir, belki de iki İblisle savaşırdı. Onun için bile, bu tek başına savaşmak için çok fazlaydı, ama neyse ki aynı anda gelmemişlerdi.

Neredeyse hiç yemek yememişti ve son iki dövüşü kazanması zaman almıştı. Çoğu zaman çatıda kalıp hedeflerini uzaktan vuruyor, onları ya hemen öldürüyor ya da pençeden bıçağa

dövüşmeden önce oklarla zayıflatıyordu.

Ama onları yemleyecek bir hayvan yoktu. Bu da hareketlerini çok daha düzensiz ve öngörülemez hale getiriyordu.

Faunus'un bu karmaşayla tek başıma başa çıkmam için beni yalnız bıraktığına inanamıyorum. Yine de... iyi bir sebebi olmalı.

Baş onun gittiğini gördüğü yöne doğru kaydı. *Umarım iyidir.*

Sabah olmuştu ve o hâlâ dönmemişti. Bu iyi bir şeye işaret etmiyordu. *Eğer geri dönmezse, onu öbür dünyada bulduğumda, beni terk ettiği için ağzını burnunu kıracağım.*

Bunu yapmasına izin verecek herhangi bir Tanrı'yla yüzleşecekti, ölümden sonraki yaşamların düzlemlerini geçmek zorunda kalsa bile.

Titreyen dudaklarından vakur bir iç çekiş çıktı, vücudu yorgunluktan titriyordu. Çok yorulmuş, acıkmış ve susamıştı.

Yine de, güneş sonunda kırılıp ışığını evinin üzerine sıçrattığında ve onu güvenli hale getirdiğinde, dinlenmek için içeri girmede. Bunun yerine kulübesine gitti ve küreklerinden birini aldı.

Ne kadar kalacağını bilmiyorum. Eğer günler süreceksen, o zaman şu anda havada iğrenç bir şekilde dolaşan kokuyu azaltması gerekiyordu.

Açıklığın en uzak köşesine gidip kazmaya başladı, güneşe karşı durarak karı ve sonunda toprağı kenara fırlattı.

Sanırım İblisler için de insanlar için kazdığım kadar mezar kazdım. Kokularını gizlemeye yardımcı olur, böylece bu gece de çok fazla gelen olmazdı. Aksi takdirde, hiç dinlenmeden her gece İblis öldürme döngüsüne girebilir.

Bir molaya ihtiyacı vardı, özellikle de fazla çalışıp bir hata yapmamak için. Şimdiye kadar, omzunda uçan pençe izleri dışında yeni bir yara almamıştı ve böyle kalmasını tercih ediyordu.

Yara küçüktü. Kalın, kürklü kışlık montu onu koruduğu için neredeyse hiç kanamamıştı.

Şu anda, karanlıkta saklanmak için daha etkili olduğu için İblis Avcısı üniformasını giyiyordu. Kanla ıslanmıştı ve midesi bulanıyordu ama bunun dışında çürük kokusu onu o kadar da rahatsız etmiyordu. Yıllar boyunca buna maruz kalmak duyularını köreltmmişti.

Vücudunu kaplayan ter, üniformasının rahatsız edici ve nemli bir şekilde üzerine yapışmasına neden oldu. Sıcaklığındaki artışa rağmen, soğuk hava üzerini kaplayan teri buza çevirdiğinden sadece titremesine neden oldu.

Bu şekilde kalırsa ateşlenme riski vardı.

Bunu yaptıktan sonra, diye düşündü İblisleri gömmek istediğinde genellikle yaptığı birçok yerden birini kazarken. Beş yer vardı ve her biri arasında dönüyordu, böylece toprak, solucanlar ve böcekler cesetleri yiyebilir ve kemiklerinin yanı sıra onlardan kalan kanıtlardan kurtulabilirdi. *Üniformamı sahip olduğum özel sabunla yıkamam gerekiyor. Banyo yapmalıyım, sonra yemek yemeliyim ve sonra da uyumalıyım. Dostum, uyumam lazım. Çok yorgunum.*

Umarım, gün boyunca yanına kıvrılmak için dönen Faunus'a uyanırdı.

Tüm İblisleri yavaşça deliğe sokmaya çalışırken sabah boyunca onu ve olası tehlikeleri dinledi. İşini bitirdikten sonra üzerlerini toprakla, ardından karla örttü ve sıkıştırmak için zemini sıvazladı.

Yakında eve gelse iyi olur. Bana mırıldanan o koca adamı şimdiden özledim. Dışarıda tek başına tehlikede olup dönüp dönmeyeceğini ya da ne zaman döneceğini bilmemektense, şu anda burada olup tüm işlerinde yavaş olduğu için kendisiyle dalga geçmesini tercih ederdi.

Kaşları derin bir şekilde çatıldı.

Eve gelip bana mırıldansa iyi olur, diye düşündü dudakları büzüşerek, neredeyse

Çocukça bir surat asma.

Faunus iki gece boyunca kanatlı İblis'i kovaladı. Ne kadar yorulursa yorulsun, ne kadar dinlenmeye ihtiyacı olursa olsun hiç durmadı.

Mayumi'nin evine doğru ormanda dört ayak üzerinde yürürken *neredeyse onu yakalıyordum*, diye düşündü dehşetle. *Onu neredeyse yakaladığıma inanamıyorum.*

Faunus'un İblis'e yetişmeyi başardığı bir an, sadece bir an olmuştu. Onu kovalamaya başladıktan kısa bir süre sonra Faunus bir ağaca tırmanıp daldan dala atlayabileceği kadar yaklaşmıştı.

Onu tuttum.

Faunus onu tek eliyle bacağından yakalamıştı ve ormanın içinde uçuruluyordu, baldırını yırtıyor ve tırmanmaya çalışırken kayıyordu. Faunus kanadını yaraladığını biliyordu ama İblis onun lanet kafatasına tekme atmıştı.

Çarpma yüzünde acı titreşimlerine neden olmuştu ve tüm vücudu tepki olarak kasıldığında yanlılıkla kendini bırakmıştı. Çarpmanın etkisiyle kafatasının biraz daha çatladığını hissetmişti.

Faunus birden fazla dala çarptıktan sonra düşüşünü yavaşlatmak için bir ağaca tırmanmak zorunda kaldı ve pençelerinin üzerine düşmeden önce bacakları ve kasıklarıyla birkaç dal daha kırdı.

Aldığı yaralar o kadar acı vericiydi ki Faunus kendini düzeltmeye çalışırken İblis ondan epeyce uzağa uçmuştu. Bacaklarına dal parçalarının sivri uçları saplanmıştı ve onları koparıp atması gerekiyordu, yoksa hareket ettirmeye dayanamazdı. Sağ uyluğundan yoğun bir şekilde kan aktığını ve kafatasından aşağıya doğru sürekli bir iz olduğunu biliyordu.

Kasıgı her hareketi çürümüş gibi protesto ediyordu ama adrenalin ve korku devam etmesini sağlıyordu.

Yaralarını değerlendirmek için vücudunun geri kalanına bakması uzun sürmedi. Sadece onları not aldı ve kaçan tehdidi takip etti.

Bundan sonra İblis gece boyunca ağaçların üzerinde kalarak özgürce uçarken, Faunus yaraları yüzünden yavaşlamış ve çevresinden kaçmak zorunda kalmıştır. Bu noktada, İblis'in kokusunu takip etmek zorlaşmıştı.

Sadece gün boyunca İblis'in gölgede uçmak için yavaşlaması gerektiğinde

Faunus'un doğrudan güneş ışığından kaçınmak için ormanda tekrar yerini bulmayı başardığını söyledi.

İkinci gece yetişebileceğini düşündü ama o zamana kadar çok geç olduğunu biliyordu.

Onu kovalamaya devam etse bile, İblis'in onu Peçe'ye götürmesi muhtemeldi. Esasen kendini Jabez'e teslim etmiş olacaktı ve o bunu yapmayı reddetti.

Daha ileri gidemedi.

Faunus kafatasını örtmek için durakladı, hayal kırıklığı ve öfkeyle inledi. *Ona tehlike getirdim.*

Yardım olacağını düşünseydi, Jabez'in onu asla bulamayacağı anlamına gelse bile Mayumi'ye dönmezdi.

Ama İblis onu oraya getirdiyse, Mayumi ne olursa olsun tehlikede olacaktı.

Orada olup onun hayatı için pazarlık yapmayı ya da İblis Kralı öldürmeyi tercih ederdi - kız güvende olduğu sürece ikisi de yeterli olurdu.

Mayumi'yi korumaya başladığından beri dağılan soğuk çukur, sonunun tüm bunlardan önce olduğundan çok daha yakın olabileceğini anladığında on kat geri döndü.

Mayumi'yi İblisleri yemlediği ve hayatı boyunca yaptığı şeyi yaptığı için suçlayamazdı.

Onu durdurmayı ya da değiştirmeyi hiç istememişti. Ona bu yüzden gelmemişti.

Tek istediği onun yanında olmaktı, kendi hayatını riske atsa bile - ama asla onunkini değil.

Daha önce hiç yaşamadığı kadar büyük bir endişe duydu. Kafatası ilk kırıldığında bile içi bu kadar parçalanmamıştı.

O zamanlar tek düşünmesi gereken kendisiydi. Şimdi... güzel, harika, baştan çıkarıcı küçük insanı için korkuyordu.

Ne yaptım ben? Pençelerine bakmak için ellerini yüzünden uzaklaştırırken düşündü.

Neden her şey farklı olamadı?

Onunla hissettiği mutluluğun başka hiçbir şey tarafından lekelenmemesini istiyordu. Her zaman oradaydı, süregelen bir kara bulut ve sadece sürekli çiseleyen yağmurun dağılıp ona gerçek aydınlığı vermesini arzuluyordu.

Mavka'nın gerçek mutluluğu yaşamasına izin verilmiyor mu?

Yine de Orpheus ve Magnar mutlu görünüyorlardı. Bunun için onları kıskanıyordu. Bir parçası bu yüzden onlardan nefret ediyordu. Neden onun özlemine çektiği şeye sahip olamıyorlardı? Neden bunun acısını çeken o olmak zorundaydı?

Jabez neden beni hedef almak zorundaydı?

Orpheus'a yüzlerce yıl boyunca duygusal olarak işkence etmişti ama Faunus, eline geçirip gerçekten vahşileştirmeyi başardığı tek kişiydi.

Yalnız yaşamalıydım. İblislerin arasında yaşamaya çalışmaktansa yalnızlığı kabullenmeliydim.

Ona ne kazandırdığına bir bak. Acıdan başka bir şey değildi ve şimdi gerçekten istediği her şey pençelerinin ucundaydı, tam da ulaşabileceği bir yerdeydi ama yine de her zamankinden çok daha uzaktaydı.

Faunus Mayumi'nin evine doğru ilerlemeye devam etti, geri dönmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Görüşü yol boyunca sürekli olarak beyaz ve lacivert arasında gidip gelirken, zihni ıssız ve korkunç düşüncelerle dönüp duruyordu.

Kadının evini gördüğünde ve havaya yayılan yemek kokusundan uyanık olduğunu anladığında bile dağılmadılar. Uzun zaman önce onun şöminesinin tatlı kokusunu alabilmişti.

Alan tam da düşündüğü gibi İblis kanı kokuyordu ama bu koku misk kokulu, baskın tütsünün altında gizlenmişti. Görebildiği kadarıyla, aromanın kapaklarından süzülmesine izin veren iki adet içi boş, yuvarlak tütsü kutusu vardı.

Bu iki koku, altındaki uykulu balkabağı aromasının kokusunu almasını zorlaştırdı. Umutsuzca

O tatlı kokuyu içine çekmek ve güvende olduğunu bilmek istiyordu.

Ona sarılmak istiyorum.

Mayumi'nin yaptığı o özel şekilde rahatlatılmak istiyordu - kelimelere ya da açıklamaya ihtiyaç duymadığı ve sadece ihtiyacı olan sessizlikte onu rahatlattığı şekilde.

Şu anda konuşmak, acısını, özlemini ve korkularını paylaşmak istemiyordu. İhtiyacı olan şey onun sıcaklığı ve kollarının onu sarması, kürkünü kavraması ya da burnunu sokmasıydı. Onun kabulüne ve güzel sözlerle söylemek yerine gösterdiği anlayışa ihtiyacı vardı.

Parmak uçları kadının evinin acı veren bariyerini buldu. Takılarını çıkarabilmesi için bağırmaı düşündü ama vazgeçti. Dışarısı soğuktu ve uzun zaman önce onun için çok küçük olan evinde kendini... korunaklı hissetmeye başlamıştı. Güvenliydi.

Acıdan titreyerek onu itti.

Faunuslar insanların birbirlerini erkek ya da dişinin diğerinin kollarına koşarak selamladığını görmüşlerdir.

Her zaman kalbine dokunmuş ve onu derinden etkileyen bir şekilde şişirmişti.

Onun kendisine böyle bir selam vermesini arzuluyordu. Sanki onu özlüyor, özlüyor ve ruhu kadar ona ulaşmak istiyordu.

Elini kapının koluna koydu.

Umarım son birkaç gündür onu burada bıraktığım için bana kızmamıştır.

Üzerinde siyah pantolonundan başka bir şey olmayan, göğsü çıplak ve çıplak olan Mayumi, dilini nemlendirmek ve sıvı cesareti vermek için Marianna'nın Uytucusu'ndan büyük bir yudum aldı. Buna ihtiyacı olacaktı.

Kısmen tükürükle ıslanmış bir bezi dişlerinin arasına sıkıştırdı ve burnundan hızlı, sık nefesler çekti. Gözlerini kapatmamak için elinden geleni yaptı, derisine bir iğne batırırken göz kapaklarının köşeleri de alnı kadar derin bir şekilde kırıyordu.

Hıçkırıklarının gücü altında dudakları seğirdi.

Yumruğunu sıkarken sol kolu titriyordu ama bu, sağ elinin verdiği acı dolu titremenin yanında hiçbir şeydi, özellikle de yarasının diğer tarafını açtığında daha da kötüleştiğinde. Etini saran iğnenin derisinin katmanlarını kırarken çıkardığı sesi duyduğuna yemin edebilirdi.

Tüm bu süreç boyunca çılgınlığını bastırmak için dişleri ağzındaki bezi gıcırdattı. Yeni kanayan yarasının o bölümünü kapatabilmek için ona bağlı ipi çekti. Kanla kaplanmış ipi kesmeden önce bağladı.

Ağzındaki bezi çıkardı ve birkaç saniye boyunca nefes nefese kaldı.

Alkol içmek ondan sızmaya devam eden kanı inceltiyordu ama ana atardamarlarından ya da toplardamarlarından hiçbirisi kesilmemişti. Gerçekte, ön kolunda çaprazlamasına uzanan üç parmaklı pençe izi çok daha kötü olabilirdi.

Dirseğinin iç kısmındaki yara bileğindekiinden daha derindi. Bununla birlikte, bileğinin yakınında onu koruyacak daha az kas olduğu için daha fazla hasar meydana gelmişti.

Yüzük ve serçe parmağımı hâlâ hissedemiyorum.

Bunun bir travma mı yoksa onları kontrol eden kas ve tendonların tamamen kopmuş olmasından mı kaynaklandığından emin olamayınca onlara baktı. Vücudunun geri kalanı gibi titremiyorlardı ve yarı kıvrılmış bir pozisyonda kalıcı olarak sıkışmış görünüyorlardı.

Gözlerinden yaş akmadı ama gözlerini kırpmadan önce yaşlar birikti.

Bu, aldığı bir yarayla ilk kez ilgilenişi değildi. Kalçasında kendi kendine yama yaptığı oldukça kötü bir yara vardı ama bunun şimdiye kadar aldığı en kötü yara olabileceğini düşünüyordu.

Faunus gideli dört gün olmuştu.

Tehlikeli olabileceğini bildiği halde onu terk ettiği için onu suçlamasa da, burada olsaydı çok yardımcı olurdu.

Gideceğini bilseydim, geyik gibi büyük bir yemi asla kullanmazdım. Ve onun bir şeyleri öldürme şekli, onları kesinlikle parçalara ayırmak, her yere kan ve vücut parçaları püskürtmekti.

Öldürdüklerinin çoğunda çok az kanama vardı ve İblisleri tek başına yemlemiş olsaydı, daha fazlasını cezbetmeye devam edecek bu kadar büyük bir karmaşa yaratmayacağından emindi.

Kural on dört: Asla boyundan büyük işlere kalkışma.

Dikkatli olsaydı bu yara önlenebilirdi.

Dün gece sadece iki İblis geldi. Eğer hesaba katmadığı küçük bir ayrıntı olmasaydı, onları tek başına kolayca alt edebilirdi.

Kural üç: Asla dikkatiniz dağılmasın.

Beni loncadan bu yüzden kovduklarını biliyorum, diye düşündü bir yudum daha içki içip bezi ağzına atarken. Mayumi iğnesini ve ipliğini tekrar eline aldı. *Sahada regl olan bir kadın cezbedicidir, dikkat dağıtır, risktir.*

Dün adet görmeye başlamıştı. İlk gün onun için her zaman en zoruydu. Dün gece bir ara çatıdayken öyle bir kramp girmişti ki leğen kemiğinin tutuştuğunu sanmıştı.

Mayumi bir kez daha bezi ağzına soktu, böylece dilini ısırmadı ya da dişlerini sıkarak mahvetmedi. İğneyi tekrar etine geçirirken kasıtlı olarak çığlık attı. Bağladı, sonra bir tane daha yaptı, bunu mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyordu, bir yandan da korkunç bir şekilde titriyordu.

Regl olduğumda asla yem yemem.

Ormanda yaşayan her akıllı kadının yaptığını yaptı. Kokuyu maskeleyemeye yardımcı olması için tütsü kutularını yaktı ve pantolonunun içinde topladığı kanıtları yaktı.

Şu anda, içinde güçlü bitkiler bulunan keselerden oluşan bir kemer takıyordu.

Ancak lonca üniformasını giyerken içerideyken dışarıda bir İblis'in koşuşturduğunu duyduğunda, gidip onunla savaşması gerektiğini biliyordu. Sonra evini ve kendini koruyabilmek için yorgun ve acı içinde çatıda kaldı.

Bu ona pahalıya mal olmuştu ve şimdi burada, saatlerdir bir şey yemediği için yemek kaynatırken kolunu dikiyordu. Mutfak tezgâhında sıcak su dolu bir tencere ve bitkisel antiseptik bezler hazırды. Kolunu düzgünce sargılamadan önce onları koluna sarmayı planlıyordu.

Yarasını kapatmayı bitirdikten sonra masanın üzerindeki kanlı bez parçalarına baktı. İncelediği ön kolunu silmek için bir tane daha kullandı.

Kendisinin de söylediği gibi oldukça iyi bir işti.

Uyuşmuş yüzük ve serçe parmaklarına dokundu, dudakları sıkıca büzüldü. *Hay sikeyim. Bunlar iyileşmezse bir daha asla düzgün yay tutamayacağım.*

Ayrıca, sahip olduğu güç eksikliği ile onu tutabileceği de şüpheliydi.

İyileşen kol. Şu andan itibaren sürekli titriyor olabilir.

Yine de kılıcımı kullanabilmeliyim.

İçkiden büyük bir yudum daha aldı ve dirseğini yemek masasına dayayarak alnını parmak uçlarına bastırdı. Başını mutfak penceresine doğru çevirip ağrıyan, şiş, yorgun gözlerle kuşluk güneşine baktı.

Kolu kavurucu derecede sıcak ve şişmiş hissediyordu, o kadar ki damarlarında lav oluşmaya başladığını düşündü. Ah, ve zonklama başka bir şey düşünmesini zorlaştırıyordu!

Bir ayağı sabitken, diğer ayağını parmak uçlarında aşağı yukarı zıplatıyordu.

Faunus geri gelirse... Ayağı daha hızlı zıpladı. Faunus geri gelirse kolumu iyileştirebilir, değil mi?

Gerekirse bu yaraya katlanacaktı. Eğer bir daha geri dönmezse, bunu kabullenecekti ama bir çözüm olabileceği ihtimalini de göz ardı edemezdi.

Bunun hayatının önüne geçmesine izin vermesine imkân yoktu.

Buzağısına benzer bir şey yapıldıktan sonra onurlu bir şekilde terhis edilmesine rağmen, babası İblisleri yemlemeye ve bu evi gayet iyi korumaya devam etmişti. O kadar kolay havlu atmazdı.

Hiçbir zaman korkak olmamıştı.

Ne olursa olsun ölüm benim için gelecek ve ben savaşarak ölmeyi tercih ederim. Uzun ve yarı huzurlu bir hayat yaşamayı siktir et.

Hayatta kalmak kadar faydasızdı.

Başka ne yapacaktı ki? Bu evde oturup hiçbir şey yapmayacak mıydı? Onun böyle bir arzusu yoktu. Sadece bir İblis daha öldürerek bu dünyada bir fark yaratmak istiyordu.

Ve sırf delirmek ve o duvarların arkasında çürümek için kasabalarda yaşamayacağım. Ona göre orada yaşamak, et için kesilmeyi bekleyen sığırlardan başka bir şey değildi.

Kolundaki zonklama sadece çok taze olduğu içindi ama temiz olduğundan emin olmak için yarasını tekrar kontrol etti. *Umarım enfeksiyon kapıp septik hale gelmem.*

Ölmek için ne acınası bir yol.

Bu gece ne yapacağım? Şu anda bu şekilde savaşamam. Ayağa kalktı ve yulaf lapası tenceresini ocağın üstünden aldı.

Sonra kenara çekildi ve artık soğumuş olan tencereden antiseptikle ıslatılmış bez şeritleri çıkardı. Onları kolunun üzerine koydu ve verdiği acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. Isı yarasına ulaştıkça kolu her nasılsa daha da hızlı zonkluyordu.

Her şeyi güvende tutmak için ön kolunu düzgün bir şekilde bandajlamaya çalıştı.

Bu iş bittikten sonra kendine biraz yulaf lapası hazırladı ve gözleri ağırlaşarak oturdu. Çok kan kaybetmişti ve dün kramp girdiğinden beri fazla uyumamıştı.

Ve yaralanmak insanı gerçekten çok yıpratır.

Soğumasına yardımcı olmak için yemeğiyle oynadı, tüm bu süre boyunca özellikle yemek yemek istemediğini düşündü. Bunun yerine evindeki kaosa baktı.

Lonca üniforması gömleği kapının yanına attığı yerdeydi, mahvolmuştu. Başkaları da olduğu için onu yakmıştı. Pantolonu sıvı içindeydi ve bunun kendi kanı mı yoksa İblis kanı mı olduğundan emin değildi. Ayakkabılarını çıkarmamıştı - her şey düşünüldüğünde bu düşündüğü son şeydi.

Burası bir revir gibi görünüyor ve kokuyor. Yemeğini yerken iç çekti. *Uyumadan önce temizlenmeliyim.*

Başını avucuna dayayan Mayumi, gecenin ağırlığı ve yaşadığı olayların etkisiyle uykuya dalmaya başladı.

Verandasından geçen ağır ayak sesleri onu aniden uyandırdı. Ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu, muhtemelen birkaç dakika? Başı masanın üzerindeki kâsesine doğru düşmeye başlamıştı ve onu geri çekerken neredeyse kendini kırbaçlayacaktı.

"Kim var orada?" diye bağırdı, Tanrı'dan onun bir Duskwalker olmamasını umarak.

Ayak sesleri kapıya ulaşır kapı kolunu çevirmeye başladığında. Mayumi ayağa kalktı ve dağınıklığa baktı.

Lanet olsun. Faunus olma.

"Benim, Mayumi," diye seslendiğini duydu, tam kapı açılmaya başlarken.

"Buraya gelme!" diye kükredi ve kapıyı çarparak kapatabilmek için kapıya doğru koştu.

Kapı aralığında onun kedi kafatası ve iri gövdesiyle yüz yüze gelmeden önce oraya varamamıştı.

Evin içinde arama yaparken mavi gözbebekleri bembeyaz oldu. Adamın titreyerek dışarı çıkmadan hemen önce derin ve meraklı bir nefes aldığını fark etti.

"Kan mı? Yaralandın mı?" diye sordu geriye doğru bir adım atarken. İki eli de burnunu kapatmak için havaya kalktı ama bunu yapmadan önce gözbebekleri hızla kırmızıya döndü.

Kahretsin. Bu hiç iyi değil.

Mayumi silah kemerinin yanına uzanırken geri çekildi. Kılıcının dışarıda olduğunu unuttuğu için havayı yakaladı.

"Faunus'u terk etmen gerekiyor," dedi Mayumi sakince ve ondan yankılanan, kabarcıklı bir hırıltı çıktığında sesini özellikle yumuşak tuttu.

Hançerini tutmaya çalıştı ama adam ellerini indirip öne doğru düşerek hançerinin üzerine konduğunda yaralı ve titreyen parmakları onu beceremedi. Adam dört ayak üzerinde evine doğru bir adım attığında, köpüren hırıltısı her saniye daha da vahşileşirken, kadının tüyleri diken diken oldu.

Geniş omuzlarını içeri iterek kapının pervazının gıcırdamasına neden oldu.

Gözleri hâlâ kırmızı. Ve yeni kanamış avına odaklanmışlardı. Kıza. *Kahretsin.*

Gözlerini kısımış, vücudu güçsüzlükten titriyor olsa da kalbini sabit tutmaya çalışıyordu.

"Selam benim büyük seksi Duskwalker'ım," diye mırıldandı Mayumi, bir elini ileri uzatarak ondan uzaklaştı. Ondandır gelen tehlikeyi sanki kalın ve somut bir şeymiş gibi hissedebiliyordu. "Beni incitmek istemediğini biliyorum. Eğer yaparsan kendine çok kızacaksın."

Adam alçalıp gelmeye devam ettiğinde, kana susamışlığın düşüncelerini susturmasına neden olan güçlere gittiğini biliyordu. Artık onu dinlemiyordu. Artık onun tatlı Faunus'u gibi görünmüyordu.

Şu anda onunla konuşmanın bir anlamı yoktu ve bunu yapmak için nefesini boşa harcamayacaktı. Bunun yerine, elindeki tüm silahların nerede olduğuna dair zihinsel bir değerlendirme yaptı.

Şu anda aralarında yerde duran hançer dışında, mevcut tek silahları şöminenin üstünde duran babasının kılıcı ve kemerinde asılı duran kırbaacıydı.

Faunus'un dişleri ayrılıp hırlamaya başladığında, gözlerini şömineye çevirmeye cesaret etti.

Bakışlarını ondan ayırırsa sıçrayabileceğini tahmin etmişti ve bunu yaptığında, o saldırırken yana doğru atladı. Adam ona doğru gelirken sehpanın üstüne bastı ve sehpayı ikiye böldü.

Stres altında kalbi hızlandı. Geçirdiği o lanet geceden sonra ihtiyacı olan son şey buydu!

Kız kaçmak için şöminenin önünde yana doğru yuvarlanınca onu ıskaladı. Babasının kılıcını yakaladı. Babasının göğsü onu yere ittiğinde kılıç elinden fırladı.

çok daha küçük bir formdaydı, çömelmesi onu adamın pençeleri için çok alçak yapıyordu.

Kahretsin! Çok hızlıydı. Çenesini vahşice onun üzerinde kırarken, onları ayrı tutmak için ayaklarıyla göğsüne bastırdı. Sivri dişleri burnunun birkaç santimetre uzağında bile keskin bir kırpma sesi çıkarıyordu. *Geri dönmesi için o kadar gün varken, bu gün mü olmalıydı?!*

İçeri girdiğinden beri sadece bir dakika geçmişti ve şimdiden sırt üstü yatıyordu! Bir insan asla bir Duskwalker'ı alt edemezdi ve kan kaybı yüzünden zayıf ve yavaştı.

Düşün, Mayumi.

Babasının kılıcı kınından kısmen kaymıştı ama ulaşamayacağı bir yerdeydi ve o dişler tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Alevlerin önünde duran ateş çubuğunu kapan Mayumi, onu adamın dişlerinin arasına soktu ve yaralı koluna yayılan acıyla çığlık atarak onu geri itmek için hem dizlerini hem de ellerini kullandı.

Faunus belli ki dişleriyle düşünüyordu çünkü bir yandan kafasını ağzına almaya çalışırken bir yandan da kollarını kullanarak kendini onun üzerinde sabitlemeye çalışıyordu. Kız onu uzak tutarken salyaları yanağına sıçradı.

Yine de kolları zayıflıyordu ve demir çubuk şekil değiştirmeye başladığında gözleri büyüdü. Onu büküyordu!

Sikeyim. Siktir! Bir şeyler yapması gerekiyordu, hem de hemen.

Kollarını rahatlatmak için başını yana çevirdi ve burnunu yere vurması için öne çıkmasına izin verdi. Aynı anda aşağı uzandı ve kemerinden kırbacını çıkardı.

Mayumi, adam tam arkasını döndüğünde çenesinin alt tarafına bir tekme atarak dişlerini kapattı ve kırbacı hızla ölümcül ağzının etrafından geçirdi.

Yüzündeki lekeyi kazımak için geri çekildi, sopa arka dişlerinin arkasına saplanmıştı. Onun dikkati dağılmışken Mayumi şöminenin içine uzandı ve yarısı alevlerin içinde olan yanan bir çubuğun alev almayan tarafını yakaladı.

Ateşten korkan Faunus, yüzüne sıçrayan kor parçalarından dolayı korkunç bir şekilde inledi. Bu ses onun kalbini acıma duygusuyla sıkıştırdı. Aslında, tüm bu durum onun sadece ona acımasına neden oldu.

Babasının kılıcına uzandı ve tam o kükrerken kılıcı kınından çıkardı.

Kafasını kes. Ona, kana susamış bir öfkeyle kendisine saldırdığı bir durum olursa böyle yapmasını söylemişti. Kafasını kesersem geri geleceğini söyledi. Belki baygınken kafatasını onarabilirim.

Mayumi, adam ellerini ona doladığında kendini daha küçük göstermek için omuzlarını içeri çekti. Düz kenarı ayağıyla sabitledi, bıçaklı tarafı ona dönüktü. Boğazına saplandı.

Bir kez daha, sadece onu uzakta tutuyordu.

Böyle giderse beni öldürecek.

Korku hissetmiyordu ama damarlarında dolaşan adrenalin, midesiyle kalbinin yer değiştirmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Her nefes alıp verişinde boğazının arkası yanıyor, ciğerleri sıkıştıkça büzüşüyordu.

Bir eliyle kılıcın kabzasını tutuyor, diğer ayağıyla da bastırıyordu. Diğer ayağı onu geride tutmak için göğsüne bastırıyordu ama adam ondan daha güçlüydü. Şu anda kendini tamamen ona bırakmamasının tek sebebinin hissettiği acı olduğundan emindi.

Koyu mor kan, boğazını gittikçe daha derinden kesen kılıcın gümüş bıçağına sızdı. Faunus daha da yaklaştı, sanki sonunda yemeğini aldığı sürece umurunda değilmiş gibi.

Mayumi bunun bir risk olduğunu her zaman biliyordu. Zihinsel olarak buna hazırды. Ölümle başa çıkabilirdi. Kendi ölümü konusunda soğukkanlı olmak kişiliğine işlemişti.

Ama kalbinin endişeyle çarpmasının nedeni kendisi için değil, onun içindi.

Beni öldürürse kendini asla affetmez.

Bundan sonrasını sadece hayal edebiliyordu. Onun canını alanın kendisi olduğunu bilmekle nasıl başa çıkacağını.

Bunu hiç söylememişti ama Mayumi onu sevdiğini biliyordu. Bunu, sanki dünyada önemli olan tek şey oymuş gibi ona sımsıkı sarılmasından anlamak zor değildi. Ayrıca pençelerini ayaklarından gür saçlarına kadar vücudunun her bir parçasında, sanki onun her bir parçasına tapıyormuş gibi okşamasından da bunu hissediyordu.

Ona en değerli şeymiş gibi davrandı ve söylediği sözler derin sevgi ifadeleri idi.

Bu kadar özgürce paylaşılan duygulara karşılık vermemek zordu. Onları, sevgisini ifade etmekten yoksun tek bir kelimenin faydasızlığına tercih etti.

Mayumi inatçı bir kararlılıkla gözlerini kısıtı. Aklına gelen tek şeyi yaptı.

Dürtebileceği gözleri olmadığı için parmaklarını parmak uçlarına kadar adamın burun deliğine soktu. Büyük Duskwalker burnuna yapılan bu beklenmedik müdahaleden dolayı ürperdi ve geri çekildi. Ayağını geri çekmesi için ona bir şans vererek tiksintiyle kükredi.

Bir pençe savurdu ve pençelerden birinin ucunu kızın yanağına batırdı, kız en kötüsünden kaçmak için başını çevirdiğinde yanağını kesti.

Kılıç artık adamın boğazına iyice saplanmıştı ve adam geri çekilmeye başladığında iki botunun topuğunu da kılıca doğrulttu. Her iki ayağı da kılıca çarptı ama sol ayağı hemen ardından kaydı.

Mayumi kollarını yüzünde kavuşturdu, en kötüsünü beklerken bu ona aşağı inmeyi bitirme özgürlüğü verdi.

Boğazından keskin bir nefes koptu. Sağ dizi sert ve kavisli bir şeye çarptığında acı yayıldı. Kollarının ısırılmasına ramak kaldığını düşünürken dizindeki bir şeyin parçalanıp parçalanmayacağını merak etmedi.

Aniden Faunus onun üzerine yığıldı ve devasa formunun ağırlığı altında onu ezmeye başladı.

Mayumi'nin onun hareket etmeyi tamamen bıraktığını fark etmesi birkaç saniyelik vahşi nefes alışverişini aldı.

Ben mi yaptım?

Burada yatıp öğrenmek için beklemeyecekti - yanılıyor olabileceği anlamına gelmiyorsa.

Pençelerini onun altından çıkarmak son derece zordu. Birden fazla yarası vardı ve total bir varlık olarak o kadar ağırdı ki, bir ayıyı kendi üzerinden kaldırmaya çalışmak gibiydi.

Ancak, kendini yukarı ve yana doğru kıvrıp boynuyla omzunun birleştiği yerden çıkmaya çalışırken, başının hâlâ boynuna sıkıca bağlı olduğunu görebiliyordu. Kılıcı adamın kalın ve yoğun boğazının yarısına kadar ancak sokabilmişti.

Eğer onu bayıltan boynu değilse, o zaman ne-

Mayumi gördükleri karşısında omurgasından aşağı süzülen korkunç ürperti gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmediğini düşünüyordu. Hayatında, gördüğü, yaptığı ve yaşadığı onca şeyden sonra bile, hiçbir şey kalbini neredeyse göğsünde paramparça etmemişti.

Kafatasındaki açık yarıktan yoğun bir şekilde sızan mor kan, başının altında bir su birikintisi oluşturuyordu.

"Hayır!" diye bağırdı ve öne doğru eğilerek parmaklarını havaya kaldırdı.

Zorlukla aldığı nefeslerin göğsünü kaldırmasından hâlâ hayatta olduğu belliydi ama bu onu rahatlatmadı.

"Hayır! Siktir!" Kılıcının üzerine oturdu ve dizlerini yukarı kaldırdı. Aynı zamanda, onu örttü

titreyen elleriyle yüzüne vurdu. "Kafatasını daha da kırdım."

Dizine çarptığını hissettiği şey onun boynuzu olmalıydı.

O bozdu, o! Onu iyileştirmeye çalışıyordu, ölüme daha da yaklaşmasının sebebi olmaya değil! Artık onun ruhunu asla alamazdı, hele ki ruhunun açıldığını ve garip görünümlü kas parçalarının ortaya çıktığını görebiliyorsa.

Zar zor tutunuyordu, alt tarafı gevşemişti, çatlağın üst kısmı ise onu bir arada tutan tek şeydi.

Hepsi benim hatam. Hepsi benim suçum.

Mayumi bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Ne yapması gerektiğini.

Sanki kendini dünyaya karşı küçültmeye çalışıyormuş gibi bir ayağını diğerinin üzerine attı, varlığının en derinine kadar inen ve giderek büyüyen kederiyle nasıl başa çıkacağından emin değildi.

Gözyaşı dökmedi. Ebeveynlerinden biri öldüğünde de ağlamamıştı. Söyleyebildiği kadarıyla Faunus en azından hâlâ hayattaydı ama sinüslerinde sanki ağlamak istiyormuş gibi rahatsız edici bir karıncalanma vardı.

Çok acı çekiyordu. Kolu bandajın içinden kanıyordu ve onunla dövüşürken birden fazla dikiş attığını biliyordu. Yüzü adamın onu kestiği yerden acıyordu ve dizinde korkunç bir sorun olduğundan emindi.

Hepsi benim suçum. İblisleri yemlemek istememiş olsaydım, kanatlı olan muhtemelen buraya gelmezdi.

İblis bir kraldan bahsetmişti. Faunus'un onun peşinden koştuğunu biliyordu çünkü İblis Kral'ın nerede olduğunu bilmesini istemiyordu.

Faunus'un onun peşinden gitmesine gerek kalmazdı. İblislerle savaşmak için tek başıma bırakılıp yaralanmazdım.

O kendini toparlamaya ve evini temizlemeye çalışırken buraya geri gelmezdi. Kendi kanıyla kaplı olmazdı.

Bütün bunlara o sebep olmazdı.

Ellerini indirerek, gözlerini derin bir şekilde eğerek ona baktı. Boğazına asit gibi bir safra kaçtı, bağırsakları ne kadar uğraşırsa uğraşsın bastıramadığı duygularla çalkalanıyordu.

Kalbi acı içinde sıkıştı ve onu yerinde tutan tendonları koparmakla tehdit etti. Hissettiği acının geri kalanını çaldı, fiziksel yaralarının herhangi birinden daha belirgindi.

Şimdi onu nasıl kurtaracağım?

"Çok üzgünüm, Faunus."

Faunus'un zihni uyandığında karmakarışıkta. Derin bir uykudan sonra hissedilen türden bir sersemlikti bu.

Hayır, bu yanılttı. Başı dönüyordu, tıpkı zehirlendiğinde hissettiğini hatırladığı gibi. İşitme duyusu boğuktu, sanki biri kulak deliklerine pamuk tıkamış gibiydi. Her şey yavaşça hareket ediyormuş gibi görünürken, görüşü kayıyor, aydınlık ve karanlık arasında gidip geliyordu. Görüşünde daha önce hiç tanık olmadığı izler ve garip bir bölünme vardı.

Kafatası dayanılmaz derecede ağırlaşmıştı ama aynı zamanda gökyüzünde çakan şimşekler gibi tüm yüzünü çatallayan bir çarpıntıyla içini kemiriyordu.

Bu çok garip bir histi ama sanki varlığı, özü, *ruhu* ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordu.

Koklayabildiği tek şey kendi kanı ile dereotu, fesleğen ve diğer birçok yoğun otun karışımıydı. Bir şey kemikli burnunu kaplıyor ve tam olmasa da burun deliğini kısmen dolduruyordu. Rahatsız ediciydi ve nerede olduğunu hissedememek hoşuna gitmiyordu.

Ne oldu?

Genellikle uyuduğunda ya da bayıldığında, hatta geçici olarak öldüğünde hatırlardı. Yaşadığı pek çok öfkeyi bile hayal meyal hatırlıyordu.

Şimdi sadece boşluk vardı.

Hatırladığı son şey, kanatlı İblis'i kovalamaktan vazgeçtiği idi. *Ağaçtan düştüğümü hatırlıyorum...* Hafızasında başka hiçbir şey yoktu.

Etrafına bir kez daha bakmaya çalıştığında bir kulübede olduğunu gördü, görüşündeki sise rağmen çoğunlukla tanıdık bir kulübeydi.

Mayumi'ye ulaşabildim mi?

Faunus kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama başaramadı. Uzunlarının arkadan birbirine bağlandığını fark edince kıpırdandı ve yere doğru hareketsiz kaldı. *Büyülü ip mi?* Onu bu şekilde bağlayabilecek tek şey buydu.

Bir buçuk şekil belirdi ve Faunus onun kafatasının yanında yerde diz çökmüş Mayumi olduğunu ancak filtrelenmiş, rölantide çalışan zihninin perdesini aralayacak kadar yaklaştığında anladı.

"Uyanmışsın." Sesi mesafeliydi. "Döndüğünden beri bir gün geçti."

Faunus ona odaklandı ve sonunda her şeyin yoluna girmeye başladığını fark etti.

Dünya durgunlaşırken yüzündeki acı devam etti, hatta daha da kötüleşti. Ancak görüşünün sol tarafında solmayan kısmı bir loşluk vardı ve aynı tarafta işitme duyusunun da kapalı olduğuna yemin etti.

Ciğerlerini titreten kısık bir inilti ciğerlerinden yankılandı.

"Neden bu kadar canım yanıyor?" Tekrar kıpırdandı, kuyruğu bu şekilde yakalanmaktan nefret edercesine kıvrıldı. "Ve neden böyle bağılıyım?"

Bir şey çenesini kapattığında, kolları arkasında ve bacakları bitişik bir şekilde yüzüstü yatıyordu. İçeride, ateşten güvenli bir mesafede olduğunu görebiliyordu ama yine de onun sıcaklığının menzilineydi.

"Hatırlamıyor musun?"

O başını sallayınca Mayumi yere baktı.

Saçları yüzünün yan tarafını kapatıyordu ve onu bir elbise içinde görünce şaşırdı. Onu daha önce hiç böyle bir elbiseyle görmemişti ve her ne kadar gri ve sade bir elbise olsa da ona yakıştığını düşündü.

"İyileştiğinde seni dışarıda tek başına bırakmaya dayanamazdım ama şu anda regl dönemimdeyim. Kokudan korunmana yardımcı olacağını umarak burnunu kapattım ve işe yaramazsa diye seni bağladım."

Mayumi bakışlarını uzun süre kaçırmadığı için onunla göz teması kurmasına şaşırdı.

Yorgun görünüyor.

Yüzünden görebildiği kadarıyla, gözlerinin altı morarmış ve ağır bir şekilde kırıkmıştı. Ayrıca normalden daha solgun görünüyordu.

"Her ne kadar birkaç damla beni çılgına çevirmeyecek olsa da, yine de akıllıca davrandınız."

Ancak Mayumi'nin on bir yıldır bir İblis Avcısı olması nedeniyle, bu kadını sorunu aşmanın yollarını bilmesi gerektiğini düşündü.

Kız sessizleşti, bu da onu her zaman endişelendirirdi. "Mayumi?"

Kız ona dönüp cevap vermeyince Faunus başını daha çok ona doğru çevirdi. İnledi. Yüzüne dokunma ve neden bu kadar acıdığını keşfetme ihtiyacı içini kemirdi ve bunu yapamamak onu rahatsız etti.

"Çok üzgünüm Faunus." Kadının sesindeki umutsuz ton tüylerinin ve dikenlerinin kabarmasına neden oldu. "Acını hafifletmek için yüzüne bir merhem sürdüm, işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyorum ama kafatasını daha da çatlattım."

Beyaz, görüş alanına girdi. O zaman sol küresinde görebildiği karanlığı ve görüşünün neden kısmen bölünmüş olduğunu anladı... düzgün duyamamasının nedeni kafatasıydı.

Kızgın olmak istiyordu ama ona karşı asla öyle olamayacağını fark etti. İçinden geçen tüm gerginliğin hafiflemesine izin verdi.

"Nasıl? Ne oldu, Mayumi?"

Sol kolunu kapattı ve yüzünü tamamen diğer tarafa çevirmek için başını çevirdi.

"Bana saldırdınız. Daha doğrusu neredeyse beni öldürüyordun. Bana söylediğin gibi kafanı kesmeye çalıştım."

Eliyle kapattığı koluna baktı ve paniğe kapıldı. "Yaralı mısın?"

"Boynunun gerçekten çok kalın olduğunu biliyor muydun?" diye sordu cevap vermek yerine, bu da onun paniğini daha da arttırdı. "Kılıcı boğazına sokmaya çalıştığımda ayağım kaydı ve sen de boynuzunla dizime kafa attın. Ondan sonra yere yığıldın."

Mayumi onun kalbinin yere çarpışını duyabiliyor muydu? Duyuyor olmalıydı, bir davul kadar ağırdı. Söylediği her kelime boğazında metalik, ekşi bir tat bırakıyordu.

"Canını yaktım mı?" diye sordu, onu kontrol edebilmek için bağlarından kurtulmaya çabalıyordu. Kız bir şey söylemeyince hırlamaya başladı. "Cevap ver bana, Mayumi!"

Başını ona doğru çevirdi, dişleri gıcırıyordu ve yanağındaki çürük bir kesik ortaya çıkmıştı. "Sen kendin için endişelen, Faunus!" Bir dizinin ve bir ayağının üzerine eğilerek öne doğru uzandı ve önce bacaklarını sonra da bileklerini bağladı. "Burada ölen ben değilim, sanmıyorum. Dikişlerimin çoğu patladığı için kolum gerçekten kötü görünüyor ve simsiyah ama lanet yüzümün yarısı düşen ben değilim!"

Adam serbest kaldığında, kadın aralarına mesafe koymak için ayağa kalktı. Bu hoşuna gitmemişti, ondan saklanmaya çalışması, sağlığını kontrol etmek istediğinde ondan kaçması hoşuna gitmemişti.

"Bu kadar dikkatsiz olmamalıydım. Çatlağını biliyordum ama birbirimizi koruyabileceğimizi düşündüm. Ben seni korurken sen de beni koruyacaksın. Her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm ama İblisleri buraya çekmek istemeseydim bunların hiçbiri olmazdı. Çok bencil ve aptalım."

"Sen... topallıyor musun?" diye sordu patilerine doğru ilerlerken. Dengesi bozulmuş gibi dengesizdi ama çabucak alıştı.

Hiçbir şey onu, küçük evinde ayakta durabileceği kadar yükseldiğinde onu bombardımana tutacak olan yeni acı saldırısına hazırlamadı. Kafatasına dokunmak için elini kaldırdı, bu hareketin getirdiği acıdan irkildi ama ne kadar kötü olduğunu fiziksel olarak inceleyebilmek için acıya katlandı.

Kuyruğu aşağı doğru kıvrıldı. Kötüydü, gerçekten kötüydü.

"Faunus!" Mayumi ona dönerek bağırdı. "Neden bana kızgın değilsin?"

Ona bakarken sustu. O da sanki bir şey bekliyormuş gibi küçük kaşlarını çatarak ona baktı.

Beyaz gözleri onu görünce maviye döndü. Adam ona doğru bir adım attığında daha da derinleşti ve kadın geri adım attı.

Adam haklıydı, kadın topallıyordu. Yüzü bitkin, yorgun ve yaralı, solgun ve çökmüş görünüyor. Ama ne kadar topallarsa topallasın, kıcı yemek masasına çarptığında bile Faunus onu kovalamaktan vazgeçmedi.

Pençeli parmaklarını nazikçe çenesinin yumuşak hatlarının altından geçirdi, ta ki çenesinin altını ve kafatasının tabanını iri elleriyle kavrayana kadar.

"Çünkü Mayumi," diye homurdandı kafatasını indirip hafifçe çevirirken ve alnının yan tarafını Mayumi'nin alnının ortasına bastırırken. Bu küçük temas bile acıya neden olunca irkildi. "Yaşıyorsun. Önemli olan tek şey bu. Bana karşı savaştın ve nasıl olursa olsun kazandın. Aklım başıma gelip seni öldürdüğümü fark etmektense kafatasımın daha fazla kırılmasını tercih ederim."

Gözlerini kararttı, neredeyse hayatını sona erdirecekken onun burada olduğunu bilmek rahatlatmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama eğer bunu neredeyse yaptığını söylediye, o zaman onu alt etmek için zayıf, küçük insan gücüyle her şeyi yapmış olması gerektiğini biliyordu.

İçinde dönen korkunç duygu havuzuna rağmen, hissettiği gurura engel olamıyordu.

Mayumi'nin değerli başını sıkıca tutup alt tarafını tamamen kavrarken, Mayumi göğsüne vurmaya başladığında direndi. Vurdu, tokatladı, onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Mayumi onu bırakmayı reddetti - tıpkı onunla ilk tanıştığı andan beri gerçekten yapamadığı gibi.

Aynı zamanda, onun yaralarını kendine çekerken büyüünün serinliği aralarında yayıldı.

"Hayır!" diye bağırdı, adam onu iyileştirdikçe vuruşları daha da agresifleşiyordu - sanki adam ona bunu yapması için güç veriyordu. Bu sadece onun ne kadar kötü yaralandığını fark etmesini sağladı. Dizi bükülmek üzereydi ve kolu acı içindeydi. "Bu hiç adil değil!"

"Sessiz ol, benim sevimli vahşi avcım," dedi nazik, yatıştırıcı bir tonda. "Her şey yoluna girecek." Bunun bir yalan olduğunu biliyordu ama sadece onun sakinleşmesine ihtiyacı vardı.

Belli ki son yirmi gününü

dört saattir sarmal halindeydi ve genellikle bu kadar çekingen ve kontrollü olan onu bu şekilde görmeye dayanamıyordu.

Tokatları yumuşadı ve sonunda ona doğru düştü.

"Ama iyi değil," diye mırıldandı, göğsünün tüylerini kavrayarak. "Seni öldürmüşüm gibi hissediyorum."

Yüzünü ona dönebilmek için arkasına yaslandığında, renginin belirgin bir şekilde geri döndüğünü gördü. Sadece bu gerçek bile kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

Faunus kıvrık pençesinin tersiyle, birbirine karışmış bir tutam saç şefkatle kulağının arkasına itti. "Kafatasımı daha fazla yaraladığım için bunun eninde sonunda benim de başıma geleceğini biliyorum.

Kanatlı İblis'i kovaladım. Sonumun ne olacağını hep biliyordum." Pençesini kızın kırılgan şahdamarına doğru çekti, böylece hayatla titreştiğini hissedebiliyordu. "Geleceğimin sınırlı olduğunu her zaman biliyordum. Bu senin hatan değil Mayumi. Benim ve beni İblis Kral tarafından tuzağa düşürülmeye iten seçimlerimden başka kimsenin suçu değil."

Nedense kaşları daha da çatıldı, bu kez dudakları da onunla birlikte büzüldü. Onun üzüntüsünü büyüleyici buluyordu çünkü bu, ona ne kadar derinden değer verdiğini gösteriyordu.

"Ama-"

"Bunun üzerinde durmayı seçebilirsin ama hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ben sadece senin yanında olduğum sürece yaşamayı seçtim. Bu ne kadar uzun olursa olsun. Bu başıma geldiğinden beri tek istediğim bu." Faunus alnını bir kez daha onunkine bastırdı. "Seninle geçireceğim zamanı mutsuzlukla lekelemek istemiyorum." Sıcak bir kıkırdamayla pençelerini onun yanında gezdirdi ve ekledi: "Zevkle dolu olmasını tercih ederdim."

Mayumi başını öne eğerek, "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı. "Olanları öylece unutamam Faunus. Zihnim bir çözüm bulmak istiyor. Kalbim bir şeye karar verdiğimde her zaman yaptığı gibi sabitlenmek istiyor."

"Başka bir şeye karar veremez misin?" diye sordu, başını yukarı kaldırmak için ön parmak eklemine kullanarak. "Seni hiç bu kadar uzun, dökümlü kıyafetler içinde görmemiştim."

Onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu - özellikle de genellikle ona izin verdiği için.

"Dur tahmin edeyim. Bana yakışıyor mu? Üzerimde daha mı iyi duruyor? Daha sık mı giymeliyim?" Kızın alaycı tonu ona umut verdi.

"İçine girmek benim için daha kolay görünüyor," dedi, gözbebeklerinin normal sarı renklerine dönmeye başlamasına şükrederek. Onları elinden geldiğince zorluyordu. "Ama sanırım pantolon giymeni daha çok tercih ederim. Bu şekilde giyindiğinde kendin gibi görünmüyorsun."

Ağzının kenarı seğirdi, ifadesi düşmeden önce dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Merhem sana yardımcı oluyor mu?" diye sordu, parmaklarını onun çatlağına yaklaştırmak için uzanırken, ama

Neyse ki ona hiç dokunmadım. "Sol küreniz sağ kürenizden çok daha küçük görünüyor."

"Onsuz nasıl olduğundan emin değilim, bu yüzden ağrıya yardımcı olup olmadığını

bilmiyorum."

"Daha fazlasını yapabilirim, o yüzden öğrenmeyelim." Gözleri adamın gözbebeklerinden boynuzlarına ve burnunu örten ip ve beze kadar tüm yüz hatlarında dans ederken dudakları bir an için gerildi. "Sen bayginken yüzünü birbirine bağlamaya çalıştım ama bir çatlama sesi duydum ve durdum. Keşke

senin için yapabileceğim daha çok şey vardı."

Faunus onun elini tuttu ve göğüs kafesine dayadı, altında kalbinin ısıldadığını hissedebileceğini umuyordu.

"Sadece seninle olmak benim için yeterli."

Kadının bakışları, adamın hepsini tam olarak anlayamayacağı kadar derin ve birbiriyle çelişen duygularla karışmıştı.

"Ama bu benim için değil," diye mırıldandı alnını onun göğsüne gömmeden önce. Ona sarılma şekli yanlış hissettiriyordu.

Sıcaklık ve şefkatle doluydu ama ona sarılma biçiminde hafif bir titreme vardı. Kürkünü sıkıca sarıyordu ve korku kokusu almadığı için bunun endişe olduğunu biliyordu.

Onun üzülmesine neden oluyordu. Kaçınılmaz olanın ne olduğunu bildiğinde aralarına mesafe koyacak kadar özverili olmayı diliyordu. Bunu onun için kolaylaştırmaya yardım etmek için.

Ama bencil değildi. Kollarını ona doladığı ve hayatı buna bağlıymış gibi onu sıktığı anda bunu anlamıştı.

Günler geçip gitmişti ama Mayumi'ye saniyelerden daha fazlası gibi gelmiyordu. Zaman, değiştiremeyeceği bir kurguyla akıp gidiyordu. Sınırsız miktarda verilmesi gereken bir varlığa ait bir zaman camından serpilmeye başlayan kum tanelerini izliyordu.

Kaderin bir insanı bu dünyaya bağlayışının sınırı çizilmişti.

Kader iplerinin çözülmeye başladığını izlemek, o ışıltılı kum parçalarının tükenmekte olduğunu bilmek, tanıklık etmek için çetin ve cezalandırıcıydı. Özellikle de yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yokken.

Ölümsüzlüğün nasıl bu kadar geçici olabileceğini anlamıyordu.

Bunun ona verdiği sürekli acıya rağmen, bunun için minnettardı. En azından Faunus yalnız değildi.

Onları mümkün olduğunca az kan dökerek öldürmeye çalıştığından beri İblislerin çoğunlukla gelmeyi bırakmış olmalarına şükreliyordu. Özellikle de son birkaç gün boyunca ikisinin de zihni birlikte vakit geçirmekten başka bir şey yapmamak üzere hizalandığı için.

Ve kumun tükenmesiyle birlikte ona yapabileceği her şeyi gösterdi. Kardan yaratıklar yaptılar, onunki kardan adam, onunki de kardan Duskwalker'dı. Elindeki tüm masa oyunlarını oynadılar.

Ancak, belki de en hassas an Mayumi'nin Faunus'u atalarının darmadağınık, işe yaramaz derecede duygusal odasına getirmesiydi.

Unutulması daha iyi olan şeyleri asla karıştırmamaya yemin etmiş olsa da, bildiği her şeyin tarihini anlattı.

Hangi tablonun kime ait olduğu, hangi büyük büyük ebeveynin hüznü ya da depresif bir şiir yazdığı. Neden tek ve küçük bir sol ayakkabı vardı da sağ ayakkabı yoktu.

Çoğu kişi için bu önemsiz bir görev gibi görünebilir, ancak Mayumi sonunda bu odanın onu neden biraz korkuttuğunu paylaşmak istemişti. Burada yaşayan son kişi olabileceğini bilmek, bu bilgiyi bir başkasına aktarmak acımasızcaydı.

Soyunun kaderi onun ellerindeydi ama o bunun yerine gidip bir canavara aşık oldu - belki de uzun süre burada olmayacak bir canavara.

İnsanlardan gelen şefkatten tiksinen ama ondan gelen şefkatten zevk alan biriydi. Tüm bunlardan sonra nasıl daha azına razı olabilirdi ki?

Hiç kimse ve hiçbir şey Faunus'un büyüklüğüyle kıyaslanamazdı.

Elbette ona tüm dikkatini vermişti. İlgileniyormuş gibi yapıp yapmaması onun umurunda değildi. İkisinin de sağır edici bir sessizlik içinde oturup kasvetli gelecek üzerinde düşünmelerinden daha iyiydi.

Genelde olgun ve aç olan libidosu buz banyosunda boğuluyordu. Bu büyük, esmer, kabarık sikicinin kendi minik bebek ayakkabısını kocaman avucunda tutuşunu izlediğinde yanan bir cehenneme kükremek yerine öyle kalmasını diledi.

Özellikle de yakınlaşmalarının sona ermesi Mayumi'nin yanağına sıçrayan iki damla mor kanla yüzüne bir tokat yemiş gibi hissetmesine neden olduğunda. Bu onu öylesine sarsmıştı ki tüm vücudu adamın sikinin etrafında kenetlenmişti ve bu da sadece dikenlerini hissettiğinde irkilmesine neden olmuştu.

Faunus onun üzerinde çılgınca oflayıp puflarken, vücudu keskin ama sessiz iniltilerle son bulan ağır nefeslerle sarsılırken, burnundaki delikten ve yüzünden aşağı damlayan kanı izledi.

Bu kez üçüncü bir damlacık dudaklarına sıçradı.

"Faunus mu?" diye sordu, sesinde endişe vardı.

Çıkarmak umuduyla silmek için elini kaldırdı. Beyaz kemikten aşağı ince damlacıklar halinde daha fazla ışık damlası aktı.

Başını hafifçe sallamadan önce, "Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm," diye nefes nefese kaldı. Gözbebekleri koyu maviye dönüştü. "Ama yapamam. Kalbim çok hızlı atıyor."

Aleti çılgınca çırpınırken, dikenlerini kanalının derinliklerinden çıkarmak için ileri doğru itti.

"Senin ve benim karıştığımız kokuyu almaktan bile tatmin olamıyorum. Neredeyse hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum." Burnunun deliği kendi kanıyla dolmuştu ve derin, ıslak bir homurtu çıkardığında kan etrafına sıçradı. "Belki de en iyisi budur."

En iyisi için mi? Adamın pençeli elinin üzerine gelmesini izlerken düşündü.

Pençeler karnına saplanmak üzere aşağı indiğinde acı ve şaşkınlık dolu bir nefes aldı. Mayumi'nin sırtı, karnının her tarafına yayılan soğuk büyüğü hissettiğinde daha da derine eğildi.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırmaya çalıştı ama sesi sadece fısıltı olarak çıktı.

"Eğer seni kendime göre şekillendirebiliyorsam," diye hafifçe hırladı. "O

zaman bunu geri alabilmeliyim." "Hayır! Yapma!"

İsteği göz ardı edildi.

Adam geri çekilirken bacakları titredi ve seğirdi - ya da belki şimdi onu dışarı itiyordu. Bunu söylemek zordu. Tek bildiği, vücudunun bir zamanlar olduğu gibi değiştiği ama bu sefer olması gerektiği gibi olduğuydu.

Bundan nefret ederdi.

Genellikle tutabildiği tohumlar, yumuşayan siki içinden düşmeden hemen önce içinden fişkırdı.

Faunus işini bitirdikten sonra dört ayak üzerinde onun üzerinde dururken, sırtı dikleşti ve yere düz bir şekilde uzandı. Vücudu onunkinin etrafında titriyor, yere yığılmamak için elinden geleni yapıyordu.

Mayumi onun göğsünü itti. "Bunu yapmak zorunda değildin!"

"Yaptım," diye homurdandı, sızlanmaları hâlâ belirgindi. Acı çekiyordu ve ona sempati duymak istiyordu ama az önce yaptıklarından sonra bunu yapamazdı. "Paylaştığımız bu birkaç mutlu hafta yüzünden hayatının geri kalanını lekeleyemem."

Bunu yapmak için ondan izin almamıştı, rızasını almamıştı. Ona isteyip istemediğini bile sormadan en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı.

"Bu senin seçimin değil!" diye bağırdı, adamın bir saniyeliğine de olsa bu kadar özverili ve tatlı olmayı bırakmasını diliyordu. Bu hiç adil değildi.

Acı vericiydi. Onun sonuna kadar bir piç olmasını, son nefesine kadar sahiplenici ve kıskanç olmasını tercih ederdi. Bu parlak zırlı şövalye saçmalığı, içini olması gerekenden daha fazla sıkımdan başka bir işe yaramıyordu. Bu hızla giderse, örgülere düğümlenecekti.

Onun benimkini hırlatmasını istiyordu, başka birinin sikini alabilmesi için onu düzeltmesini değil! "Sana defalarca söyledim," diye kıkırdadı karanlık bir sesle.

"Kontrol bende."

"Geri al Faunus," diye bağırdı ona dik dik bakarken.

"Hayır." Sonunda yana doğru yığıldı, göğsü inip kalkarken vücudu durgunlaştı. "Ve seninle kavga etmemeyi tercih ederim. Kendim zevk alamam bile sana zevk verebilirim."

"Bunu yapmak istemiyorum."

Karşılık vermeden dokunulmayı kaldırabileceğini düşünmüyordu. Vermek de almak kadar tatmin ediciydi onun için.

Faunus onu kendine doğru çekti ve onları tozla kaplı, dağınık deponun zeminine sarılmaya zorladı.

"O zaman bana hayatınızdan ve ailenizin hayatından daha çok şey gösterin. Benden başka kimseye güvenmeyeceğinizi bilerek hakkınızdaki her şeyi öğrenmekten daha çok hoşuma gidecek bir şey olamaz."

Mayumi içinden kaçmak isteyen iniltiyi bastırmak için dudaklarını ısırarak kapattı.

Kalbimin tellerini bu şekilde çekmesi hiç adil değil.

Gözyaşlarının tehdidi yüzünü karıncalandırdı ve onları engellemek için bakışlarını tavana çevirdi. Ama birlikte geçirdikleri zaman arttıkça gözyaşlarını kontrol etmek ve tutmak giderek zorlaşıyordu.

Her zamankinden daha yakın olmalarını istiyordu ama Faunus aralarına duvarlar örüyordu.

I... Keşke biri bana ne yapmam gerektiğini söyleseydi.

Faunus yavaşça Mayumi'yi kollarından çözdü, minik dişi insan pençeleriyle Mayumi'nin kürkünü sıkıca tutuyordu. Bacak bacak üstüne atıp oturdu, başını dinlendirmek için alnını avucunun içine koymayı diledi ama kafatasının iyi tarafına dokunmanın bile verdiği acıya daha fazla dayanamadı.

Uyuyamıyorum, diye düşündü evinin karanlığına bakarken, güneş yakında doğacaktı ama henüz dünyaya ışıklarını saçmıyordu.

Şu anda yüzü bandajlıydı. Sürekli açık olan yarasının içine toz ve kir girmesini önlemek için kendi isteği üzerine yapılmıştı. Yarasına koyduğu merhem, yaranın içinde hissettiği zonklamayı hafifletmek için çok az işe yarıyordu ve sürekli acı çekiyordu.

Bunun boyutunu ondan saklamak için elinden geleni yaptı, ama artık bazı görevler sırasında içinden gelen ani sızlanmaları o bile durduramıyordu.

Artık burada olmamın bir anlamı yok.

Faunus, evinde bir varlık olmanın dışında, ne kadar uğraşırsa uğraşsın artık Mayumi'ye hiçbir yorucu görevde yardımcı olamıyordu.

Kalp atışını hızlandıran her şey yarasının acısının şiddetinin artmasına neden oluyordu. Ancak kalbi tekrar yavaşladığında rahatlıyordu ama bazen çatlağından ve burun deliğinin içinden kan geliyordu.

Sol tarafındaki işitme duyusu gibi koku alma duyusu da engellenmişti.

Onun için ağaçları taşıyamaz, şöminesi için çıra kesemez, hatta içeriye taşıyamazdı. Kar küreyemiyor, hatta evinin etrafında bile yürüyemiyordu. Başı dönmeden ya da halsiz hissetmeden hiçbir şey yapamıyordu.

Ona dokunamam.

Ona sarılabilir, onunla konuşabilirdi ama bundan daha fazlasını yapamazdı. Faunus kendini işe yaramaz hissediyordu.

Onu korumada verimli olacağından şüpheliydi. Eğer bir kavga çıkarsa, artan kalp atış hızının muhakeme yeteneğini engelleyeceğini biliyordu. Başını döndüren sersemlik zihninin yavaşlamasına neden oluyordu.

Onun için dikkat dağıtıcı olabilir.

Beni korumaya çalışacak.

Bu da ona zarar gelmesiyle sonuçlanabilirdi. O evinde korunurken her gece koruyucu tılsımlarını asarak bunu çoktan belli etmişti.

Tehlike olsa bile onu içeride tutmaya çalışıyordu, kafatasının bu haliyle geçemeyeceğini biliyordu. Daha fazla tahrip etmemiştir ama artık içinden geçemeyecek kadar acı veriyordu.

Faunus parmak uçlarını Mayumi'nin göğüs kafesine değdirebilecek kadar döndü.

Teninin altında yumuşak, turuncu bir parıltı yanıyordu, sanki teni suyun yüzeyiymiş gibi - hatta ona hafifçe dokunduğunda dalgalanmaya başladı. Yuvarlak bir kafa onu takip etmeden önce bir tutam ateş uçuştı.

Ruhu yarı uykudaymış gibi gevşekti, çünkü agresif bir şekilde dışarı fırlamak yerine onu ondan çeken oydu.

Kadından çekerken onu tutmasına gerek kalmadı. Bunun yerine, ruhu parmak uçlarının altındaki havada, onu önüne getirene kadar dalgalandı. Büyük, koyu gri avucuyla ruhun altını kavradı.

Bacaklarını altına kıvrımış, kalçasının üzerinde oturan ruhu ona baktı. Sanki ona gülümsüyormuş gibi görüldüğünde özünün titrediğine yemin etti. İki karanlık nokta tembelce göz kırptı.

İşaret parmağıyla küçük çenesinin altını dikkatlice okşadı. Karşılama için ona yaslandığında gözleri parlak pembeye dönüştü.

Onun ruhuna dokunabilirim. Kendisi gibi bir Duskwalker olmadığı sürece, başka hiçbir varlık onunla bu tür bir mahrem anı paylaşamaz. *Bende kalsın ya da kalmasın, o benim.*

Onu ayağa kaldırmayı başardığında ve onunla oynamaya başladığında bunun doğru olduğunu anladı. Pençesinin arkası yan tarafını okşarken onu gıdıklamış olabileceğini düşündüğünde neredeyse hüzünlü bir kıkırdama duyacaktı.

Ruhu parmağını tuttu ve küçük dudakların büzüldüğünü gördüğünü sandı. Mayumi'nin yüzünde pek çok kez gördüğü bu ifadeyi yok etmek için parmağını ruhunun bedeninde bir kasırga gibi döndürdü.

Bir daire çizerek dönüyor, uçuşan saçlarından parmağına doğru ateş parçaları uçuşuyordu. Yerine oturduğunda başı dönmüş gibi görünmüyordu ve kendini dengelemek için pençesini tutmak için kendi inisiyatifini kullandı, böylece neredeyse... parmağıyla dans edebiliyordu.

Elbette, Mayumi'nin sık sık yaptığı gibi, canı ne isterse onu yapıyordu. Kalbi şişmiş, taşmış ve

onu patlatmak isteyen duyguları zapt edemiyormuş gibi hissediyordu.

Keşke ben de alabilsem.

Sonunda avucunu kaldırdı, böylece burnunun ön kısmıyla avucunu kavrayabildi. Sıcaklık ve basınç hissetti ama fiziksel bir şey gibi canını acıtmadı. Belki de umurunda değildi. Göğsünü morartan özlemle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

Bir kez daha, okşayabilmek için avucunu aşağı indirdi. Çenesinin altını, yan tarafını ovuşturdu ve hatta pençesini omurgasına doğru fırçaladı. İki pençe ucunu alev alev yanan, uçuşan saçların arasından geçirdi.

Faunus, iki el omuzlarının arkasına, üst kısımlarına sürtünüp göğüs kaslarından aşağı indiğinde şaşkınlıkla irkildi. Mayumi başını onunkinin yanına getirirken ağırlığını onun sırtına yasladı.

"Gitmeyi düşünüyorsun, değil mi?" diye fısıldadı, sesi mırıltılı ve uyku doluydu ve kulaklarına o kadar çökmüştü ki tüyleri diken diken olduğunda tüyleri kabardı.

"Hayır," diye yalan söyledi, göz küresinin köşesinden ona baktı - gözünün nereye düştüğünü anlayamayacak olsa bile.

Sonra tekrar onun ruhuna baktı, ruhunu ondan habersiz almış olmasına rağmen ona dokunmaya devam etti.

Onun haberi olmadan bedeninden bunu isteyebileceğini keşfetmesi bir kazaydı. Bunu sık sık yapmamaya çalıştı, sürekli maruz kalmanın ölmekte olan iradesinin sonunda parçalanmasına neden olacağından ve onu yiyeceğinden endişelendi.

Onu istiyorum. Dayanamayacağım kadar çok istiyorum.

Oradaydı, tam önündeydi, onun için parlıyordu, ince kollarıyla ona uzanıyordu ve o buna dayanamıyordu. Bunun ne kadar sefil bir durum olduğunu kimsenin anlayabileceğini sanmıyordu.

Mayumi'ye musallat olduğunu hissetmeye başladığı kadar ona da musallat oluyordu. Artık sadece bir varlıktı, bu dünyaya pamuk ipliğiyle bağlı bir Hayaletti ve yakında yok olacağını biliyordu.

"Bana yalan söyleme Faunus," diye fısıldadı Mayumi, dudaklarını onun boynunun kenarına değdirirken - çok hafif ve tüy gibi bir dokunuş. "Sadece burada benimle kal."

Gözbebekleri, izin vermeme çabalarına rağmen derin bir mavi kuyuya dönüştü.

Ona veda ettiğimi nereden biliyordu? Başparmağının ucuyla gövdesini okşayabilmek için ruhunu elinde tutarken düşündü.

Niyeti, geri verip gitmeden önce son bir kez ruhuna dokunmaktı. Mayumi'ye veda etmeye dayanamadı.

Onun acı çekmesini izlemeye dayanabileceğini ya da onun kendisini aksi yönde ikna etmesiyle başa çıkabileceğini sanmıyordu. Ayrıca ona karşı kendi tepkisiyle, kendi iç özlemi ve üzüntüsüyle başa çıkabileceğini de düşünmüyordu.

Ne olursa olsun karışmanın bir yolunu bulacaktı.

Neden kalmamı istiyor? Kalmasının ne faydası vardı? İsteyeceği son şey onun düşüşünü ya da sonunu görmesiydi.

Ormana gidip kafatasımı kendim parçalamayı planlamıştım. Bu da kolay olurdu. İster içsel ister fiziksel acısı olsun, her ikisi de diğeri kadar yaygındı. Her ikisi de onu bunu yapmaya itecekti.

Ondan kurtulmak istedi.

"Sessizliğin beni haklı olduğuma ikna ediyor," dedi yüzünü onun boynundaki tüylere gömerken. "İnsanların ölmesine alışkınım Faunus. Bunu izlemeye alışkınım. Yaralardan ve hastalıktan ölen insanlar gördüm. Bazı ölümler diğerlerinden daha hızlıdır, ama her zaman kişinin yanında birinin olmasının onu rahatlatıldığını gördüm."

"Ben insan değilim Mayumi," diye sessizce ısırıldı. "Beni izlemen beni rahatlatmaz. Bunda benim için bir gurur yok ve beni şımartmana ihtiyacım yok. Ben bu dünyaya yalnız geldim."

yalnız yaşadım ve en iyisi onu yalnız bırakmam."

Tek başına.

"Kalman için seni kandırmaya çalışabilirim," dedi ve adamın tepki olarak hırlamasına neden oldu. "Ama yapmayacağım. Ben sadece... senden rica ediyorum. Seninle geçirebileceğim her anı geçirmek istiyorum." Yüzünü ona doğru yaklaştırmaya başladı. "Kokunu içime çekmek, sıcaklığını hissetmek ve sesini duyabildiğim kadar uzun süre duymak istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla? Bir saniye fazlası, bir saniye kaybından daha iyidir."

"Size yardımcı olamam." Evin etrafına baktığını gösterebilmek için başını çevirdi.

"Yardıma ihtiyacım olmadığını sana daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor Faunus? Asla ihtiyacım olmadı." Onun omzunun üzerinden kayarak çapraz bacaklarının üzerine uzandı. "Ama bana eşlik etmeni isterim. Hâlâ bana pişirmem için sebze verebilirsin. Hâlâ benimle masa oyunları oynayabilirsin. Yıldızlar solmaya başlayana ve biz doğan güneşi izleyene kadar benimle konuşabilirsin. Hiçbir zaman yardıma ihtiyacım olmadı ama evimin boşluğunu dolduracak birine her zaman ihtiyacım oldu." Sonra ona küçük, zoraki bir gülümseme vererek, "Ve sen de çok yer kaplıyorsun. Burayı rahatlatıyorsun."

Ama bu yeterli miydi? Olmasını istedi.

Gitmek istemiyorum.

Ya Jabez buraya gelirse? O yokken Mayumi tek başına Şeytan Kral'la nasıl yüzleşecekti? Eğer Faunus'un az önce gittiğini söyleseydi büyük ihtimalle yalan söylediğini düşünürdü.

Şu anda ne istediği konusunda kararsızdı.

Onu terk etmek istemiyorum ama kalmaya ne hakkım var?

Kapısının önünden gelen hafif bir gümürtü sesi onu ürkütüp kendine getirdi. Mayumi o kadar ani çömeldi ki ayakları neredeyse battaniyesine takılıp düşecekti.

"Faunus?" diye bağırdı, üzerinde uyku tişörtünden başka bir şey olmadığını umursamadan dışarıya doğru bir adım atarken ayağa kalktı.

"Buradayım," diye cevap verdi evinin arka tarafında, uzanma sandalyelerinin olduğu yerden.

Döndüğünde onu pencerenin yanında oturmuş, sabahın ilk ışıklarına bakarken buldu. Omzuyla duvara yaslanmıştı, bir bacağı düz, diğeri bükülmüştü, vücudunun rengi o kadar parlamıştı ki kürküne neredeyse mavi bir ton gelmişti. Kafatası bile parlıyor gibiydi.

Kahretsin, diye düşündü saçlarındaki karışık düğümleri yüzünden uzaklaştırırken. *Gittiğini sanmışım.*

Daha bir gece önce karanlıkta onun ruhuyla oynamış olmasına rağmen Faunus burada kalacağına dair asla söz vermemişti. O zamandan beri Mayumi diken üstündeydi.

"Neden oradasın?"

"Güneş yüzümde parlıyordu ve beni uyandırdı."

Bu bir yalandı, apaçık bir yalandı. Onun gözbebeklerinin insanın kapalı göz kapaklarının ışığı geçirmesiyle aynı olmadığını biliyordu. Ayrıca henüz o kadar parlak değildi.

Uyumuyor. Biraz uyuduğunu biliyordu ama artık o bildiği tembel, uykucu Duskwalker değildi.

Mayumi cevap vermemek için dudaklarını ısırды ve sonra dönüp mutfığa gitti.

Onu şımartmayacaktı. Bunu yapmamasını istemişti ve eğer yapmaya çalışırsa, ona kayıp, hasta bir köpek yavrusu gibi davranırsa, bu onu gitmeye itecekti. Mümkün olduğunca normal davranmaya çalıştı. Bu yüzden içme suyunun bir kısmını çay için kaynatmak üzere bir tencereye aktarmaya başladı.

Seramik kabı alıp açtığında, içindeki son birkaç yaprağı da silkeledi. Azalan malzemelerini incelemek için sinsice gözlerini göz kapaklarının köşelerine kaydırды.

İki ya da üç günlük yemeğim kaldı. Ve bu iyi bir yemek de değildi. Patatesleri ve soğanları dayanabilirdi ama havuçları, balkabağı ve pancarları yumuşamaya başlamış, brokoli ve karnabaharları da solmaya başlamıştı.

Bu, Mayumi'nin Colt's Outpost'a gitmeyi düşünmeye başlayacağı noktaydı. Aslında bu günler

önceydi. Azalan yiyeceği bir seçimdi ve burada kalabilmek için karnını doyuruyordu

Faunus ile.

Kasabaya yolculukta ne kadar iyi olacağını bilmiyorum... ya da beni içeri girerken gördüğünde gidecek mi bilmiyorum.

Eskisi gibi sırtına binemezdi. Ağırlığı onun için hafif olsa da, vücuduna kalp atış hızını artıracak ekstra bir baskı uygulamak istemezdi. *Ama sırtına binmezsem, zayıf ve yararsız olduğumu düşünecek.*

Ön kapısının ötesinden gelen bir ses kulaklarını dikleştirdi ve başını o tarafa çevirdi.

"Bu senin kuşun," dedi Faunus ona, kafatasını yukarı ve soğuk, kışlı dış dünyaya doğru tutarken. "Uçup gitme ihtimaline karşı onu senin için getirmek istemedim. Bana güveneceğinden şüpheliyim."

Mayumi son çay yapraklarını da demliğe atarken, "O zaman donmadan gidip onu getirsem iyi olacak," diye iç geçirdi.

Uğraşması gereken sadece kendi hafif vücut teri olduğundan, kendini temizlemek için hızla soğuk suyla sildi. Ardından kahverengi geyik derisinden pantolonunu, krem rengi tuniğini ve her zamanki beyaz kurt postundan ceketini giydi. Elbette, güneş İblislerin hâlâ gölgelerinde saklanıyor olabileceği kadar alçakta olduğu için silah kemerini de taktı.

Botları dışarıdaydı ve güvercini ürkek davranmaya karar verirse diye onları giydi.

Mayumi, verandasının korkuluğunda oturan güvercinine kolunu uzatırken sevgiyle, "Selam oğlum," diye mırıldandı. "Ben de seni bekliyordum."

Haberci güvercini ön koluna konduğunda, bir mesaj olup olmadığını kontrol edebilmek için onu kaldırdı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Bu çok garip. Bu sefer bana cevap vermelerini beklerdim.

Lonca ondan gelen tek bir mesaja bile yanıt vermemişti. Ancak, güvercinini normalde daha erken iade etmeleri gerekirken bir ay boyunca tuttukları gerçeğiyle, Mayumi yazışma bekliyordu.

"Onu kaybettin mi?" Mayumi parmak ucuyla boynunun ön tarafını kaşıdıktan sonra yan tarafa doğru ilerleyerek sordu. "Uzun zamandır yoktun, yani hemen eve gelmedin mi?"

Bu, güvercininin tatlı zamanını alıp döndüğü ilk sefer olmayacaktı.

Mayumi ön kapıya döndü ve güvercininin ağırlığı normalden daha ağır görüldüğü için kapıda durakladı.

Belki de geri dönmeliyim, diye düşündü dış duvarın sıkıntılı ahşabına bakarken. Prosedürü uygulayabilir ve rütbeme geri dönebilirdim. İstersem istediğim zaman geri dönebileceğimi söylediler.

Faunus gittikten sonra bu soğuk, boş evde tek başına oturmaktan daha iyi olacaktı. Evi acı dolu anıların mezarı haline geliyordu.

Annesinin o nazlı, küstah kahkahası gitmişti. Babasının sert ama koruyucu bakışları gitmişti. Ve Faunus'un ışıldayan kişiliği çoktan sönmeye başlamıştı.

Burada ne yapacaktı? Kendini aptal gibi içkiye verip karanlıkta yatarak artık var olmayan insanlarla ilgili tüm güzel anılarını mı düşünecekti?

Zihni çürüyecekti.

Kararını verdikten sonra kapısını iterek açtı.

Geri döneceğim. Bunu tercih ederim.

Düşüncelere dalmış olan Mayumi, çok geç olana kadar açıklığa giren ayak seslerini duymadı.

"Loncadan bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra ihmalkâr olmaya başladın," dedi tanıdık, derin bir ses. "Sana gizlice yaklaşmamıza bile izin verdin Mayumi."

Aniden dönmeye başlaması güvercinini ürküttü ve güvercin havalanmadan önce yana doğru uçtu. Kapısı doğal olarak arkasından çarparak kapandı.

Mayumi'nin gözleri, her birinin üniformasında altın bir arma bulunan siyah İblis Avcısı üniformaları giymiş beş erkek ve dört kadını taradı.

"Büyükler mi?" Mayumi kaşlarını çatarak sordu ve bakışları sonunda bir kişiye daha takıldı. Göğsünde parlayan madalyona doğru daraldı. "Ve Baş Yaşlı, Cordon Hansley?"

Üniformasına kazınmış İblis Avcısı nişanının üzerinde düzgünce duran madalyon, açıklığa vuran parlak güneş ışığını yakaladı. Büyük zincir halkaları, ortasında pırıl pırıl parlayan siyah bir kristal bulunan yuvarlak, altın bir madalyaya ulaşıyordu. Zincir halkalarından taşa kadar parlatılmıştı ve hepsi ıslıl ıslıldı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Cordon başını hafifçe eğerken. Fazla değil, sadece saygısını gösterecek kadar. "Baban neredeyse benim yerimi alıyordu ve ona çok benzediğin için senin de öyle olacağından uzun süre endişelendim."

Sesi hafif ve mizah doluydu ama başını geriye atıp dik durması bariz üstünlüğünü gösteriyordu. Gözleri sertti, duygusuzdu ve her zaman düşmanca göründüklerini düşünmüştü - sanki yanından geçtiği her insanın göğsünden bir İblisin fırlamasını bekliyormuş gibi.

Mayumi verandanın en ucunda durana kadar birkaç adım ilerledi. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hepinizin burada ne işi var?" Ses tonundaki kuşku açıktı.

Bunlar burada görmek isteyeceği son insanlardı. Şu anda evinde yaralı ve büyük olasılıkla kendisi için savaşamayacak durumda olan bir Duskwalker'ı barındırıyordu.

İçeride kal Faunus. Onun dinleyeceğini biliyordu ve saklanmasını istedi. Onlardan kurtulacağım.

Siyah kukuletalarının ve maskelerinin altında yüzlerini görmek imkansızdı, öyle ki Mayumi kimin kim olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Kuzey bölgesi için bundan daha fazla Yaşlı üye vardı. Aslında üç kat daha fazlaydı.

"Ziyaret etmemize izin yok mu?" Cordon sordu.

"Sizinle konuşmak için istediğimiz zaman geri dönebileceğimizi söylemiştik," dedi kadın İhtiyarlardan Claudia kesin bir ifadeyle. Sesi Mayumi'ninkiyle aynı derin tona sahip olduğu için farklıydı.

Mayumi bakışları Claudia'ya kayarken, "Hawthorne Keep'ten kışın ortasında üç günlük bir yolculuk, hatta daha fazla," dedi.

Yılın bu zamanında gün içinde yeterli saat yoktu ve kar, yolu tehlikeli hale getiriyordu. Sadece dağın eteklerine varmak bile karla kaplı basamaklarda dikkatli bir yürüyüşle bir gün sürebilirdi ve bu hala kaçınması gereken on millik yarıçapının içindeydi.

"Eğer ziyaret edilmeyi bekliyor olsaydım, bu bir Yaşlı ve bir avuç alt rütbeli üye tarafından olurdu.

Ya da bir haberci kuş aracılığıyla beni çağırırsınız."

Jace, "İçinde bulunduğunuz koşullar nedeniyle daha düşük seviyedeki üyelerin sizinle temasa geçmesine izin veremeyiz," diye açıkladı. Jace'in yorgun ve konuşmaktan sıkılmış gibi görünen ses tonundan o olduğunu anladı. "Bildiğiniz gibi, terhisiniz gizlilik içinde yapıldı. Kaleye girmene izin veremezdik ve yakınlarla adım atmana da izin yok."

"Ve ben yeminime sadık kaldım ve nedenini kimseye söylemedim," diye tersledi Mayumi ona

doğru. "Peki neden bu kadar çoksunuz burada?"

Kapısının önünde dokuz İblis Avcısı vardı. Bu kadar kalabalık bir grup teslimat için alışılmadık bir durumdu.

bir mesaj ya da istekten başka bir şey değildi. Bu bir av partisinden daha büyüktü. Küçük bir grup halinde seyahat etmek daha güvenliydi.

Sonra tekrar... buraya olan mesafe oldukça büyük.

Eğer mesaj öncelikli ve acil bir meseleyse, o zaman büyük bir parti bu mesajı iletecek bir kişinin hayatta kalmasını sağlamalıydı.

Bu durum Cordon Hansley'nin neden burada olduğunu açıklamıyordu. Bu kıtanın diğer bölgelerini kontrol eden diğer üç Baş İhtiyar ile bir konsey toplantısı olmadığı sürece kaleden nadiren ayrılırdı. Güney, doğu, batı ve kuzey sektörleri.

Cordon diğerlerinin önüne geçmek için bir adım öne çıktı.

Margo onun hemen arkasından geliyordu, kadın dağ gibi bir insandı ve yanındaki adamlardan bile daha uzun ve iriydi. Genellikle Cordon'la birlikteydi ve çoğu kişi onun en sadık bekçi köpeği olduğunu düşünürdü.

Mayumi ona birkaç kez havlamış olabilir.

"Halledilmesi gereken bir meselemiz ve cevaplanmasını istediğimiz sorularımız var. İhtiyacımız olanı elde ettiğimizden ve her şeyin tamamlandığından emin olmak için buradayım."

Mayumi başını güvercinin gittiği yöne doğru hafifçe eğdi.

"Sen gelene kadar kuşumu saklıyordun," dedi ve bakışlarını Cordon'un buz mavisi gözlerine ve onları çevrelediğini görebildiği soluk tenine - Cordon'un görebildiği tek yerlerine - geri getirdi. "Açık alanda bana yaklaşabilmek için dışarı çıkmam için beni yemledin. Neden?"

"Sizinle konuşmak istiyoruz," dedi Cordon.

"Bunun için kapımı çalabilirdiniz."

Arkadaki adamlardan biri ayaklarını sürüyerek diğerine doğru eğildi ve gözlerini ondan ayırmadan bir şeyler fısıldadı. Konuştukları kişi başını eğdi ve gözlerini Mayumi'ye doğru kısarak baktı.

Büyük bir sırtış dudaklarını kıvrırken bir adım geri çekildi. Elini kılıcının kabzasına koyarak kendini küçültmek için vücudunu hafifçe çevirdi. Elinde yay tutan kadınlardan birinin silahı sıkıca kavradığını fark edince daha da döndü.

"Dışarı silahsız çıkacağımı umuyordun." Farkına vararak kıkırdadı. "İçeride, senin bilmediğin gizli silahlarım var. Beni dışarıda tuzağa düşürebileceğin bir yerde istedin. Ne istiyorsun? Bir sivile zarar vermek lonca kurallarına aykırıdır, ki ben de şu anda öyleyim. Ben haydut ya da suçlu değilim, ayrıca loncanın kurallarını da çiğnemedim."

Cordon avucunu kılıcının kabzasına koyup dinlendirirken derin bir iç çekti.

"Mesajınızı daha ayrıntılı tartışmak istedik," dedi başını sallarken. "Peçe ve İblislerle ilgili garip bilgiler topladınız. Sözlerinizin ağırlığını ve ne anlama geldiklerini hiç düşünmediniz mi?"

İçindeki gerginlik bir nebze olsun azaldı.

"Şey... evet. Bunun önemli olduğunu ve lonca için çok değerli olacağını biliyordum." Omuz silkmek için bir kolunu kaldırdı. "Peçe ve içinde ne olduğu hakkında çok az şey biliyoruz. Görevden alınmış olsam da hâlâ görevimizi ve insanlığın özgürlük arayışını destekliyorum."

"İşte bu yüzden buradayım. Ben Baş Yaşlı'yım, tüm bilgiyi toplayan ve elinde tutan kişiyim." Elleriyle geriye doğru işaret etti. "Bunlar sadece yolculuğumun güvenli olmasını sağlamak için bu tür gizlilikleri öğrenmek üzere seçtiğim bağlayıcılar."

Sanırım bu mantıklı. Kılıcını kavrayışının bir kısmını serbest bıraktı.

"Sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyarım, ancak korkarım mesajımda yazdıklarımın daha fazlasını bilmiyorum," diyerek ön kolunu göğsüne dayadı ve hafifçe eğildi,

Gerçekten istediğinden değil, ama resmiyet muhtemelen bariz gerginliğe yardımcı olacaktı. "Kaballığım ve hızlı dilim için özür dilerim. Birine güvenmek çok zor."

"Elbette," dedi, omuzları gözle görülür bir şekilde gevşemişti. Eli kılıcının kabzasında tembel tembel dursa da, kılıcını çekmek için elini ileri uzatmaya hazırdı. "Evinize habersiz ve belki de endişe verici bir şekilde geldik. Topladığınız bilgiler çok önemli ve işten çıkarılmanızın ardından loncaya karşı kırgın olacağınızdan endişe ediyorduk. İnsanlar kin tutmaya meyillidir. Anlıyorsunuz, değil mi?"

"Ağaçların arasında ne kadar İblis varsa içimizde de o kadar İblis var," dedi, lonca arasında yaygın bir sözdü bu.

"Mükemmel. İnsanoğlunu taklit etmeye başlayan ve kendi ağaç köylerini kuran İblisler hakkında bizi bilgilendirdiniz. Oraya giden en güvenli yolu biliyor musunuz?"

"Hayır. Dediğim gibi, belirttiğim şey hakkında daha fazla bilgiye sahip değilim. Belki de bataklıklar olabilir?" Sonra bunun ne olduğunu bilmeyeceklerini fark etti. "Görünüşe göre, Peçe'ye güneybatıdan girerseniz, çok uzak olmayan bir bataklık ve bataklık var. Orayı koruyan yaratık düşmanca ve tehlikeli ama diğer İblisler için caydırıcı bir unsur. Ayrıca havada insan kokularımızı gizleyebilecek bir misk var."

"Anlıyorum... İblislerin bile korktuğu bir canavarın olduğu bir bataklık." Cordon elini salladı ve diğer Yaşlılardan biri deri ciltli bir kitap çıkardı ve tüy kalemle bilgileri kaydetmeye başladı. "Peki ya Jabez'in kalesi? Köyden hangi yönde olduğunu ve herhangi bir savunması olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Bundan emin değilim," diye iç geçirdi. "Sadece İblis Kral'ın çok büyük bir güce sahip olduğunu ve yarı El olduğunu biliyorum..." Kaşları alnının ortasında düğümlemek üzere birbirine sıkıca kenetlenirken, sözleri kayboldu. Gözleri sertleşerek başını yana eğdi. "Mesajımda onun adını hiç yazmadım. Bunu nereden biliyorsun?"

"İblisler hakkında öğrendiğiniz tek zayıflık güneş ışığı mı? Onların olası zayıflıkları hakkında öğrendiğiniz başka bir şey var mı?"

Sorumu geçiştirdi.

Mayumi kırılmış bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

Cordon'un gözleri Mayumi'nin kabzasını sıkıca kavrayışına kaymadan önce ona dik dik baktı. "Sahip olduğu geçidin nereye açıldığını ve orada bize yardım edecek insanlar olup olmadığını biliyor musun?"

"Bizi bir Elf dünyasına götürecek, ama sana Elflerden zaten bahsetmiştim," dedi Mayumi kıkırdamadan önce, mesajında kesinlikle Elfler hakkında yazdığı halde Elf halkının kim ya da ne olduğunu bilmiyormuş gibi davrandığını fark etti. Şaşkınlıkla parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Biliyordun. Sana verdiğim tüm bilgileri zaten biliyordun. Değil mi?"

"İşkence ettiğimiz İblislerden bazı bilgiler topladık, evet," diye onayladı Cordon.

Mayumi başını geriye attı ve güldü. "O zaman burada ne işin var? İşinize yarayabilecek herhangi bir bilgiye sahip olduğumdan şüpheliyim. Sana mektubumda her şeyi anlattım."

"Baş İhtiyarımızın önünde nasıl konuştuğuna dikkat et," diye tersledi Margo, eli yüksek, şirret tavrıyla. Hatta kabzasını çekerek claymore kılıcının bıçağının bir kısmını ortaya çıkardı.

Cordon elini uzatırken, "Sakin ol, Margo," dedi. "Ben sadece daha fazla şey bilip bilmediğini öğrenmek istedim. Öğrendiklerinin hepsini kuşunun taşıyabileceği bir mesaja yazabildiğinden şüpheliyim."

"İblisler ve Peçe hakkında bildiğim her şeyi size anlattım. Öğrenmek istediklerinizin hepsi buysa, lütfen gidin. Varlığınız artık hoş karşılanmıyor ve ne kadar uzun süre kalır ve kokularınızı

açıklığıma bulaştırırsanız, o kadar büyük bir olasılıkla bir İblis ordusunu

gece çöktüğünde eve."

"Son bir sorum var," dedi Cordon. Mayumi bunu izleyen duraksamaya ya da onun sıkı maskesinin altında çenesinin nasıl kasıldığını görebildiğine güvenmedi. "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Tek başıma," dedi kollarını kavuştururken. "Utanç verici bir şekilde taburcu edildikten sonra biraz ölmek istediğimi ve biraz Peçe'de dolaşmayı düşündüğümü söyleyebilirsiniz. Döndüğümde mesajımı yazdım ve kuşumu en yakın güvercin istasyonundan alabildim."

Jace yanındaki kadına dirsek atarken, "Şüpheli," diye araya girdi. "Hiçbir insan Peçe'ye girip geri dönmeyi başaramadı."

"Bu bilgiyi kimden aldığını öğrenmeliyiz, Mayumi," dedi Cordon. Sesinin tonu düzdü ve bu da yapmaya çalıştığı yalvaran görüntüyle uyuşmuyordu. "Ellerinde kullanabileceğimiz daha fazla bilgi olabilir."

Bir kahkaha attı, gitmeyeceklerini ve bunun yerine onlara bir isim, herhangi bir isim verene kadar onu rahatsız edeceklerini biliyordu. Bunu da inandırıcı hale getirmesi gerekiyordu.

Bunu yapmanın en iyi yolu da yarı gerçek bir yalan uydurmaktı.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Mayumi sesini yükseltmeden önce derin bir nefes aldı. "Bu bilgiyi kedi kafalı bir Duskwalker'dan aldım."

"Özür dilerim," diye kekeledi Cordon.

"Hayatını İblislerden kurtarmam karşılığında bazı bilgileri paylaşmaya karar verdi." Boynunun arkasını kaşırken utangaçlığını göstermek için elini kaldırdı. "Sanırım yaralarını sardıktan sonra benden hoşlandı. İşi bitirmeye çalışmam gerektiğini biliyordu ve beni göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirdi ama o anda beklenmedik bir yoldaşlık bulduk. Bu bir ateşkesti, özellikle de karanlıkta tek başıma olduğum ve etrafta İblisler olduğu için. Onun benim yardımına ihtiyacı olduğu kadar benim de onun yardımına ihtiyacım vardı."

Aralarında birkaç hamile dakika boyunca sessizlik hüküm sürdü. Cordon başını diğer Yaşlılara çevirdi ve onların tepkilerini gözlerinden değerlendirdi.

"Yalan söylemediğini nereden bileceğiz?" Claudia sordu.

"Neden böyle bir konuda yalan söyleyeyim ki?" Mayumi inanamayarak sordu. Hatta avuç içleri gökyüzüne bakacak şekilde ellerini yukarı doğru bükte ve omuz silkmek için kullandı. "Hiçbir insan bana bu bilgiyi veremez. Sadece Peçe'den gelen bir canavar bunun iç işleyişini bilebilir."

"Eğer bu doğruysa-" Cordon başladı.

"Öyle," diye araya girdi Mayumi, sırtı sertleşirken. "Bu yüzden mektupta bana bilgiyi kimin verdiğini söylemedim. Bir Duskwalker'ı öldürmem gerekirken onunla arkadaş oldum ve loncanın bana inanacağını gerçekten düşünmedim."

"Eğer bu doğruysa," diye tekrarladı Cordon daha sert bir sesle. "Ve bize bildiğiniz her şeyi anlattınız, o zaman burada işimiz bitti. Sizden isteyeceğim başka bir şey kalmadı."

"Sanırım öyleyiz," diye cevap verdi ve adam dönmeleri için elini salladığında rahat bir nefes aldığını hissetti.

Güzel. Gidiyorlar.

Faunus güvendeydi.

Kulaklarına bir ıslık sesi takıldı.

Vücudunu daldırırken hızla yana doğru eğildi, hareket o kadar hızlı ve ani oldu ki Mayumi bir gümbürtüyle kışının yan tarafına düştü.

Ön kapısından gelen *gümbürtüyle* başını yukarı çevirdi ve çarpmanın etkisiyle titreyen ok sapını görünce gözleri büyüdü.

Tam göğsüne nişan almıştı.

Hazırlık aşamasında ormanın içinde saklanan onuncu bir İblis Avcısı vardı - muhtemelen daha da fazlası.

Şaşkın yüzünü, şimdi ellerinde silahlarını taşıyan açıklıktaki insanlara çevirdi. Hepsinin ölümcül uçları ona doğru çevrilmişti.

Ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Beni öldürmeyi planladılar... Dudakları şokla aralandı. *Ne sikim için?*

Kahretsin. Yayım yanımda değil, diye düşündü Mayumi çömelmek için ayağa kalkarken.

Merdivenlerin olduğu yerde çatıyı dik tutan destek direğinin arkasına saklandı. Kılıcını kınından çekip dik tutarak zihinsel olarak kendini bir savaşa hazırladı.

"Bunun anlamı ne?" Mayumi gözlerini kapıya dikmiş, kelimelerini dikkatle seçerek bağırdı.

İçeride kal. Lütfen, dünyadaki tüm iyi şeyler için, sadece içeride kal seni büyük, koruyucu hödük.

Neyse ki kış mevsimindeydik, çünkü kalın kar, kulakları eğitilmiş ve uyanık birinin yaklaşan ayak seslerini fark etmesine yetecek kadar ses çıkarıyordu.

Ve yaklaşıyorlardı.

Cordon büyük bir sesle, "Kişisel bir şey değil, Mayumi Tanaka," dedi. Adamın ellerini yukarı doğru kaldırmış, aptalca bir özür diler gibi konuştuğunu hayal edebiliyordu. "Rahmetli babana duyduğumuz saygıdan dolayı, işlediğin suç yüzünden seni hapse atmak yerine loncadan ayrılmana izin verdik."

Kulağını sola çevirip dinleyebildiği için evin sağ tarafından yayını kuşanmış birinin geldiğini neredeyse kaçırıyordu. Mayumi merdivenin diğer köşesindeki direğe atlayarak direğin ve korkuluğun arkasına sığındı.

"O zaman bu düşmanlık neden şimdi?" Mayumi güvenli olduğundan emin olmak için önce sağına sonra soluna baktı. "Sana yardım ettim, sana bilgi verdim."

Kapısının altında, ortada bir karanlık olduğunu fark etti. Faunus dinliyordu ve karanlığın hareket etmesinden dışarı çıkmayı düşündüğünü anladı.

"Çünkü bilmemen gereken bilgilere sahipsin. Tüm bu bilgiler ortaya çıkarsa, siviller bir İblis Kral olduğunu ve İblislerin bizim gibi olmaya başladığını öğrenirse, kaos olur. İnsanlar zaten korkuyor ve bu korkunun ne kadar ölümcül olabileceğini biliyorsunuz."

Merdivenlerine yaklaşan biri vardı ve evin sağ tarafından gelen kişi verandadan aşağıya rahatça ateş edebilecekleri bir noktaya çıkmaya başlamıştı.

Hay sikeyim. Kafasının arkasını ahşap direğe vurdu. *Lonca sırları. Bilmem gerekirdi. Neden doğru şeyi yapmaya çalışıp duruyorum?*

İblisleri yemlemek ve onlarla savaşmak Faunus'un daha fazla yaralanmasına neden olmuştu, peki ne için? Kaç tane öldürürse öldürsün nesli tükenecek olan insanlar için mi? Onu bir kenara atan

bir lonca için mi?

Onlara verdiği onca yıldan sonra onunla uzlaşmak yerine?

Yanlış tarafta savaşıyormuşum gibi hissetmeye başladım. Kapının altına bir kez daha baktı. *Onun tarafında savaşmayı tercih ederim.*

"Bunu yapmak istemiyorsun," diye yalvardı Mayumi, faydasız olduğunu biliyordu ama yine de deniyordu. "Kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun ve *gerçekten* ortaya çıkmasını istemediğın şeyler saklıyorum."

Son kısmı bağırarak söyledi, Faunus'un onu kastettiğini anlamasını umuyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, bir kişi kılıcını aşağı doğru savururken bir çift ayak hemen yanındaki verandaya iki kez çarptı.

"Kahretsin!" Mayumi onların saldırısını engellemek için bir eliyle kendi elini kaldırdı.

Ön kapı büyük bir gürültüyle açılmadan hemen önce silahlarının çarpışma sesi duyuldu.

Faunus, İblis Avcısı'nı yakalayıp havaya fırlatırken siyah bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. İkisi de ilk adımının hemen ötesinde yere çarptı ama İblis Avcısı ölmüştü çünkü Faunus'un pençeleri göğsüne saplanmış halde üzerlerine düşmüştü.

"Bu kedi kafataslı Duskwalker!" diye bağırdı İblis Avcılarından biri.

Mayumi hırıltılı bir kızgınlık homurtusuyla nihayet saklandığı yerden çıkmak için o anı seçti.

Lonca üyeleri onu nasıl evinde tuttuğunu, arkadaş olduklarını ve başından beri onu sakladığını falan tartışıyorlardı ama Mayumi'nin pek umurunda değildi.

Zaten bildiğı bir şeyi söylüyorlardı.

Planı, çıldırmak üzere olan Duskwalker'dan kaçmaktı. Onu kazara avı haline getirebilecek kadar yakın dövüşmeyecekti ama adam dönüp basamakların tepesinde duran ona baktı.

Sonra açıklığın ortasındaki İblis Avcıları'na doğru yürüdü. "Faunus?"

diye sordu arkasından.

"Seni elimden geldiğince uzun süre koruyacağım."

Zihni dönmüyor. Bu garipti.

Her neyse, önemli değildi. Adam onun tarafındaydı ve şu anda buna gerçekten ihtiyacı vardı.

Özellikle de ormandan kılıçlarını kaldırmış üç insanın daha girdiğini duyduğunda.

Harika! Daha fazla İblis Avcısı. Ormandan gelen bir başka oku savuştururken zihinsel olarak ellerini havaya kaldırdı. Kılıcını kaldırarak merdivenlerden aşağı koştu.

Faunus'u orada tek başına bırakamazdı. "Eğil!"

diye bağırdı.

Faunus alçaldı, ama bunun tam anlamıyla sırtına basıp onu bir zıplama yastığı olarak kullanabilmek için olduğunu bilmiyordu. Elinden gelse onu ön cephede tutmayacaktı. Onu arkadan koruyabilirdi.

Kılıcını yukarı kaldırarak sessizce Cordon'un üzerine indi. Cordon kılıcını kaldırdı ve yana doğru adım atarak onun yönünü değıştirdi.

Yandan gelen bir kılıçtan kaçınmak için çömeldi. Sonra şaşkınlıkla ciyakladı ve kıçına saplanan bir oktan kaçınmak için ayak parmaklarının üzerinde dönmek zorunda kaldı!

Çevresel bakışlarının ötesinde farklı kılıçların çarpışması çınladı. Mayumi şimdiye kadar kendisinin ve Faunus'un etrafının kendilerine doğrultulmuş silahlarla çevrilmiş olmasını bekliyordu ama böyle bir şey olmadı.

"Colt's Outpost askerlerinin burada ne işi var?" diye bağırdı biri.

Tam yeni gelenleri araştırmaya koyulduğu sırada Faunus ceketinin kapüşonundan tutup onu geri çekti. Bir kırbaç ucu tam durduğu yerde havaya çarptı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Mayumi Faunus'a.

Bunun üzerine bir homurtu çıkardı ve bandajın içinden küçük bir mor kan sisi püskürdü

burun deliğini kapatıyor.

"Mayumi!" diye bağırdı tanıdık bir ses.

Henry'ye döndüğünde Klaus ve Yoshida'nın da onunla birlikte olduğunu gördü. Yardıma ihtiyacı olduğunu gördükleri için çoktan İblis Avcılarına karşı silahlanmışlardı.

Sadece Klaus ve Henry'nin zırh giydiğini fark etti. *Buraya gelmek için görev yerlerini mi terk etmişlerdi? Neden?*

Yoshida günlük deri kıyafetini giymişti ve elindeki kını kalkan olarak kullanıyordu, diğer elinde ise kılıcı vardı. Silah kemeri yoktu ve muhtemelen görevde olmadığını düşündü.

Faunus onlara doğru adım attığından, sırtını Faunus'un büyük omzuna ve göğsüne dayayarak onunla aralarına girdi. Bir noktada daha korkunç bir forma bürünmüştü ve ellerine yaslanmıştı.

Kafaları neredeyse aynı boyda olduğu için onunla konuşması daha kolaydı.

Başını bir o yana bir bu yana çevirerek savaş alanını değerlendirirken ona "Onlar benim arkadaşlarım," dedi. Düşmanlar yaklaşıyordu ve Mayumi önce kime saldıracağına karar veriyordu. "Neden bilmiyorum ama yardım etmek için buradalar."

Mayumi, ormanda saklanıp kaçmadan önce ne olacağını görmek için izleyip izlemediklerini merak etti.

"İblis Avcıları'na saldırmaya başladıklarında sizin tarafınızda olduklarını anladım," diye açıkça cevap verdi.

Faunus saldırmıyordu. İlkini öldürdükten sonra bir İblis Avcısıyla yüzleşmek için tek bir hamle bile yapmamıştı. Faunus onun silahı olmak yerine kalkanı olmayı seçiyordu ve kalbi sıkıştı.

Dövüşmemesi gerektiğini biliyor.

Mayumi onu *kendi* taraflarında oldukları konusunda düzeltmek üzereydi ama cesur, aptal piç Yoshida Faunus'u haklı çıkardı. Kükreyen bir savaş çılgılığıyla, açıklıktaki en korkutucu ve ucube şeye saldırmak için kılıcını kaldırarak Faunus'a doğru koştu.

Mayumi döndü ve kılıçlarını birbirine vurdu, kendini düzelttiğinde gözlerini kocaman açarak baktı.

"Ne oluyor, Mayumi?" Yoshida kahverengi gözleri arkasındaki Faunus'a kayarak bağırdı. Onun gözlerindeki şaşkın korkuyu gördü.

"O benim arkadaşım, Yoshida." İfadesini vurgulamak için başını öne doğru itti. "Duskwalker benim tarafımda."

İfadesinde bir tereddüt vardı. Tekrar Faunus'a baktı ve Faunus onun yanından koşarak geçip Duskwalker'a saldırmak istediğini görebiliyordu.

Duruma rağmen, arkadaşının hayatta kalma içgüdüsünün altına işeyip kaçmak yerine onu korkutan şeyle savaşmak olmasından gurur duyuyordu. Onunla birlikte bu yolda yürüseydi harika bir İblis Avcısı olabilirdi.

Kahverengi gözleri yine onunkileri buldu.

Yoshida ona sırtını dönüp kılıcını bir insan düşmana doğrulturken, "Siktir et," diye ısırıldı. "Eğer arkadaşın olduğunu söylüyorsan, o zaman her neyse."

Birlikte dövüşebilmeleri için sırtını onunkine dayadığında, az önce ona verdiği hızlı güven karşısında kalbinin ısınmasına engel olamadı.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce.

"Sen bir ucubesin, bunu biliyor musun?" diye mırıldandı, ikisi de birer darbeyi savuşturmak için teması kesmeden hemen önce. Sırtları rahatlatıcı sıcak bir baskıya dönüştü. "Kendini boka bulaştırıp bir canavarla arkadaş olacağın belliydi. İşleri asla kolay yoldan halledemezsin, değil mi?"

Klaus ve Henry'nin de Faunuslara karşı benzer bir tavır takındığını fark etti. "Kapa çeneni ve konsantre ol," diye emretti.

Sonra bacaklarını geriye attı ve çizmesinin önünü adamın kaval kemiğine geçirdi. Ona çelme taktı, böylece hem bir oktan hem de kendilerine doğru gelen kırbaçtan kaçabildiler. Adamın üzerinde döndü, kolunu kaldırdığında yakaladı ve dönerken onu ayağa kaldırdı.

"Sizin burada ne işiniz var?" diye homurdandı bir kez daha duruşa geçtiklerinde.

Kalbi, avını kovalayan bir yırtıcı hayvan gibi hızla atıyordu ve nefes alıp verişini onu yakacak kadar hızlanmıştı.

Aptal, dikkatsiz İblislerle savaşıyorlardı. Yarım akıllı haydutlarla bile savaşıyorlardı.

Bunlar eğitilmiş savaşçılardı ve şu anda sekize karşı beş durumundaydılar. İhtimaller onların lehine değildi, ne sayıca, ne yetenekçe ve Duskwalker maskotları bu durumdayken, güççe de değil.

"Buraya gelmeden önce Colt's Outpost'u ziyaret ettiler. Evinizin yolunu sordular ve biz de bir şeylerin ters gittiğini anladık." "Seni onlarla baş başa bırakamazdık." dediğinde sesi sakinleşti.

Gözlerini gökyüzüne dikip bu üç cesur adamın arkadaşı olduğu için Tanrı'ya şükretmek istedi. Ama İblis Avcısı kurallarının üçüncü kuralı asla dikkatinin dağılmamasıydı, bu yüzden gözlerini şu anki düşmanından, bir zamanlar parçası olduğu lonca için savaşan insanlardan ayırmadı.

Eğer bundan sağ çıkarsak, içkiler benden.

Faunus elinden geldiğince kendini sabit tuttu. Arada sırada kollarından biri çökmek üzereymiş gibi aniden bükülüyordu ama kolundaki sarsıntıyla savaşmak için doğruldu ve öne doğru adım attı.

Başım dönüyor.

Sıçrayarak evden dışarı fırlaması, öfke dolu kalbinin aşırı hızlanmasına neden olmuş ve vücudunu saran adrenalin, damar sistemindeki basıncın yüksek kalmasını sağlamıştı.

Bu durum görüşünün bulanıklaşmasına neden oluyordu. Kendi kanı burun deliğinde ve göz çukurunda birikiyor, yüzünün büyük kısmını kaplayan bandajları ıslatıyordu.

Yüzüne bağlanan karmaşık bez ağı yüzünden günlerdir çenesini açmamıştı. Dişlerini ayırmaya çalıştığında bandajları pençeleyerek çıkardı ve ağın boynuzunu çektiğini hissetti - sanki kafatasını daha da parçalamaya çalışıyordu.

Burnunun deliğinden donmuş beyaz zemine bir kan pınarı aktı ama bu kanın kokusu insanların, korkularının ve kırmızı kanlarının kokusunu bastırıyordu.

Bu ona yardım ediyordu. Baş dönmesi, aklını yitirmesine neden olmaya çalışan o görünmez, istilacı elleri bir çılgınlığın çılgınlığına geri itiyordu. Her yerde bir av vardı, dişlerini geçirip kemirebileceği şeyler.

Neden? diye düşündü, kafatasının kenarlarını örtme arzusu ağır basıyordu çünkü metalin metal üzerindeki sürekli çınlaması işitme duyusunu yok ediyordu. *Neden her şey bu kadar gürültülü?*

Ching. Clack. Buradaki bir adamdan bir böğürtü geldi ve ardından ağır bir darbe sonucu titreşen metalin sesi duyuldu. *Skerrrrrp.*

Hissettiği acı çok kötüydü ama Faunus, kılıcını yanına doğrultmuş kendisine doğru koşan bir İblis Avcısını devirmek için kolunu yana savurduğunda bunu görmezden gelmeye çalıştı.

Mayumi ve az önce adının Yoshida olduğunu söylediği arkadaşı ayrıldı. Yoshida düşmanıya teke tek dövüşmek için uzaklaşmak zorunda kaldı. Sürekli geri plandaydı, saldırmak yerine savunmak zorundaydı. Onun yeteneklerinin kızınkilere kıyasla yetersiz olduğu açıktı.

Mayumi kemerinden hançerini çıkarıp sol yumruğunun altından çıkacak şekilde tutarken mücadeleye koştı. Hançerini saldırmak için, kılıcını da kalkan olarak kullanmaya başladı. Kendisini yukarıdan kesmek için aşağıya doğru gelen bir kılıcı engelledi ve dönüp hançerini hızlı bir vuruşla vücutlarına doğru savurmadan önce kılıcı geri itti.

Zebani Katili sıkıntılı bir boğulma sesi çıkardı ve yarasını tuttu. Faunus bunun onları yere sermeye yetmediğini görünce ona doğru ilerlemeye başladı.

Ona gitmeliyim.

Ona ihtiyacı yoktu. Zebani Avcısı'nın yarası, Mayumi hançerini çevirip şahdamarına saplayana kadar hareketlerini yavaşlatmıştı.

Sadece diğer yoldaşları Klaus ve Henry'nin adını biliyordu çünkü birbirlerine seslendiklerini duymuştu. Ayrıca onlardan birçok kez bahsetmişti.

Birlikte küçük bir insana ve diğerlerinden daha uzun görünen bir kadına karşı savaştılar - kadın olduğunu ancak siyah deri üniformasına sıkı sıkıya sarınmış göğüslerinden anlayabiliyordu.

Faunus kimin hangi tarafa ait olduğunu görmenin kolay olmasına şükreliyordu. Sadece siyahlılara saldırması gerekiyordu ve puslu görüşünde onlar İblislerden başka bir şey gibi görünmüyordu.

Bir şey arka pençesine dolandı ve çekiştirdi. İnsanın gücü azdı ama yine de öne doğru tökezlemesine neden oldu.

Faunus kafatasının yere çarpmasını önlemek için ön kollarının üzerinde durdu. Sonra uzun ve keskin bir şey gövdesine saplandığında böğürerek kükredi.

Gözbebekleri hem endişeden hem de acıdan bembeyazdı ama öfkesinden sık sık kırmızıya dönüşüyordu. Başını, kılıcını iki eliyle gövdesine saplamış olan Zebani Avcısı'na doğru çevirdiğinde de kırmızıydılar.

Kılıcı çekip çıkarmaya çalıştılar ama kaslarının kenetlenmesi onu içeride kilitli tuttu. Zebani Avcısı ayağının tabanını Faunus'un yan tarafına bastırarak çekiştirdi ve kılıcını santim santim geri kazandı.

Faunus'un görüşünü kendilerine çevirdiğini fark ettiklerinde, onu içinde bırakıp geri çekildiler.

Onlar için artık çok geçti. Faunus onlar tek bir adım bile atmadan elini bedeninden aşağıya uzattı ve pençelerini omuzlarına sapladı. Onları yaklaştırırken kemiklerinin kırıldığını hissetti. Çenesini kafalarına geçirip kafataslarını paramparça ettiğinde ölüm çığlıkları kısa kesildi.

Ardından gelen çığlığı tiz ve keskindi.

Kendi dişlerinin hızla kapanması, yüzünde bir şimşek gibi dayanılmaz bir acı yarattı. Kafatasını avuçlamak istedi ama temas etmeden önce kendini durdurdu.

Dişlerimle bile dövüşemiyorum! Faunus pençelerini kaldırdı ve hayal kırıklığı içinde gökyüzüne doğru kükredi. *Acıyor. Neden bu kadar çok acıtmak zorunda?* Son anları acıyla dolu olamaz mıydı? Hem içi hem de dışı acıyla doluydu.

Zayıflatıcı bir şeydi. Getirdiği utançtan nefret ediyordu - Mayumi'nin

kendi başına savaşıyor.

Açıklığın ortasına doğru koştu ve kazığa doğru atladı. Yoshida'ya karşı savaşmak için gelen ikinci rakibin göğsüne kılıcını saplayarak yana dönerken bir ayağını kazıktan sektirmek için kullandı.

Arkadaşının iki düşmana karşı tek başına mücadele ettiğini görmüştü.

Gözleri açıklığın diğer tarafındaki Faunus'u buldu, rüzgâr eserken saçları yüzüne dolanıyordu.

Bir bıçağı engellemek için dönmeden önce "Arkanda!" diye bağırdı.

Faunus, kendisini köşeye sıkıştırmaya başlayan ve kasıtlı olarak diğer dövüşenlerden ayıran iki kişiyi değerlendirme fırsatı bulamadı.

Bunun yerine, tam zamanında döndüğünde bir Zebani Avcısı'nın kırbacını ona doğru savurduğunu gördü. Kırbaç boynunu hedef alıyordu, belki de bir tasma gibi boynuna dolanacaktı. Kolunu yukarı kaldırdı ve kırbaç bileğine dolandı.

Gözleri, yüzlerini örten siyah kumaşın yarığı arasında genişledi ve sonra ona dikildi. Tıpkı onun yaptığı gibi onlar da çektiler.

Kolu bıraktılar ve bu onun şaşkınlıkla bir adım sendelemesine neden oldu. Faunus onu bileğinden çözdü ve dikkatsizce yana fırlattı.

"Siktir!" Yoshida'nın tükürdüğünü duydu.

Faunus, önündeki İblis Avcısı'na doğru hamle yapmak üzereyken, kendi kolunu havaya kaldıran erkeği yakalamayı başararak doğrudan kılıç darbesine maruz kaldı. Yoshida kendi silahını yere düşürmüştü ve savunmak için kendi bedeninden başka bir şeyi yoktu.

Kolu kemiğe kadar kesilen adam acı içinde feryat etti.

İzlerken kendini kaybeden Faunus, kırbacın boynunun etini kestiğini hissetti. Ayrıca kalbine yakın yeni bir ok aldı. Her nefes alışında keskin ucunu hissedene kadar vücuduna gömüldü.

Her geçen saniye daha da yaralanıyordu ve savaşa yardımcı olmak için çok az şey yapıyordu. Evet, iki İblis Katili öldürmüştü ama Mayumi de öyle.

Ve şu anda iki tanesiyle tek başına mücadele ediyordu.

Gittikçe zayıflıyorum.

Bir Duskwalker için bile çok fazla kan kaybediyordu. Sonuncusu akciğerini delene kadar oklarla dolu olduğunu fark etmemişti bile.

İblis Avcıları için dikkat dağıtıcı bir unsurdu, dikkatlerini dağıtmaya yardımcı oluyordu ama hepsi bu kadar.

Yardıma ihtiyacı olduğuna inanamıyordu. Kırbaçlı olan ve görebildiği okçu ondan savaşamayacak kadar uzaktaydı. Onun kesici pençelerine karşı mesafelerini koruyorlardı.

Burada öylece duruyor, çökmeye çalışan uzuvlarıyla mücadele ediyordu. Ciğerleri sanki tozla dolmuş, tıkanmış ve ağrıyormuş gibi hissediyor, aldığı her nefes boğazının arkasını yakıyordu.

Mayumi'nin tarafındakilere yardım etmek için atabileceği en iyi adıma karar verdiği o anda, Yoshida'nın bir kılıçla gövdesinden mızraklandığını gördü. Yoldaşları arasında kaplama zırh giymeyen tek kişi oydu ve bu onu savunmasız bırakıyordu.

Yoshida, dudaklarında kan fokurdarken başını İblis Avcısı'na doğru kaldırmadan önce içindeki silaha baktı. Kan çenesinden aşağı akmaya başladı.

Ölecekti, bu çok açıktı. Faunuslar genellikle bir insanın hayatını umursamazdı ama şu anda umursuyordu - bunun tek sebebi Mayumi'nin yanında bir kişinin daha eksilmesi demek olmasıydı. Arkadaşlıklarını hiç umursamıyordu.

Daha fazla dayanamayacağım. Faunus, İblis Avcısı'nın silahı Yoshida'nın göğsünün içinde çevirmesini izledi. *Ama yapabilir.*

İçindeki tüm gücü kullanarak adama doğru koşmaya başladı.

Faunus, İblis Avcısı'nı yere yuvarlanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde itti. Bileğinin kazara yaptığı hareket derisinde ve umarım etinde pençe izleri bıraktı.

Yoshida, Faunus'u bir eliyle boğazından kavrayıp diğer eliyle kılıcını hızla çekerken ona bakmakla yetindi. Engelleme basıncı ortadan kalktığında karnında açılan delikten fişkıran kıpkırmızı sıvı önünden aşağı döküldü.

Sonra Yoshida'nın etinin altından parlak sarı bir ışık parlamaya başladı ve büyü aralarına serinlik yaydı.

Sadece kendi büyüünü kullanmak bile Faunus'u titretiyordu ama sırtına bir ok saplandığında bile vazgeçmeyi reddetti. İrkildi ama güçlü durdu.

Faunus'unki çok daha hızlı bir şekilde azalırken, ölmekte olan adamdan gelen gargara sesleri, ona gücünü, kanını ve nefeslerini geri verdikçe yumuşamak yerine daha da güçlendi.

Yoshida Faunus'un bileğini tutarak kendini yukarı kaldıracak gücü buldu, insan bacakları deri botları kir ve kara sürtünüp tekmeleyecek şekilde kıvranıyordu.

"Neden?" diye homurdandı. "Neden beni kurtardın?"

"Onu koru," diye yalvardı Faunus, göğsünde açılan yara yüzünden nefes alışları daha da zorlaşmıştı. Kolu büyüünün aktarımıyla yanıyordu. *"Sana verdiğim hayatla onu koru."*

Onu iyileştiriyor, yaralarını kendisi için alıyordu.

Kafatasının kötü tarafındaki boynuzun etrafına bir şey dolanıp çekince Faunus'tan öncekinden çok daha kötü bir çılgılık daha çıktı.

Onunla birlikte gitti, aynı zamanda kendisini bir arada tutan son bağı kopmasını önlemek için Mayumi'nin arkadaşını ufalanan bir yığın olarak yere bıraktı.

Zebani Avcısı çekmeye devam etti ve Faunus'un pençeleri neredeyse altından çıkacaktı.

Güçleri arasındaki farklara rağmen, acı acımasız bir silahtı - bu cılız, güçsüz insanın elinde olduğunu bilmediği bir silah.

Kırbacın ipini yumruğuyla kavradı. Geniş avucunun kıvrımı içinde çok küçük ve ince olduğu için tutması zordu. Ayrıca arkadaşını ölümden kurtarıırken aldığı yeni yara nedeniyle artık yaralı olan koluyla tutuyordu. Ama çekişi azaltmak için elinden geldikince sıkı tuttu ve kendini savaş alanından tökezleyerek uzaklaşırken bulan Zebani Avcısı'yla birlikte gitti.

Gözleri umutsuzca açıklıktaki minik, küçük, değerli dışısını aradı.

Klaus ve Henry iki düşmanlarından birini öldürmeyi başarmıştı ama ikisi de ağır darbeler yağdıran iri insan kadına karşı mücadele ediyordu.

Yoshida, kurtardığı kişi, aslında kendi canını almaya çalışan adamı öldürdü. Tek bir rakibe karşı birlikte mücadele eden arkadaşlarının yanına gidebilirdi ama bunun yerine ormana girdi.

Faunus ve Mayumi'nin yollarının etrafında daha fazla ok vardı, düşman önce onları indirmeye çalışıyordu - Yoshida'nın bu görünmez okçunun niyetini fark ettiğini ve korkakça kaçmadığını umuyordu.

Gözleri sonunda onun görkemli görüntüsünü yakaladı. Orada, dış mahallelerde iki İblis Avcısı ile savaşıyordu.

Tek başına, sadece bir rakibini kılıcıyla engellemeyi başarmakla kalmadı, hançerini geriye sıçrayarak kaçan diğerinin gövdesine de sapladı. Sonra hızlıca bir dizinin üzerine çömelip diğerini düzleştirerek yana doğru eğildi ve daha da alçaldı. Bir yumruktan kaçtı

Kılıç, kafasından kıl kadar uzakta havayı yararak ilerliyordu.

Yere eğilen Mayumi, kollarını başının üzerinde kavuşturarak kendini ileri attı. Bir adamın bacaklarına çarparak ayağını tamamen kaybetmesine neden oldu. Yüz üstü yere çakılan adamın ayakları başının üzerinden geçti ve havada savrulan kolları nedeniyle kılıcı kaybıldı.

Tam Faunus onun önden kayarak yere düşeceğini ve diğer düşmana savunmasız sırtını vereceğini düşünürken, temas etmeden önce havada döndü. Faunus'un daha önce mümkün olduğunu hiç bilmediği şekillerde eğilip büküldüğünü gördüğü esnek ve çevik kadın yan tarafına yuvarlandı ve hançerini karlı zemine sapladı.

Ayaklarını bulduğunda silahını arkasını dönmek için kullandı.

Uzaktan bile olsa, görüşü bu kadar bulanıkken bile, kadının hâlâ ayakta olan düşmana acımasız ve tehditkâr bir bakış attığını biliyordu. Kararlı ve inatçı bir bakış.

Ona bir bakın. Vahşiydi, hesaba katılması gereken bir güçtü.

Ona bu insanları buraya getiren bilgiyi vermek için burada olmasaydı, kanatlı olanın gelmesine neden olan İblisleri çekmesini istemesini sağlamak için burada olmasaydı, Faunus onunla hiç karşılaşmasaydı, en ufak bir şüphe duymadan hayatta kalacağını biliyordu.

Onun doğuştan sahip olduğu şeyi yaptığını, dünyayla ve onun sunduğu tüm düşmanlarla savaştığını görmek onu dehşete düşürmüştü.

Bu muhteşem kadın, yetersiz silahları ve kırılgan insanlığıyla dünyadaki en tehlikeli şey gibi görünüyordu.

Buna rağmen, onu bunu tek başına yaparken görmeye dayanamıyordu.

Küçük bir ayrıntı onu sonsuza dek bu varoluştan koparabilirdi ve madalyona sahip olan hâlâ ayakta idi. O parıldayan yuvarlak altın madalya güneş ışığında parlıyordu.

Faunus nedenini bilmiyordu ama altın cevherinin ortasındaki siyah kristali insanların bir sembolü gibi görmeden edemiyordu. Etrafı parlak bir şeyle çevriliyken içinde karanlığı barındırıyordu.

Bu dövüş, yanlış yapmaya kolayca yönlendirildiklerini gösterdi. Mayumi ve Faunus yanlış bir şey yapmamışlardı ama yine de burada, tıpkı yok etmeye çalıştıkları İblisler gibi hayatları için savaşıyorlardı.

Faunus, arkasındaki İblis Avcısı çekmeye çalışırken pozisyonunu korudu. Güçlü durdu ve ileri doğru bir adım attı, ancak kırbaç avuçlarının arasından kayıp gittiğinde iki adım geri gitti ve ondan bir çığlık kopmasına neden oldu. Elleri erimiş kar ve kanla kaplıydı, kaygandı ve onu engelliyordu.

Faunus tam da Mayumi'nin madalyonlu düşmanını alt edeceğini düşünürken, Mayumi öncekinden daha güçlü bir şekilde geri sıçradı ve Mayumi'yi geri adım atmaya zorladı.

Adam da tıpkı kadın gibi sessizdi; ikisi de sadece ara sıra çarpmanın etkisiyle küçük homurtular çıkarıyordu.

Mayumi'nin çelme taktığı diğer adam hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu ama Mayumi'nin kendi kılıcı ayaklarının dibinde yere düşmüştü. Zebani Avcısı, Mayumi çömelmiş haldeyken iki eliyle silahının kabzasına aşağı doğru vurmuştu; Mayumi'nin kollarından birinin tek başına kaldıramayacağı kadar büyük bir güç olduğu aşikârdı.

Hançerinin çapraz siperi, bıçağının uzun kenarını destekliyordu ama bu sadece kendi silahının, kuvvetin sıçraması altında ona geri dönmesini engellemeye yetmişti.

Mayumi kılıcını bıraktı ve onun yerine aşağı doğru inen ikinci darbeyi kaçırmak için yana doğru yuvarlanmayı bitirdiğinde kırbacını çekti.

Ancak o zaman elbisesinin kesildiğini ve kendi kanının elbisesine bulaştığını gördü.

kolunu. Yaralanmıştı.

Ona yardım etmeliyim. Artık bir kalkanı yoktu ama Faunus kalkan olmaya fazlasıyla hazırdı. Arkasındaki İblis Avcısı'na döndü.

Gerilimi korumak için yana doğru koştular, uzun zaman önce bir nedenden dolayı onlarla savaşmayı başaramadığını fark ettiler. Yavaş ve sallanan bacaklarıyla onları kovalamak zorunda kaldı. Neredeyse pençe vuruş mesafesine geldiğinde, kırbaçlarını bıraktılar.

Kendilerine doğru gelen çok büyük bir hedef olduğu için nişan almalarına gerek yoktu. Sadece silah kemerlerinin her iki yanından iki hançer çıkardılar ve kollarının bile savuramayacağı bir hızla körlemesine fırlattılar.

Biri omzuna saplandı, gelmesini engellemek için çok az şey yaptı. Diğeri ise doğrudan boğazının ortasına saplanmış, boğazı ve solunum yollarını tıkamıştı.

Faunus boğuldu ve hançeri çıkarmak için uzanarak Zebani Avcısı'na kırbacının sapını bir kez daha yakalama fırsatı verdi. Hançeri çekip çıkardı ve yere düşürdü. Sonra Faunus kafatasına daha fazla zarar gelmeden o korkunç ipi tekrar avucunun içine aldı.

Faunus, şu anda savaş alanına sırtını dönmüş olan İblis Avcısı ile karşı karşıyaydı.

Mayumi'nin madalyon takan kişiyle dövüştüğünü gördüğünde kanı damarlarında buza dönüştü; Mayumi'nin çelme taktığı düşman ayaktaydı ve kılıcını bulmuştu.

Gizlice yaklaştığının farkında olup olmadığından emin değildi. Ayrıca umurunda da değildi. Ondan çok uzun zamandır ayırdı, onu korumak için yanında olamamıştı.

Eğer bu bağdan kurtulamazsam.

Onu savaştan... kadından uzaklaştırmak için yana doğru yürürken ayakları yere basan İblis Avcısı'na baktı.

O zaman yanımda götüreceğim!

Faunus bir hırıltıyla elini kırbaç ipinin etrafında, yumruğunun etrafında tek bir halka oluşturma kadar döndürdü. Ardından, canavar formunda genellikle dört ayak üzerinde olmasına rağmen pençeleri üzerinde yürüyerek Mayumi'ye doğru ilerlerken, o zavallı insan müsveddesini de yanında sürükledi.

Madalyon takan kişi kolunun kırbacına takılmasına izin verdi ve ardından yumruğuyla yakaladı. Mayumi çekerken o da çekti ve Mayumi öne doğru sendeledi. Mayumi akıllıca davranarak hançerini ileri doğru saplayabilmek için onu bıraktı ve ardından darbe almamak için geriye doğru sıçradı.

Ne zaman olduğunu bilmiyordu ama Mayumi'nin yanağı morarmıştı ve küçük dişi topallıyordu. Madalyon sahibinin yanağında bir kesik ve göğsünde kötü bir yara vardı.

Ama ikinci Zebani daha da yaklaşıyordu ve Faunus ona doğru körlemesine geri adım attığında onun orada olduğunu bilmediğini, onun için geldiğini anladı.

Tam üzerlerine varmak üzereyken geri çekildi. Faunus arkasına baktığında kırbaç sahibinin yere atılmış bir kılıcı kazık olarak sapladığını gördü. Kafatasını Mayumi'ye çevirdi.

Neredeyse oradaydı, neredeyse ona ulaşmıştı. Neredeyse pençelerinin ucundaydılar.

Madalyonu takan kişi Mayumi'yle konuşurken düşman silahını onun arkasından kaldırdı ve dinlemeye pek de aldırış etmediği büyük bir nutuk çekti.

"Mayumi!" diye kükredi.

Başını ona doğru çevirmeye başladı ama madalyon takan kişi kılıcını kaldırarak bir adım öne çıkınca durdu. Faunus'un, yaklaşmakta olan ölümünü arkadan haber verecek olan bakışlarını karşılayamadı. Gözlerini önündeki düşmandan güvenle ayıramıyordu.

Ama madalyonu takan kişi onu başka birinden gelecek sürpriz bir saldırıya hazırladığı için

dikkati çoktan dağılmıştı.

Zaman yoktu. Bunu görebiliyordu. Bir tarafa adım atarsa, iki düşman birbirinin etrafında dönecekti.

karşı karşıya geldiler. Birinden kaçarsa, diğerinin onu yakalayacağından emindi.

Buraya onu korumaya geldim. Kırbaç ipini tutuşu sıkılaştı. *Hayatım şimdiden solmaya başladı.*

Yapmak üzere olduğu şey yüzünden kalbi korkuyla çarpıyordu. *Hiçbir şey kaderimi değiştiremez.* Cesareti havadaymış gibi içine çekmek için nefeslerini hızla alıp verdi. *Onun ölümünü izleyip hiçbir şey yapmayacağım.*

Kırbaç ipini ve bu hayata olan son bağıını bıraktığı sırada burnundaki delikten derin bir nefes kekeleyerek ve kan püskürterek çıktı.

Kafatası parçalanınca kısa kesilen bir kükremeye öne doğru sıçradı.

Etrafındaki sesler ve kendi kanının kokusu gibi tüm acıları da soldu. Sıcaklık, buzlanma ve rüzgâr gibi hisler hiçliğe karıştı.

Faunus görüşünün son kırıntısıyla, bedeninin etrafını saran parıltılı siyah kumdan küçük parçalara ayrılışını izledi. *Ona ulaşmalıyım.* Bedeni solup giderken, tüm gücü, iradesi ve kudretiyle uzandı ve uzandı.

Biçimi boynundan uzuvlarına doğru dağılırken hissettiği son duygu, pençelerinin uçlarının bir şeye takılmasıydı.

Görüşü karanlığa gömülürken İblis Avcısı'nı öldürmeyi başarıp başaramadığını bilmiyordu ama buraya yapmak için geldiği şeyi yapmış olduğunu umuyordu.

Hayatına mal olsa bile onu korumak için.

Mayumi.

Sonunda öbür dünyaya göçerken aklındaki son şey o olacaktı ve buna neden olan eylemden zerre kadar pişmanlık duymuyordu.

Mayumi içindeki tüm kararlılıkla Cordon'a dik dik baktı.

Cordon'u kendisi öldürmeye niyetlenmişti, bu adam arkadaşlarından herhangi birinin başa çıkamayacağı kadar yetenekli ve deneyimliydi. Aynı zamanda Jace'le de savaşıyordu. Güçlüydü ama hem kendisinin hem de Baş Yaşlılarının sahip olduğu beceriye sahip değildi.

Mayumi'nin birçok kez tavsiye edilmesine rağmen Yaşlı rütbesine ulaşamamasının tek nedeni kaleden nadiren ayrılmalarıydı. Güçlendirilmiş bir dağ kalesinin güvenliği içinde yeni İblis Avcılarını eğitmek yerine sahada kalıp İblisleri öldürmek için ilerlememeyi seçmişti.

Soluna bir bakış attı, sadece ufak bir bakış.

Yoshida ormanda saklanan okçuyu indirdikten sonra ormandan henüz çıkmıştı ve açıklığı değerlendiriyordu.

Dağ gibi bir kadın olan Margo, Klaus ve Henry'yi tek başına zapt ediyordu.

Margo ve Mayumi birbirine zıt kutuplarda yer alıyordu. Mayumi'nin hızlı ve çevik olmasının yanı sıra kendini koruyacak kadar güce sahip olduğu yerde, Margo onu korkutucu bir rakip haline getirecek kadar hızlı olan saf kaba kuvvetti. Her ikisi de kurnazdı, her ikisi de zekiye ve her ikisi de gerektiğinde sert kafalarından güçlü, keskin tırnaklarına kadar vücutlarının her parçasıyla savaşılabildi.

İkisi de kendilerine verilen herhangi bir silahı kullanabilirdi, Mayumi hedefini her seferinde tam isabetle vururken, Margo tüm hedefi paramparça edebilecek bir etki yaratırdı.

Zavallı Klaus ve Henry'nin zorlanmasına şaşmamalı.

Ama Cordon'u hiç dövüşürken görmedim.

Söylentiler onun ölümcül olduğunu söylüyordu. Bir yılan kadar hızlı, bir ayı kadar güçlü ve bir tilki kadar kurnaz.

Bunların hepsini şimdi yaşıdı.

Adamın tekmelerinden biri dizini yandan yaralamıştı ve kılıcının kabzasını yüzüne vurduğu için yanağı yanıyor ve ağrıyordu. Bir de kolundan aşağıya inen sık kılıç yarası vardı.

Onu yanağından ve gövdesinden yaralamayı başarmıştı ama bu yeterli değildi. Kadın kılıcını bırakmış, adam da kırıbacını almıştı.

Geri çekildiğinde nefesini tuttu. Ciğerleri yanıyordu ve hırıltılı kurudu

nefesler boğazını yakıyordu. Kalbi kulaklarında sağır edici bir davul gibiydi ve teni terden kayganlaşmıştı. O kadar sıcaktı ki havadaki ayaz bile onu serinletemiyordu.

Cordon'un mavi gözleri hâlâ savaş başladığından beri bir kez bile düşmeyen delici, amansız bakışlara sahipti ama omuzları her ağır nefes alış verişinde bir kalkıp bir iniyordu. Her şeyini ortaya koymuştu ve belli ki o da en az kendisi kadar yorulmuştu.

Onun kendisine doğru koşmasını bekliyordu. Onun yerine aptal ağzını açıp gevezelik etti - düşmanlarının bunu yapmasından nefret ederdi. 'Ben büyük, güçlü, akıllı bir düşmanım, seni küçük, aptal kadın. Ben seninle dövüşür ve kazanırım. Grrr.'

Nefesini boşa harcamak için bundan daha aptalca bir yol düşünemezdi.

Konuşurken silahını indirmede, ama indirseydi bile kadın kendi silahını indirmeye cesaret edemezdi.

"Aramızdaki en iyilerden biri olabilirdin," dedi Cordon başını sallayarak, şimdiden gözlerini devirmekle tehdit ederek. "Eğer o kan torbasını içinde tutacak kadar aptal olmasaydın, tarihteki en büyük İblis Avcılarından biri olabilirdin. Babanın isteği üzerine, en iyiler tarafından eğitilmeni sağladım. Senin hepsinden daha yetenekli olacağını biliyordu ve sen de onu haklı çıkardın. Reddetmene rağmen sana Yaşlı rütbesi verecek ve seni astım olarak kabul edecek noktaya gelmiştim. Eğer bunu alacak kadar uzun yaşasaydın, pozisyonumu sana devredecektim. Güce, sırlara sahip olabilir ve kalenin güvenliği içinde uzun bir hayat yaşayabilirdin."

Mayumi'nin yüz hatları alaycı bir ifadeye büründü. "Pozisyonunuz kulağa korkakça geliyor." "Korkakça mı?" diye kıkırdadı. "Nasıl yani?"

"Kendinizi duvarların arkasına saklıyor ve insanları ölüme gönderiyorsunuz."

"Onlar bu seçimi yaptı, ben de kayıt olduğumda yaptım. Bu pozisyona parmaklarımı oynatarak gelmedim. Buraya yerimi hak ederek geldim." Bir adım öne çıktı ve kılıcını ona doğrultmak için düz tuttu. "Korkaklıktan bahsediyorsun, peki ya aptallığına ne demeli? Kalçalarının arasındaki şey yüzünden kaç kişi öldü? Bu dünyaya bir çocuk getirebilme potansiyeli yoldaşlarını bu kadar az düşünmene neden olacak kadar önemli miydi?"

"Neden konuşuyoruz?" Mayumi alaycı bir ses tonuyla sordu. "Baş Yaşlı olarak geçirdiğin yıllar boyunca parşömenler ve tüy kalemlerle çevrili, kalenin içinde ellerin arkada dolaşp herkese tepeden bakarak o kadar hareketsiz mi kaldın ki bir molaya ihtiyacın var?"

Adamın sırtıttığını anlamasının tek nedeni göz kapaklarının kenarlarının kırışmasıydı. "Hiç de değil."

Faunus tarafından adının söylendiğini duydu. Başını ona çevirmek üzereydi ama Cordon kılıcını savurmaya hazırlanırken duruşunu değiştirdi.

Boşluk yaratmak için bir adım geri ve yana çekildi, yerde yatan kılıcına yaklaşıp ona doğru dalmayı umuyordu.

Mayumi'nin duyduğu bir sonraki kükreme, omurgasından aşağı ürpertici bir ürperti gönderdi. Kemiklerinin böcek vızıltılarıyla dolduğunu hissettiğinde etini kaplayan küçük tüyler diken diken oldu; bu, Faunus'un çağrısını duyduğunda içinde oluşan endişeye verdiği fiziksel bir tepkiydi.

Bana ihtiyacı var.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Tek bir silahı kalmıştı ve bunca zamandır onu can havliyle tutuyordu. Saldırısını durdurmak ve onu yavaşlatmak için onu doğrudan Cordon'un etli bacağına fırlatırken artık umursamıyordu.

Yere saçılmış silahlar vardı; Faunus'un yardımına koşarsa, yeni bir tane almayı umuyordu - belki de kendisinininkini.

Kaçabilmek için döndü ama Jace'le yüz yüze geldi. Cordon'un ona bir tuzak kurduğunu anladığında yüzü soldu.

Piçin gereksiz yere konuşmaya başlamasına şaşmamalı.

Gururlu değildi. Hedefe ulaşıldığı sürece son vuruşu kimin yaptığı umurunda değildi.

"Kahretsin," diye nefes aldı.

Ağzından çıkacak son sözün bu olacağını düşünmüştü. Kahretsin, ne zarif bir son söz. Birden Faunus arkasında hareket eden, yükselen bir gölge gibi belirdi. Ya da en azından bir parçası.

O anda zaman yavaşladı, neler olduğunu anlamaya çalışırken her şey ürkütücü bir şekilde sessizleşti.

Mayumi'nin gördüğü şey kısmen fiziksel olan bir buluttu, geri kalanı ise yere doğru dönen yüzen siyah bir kum kütesiydi. O bir parıltı bulutuydu.

Kafatasının küçük bir parçası geriye doğru savrulurken, geri kalanı öne doğru düştü. Kırmızı kürelerinin dağılmadan önce göz çukurlarının önünde küçük ateşlerden oluşan bir patlamaya dönüşmesini izledi.

Faunus uzun bir sıçrayışla yaklaşırken, Jace'in kılıcı kafasından birkaç santim uzaktaydı. O an, sanki dakikalar, aylar, hatta belki de yıllar geçmiş gibi en uzun an gibi görünüyordu. Hızlı ve keskin nefesi bile göğsünde yanan uzun bir nefes olarak yankılanırken, bir sonraki kalp atışı yavaş geliyordu.

Sonra her şey hızlandı.

Mayumi'nin soluna doğru fırlatıldığında Jace'in vücudu neredeyse yanlara doğru parçalanıyordu, tüm sırtı omurgasını geçip organlarına doğru parçalanmıştı.

Jace'in gitmesiyle Mayumi Faunus özünün siyah, ışıltılı kumuyla yıkandı. Yüzünün terle kaplanmış teninde şaşırtıcı derecede sıcaktı, limon ve ıhlamur kokan son bir nefes gibiydi. Kafatası sanki aniden düşmüş gibi kumun ortasına düştü ve ayaklarının çok uzağına düşmedi.

Adamın en aydınlık kısmı yüzü yukarıdaydı ve kadın onun güzel kafatasındaki açık deliği gördü. Üzerinde küçük dereler halinde akan kan da parıldayarak toz haline gelmeye başlamış ve geride saf beyaz kemikten başka bir şey bırakmamıştı.

Siyah kum hiçbir zaman tam olarak yere ulaşmadı, parıltılarla birlikte hiçliğe karıştı.

Şok içinde kafatasından geriye kalanlara baktı, dudakları dehşetle aralandı. "Hayır," diye fısıldadı.

Faunus'un gittiğini anladığında bir parçası parçalandı. Geri gelmeyeceğini.

Hayır, diye tekrarladı zihni.

En azından ona veda etme şansı verileceğini düşünmüştü. Onun yerine, lanet olası parıltılı toza dönüşmüştü! Gitmişti. Puf. Bir daha asla görülmemek üzere.

Cordon'un arkasından gelen feryadı bir savaş çığlığıydı. Yas tutma şansı olmayacaktı.

Ne kadar oflayıp puflasa da bir türlü bitmek bilmeyen bu acı dolu nefeste nefes alma şansı olmayacaktı.

Neredeyse boğuluyordu ve söylenmeden kalan her şey... acele etmek ve onları şimdi söylemek istiyordu, en azından ruhu hala duymak için buradaysa diye. Hayalleri, umutları, çok korktuğu aptalca hisleri.

Cordon'un bağırışının onu intikamcı bir öfke cehennemine çevirmesi o kadar ani olmuştu ki, kanının yerini lav almış gibi hissettiğinde çığlık attı.

Genelde sessiz ve soğukkanlı olan Mayumi, Baş Yaşlı'ya döndüğünde çığlık çığlığa bağırıyordu.

Yaşamamı mı istiyordun Faunus? Zihinsel olarak onun ruhundan geriye ne kaldıysa sordu ve tüm gücüyle Cordon'a doğru koşmaya başladı. O zaman yaşayacağım!

Fırlarken kir ve tere bulandı, çıkardığı çığlık ses tonunun ortasında kesildi - kederiyle yüksek ama tüm bunların neden olduğu kayıp için intikam alma kararlılığıyla derin olmak istiyordu. Boğazını tırmalıyordu.

Mayumi'nin hiç silahı yoktu. Kılıcını gövdesine indirmesine ramak kalmış olan Cordon'la arasında bir tane bile silah yoktu.

Karın kayganlığını kullanarak, kendini sabitlemek için avucunu kullanırken sol bacağından yanından kayana kadar vücudunu eğdi. Kılıcın altından geçerek parmaklarını kirli kara gömdü ve bacakları Cordon'unakilere dolanacak kadar vücudunu çevirdi.

Onun üzerine indiğini fark ettiğinde kılıcını vücuduna doğru yöneltti. Dizlerini bükerek kılıcı kendi dizlerinin altına aldı ve tüm ağırlığını kılıcın arkasına vererek koluyla kılıca vurdu.

Kendisi onun üzerinde olana kadar pozisyonlarını tersine çevirmeyi başardı.

Sonra dudaklarını sıkıca bastırıp hırıltılı bir yüz ifadesi gibi aşağıya doğru kıvrarak, ön dişleri arkalarında o kadar sıkıydı ki biraz daha bastırırsa kırılacaklarını düşündü ve adamın gövdesinin üzerine diz çöktü. Mayumi başparmaklarını onun görebildiği tek yerine, duygusuz, buz mavisi gözlerine soktu.

Adam çığlık attı ve onu durdurmak için eldivenlerinin uçlarını kadının ceketine sürtmeye başladı. Bu işe yaramayınca, yumruğunu kadının yüzüne öyle bir vurdu ki, yüz yana doğru kırıldı.

Ancak Mayumi, tırnakları kanın fişkırdığını görecektik kadar derine inene kadar rahatlamadı. Sonra ellerini çekti, böylece sağ eliyle parmak eklemlerinin alt kısmını yanağına vurabilirken, diğer eliyle çenesini tam istediği yerde tuttu.

Ufak tefekti ama adamın aklını başına getirecek kadar güçlüydü - bugün yanlış kişiye bulaştığının farkına varmasını sağlayacak kadar. Bir savaşın gidişatını değiştirebilecek tek şey, bir insanın bir başkasının kendi elleriyle öldüğünü görmekten duyduğu yeni öfkeydi. Kendilerini korumayı önemsemeyi bıraktıklarında ve kontrolü zihinlerinin kurnazlığı yerine bedenlerinin ele geçirmesine izin verdiklerinde. Zarif bir dansla tehlikeye meydan okumak yerine kendilerini aptalca tehlikenin içine attıklarında.

İntikamın soğuk kalması daha iyi değildi; sıcak ve kavurucu olduğunda çok daha iyi hissettiriyordu.

Birliğin canı cehenneme. Yumruğu tekrar ona indi. *Lanet olsun bu sefil, ölmekte olan dünyaya.* Yumruğunu geri çekti ve sonra kemiğe çarpana kadar tekrar indirdi. *İçinde hiç ışık yok. İnsanlarda da. Hiçbir şeyde.*

Cordon körlemesine çırpınırken atkuyruğunun ucunu yakalamayı başardığında homurdandı. Bu onu Cordon'un üzerinden yuvarlanmaya zorladı ama Cordon'un silah kemerindeki kırıbağı çektiştirmeden önce değil.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerken hırıltıyla öksürdü, kan ve bir iki dişini yere çarptı.

"Vahşi bir hayvan gibi gözlerime saldırdın!" Ayağa kalkmaya başlamıştı ki Mayumi arkadan geldi. "Dağlardaki o barbar insan vahşileri gibi oldun. Başkasını kör etmenin onuru yoktur. Eğer başka bir insana karşı savaşıyorsan, ölene kadar adil bir şekilde savaşmalısın. Bu bizim kurallarımızın bir parçası!"

Mayumi kendi kırbacını boynuna sararken, "Kodunu sikeyim," diye alay etti. Dizlerinin üzerinde dikleşirken sırtı kavislendi ve boynundaki örgülü kordonu eşeledi. "Ölüm ölümdür. İçinde güzellik yoktur. Onda onur yoktur. İçinde zarafet yoktur." Sonra Mayumi, ağzı kulağının hemen

yanına gelene kadar onun kıvranan, mücadele eden formuna yaklaştı. "Ve ben de ona

Seni hak ettiğin gibi saygılı bir şekilde gömeceğim, bizim büyük, onurlu Baş Yaşlı'mız. Ben evimin güvenliğinden seni izlerken, İblislerin cesedini yemesine izin vereceğim."

Savaş alanında fazla konuşmayı sevmeyen biri olarak, bunun yeterli olduğuna karar verdi. Ona kendisini alt etmesi için daha fazla zaman tanımayacaktı.

Kırbacın sol tarafını yeterince gevşetti, böylece sağa doğru çektiğinde, en *tatmin edici* patlamayı duyana kadar boynunu bükte.

Cordon gevşediğinde, Mayumi onun düşmesine izin verdi.

Nefesi bu dünyayı terk ettiğinden beri, onun için varlığı da sona ermişti.

Gözleri Faunus'un kafatasını parçaladığını bildiği Yoshida'yı savaşırken buldu. Onun ötesinde, Margo geride kalmıştı ve şimdi Klaus ve Henry'ye karşı savunmadaydı. O da düşmekten çok uzak değildi. Geriye sadece bu iki düşman kalmıştı.

Bittiğini görebildiği kavgayı artık umursamıyordu.

Açıklıktan uzaklaşarak Faunus'un kafatasının büyük parçasının bulunduğu yere doğru yürüdü. Yanında dizlerinin üzerine çöktü ve göğsüne sarabilmek için onu kollarının arasına aldı.

Bunun olacağını biliyordum. Bana öleceğini söyledin, ama ben bunu kabullenmeyi reddettim.

Tüm vücudunu onun etrafına sararken yine de reddetti. Gözyaşı dökmedi, çünkü bunu inkar etti, onun gerçekten gittiğini inkar etti.

Yapabileceğim bir şey olmalı. Bu senin için olamaz.

Katlanmış bacaklarının üst kısmında uzanan beyaz kemiğe bakabilmek için geri çekildi.

Ama ne yapabilirim? Ne yapabilirim ki? Yapıştırıcı işe yaramamıştı ve şimdi yüzünü bir araya getirmenin yeterli olacağından şüpheliydi.

Daha birkaç dakika önce içinde hissettiği tüm ateş cızırdayarak söndü ve kendisini dayanılmaz derecede soğuk hissetmesine neden oldu - özellikle de ruhunun ortaya çıkmaya çalıştığını sık sık hissettiği göğsünün ortasında. Mayumi titredi, dişleri takırdarken elleri titriyordu.

Hadi, Mayumi. Düşün.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, ağaçların arasından birinin ona doğru yaklaştığını fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü.

Batmakta olan öğle güneşi, gölgenin büyük bir kısmının neredeyse ona kadar gelmesine izin veriyordu, ama aynı zamanda tamamen ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Ayak parmaklarında küçük pençeleri olan koyu tenli bir çift çıplak ayak durup kendisinden bir metre ötede çömeldiğinde başını kaldırdı.

Neden ürkmediğini ve hemen bir silaha uzanmadığını bilmiyordu. Belki de bunun nedeni yorgun ve acı çekiyor olmasıydı ve bu kişi bir zamanlar İblis Avcısı olan arkadaşlarının giysileriyle kaplı değildi.

Başka dünyalara ait bir yüzün hatlarının içine yerleştirilmiş kırmızı gözleri, çömeldikleri yerden ona bakarken tehlikeli olduklarını haykırıyordu. Bir an için gözlerini kırptırdı ve insan olduğu belli olan bir yüzde neden kırmızı gözler gördüğünü anlamaya çalıştı.

Uzun beyaz saçları yana doğru savrulurken birkaç tutam saç gömleksiz, iri gövdelerinin ön kısmından aşağı döküldü. Giydikleri koyu mavi, bol pantolonu fark edene kadar çıplak olduklarını düşündü.

"Yani..." diye başladı adam ciddi ve düşünceli bir ifadeyle. "O öldü, değil mi?"

Tam ona kim olduğunu soracaktı ki, gözleri aşağıya kayarak adamın yanlarında ve kollarında siyah çizgiler olduğunu gördü. Altın bantlardan ve vücudunu saran zincirlerden, mavimsi beyaz saçlarının arasından çıkan tek bir sivri kulağa sıçrayan bu izler daha sonra

İki kara boynuz başının üstünden geriye doğru kıvrılıyordu.

Tüm bunlar ona onun kim olduğu hakkında bilgi verdi.

"İşte istediğin buydu," diye neredeyse hırıliyordu - tabii bir insan hırlayabilirse. Başını ağaç çizgisine doğru salladı ve orada duran başka bir İblis gördü - büyük kanatları çok tanındıktı. "Bizi dövüşürken izledin. Sen de gördün. Benden ne halt istiyorsun?"

Bahse girerim insanların birbirleriyle dövüştüğünü görmek onun için eğlenceli olmuştur.

Sırıttığında keskin dişleri ortaya çıktı. Çizim kitaplarında köpekbalıklarının ağzının içinde gördüğü şeylere benzediğinde tiksintiyle ürperdi.

"Bu kadar küçük bir insan için hırçın, asabi." Hatta ona karşı dilini ağzının içinde tıkırdattı. "O senin sevgili arkadaşın mıydı? Yoksa Mavka'nın aldığı diğer fahişeler gibi amına girmesine izin mi verdin? Onun kokusunu her yerinden alabiliyorum."

"Güneşe gel ve bunu söyle," diye karşılık verdi.

"Yapabilirim, biliyorsun." Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ben, tebaamın geri kalanından farklı olarak, ışığa kısa bir süre dayanabilirim. Bu benim Elf kanımdan geliyor. Görebildiğim yere ışınlanabildiğim için koşman bile mümkün olmaz."

Buraya bu kadar çabuk nasıl gelebildi?

Faunus'un ona bahsettiği İblis Kral Jabez elini uzattığında Faunus'un kafatasını daha sıkı tuttu.

"Ver onu bana."

"Hayır, reddediyorum. Onu alamazsın."

"Mayumi!" Henry bağırdı ve Mayumi başını yana çevirdiğinde üç arkadaşının da ona doğru koştuğunu gördü.

Jabez elini yana doğru uzattı ve kahverengi ağaç kökü sarmaşıkları topraktan koparak vücutlarına dolandı. Üçü de yere düşmeden önce dizlerine kadar çekildiler. Bağlarından kurtulmak için mücadele ettiler.

"Dur!" Mayumi talep etti.

Jabez bir kez daha ona bakana kadar başını çevirdi. "Yoksa ne olur? Aptal Mavka'nın sana kim olduğumu söylediği çok açık, bu da ne yapabileceğimi bildiğin anlamına geliyor."

Bir cevap vermek için çabaladı ama söylediği herhangi bir şeyin onun istediğini yapmasını engelleyeceğinden şüpheliydi. Faunuslara işkence etmişti. Mayumi onun kendi arzularından başka hiçbir şeyi umursamadığına hayatı üzerine bahse girebilirdi.

Sonra neşeyle kıkırdadı. "Biliyor musun? Senin dövüşünü izledikten ve sonunda o koç boynuzlu Mavka'nın öldüğünü görüp teorimi kanıtladıktan sonra, iyiliksever olmaya razıyım. Ben kötü ya da zalim değilim."

Mayumi zihinsel olarak homurdandı. *Aynı fikirde değilim.*

"Kafatası ve arkadaşların sende kalsın. Buraya onun işini bitirmeye geldim; tek derdim buydu."

O kadar uzun süre çömelmiş olmasına rağmen bu pozisyon ona o kadar doğal geliyordu ki bacaklarının üzerinde sallanmıyordu bile. Ön kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koyarken ayaklarının topları yere derinlemesine basıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Mayumi başını sallarken sormadan edemedi. "Duskwalker'ları neden hedef alıyorsunuz?"

Jabez kapalı dişlerini ona doğru uzatırken sert bir hırıltı çıkardı. "Çünkü benim türümü öldürmeye devam ediyorlar ve yolumuza çıkıyorlar."

Mayumi o kadar çok güldü ki göz kapakları kara mizahının derinliğiyle kırıştı.

"Bu yeterli değil. İnsanlar da en az sizin türünüz kadar, hatta daha fazlasını öldürüyor ama sahip olduğunuz o muazzam güçle tüm İblis Avcısı kalelerine gidebileceğinizi sanmıyorum." Onun bu

sözlerini fark etti.

Çenesinin bir tarafı düğümleirirken, beyaz kirpiklerle uçlanmış kırmızı gözleri ona dikildi. "Peki, gerçek sebep ne?"

"Çok sezgiselsin." Başını alaycı bir ifadeyle sola doğru eğdi. "Neden sana söyleyeyim ki?"

"Çünkü çok merak ediyorum. Yoksa neden sorayım ki?"

Nedenini bilmek istiyordu! Değer verdiği kişinin yok edilmesinin neden bu kadar önemli olduğunu bilmek istiyordu. Zulüm ve tehdit dışında meşru bir neden olmasını istiyor, bunun bu kaybı kabullenmesine yardımcı olabileceğini umuyordu.

Başını arkaya attı ve güldü.

"Senden hoşlanıyorum. Neden benimle Peçe'ye gelmiyorsun? Seni savaşırken izledim. Benim için müthiş bir asker olursun. Ordumu eğitmeme yardım edebilirsin, böylece o kadar da işe yaramaz olmazlar. Bazen beceriksiz soytarılar olabiliyorlar ve disipline ihtiyaçları var." Elini tekrar uzattı. "O işe yaramaz Mavka'ya izin verdiğin gibi seni kullanmayacağım bile. Akıllı askerlere ihtiyacım var. Hangi ırktan oldukları umurumda değil."

"Ölmeyi tercih ederim," diye ısırdı. "Eğer o ucube sivri kulaklarınla doğru düzgün dinlemiyorsan, sana bir İblis Avcısı olduğumu söylemeliyim. Sana asla yardım etmem."

"Tsk. O zaman benden hiçbir cevap alamayacaksınız."

Jabez tek bir adım geri attı ve sonra gölgelerin arasında kalmak için ayağa kalktı. Yeterince geri adım atmadı çünkü omzunun üzerinden geçen güneş ışığı yanan bir dumanın oluşmasına neden oldu. Tısladı ve omzunu gölgeye doğru düşürdü.

"Gösteriden keyif aldım ve bunun için kırık kafatasını size karşı koyduğu için görkemli bir ödül olarak saklayabilirsiniz."

Asla bir ödül olmaz.

O gün olan hiçbir şey için en ufak bir gurur duymak istemiyordu. Bu, hayatının geri kalanında acı verici bir anı olarak kalacaktı - sırf Faunus istediği için yaşayacağı bir anı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Jabez ortadan kayboldu - ancak birkaç saniye sonra kanatlı İblis'in yanında yeniden ortaya çıktı. Sonra elini İblis'in omzuna koydu ve ikisi de kayboldu.

Faunus'un kafatasını 'nazikçe' ona bırakmadan önce almak istemiş olsa da ve belki de gerçekten onunla gelmesini istemiş olsa da, ona sadece bir pislik olmak ve onu açıkça önemsemediği için onunla alay etmek istediği için yaklaştığını düşünmeden edemedi.

"Kimdi o?" Klaus koşarak Mayumi'nin yanına gittiğinde sordu.

Jabez'in ortadan kaybolmasıyla onları yere sabitleyen tahta sarmaşıklar kuruyup ölmüştü. Jabez'in onlardan herhangi birinin yaşamasına izin vermesine gerçekten şaşırmıştı. Belki de hepsi insan olduğu ve onun için zayıf ve önemsiz görüldükleri içindi.

Sebepler her ne olursa olsun, aniden kalabalıklaştığında bunun üzerinde düşünecek zamanı olmamıştı. "Daha çok bu da neydi böyle?" Yoshida göğsünü silerken ve titrerken söyledi. "Belli ki bir insan değildi. O sarmaşıklar iğrenç hissettirdi."

Mayumi, Faunus'un kafatasına bakmadan önce "Endişelenme," diye mırıldandı, hâlâ kollarında olduğu için şükreliyordu. "Dünyada bilinmeyen pek çok şey var ve bu zihin için külfetli bir şey."

"Saçmalamayın," diye tersledi Klaus. "Bugün burada olanlardan sonra bizden bir sürü soru sormamamızı bekleyemezsiniz."

Tüm bu süre boyunca sessiz kalan Henry, bir dizinin üzerine çöktü ve yana eğilerek kadının yüz ifadesine aşağıdan baktı.

"Neden o Duskwalker'ın kafatasını sanki çok sevdiğin birini kaybetmişsin gibi tutuyorsun Yumi?"

Dudakları gerildi, onları kapalı tutma arzusu güçlendi. Kaskını çıkaran Henry'ye göz attığında dudaklarını gevşetti. Endişeli görünüyordu ve bakışlarındaki yargısızlık cevap vermesi için yeterliydi.

"Çünkü o benim arkadaşımdı. Onu kurtarmaya çalışıyordum."

"Bu yüzden mi bize gelip yapıştırıcıyı sordunuz?" Yoshida sordu ve bakışlarını orada duran adama doğru kaldırdı.

"Evet."

"İblis Avcıları neden senin peşindeydi?" Klaus uzun, keçeleşmiş turuncu saçlarını geriye tarayabilmek için kendi kaskını çıkarırken sordu.

"Duskwalker bana İblisler ve Peçe hakkında bilgi verdi ve ben de bunu loncayla paylaştığım için aptallık ettim. Çok fazla şey biliyordum, bu yüzden ölmemi istediler."

Henry başını sallarken, "Tanrı aşkına, Yumi," diye homurdandı. "Nereye gidersen git ve ne yaparsan yap tam bir kaos yumağısın."

Omuz silktili, ayakta duracak gücü olmasını diledi ama hareket edemedi. Faunus'un kafatasının kalbinin taşıyamayacağı kadar ağır olacağından endişeleniyordu.

"Beni ilginç kılıyor."

"İblisler hakkında ne öğrendin? Loncanın peşine düşmesi için ciddi bir şey olmalı." Klaus sordu. "Hem bir Duskwalker'la nasıl arkadaş oldun ki?"

Henry başını ona doğru çevirdi. "Ona soru sormayı bırak. Bırak öyle kalsın. Belli ki durumu pek iyi değil. Bırak bununla o uğraşsın."

"Bu bir Duskwalker!" Klaus öfkeyle bağırdı. Hatta ellerini öne doğru fırlattı. "Bu kimin umurunda? Ölmüş olması bizim için daha iyi, bu yüzden neden üzüldüğünü anlamıyorum."

İçindeki ateş alevlendi ama ayağa kalkıp onunla yüzleşmeden Yoshida aniden harekete geçerek hepsini şok etti. Klaus'u zırhının omuzlarından yakaladı ve ileri doğru çekti.

"O gürültülü çeneni ben kapatmadan önce sen kapat," diye tehdit etti ve Mayumi onun Klaus'un tarafını tutmasını beklerken şok oldu.

Klaus karşılığında deri gömleğini tuttu, gözleri düşmanca bakmaya başladı. "Ne diye onun tarafını tutuyorsun?! Onlar ölmeyi hak eden canavarlardan başka bir şey değil!"

"Eğer o Duskwalker olmasaydı ölmüş olurdu. Göğsümde bir kılıç vardı ve o beni iyileştirdi!" Sonra dişlerini sıkarak burnunu neredeyse Klaus'un burnuna bastırdı. "Onun hakkında böyle konuşursan burnunu yine kırarım."

Henry elini onun omzuna koydu ve arkasındaki adamların birbirlerini boğazlamalarına aldırmadı. Duygular yüksekti ve kimse sakın düşünemiyordu - Henry hariç, öyle görünüyordu. O her zaman çok sakın ve düşünceliydi, bu da bazen sinir bozucu olabiliyordu ama bir kez olsun minnettardı. Şu anda tüm bu olup bitenleri garipsemeyecek birine ihtiyacı vardı ve Henry harika bir kaya gibi davranıyordu.

"Kalk, Yumi. Hepimizin temizlenmesi, yemek yemesi ve biraz su içmesi gerekiyor." "Yapabileceğim bir şey olmalı," diye mırıldandı.

Bu o değil. Bu olamaz. Parmak uçlarını sert kemiğe geçirdi. *Ama tüm vücudu kayboldu.*

"Var mı?" Henry sordu ve kızın gözlerinin tekrar Henry'nin yumuşak kahverengi gözlerine kaymasına neden oldu. "Onları öldürmenin zor olduğunu biliyorum, bu yüzden iyileşiyor olmalılar, değil mi?"

"Evet, genellikle bir gün içinde, ama bu sadece kafatasları kırılmamışsa. Bundan kurtulabileceğini sanmıyorum."

"Yüzünü bir şekilde tekrar bir araya getirebilir misin?" "Denedim..."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Çok geç olduğunu biliyordu.

Yoksa öyle miydi? Cordon'un güneşte parlayan altın madalyonu dikkatini çekti. *Bir gün...*

Ya bir gün geçmeden kafatasını tekrar birleştirirsem? Boğulmakta olan kalbi, hızlı düşüncelerine uyacak şekilde daha hızlı atmaya başladı. *Ya yapmam gereken tek şey buysa?*

Gözleri irileşti ve Faunus'un kafatasını kucaklarken çılgınca etrafına bakınmaya başladı.

"Bulmama yardım et," diye rica etti, evine doğru yürürken. "Yüzünün geri kalanını bulmama yardım et." Aklına bir fikir geldi ve bu umut kırıntısına sıkıca tutundu.

Yoshida ve Klaus yerde yuvarlanıp yumruklar savururken Faunus'un kafatasının diğer tarafını bulan Henry oldu. Birbirlerine ilk kez saldırmadıkları için muhtemelen yorulacaklardı.

Mayumi kemik ve boynuz parçasını inceledi ve büyük ölçüde sağlam olduğunu gördü. Onu içeri götürdü ve depodaki gizli mandalı açabilmek için iki parçasını yemek masasının üzerine yerleştirdi. İçindeki para çuvalı ağırdı ve onu kaldırıp dikkatsizce yere boşalttı.

Bulduğu özel altın paralar azdı ama diğerlerinden daha büyüktü. Ayrıca kaliteleri de daha saftı ve bulduğu her parçayı ve kafatasını dışarıya, evinin arka tarafına götürdü.

Yerleştikten sonra, arkadaşları kaynak banyosunu doldurmak ve üzerlerindeki kandan arınmak için dereye gitmişlerdi.

Demirci ocağını yakmak için ısıtma ocağından çaldı ve ardından tüm altın paralarını eritme kabına yerleştirdi. Ocak ısınırken, Faunus'un kafatasını temiz olduğundan emin olmak için sildi ve daha sonra bir ege kullanarak çatlağın kenarlarını pürüzlendirdi, böylece daha kolay bağlanabilecekti.

Uzun bir süre öylece durduktan sonra, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca yaşayacağı dayanılmaz bekleyişe zihinsel olarak hazırlandı.

Arkadaşları sonunda ona üzerindeki insan kanını hatırlatarak kendileriyle birlikte banyoya girmesi için ikna ettiler. Soyunmasının ve çabucak yıkanmasının tek nedeni buydu - erkeklerin önünde çıplak kalmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu.

Bu lonca için olağan bir durumdu ve eğer bu adamların ona karşı herhangi bir arzuları varsa, bu onların sorunuymdu, onun değil.

"Hepiniz gitmelisiniz," dedi zıplayarak dışarı çıkarken, su çıplak vücudundan aşağı süzülüp kaynak banyosuna damlıyordu. "Yakında gece çökecek ve burası çok geçmeden bir İblis avlanma alanına dönüşecek. Uzaklaşmanız gerekiyor."

"Seni burada tek başına bırakamayız," dedi Henry, küvetin dışında dururken onu kolundan tutarak. "Bizimle Colt's Outpost'a geri dön. Bırak İblisler gelip beslensin, sonra daha güvenli olduğunu anladığında geri dön."

Bakışları fırına ve demirci masasının üzerinde duran Faunus'un kafatasına kaydı.

"Yapamam. Her ihtimale karşı burada onunla kalmalıyım. Eğer bu işe yararsa onu kasabaya getiremem."

"Yumi..."

"Hayır!" diye bağırdı, kolunu ondan ayırdı ve iki adım geri çekildi, böylece ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ağzından çıkmak üzere olan kelimeler kabaydı ama o anda umursayamayacak kadar duygusal bir ıstırap içindeydi. "Buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Siz üçünüz olmasaydınız..." diye itiraf edecek kadar küstah değilim. muhtemelen bugün ölmüş olurdum. Bunu söylerken yalnız kalmak istiyorum ve hepiniz sinirlerimi bozuyorsunuz. Bu yüzden, eğer sakıncası yoksa, lütfen duvarlarla çevrili hapisihanenize geri dönün ve beni ormanla baş başa bırakın."

Ayrılana kadar ona tek bir kelime bile etmediler ama üçü de ne kadar yalvarsa da fikrini değiştirme çabalarına yanıt vermedi.

O sırada Faunus'un kafatasını bozmadan üzerine dikkatlice altın dökmeye çalışmakla meşguldü. Tamamlamakta olduğu görevle kıyaslandığında önemsiz kalan bir konuşmayı dinleyemezdi.

Her şey kırılabilir Mayumi, babasının anısı yankılandı. Bir fincandan özür dileyip kendini düzeltmesini sağlayamazsın, ama çok çalışıp ona değer katabilirsin, onu daha iyi, daha güçlü hale getirebilirsin. Bu, kırıdığınız şeyin sizin için ne kadar değerli olduğuna bağlıdır.

Demirci masasının üzerinde, babasının çocukken kırıdıktan sonra büyükbabasının yeniden işlediği çay fincanı duruyordu. Aynı ders, Mayumi'ye de el emeğinin değerini öğretmek için bir yol olarak aşılanmıştı.

Birinin kusurlarında güzellik bulmak. Yanlış adımları gizlemek yerine onları kutlamak.

Kintsugi sanatı ailesinin anavatanından gelmişti ve soyu için hiç o anki kadar minnettar olmamıştı.

Başka ne yapacağını bilemezdi.

Ancak... gerekli olan özel ağaç reçinesine sahip değildi. Ailesinin sahip olduğu şey, seyahatlerinde satın aldıkları ağaç özlerinden elde ettikleri karışık reçineden başka bir şey değildi. Ayrıca altın tozu da yoktu - en azından olsaydı bile, deposunun dağınıklığı içinde onu nerede bulacağını bilemezdi.

Bu iki bileşen birleştiğinde kintsugi ya da altın doğrama ortaya  ıktı.

Kaybettiği bir şeyi geri getirmek için umutsuz bir girişimde bulunarak sanatı al altıyordu. Geride bıraktığı her şeyin kara kömürle parçalandığını görebileceği bir girişim.

İnsan kemiği oksitlenip kömürleşmiş toza dönüşmeden önce sadece belirli ısılara dayanabilirdi. Ancak üzerinde çalıştığı kemik, var olan her şeyden daha güçlü, var olmaması gereken ama var olan büyülü bir yaratığa aitti. Yüzüne aldığı kılıç ve pençe darbelerine rağmen hayatta kalabilmişti.

Umutlu olmak için ihtiyacı olan tek şey buydu.

Soğuyup sertleşmeye yüz tuttuğunda Mayumi, zarar vermediğinden emin olmak için çatlağın üst kısmına k  k bir damla erimiş altın damlattı. Mayumi beklerken kalan altın da fırına geri kondu.

Kemik par alanmadığında ya da şekli veya rengi değişmeye başlamadığında, kalbi umutla kabardı.

Faunus'un kafatasını, elindeki k  k parçanın kenarına sürdüğü erimiş altınla tekrar birleştirdi. Sonra da deri ile birbirine bağladı. İşi bittiğinde, sıcak cevherin kemiğe karşı soğumasını izledi.

Sıcaklık etini yakıyormuş gibi hissediyordu. Ter kollarından, boynundan ve yüzünden aşağı damlıyordu ve bu parıltı onu kızartıyordu.

İnişli  ıkışlı ve çirkin görünüyordu, güzel sanatlarda pek iyi değildi ve başından beri titriyordu ama eğer bu işe yararsa, o metalin her santimini takdirle  pecekti.

Lütfen... lütfen geri gel.

Mayumi hayatının en uzun ve en yorucu gecelerinden birini Faunus'un kafatasını kollarında tutarak geçirdi. Evinin duvarlarının ve elindeki tüm tütsü kutularının arkasına saklanarak, çevresindeki bahçeye giren İblislerin seslerini dinledi.

İnsan kanı ve cesetlerinin ezici kokusundan, kulübesinde yaşadığını bile düşünemeyecek kadar dikkatleri dağılmıştı.

Güneşin doğmasını ve onları korkutup kaçırmasını beklerken sessiz kaldı ve neredeyse hiç hareket etmedi.

Birçoğu ormanda oyalanacaktı, ailesi buradaki ağaçları inceltip yer yer güneşli hale getirdiği için çok yakın değillerdi ama onu uzaktan izleyebileceklerinden emindi.

Faunus'un kafatasını açıklıktaki karların üzerine yerleştirdiğinde vücudu tetikteydi, ensesi en az bir çift kırmızı gözün üzerinde olduğunun farkındalığıyla karıncalanıyordu.

Mayumi yayından kırıbacına ve bir kangal ipine kadar her şeyi tepeden tırnağa kuşanmıştı. Dışarıdaki haşaratla işini şansa bırakmayacaktı ama Faunus'un evinde hayata dönmesine de izin veremezdi.

Ne olacağını bilmiyordu ama öğle vakti tıpkı bir gün önce olduğu gibi gelmişti ve şimdi hızla öğleden sonraya doğru iniyordu. *Vakit neredeyse geldi.*

Orada durmuş, gözlerini dikmiş bekliyordu.

"Hadi," diye fısıldadı, endişe içinde bacaklarının üzerinde zıplıyordu. "Haydi. Çalışmaya başla."

Güneş sırtını ısıtıyordu, yılın en kısa günleri uzarken kış nihayet değişmeye başlamıştı. İnsan kasabaları yakında bu ışığı kutlamaya başlayacaktı.

Mayumi bunu pek önemsemedi. Her zaman geceyi tercih etmiştir. Düşmanının yaşadığı yer orasıydı ve kendini başarılı hissettiği zaman da orasıydı. Şimdi bu değişecek miydi?

Sonunda saklanacak ve karanlıkta onunla birlikte savaşacak bir yaratık bulmuştu. Daha yeni başlamışken bunun bitmesini istemiyordu.

Kafatasının tabanının altında parıldayan bir şey gördüğünü sandığında parmak uçları titredi. İlk başta yavaştı ama siyah, yapışkan kumdan dönen bir telaş oluşmaya başladı.

Ne zaman Faunusların iyileştiğini görse, bu hep birkaç saniye içinde olurdu. Bu çok daha uzun sürdü. Altında bir beden yükselirken kafatası kalkmaya başladı ve dudakları kıvrılırken ayrıldı.

"İŖe yaradı," diye soluk soluğa gülümsedi. Ayaklarının üzerinde zıplarken bile güldü.

yumruklarını sıktı. "İşe yaradı amina koyayım! Buna inanamıyorum!"

Sonunda, o tanıdık, yumuşak, parlak kürkü uzamaya başladığında onun üzerinde yükseldi. Kuyruğu yana doğru sallanırken, pençeleri insana benzeyen ellerini ve kedi pençeli ayaklarını eğiyordu.

Faunus kumlar solmaya başladığında başını ona doğru çevirerek sürecin tamamlanmak üzere olduğunu gösterdi. Kalbi göğsünde neredeyse utangaç bir şekilde kekeliyordu.

Mayumi öne doğru bir adım attı ve elini yukarı uzatarak onun son parçasının da oluşmasını bekledi. Onun boş, gölgeli göz çukurlarına gülümsemeye devam etti.

"Bana o güzel sarı parlayan kürelerini göster."

Başını eğdi, onu duydu ve öne doğru eğilip parmak uçlarından sadece birkaç santim ötesini kokladı. Adamın sıcak nefesinin parmak uçlarında dans ettiğini hissedebiliyor, adamın akıllara durgunluk veren limon otu ve ıhlamur kokusunu alabiliyordu.

Acaba bundan sonra yüzüne rahatça dokunabilecek miyim?

Ayrılan dişlerinin ardından gelen kükreme canavarcaydı, insanlık dışıydı ve bunun yanlışlığı kadının kanını dondurdu.

Dört ayak üzerine düşüp ona doğru koşarken bile gözbebekleri asla oluşmadı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, içinden bir soluk koptu ve pençelenmekten kurtulmak için tam zamanında yana daldı.

Bir eli yerde, çömelmiş bir pozisyonda ayağa kalkmadan önce yuvarlandı. Faunus döndü, içinden sürekli bir hırıltı yayılıyordu. Vücudu gergindi, kürkü ve sivri uçları daha önce hiç görmediği kadar kabarmıştı.

Bir sorun var.

Tekrar ona doğru ateş etti ve Mayumi ondan kaçmak için kollarının arasına daldı ve gidecek başka yeri olmadığı için kara doğru kaydı. Çömelmiş pozisyonuna geri döndüğünde, kancasını çözdü ve kırbacını boştaki eline aldı.

Elini yerden kaldırarak geri çekilmeye başladı. "Faunus, benim."

Dişleri açılıp kapanırken şingırdıyor ve takırdıyor, orbsuz kafası bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bir kez daha kükreyip ona doğru koşmaya başladığında Mayumi de koşmaya başladı.

Geri getirdiği her neyse, artık o tatlı, komik Duskwalker değildi. Ve ona yaklaşıyordu.

Tam arkasına geldiğinde döndü, kırbacını ileri doğru savurdu ve burnunun etrafından yakalayarak kapattı. Zıpladığında kafasındaki boynuzlar ona çarptı ve Mayumi kendini onun arkasına geçene kadar havada takla atarken buldu.

Yere düştüğünde içinden bir hırıltı koptu.

Sonra da kamçısını yüzünden çıkarmaya çalışarak ara sıra etrafta koştururken sürüklendi. Kadın homurdanarak inlerken, adamın arkasındaki kürkü bir avuç yakalayana kadar ipi tırmandı.

Faunus onu çıkarmak için eğildi.

Adam vücudunun yan taraflarını ağaç gövdelerine vurmaya başladığında bile güçlü durdu. Başını çevirdi, böylece sırtı aşağı bakıyordu ve hızla savrulan pençelerinin ulaşamayacağı bir yerde durdu.

Ölmek istemiyorsa yapabileceği tek bir şey vardı. Evini çevreleyen en kalın ağaçlardan birine yaklaştığında son saniyede bıraktı ve kendini diğer tarafa attı.

Adam ilerlemeye devam edince ayağı kaydı ama kırbacı kendi etrafında dolayarak onu ağaca kilitlemeyi başardı.

Bu akılsız, çılgın Duskwalker'ın gücü karşısında inledi ve gıcırdadı. Elleri kırbacı tutmaya hazır bir şekilde kırbacı bıraktı ve yapacağını yapmasına yetecek kadar uzun süre dayanıp dayanmayacağını değerlendirdi.

bir sonraki için gerekli.

Kalbi hızla atıyor ve boğazına çıkmakla tehdit ediyordu. Ciğerleri sanki bir demir testeresi yutmuş ve bıçak tarafından parçalanıyormuş gibi kesilip biçiliyordu.

Ellerini uzatarak bekledi ve tuttu.

Mayumi büyülü ipini çözdü, muhtemelen İblis dolu ormana meydan okudu ve ipi üç ağaçtan oluşan sıkı bir topluluğun etrafından geçirdi, daha güçlü olması için ipi birbirine doladı. Diğer ucunu bir kemente bağladı ve boğazından yakalamak için açık bir fırsat bekledi.

İlk üç seferde başarısız oldu, Faunus o kadar çılgınca ve düzensiz hareket ediyordu ki nereye gideceğini tahmin etmek neredeyse imkansızdı.

Dördüncü denemesinde, üç ağaçtan birinin kenarına tırmandı. Boynuna dolamayı başardı çünkü alçak bir daldan sırtına atladı ve arkadan boynuna geçirdi. Pençeleri üzerinde geri çekildi.

Dengesiz olduğu için savrulan, ayaklarından başka hiçbir şeyi olmayan canlı, çırpınan bir yaratığın üzerinde dururken, darbeyi tüm tarafında hissetti. Dirseği kaburgalarını ezdi ve bir çığlık attı.

Tepesindeki hırıltı onu yukarı bakmaya zorladı. Bir çift büyük pençeli elin üzerine inmesine ramak kala gözleri fal taşı gibi açıldı. *Kahretsin!*

Hızla yuvarlandı ve kazığa oturmaktan kıl payı kurtuldu.

Faunus öne doğru sıçradı, ancak boynuna dolanan ip tarafından geri çekildi. Bacakları altından çıkarken öne doğru fırladı ve aynı anda boğazı sıkıldı. Birkaç kez denedi ve her çekilişinde bir homurtu çıkardı.

Huzursuz bir vahşi hayvan gibi sıranın en ucunda volta atıyor, hırlayıp hırlamak için başını sık sık ona çeviriyordu.

Elindeki büyülü ip ve kırbaç onu orada tutuyordu. Ama ne kadar süreyle? Faunus'un bir ağacı kaldırdığını görmüştü. Toprağın derinliklerine kök salmış üç ağacın onu sonsuza dek tutmaya yetip yetmeyeceğini bilmiyordu.

Kıçının üzerine çökmüş ve avuçlarının üzerine yaslanmış bir halde, oflaya puflaya ona bakıyordu.

Onun nesi var? Küreleri neden kayıp? Sadece fiziksel kısmı geri dönmüş gibi görünüyordu, zihni yoktu.

Adam ona saldırdığı için neredeyse öleceğine inanamıyordu. Başka bir insan olsaydı, ilk sıçramayı bile atlatamazdı.

Uzaktan gelen bir takırtı sesi başını yana çevirmesine neden oldu.

Yakınlarda bir İblis vardı.

Hem o hem de Faunus güneşin altındaydı ama geceye sadece saatler vardı.

Onu bu şekilde bırakamam. Dişleri kenetlenmiş halde kapana kısılamaz. Ördek gibi oturur!

O... o orada bir yerde olmalı... değil mi? Dudakları sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. *Belki de bir gün daha beklemem gerekiyordur?*

Eğer durum buysa, o zaman bütün geceyi bu Faunus kabuğunu koruyarak geçirecekti. Zihni dağınıktı, başını ağrıta kadar düşünceleri ve fikirleri ona itiyordu. Adam toza dönüştüğünden beri sağlıklı düşünemiyordu.

Tek bildiği, onu güvende tutmak için bölgeyi olabildiğince hazırlaması gerektiği idi.

Ondan uzaklaşarak, gözlerini ondan ayırmadan, çok uzun süre bakarsa kaybolabileceği ihtimaline karşı, evinin yan tarafına doğru ilerledi. Sonunda bakışlarını ondan ayırarak sığ kulübeye girebildi.

Av tuzakları bir köşeye yığılmıştı ve her seferinde üç tanesini zincirlerinden tutup sürükleyerek dışarı çıkardı. O

onları bağılı olduğu yere götürdü ve onun menziline uzakta kurmaya başladı - kendine zarar vermesini istemiyordu.

Kullandığı kışkaçların tepesinde bir tirbuşon pimi vardı ve yayları kendi başına yerine oturtmasına yardımcı oluyorlardı. Faunus ne zaman çok yaklaşırsa hırlıyor ve ona doğru hamle yapmaya çalışıyordu ama onu görmezden geliyordu - özellikle de küçük bir hata kendi kolunun ezilmesine neden olabileceği için.

Yedi tuzağı da kurduktan sonra onları uzaktan değerlendirdi. Fazla bir şey değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Burnundaki kırbacı çıkarıp ok ve yayıyla birlikte çatısına uzanmaktan başka yapabileceği pek bir şey yoktu. Elbette Mayumi'nin kendi hayatına mal olmayacak hiçbir şey.

Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. Kendisi için savaşabilir.

Sadece güneşin doğuşunu gördüğünden emin olmak için etrafta olacaktı... daha doğrusu küreleri olmadığı için onu hissedecekti.

Günlerdir, hatta haftalardır yaşadığı duygusal kırbaçlanma ona zarar vermeye başlamıştı. Eninde sonunda bu korkunç iniş çıkış sona erecekti ama sonrasında ondan geriye ne kalacağı konusunda endişeliydi.

Kalbimin buna daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum.

Canavar formunda bir topun içinde kıvrılmış olan Faunus, ertesi gün Mayumi'nin yaklaşan ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Anladığı kadarıyla, büyük olasılıkla uyuyordu.

Gözleri olmadığı için bunu söylemek imkânsızdı.

Saat öğleyi çoktan geçmişti ve kadın adamın önünde durmuş, bir gün önce yaptığı gibi bekliyordu.

Ondan uzakta olmanın onu sakın ama tetikte tuttuğunu öğrenmişti. Koku ya da ses yoluyla onu hissediyordu ama onu çılgına çeviren şey yakınlıktı.

Ona güvenmiyordu, onu tanımıyordu, hatırlamıyordu.

Gözlerinin, uçları kırıkan yalvaran yaylara dönüştüğünü göremedi. Dudaklarının titremek için gevşemeden önce nasıl gerildiğini ya da dişlerinin alttakini nasıl ısırıldığını göremedi.

Ve zaman geçip de onda hiçbir değişiklik olmadığında, kadının duygularını nasıl bastırdığını görmedi.

Elde edildikten yirmi dört saat sonra solacağını bildiği pençe izleriyle kaplıydı ama bunların ona acı verip vermediğini bilmiyordu. Saldırıya uğradığı gece boyunca kükreyip bağırıyordu ve bu sesleri dinlemek insanın içini oyuyordu.

Etrafında üç ölü İblis vardı. İkisi sonunda kan kaybından ölmüş ve kendi pençeleri ya da dişleri tarafından öldürülmüştü. Diğerinin ölümü o kadar da yavaş olmamıştı çünkü bir av tuzağında bacakları ezilmiş halde sürünmeye başlamıştı, ta ki ikinci bir tuzağa kafa üstü düşene kadar.

Mayumi onu çatıdan yayıyla korumak için elinden geleni yapmış, sadece bir kez pençelerini geçiremediği çok hızlı bir İblis'le karşılaştığında yere düşmüştü.

Neyse ki geceden yara almadan çıkmıştı ama hayatının geri kalanında bunu yapmayı hayal bile edemiyordu.

Gerçeklik içine yerleşiyordu ve soğuk ve yalnızdı.

Geri gelmeyecek, diye düşündü onun altın vuruşu, ruhani yüzüne bakarken. O siyah göz çukurları boşluk havuzları gibi görünüyordu, zihninin içinde olduğunu bildiği bir boşluk. *O artık yok.*

Ellerini sıkıca yumruk yaptığında titriyor, tırnaklarının avuçlarının dolgun etine battığını hissediyordu.

Tam sıvı gözlerinin su çizgisini doldurmaya başlamıştı ki Mayumi uzandı ve büyük bir

bir avuç kar. Faunus'a doğru fırlattı ve omzuna isabet ettiğinde başını çevirdi. Ayağa kalkarken düşünceli bir ses çıkardı.

"İstediğim bu değildi!" diye bağırdı ikinci bir kartopu omzuna sıçradığında. "Lanet olası bir Duskwalker'ın zombi ucubesine dönüşmeni istemedim!"

Bu zombi kabuğuna kartopu üstüne kartopu fırlatmaya başladığında dişlerini gıcırdatarak çıkardığı çığlığa sol gözünden akan ağır bir damlacık eşlik etti. Her iki gözünün de ağlamaya başlaması uzun sürmedi ve onları zar zor fark etti.

Kaybı ve kederi sonunda başarısız olduğunu anladığında taşıtı. O Faunus geri dönmeyecekti ve tek başına kalacaktı.

Ve şimdi... şimdi Mayumi umutsuz umudunun getirdiği sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

"Vahşi bir Duskwalker'a zincire vurulmuş bir köpekten farksızmış gibi bakıcılık yapmak istemiyorum!" diye bağırdı.

Faunus'u geri istiyordu. Büyük, kabarık, kibirli Duskwalker'ı. En az onun kadar onunla dalga geçmeyi seviyordu. Onu korumak isteyen, onu parçalara ayırmak istemeyen. Ona kıkırdayan ve sadece kendini oynak hissettiğinde - ve bazen de onu şakacı bir şekilde sinirlendirdiğinde - hırlayan ya da hırlayan.

Lanet arkadaşımı geri istiyorum!

Günlerce umudunu koruduktan ve bunun bir son olduğunu inkâr ettikten sonra nihayet içindekileri dökerken hüznü öfkesinin dalgalarına karıştı. Tüm hayatını duygularını bastırarak geçirmişti çünkü duygular aptallar içindi, dünyanın potansiyel güneş ışığı, gökkuşakları ve perilerle dolu olduğunu düşünen insanlar içindi.

Tek bildiği çeliğin sertliği, etine bulaşan İblis ve insan kanı ve ölümün kokusuydu. Gördüğü tek şey insanlardaki ve dünyadaki korkunçluktu.

Hayattan nefret ediyordu ama her zaman onu yaşamaya kararlıydı - sadece tek başına, ona eşlik edecek sefaletin serinliği ya da onu uyuşturacak alkolün gırtlak yakıcılığıyla.

Öfkesini içinde tutamadı. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken ve dudaklarını ıslatıp acı tuzluluğunu içerken engel olamadı. Hissettiği titremenin kış havasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey derinlerde hissettiği acıyla ilgiliydi.

Yorulmuştu. Onun yüzünden iki gecedir ayakta olmaktan yorulmuştu. Her şeyi içinde tutmaktan yorulmuştu, sadece onun gittiği şu son birkaç gün ya da bundan önceki haftalar için değil, yıllardır.

Mayumi bitkin düşmüştü.

"Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin!" diye bağırdı varlığının her zerresiyle. "Ne cüretle buraya gelip sana aşık olmama izin verirsin ve sonra da ölürsün! Beni çocukken kurtarıp sana aşık olmamı sağlamaya nasıl cüret edersin! Muhtemelen kedimi yedin, seni etobur pislik!"

Mayumi kaç tane kartopu yapıp fırlattığını ya da onun şaşkınlık içinde saldırıyı geri püskürtmeye başlamasına neden olan sayının ne olduğunu bilmiyordu.

Durmadı.

"Neden gölgelerde ürkütücü bir canavar olarak kalıp beni kendi başıma yaşamaya bırakmadın?" Gözyaşlarının daha hızlı aktığını biliyordu, çığlık atıp savrulurken etinden dökülüyordu. "Neden İblisler gibi olup beni korumak yerine öldürmeye çalışmadın? Senden buraya gelip bu kadar harika olmanı, hayatımı değiştirmeni ve bana bir kez olsun mutlu olabileceğim umudunu vermeni hiç istemedim. Peki neden?!"

Onun kendisine kükremesinden nefret ediyordu, bu sesi kendisinin kesmesi gerektiğini biliyordu.

Dünyadan kalıcı olarak. Onu İblislere yem olması için bu şekilde bırakamazdı ya da dünyayı terörize etmesi için serbest bırakamazdı.

Faunus'a dair bırakmak istediği imaj bu değildi.

Onu öldürmek, kafasını kesmek ve sonra kafatasını tekrar kırmak zorunda kalacaktı. Bunu yapmak istemiyordu ama hayatında yapmak istemediği pek çok şey vardı.

Yorgunluk sonunda onu altına çekti ve Mayumi'nin dizleri sonunda büküldü. Son kartopu yere düştüğünde ellerinden sadece bir adım uzağa düşmüştü.

Elleri ve dizleri üzerinde diz çökerken gözyaşlarının kristalleşmek üzere kara düşüşünü izledi.

"Neden benim için bu kadar komik, şefkatli ve mükemmel olmak zorundaydın Faunus? Her gün iyiymişsin gibi davrandın, oysa aptal yüzün kadar içinin de kırık olduğunu söyleyebilirdim ve o parçana aşık olmaktan kendimi alamadım... çünkü tıpkı benim gibiydi. Senden nefret ediyorum. Beni burada böyle bıraktığın için senden nefret ediyorum. Aptal, güzel yüzünden, aptal, sıcak vücudundan ve aptal kişiliğinden nefret ediyorum. Seni kurtarmak için çok uğraştım. Sana acı vermeyecek aklıma gelen her şeyi denedim."

Başını yukarı çevirdi, böylece dört ayak üzerinde ipinin ucunda volta atan adama bakabildi. Puslu beyaz nefesler burun deliğinden ağır patlamalar halinde çıkıyordu.

Onu anlamadı, ne söylediğini ya da sesini tanımadı.

"Beni bu kadar bütün hissettiren birini hiç kaybetmemiştim. Senin olmadığından emin olduğum bir dünyada yerimi nasıl bulacağım?" Kar, yumuşak, hafif karahindiba pufları gibi, ikisinin de etrafına yağmaya başladı. "Senin olduğunu bildiğim halde nasıl olur da kendimi diğer yarım gibi hissedecek birini bulabilirim... tüm o büyük, kabarık ihtişamınla? Bunu bana yaptığın için senden çok nefret ediyorum." Sonra fısıldadı, "Ve seni o kadar çok seviyorum ki kalbim yanıyormuş gibi hissediyorum."

Mayumi burnunu çekerken karı yumrukladı.

"Uyuşmuş olmak iyiydi," diye hıçkırdı, tükürüğü boğazında o kadar yoğunlaşmıştı ki birbirine yapıştı. "Yalnız olmak... iyiydi."

Yapacağı bir sonraki şeyin pişmanlıkla kılıcını çekmek olacağını bildiği için ayağa kalkmak istemedi.

Bunu yapmak istemiyorum, diye düşündü ona bakmak çok zor geldiğinde gözlerini sıkarak kapatırken. Eğer yaparsam, o zaman seni kurtarmanın hiçbir yolu olmadığını kesin olarak biliyorum.

Göğsü titreyen nefeslerle kabardı; gözyaşlarından burnu damladı. Adamın sadece birkaç metre önünde elleri ve dizleri üzerinde dururken soğuk, ağrıyan ve titreyen bedenine nüfuz etti.

Soğuktan uçları yanan parmakları için çok fazla olduğunda, katlanmış dizlerinin üzerine uzanırken onları göğsüne bastırdı.

Mayumi'nin kaybettiği için bu kadar çok ağladığı tek kişi annesiydi. Babası ona bir mesaj göndermiş ve son günlerinde yanında olabilmesi için loncadan küçük bir izin almıştı.

Yüzü solgun ve hasta olan annesinin zayıf elini tutan Mayumi, onun huzur içinde vefat edişini izlemişti.

Tek bir damla gözyaşı dökmemişti, ikisinin de sarılıp rahatlmasına izin vermeyen babası da öyle.

Bunun yerine Mayumi, evlerinden bir saat uzaklıktaki ormandaki aile mezarlıklarında bir çukur kazmasına yardım etti, böylece ona bir mezar taşıyla hak ettiği saygılı cenazeyi verebileceklerdi. İşlerini bitirdikten sonra Mayumi bavullarını toplayıp evden ayrıldı - ancak evinden yarım gün uzakta yıkılıp ağlamak zorunda kaldı.

Ayrıca görevdeyken ortadan kaybolduğundan beri babasını bir daha hiç görmemişti ve

mektuplarını almayı bıraktı. Büyük ihtimalle onu yemişlerdi. O zaman ağlamadı, bunun yerine onun onuruna daha da büyük bir azimle kendini işine verdi.

Başka hiçbir ölümün onlarınki kadar acı verici olamayacağını düşünüyordu, ama işte buradaydı... elleri ve dizleri üzerinde, ayakta duramıyor, nefes alamıyordu. Neredeyse onu parçalayacak olan kalp acısıyla boğulmasına ramak kalmıştı.

Neden sevdiğim herkes beni terk ediyor?

Buna dayanamayarak başını salladı.

"Demek buradasın," diye yumuşak bir sesle konuşan erkeksi, inanılmaz derinlikte bir ses duydu.

Yaklaşırlarken ne bir ayak sesi ne de karda yürürken oflayan birinin sesini duymuştu. Olayın aniliği onu öylesine derinden sarsmıştı ki gözyaşlarıyla dolu gözlerini açıp yukarı baktı.

İlk başta, genişliğinden daha uzun bir kara bulut örtüsünden başka bir şey olmadığını düşündü. Sonra, aniden, neredeyse tebeşirden yapılmış siyah bir yüz birleşti, ancak saniyeler sonra dağıldı. Siyah, tebeşirimsi bir el, Faunus'un kendisiyle konuşan sese dönmüş olan yüzüne dokunmak üzere havalandı. El temas edemedi ve kayboldu ve küçük siyah bir bulut Faunus'un burnunun üzerinden geçti.

Kireçli bir bacak belirdi, bir kalça, bir omuz parçası, hepsi neredeyse geldikleri kadar çabuk kayboldular - yine de bulutun kendisi asla solmadı.

"Sen kimsin?" diye sordu kekeleyerek, kaba bir sesle, aslında... sorması gerekirken *Ne olduklarını*.

Boynu, başı ya da vücudu olmayan bu yüz, ona doğru bakmak için havadan belirdi. Solmadan önce eğildi.

Yine de o sesin bir kez daha konuştuğunu duydu.

"Yanında bir insan görmeyi beklemiyordum," dedi bulut Faunus'un diğer tarafına geçmeden önce. Yüz, Faunus'un kafatasına yakın bir yerde, tepede belirdi. "Onun yüzünü tekrar birleştirmeye çalışan sen misin?"

"Evet," diye yanıtladı kendini savunma pozisyonuna sokabilmek için ayağa sürünürken.

Normal bir insan bu bulut ucubesini garipseyebilirdi ama Mayumi dünyanın sunduğu tuhaf şeylere artık şaşırmayacak kadar çok tanık olduğunu düşünüyordu.

Ayrıca artık umursamayacak kadar yorgundu.

Yüz kayboldu, sadece ona doğru bakarken yeniden bir araya geldi. "Neden onu kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü onu önemsiyordum," diye cevap verdi hıçkırarak. "O benim arkadaşımdı."

Yüz kaybolurken, "Ve yine de onu yarı ömürle lanetlediniz," dedi. Elini onun yerine yana doğru salladı. "Bedenini canlı tuttunuz ve bunu yaparken ruhunu ikiye böldünüz."

Biliyordum. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum.

"Neden buradasın?" Mayumi elini kılıcının kabzasına koydu. "Asıl soruma cevap vermediğini fark etmediğimi sanma. Eğer... eğer ona zarar vermeyi planlıyorsanız, sizinle dövüşeceğim."

Planı onu mümkün olduğunca acısız bir şekilde öldürmektir. Bir zombi olsa bile, duyarlı kısmının hâlâ orada olduğundan ve işkence görürse bunu hissedeceğinden endişeleniyordu.

Kara bulutun aslında boş olmadığını ancak onu karşılayan sessizlikte fark etti. Ortasında, yarattığın özünün yavaşça girdabı hafifçe ayrılana kadar gizlenmiş beyaz bir alev vardı.

Mayumi müdahale edebilmek için yaklaştı ama buluttan yapılmış bir varlıkla nasıl savaşması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Hmm." Kireçli eli yüzünün sadece alt kısmının önünde belirdi, böylece çenesini kavrayabildi. "Geldim çünkü bu küçüğün öldüğünü hissettim ama ruhu olması gerektiği gibi bana gelmedi. Onu almaya ve nedenini öğrenmeye geldim." Bulut dönmeyi bıraktı ve bunun yerine bir an için titreşti, neredeyse birinin omuzları bir iç çekişle kalkıp inebilirmiş gibi. "Ama dediğim gibi, yanında bir insan görmeyi beklemiyordum, ne de ağladığı belli olan birini. Gittiği için üzgün müsün? Ruhun içinde solmuş gibi görünüyor. Bunu sadece yoğun keder ve acı yaşayan insanlarda görüyorum."

Yalan söyleyebilirdi ve belki de bir insan ona sorsaydı söylerdi - ama Mayumi yalan söylemenin bir anlamı olmadığını gördü.

"Evet. Onu kurtarmaya çalıştım çünkü kalmasını istiyordum."

Kireç gibi bir yüz belirdi ve onun sırtış şeklinden hoşlanmadı. İblis Kral'ınki gibi büyük, keskin dişleri olduğu gerçeğiyle değil - neredeyse içe doğru kıvrılmış ve köpekbalığı benzeri.

Bulut o kadar hızlı hareket etti ki, adam tam önündeyken geri adım atmaya bile fırsat bulamadı. Hiçbir şey gibi kokmuyordu ve yanağının üzerinden sadece bir saniyeliğine geçen bulutun hiçbir hissi yoktu. Geriye doğru yerleşmeden önce sadece gözünün üzerinden geçtiğini gördü.

"Sorunuza cevap vermedim. Ben Weldir, *semidei Custos Tenebris*." Bir el buluta karışmadan önce aşağıya doğru sallandı. "Ya da bir insan için, Weldir, Karanlığın Bekçisi."

"Weldir mi? Bu ismi nereden biliyorum?" diye fısıldadı, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. Sonra anladı. "Weldir mi? Faunus'un babası, boşluğun ruhu olan adam gibi mi?"

Ondan gelen kıkırdama sıcaktı. "Bana boşluğun ruhu demen, benim sana bu açıklığın insanı dememle eşdeğer. Hiçbir anlamı yok. Bir tanımlamadan başka bir şey değil."

Peki... bunu nereden bilebilirdim ki? Faunus'un ona söylediği tek şey buydu. "Ama evet, kısacası ben bu Mavka'nın babasıyım. Lindiwe ve ben onun dönüşünü bekliyorduk." "Lindiwe-... kim?" Mayumi sordu.

"Onların annesi. Ona Cadı Baykuş diyorlar, ki bu onun için uygun bir unvan, her ne kadar ben ona eşim desem de."

İki el şekillendi ve Mayumi'nin etrafına dolandı, sonra da onu öne doğru çekmek istercesine geri çekti. Hiçbir şey olmadı ve Mayumi hiçbir şey hissetmedi. Yine de bulut geriye doğru dalgalanırken, onu takip etme arzusu duydu ve bunu tereddütle yaptı.

Faunus'a çok yaklaştığında ve Faunus onun yakınlığından hırlamaya başladığında durdu.

"Dediğim gibi, ruhu parçalanmış." Bir el belirdi ve sarı bir alev canlanmadan önce havada bir şey yakalıyor gibi göründü. Faunus'un kafatası ve boynuzlarından başka bir şey değildi. "Bu onun tamamı gibi görünmeli, tıpkı senin ruhunun senin gibi görünmesi gibi. Ancak bedeninin yarısı, onu lanetlerken verdiğin fiziksel formun içinde sıkışıp kalmış durumda."

"Bunu yapmak istememiştin," diye iç geçirdi ve şaşkınlıkla yüzünü ovuşturdu. Öğrendiği her şey, son birkaç hafta ve özellikle de günlerde hissettiği tüm acılar... bunların hepsi tek bir kişi için fazla ağırdı.

İşte o zaman yanaklarını kaplayan sıvıyı fark etti ve yüzünü gözyaşlarından ve sümüğünden temizlemeye başladı.

"Sorun değil," dedi. "Tek yapmam gereken onun ruhunu fiziksel formundan ayırmak."

Mayumi, Weldir'den ve daha da önemlisi Faunus'tan uzaklaşmak için gözlerini yana çevirirken kalbi sıkıca sıkıştı.

"Ruhun daha da karardı. Bunu istemiyor musun? Onu olduğu gibi bırakmak mı istiyorsun?"

"Hiç de değil. Ona bunu yaptığım için nefret ediyorum." Aklından bir düşünce geçtiğinde dudakları gerildi.

"Anlamadığım bir şey var. Eğer bunu yapabiliyorsan, onun ruhuyla oynayabiliyorsan, bu gücün olduğu anlamına gelir, değil mi?" Mayumi kısılan gözlerini Weldir'in bulutumsu özüne çevirdi. "Faunus senin bir tür yarı tanrı falan olduğunu söyledi. Eğer durum buysa, neden ona yardım etmedin? O senin oğlun."

Faunus'un ateşli kafatası buharlaştı.

Bir el cisimlenip doğrudan alnına saplandığında geriye sıçradı.

"Çünkü gücüm sınırlı. Bu dünyada fiziksel bir form bile yaratamıyorum ve sırf burada olmak için sahip olmamam gereken bir gücü çaldım. Müdahale etmemem gerekiyor ve bunu yaptığım ortaya çıkarsa ceza beni bekliyor."

Bulut, Mayumi'ye merkezini göstermek için ayrıldı ve Mayumi daha önce gördüğü beyaz ışıltının beyaz alevli bir ruh olduğunu fark etti.

"Bu insanın ruhunu sadece Peçe'de yarattığım sisi terk edebilmek için kullandım. Çocuklarımla ruhlarını toplamama izin veriliyor ama onların hayatı kendilerine ait. Gerçek bir güce sahip olduğum tek yer Tenebris'tir ve o zaman bile uzun süre fiziksel olarak kalamam - istesem bile. Şu anda gördüğünüz hayalet parçalarımla, kendi alemimde fiziksel olarak sahip olduğum kontrolün aynısı ve ondan ne kadar uzun süre ayrı kalırsam, o kadar çabuk yok olacağım."

"Gerçekten de İblis Kral'ın kafatasını kırmasını engelleyemedin mi?" Gözleri üzüntü ve acıma duygusuyla kırıştı. "Hem neden onların peşinde? Duskwalker'ların sadece var olması bile bana yeterince iyi bir sebepmiş gibi gelmiyor."

"Bir tiran için her türlü bahane yeterlidir," dedi Weldir. "Ama sorduğunuz şey geçerli. Jabez'in öfkesinin nedeni yalnızca benimle ilgili."

Kaşları birbirine sıkıca kenetlendi. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzü belirdi ve ona bakmak için Faunus'un yönüne döndü. Yüzü soluklaştı ama bakışlarının Duskwalker'a sabitlendiğine dair tuhaf bir his vardı içinde.

"Beni zayıflatmaya çalışıyor ve bunu yapmak için çocuklarımla hedef aldı çünkü ben kendime zarar veremem ve Lindiwe'ye yönelik tüm girişimler onun bir Hayalet olması ve birçok ölümünden sonra bana geri dönmesi nedeniyle etkisiz kaldı. Onun Elf diyarına açılan kapısını kurcalamaktan başka bir müdahalede bulunma iznim yok." Kireçli yüz ona dönük olarak belirdi ve sonra eli omuz silkiyormuş gibi havaya kalktı. İkisi de aynı anda kayboldu. "Bu dünyada üç görevim var. Birincisi Jabez'in geçidini tek yönlü bir yolculuk haline getirmek, yani Elf diyarından bu diyara geçen her tam cins İblis burada sıkışıp kalacak. Ben onun ordusunun saldırmasını engelleyen şeyim. Ben Elf halkının buradaki savunma hattıyım."

"Ve bunu yaparken de biz insanları lanetlediniz," dedi dişleri kızgınlıkla gıcırdarken.

"Bu talihsiz ama gerekli bir durum. Bu diyar daha büyük, daha çok insanı var ve o kadar hızlı ürüyorsunuz ki, Elf halkı İblisleri hem sizin dünyanızdan hem de kendi dünyalarından uzaklaştırmak için bir çözüm bulana kadar türünüzün yok olmayacağı umuluyordu."

Mayumi kollarını kavuşturdu ve serbest bırakılamayacağını bildiği bir öfkeyle göğsünde sıkı. Bununla birlikte, alaycılığı özgürce kullandığı bir silahtı.

"O zaman diğer görevlerin neler, ey karanlığın büyük yarı tanrısı?"

"Bana Lindiwe'yi hatırlatıyorsun. Çabuk öfkeleniyorsun ama yine de soğuksun. Ruhunun onunkiyle aynı alevden kesilmediğine emin misin?" Mayumi alnındaki bir tutam saçı üflledi ama Mayumi bir karşılık vermeden adam şöyle dedi: "İblisler buraya zorla getirildiklerinden beri, İblislerden gelen lekeli ruhları arındırma görevi bana verildi. İster hayvan ister insan olsun, bir İblis'in yediği şey kişinin ruhunun alevini bozar ve onları iyileştirmek için sahip olduğum azıcık gücü kullanmalıyım. Sonra, son görevim bu ruhlara yaşayacakları bir yer vermek, aksi takdirde dünyanız

Hayaletler tarafından istila edilir. İnsan olsalar bile, hangi Tanrı'ya sığınırılsa sığınsınlar

Buradan ölü ruhlar. Onlara bir yuva veriyorum ve bunu yaparken de güç kazanıyorum - işte bu yüzden kendime geçici bir yetenek artışı sağlamak için bugün yaptığım gibi bir tane kullanmak beni derinden zayıflatıyor."

Ancak o zaman Weldir'in tüm bulutunun ilk görüldüğünden daha küçük görüldüğünü fark etti.

Çevresinde Faunus'un boynundaki ipi tırmaladığını görünce ona döndü. Ondan sıkıntılı bir hırıltı yükseldi ve gözleri onun bunu yaptığını izlerken eğildi.

Kapana kısılmıştı. Yarı ömürlü bile olsa, bu onun yaşayabileceği bir hayat değildi.

"Onu oraya mı götüreceksin? Tenebris'e ya da her ne diyorsanız oraya. Orada yürüyebilecek mi, yoksa bilinci yerinde olmayan bir alev mi olacak?"

"Buna gerek kalmayabilir," dedi Weldir, tam da bulutu onun görüş alanının önüne geçmek için hareket ederken. "Gerekmeyebilir de ne demek?"

"Bu Mavka'ya ne kadar değer veriyorsun?" Ona yaklaşırken bir bacak oluştu. "Bu dünyada istikrarlı olabilmek için bir gelin aradıklarının farkında mısın?"

"Ahır mı?"

"Et yemeye çalışırlar çünkü onlar ruh yiyicilerdir ve tıpkı bir gelinin Mavka'nın canlı çapası haline gelmesiyle bir Fantom'a dönüşmesi gibi, bu ruh da onları fiziksel dünyaya bağlar ve bu da onları güçlendirir. Bu yüzden bağ kurulduktan sonra artık açlık çekmezler." Yüzü solmadan önce şekillendi ve tekrar Faunus'a dönerek kendini gösterdi. "Ona bir isim verdiğini tahmin ediyorum. Arkadaşın olduğunu söyledin. Ama daha fazlası mı? Onu kurtarmaya çalıştın ama onu geri getirebilseydim hayatını riske atmaya razı olur muydun?"

Sağ yumruğu sıkıldı, umutsuzca bu umut kırıntısına tutunmak istiyordu ama bunu yapmaktan tamamen korkuyordu. "Müdahale edemeyeceğini söylemiştin."

"İblislere müdahale edemem, kafatası hasar görmüş bir Mavka'yı da kurtaramam." Yüzü kadının önünde belirdi ve bir kez daha büyük, diş dolu bir sırıtışa sahipti. "Ama o şu anda benim kontrolümün sınırları içinde. O öldü, bu da ruhunun istediğini yapmak için bana ait olduğu anlamına geliyor. Ayrıca izin verilmedikçe yaşayan bir insanı kurcalayamam. Başka nasıl bir eş edindim sanıyorsun? Benim eşim olduğunda ona yaptığım müdahale geçersiz hale geldi, tıpkı senin onun eşi olduğunda yapacağın gibi."

Bu onun ilgisini çekti ve tekil bir kaşını kaldırdı. "Sen olsan ne yapardın?"

"Sizi uyarmalıyım. Bu işe yaramayabilir. Bu ikinizin de ruhunu Tenebris'e geri getirmeme neden olabilir. Kimseyi, hatta çocuklarımı bile ölümden geri getiremeyeceğime göre, başka bir seçenek göremiyorum. Ancak, bir gün bile geçmeden kafatasını onararak ruhunun bir kısmını canlı ve bu alemde tutmanız, bunun tam bir canlanma değil, yarım bir canlanma olduğu anlamına gelir - tabiri caizse kuralları esnetebilirim."

"Çıkar ağzındaki baklayı!" diye bağırdı ve Faunus'u ürküttü, Faunus ona doğru atıldı ama ip tarafından geri çekildi. "Eğer onu kurtarmanın bir yolu varsa, tabii ki bunu yapmak istiyorum! Bana neye mal olacağı umurumda değil."

"Ruhun aydınlanmış," diye kıkırdadı Weldir. "Eminim sıcakken yemesi onun için daha güzel olacaktır." "Bunu ona yedirmeyi mi planlıyorsun? O zaman bu beni onun gelini yapmaz mı?"

"Kafan karışık ve tereddütlü görünüyorsun," dedi Weldir, yüzü onunki gibi kaşlarını çatarak.

"Neden?" Mayumi dirseklerinden birini ovuştururken "Şey," diye homurdandı. "Ona zaten ruhumu sundum ve

"Hayır dedi çünkü beni mahvetmek istemiyordu."

"Senin ona değer verdiğin gibi o da sana değer verirse, her şey yoluna girecektir." Adamın eli,

kadının göğüs kafesine sadece bir santim mesafede duruyordu. "Seçiminizi yapmalısınız, yoksa onun yerine ben onu almak zorunda kalacağım. Dediğim gibi, buradaki zamanım azalıyor."

Bakışları Faunus'un üzerine düştüğünde kararını çoktan vermişti.

"Peki." Yanakları ısındı, neredeyse utangaç bir kızarıklık gibi - nadiren kızaran biri için garip hissettirdi. "Sadece al."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, el göğsüne doğru ilerledi ve suya uzanan biri gibi etinin altına battı. Ruhu adamın kireçli, siyah eliyle bedeninden zorla çıkarılırken, içinden fişkıran sıcaklıktan başka hiçbir şey hissetmedi.

Sonra Weldir'in bulutu, havayı koklayan Faunus'un önünde durmak üzere hareket etti. Weldir kokusuzdu, bu yüzden Mayumi onun ruhunu kokladığını düşündü.

Weldir bir köpeğe top atan biri gibi topu bir yöne doğru fırlattı ve Faunus'un kafatası da onu takip etti. Weldir topu ona fırlatmadan önce top diğer yöne gitti, Faunus da onu takip etti.

Dişlerini açtı ve sonra dişlerinin etrafına kenetledi. Başını yukarı çevirdi ve yutkundu.

"Hazır buradayken, yaralarını da iyileştirebilirim, böylece işe yararsa yaralarına katlanmak zorunda kalmaz," dedi Weldir, tam o sırada bulutunun içinden siyah, ışıltılı kum Faunus'u sarmak için geldi. "Eğer Faunus'un beni iyileştirdiği gibiyse, bu sana zarar vermez mi?" Mayumi başını eğerek sordu

Biraz.

Faunus bunu kendi başına iyileştirebilecekken Weldir'in bu kadar umursamasına şaşırmişti.

Belki de babası olduğu içindir? Faunus ona babasıyla nadiren görüştüğü izlenimini vermişti - ki bu da hayatının çoğunda babasının olmadığı anlamına geliyordu. O zaman bu kadar umursamasını beklemezdi.

Weldir'in yüzü anlık olarak şekillendiğinde sırtması, gözlerinin derin bir mizahla kırışması, başka bir şeyin altını çiziyordu.

"*Hiçbir şey hissetmeyen bir şeye zarar veremezsin.*"

İşte bu kadar. Yaralarını kendisi için almakta hiçbir fedakarlık yoktu.

Sebebi ne olursa olsun, parıldayan kumun yaralarını doldurup iz bile bırakmamasını izledi.

Ayrıca onu temizliyor, kürkünü güneş ışığında kabarık ve parlak hale getiriyordu.

Tüm bu olanları izlerken, kendisinin Faunus'a büyük bir jestle değil de bu şekilde bağlanmasını izlemenin ne kadar romantik olmadığını görünce, sessizce gülmekten kendini alamadı. Onun için bu şekilde olması çok uygundu.

Artık fikrimi değiştirmek için çok geç.

Bunu planladığından değil.

Mayumi, Weldir'in kireçli yüzünün Faunus'un yönünü işaret ederken şekillenip dağılmasından, işe yarayıp yaramadığını görmek için beklediğini anladı.

Bekleyiş uzundu ve kalbi beklentiyle çarpıyordu.

Hadi... sabırsızca ayaklarının üzerinde zıplarken zihinsel olarak yalvardı. Yumuşak bir rüzgâr gevşek kar tanelerini dans etmeleri için havaya savurdu. *Hadinnnnn*.

"Eğer bu başarısız olursa, beni de almak zorunda kalacak mısın?" diye sordu Weldir, sinir bozucu sessizliği doldurarak.

"Ruhun yenildi ve artık sana ait değil. Yaşayan bir dayanağın olmadığı için bedenim cisimsizleşecek ve öyle kalacak. Seni burada bir Hayalet olarak acı çekmen için bırakacağım ve sonunda kim olduğunu ve nasıl öldüğünü unutacaksın."

Kolunu kaldırıp ensesini ovuşturmadan önce alt dudağı yana doğru kıvrıldı. "O beni kurtarmak için öldü. Ona ruhumu verirken öldüğümü öğrenirse mutlu olacağını sanmıyorum."

"Bilmediği şey ona zarar vermez," diye cevap verdi umursamaz bir ses tonuyla. "Arındırdığınız ve sakladığınız ruhlara ne oluyor? Tenebris neye benziyor?"

Bir an sessiz kaldı ama kadın onun düşünceli düşünceli dudaklarının incelmesini izledi. Adamın neye benzediğini anlamak zordu, çünkü onu sadece bir an için görebiliyordu. Çekici olabileceğini düşündü, kulakları sivriydi ve bir santim uzunluğundaki saçlarının arasından çıkıyordu.

"Tenebris... güzeldir," diye cevap verdi sonunda sessizce, ama sesinde özenini belli eden bir derinlikle. "Ruhtarını mutlu etmek için öyle yaptım. Bir ruhun kaldığı yer dışında karanlıktır ve o zaman onlar için aydınlıktır. Onlara rehberlik ediyorum ki hiçlikte dolaşmak zorunda kalmassınlar ve bunun yerine onlar için yarattığım dünyada huzur bulsunlar. Bunu sürdürmek yorucu ama korku ve kafa karışıklığı içinde ağladıklarını duymak zorunda kalmaktan daha iyi. Bu onların öldüklerini kabul etmelerini kolaylaştırıyor ve bazen öldüklerinin farkına bile varmıyorlar - bazıları yaşamının nasıl bir şey olduğunu unutuyor."

"O kadar güzelse, umarım bir daha hiç görmem."

"Görünüşe göre şimdilik yapmayacaksın." Dudakları yukarı doğru kıvrılmış halde yüzünü ona çevirdi. "Senin ruhunu kabul etti ve bu, onun burada olan parçasının bağ yoluyla güçlenmesine izin

verdi, böylece o güçlü anda kayıp parçayı tekrar bir araya getirebildim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ama gözleri hala yok."

"Eminim ortaya çıkacaklardır, biraz zaman verin," dedi formu geriye doğru süzülürken, bir bacağı sadece bir kez şekillendi. "Artık burada bana ihtiyaç olmadığına göre, tükettiğim ruhun gücü hâlâ bendeysen buradan gideceğim. Eşimi bu diyarda korkutmak beni oldukça derinden gıdıklıyor, özellikle de bunu çok sık yapamadığım için."

"Normale döneceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Yanıt alamayınca arkasına baktı ve adamın Faunus'a ve kendisine alan açmak için değil, gitmek için uzaklaştığını gördü.

Her neyse. Mayumi Faunus'la bir kez daha yüzleşirken omuz silkti ve hatta temkinli de olsa biraz daha yaklaştı.

Yaprakların hışırtısı ve uzaktan gelen rastgele bir kuş cıvıltısı dışında dünyanın sessiz kaldığı dakikalardan sonra nihayet bir değişiklik fark etti.

Ruhu adamın kemikli alnının ortasından geçerken iki iğne ucu kadar sarı ışık oluştu. Ama meydana gelen tek değişiklik bunlar değildi.

Onu birbirine yapıştırmak için kullandığı altın erimeye başladı, yanağından ve burun deliğinden aşağı döküldü. Kemik boyunca düzleşti ve çatallandı, sanki göremediği küçük çatlaklardan sızıyormuş gibi.

Fazlalıklar, sanki ruhu onu düzgün bir şekilde birbirine bağlayan bir ısı kaynağıymış gibi ondan damlıyordu.

Ruhu tamamen ortaya çıktığında, her iki kolunu da dışarı fırlattı. Koç boynuzlarının üst kıvrımından yapışkan mürekkep gibi siyah ipler fırladı ve elleri ile kollarının etrafına dolandı. Sonra ruhu çekti, çekti, sanki kafatasını tekrar birleştirmeye çalışıyormuş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturana kadar çekti.

Sonunda kıvrılıp bacaklarını altına katladı ve başını kollarının ortasına yasladı.

Bunu yaptıktan sonra, küreleri hızla başlayıp hızını azaltmadan önce dönen büyük ateş girdaplarına dönüştü.

Uzun zamandır ilk kez doğru düzgün nefes alıyormuş gibi vücudu öne doğru kıpırdadı. Bir o yana, bir bu yana baktı, sonra arka ayakları üzerinde geriye yaslanıp pençelerini kaldırarak onlara baktı - sanki gerçek olduklarına ya da hayatta olduğuna inanamıyormuş gibi.

Mayumi öne doğru bir adım attı ve onu değerlendirirken vücudunu yana doğru eğdi.

"Faunus mu?" Ellerini indirdi ve başını ona doğru çevirdi.

"Mayumi?" Tamamen dokunmaya cesaret edemeden önce parmak uçlarını kafatasındaki çatlağın üzerinde gezdirdi. *"Acı çekmiyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Öldüğümü biliyorum."*

"Uzun hikâye," diye hafifçe kıkırdadı, hissettiği rahatlama onu gülmeye zorladı.

Adamın vücudu canavarlıktan günlerdir görmediği bir forma dönüştüğünde, kendini toparlaması için ona bir an verdi. Kolaylıkla ayakta durabilen insan formuna.

"Bana bağlrsın. Bunu hissedebiliyorum."

Elini daha da kaldırdı ve elini onun ruhunun etrafına sardı. İpler gerilene ve sonunda kopana kadar çekti, böylece onu tutabildi ve sonra ona bakabildi. Onu bıraktığında, boynuzlarının arasına geri süzüldü ve sanki hiç dokunmamış gibi yeni ipler takılarak önceki konumuna geri döndü.

O geri döndü... gerçekten geri döndü.

Tam da onu yakalayıp can havliyle sarılacak, yumuşak kürkünü koklayacak ve çoktan özlediği limon otu ve misket limonu kokusunu içine çekecekti ki, adam onun yüzünü buruşturan bir şey yaptı.

Yüzünün kötü tarafındaki boynuzu yakaladı ve sonra bir aptal gibi çekti.

"Ne yapıyorsun sen?!" Mayumi ileri doğru koşarken bağırdı ve onu durdurmak için kolundan çekti.

Onu neredeyse düşeceği noktaya kadar itti ve boynuzunu olabildiğince sert çekmeye devam etti.

Vücudu defalarca kuvvetin altında kaldı.

"Kırılmıyor," diye hayret dolu bir sesle konuştu. Sonra arkasındaki ağaca döndü, ellerini onun üzerine koydu ve yüzünü ona yasladı. İçinden neşeli bir kahkaha patladı. "Kırılmıyor!"

Bunu bir kez daha yaptı ve sonra hızla ona döndü.

Sarı gözleri her zamankinden daha parlaktı, parlak pembeye dönüşmeden önce içlerindeki neşe açıkça görülüyordu.

Kendini çılgılık atarken bulmadan önce onun hareket ettiğini fark etmek için bir saniyesi vardı.

Onu havaya fırlattı, kolları ve bacakları takla atarken karnı düştü ve onu yakalayıp gövdesini tam yüzünün üzerine koydu.

"Acı hissetmiyorum, Mayumi. Artık elimden kayıp gidiyormuş gibi hissetmiyorum. Yüzüm eskisi kadar güçlü." Sanki bunu yapmak için sonsuza kadar beklemiş gibi Mayumi'nin tüm vücudunu okşadı. "Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama hayatımın geri kalanında sonsuza dek minnettar olacağım - özellikle de sen yanımdayken."

Kadın geriye doğru kaymaya başladı ve adamın ön kolunun üzerine düştü. Bir tünek ya da salıncak gibi üzerine oturmuştu ve adam onu sabit tutmak için diğer kolunu ortasına doladı. Bacakları adamın kolunun altında sallanıyor, göğsü adamın göğsünün hemen üzerinde sıkışırken dizleri bükülmüş ve adamın karnının sert ve sıcak düzlemine bastırıyordu.

Burnunun ucunu çenesinin altına soktu, ta ki onun yerine çenesinin altındaki altın çizgiyi ovma için öne doğru eğilene kadar.

Ardından gelen yoğun, titreşimli mırıltı duyularını şefkatle gıdıkladı. "Ne zamandır lanet yüzümü sana sürtmek istediğimi biliyor musun? Kendimi bu istekten alıkoymak neredeyse dayanılmazdı."

Mayumi içinden kopan kahkahayı zapt edemedi.

"Genelde böyle neşeli misin, yoksa beni gördüğüne mi sevindin?" diye takıldı, tekrar yapabileceğini bilmek için onu kızdırmaya ihtiyacı vardı.

"İkisi de," diye yanıtladı kendi kıkırdamasıyla. "Bir zamanlar gözlerimin sarı olduğuna inanırdım çünkü çabuk neşelenirim ama aynı zamanda çok meraklıyım." "Senin de keşfettiğin gibi" diye eklerken boynunu yaladı.

Kollarını onun başının etrafına doladı ve onu incitmek konusunda endişelenmesine gerek olmadığı için şükrederek sarıldı. Göğsü öylesine mutluluk verici bir şefkatle zonkluyordu ki, daha önce böyle bir yoğunluğu hiç yaşamadığını biliyordu. Hatta gözlerinde daha fazla yaş birikmesine neden oldu, ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Geri döndü. Yaşıyor.

Başını geriye çekip parlak pembe gözleriyle ona baktığında, dudaklarını kıvrıran gülümseme yumuşak ama hayranlık doluydu.

"Sana benim için bu tür gözyaşları dökmene izin verilmediğini söylemiştim," diye gürledi dilinin ucunu kızın ıslak yanaklarından birine değdirirken. "Görmek istediğim tek gözyaşı, terk edilmişliğin içinde kaybolduğunda, bana verdiğin o ikinci ismi inlerken döktüğün gözyaşları."

Mayumi, onun düşmesine izin vermeyeceğine güvenerek ellerini kaldırdı ve çenesinin köşelerini kavrayabildi. "Bunlar rahatlama gözyaşları, Faunus. Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum ve hayatta olduğun için çok mutluyum."

"Umurumda değil, benim vahşi gelinim." Bir öpücük çalmak için burnunun ucunu onun dudaklarına çarptı. "Bir süredir ağladığını görebiliyorken olmaz. Yüzün şiş ve kırmızı."

"Kapa çeneni ve beni içeri götür."

Öpücük istediği için, verandanın basamaklarına doğru yürümeye başladığında yüzündeki altın çizgiye küçük gagalar sürdü.

İki adım atabilmişti ki boğazı düğümlendi ve geri çekildi. Sonra omzunun üzerinden bakmak için boynunu büktüğü o ürkütücü şeyi yaptı ve ağaca bağlı olduğunu keşfetti.

"Neden bir evcil hayvan gibi tasmalıyım?"

"Bunun için üzgünüm," diye güldü boynundaki halkayı çözerken. "Gel, seni serbest bırakayım." Başını öne eğdi. "Neler olduğunu açıklamam gerekecek."

"Yapacağım, ama daha sonra," diye fısıldadı dudaklarıyla, adam serbest kalıp yürümeye başladığında burnunun üst kısmını okşadı. "Şimdilik sadece seni hissetmek istiyorum. Gerçekten burada olduğunu ve artık bana bağlı olduğunu hissetmek istiyorum."

Onun attığı her adımda kolunun üzerinde zıpladığını, bacaklarının kolunun altında sallandığını hissetti. Onu bu şekilde tutabilmesine şaşırmasına gerek yoktu; o onun Duskwalker'ıydı, güçlü ve muhteşemdi.

"Kulağa ürkütücü geliyor," dedi çok özlediği o sıcak kıkırdamasıyla. "Sana sonsuzluk vaat edecektim ama eğer beni sıkıp kurutursan, belki de ikimiz de doymak bilmez arzuların yüzünden yok oluruz."

Esprili bir karşılık bulmaya çalışırken dudakları sırtarak kıvrıldı.

Neyse ki tılsımlarını çıkaracak kadar akıllıydı, böylece ona geri dönme ihtimaline karşı ona zarar vermediler. Bu onlara verandadan yukarı çıkıp evinin kapısından geçmeleri için engelsiz bir özgürlük verdi.

İçeri girdiklerinde "Faunus?" diye sordu ve Faunus ona sarılmaktan başka bir şey yapmadı.

Faunus'un bir eli onun kalçasına dolanmışken diğer eli ortasına sarılmıştı ve göğüslerini birbirlerine bastırmışlardı. Kadının sıcaklığı kafatasının yan tarafını rahatlatırken, Faunus boynunu onun boynuna yaslamış, çenesi boynunun üzerinde, hafifçe nabızı atan şahdamarı boynunun yanında ve omzu da boynunun altındaydı.

"Seni yere sermek istemiyorum," diye itiraf etti, sanki bu dünyadaki varlığı buna bağlıymış gibi onu daha sıkı sıkarak.

"Zorunda değilsin," dedi yumuşak bir sesle, yüzünü aşağı çevirip onunkinin üstüne bastırarak.

Adamın gözleri, kadının sadece kucaklamayı kabul etmekle kalmayıp daha da derinleştirmesinin verdiği mutlulukla karardı

o.

Küçük kulübesi sönmekte olan şömineyle ısıniyordu ve balkabağı ve uyku gibi kokuyordu. O Onunla birlikte bu hisleri de içine çekti ve ezici bir minnettarlık duygusu içini kapladı.

Diğer tarafta onu neyin beklediğine dair hiçbir şey bilmiyordu ama her zaman yalnız olacağından

endişelenmişti.

Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda ettiğinde, geri gelmeyeceğini düşünmüştü. Ayrıca bunun yeterli olmayacağından ve onu bir şekilde öbür dünyada kayıp ve tek başına dolaşırken bulacağından korkmuştu.

Bu alternatif, umduğundan çok daha iyiydi.

O yaşıyor. Ve onunla birlikteydi. O onun geliniydi, tüm varlığının liflerine kadar istediği bir şeydi.

Alevi göğsünün içinde sıcacıktı. Onu orada hissedebiliyor, aynı zamanda kafatasının üstünde oturduğunu da biliyordu.

Mayumi, farklı olduğunu hissedebildiği bir çizgiyi takip ederek yüzüne en tatlı, en yumuşak, küçük, çırpınan öpücükler kondurdu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu daha sonra keşfedecekti. Tek bildiği bunun acı vermediği idi.

Çenesini kaldırmak için parmak uçlarını çenesinin alt tarafına bastırırken alçaldı. Dişlerinin önünü öptü ve adam gözlerini açtığında kızın gözlerinin kendisine dikilmiş olduğunu gördü.

Hatırladığından biraz daha solgun görünüyordu ve gözlerinin altı şiş ve pembeydi, ama ifadesinde hınzır bir imayla gülümsediğinde, kalbi aniden hızlandı. Onda daha önce hiç görmediği şefkatli bir sıcaklık da vardı.

Mayumi ona karşı her zaman duygusal davranmıştı ama bu saf bir şefkat gibi görünüyordu. Herhangi bir Duskwalker, hatta insan bile onun bu halinden etkilenmez miydi?

Bana karşı daha tatlı olmasını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Ona bakarken yüzünü öpmesi bile gözlerinin pembeleşmesine neden olmuştu. Onun bunu görmesine izin verecek kadar rahat hissetmesi her şeyi daha da güzelleştirdi.

Onun soğukluğunu seviyorum. Ona av olmamayı kolaylaştırıyor - ki bu onun gibi bir canavardan gelen tuhaf bir düşünceydi.

Sonra öyle bir şey yaptı ki, adamın çenesi derin bir sürenin dolmasıyla hafifçe aralandı. Mayumi onun dişlerini *yaladı*.

Üçüncü seferde, "Aç kapıyı Faunus," diye bağırdı.

Dişlerini düzgünce ayırdı ve onun dilini kendi diliyle yalayarak selamladı. Dilini sert ve hızlı bir şekilde onunkinin üzerinde gezdirerek teması derinleştirdi. Her vuruşta içinden geçen bir heyecanla onun lezzetli tat tomurcuklarının her biriyle bizzat tanıştı. Başını çevirip diğer tarafa gittiğinde, dilinin ucunu ısırana kadar aynısını yaptı.

Adam bunu yapmasını beklemediği için başını geriye attı, ama kadın sıkıca tuttu ve adamın dili aralarına uzandı.

Kızın yüzündeki 'seni yakaladım' ifadesini okudu.

Faunus küçük, sıcaktan çarpılmış bir hırıltı çıkardı. Başını öne doğru itti, dilini dişlerinin arasından geçirip ağzının derinliklerine sokarken dişleri kızın yüzünün etrafından ayrıldı.

Adam kızın tadı ve dokusu karşısında inlemekten kendini alamazken, kız da yumuşak bir iniltiyle ona karşılık verdi.

Kızın ellerini iki elinin arasında oynattığını hissedince, ceketinin kapüşonunu tuttu ve düğmelerle işi bitince ceketini kızın üzerinden kaydırды. Gömleğini çıkardı ve onun da düşmesine izin verdi. Onun güzel çıplak bedenini kendi bedeninde hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun gerçek olduğunu, burada, fiziksel dünyada onunla birlikte olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Eli kalçalarının arasından omurgasına kadar okşadı, ta ki pençesiyle saç bağını kesip parmaklarını harika tellerin arasına sokana kadar. Yumuşak teninden sert omurgasına ve ipeksi saçlarına kadar her santimini hayranlıkla inceledi.

Kadının her bir parçası adamın avuçlarını karıncalandırıyordu.

Bir gmbrtyy ikinci bir gümbürtü izledi; botlarından biri ahşap zemine düşerken, diğeri tekmeleyerek çıkardığı ayağının üstüne düştü.

"Sana bir daha asla dokunamayacağımı sanıyordum," diye fısıldadı, parmaklarını göğsündeki tüylerin arasından geçirerek omuzlarından sırtının üst kısmına doğru kaydırđı. "Ya da kokunu," diye mırıldandı yüzünü onun boynuna dayayıp derin derin içine çektikten sonra. "Ya da sıcaklığını hissetmek ya da nefesini duymak."

İçinden bir alev geçti ve kürkünden üzerini kaplayan dikenlere kadar tüm insanlık dışı parçalarını karıştırdı. Kuyruğunun ucu bile onun kabulüyle kıvrıldı.

Kadının kokusu yatıştırıcıdan ısıtıcıya doğru olgunlaşıyor, uyarılmışlığı bir ağrı gibi zihnini saracak şekilde büyüyordu. Buna karşı nefes nefese kaldı ve ortaya çıkardığı hızlı gerilimden dolayı saçlarını ve kalçasını daha da sıktı.

O kadar ağzl ve tutkulu davranıyordu ki, adam kontrolden çıkıyordu. Durmadığı sürece kendisini canlı canlı yemesine seve seve izin verecek, sürekli hareket eden elleri ve ağzı tarafından şımartılmaya bayılacaktı.

Kafatasının yan tarafını ona sürttüğünde mırıldanmasına engel olamadı. Çıplak göğsünü daha sıkı bastırdı, böylece kürkünün köküne ulaşılabildi ve etine dokunabildi.

"O mırıltıyı ve lanet meme uçlarını gıdıklamasını özledim. Nasıl yaptığın umurumda değil ama pantolonumu çıkar ve beni al Faunus. Tanrım, seni içimde özledim."

Mırıltısına bir hırıltı karıştığında gülüşü alaycıydı. Elini saçlarından çekti, böylece gövdesini tutabildi ve kolunu arka tarafının altından indirirken onu yukarıda tuttu. Pantolonunun arkasını yakaladığında bacakları ona doğru sallandı, pençeleri vücudundan ayırmadan önce malzemeye saplandı. Bacaklarının arasındaki kumaş kayış, yetersiz ve iše yaramaz bir bariyer, onlarla birlikte gitti.

Sonra öne doğru yürüdü, böylece onun mükemmel, sıkı, yuvarlak kıını yemek masasının kenarına yerleştirebildi. Onu tamamen yere bırakmaya hazır değildi, kendisinden kaçmasına neden olabilecek bir şekilde değil.

Bu neredeyse daha iyi bir ykseklikti çünkü düzgün kalçaları Faunus'unkilerin etrafında genişıce ayrılmışken onu kasıklarına doğru getirdi. Faunus, onu daha da içine hapsetmek için düzleştirilmiş bir kolun üzerinde ona doğru eğildi.

Mayumi iki elinin üzerinde geriye yaslanırken bakışlarını onun gözbebeklerinde tuttu. Onu tutarken gözleri pembe kalmıştı ama onun güzel vücuduna bakarken gözleri mora dönüştü.

Kızın dilini dudaklarının kenarına değdirmesini, sonra da ilgiyle alttakinin içini ısırmasını izlediğinde nasıl olmazdı ki? Ya da gözleri aşığıya kayarak sevimli kahverengi meme uçlarının sanki onun dikkatini çekmek için yalvarıyormuşasına sertleştğini gördüğünde - pençelerinden birinin arkasını onlara doğru aşığı yukarı oynatmaya başıladı.

Kalçalarını öne doğru eğdiğinde karnının ince, kaslı düzlemi alçaldığında gözbebeklerinin rengi derinleştı, böylece onun görmesi için kendini daha fazla sunabildi.

Kadının kahverengi kıvrımları ve pembe yarığı karışısında inlediğinde diğer tüm sesleri kesildi, o kadar ıslak ve kaygandı ki evine süzülen loş ışıktaki parladığını görmek kolaydı. Ve şimdi bacakları açılmış olduğundan, onun kışkırtıcı kokusu zihnini daha da tıkıyordu.

Her nefes alışında havanın küçük tatlarla kendisiyle alay ettiğine yemin ediyordu.

"Şu anda iinin ne kadar küçük olduğuna bak," diye homurdandı işaret pençesini kadının karın kaslarının yan tarafına doğru çekerken, kasların kasılmalarla dans edişini izledi. Başıparmağının ucunu kadının girişine daldırıp bir perde gibi çekerek açarken pençelerini kınına soktu. "Bu şekilde içine sığmayacağım."

"Sana büyüü bozmanı istemediğimi söylemişim."

Faunus, sırf kızın alaycı ses tonu yüzünden başparmağını kızın parmak boğumunun içine soktu.

Onun nefesi

Ama kızın uzuvlarının tepki olarak tüylerinin diken diken olmasını beklemiyordu. Sonra parmağını çıkardı ve ıslakken orta parmağını içeri sokarken sertleşmiş, muhtaç klitorisini ovma için kullandı. Kadın sıkı ve *ateşliydi*.

"Parmaklarını değil," diye inledi, sağ eli bileğini kavramak için aşağıya indi. "Ben zaten hazırım Faunus. Aletinin içimde olmasına ihtiyacım var. Beni geri değiştirmeden önceki gibi hissetmeliyim seni."

Mayumi genellikle onun siki için bu kadar sabırsızlanmazdı. Zevk aldığı sürece, Faunus'un onunla zaman geçirmesine aldırılmıyordu - dokunmak, tatmak, hissetmek, onu daha yüksek ve daha yüksek zirvelere itmek.

Belki de yapışkan hissettiği için... onun sikinin etrafında da yapışkan olmak istiyordu?

Ne olursa olsun, Faunus burnunu onun yanağına sürtebilmek için öne doğru eğilirken ikinci bir parmağıyla onu mızrakladı. Faunus'un da onunla birleşmek için en az onun kadar çaresiz olduğunu, en az onun kendisine ihtiyaç duyduğu kadar onun içinde olmaya ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti. Onunla zaman geçirmesi neredeyse dayanılmazdı.

Dilini ısırdığı andan itibaren aleti heyecan ve beklentiyle çılgınca sarsılmaya başlamıştı, ta ki sertleşip dikişlerinin arkasında zar zor zapt edebilene kadar. Onunla bir olmak, yeni gelinini çılgınca sahiplenmek ve onun her parçasını, kalbini, ruhunu, bedenini aynı anda yutmak istiyordu.

"Büyüyü yapmak için azıcık da olsa sana binmeliyim." Parmaklarını neredeyse onu kaybedinceye kadar geri çekti, sonra tekrar sonuna kadar soktu. "Bu harika yeri yok etmekle ilgilenmiyorum ama başkası için memnuniyetle mahvederim."

Hareketli parmaklarından inlemek için başını hafifçe geriye eğdiğinde, boynunun sütunu açığa çıktı. Adam onu yalayarak kadının titremesine ve onun için gevşemesine neden oldu.

Üçüncüyü eklemek için yer açabilmek amacıyla parmaklarıyla onu araladı ve daha önce olduğu gibi bunu da büyük bir güçlükle başardı.

Dokunaçlarının sahip olduğu kontrol, bu arzulu kadının kalçalarını parmaklarına doğru eğmeye başlamasıyla zayıfladı.

Umarım ikinci kez mümkün olur... Ona bir kez yaptığı için büyüü tekrar yapıp yapamayacağından emin değildi. Şaftının muazzam baskısı dikişinden kaymaya başladığında düşündü, *Ama onu anlamsızca beceremezsem bu kadından kurtulabileceğimi sanmıyorum.*

Çünkü onu o kadar iyi tanıyordu ki, kız onu kızdıracak, kızdıracak, kızdıracak ve aletini sokup onu kıracak kadar kızdıracaktı.

"Tanrım, acele et. Yemin ederim sadece beni cezalandırmaya çalışıyorsun." Adam boynunu yalamaya devam ederken kadın inledi, başı yana eğildi. "Çıkar onları, yoksa boşalacağım."

Bunu istiyormuş gibi görünmeyen biri için, üç parmağı ve klitorisinin sert çıkıntısını okşayan başparmağı üzerinde hareket etmeye çalışmaya devam etti. Üçünü de ne kadar çok hareket ettirirse, o kadar derine inebiliyor, en azından büyük horozunun en ucunu alabilmesi için onu yavaşça geriyordu.

"Ama ben senin sadece benim sikimi istediğini sanıyordum," diye mırıldandı ona karşı. "Yoksa bu küçük güzel amcık ne verirsem onu alıp boşalacak mı?"

Onu tekrar kızdırabildiği, onunla oynayabildiği, üzerine çıkmayı planladığını bilerek ona dokunabildiği için tüyleri zevkle kabardı. Bir hafta önce bunun bir daha mümkün olabileceğini düşünmemişti ama işte buradaydı... Altında bu minik dişi vardı ve ahlaksızca dönüp duruyordu.

Sırf bu nedenle bile onunla oynamak istiyordu. Diğer ve asıl neden, onun talepkâr olmasıydı ve ona istediğini vermekten her zaman hoşlanmıyordu.

"Faunus..." diye söze başladı ama adam içindeki hassas noktayı kasıtlı olarak sıyırdığında

dudakları aralandı. Orta parmağıyla hafifçe vurdu, arkasındaki diğer ikisi de bulmayı kolaylaştırmaya yardımcı oldu ve

ikindığında dolgunlaşırdı.

Aralarında boşluk yaratmak için geri çekildi. "Boynuzlarımı tut."

Ona boynuzlarını tutmasını söyleyebildiği gerçeği bile sikiinin dokunaçlarının ucuna doğru kaymasına ve serbest kalmakla tehdit etmesine neden oldu. Onları tutmak için kasıklarını sıkmak zorunda kaldı.

Bir elini kaldırıp sağ elini kavrarken diğer eliyle adamın omzundaki tüyleri okşadı. Bir zamanlar yüzünün kötü tarafı olan yerden kaçınıyordu.

Aminin ilk dalgalanmasını hissettiğinde sırtı derince eğildi.

"Boşalacağım. Boşalacağım," diye fısıldadı nefesinin altında.

Bunu uzun bir inilti izledi ve Faunus onun ayak parmaklarının dış uyluklarına doğru kıvrıldığını hissetti. Tam amcığı kasılırken, Faunus orgasmı bitmeden hemen önce parmaklarını ondan çekerek onu orgazmdan mahrum bıraktı.

Nefesi kesildi ve inanamayarak yere baktı.

Dokunaçları serbest kaldığında yüz hatları yumuşadı ve onu karşılamak için uyluklarını açtı. Adam zonklayan sert aletin ucunu kadının açılmış girişine yerleştirdi.

"İki boynuzumu da tutmanı istiyorum Mayumi," diye mırıldandı hafif sivri başının üzerine yayılan pelüş sıcaklığın öpücüğüyle ve daha derine inmeye çalışmaktan kendini alamadı. O kadar yumuşak, o kadar sıcak, o kadar mükemmeldi ki. "Onları güzelce ve sıkıca tut."

Gözlerini zar zor birleştikleri yere dikerek elini kaldırdı ve iki eliyle adamın boynuzlarını kavradı.

Daha fazla bekleyemem.

Pençelerini karnına sapladı ve karnının sert çıkıntıların etrafında kenetlendiğini hissetti. Kan fışkırdı ve hayatında ilk kez kan için açlık hissetmedi, açlık çekmedi.

Faunus onu iterken titredi, üzerine çıkmaya çalışırken vücudunun öne doğru itildiğini hissetti. Büyünün yürürlüğe girmesi yavaştı ve ilk başta girmeyeceğini düşündü.

Sonunda amcığı yavaş ama istikrarlı bir şekilde ona yol açana kadar nefesini tuttu. Şaftı şiştiğinde ve bir damla prekumu doğrudan titreyen, rahat çekirdeğine bıraktığında daha sert yaptığını biliyordu.

Bunu en son yaptığında kızgın, kıskanç ve sahipleniciydi. Kadının iç organlarını mızraklamak için yanıp tutuşuyordu, bu yüzden onları kendine mal etmişti.

Bu sefer farklıydı. O zaten onun olmuştu. Sadece geri alıyordu - ve bunu yapmak, onun gelini olduğunu ve sonsuza dek ona bağlı kalacağını bilmek olağanüstü hissettiriyordu.

Dişlerini ayırdı ve sıkı baskının ve hassas başın içeri doğru ittiği lezzetli patlamanın etkisiyle inledi.

"Oh, kahretsin," diye homurdandı.

"Kendine bir bak," diye inledi, kendisinin daha da derine gömülmesini izlerken, kalçaları her zaman seğiriyordu. "Şu küçük amcığına bak, beni çok iyi kabul ediyor, bana yeniden yol açıyor." Ondan gelen sahiplenici hırıltı zaferle doluydu. "Çok sıkı. Seni yayarken çok güzel."

Onu kayganlaştırıcıyla ıslatmak için geri çekilmesine gerek yoktu. Kendisinden sızıyor ve girişini kolaylaştırıyordu, ama bunu sadece hissi hissedebilmek için yaptı.

Bilmediği şey, Mayumi'nin onu değiştirirken kendini tutmaya çalıştığıydı. Onu zaten gerdiği noktaya gelene kadar geri çekip ileri itmesi, tıpkı geçen seferki gibi onu uçurumun kenarına gönderdi.

Onu sıkmaya başladığı anda, Faunus'un pençeleri masanın ahşabına saplandı ve onu mahvetti. Elinde ne varsa kızın içine soktu, aç darbelerle kızın içine daldı.

Ondan gelen ıglıklar bir kreşendoya dönüştü.

Adam olabildiğince derine indiğinde kadının işi bitmemişti, bu yüzden pençelerini kadının etinden çıkardı ve onu masanın içinde olabildiğince hızlı sikmeye başladı. Masa altlarında sallanıyor, duvara çarptıkça kırılma tehlikesi geçiriyordu. Her patlama gürültüyüdü ve onu ne kadar vahşice aldığını kanıtlıyordu.

Onu yakalamaya hazırdı ama dışisinin parçalanması bitene kadar durmayacaktı.

Benim. O benim. Tutmak, becermek, dokunmak için benim.

Kasıklarından başlayarak tüm vücuduna yayılan ısı dalgaları, derisi gerilirken kürkünün ve sivri uçlarının birbirini takip eden dalgalar halinde havalanmasına neden oldu.

Daha önce, ne zaman bu kadar sertleşse kafatasında hafif bir zonklama oluyordu ve bu zonklama ne zaman itmeye başlasa rahatsız edici bir noktaya ulaşıyordu.

Şimdi, bu azgın kadın ona ihtiyacı olan iyi bir kız gibi sikini alırken hissettiği tek şey coşkuydu. Her iki boynuzu da kavrarken ve hatta coşkusuyla kendini onlardan kaldırırken. Haykırırken vücudu dalgalar halinde eğilip bükülüyordu. Şaftını ıslatırken, kokusu o kadar lezzetliydi ki, pantolonu daha da boğuldu - dili onu tatmak için çaresizdi.

Önce onu yalamalıydım. Kız gevşemeye başladığında inledi. Dilimin etrafında boşalmasına izin vermeliydim. Tadı her zaman harikadır.

Gözü kalçasına dolanmış, hem kanı hem de kayganlığını etine bulaştıran eline takıldı. Hamleleri ancak elini güvenle kaldırıp önce avucunu, sonra da parmaklarını yalayabilmek ve her iki özü de içine çekebilmek için durdu.

Kadının sersemlemiş gözleri onu izliyordu ve adam dilini kaplarken gözlerinde şehvetten başka bir şey göremedi.

"Her şeyinizin tadı güzel," diye gürledi. "Kukun, kanın, terin. Seni hep ısırarak istemişimdir ama daha önce yapamamışım. Sanırım bugün buna bir çare bulacağım."

Sığ nefeslerle oflayıp puflayan ayırık dudakları yukarı doğru kıvrılıp unutulmaz bir gülümsemeye dönüştü. "Ben. Isırırım."

Geri dön."

"Buna bahse girerim," dedi dokunaçları kalçalarını tutmaya devam ederken geri adım atarken.

"Burada işimiz bitmedi. Bana sıkıca tutun."

Faunus onun sevimli kıcını ve kalçalarının arkasını dik dururken tutabilmeyi diledi ama bunun yerine masadan uzaklaştıklarında diz çökmek zorunda kaldı.

Bacakları adamın kalçalarına dolanmış bir şekilde adamın üstüne oturmuş, elleri kendini dik tutmak için adamın boynuzlarını kavramıştı. Adam onu sabit tutup sikini yukarı doğru dar kanalına sokmaya başladığında göğsü adamın gövdesine sürtündü.

Her zaman olduğu gibi, vücudu onun kadar büyük ve uzun bir şeyi içine alamayacak kadar küçüktü. İlk birkaç santimin etini içeriden şişirdiğini ve yukarı doğru ittiğini görebiliyordu.

"Evet Faun," diye inledi, kollarından asıldı ve dizlerini geriye çekti, böylece onun için daha da açıldı. "Aynen böyle. Durma."

Ayakları sivriydi, böylece üst kısımlarını ve inciklerini onun hareket eden kalçalarına bastırabiliyordu. Onları ve kollarını kendini zıplatmaya yardımcı olmak için kullandı, onları daha hızlı gitmeye zorladı, darbelerinin daha derin, daha sert olması için.

"Seni özledim," diye inledi içinde bir an şişerken, sıcaklık ve dolgunluk ağrıyan sikini kucaklıyordu. "Bunu özledim. O son birkaç gün benim için çok zordu Mayumi. Sana dokunmak istiyor ama dokunamıyordum. Seni arzuladım, tıpkı her zaman arzuladığım gibi."

"Ah, Faun," diye fısıldadı, gözleri ona acımış olabileceğini düşündüğü bir şekilde eğilmişti - bu yüzden sırf bu ifade kaybolsun diye sikini daha hızlı soktu.

Çıglıkları aniden daha yüksek, daha kırık ve kaybolmuş hale geldi. Mayumi başını geriye attı, göğsü ona doğru eğildi ve adam içeri girip çıkarken kalçalarını ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Karışık hareketleri gözlerinin sulanmasına neden olurken, burnu ve yanakları derin bir uyarılma ile pembeleşti. Tavandaki hiçbir şeye bakamazken bakışları odağını tamamen kaybetti.

Ve Faunus, aletin etrafında dalgalanan spazmlardan, kadının tekrar parçalanmasına ramak kaldığını biliyordu. Mayumi, şehveti olan karanlık varlık tarafından tamamen yutulmuştu.

"Böyle çok güzelsin," diye homurdandı, kalçalarını ve uyluklarını daha sıkı kavrayıp onu zıplatmak için kullandı. "Sadece o zaman yumuşuyorsun. Huysuz, pis ağzın inlemekten ve sızlanmaktan başka bir şey yapamıyor. Seni neyin becerdiğini bile doğru düzgün göremiyorsun, değil mi?" "Ama eminim hissediyorsundur, sikimi içinde hissediyorsundur" derken sadece birkaç hamle için yavaşladı.

Kadın daha düşüncelerini toparlamaya fırsat bulamadan, adam hızlı adımlarla geri dönmeye başladı.

Sulanan gözleri kırılmaya başladı ve şehvet dolu gözyaşlarının yanaklarından aşağı hızla süzülmesine neden oldu. Faunus onun kendinden geçmiş bir halde ağladığını görmenin kendisini neden bu kadar öfkeliendirdiği konusunda pek bir fikre sahip değildi ama bu durum her zaman yüzündeki o acıklı akıntıları görmek için elinden gelen her şeyi yapmak istemesine neden olmuştu.

Kızının bir yanağını bırakarak, pençeli parmaklarını saçlarından geçirdi, sıkıca kavradı ve başını öne doğru iterek onu sikinin içine girip çıkışını izlemeye zorladı. Kızın amının dudaklarının sakin kalın gövdesi etrafında ne kadar gergin olduğunu görebilmesi için dokunaçlarını ayırdı.

Faunus fırsat buldukça onu aynada sismekten hoşlanıyordu. Şimdi ara sıra onun arkasından aynaya bakıyor, onu arkadan alırken izliyor ve aynı zamanda aralarına bakabiliyordu.

Ayrıca, onları her izlediğinde iç organlarının çırpınışına, kasılmasına, spazm geçirmesine, kışkırtıcı küçük sıkımlarla dalgalanmasına da bayılıyordu.

"Benim," diye hırladı, burnunu ona doğru gömmek istiyordu. Kız başını yukarı çevirmeye çalıştığında, adam buna izin vermedi. "Bize bak. Küçük geliminin amını alırken beni izle. Sikimi istedin, böylece seni boşaltmasını izleyebilirsin."

Tek yapabildiği, ona taktığı ve sadece buna özel olan o sevimli lakabı, çığlık atmadan hemen önce söylemekti.

Onu sağlamaya çalışan duvarlarının sıkı spazmlarından sıkılırken keseleri horozunun tabanına doğru kalktı. Faunus derinden inledi, ciğerleri titriyordu.

"Bana ruhunu verirsen ne olacağını sana söylemiştim Mayumi." Faunus orgazmı boyunca titredi, sıvısı dikişinde ve dokunaçlarının tabanında biriktikçe horozunun itişleri daha kaygan hale geldi. "Senin o rahminle istediğimi yapacağımı, onu dolduracağımı, besleyeceğimi, *benim yapacağımı*."

Kız bir kez daha gevşediğinde saçlarını tutuşunu gevşetti ve bakışlarını kendisine çevirmesine izin verdi. Çılgınca nefes alıp veren kafatasıyla yüz yüze geldi, gözbebekleri koyu bir mor renkteydi.

Kadının yüzündeki ifadenin ne olduğunu bilmiyordu ama sessizliğe gömülmüştü. Aleti hâlâ hareket ediyordu. Ona bir mola vermeyecekti - tam istediği yerde bitirmeye yakınken değil.

"Bunu engelleyecek büyüü bilmiyorum. İhtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim ama sanırım bir parçam bunu bilmek istemedi."

Faunus'un dokunaçları onu sıkıca kavradı ve kendisinden kaçamaması için onu zorlamaya çalıştı. "Senin içinde geçirmeyi çok istiyorum Mayumi. Tıpkı bunun gibi, şu anki halimiz gibi, sen benim

Değerli gelin... Vücudun hazır ve beni bekliyor. Bunun için acı çekiyorum."

Ondan bir cevap beklediğini anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama bir an önce verse iyi olacaktı, yoksa seçimi onun yerine kendisi yapacaktı. Adamın şaftı, keseleri tekrar kalkarken şiştiğinde

küçük bir miyavlama sesi çıkardı ve onu yaklaşmakta olan sele karşı uyardı.

"Mayumi..." diye homurdandı kız çok uzun sürdüğünde.

"Sadece yap," diye fısıldadı. "Sıcak boşalmanı içimde hissetmeyi her şeyden çok istiyorum. Ne olacağı umurumda değil; sadece hissetmeye ihtiyacım var."

Bir zafer hırlamasıyla saçlarını bıraktı, böylece omurgasını kıvrıp başını öne doğru iterken onu ve kendisini desteklemek için omuzlarını kavrayabildi. Faunus hiçbir uyarıda bulunmadan daha önce söz verdiği gibi yaptı ve dişlerini onun boynunun yan tarafına geçirdi.

Onu ısırды, kan akıtacak kadar sertti ama kas yapmasına yetecek kadar değil ve onu üzerine doğru itti. Mayumi'nin nefesi kesildi, elleri adamın boynuzlarını bıraktı, böylece omuzlarının arkasındaki kürkü sıkıca kavrayıp çekiştirebildi.

Dokunaçları kadının etrafında kilitlenirken, sikinin sivri uçları da sertleşip kilitlendi. Kükremesi et tarafından boğuldu, tohumunun ilk patlaması içine sıçradığında burun deliğinden nefesleri homurdandı.

"*Nhn*," diye miyavladı, ısırığının gerginliği, vermek zorunda olduğu her damlayla mükemmel amını doldururken ondan hafifliyordu.

Faunus'un gözleri kararırken, kanının tatlılığı yavaşça ağzına damlarken taşmaya başladığını hissetti. Vücudunun etrafındaki sıcaklığı cennet gibiydi, tıpkı kollarında sevgili *evi gibi* hissettiği gibi.

Tüm bunların üzerine bir de kadının uykulu balkabağı kokusu eklenince, şefkat ve zevkten aklı başından gitti. Kükremesi sarsılmış, zihni değişmiş bir iniltiye dönüştü.

Aleti, rahminin derinlikleri dışında tohumunu tutmak için içinde çok az yer bıraktı ve geri kalanı rahatlıklarından dışarı çıkmaya zorlandı. Evinin sessizliğinde, geri kalanı yayılmış dizlerinin arasında yere çarptığında ağır sıçramalar duyulabiliyordu.

Vücudunda vahşi titremeler ve seğirmeler olurken kuyruğu gergin bir şekilde kıvrılmaya devam etti - bu durum karşısında itme gücünü kullanamaması acı vericiydi.

Faunus dişlerini yavaşça kızıdan çekip sıkkan çenesini genişletti ve geri çekti. Kollarını bırakarak öne doğru düştüğünde omzuna birkaç damla kıpkırmızı düştü. Nabızı çılgınca atıyordu ve Faunus bunu sadece duymakla kalmıyor, aynı zamanda ona karşı hissediyordu - tıpkı ciğerlerinin hızla çalıştığını duyduğu ve hissettiği gibi.

Kendi kalbi ve nefesleri daha da hızlanmıştı.

Mayumi, Mayumi'nin kürküne sokulup sarılınca Mayumi de parmak uçlarıyla Mayumi'nin omurgasında aşağı yukarı dans etmeye başladı. "İyi misin? Isırığım acıttı mı? Seni iyileştirmemi ister misin?" Eğer isterse onu iyileştirirdi.

ama bir süre daha onun üzerinde kalması hoşuna gitti - ona vermeyi umduğu birçok ısırıktan ilki

Özellikle de izin verirse onun kalçalarını ve kıcını ısırma fikrinden hoşlanıyordu. Her bir et parçasını büyük bir keyifle kemirecekti.

"Bu çok iyi geldi," dedi yarasını umursamadan. Sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Ama sana kötü haberlerim var, Duskwalker."

"Kötü haber mi?" diye sordu burnunu yalarken, çaldığı kanın her zerresini içmeye çalışıyordu. Onun kokusu gibi tatlı ve neredeyse keskin ama tüm kanlar gibi metalik ve tuzluydu.

"Artık döngümün doğurganlık döneminde değilim." Bunun ne anlama geldiğini anlamayınca başını öne eğdi - dişilerin her zaman doğurgan olduğunu düşünüyordu. Sonra sesi yumuşayarak fısıldadı: "Gelecek ay daha şanslı olursun... eğer izin verirsem."

"Anlamıyorum," diye cevap verdi.

Bu onun sadece mizahla

homurdanmasına neden oldu.

"Tabii ki hayır." Birkaç uzun ama güzel saniye geçti. Adam kendi saçını taramadan önce kadının saçını taradı.

Elleri vücudunda geziniyor, yeni gelinini - tek istediği kadını - mutlulukla kucaklıyordu. "Beni duydun mu?"

"Neyi duydun, Mayumi?"

"Geri gelmeden önce sana bağırdım. Ne dediğimi duydun mu?"

Faunus bunun üzerine başını eğdi. "Hayır, duymadım."

Ne kadar süredir kayıp olduğunu bilmiyordu. Hatırladığı son şey, İblis Avcılarıyla savaştığıydı.

"Güzel," diye mırıldandı ona karşı. "Sana düzgünce anlatmak istiyorum."

"Ne yaptın-" diye sorgusunu bitiremeden, ona söylediği gizli şeyleri öğrenmek isterken, yumuşak horultular duyuldu.

Yüzü de dahil olmak üzere vücudunun tüm ön kısmı ona gömülü olduğundan, başını yavaşça çevirdiğinde uyuyakalmış olduğunu gördü. Herhangi bir uyku da değildi bu... Kişinin bitkinlikten solgun ve ölümcül olduğu bir uyku. En son gözyaşları duygusal sıkıntıdan ziyade fiziksel gerginlikten kaynaklandığı için, gözlerinin altındaki şişmiş karanlığı görebiliyordu.

Uyumadı.

Onu hiç bu kadar yorgun görmemişti.

Faunus sırtını duvara yaslayana kadar onları dikkatlice karıştırdı, böylece hâlâ birleşmiş haldeyken birlikte dinlenebildiler. Kızın bu şekilde üzerinde uyuyabilecek kadar rahat olması hoşuna gitmişti, siki hâlâ kızın içindeydi ve böylece kızın kırılgan ama güçlü kalp atışlarını duyabiliyor ve hissedebiliyordu.

İhtiyacı olan şey buysa sonsuza kadar böyle oturabilirdi.

Kemikli burnunun yan tarafını kızın saçlarına bastırarak onu okşarken, eli de dokunabildiği her yerde etiyle oynamaya devam etti.

Ben yokken hiç uyumadı.

Eğer bu kadar bitkinse neden onunla seks yapmayı seçtiğini sormasına gerek yoktu.

Vücuduyla konuşuyor. Onun hakkında bunu biliyordu.

Bu, Mayumi'nin onu özlediğini, ona değer verdiğini, onu sevdiğini ona bildirme yoluydu, tıpkı onun da ona yaptığı gibi. Bu aynı zamanda ona sadece bedenen değil, hayaten de ihtiyacı olduğunu göstermenin bir yoluydu. Ona geri dönmeden önce derin bir acı çekiyordu.

Parmaklarının ucuyla kızın yanağına ve hatta burnunun yumuşak kenarına dokundu.

Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Parmak eklemimi bu kez kızın burnuna, sonra da ilginç ve her zaman etkileyici kaşlarının kısa tüylerine dokundurdu. Nereye gitmek istersen seni takip edeceğim ve başarmak istediğin her ne ise onu başarmana yardım edeceğim.

Eğer tekrar güneye, denize gitmek isterse, onu oraya götürecek. Eğer İblisleri yemlemek ve onlarla savaşmak isterse, ona yardım etmekten mutluluk duyacaktır - özellikle de bunu yaparken akli başında kalmakta çok daha iyi olacağı için.

Ve eğer kadın onu öldüresiye sikmekten başka bir şey yapmak istemezse, adam bundan kesinlikle memnun olurdu.

Hayatına yalnız başlamıştı. Artık hayatının yaramaz, neşeli ve alaycı anılarla dolu olacağını biliyordu. Hepsi de bu otoriter, düpedüz sinir bozucu kadınla ilk tanıştığı andan itibaren değer verdiği anılardı.

Gözleri aynayı bulup yüzüne düzgün bir şekilde baktı, aynada yansıyan altın ışıltısını ve onun güzel ruhunu gördü. Gözbebekleri o güne kadar gördüğü en parlak pembeye dönüştü.

Yüzüm, onun beni yanında tutma isteğinden oluşuyor.

3 ay sonra

Mayumi, Faunus'un devasa formundaki sırtında otururken hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyor, ılık rüzgârların yüzünde hafifçe dolaştığını hissediyordu. Ormanda ilerlerken yaprakların arasından parlayan güneş ılıktı.

Kuşlar neşeyle cıvıldarken kır çiçekleri incelmekte olan kar örtüsünün arasından aylardır ilk kez dans ederek merhaba dedi.

Havada çoğu kişi için hoş kokular vardı, ama Mayumi için...

Gürültülü, derin hapşırığı kuşların korkuyla dağılmasına neden oldu. Kaşınan ve burnunu çeken burnunu ovuşturdu. *Bahardan nefret ediyorum!*

Faunus, çevreyi rahatsız etmemek ve etraflarındaki havada bir polen bulutunun yükselmesine neden olmamak için bastığı yere dikkat ederek, "Bu büyük bir taneydi," diye kıkırdadı.

"Alerjiler... Yemin ederim." Yüzünü kaşımaya devam etti. "Keşke burnumu soyabilseydim."

Genelde çok kötü olmazlardı ama daha önce hiç bir Duskwalker'ın sırtında nispeten hızlı seyahat etmemişti. Yaklaşık beş dakika öncesine kadar iyi bir bariyer olan eşarbını yüzünün üzerinden kaldırdı.

"Peçe'de hiç çiçek olmadığını söylemiştin, değil mi?" diye sordu acı dolu bir hırıltıyla.

Başını rastgele bir yöne doğru kaldırdı, onun duyamadığı bir şey duyuyordu. "Hiç çiçek yok. Sadece sis ve ağaçlar."

"Güzel. Acele et ve beynimi sinüslerimden vurmadan önce beni polen istilasına uğramış yüzey dünyasından uzaklaştır."

Sırtında ona bakmak için boynunu o lanet ürkütücü tarzda bükte. Mayumi arkasında dik duran bir kola yaslandı ve kaşlarını kaldırdı.

"Genelde böyle..." Kullanacağı doğru kelimeyi bulmaya çalışırken durakladı. "Şirret?" diye cevapladı onun yerine. "Kindar ve sinirli gibi."

Kelimeyi içine alırken dilini şaklattı. "Baharda genelde bu kadar şirret olur musun?"

Mayumi birden ona yardım etmemiş olmayı diledi. Suratını astı.

"Hayır, ama alerjilerim genelde bu kadar kötü değildir." Gözleri derin ve kindar bir bakışa dönüştü. "Eminim hepsi *senin* suçundur. Bütün yüzüm kaşınıyor, Faunus!"

Adam onun vücuduna baktı ve sonra başını öne eğdi. Neredeyse onun gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordu, eğer varsa! Omuzları ona gülüyormuş gibi zıplarken başını salladı.

"Zafer kazanacağım ve beni durduramayacağın konusunda seni uyarmıştım."

Elini şişen karnının üzerine koydu. "Eğer bütün eşyalarımı taşımıyor olsaydın, o koca, şişko, sert kafana bir şeyler fırlatırdım."

Şu anda, evinden çok sayıda eşyayı Peçe'nin derinliklerine naklediyorlardı. Güneybatıdan girebilmek için mümkün olduğunca uzak durarak uzun yoldan gidiyorlardı. Hâlâ oldukça kuzeydeydiler ve haftanın büyük bir bölümünde de öyle olmuşlardı.

Mayumi'nin hamile olduğunu anlaması çok uzun sürmedi, niyetini dürüstçe açıkladığı düşünüldüğünde bu bir sürpriz değildi. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilerek olmasına izin vermişti.

Sadece dokunaçları değil, dikenleri de düşünüldüğünde, çekme oyunu kusursuz derecede zayıftı. Döngüsünü hesaplamaya çalıştı, ondan kaçınmaya çalıştı, ama bu korkunç bir şekilde başarısız oldu.

İki gün boyunca döngüsünün ortasında seks yapmaktan kaçınmışlardı, ama işte buradaydı, bu azgın Duskwalker'ın bebeğini taşıyordu.

Karanlık dediği şeyi midesinden kustuktan sonra - ki bu korkunç derecede berbattı - ikisi de seçeneklerini tartışmışlardı.

Mayumi, Faunus kardeşlerini ve gelinlerini göremediği için hayal kırıklığına uğradığını ifade ettiğinden beri Peçe'ye gitme fikriyle uğraşıyordu. Mayumi, Faunus'un evinden nefret ettiğini de şüphesiz biliyordu.

O buna uymuyor.

Ayakta bile duramazken onu bunun içinde yaşamaya zorlamak adil değildi.

Kararını hızlandırmasına neden olan şey şuydu. Mayumi hayatında ilk kez biraz... korkmuştu? Tamam, gerçekten korkmuştu. Bir çocukla *ne* halt etmesi gerekiyordu ki? Onun türünden birine bakmak zor görünüyordu ve neredeyse hiç cevabı yoktu.

Magnar ve Delora'da da bir tane vardı ve eğer kendi istekleriyle cevap vermezlerse onları boğarak öldürmeyi planlıyordu. Faunus ona buna gerek olmadığını söylemişti ama endişesi onda şiddet eğilimi yaratıyordu - belki hamilelik hormonları da bunu tetikliyordu.

Faunus ve Mayumi ormanın evlerine yakın bir bölümünü bulup kendilerine ait bir ev inşa edeceklerdi. Faunus onu güvende tutmak için kendi koruma kalkanını yerleştirmeyi planlıyor ve Magnar ile Orpheus'u kendilerine uygun bir ev inşa etmelerine yardım etmeleri için zorlamayı umuyordu. Ne kadar çok olurlarsa olsunlar.

Artık kafatası güçlü olduğu için Jabez'den korkmuyor. Faunus ona, kısmen altın olan kafatasını Jabez'in kafatasına sokmak istediğini söylemişti.

Mayumi küçük bir iç geçirdi.

Umarım geri dönüp ailemin tüm eşyalarını toplayabilirim. Şu anda Faunus'un sırtında boynundan arkasına kadar eşyalarının bulunduğu torbalar vardı.

Katlanabileceği her şeyi geride bırakmıştı ve bunları yeni evine götürmek için geri dönme niyetindeydi. Sahip olduğu şeyler kıyafetleri, masa oyunları, mutfak malzemeleri ve silah üstüne silahtı.

Ayrıca Klaus, Henry ve Yoshida'ya Colt's Outpost'un eski kışlasından çalmaları için para verdiği eski tarz bir askeri çadır da vardı. Onu geçici bir ev olarak kullanmayı planlıyorlardı. Çok geniş değildi ama Faunusların bile içinde durabileceği kadar yüksekti - öyle umuyordu.

Bu çocuklar bazen canımı sıkıyor ama onlara veda edebildiğim için mutluym.

Onlara Faunus'un hayatta olduğunu söylemiş, Yoshida'nın en çok rahatlamış görünen kişi olmasına şaşırmıştı.

haberleri. Ayrıca onlara ayrılacağını ve ne zaman döneceğini bilmediğini de bildirdi.

Bir süre yolculuk ettikten sonra, ağaçların özellikle kötü bir bölümünden geçemedikleri için hapşırma nöbetleri sakinleşti ve ısınan dünyaya bakmaya başladı.

Bir şey arıyordu, bekliyordu.

Bir Duskwalker'ın sırtında onu kızdırmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu ve şu anda oynamaktan zevk aldığı bir oyun vardı. Şu anda tüm zamanların en sevdiği oyunlardan biri olduğunu söylemek zorundaydı.

"Biraz sağa dön," dedi sessizce.

Bunu yaptığında, onları yavaşça diz hizasında olan devrilmiş bir ağaç gövdesinin yanından geçirdi.

Başını salladı ve sonunda başka bir şey fark ettiğinde ona sola gitmesini söyledi.

Bir kaya. Güzel, büyük bir tane.

"Bu mükemmel görünüyor," diye mırıldanarak çizmesinin alt tarafını boynuzunun arkasına sürttü. "Senin kalça hizanda. Beni karşıya yatırmak için mükemmel."

Faunus'un vücudu kalçalarının arasında *şiddetle* titrerken, neredeyse tökezlemeden önce bir eli diğerinin önüne geçti. Hatta titreyen bir inilti bile çıkardı.

Başını omzunun üzerinden geriye attı, gözbebekleri morarmıştı. "Yapma," diye homurdandı. "Bugün iyi bir mesafeye ulaşmalıyım."

Serbest eliyle parmak uçlarını kalçalarından karnına ve göğüslerinin arasına doğru gezdirdi. "Ama ben istiyorum. Bu mükemmel Faunus ve yer beni yatıramayacağın kadar karlı."

"Mayumi," diye acınası bir şekilde sızlandıktan sonra tüm vücudunu bir ürperti daha kapladı.

Onun çocuğunu taşıdığını öğrendiğinden beri, lanet olası azgın Duskwalker bir yaprak düşse öfkeleniyordu. Karnı ne kadar belirginleşirse, ki zayıf olduğu için zor değildi, o kadar kötü görünüyordu.

Mayumi bunu bir meydan okuma olarak kabul etmişti.

Başını arkaya attı ve dünyaya derin ve yüksek sesle güldü. Adamın sadece daha güvenli olan Peçe'ye gitmek istediğini ve onun himayesinde olduğunu biliyordu. Ayrıca yolculuğun onun tuhaf, hızlı hamileliğinden daha uzun sürebileceğinden endişeleniyordu.

Hamile olmanın lanet olası saman nezlesini azdırdığından neredeyse emindi! Tabii ki misilleme olarak ona sataşacaktı.

"Hadi Faunus. Koca elini yine göbeğimin üzerinde gezdirirken bana *tecavüz etmek* istemez misin?"

Boğuk bir ses çıkardı ve bir dalı tutmaya çalıştığında, dikkat etmediği için dal yüzüne çarptığında kahkahası çok daha sinsi bir hal aldı. Sinirli bir şekilde homurdandı.

Aman Tanrım! Onunla uğraşmayı çok seviyorum.

Gülüşi yumuşayarak kıkırdamalara dönüştü ve sonunda beyaz kafatasının arkasına hayranlıkla bakarak gülümsemeye başladı.

Benim olduğu için çok mutluyum.

Duskwalker Brides serisinin üçüncü kitabı olan **A Soul to Touch**'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Size bu kitabı yazmaya bayıldığımı söylediğimde, gerçekten ciddiymim. Hem

Mayumi'ye hem de Faunus'la çok derin bir bağımız var ve sanırım her iki karaktere de kendimden çok şey kattım. Mayumi'nin tuhaf gücü, bağımsızlığı ve dünyaya bakış açısı benimkine çok benziyor. Yine de Faunus gibi soyut ama acılı bir bakışla dünyaya bakarken düşünceli de olabiliyorum.

Tabii ki, baharatlı sahnelerine bayıldım ve herkesin onları okuması fikriyle şimdiden kızarıyorum!

Bu benim şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim hikaye. Endişe, acı, müstehcenlik, hikâye ve dünya. Hepsini yazmak harikaydı. Döktüğünüz gözyaşları için özür dilerim ama bilmenizde fayda var, bu kitabı yazarken birçok kez ağladım. Faunus'un ölümü, babamın kaybından sonra benim için son derece zordu, tıpkı Mayumi'nin sonunda onun gittiğini kabul ettiği zamanki gözyaşları gibi -

Bu da benim başa çıkmam gereken bir şey.

Temsil benim için her zaman önemli olmuştur ve bu karaktere en çok Mayumi'nin uyduğunu gördüm.

Kitabın başındaki teşekkür yazımda da görüldüğü gibi, Mayumi'nin iyi yazıldığından ve iyi temsil edildiğinden emin olmak için çok sayıda Asyalı duyarlı okuyucum vardı.

Umarım benim ve onların çabaları boşa gitmemiştir ve siz de bu kitabı en az onlar kadar sevmişsinizdir.

Yaptım.

Bir sonraki kitap olan **Rehberlik** Edecek **Bir Ruh için**, Merikh'in yer alacağı dışında karakterler hakkında spoiler vermemeyi planlıyorum. Bununla birlikte, çok karmaşık ve girift bir kitap olacak, bu yüzden uzun bir okuma bekleyin. Dünyanın bazı derin yönlerine, Elf halkına ve İblislerin kendilerine dalmak üzereyiz,

ve Jabez'in geçmişi.

Bu noktadan sonra, muhtemelen son kitap dışında seride hamilelik olmayacak. Psst, seri 7 kitaptan 9 kitaba çıkabilir! Daha fazla başlık yakında gelecek.

Ayrıca Opal Reyne
tarafından

DUSKWALKER GELİNLERİ

Korunacak Bir

Ruh

İyileştirilecek

Bir Ruh

Dokunulacak Bir Ruh (*Şubat 2023'te çıkacak*)

Yol Gösterecek Bir Ruh (*TBA*

2023) Canlandıracak Bir Ruh

(*TBA 2023*) (*Daha fazla
başlık yakında*)

CADI BAĞI

The WitchSlayer

Gölge Avcısı (*Nisan 2023*)

(*Daha fazla başlık yakında*)

Tamamlanmış Seriler

BİR KORSAN ROMANTİZMİ İKİLEMESİ

Gül Denizi

Paine

Fırtınaları

~~ADEUS KRONİKLERİ~~

Bu seri 20th Haziran 2022 tarihi itibarıyla

yayınlanmamıştır.

(İleride revizyonlarla yeniden yayınlanabilir)

Gelecekte yayınlayacağım tüm romanlardan haberdar olmak istiyorsanız, takip edin sosyal medya platformlarımdan bana ulaşabilirsiniz.

YENİ Facebook Sayfası:

<https://www.facebook.com/OpalReyne>

Facebook Grubu: <https://www.facebook.com/groups/opals.nawty.book.realm>

Instagram:

<https://www.instagram.com/opalreyne>

Twitter:

<https://www.twitter.com/opalreyne>

TikTok:

@OpalReyneYazar